Biblioteca Polirom

Philippa Gregory

Surorile Boleyn

POLIROM

PROZĂ XXI

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

PHILIPPA GREGORY: *The Other Boleyn Girl*

First published in Great Britain by HarperCollins Publishers 2001

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GREGORY, PHILIPPA

Surorile Boleyn / Philippa Gregory ;
trad. de Anacaona Mîndrilă-Sonetto – Iași: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1143-0

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Philippa Gregory

Surorile Boleyn

Traducere de Anacaona Mîndrilă-Sonetto

POLIROM
2008

Philippa Gregory s-a născut în 1954 în Kenya, dar, la vârsta de doi ani, s-a mutat în Anglia împreună cu familia. A absolvit secția de istorie a Universității din Sussex și și-a luat doctoratul în literatura secolului al XVIII-lea la Universitatea din Edinburgh. A lucrat o vreme ca jurnalist și producător la radio BBC, însă pasiunea pentru istorie și literatură au îndemnat-o să se dedice scrisului. Romanele sale istorice – *Windeacre* (1987), *The Favoured Child* (1989), *Meridon* (1990), *A Respectable Trade* (1992), *The Wise Woman* (2002), *The Queen's Fool* (2003), *The Virgin's Lover* (2004), *The Constant Princess* (2005), *The Boleyn Inheritance* (2006), *The Other Queen* (2008) – s-au bucurat de un succes răsunător în întreaga lume, unele dintre ele fiind adaptate pentru televiziune.

Distins cu premiul *Parker Romantic Novel of the Year* (2002) și cu premiul *Romantic Times* pentru biografie ficțională, romanul *Surorile Boleyn* (2001) descrie rivalitatea dintre Mary și Anne Boleyn și lupta lor pentru dragostea și favorurile regelui Henric al VIII-lea. La paisprezece ani, Mary atrage atenția regelui și, deși căsătorită cu Sir William Carey, este constrânsă de familie, pentru care ea și Anne nu sunt decât niște pioni în jocul puterii, să devină amanta acestuia. Legătura lor durează câțiva ani, timp în care Mary îi dăruiește lui Henric, măcinat de gândul că va muri fără moștenitori, un băiat și o fată. Curând însă, ambițioasa Anne reușește să intre în grațiile regelui și să-l convingă să o repudieze pe Caterina de Aragon și să o ia pe ea de soție, în ciuda împotrivirii Bisericii. Neputința de a-i dărui regelui un moștenitor, legăturile incestuoase și adultere și intrigile sale o vor sorti în cele din urmă eșafodului, dar sora ei mai tânără, din perspectiva căreia este povestită întreaga acțiune a cărții, se bucură de șansa unei vieți noi, departe de strălucirea și primejdiile curții regale. Romanul a fost ecranizat de studiourile Miramax, într-o producție ce îi are drept protagoniști pe Scarlett Johansson, Natalie Portman și Eric Bana.

Pentru Anthony

Primăvara anului 1521

Auzeam răpăitul înfundat al tobelor, dar nu vedeam nimic în afară de şireturile corsajului doamnei care stătea în faţa mea, împiedicându-mă să zăresc eşafodul. Mă aflam la curtea aceea de mai bine de un an şi luasem parte la sute de festivităţi, dar niciodată la una asemănătoare.

Dacă făceam un pas mic în lateral şi întindeam gâtul, îl puteam vedea pe condamnat, însoţit de preotul său, mergând încet de la Turn spre pajiştea unde-l aştepta platforma de lemn, cu butucul aşezat în mijloc şi călăul îmbrăcat în cămaşă cu mâneci scurte şi glugă neagră pe cap, întru totul pregătit să-şi facă treaba. Părea mai curând o piesă-mască[1] decât un eveniment real, priveam ca şi cum ar fi fost un prilej de distracţie la curte. Regele, aşezat pe tron, părea să fie cu mintea în altă parte, de parcă ar fi repetat în gând discursul de graţiere. În spatele lui stăteau William Carey, bărbatul cu care eram căsătorită de un an, fratele meu, George, şi tatăl meu, sir Thomas Boleyn, toţi cu un aer grav. Mi-am mişcat degetele de la picioare în condurii de mătase, dorindu-mi ca regele să se grăbească să acorde clemenţă, ca să putem merge cu toţii să luăm micul dejun. Aveam doar treisprezece ani şi mi-era mereu foame.

Departe, pe eşafod, ducele de Buckinghamshire îşi scoase haina groasă. Eram rude suficient de apropiate ca să-l numesc unchi. Venise la nunta mea şi-mi dăruise o brăţară poleită cu aur. Tata îmi spusese că-l ofensase pe rege în fel de fel de

1. Mod complex de distracţie la curtea regală a Angliei în secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, care combina pantomima, dialogul, cântecele, muzica instrumentală, dansul şi unele efecte mecanice. (n. t.)

chipuri: prin vene îi curgea sânge regesc şi avea o suită mult prea mare de oameni înarmaţi pentru liniştea unui rege care nu era încă întru totul sigur pe tronul său; însă, şi asta era cel mai rău, se spunea că ar fi făcut afirmaţia că regele nu are un fiu şi moştenitor în clipa de faţă, nu poate avea un fiu şi moştenitor şi, foarte probabil, avea să moară fără un fiu care să-i urmeze la tron.

Un astfel de gând nu trebuie rostit cu voce tare. Regele, curtenii și toată țara ştiau că regina trebuia să dea naștere unui fiu, iar asta curând. A sugera altceva însemna să faci primul pas pe drumul ce ducea spre treptele de lemn ale eşafodului, pe care le urca acum ducele, unchiul meu, cu pas ferm şi netemător. Un bun curtean nu vorbeşte niciodată despre lucruri neplăcute. Viața la curte trebuie să fie mereu veselă.

Unchiul Stafford se apropie de partea din faţă a eşafodului ca să rostească ultimele sale cuvinte. Eram mult prea departe ca să aud ceva şi, oricum, îl urmăream pe rege, aşteptând momentul în care avea să păşească în faţă şi să-i ofere grațierea regală. Bărbatul care stătea pe eşafod, în lumina începutului dimineţii, îi fusese regelui partener de tenis, rival în turnire, tovarăş la sute de petreceri cu băutură şi jocuri de noroc, fuseseră prieteni încă de când regele era doar un copilandru. Regele voia să-i dea o lecţie, o lecţie de neuitat, în public, după care avea să-l ierte şi puteam să mergem cu toţii la micul dejun.

Ducele, o mică siluetă îndepărtată, se întoarse către confesorul său. Plecă uşor capul pentru a fi binecuvântat, sărută rozariul, apoi îngenunche în faţa butucului şi-l cuprinse cu mâinile. Mă întrebam cum e să-ţi lipeşti obrazul de lemnul neted, ceruit, să simţi vântul cald venind dinspre fluviu, să auzi deasupra ta ţipătul pescăruşilor. Chiar ştiind că totul era doar o piesă-mască şi nu realitatea, trebuia să fie foarte ciudat pentru unchiul meu să pună capul pe butuc şi să simtă că-n spatele lui stă călăul.

Călăul ridică securea. M-am uitat la rege. Îşi amâna foarte mult intervenția. Am aruncat încă o privire spre eşafod. Unchiul, cu capul pe butuc, desfăcu larg braţele – semnal ce spunea că securea putea să cadă. M-am uitat iar la rege – acum chiar că trebuia să se ridice în picioare. Dar rămase aşezat, cu o expresie mohorâtă pe faţa chipeşă. Pe când mă

uitam la el, se auzi din nou răpăitul tobelor, amuţit brusc, şi apoi zgomotul înfundat al securii, o dată, încă o dată şi apoi a treia oară: un sunet la fel de domestic precum cel al despicatului lemnelor. Am văzut, fără să-mi vină să cred, capul unchiului căzând pe paie şi un val de sânge roşu-aprins ţâşnind din gâtul ca un ciot. Călăul cu glugă neagră puse deoparte securea mare, pătată de sânge, şi ridică apoi capul, prinzându-l de părul des şi cârlionţat, ca să putem vedea cu toţii obiectul acela bizar, ca o mască: negru de la frunte până la nas din cauza legăturii de pânză şi cu dinţii dezveliţi într-un ultim rânjet sfidător.

Regele s-a ridicat încet, iar eu mi-am spus copilăreşte: „Dumnezeule mare, cât de stânjenitor o să fie! A amânat prea mult. Totul a mers anapoda. A uitat să vorbească la timp!".

Dar mă înşelam. Nu amânase prea mult, nu uitase. Voise ca unchiul să moară în faţa curţii, pentru ca toţi să ştie că exista un singur rege, iar acela era Henric. Nu putea să existe decât un singur rege, iar acela era Henric. Şi acestui rege urma să i se nască în curând un fiu – iar simpla sugestie că avea să fie altfel însemna o moarte ruşinoasă.

Curtea se întoarse în tăcere la palatul Westminster în trei barje purtate de vâsle în susul fluviului. Oamenii de pe mal îşi scoaseră pălăriile şi îngenunchează când şlepul regal trecu rapid pe lângă ei, cu flamurile fluturând, lăsându-i să întrezărească ici-colo veşminte bogate. Mă aflam în a doua barjă – barja reginei – împreună cu doamnele de la curte. Mama stătea lângă mine. Într-un moment de rar interes, îmi aruncă o privire şi remarcă:

— Eşti foarte palidă, Mary, ţi-e rău?

— Nu credeam că va fi executat, am spus. Credeam că regele îl va graţia.

Mama se aplecă spre mine, aşa încât să ajungă cu gura la urechea mea şi nimeni să nu ne poată auzi printre scârţâiturile bărcii şi răpăitul tobelor vâslaşilor.

— Atunci eşti o neghioabă, zise ea repezit. Eşti o neghioabă că ai spus ce-ai spus. Priveşte şi învaţă, Mary! La curte nu e loc de greşeli.

Primăvara anului 1522

— Mâine voi pleca în Franţa şi o voi aduce acasă pe sora ta, Anne, mi-a spus tata pe treptele palatului Westminster. Se întoarce în Anglia, aşa că trebuie să aibă locul ei la curtea reginei Maria Tudor.

— Credeam că va rămâne în Franţa, am zis. Credeam că se va mărita cu un conte francez sau cu altcineva.

A clătinat din cap.

— Avem alte planuri pentru ea.

Ştiam că n-are nici un rost să întreb ce planuri aveau. Trebuia să aştept şi să aflu. Cea mai mare groază pe care o simţeam era că îi vor aranja o căsătorie mai bună decât a mea, că pentru tot restul vieţii va păşi în faţa mea, iar eu voi fi silită să-i urmez poalele rochiei.

— Şterge-ţi de pe faţă expresia asta acră! mi-a spus tata cu asprime.

I-am aruncat pe dată zâmbetul meu de curteană şi am răspuns cu supunere:

— Sigur, tată.

A încuviinţat din cap, iar eu am făcut o plecăciune adâncă la plecarea sa. M-am ridicat şi m-am îndreptat agale spre odaia de culcare a soţului meu. Pe perete era o oglindă mică, m-am oprit în faţa ei şi mi-am privit îndelung propria imagine reflectată.

— Totul va fi bine, mi-am şoptit. Sunt o Boleyn, asta nu e puţin lucru, iar mama a fost născută Howard, una dintre cele mai măreţe familii din ţară. Sunt o Howard, o Boleyn.

Mi-am muşcat buza.

— Dar la fel e şi ea.

Am zâmbit cu zâmbetul meu van de curteană, iar chipul frumos din oglindă mi-a zâmbit la rândul lui.

— Sunt cea mai mică dintre fetele Boleyn, dar nu cea din urmă. Sunt soţia lui William Carey, un bărbat aflat foarte sus în graţiile regelui. Sunt cea mai tânără din suita reginei şi preferata ei. Nimeni nu-mi poate lua asta. Nici măcar ea.

Furtunile de primăvară i-au întârziat pe Anne şi pe tata, iar eu m-am trezit sperând copilăreşte că vasul lor se va scufunda şi că ea va muri. Ideea morţii ei a făcut să-mi treacă prin inimă un fior derutant de durere sinceră amestecată cu bucurie. Lumea nu putea exista fără Anne, dar totodată lumea nu era suficient de mare pentru noi amândouă.

Oricum, a ajuns vie şi nevătămată. L-am văzut pe tata venind împreună cu ea de la docul regal spre palat, pe aleile pietruite. Chiar şi de la fereastra aflată la primul etaj puteam vedea legănarea rochiei sale şi croiala stilată a mantiei şi pentru o clipă m-a cuprins o invidie pură uitându-mă cum se unduieşte pe lângă ea. Am aşteptat până când n-am mai zărit-o, apoi m-am grăbit să-mi iau locul în sala de primire a reginei.

Plănuiam să mă vadă pentru prima oară absolut în largul meu în odăile cu tapiserii bogate ale reginei şi să mă ridic s-o întâmpin cu un aer foarte matur şi plin de graţie. Dar când s-au deschis uşile şi a intrat, m-a copleşit un val de bucurie subită şi m-am trezit strigând „Anne!“ şi alergând spre ea cu fusta unduind. Iar Anne, care intrase cu capul sus, uitându-se în toate părţile cu ochii ei negri şi aroganţi, a încetat brusc să mai fie o tânără mare lady de cincisprezece ani şi a desfăcut larg braţele.

— Eşti mai înaltă, a spus cu răsuflarea întretăiată, ţinându-mă strâns îmbrăţişată şi lipindu-şi obrazul de al meu.

— Am tocuri *foarte* înalte.

Am tras în piept mirosul ei familiar: săpun şi apă de trandafiri ridicându-se din pielea ei caldă, levănţică – din haine.

— Eşti bine?

— Da. Tu?

— *Bien sûr!* Cum e? Măritişul?

— Nu prea rău. Haine frumoase.

— Dar el?

— Extraordinar. Tot timpul împreună cu regele, foarte sus în grațiile lui.

— Ați făcut-o?

— Da, acum o veșnicie.

— A durut?

— Foarte tare.

S-a tras înapoi ca să-mi descifreze expresia feței.

— Nu prea tare, m-am corectat. Încearcă să fie blând. Îmi dă întotdeauna vin. Dar, la drept vorbind, totul e foarte neplăcut.

Încruntarea ei s-a topit și s-a pus pe chicotit. Ochii îi jucau în cap.

— În ce privință e neplăcut?

— Urinează la oală, chiar acolo, sub ochii mei!

A izbucnit într-un hohot de râs vulcanic.

— Ei, nu!

— Fetelor, gata! a spus tata, ivindu-se din spatele lui Anne. Mary, du-o pe Anne și prezintă-i-o reginei.

M-am întors pe dată și am condus-o printre numeroasele doamne din suită spre locul unde ședea regina, foarte dreaptă, în jilțul de lângă foc.

— E severă, am avertizat-o pe Anne. Nu e ca-n Franța.

Caterina de Aragon a măsurat-o pe Anne cu o privire limpede a ochilor ei albaștri și m-am simțit o clipă cuprinsă de teama că o va prefera pe sora mea în locul meu.

Anne i-a făcut reginei o reverență franțuzească perfectă și s-a ridicat apoi cu aerul că palatul îi aparține. A vorbit cu o voce vibrând de accentul ei seducător și fiecare gest al său arăta că a fost deprins la curtea franceză. Am remarcat bucuroasă reacția glacială a reginei față de manierele stilate ale lui Anne. Mi-am tras sora spre o banchetă aflată lângă fereastră.

— Îi urăște pe francezi, i-am spus. Dacă o ții tot așa, n-o să te vrea niciodată în preajma ei.

Anne a ridicat din umeri.

— Francezii sunt cei mai la modă. Indiferent dacă îi plac sau nu. Ce altceva?

— Stilul spaniol? am propus. Dacă trebuie neapărat să te prefaci a fi altceva decât ești.

Anne a pufnit în râs.

— Și să port bonetele alea! Regina arată de parcă i-ar fi trântit cineva un acoperiș pe cap!

— Sssst! am șoptit dezaprobator. E o femeie frumoasă. Cea mai de soi regină din Europa.

— E o femeie bătrână, a zis Anne cu cruzime. Se îmbracă întocmai ca o bătrână, în cele mai urâte haine din Europa, din cea mai stupidă țară din Europa. Noi nu dăm doi bani pe spanioli.

— Care „noi"? am întrebat-o cu răceală. Doar nu englezii?

— *Les Français!* a răspuns pe un ton enervant. *Bien sûr!* Acum sunt cu totul franțuzoaică.

— Ești născută în Anglia, la fel ca George și ca mine, am spus sec. Iar eu am fost crescută la curtea franceză, la fel ca tine. De ce trebuie să te prefaci mereu că ești altfel decât ceilalți?

— Pentru că fiecare trebuie să facă ceva.

— Cum adică?

— Fiecare femeie trebuie să aibă un lucru care să o scoată în evidență, să capteze privirile, să o facă să devină centrul atenției. Eu voi fi franțuzoaică.

— Așadar, te prefaci a fi ceva ce nu ești, am spus dezaprobator.

Mi-a zâmbit larg și ochii ei negri m-au măsurat așa cum numai Anne putea s-o facă.

— Nu mă prefac nici mai mult, nici mai puțin decât tine, a zis calm. Surioara mea, surioara mea blondă, surioara mea dulce ca laptele și mierea.

Am privit-o. Ochii mei albaștri au întâlnit ochii ei negri și mi-am dat seama că zâmbeam cu zâmbetul ei, că Anne e oglinda mea întunecată.

— A, asta... am răspuns, refuzând în continuare să recunosc lovitura. Asta...

— Exact! Eu voi fi brună, franțuzoaică, modernă și dificilă, iar tu vei fi dulce, deschisă, englezoaică și blondă. Ce pereche vom face! Care bărbat ne-ar putea rezista?

Am râs. Anne reușea întotdeauna să mă facă să râd. M-am uitat afară prin ochiurile ferestrei, despărțite prin vergele subțiri de plumb și am văzut alaiul de vânătoare al regelui îndreptându-se spre curtea grajdurilor.

— Vine regele? m-a întrebat Anne. E la fel de chipeș precum se spune?

— E minunat. Zău că da. Dansează și călărește și... o, nici nu pot să-ți spun!

— Va veni aici, acum?

— Probabil că da. Vine întotdeauna s-o vadă.

Anne a privit cu un aer dispreţuitor către locul unde şedea regina, cosând împreună cu doamnele ei.

— Nu văd de ce.

— Pentru că o iubeşte, am spus. E o minunată poveste de dragoste. Ea era căsătorită cu fratele lui, care a murit foarte tânăr, şi după moartea lui nu ştia ce să facă sau unde să se ducă, iar el a luat-o de soţie şi a făcut-o regină... E o poveste minunată, iar el o iubeşte şi acum.

Anne a ridicat o sprânceană perfect arcuită şi s-a uitat prin cameră. Toate doamnele de companie auziseră zgomotul făcut de alaiul de vânătoare întors la palat, aşa că-şi răsfiraseră poalele rochiilor şi se mutaseră pe scaune astfel încât să alcătuiască un mic tablou. Uşa s-a deschis larg şi regele Henric s-a ivit în prag, râzând cu veselia zgomotoasă a unui tânăr mulţumit.

— Am venit să vă fac o surpriză şi v-am prins pe toate nepregătite!

Regina a tresărit.

— Ce uimite suntem! a spus cu căldură. Şi ce încântate!

Însoţitorii şi prietenii regelui şi-au urmat stăpânul în încăpere. Primul a intrat fratele meu, George. S-a oprit o clipă în prag când a văzut-o pe Anne, dar n-a lăsat bucuria să se oglindească pe chipul său atrăgător de curtean. S-a înclinat adânc spre mâna reginei, atingând-o cu răsuflarea.

— Maiestate! Am stat toată dimineaţa în soare, dar abia acum sunt năucit!

Ea a zâmbit – un zâmbet reţinut, politicos –, privind spre capul lui plecat, cu păr negru şi creţ.

— Îţi poţi saluta sora.

— Mary e aici? a întrebat George cu indiferenţă, de parcă nu ne-ar fi văzut pe amândouă.

— Cealaltă soră, Anne, l-a corectat regina.

Un mic gest al mâinii ei încărcate de inele ne-a indicat, lui Anne şi mie, că trebuie să ne apropiem. George ne-a făcut o reverenţă, fără să se îndepărteze de locul de cinste de lângă tron.

— S-a schimbat mult? l-a întrebat regina.

George a zâmbit.

— Sper că se va schimba mai mult având în fața ochilor un model ca Înălțimea Voastră.

Regina a râs ușor.

— Foarte drăguț din partea dumitale să spui asta, a zis ea pe un ton laudativ și i-a făcut semn să se apropie de noi.

— Bună ziua, frumoasă domniță, a salutat-o George pe Anne. Bună ziua, frumoasă doamnă, mi s-a adresat mie.

Anne l-a privit pe sub genele negre.

— Aș vrea să te pot îmbrățișa!

— Ieșim cât de curând putem, a hotărât George. Arăți bine, Annamaria.

— Mă simt bine. Dar tu?

— Mai bine ca oricând.

— Cum e soțul micuței Mary? a întrebat ea curioasă, privindu-l pe William, care a intrat și s-a aplecat asupra mâinii reginei.

— E stră-strănepotul celui de-al treilea conte de Somerset și e foarte bine văzut de rege.

George i-a oferit singurele informații importante: legăturile familiale și apropierea față de tron.

— Mary s-a descurcat bine. Știi, Anne, că ai fost adusă acasă pentru a te căsători?

— Tata n-a spus cu cine.

— Cred că vei ajunge o Ormonde, a spus George.

— Contesă! a exclamat Anne zâmbindu-mi triumfător.

— Doar că irlandeză, am replicat pe dată.

Soțul meu s-a îndepărtat de jilțul reginei, ne-a zărit și a ridicat din sprânceană drept răspuns la privirea fixă, intensă și provocatoare a lui Anne. Regele s-a așezat lângă regină și a privit în jur.

— Sora dragei mele Mary Carey a venit să ni se alăture, l-a anunțat regina. Iat-o pe Anne Boleyn.

— Sora lui George? a întrebat regele.

— Da, Maiestate, a spus fratele meu înclinându-se.

Regele i-a zâmbit lui Anne. Ea i-a făcut o reverență, fără să îndoaie genunchii, ca o căldare coborâtă în fântână, cu capul sus și un mic surâs provocator. Regele n-a fost impresionat, îi plăceau femeile ușor de cucerit, femeile zâmbitoare, nu cele care-l fixau cu o privire întunecată și provocatoare.

— Te bucuri că ești din nou împreună cu sora ta? m-a întrebat el.

I-am făcut o reverență adâncă, după care m-am ridicat puțin îmbujorată.

— Desigur, Maiestate, am spus suav. Care fată n-ar tânji după tovărășia unei surori ca Anne?

Asta l-a făcut să se încrunte o clipă. Prefera umorul obscen al bărbaților ironiei înțepătoare a femeilor. Și-a mutat privirea de la mine la expresia întru câtva uimită de pe fața lui Anne, apoi a priceput gluma, a râs tare, a pocnit din degete și a întins mâna spre mine.

— Nu-ți face griji, draga mea, a zis. Nimeni nu poate pune în umbră mireasa în primii ani de fericire conjugală. Și atât Carey, cât și eu avem o preferință pentru femeile blonde.

Toată lumea a râs auzind asta, mai ales Anne, care era brunetă, și regina, al cărei păr roșcat-aprins se decolorase, devenind în parte șaten, în parte cărunt. Ar fi fost neghioabe să răspundă la galanteria regelui altfel decât cu un râs sănătos. Am râs și eu, dar cu mai multă bucurie în suflet decât ele, aș zice.

Muzicienii au atacat un acord introductiv, iar Henric m-a tras spre el și mi-a spus pe un ton aprobator:

— Ești o fată frumușică foc. Carey îmi spune că-i plac atât de mult miresele tinere, încât toată viața n-o să se mai culce decât cu fecioare de doisprezece ani.

Cu greu mi-am păstrat bărbia sus și zâmbetul pe buze. Ne-am rotit în dans, iar regele mi-a zâmbit.

— E un bărbat norocos, a zis binevoitor.

— E norocos că se bucură de favorurile Înălțimii Voastre, am spus, încercând cu stângăcie să-mi croiesc drum spre un compliment.

— E mai norocos că se bucură de-ale tale, aș zice! a exclamat cu un hohot subit de râs tunător.

Apoi m-a purtat mai departe în dans. Am trecut rotindu-mă pe lângă șirul de dansatori și am văzut scurta privire aprobatoare a fratelui meu și încă un lucru, mai plăcut: ochii plini de invidie ai lui Anne când regele Angliei a trecut pe lângă ea strângându-mă în brațe.

Anne a intrat în rutina curții englezești, așteptându-și nunta. Încă nu-și cunoscuse viitorul soț, iar disputele privind zestrea și titlurile de proprietate păreau că vor continua la nesfârșit.

Nici măcar influența cardinalului Wolsey, care pândea o bucățică din plăcinta asta, la fel ca din toate celelalte din cuptorul Angliei, n-a reușit să grăbească lucrurile. Între timp, Anne flirta cu eleganța unei franțuzoaice, o slujea pe sora regelui cu o grație nepăsătoare și petrecea zilnic ore întregi bârfind, călărind și jucând jocuri cu George și cu mine. Aveam gusturi asemănătoare și nu ne despărțeau prea mulți ani; eu eram mezina, având doar paisprezece ani, față de cei cincisprezece ai lui Anne și cei nouăsprezece ai lui George. Ne lega cea mai apropiată rudenie și totuși eram aproape străini. Mă aflam la curtea Franței, cu Anne, în timp ce George își deprindea meseria de curtean în Anglia. Acum, din nou împreună, am devenit cunoscuți la curte drept cei trei Boleyn, cei trei încântători Boleyn, iar regele se uita deseori în jur când se afla în odăile sale particulare și striga să vină cei trei Boleyn. Atunci un slujitor era trimis în fugă de la un capăt la celălalt al palatului ca să ne aducă.

Principala noastră sarcină în viață era să aducem un plus de veselie numeroaselor distracții ale regelui: turnire, tenis, călărie, vânătoare cu câini, vânătoare cu șoimi, dans. Îi plăcea să trăiască într-un continuu tumult al trăirilor intense și era de datoria noastră să ne asigurăm că nu se plictisește niciodată. Dar câteodată, foarte rar, în orele liniștite dinaintea cinei sau dacă ploua și nu putea să vâneze, regele se îndrepta spre apartamentele reginei, iar ea lăsa cusutul sau cartea și ne trimitea de-acolo fără o vorbă.

Dacă rămâneam puțin în urmă, o vedeam uneori zâmbindu-i într-un fel în care nu zâmbea nimănui altcuiva, nici măcar prințesei Maria, fiica ei. Iar odată, când am intrat fără să-mi dau seama că regele se află acolo, l-am găsit așezat la picioarele sale, ca un amant, cu capul dat pe spate, odihnindu-se în poala ei, iar ea îi mângâia buclele roșcate cu reflexe aurii de pe frunte și le răsucea pe degete, unde luceau la fel de tare ca inelele pe care i le dăruise el pe vremea când era o tânără prințesă, cu părul la fel de strălucitor ca al lui, și când se căsătorise cu ea, în ciuda sfaturilor tuturor.

M-am strecurat afară din încăpere în vârful picioarelor, fără ca ei să mă vadă. Li se întâmpla atât de rar să rămână singuri, încât nu voiam să fiu eu cea care să destrame vraja. M-am dus s-o caut pe Anne. Se plimba cu George prin grădina

îngheţată, cu câţiva fulgi de zăpadă topiţi în palmă şi mantia strâns înfăşurată în jurul trupului.

— Regele e cu regina, am spus când am ajuns lângă ei. Singuri.

Anne a ridicat din sprânceană şi a întrebat curioasă:

— În pat?

Am roşit.

— Bineînţeles că nu, e două după-amiaza!

Anne mi-a zâmbit.

— Trebuie să fii o soţie fericită, dacă crezi că nu te poţi băga în aşternut înainte să se înnopteze.

George mi-a oferit celălalt braţ şi a răspuns în locul meu:

— E o soţie fericită. William i-a mărturisit regelui că n-a cunoscut niciodată o fată mai dulce ca ea. Dar ce făceau, Mary?

— Stăteau pur şi simplu împreună.

Aveam sentimentul puternic că nu vreau să-i descriu scena lui Anne.

— N-o să nască în veci un fiu în felul ăsta, a remarcat ea fără fereală.

— Ssst! am şoptit George şi cu mine în acelaşi timp.

Ne-am apropiat mai mult unii de alţii şi am coborât glasul.

— Probabil că începe să-şi piardă speranţa, a zis George. Cât are acum? Treizeci şi opt? Treizeci şi nouă?

— Doar treizeci şi şapte, am răspuns indignată.

— Mai are ciclul lunar?

— O, George!

— Da, are, a zis Anne pe un ton neutru. Dar nu-i ajută la nimic. E vina ei. Nu se poate da vina pe rege, atâta vreme cât băiatul lui ilegitim cu Bessie Blount învaţă să călărească poneiul.

— Mai e timp destul, am spus, luându-i apărarea.

— Timp ca ea să moară, iar el să se recăsătorească? a zis Anne gânditoare. Da. Iar ea nu-i prea puternică, aşa-i?

De data asta, reacţia mea de dezgust faţă de ea a fost cât se poate de sinceră.

— Anne! Asta-i pură răutate!

George s-a uitat încă o dată în jur, să se convingă că nu e nimeni prin preajma noastră în grădină. Două dintre fetele Seymour se plimbau cu mama lor, dar nu le-am acordat nici o atenţie. Familia lor era principala noastră rivală în ceea ce

privea puterea şi avansarea în ierarhie, aşa că ne plăcea să ne prefacem că nu le vedem.

— E răutate, dar e adevărat, a răspuns ea sec. Cine va fi următorul rege, dacă el nu are un fiu?

— Prinţesa Maria s-ar putea căsători, am sugerat eu.

— Un prinţ străin adus să conducă Anglia? N-o să ţină nici într-o mie de ani, a spus George. Şi nu mai putem îngădui încă un război pentru tron.

— Prinţesa Maria ar putea să devină ea însăşi regină şi să nu se mărite, am zis cu îndârjire. Să domnească singură ca regină.

Anne a pufnit a neîncredere, iar răsuflarea ei s-a ridicat în aerul rece ca un norişor.

— A, da, sigur, a zis în derâdere. Ar putea să călărească precum bărbaţii şi să înveţe să lupte în turnir. O fată nu poate conduce o ţară ca asta, marii lorzi ar mânca-o de vie!

Ne-am oprit toţi trei în faţa fântânii arteziene din mijlocul grădinii. Anne, cu graţia ei mult exersată, s-a aşezat pe marginea bazinului şi a privit apa. Câţiva peştişori aurii au înotat plini de speranţă spre ea, iar ea şi-a scos mănuşa brodată şi a băgat degetele lungi în apă. Peştii au ieşit la suprafaţă, deschizând gura, parcă pentru a muşca din aer. George şi cu mine ne uitam la Anne, care-şi privea propria reflexie unduitoare.

— Regele se gândeşte la asta? şi-a întrebat ea imaginea oglindită.

— Tot timpul, a răspuns George. Nu există nimic mai important pe lume. Cred că ar trebui să-l recunoască oficial pe băiatul lui Bessie Blount şi să-l facă moştenitor, dacă regina nu are nimic împotrivă.

— Un copil nelegitim pe tron?

— Doar n-a fost botezat Henry Fitzroy degeaba! a replicat George. E recunoscut ca fiul regelui. Dacă Henric trăieşte destul de mult ca să facă ţara sigură pentru el, dacă reuşeşte să convingă familia Seymour să accepte lucrul ăsta, cât şi pe noi, cei din familia Howard, dacă Wolsey obţine sprijinul Bisericii şi al puterilor străine... ce anume l-ar putea împiedica?

— Un băieţel, şi încă unul nelegitim, a spus Anne pe un ton meditativ. O fetiţă de şase ani, o regină bătrână şi un rege în floarea vârstei.

A ridicat privirea spre noi, desprinzându-și-o de pe propriul chip reflectat palid în apă.

— Ce-o să se întâmple? a întrebat ea. Ceva trebuie să se întâmple. Ce va fi?

Cardinalul Wolsey i-a trimis reginei un mesaj prin care ne invita să participăm, în marțea dinainte de Lăsata Secului, la o piesă-mască pe care o organiza acasă la el, la York Place. Regina m-a rugat să citesc scrisoarea și vocea îmi tremura din cauza emoției stârnite de cuvinte: o mare piesă-mască, o fortăreață numită Château Vert și cinci doamne care să danseze cu cei cinci cavaleri care aveau să asedieze fortăreața.

— O, Maiestate!... am început, apoi am amuțit.

— „O, Maiestate“, ce anume?

— Mă întrebam doar dacă mi s-ar permite să merg, am spus pe un ton foarte umil. Să urmăresc festivitățile.

— Cred că te întrebai ceva mai mult de-atât, a remarcat ea cu o lucire în ochi.

— Mă întrebam dacă aș putea fi una dintre dansatoare, am mărturisit. Sună într-adevăr minunat.

— Da, poți, a încuviințat ea. Câte doamne îmi cere cardinalul?

— Cinci, am spus cu calm.

Am zărit-o cu coada ochiului pe Anne cum se sprijină de speteaza scaunului și închide ochii doar pentru o clipă. Știam exact ce face, îi auzeam vocea în minte tot atât de tare ca și când ar fi țipat: „Alege-mă pe mine! Alege-mă pe mine! Alege-mă pe mine!“.

Și trucul a funcționat.

— Domnișoara Anne Boleyn, a spus ea îngândurată. Regina Maria a Franței, contesa de Devon, Jane Parker și tu, Mary.

Anne și cu mine am schimbat o privire rapidă. Aveam să fim un cvintet cu o componență bizară: mătușa regelui, sora lui, regina Maria, moștenitoarea Jane Parker, care urma probabil să ne devină cumnată dacă tatăl ei și al nostru reușeau să cadă de acord asupra zestrei, și noi două.

— Ne vom îmbrăca în verde? a întrebat Anne.

Regina i-a zâmbit.

— O, așa cred, a zis ea. Mary, de ce nu-i scrii un bilet cardinalului ca să-i spui că suntem încântate să participăm

și să-l rogi să-l trimită pe maestrul de ceremonii, ca să ne putem alege costumele și să ne planificăm dansurile?

— Îl scriu eu, a zis Anne ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre masa pe care așteptau pregătite condeiul, cerneala și hârtia. Mary are un scris atât de chinuit, încât cardinalul va crede că-i trimitem un bilet de refuz.

Regina a râs și a spus cu blândețe:

— Ah, învățata din Franța! Atunci, domnișoară Boleyn, scrie-i dumneata cardinalului în frumoasa dumitale franceză – nu ar fi mai bine să-i scrii în latină?

Privirea lui Anne nu s-a clintit.

— Cum preferă Maiestatea Voastră, a răspuns calm. Le vorbesc rezonabil de fluent pe amândouă.

— Spune-i că suntem toate nerăbdătoare să ne jucăm rolul în piesa lui, *Château Vert*, a zis blând regina. Ce păcat că nu știi să scrii în spaniolă!

Sosirea maestrului de ceremonii, care trebuia să ne învețe pașii dansului, a reprezentat semnalul de început al unei bătălii crâncene, purtată cu zâmbete și cu cele mai dulci vorbe, pentru rolul pe care avea să-l joace fiecare în piesa-mască. În cele din urmă, regina însăși a intervenit și ne-a împărțit rolurile, fără a lăsa loc de discuții. Mie mi-a dat rolul Bunătății, regina Maria, sora regelui, l-a primit pe cel atât de dorit al Frumuseții, iar Jane Parker era Consecvența – „Păi da, e drept că se agață ca o lipitoare“, mi-a șoptit Anne. Ea era Perseverența. I-am șoptit la rândul meu: „Asta arată ce crede regina despre tine“. Anne a avut decența să chicotească.

Urma să fim atacate de indieni – de fapt, de coriștii din capela regală – și apoi salvate de rege și de prietenii pe care-i alegea acesta. Am fost avertizate că regele va fi deghizat și că va trebui să avem mare grijă să nu descoperim stratagema transparentă a măștii din aur fixate pe un cap cu plete aurii, al cărui posesor era mai înalt decât toți ceilalți din încăpere.

Până la urmă, a fost o mare distracție, mult mai plăcută decât mă așteptasem, mai degrabă o joacă de-a lupta decât un dans. George a aruncat în mine cu petale de trandafiri, iar eu l-am scăldat într-o ploaie de apă de trandafiri. Coriștii erau doar niște băieței, așa că s-au înfierbântat din cale-afară de tare

şi i-au atacat pe cavaleri, doar pentru a se trezi ridicaţi în aer, învârtiţi şi apoi lăsaţi la pământ, ameţiţi, chicotind. Când noi, doamnele, am ieşit din castel ca să dansăm cu cavalerii misterioşi, cel mai înalt dintre aceştia s-a apropiat de mine – însuşi regele, iar eu, cu răsuflarea întretăiată după lupta cu George, cu petale de trandafiri în păr şi fructe zaharisite rostogolindu-se din faldurile rochiei, m-am pomenit chicotind, întinzându-i mâna şi dansând cu el ca şi cum ar fi fost un om de rând, iar eu, o simplă servitoare la bucătărie aflată la o petrecere de ţară.

Când ar fi trebuit să se dea semnalul pentru scoaterea măştilor, regele a strigat:

— Cântaţi înainte! Să mai dansăm!

Dar, în loc să se întoarcă şi să-şi aleagă altă parteneră, m-a invitat din nou la dans – un dans popular la care trebuia să ne ţinem de mână. Îi vedeam ochii scânteind prin deschizăturile măştii. Nesăbuită, râzând, i-am răspuns cu un zâmbet şi am lăsat mulţumirea aceea senină să mi se impregneze în piele.

— Îl invidiez pe soţul tău. Diseară, când îţi vei scoate rochia, îl vei scălda în delicii, a spus cu glas scăzut când dansul ne-a adus iarăşi unul lângă altul, în timp ce priveam un alt cuplu din mijlocul ringului.

Nu-mi trecea prin minte nici un răspuns spiritual, vorbele lui nu erau complimentele ceremonioase ale iubirii curteneşti. Imaginea unui soţ scăldat în delicii era prea domestică şi prea erotică.

— De bună seamă, n-ar trebui să invidiaţi nimic, am spus. De bună seamă, totul vă aparţine.

— Şi de ce să fie aşa? m-a întrebat.

— Pentru că sunteţi regele, mi-a scăpat, uitând că deghizarea lui ar trebui să fie impenetrabilă. Regele de la Château Vert, am dres-o. Rege pentru o zi. Regele Henric ar trebui să vă invidieze, căci aţi câştigat un mare asediu într-o singură după-amiază.

— Şi ce crezi despre regele Henric?

Am ridicat spre el o privire inocentă.

— E cel mai mare rege din câţi a cunoscut această ţară. E o onoare să mă aflu la curtea sa şi un privilegiu să-i fiu în preajmă.

— L-ai putea iubi ca bărbat?

Am plecat ochii şi am roşit.

— Nu îndrăznesc să mă gândesc la asta. Nu mi-a aruncat niciodată nici măcar o privire.

— A, ţi-a aruncat, a spus regele cu fermitate. De asta poţi fi convinsă. Şi dacă te-ar privi mai mult de o singură dată, domnişoară Bunătate, te-ai arăta la înălţimea numelui tău şi ai fi bună cu el?

— Mai...

Mi-am muşcat buzele, împiedicându-mă să rostesc: „Maiestate". M-am uitat în jur după Anne; îmi doream mai mult ca orice să fie lângă mine şi să am la îndemână mintea ei ascuţită.

— Numele tău e Bunătate, mi-a reamintit.

I-am zâmbit, privindu-l prin masca mea aurie.

— Aşa e. Şi cred că ar trebui să fiu bună.

Muzicienii au încheiat dansul şi au aşteptat, pregătiţi să execute ordinele regelui.

— Jos măştile! a strigat el, smulgându-şi masca de pe faţă.

L-am văzut pe regele Angliei, am scos un suspin minunat şi uşor şi m-am împleticit.

— Leşină! a strigat George.

Totul a ieşit minunat. Am căzut în braţele regelui, iar Anne, iute precum şarpele, mi-a scos masca şi – într-o sclipire de inspiraţie – mi-a desfăcut boneta, astfel încât pletele mele aurii s-au revărsat în cascadă peste braţul regelui.

Am deschis ochii. Chipul lui era foarte aproape. Îi simţeam parfumul părului, răsuflarea pe obraz şi-i priveam buzele: era suficient de aproape ca să mă sărute.

— Trebuie să fii bună cu mine, mi-a amintit.

— Sunteţi regele... am îngăimat, prefăcându-mă că nu-mi venea a crede.

— Iar tu mi-ai promis că vei fi bună cu mine.

— Nu ştiam că e Maiestatea Voastră.

M-a ridicat uşor şi m-a purtat în braţe până la fereastră. A deschis-o el însuşi, lăsând să intre aerul rece. Am scuturat capul şi mi-am lăsat pletele să unduiască în adierea vântului.

— Ai leşinat de frică? m-a întrebat pe ton foarte scăzut.

M-am uitat în jos, la propriile mâini.

— De încântare, am şoptit tot atât de dulce ca o fecioară la spovedanie.

A înclinat capul, mi-a sărutat mâinile, apoi s-a ridicat și a strigat.

— Și acum, să mâncăm!

M-am uitat la Anne. Își desfăcea masca și mă urmărea cu o privire stăruitoare, calculată, privirea Boleyn, privirea Howard care părea să întrebe: ce s-a petrecut aici și cum pot să întorc lucrurile în folosul meu? De parcă în spatele măștii sale aurii ar fi existat altă mască frumoasă din piele și abia sub aceasta s-ar fi aflat adevărata femeie. Când m-am uitat la ea, mi-a aruncat un zâmbet tainic, abia schițat.

Regele i-a oferit brațul reginei, iar ea s-a ridicat de pe jilț veselă, de parcă i-ar fi plăcut să-și vadă soțul flirtând cu mine, dar când acesta s-a întors pentru a o conduce la masă, s-a oprit și ochii ei albaștri m-au privit lung, aspru, ca și cum și-ar fi luat rămas-bun de la o prietenă.

— Nădăjduiesc să-ți revii curând din slăbiciune, doamnă Carey, a spus cu blândețe. Poate ar trebui să mergi în odaia ta.

— Cred că e amețită din cauză că n-a mâncat, a intervenit imediat George. O pot aduce la masă?

Anne a făcut un pas în față.

— Regele a speriat-o când și-a scos masca. Nimeni n-a ghicit nici o clipă că era Maiestatea Voastră!

Regele a râs încântat și toată curtea a râs odată cu el. Numai regina și-a dat seama că noi trei îi transformaserăm ordinul în așa fel încât, în ciuda dorințelor sale declarate, urma să particip la cină. Ne-a măsurat tăria. Eu nu eram Bessie Blount, care nu valora nimic în ochii nimănui; eram o Boleyn, iar cei din neamul Boleyn lucrează împreună.

— Atunci vino și cinează cu noi, Mary, a zis ea.

Vorbele invitau, dar n-aveau în ele pic de căldură.

Ne puteam așeza oriunde voiam – cavalerii din Château Vert și noi, doamnele, adunați laolaltă fără nici un fel de ceremonie în jurul unei mese rotunde. Cardinalul Wolsey, fiind gazdă, ședea față-n față cu regele, regina într-un al treilea punct al mesei, iar noi, ceilalți, răspândiți fiecare după plac. George m-a așezat alături de el, iar Anne l-a chemat pe soțul meu să stea lângă ea și i-a distras atenția în timp ce regele, care se afla de partea cealaltă a mesei, mă țintuia cu privirea, iar eu i-o evitam cu grijă. La dreapta lui Anne stătea Henry

Percy de Northumberland, iar lângă George, în partea cealaltă, Jane Parker, care mă privea iscoditor, de parcă ar fi încercat să descopere secretul care face o fată să fie dezirabilă.

Am mâncat puțin, deși pe masă erau plăcinte și dulciuri, cărnuri fine și vânat. M-am servit cu puțină salată, felul preferat al reginei, și am băut vin și apă. Tatăl meu a venit și el în timpul mesei și s-a așezat lângă mama, care i-a șoptit repede ceva la ureche; l-am văzut aruncându-mi o privire fugară, ca aceea a unui geambaș care socotește valoarea unei iepe tinere. Ori de câte ori ridicam privirea, ochii regelui erau ațintiți asupra mea; ori de câte ori mă uitam în altă parte, îi simțeam privirea plimbându-se pe chipul meu.

După ce am terminat de mâncat, cardinalul ne-a propus să mergem în sala cea mare și să ascultăm muzică. Anne se afla lângă mine și m-a ajutat să cobor scările, așa că la sosirea regelui eram deja așezate pe o banchetă lipită de perete. Pentru el era un lucru ușor și firesc să se oprească să mă întrebe cum mă simt. Era firesc ca Anne și cu mine să ne ridicăm când a trecut pe lângă noi și ca el să se așeze pe bancheta acum goală, invitându-mă să iau loc alături de el. Anne s-a îndepărtat și s-a apucat să pălăvrăgească cu Henry Percy, ascunzându-ne pe rege și pe mine de ochii curții și, mai ales, de privirea surâzătoare a reginei Caterina. Tata s-a dus să-i vorbească în timp ce muzicienii cântau. Totul s-a întâmplat cu o ușurință și o eleganță depline, iar regele și cu mine eram practic ascunși într-o încăpere plină de oameni, în care muzica era suficient de tare ca să acopere conversația noastră șoptită și toți membrii familiei Boleyn erau bine plasați pentru a tăinui cele ce se petreceau.

— Te simți mai bine? m-a întrebat pe ton scăzut.

— Niciodată în viață nu m-am simțit mai bine, Sire.

— Mâine ies călare. Ai vrea să mă însoțești?

— Dacă Maiestatea Sa regina se poate dispensa de mine, am răspuns, nedorind să risc s-o nemulțumesc pe regină.

— O voi ruga pe regină să-ți lase dimineața liberă. Îi voi spune că ai nevoie de aer curat.

Am zâmbit.

— Ați fi un medic excelent, Maiestate, dacă puteți pune un diagnostic și găsi vindecarea într-o singură zi!

— Trebuie să fii o pacientă ascultătoare și să faci tot ce te sfătuiesc, m-a avertizat.

— Aşa voi face.

Mi-am privit degetele. Îi simţeam ochii aţintiţi asupra mea. Aveam senzaţia că plutesc mai sus decât aş fi putut visa vreodată.

— Aş putea să-ţi poruncesc să stai în pat zile în şir, a spus foarte încet.

Am tras repede cu ochiul la privirea lui intensă, aţintită asupra chipului meu, am simţit că roşesc şi m-am trezit că mă bâlbâi, apoi am amuţit. Muzica s-a oprit brusc.

— Cântaţi din nou! a strigat mama.

Regina Caterina s-a uitat în jur, căutându-l pe rege, şi l-a văzut aşezat lângă mine.

— Să înceapă dansul? a întrebat ea.

Era o poruncă regală. Anne şi Henry Percy şi-au luat locul printre dansatori, muzicienii au început să cânte. M-am ridicat în picioare, iar Henric s-a dus să şadă lângă soţia lui şi să ne privească. George era partenerul meu.

— Capul sus! s-a răstit la mine când m-a luat de mână. Arăţi ca un căţel bătut.

— Regina mă urmăreşte, i-am şoptit.

— Sigur că da. Însă cel mai mult contează că *el* te urmăreşte. Şi, cel mai important, tata şi unchiul Howard te urmăresc şi se aşteaptă să te porţi ca o tânără femeie aflată în ascensiune. Sus cu tine, doamnă Carey, şi noi toţi vom urca odată cu tine.

Am ridicat ochii şi i-am zâmbit fratelui meu ca şi cum n-aş fi avut nici o grijă. Am dansat cât de graţios am putut, făcând reverenţe, răsucindu-mă şi rotindu-mă sub mâna lui atentă. Iar când m-am uitat la rege şi la regină, amândoi mă observau.

S-a ţinut un sfat de familie în casa cea mare din Londra a unchiului Howard. Ne-am întâlnit în biblioteca sa, unde cărţile legate în coperte de culoare închisă înăbuşeau zgomotele străzii. Doi oameni în livreaua familiei Howard stăteau în faţa uşii, ca să preîntâmpine orice întrerupere şi să se asigure că nimeni nu se opreşte să tragă cu urechea. Urma să discutăm chestiuni de familie, secrete de familie. Nimeni din afara neamului Howard nu se putea apropia.

Cauza şi subiectul întrunirii eram chiar eu. Eram osia în jurul căreia aveau să se învârtă evenimentele. Eram pionul

Boleyn care trebuia jucat pentru a obţine avantaje. Totul se concentra asupra mea. Îmi simţeam încheieturile mâinilor pulsând de sentimentul propriei importanţe şi un tremur contradictoriu străbătându-mi tot trupul, de teamă că le voi înşela aşteptările.

— E fertilă? a întrebat-o unchiul Howard pe mama.

— Are ciclul regulat şi e fată sănătoasă.

Unchiul a încuviinţat din cap.

— Dacă regele se culcă cu ea şi dă naştere unui copil nelegitim, avem o miză mare pentru care să jucăm.

Am remarcat, cu un fel de concentrare îngrozită, că blana cu care erau tivite mânecile hainei sale se freca de lemnul mesei, iar ţesătura ei scumpă împrumuta sclipirile focului din spatele său.

— Nu mai poate dormi în patul lui Carey. Căsnicia trebuie lăsată la o parte câtă vreme regele o preferă.

Am icnit uşor. Nu-mi trecea prin minte cine avea să-i dea vestea asta soţului meu. Şi, de altfel, juraserăm că vom rămâne împreună, că ne căsătoriserăm ca să avem copii, că Dumnezeu ne unise şi nici un om nu ne putea despărţi. Am dat să vorbesc:

— Eu nu...

Anne m-a tras de rochie, şuierând:

— Sssst!

Perlele de pe boneta ei franţuzească îmi făceau cu ochiul, ca nişte conspiratori cu priviri strălucitoare.

— Vorbesc eu cu Carey, a spus tata.

George m-a luat de mână.

— Dacă rămâi grea, regele trebuie să ştie că e copilul lui şi al nimănui altcuiva.

— Nu pot să fiu amanta lui! i-am şoptit la rândul meu.

— N-ai de ales, a zis el clătinând din cap.

— Nu pot să fac asta, am spus cu voce tare.

Am strâns puternic mâna mângâietoare a fratelui meu şi am privit spre celălalt capăt al mesei lungi, din lemn de culoare închisă, către unchiul meu, vigilent ca un şoim, cu ochi negri, cărora nu le scăpa nimic.

— Sir, îmi pare rău, dar o iubesc pe regină. E o mare doamnă şi n-o pot trăda. Am promis în faţa lui Dumnezeu să-i rămân credincioasă soţului meu şi, de bună seamă, n-ar trebui să-mi trădez promisiunea. Ştiu că regele e rege, dar

nu se poate să vreţi să fac asta. De bună seamă. Sir, nu pot s-o fac!

Nu mi-a răspuns. Puterea lui era atât de mare, încât nici măcar nu s-a gândit să-mi răspundă.

— Ce să fac cu conştiinţa asta delicată? s-a adresat el aerului de deasupra mesei.

— Lăsaţi asta în seama mea, a spus Anne simplu. Pot să-i explic eu lui Mary cum stau lucrurile.

— Eşti cam tânără pentru sarcina de tutore.

Anne i-a susţinut privirea cu încrederea calmă care o caracteriza.

— Am fost crescută la cea mai modernă curte din lume. Şi n-am stat degeaba. Am observat totul. Am învăţat tot ce era de învăţat. Ştiu de ce e nevoie aici şi îi pot arăta lui Mary cum să se poarte.

El a ezitat o clipă.

— Domniţă Anne, nădăjduiesc că n-ai studiat prea îndeaproape flirtul.

— Sigur că nu, a răspuns cu seninătatea unei călugăriţe.

Am simţit cum mi se ridică umărul, ca pentru a mă descotorosi de ea.

— Nu văd de ce ar trebui să fac ce-mi spune Anne.

Dispărusem, deşi întrunirea ar fi trebuit să mă vizeze. Anne captase atenţia celorlalţi.

— Ei bine, am încredere că-ţi vei instrui sora. Şi tu la fel, George. Ştii cum e regele cu femeile, ţine-o pe Mary sub ochii lui.

Au încuviinţat. Pentru scurt timp s-a aşternut tăcerea.

— Voi vorbi cu tatăl lui Carey, s-a oferit tata. William probabil că se aşteaptă. Doar nu e neghiob.

Unchiul s-a uitat la Anne şi George, aşezaţi de o parte şi de cealaltă a mea, mai degrabă temniceri decât prieteni.

— Ajutaţi-vă sora, le-a poruncit. Daţi-i orice are nevoie ca să-l prindă pe rege în mrejele ei. Indiferent de ce meşteşuguri are nevoie, de ce bunuri îi trebuie, de ce aptitudini îi lipsesc, daţi-i-le imediat. Ne bizuim pe voi doi ca s-o faceţi să ajungă în patul lui. Nu uitaţi: răsplata va fi mare. Dar dacă nu izbutiţi, nici unul din noi nu va primi nimic. Nu uitaţi asta!

Despărţirea de soţul meu a fost ciudat de dureroasă. Când am intrat în odaia noastră de culcare, servitoarea îmi împacheta

lucrurile, ca să le ducă în odăile reginei. El stătea în mijlocul haosului de pantofi și rochii aruncate pe pat, mantii azvârlite pe scaune și cutii de bijuterii pretutindeni și pe chipul tânăr i se citea uluiala.

— Doamnă, văd că ești în ascensiune.

Era un tânăr chipeș, căruia oricare altă femeie i-ar fi acordat favorurile ei. Mi-a trecut prin minte că, poate, dacă familiile noastre nu ne-ar fi poruncit să ne căsătorim, iar acum să ne despărțim, ne-am fi plăcut.

— Îmi pare rău, am spus cu stângăcie. Știi că trebuie să fac ce-mi cer unchiul și tatăl meu.

— Știu asta, a zis sec. Și eu trebuie să fac ce-mi poruncesc toți.

Spre ușurarea mea, Anne a apărut în prag, cu un zâmbet poznaș și strălucitor.

— Ce mai faci, William Carey? Mă bucur să te văd!

S-ar fi zis că găsea cea mai mare bucurie în a-și vedea cumnatul stând în mijlocul acelui talmeș-balmeș de lucruri de-ale mele cu speranțele de-a avea o căsnicie și un fiu năruite.

— Anne Boleyn, a răspuns înclinându-se scurt. Ai venit să-ți ajuți sora să înainteze și să urce?

— Bineînțeles, a zis ea cu un zâmbet luminos. Așa cum ar trebui să facem cu toții. Nici unul dintre noi nu va suferi dacă Mary e favorita.

I-a susținut fără teamă privirea câteva clipe; el a fost acela care s-a întors să se uite pe fereastră.

— Trebuie să plec, ne-a anunțat. Regele m-a rugat să merg cu el la vânătoare.

A ezitat o clipă, apoi a traversat încăperea și s-a apropiat de locul unde stăteam eu, înconjurată de garderoba împrăștiată. Mi-a luat mâna cu blândețe și mi-a sărutat-o.

— Îmi pare rău pentru tine. Și-mi pare rău pentru mine. Când îmi vei fi trimisă înapoi, poate peste o lună, poate peste un an, voi încerca să-mi amintesc ziua asta și faptul că arătai ca un copil, un pic pierdută printre toate hainele astea. Voi încerca să-mi amintesc că nu te-ai făcut vinovată de nici o urzeală și că, azi cel puțin, ai fost în mai mare măsură o simplă fată decât o Boleyn.

Regina a observat, fără să facă nici un comentariu, că acum eram femeie singură și că locuiam împreună cu Anne într-o

cămăruță alăturată odăilor ei. În exterior, purtarea ei nu se schimbase absolut deloc. Continua să-mi vorbească pe un ton calm și politicos. Dacă voia să fac ceva pentru ea – să scriu un bilet, să cânt, să-i scot cățelul din cameră sau să trimit un mesaj, mi-o cerea la fel de politicos ca-ntotdeauna. Dar nu m-a mai rugat niciodată să-i citesc din Biblie sau să stau la picioarele ei în timp ce cosea, nu m-a mai binecuvântat niciodată înainte să plec la culcare. Încetasem să mai fiu mica ei slujitoare preferată.

Era o ușurare să merg seara la culcare împreună cu Anne. Trăgeam perdelele în jurul patului, ca să putem vorbi în voie prin întunericul plin de umbre, fără să fim auzite, și ne simțeam ca în vremea copilăriei noastre din Franța. Uneori George pleca din odăile regelui și venea la noi; se urca pe patul înalt, așeza lumânarea într-un echilibru precar pe tăblia de la căpătâi, scotea pachetul de cărți de joc sau zarurile și jucam toți trei, în timp ce fetele din încăperile alăturate dormeau, fără să știe că în camera noastră se ascunde un bărbat.

Nu-mi țineau predici despre rolul pe care trebuia să-l joc. Așteptau cu viclenie să merg eu la ei și să le spun că mă depășește.

N-am zis nimic când veșmintele mele au fost mutate dintr-un capăt în celălalt al palatului. N-am zis nimic când întreaga curte și-a făcut bagajele și s-a mutat la palatul preferat al regelui, Eltham, în Kent, ca să petreacă acolo primăvara. N-am zis nimic când soțul meu a mers călare lângă mine pe durata călătoriei și mi-a vorbit amabil despre vreme și despre starea calului meu, care era de fapt al lui Jane Parker, împrumutat în ciuda protestelor acesteia, ca o contribuție la ambițiile familiei. Dar când am rămas numai cu George și cu Anne în grădina palatului Eltham, i-am spus lui George:

— Nu cred că pot să fac asta.

— Ce anume? m-a întrebat, nevenindu-mi deloc în ajutor.

Trebuia să plimbăm cățelușa reginei, care fusese purtată în șa toată ziua, zgâlțâită zdravăn și părea bolnavă.

— Haide, Flo, a zis George pe un ton încurajator. Caută, caută!

— Nu pot să fiu în același timp și cu soțul meu, și cu regele. Nu pot să râd împreună cu regele când soțul meu privește.

— De ce nu?

Anne a rostogolit pe jos o minge, pentru ca Flo să alerge după ea. Căţeluşa a privit-o trecând pe lângă ea fără strop de interes.

— Of, prostănaco, du-te după ea! a strigat Anne.

— Pentru că simt că e complet greşit.

— Judeci mai bine decât mama ta? m-a întrebat Anne fără înconjur.

— Sigur că nu!

— Mai bine ca tatăl tău? Ca unchiul tău?

Am clătinat din cap.

— Ei îţi plănuiesc un viitor măreţ, a spus Anne solemn. Orice fată din Anglia şi-ar da viaţa ca să aibă şansa ta. Eşti pe cale să devii favorita regelui Angliei, iar tu umbli ca o caraghioasă prin grădină întrebându-te dacă poţi râde la glumele lui? Dai dovadă de tot atâta minte cât Flo!

Strecură vârful cizmei de călărie sub şezutul lui Flo cea letargică şi o împinse uşurel pe cărare. Flo se aşeză din nou, tot atât de încăpăţânată şi de nefericită ca mine.

— Ia-o încetişor, a prevenit-o George, luându-mi apoi mâna şi punând-o pe braţul lui. Nu e atât de rău pe cât crezi, mi-a spus. William a mers alături de tine astăzi ca să arate că-şi dă consimţământul, nu ca să te facă să te simţi vinovată. Ştie că regelui trebuie să i se facă pe plac. Ştim cu toţii asta. William e bucuros. I se vor acorda favoruri pe care nu le-ar fi obţinut dacă n-ai fi fost tu. Îţi faci datoria faţă de el ajutându-i familia să avanseze. Îţi e recunoscător. Nu faci nimic greşit.

Ezitam. M-am uitat în ochii căprui şi cinstiţi ai lui George, apoi la faţa întoarsă a lui Anne.

— Mai e ceva, am spus, forţată să mărturisesc.

— Ce anume? m-a întrebat George.

Anne o urmărea cu privirea pe Flo, dar ştiam că toată atenţia îi e îndreptată spre mine.

— Nu ştiu cum s-o fac, am zis încetişor. Cu William o făceam cam o dată pe săptămână, pe întuneric şi foarte repede şi niciodată nu-mi plăcea prea mult. Nu ştiu ce-ar trebui să fac!

Lui George i-a scăpat un mic hohot de râs, mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a îmbrăţişat.

— Îmi pare rău că am râs. Dar ai înţeles pe dos! El nu vrea o femeie care să ştie ce să facă. Din astea sunt cu zecile în orice baie publică din oraş. Te vrea pe tine. Pe tine te

place. Și o să fie încântat dacă ești puțin timidă și puțin nesigură. Nu e nici o problemă.

— Heeiii! s-a auzit un strigăt din spatele nostru. Cei trei Boleyn!

Ne-am întors: pe terasa de sus stătea regele, îmbrăcat tot cu mantia de călătorie și cu pălăria așezată șmecherește pe cap.

— Uite că începe.

George a făcut o plecăciune adâncă. Anne și cu mine ne-am lăsat amândouă odată în jos în reverență.

— Nu sunteți obosiți după drum? ne-a întrebat regele.

Întrebarea se adresa tuturor, dar se uita la mine.

— Deloc.

— Frumușică iapa pe care o călăreai, dar prea scundă în crupă. Îți voi dărui un cal nou.

— Sire, sunteți prea bun, am răspuns. Iapa e de împrumut. M-aș bucura să am calul meu.

— Poți alege ce vrei din grajduri, a zis. Hai, putem să mergem să ne uităm chiar acum.

Mi-a oferit brațul, iar eu mi-am lăsat ușor degetele pe stofa bogată a mânecii sale.

— Abia dacă te simt.

A pus mâna pe a mea și a apăsat-o mai tare.

— Așa. Vreau să știu că te am, doamnă Carey.

Ochii lui, foarte albaștri și luminoși, mi-au cercetat mai întâi creștetul bonetei franțuzești, apoi părul șaten-auriu strâns sub bonetă și în cele din urmă chipul.

— Chiar *vreau* să știu că te am.

Am simțit că mi se usucă gura și am zâmbit, în ciuda acelui sentiment aflat undeva între teamă și dorință care-mi tăia respirația.

— Sunt fericită să fiu cu Maiestatea Voastră.

— Într-adevăr? m-a întrebat, dintr-odată foarte îngândurat. Chiar ești? De la tine nu vreau monede calpe. Mulți te vor îndemna să fii cu mine. Eu vreau să vii de bunăvoie.

— Ah, Sire! De parcă n-aș fi dansat cu Maiestatea Voastră la petrecerea cardinalului Wolsey, fără să știu cine sunteți!

Amintirea l-a încântat.

— A, da! Și aproape ai leșinat când mi-am scos masca și m-ai descoperit. Cine credeai că e?

— Nu m-am gândit. Ştiu că a fost o neghiobie. Credeam că sunteţi poate un străin la curte, un chipeş străin abia sosit, şi eram atât de încântată să dansez cu Maiestatea Voastră!

Regele a râs.

— O, doamnă Carey, ce faţă dulce şi ce gânduri obraznice! Sperai că un străin chipeş a sosit la curte şi a ales să danseze cu tine?

— Nu vreau să fiu obraznică.

Preţ de o clipă m-am temut că dulcegăria asta ar fi prea exagerată, chiar şi pentru gustul lui.

— Doar că, atunci când m-aţi invitat la dans, am uitat cum să mă port. Sunt sigură că n-aş face niciodată ceva greșit. A existat doar un moment când...

— Când ce?

— Când am uitat, am spus încetişor.

Am ajuns la arcada de piatră care ducea spre grajduri. Regele s-a oprit la adăpostul arcadei şi m-a întors spre el. Mă simţeam vie în fiecare părticică a trupului meu, de la cizmele de călărie care alunecau pe pietrele de pavaj până la ochii care priveau în sus, spre el.

— Vei uita din nou?

Am ezitat, însă atunci Anne a făcut un pas spre noi şi a spus vesel:

— La ce cal se gândeşte Maiestatea Voastră pentru sora mea? Cred că veţi vedea că e o bună călăreaţă.

Regele ne-a condus spre grajduri, luând-o înainte, şi mi-a dat drumul pentru câteva clipe. George şi cu el s-au uitat la un cal, apoi la altul. Anne s-a apropiat de mine.

— Trebuie să-l faci să vină mereu spre tine, spuse ea. Fă-l să vină mereu spre tine, dar nu-i lăsa niciodată impresia că mergi şi tu spre el. Vrea să simtă că luptă să te câştige, nu că-l atragi în capcană. Când te lasă să alegi între a merge spre el şi a fugi, ca acum, trebuie să fugi de fiecare dată.

Regele s-a întors şi mi-a zâmbit, în timp ce George îi cerea unui servitor de la grajduri să aducă din boxă un murg frumos.

— Dar să nu fugi prea repede, m-a prevenit sora mea. Nu uita că el trebuie să te prindă.

În seara aceea am dansat cu regele în faţa întregii curţi, iar a doua zi am călărit pe calul meu cel nou alături de el când am

mers la vânătoare. Regina, aşezată la masa cea înaltă, ne-a privit cum dansăm, iar când am plecat călare, i-a făcut semn de rămas-bun din uşa cea mare a palatului. Toată lumea ştia că mă curtează, toată lumea ştia că voi accepta când mi se va porunci s-o fac. Singurul care nu ştia acest lucru era regele. Îşi închipuia că ritmul apropierii noastre e dictat de dorinţa sa.

Ziua primei plăţi a venit câteva săptămâni mai târziu, în aprilie, când tata a fost numit vistiernic al casei regale, funcţie care-i oferea acces la averea de zi cu zi a regelui, din care se putea servi după cum credea de cuviinţă. Tata m-a oprit când mergeam la cină şi m-a luat din suita reginei ca să schimbăm câteva vorbe în tihnă, în timp ce Maiestatea Sa îşi ocupa locul în capul mesei.

— Unchiul tău şi cu mine suntem mulţumiţi de tine, mi-a zis scurt. Lasă-te călăuzită de fratele şi de sora ta, ei îmi spun că te descurci bine.

Am făcut o mică reverenţă.

— Ăsta e doar începutul pentru noi, mi-a reamintit. Trebuie să-l câştigi şi să-l păstrezi, nu uita!

Cuvintele din slujba de cununie m-au făcut să tresar puţin.

— Ştiu, am spus. Nu uit.

— A făcut ceva până acum?

M-am uitat spre sala impunătoare, unde regele şi regina îşi ocupau locurile. Trâmbiţaşii se pregăteau să anunţe sosirea alaiului de servitori de la bucătărie.

— Încă nu. Doar priviri şi vorbe.

— Şi tu răspunzi?

— Cu zâmbete.

Nu i-am spus tatei că eram pe jumătate în delir datorită plăcerii de-a fi curtată de cel mai puternic bărbat din regat. Nu-mi era greu să urmez sfatul surorii mele şi să-i zâmbesc întruna. Nu-mi era greu să roşesc şi să simt că vreau să fug şi, în acelaşi timp, că vreau să mă apropii mai mult.

Tata a încuviinţat.

— Bine. Poţi merge la locul tău.

Am făcut încă o reverenţă şi m-am grăbit să intru în sală, chiar înaintea servitorilor care aduceau mâncarea. Regina m-a privit un pic tăios, de parcă ar fi fost gata să mă mustre, dar apoi s-a uitat într-o parte şi a surprins expresia de pe chipul soţului ei. Încremenită, privirea lui era aţintită asupra mea în

timp ce traversam încăperea şi mă aşezam alături de celelalte doamne din suita reginei. Avea o expresie stranie, concentrată, de parcă în acele clipe nu putea să vadă şi să audă nimic, de parcă toată sala aceea mare s-ar fi topit şi nu mă putea vedea decât pe mine, în rochia albastră, cu boneta albastră, cu părul blond netezit pe spate şi un zâmbet tremurându-mi pe buze, căci îi simţeam dorinţa. Regina a remarcat ardoarea privirii sale, a strâns din buze, a zâmbit subţire şi a întors capul.

În seara aceea, a venit în odăile ei.

— Ascultăm nişte muzică? a întrebat-o.

— Da, doamna Carey poate cânta pentru noi, a spus ea pe un ton plăcut, făcându-mi semn să mă apropii.

— Sora ei, Anne, are o voce mai dulce, contracară regele.

Anne mi-a aruncat o privire rapidă, triumfătoare.

— Domnişoară Anne, vrei să ne cânţi unul dintre cântecele dumitale franţuzeşti? a rugat-o regele.

Regina urmărea dialogul. Îmi dădeam seama că se întreabă dacă toanele îl imboldeau pe rege să placă o altă Boleyn. Dar el s-a dovedit mai iscusit decât ea. Anne s-a aşezat pe un taburet din mijlocul camerei, cu lăuta pe genunchi şi a început să cânte, cu vocea ei dulce – mai dulce decât a mea, aşa cum spusese el. Regina şedea pe jilţul ei obişnuit, cu braţe tapiţate şi brodate şi o spetează cu perne, de care nu se sprijinea niciodată. Regele nu s-a aşezat pe jilţul geamăn, alături de ea, ci s-a îndreptat agale spre mine şi a ocupat locul lăsat liber de Anne, aruncând o privire la ceea ce coseam.

— Excelentă lucrătură, a remarcat.

— Cămăşi pentru săraci, i-am explicat. Regina e bună cu săracii.

— Într-adevăr. Cât de repede se mişcă acul tău, eu aş înnoda aţa! Ce degete mici şi îndemânatice ai!

Capul lui era aplecat spre mâinile mele. M-am trezit privindu-i ceafa şi spunându-mi că mi-ar plăcea să-i ating părul des şi cârlionţat.

— Cred că mâinile tale sunt pe jumătate cât ale mele, a zis într-o doară. Întinde-le şi arată-mi-le.

Am înfipt acul în cămăşile pentru săraci şi am întins mâna ca să i-o arăt, cu palma în sus, îndreptată spre el. Fără ca privirea lui să-mi părăsească o clipă chipul, a ridicat

şi el mâna, cu palma spre a mea, dar fără s-o atingă. Îi simţeam căldura mâinii aproape de a mea, dar nu-mi puteam dezlipi ochii de chipul lui. Mustaţa i se cârlionţa puţin la colţurile gurii. M-am întrebat dacă părul era moale, precum cel negru, ondulat şi nu prea des al soţului meu sau sârmos ca firele de aur. Părea să fie tare şi aspru, sărutul lui mi-ar zgâria faţa, înroşind-o, toată lumea ar şti că ne-am sărutat. Încadrate de micile şuviţe cârlionţate, buzele lui erau senzuale – nu-mi puteam lua ochii de la ele. Nu mă puteam împiedica să mă gândesc la atingerea lor, la gustul lor.

Încet, şi-a apropiat palma de a mea ceva mai mult, ca şi cum am fi fost doi dansatori la încheierea unei pavane. Podul palmei lui a atins podul palmei mele şi am resimţit atingerea ca pe-o muşcătură. Am tresărit puţin şi i-am văzut buzele arcuindu-se, căci îşi dădea seama că atingerea sa era un şoc pentru mine. Palma şi degetele mele reci erau aliniate cu ale sale, vârful degetelor mele ajungând doar până la ultima articulaţie a alor sale. Îi simţeam pielea caldă, o bătătură pe un deget, de la trasul cu arcul – palma aspră a unui bărbat care călăreşte, joacă tenis, vânează şi poate să ţină în mână lancea şi sabia cât e ziua de lungă. Mi-am dezlipit ochii de la buzele sale şi i-am cuprins cu privirea întreg chipul; vigilenţa luminoasă a ochilor săi era concentrată asupra mea ca un soare prin sticlă, dorinţa emana dinspre el ca arşiţa.

— Ai pielea atât de moale! a spus cu o voce slabă, ca o şoaptă. Şi mâinile micuţe, aşa cum mi-am închipuit.

Pretextul măsurării lungimii degetelor se epuizase de mult, dar am rămas neclintiţi, cu palmele lipite una de alta, cu ochii unul asupra chipului celuilalt. Apoi, încet, irezistibil, mâna lui a cuprins-o pe-a mea, ţinând-o cu blândeţe, dar strâns.

Anne a terminat un cântec şi a început altul, fără să schimbe cheia, fără vreo întrerupere în glas, întreţinând vraja clipei. Regina a fost cea care a întrerupt-o:

— Maiestate, o tulburaţi pe doamna Carey, a spus râzând uşor, ca şi cum imaginea soţului ei ţinându-se de mână cu altă femeie, cu douăzeci şi trei de ani mai tânără decât ea, ar fi amuzat-o. Prietenul vostru, William, nu vă va mulţumi pentru că-i faceţi soţia să lenevească. A promis să tivească aceste cămăşi pentru călugăriţele de la mănăstirea Whitchurch şi nici jumătate din ele nu sunt gata.

El a dat drumul mâinii mele şi a întors capul spre soţia lui, replicând nepăsător:

— William mă va ierta.

— Vreau să fac o partidă de cărţi, a spus regina. Jucaţi cu mine, soţul meu?

Preţ de o clipă am crezut că a reuşit să-l îndepărteze de mine, trezind din nou vechea afecţiune pe care i-o purta. Dar când s-a ridicat în picioare ca să-i facă voia, s-a uitat o clipă în urmă şi m-a văzut cum mă uit la el. În privirea mea nu exista aproape deloc calcul – aproape deloc. Eram doar o femeie tânără care se uita la un bărbat cu dorinţă în ochi.

— Doamna Carey îmi va fi parteneră. Să trimit după George, ca să aveţi şi dumneavoastră un Boleyn drept partener? Am putea forma perechi mixte.

— Jane Parker poate să joace cu mine, a răspuns cu răceală regina.

— Ţi-a ieşit foarte bine manevra, a spus Anne în seara aceea.

Stătea lângă foc, în odaia noastră de culcare, şi-şi pieptăna părul lung, negru, cu capul înclinat într-o parte, astfel încât îi cădea peste umăr ca o cascadă înmiresmată.

— Partea cu mâinile a fost foarte bună. Ce făceaţi?

— Îmi măsura palma în comparaţie cu a lui.

Mi-am terminat de împletit părul, mi-am pus boneta de noapte pe cap şi am legat panglica albă.

— Când ni s-au atins mâinile, am simţit...

— Ce?

— Era ca şi cum mi-ar fi luat foc pielea, am şoptit. Zău! Ca şi cum atingerea lui ar fi putut să mă ardă.

Anne m-a privit neîncrezătoare.

— Ce vrei să spui?

Cuvintele mi s-au revărsat de pe buze:

— Vreau să mă atingă. Pur şi simplu mor să-i simt atingerea. Vreau să mă sărute.

Lui Anne nu-i venea să creadă.

— Îl doreşti?

M-am cuprins cu braţele şi m-am ghemuit pe bancheta din piatră, de sub fereastră.

— O, Dumnezeule, da! Nu mi-am dat seama că într-acolo mă îndrept. O, da! O, da!

S-a strâmbat, cu colţurile gurii lăsate în jos.
— Ai face bine să nu le spui asta tatei şi mamei! m-a prevenit. Ei ţi-au poruncit să joci un joc iscusit, nu să umbli năucă, precum o fată bolnavă de dragoste în amurg.
— Dar nu crezi că mă doreşte?
— A, pentru moment, da. Dar săptămâna viitoare? Anul viitor?
S-a auzit un ciocănit uşor şi George şi-a strecurat capul pe uşă.
— Pot să intru?
— Da, a răspuns Anne cu răceală. Dar nu poţi să stai prea mult. Ne pregătim de culcare.
— Şi eu, a zis el. Am băut cu tata. Mă duc la culcare, iar mâine, când îmi voi reveni din beţie, mă voi trezi devreme şi mă voi spânzura.
Abia dacă-l auzeam. Mă uitam pe fereastră şi mă gândeam la atingerea mâinii lui Henric lipită de-a mea.
— De ce? l-a întrebat Anne.
— Anul viitor va avea loc nunta mea. Invidiază-mă!
— Toată lumea se căsătoreşte, numai eu nu! a spus Anne enervată. Aranjamentul cu familia Ormonde a căzut şi acum ai noştri nu mai au nimic pentru mine. Vor să mă călugăresc?
— Nu-i o alegere prea rea, a zis George. Crezi că m-ar primi şi pe mine?
Am prins ideea conversaţiei şi m-am întors să râd de el.
— Într-o mănăstire de călugăriţe? Bună stareţă ai fi!
— Mai bună ca majoritatea, a zis George vesel.
S-a dus să se aşeze pe un taburet, dar n-a nimerit şi s-a prăbuşit pe podea cu o bufnitură.
— Eşti beat! l-am acuzat.
— Aşa-i! Şi dezgustat. Viitoarea mea nevastă are ceva care-mi pare foarte ciudat. Ceva cam... (A căutat cuvântul potrivit.) rânced.
— Prostii! a zis Anne. Are o zestre excelentă şi legături bune, e favorita reginei, iar tatăl ei e bogat şi respectat. De ce să-ţi faci griji?
— Pentru că are o gură ca o capcană pentru iepuri şi nişte ochi aprigi şi reci totodată.
Anne a râs.
— Poetule!

— Ştiu ce vrea să spună George, am zis. E pasională şi cam secretoasă.

— Doar discretă, m-a corectat Anne.

George a clătinat din cap.

— Aprigă şi rece totodată. Toate umorile amestecate laolaltă. Voi avea o viaţă de câine cu ea!

— Of, însoară-te cu ea, culcă-te cu ea şi trimite-o la ţară! a spus Anne pierzându-şi răbdarea. Eşti bărbat, poţi s-o faci.

Asta l-a mai înveselit.

— Pot s-o trimit tocmai la Hever, a zis el.

— Sau la Rochford Hall. Iar regele trebuie să-ţi dăruiască un nou domeniu cu prilejul căsătoriei.

George a dus la buze urciorul de lut.

— Vrea cineva să bea?

— Eu vreau, am spus, luând urciorul şi gustând vinul roşu, rece şi acru.

— Eu mă culc, a zis Anne cu afectare. Ar trebui să-ţi fie ruşine, Mary, fiindcă bei în cămaşă de noapte.

A dat la o parte cuverturile şi s-a urcat în pat. Ne-a cercetat, pe George şi pe mine, în timp ce-şi aranja cearşafurile pe lângă şolduri, şi a decretat:

— Amândoi sunteţi cam prea uşuratici.

George s-a strâmbat.

— Ne-a zis-o! a exclamat vesel.

— E foarte severă, am şoptit cu prefăcut respect. Nu ţi-ai închipui niciodată că şi-a petrecut jumătate din viaţă flirtând la curtea franceză.

— Mai mult spaniolă decât franceză, cred, a zis George, vrând s-o provoace.

— Şi nemăritată, am şoptit. O *dueña* spaniolă.

Anne a pus capul pe pernă, a băgat capul între umeri şi a tras cuverturile la locul lor.

— Nu vă ascult, aşa că nu vă mai obosiţi.

— Cine ar lua-o? a întrebat George. Cine ar dori-o?

— Au să-i găsească pe cineva, am răspuns. Vreun fiu mezin sau vreun biet cavaler bătrân şi falit.

I-am întins urciorul lui George.

— O să vedeţi! s-a auzit dinspre pat. Am să fac o partidă mai bună decât voi amândoi. Şi dacă nu mi-o aranjează ei curând, am s-o aranjez chiar eu!

George mi-a dat înapoi urciorul.

— Termină-l tu. Eu am băut mai mult decât suficient.

Am luat ultima înghiţitură de vin şi m-am îndreptat spre cealaltă jumătate a patului.

— Noapte bună, i-am spus lui George.

— Am să stau o vreme aici, lângă foc, a zis el. Ne merge bine nouă, celor din neamul Boleyn, nu? Eu – logodit, tu – în drum spre patul regelui, iar mica *Mademoiselle Parfait* liberă pe piaţă, pregătită să joace ca să câştige totul.

— Da, am răspuns. Ne merge bine.

M-am gândit la ochii albaştri şi intenşi ai regelui aţintiţi asupra chipului meu, la felul în care se plimbau de la vârful bonetei mele până la partea de sus a corsajului rochiei. Mi-am afundat obrazul în pernă, aşa încât nici unul dintre ei să nu mă audă, şi am şoptit: „Henric... Maiestate... Iubirea mea..."

A doua zi urma să aibă loc un turnir în grădinile unui conac aflat la oarecare distanţă de palatul Eltham. Reşedinţa Fearson fusese construită în timpul ultimei domnii de către unul din numeroşii bărbaţi duri care-şi dobândiseră averea sub domnia tatălui regelui, care fusese cel mai dur dintre toţi. Era o reşedinţă mare, grandioasă, fără parapete sau şanţuri cu apă. Sir John Lovick crezuse că Anglia va avea parte de pace pentru totdeauna şi construise o reşedinţă care nu era apărată, ba mai mult, nu putea fi apărată. Grădinile se întindeau în jurul conacului ca o tablă de şah în verde şi alb: pietre, cărări şi borduri albe în jurul grădinilor scunde de dafini verzi. Dincolo de ele se afla parcul, unde ţinea căprioare pentru vânătoare, iar între parc şi grădini se întindea o pajişte minunată, pregătită tot timpul anului pentru ca regele s-o poată folosi ca teren de turnir.

Cortul reginei şi al doamnelor ei era făcut din mătase vişinie şi albă. Regina purta o rochie vişinie asortată şi culorile intense o făceau să pară tânără şi trandafirie. Eu eram îmbrăcată în verde – rochia pe care o purtasem la piesa-mască din marţea dinainte de Lăsata Secului, când regele mă alesese dintre toate. Culoarea îmi făcea părul auriu să strălucească mai tare şi ochii să-mi sclipească. Stăteam în picioare lângă jilţul reginei, ştiind că orice bărbat care se uita de la ea la mine şi-ar fi spus că ea era o femeie bine, dar suficient de

bătrână ca să-mi fie mamă, în timp ce eu eram o femeie de numai paisprezece ani, o femeie gata să se îndrăgostească, o femeie gata să simtă dorință, o femeie precoce, o fată în floare.

Primele trei partide ale turnirului s-au ținut între bărbații de rang inferior de la curte, care sperau să atragă atenția riscându-și capul. Erau destul de abili, am avut parte de câteva încrucișări de lance palpitante și de un moment distractiv când un bărbat mai scund și-a dat jos de pe cal rivalul mai solid, lucru care i-a făcut pe oamenii de rând să izbucnească în urale. Măruntelul a descălecat și și-a scos coiful ca să primească aplauzele. Era chipeș, zvelt și blond. Anne m-a înghiontit.

— Cine e?

— Doar unul dintre tinerii Seymour.

Regina a întors capul.

— Doamnă Carey, vrei să mergi să-l întrebi pe maestrul de călărie când luptă soțul meu astăzi și ce cal a ales?

M-am întors să fac ce-mi ceruse și mi-am dat seama de ce mă trimitea de-acolo. Regele se îndrepta agale prin iarbă spre pavilionul nostru, iar ea voia să mă îndepărteze din calea lui. Am făcut o reverență și m-am îndreptat spre ieșire, trăgând de timp și sincronizându-mi plecarea în așa fel încât el să mă vadă ezitând sub copertină. A încheiat îndată conversația pe care o purta și a pornit grăbit spre mine. Armura sa, atât de lustruită încât lucea ca argintul, avea ornamente din aur. Curelele din piele ale platoșei și apărătorilor pentru brațe erau roșii și netede precum catifeaua. Părea mai înalt – un erou impunător din războaiele de pe vremuri. Razele soarelui cădeau direct pe armura lui și făceau metalul să strălucească atât de orbitor, încât am fost nevoită să mă retrag înapoi la umbră și să duc mâna streașină la ochi.

— Doamna Carey, în verde de Lincoln!

— Iar Maiestatea Voastră strălucește.

— Tu ai fi năucitoare chiar și în cel mai întunecat negru.

N-am spus nimic. Mă uitam pur și simplu la el. Dacă Anne sau George ar fi fost în preajmă, m-ar fi îmboldit cu vreun compliment. Dar eu eram golită de replici spirituale, dorința acoperea totul. Nu puteam să spun sau să fac nimic, nu eram în stare decât să-l privesc, știind că ochii mei erau plini de dor. Nici el nu spunea nimic. Stăteam față-n față, cu

privirile pierdute una într-alta, scrutându-ne chipurile ca şi cum am fi putut citi dorinţa celuilalt din ochii săi. În cele din urmă a spus:

— Trebuie să te văd singură.

— Maiestate, nu pot, am răspuns fără să cochetez.

— Nu vrei?

— Nu îndrăznesc.

Auzind asta, a inspirat şi a expirat adânc, de parcă ar fi putut să înlăture însăşi patima trupească.

— Ai putea să te încrezi în mine.

Mi-am desprins privirea de pe chipul lui şi m-am uitat în altă parte, fără să văd nimic. Am repetat simplu:

— Nu îndrăznesc.

Mi-a luat mâna, a dus-o la buze şi a sărutat-o. Am simţit căldura răsuflării sale pe degete şi apoi mângâierea blândă a mustăţii ondulate.

— Ah, moale!

A ridicat privirea.

— Moale?

— Mustaţa Maiestăţii Voastre, am explicat. Mă întrebam cum e la atingere.

— Te întrebai cum e la atingere mustaţa mea?

Am simțit cum mi se încing obrajii.

— Da.

— Dacă te-aş săruta?

Am coborât privirea în pământ, ca să nu văd strălucirea ochilor lui albaştri şi am încuviinţat din cap, abia perceptibil.

— Ţi-ai dorit să te sărut?

La întrebarea asta, am ridicat privirea şi i-am spus disperată:

— Maiestate, trebuie să plec! Regina m-a trimis să-i fac un comision și se va întreba unde sunt.

— Unde ţi-a cerut să mergi?

— La maestrul de călărie al Maiestăţii Voastre, să aflu ce cal veţi călări și când.

— Pot să-i spun chiar eu. De ce să umbli tu prin arşiţa asta?

Am clătinat din cap.

— Nu mă deranjează să mă duc până acolo pentru ea.

A ţâţâit uşor din buze.

— De parcă n-ar avea destui servitori care să alerge încolo și-ncoace pe pajiște! Dumnezeu știe că are o întreagă suită spaniolă, pe când eu sunt ținut de rău pentru mica mea curte.

Am zărit-o cu coada ochiului pe Anne ieșind dintre faldurile cortului reginei și înghețând când ne-a văzut, pe rege și pe mine, împreună și atât de aproape. El mi-a dat drumul cu blândețe.

— Am să merg să o văd și să-i răspund la întrebarea despre caii mei. Tu ce vei face?

— Vin și eu imediat. Am nevoie de câteva clipe înainte să mă întorc înăuntru, mă simt așa de...

M-am întrerupt, căci îmi era imposibil să descriu ce simțeam. M-a privit cu tandrețe.

— Ești prea tânără ca să joci jocul ăsta, nu-i așa? Chiar dacă ești o Boleyn. Presupun că ți se va spune ce să faci și că îmi vei fi scoasă în cale.

Dacă n-ar fi fost Anne, care aștepta în umbra cortului de turnir, i-aș fi mărturisit urzeala familiei mele, menită să-l atragă în capcană. Dar cum ea mă urmărea, am clătinat doar din cap.

— Pentru mine nu e un joc.

M-am uitat în altă parte și n-am mai fost în stare să-mi stăpânesc tremurul buzelor.

— Vă jur, Maiestate, pentru mine nu e un joc!

A ridicat mâna, m-a prins de bărbie și mi-a întors chipul spre el. Pentru o clipă care m-a făcut să-mi pierd răsuflarea, mi-am închipuit, cu groază și încântare, că mă va săruta în fața tuturor.

— Te temi de mine?

Am clătinat din cap și m-am împotrivit ispitei de a-mi lipi obrazul de palma lui.

— Mă tem de ceea ce se poate întâmpla.

— Între noi?

A zâmbit – zâmbetul încrezător al bărbatului care știe că mai e foarte puțin până când femeia pe care o dorește va fi în brațele sale.

— Mary, nu ți se va întâmpla nimic rău pentru că mă iubești. Dacă vrei, îți dau cuvântul meu. Vei fi iubita mea, vei fi mica mea regină.

Am icnit la auzul acelui cuvânt îmbătător. Brusc, mi-a zis:

— Dă-mi eşarfa ta, vreau să port în turnir semnul afecţiunii tale.

M-am uitat în jur.

— Nu pot să v-o dau aici!

— Trimite-mi-o. Am să-l rog pe George să vină la tine, dă-i-o lui. N-o voi purta aşa încât să se vadă, o voi ascunde sub pieptar. O voi purta lipită de inimă.

Am încuviinţat.

— Aşadar îmi dăruieşti afecţiunea ta?

— Dacă asta vreţi, am şoptit.

— Asta vreau, da, foarte mult.

S-a înclinat şi s-a întors către intrarea în cortul reginei. Sora mea, Anne, a dispărut ca o fantomă de nădejde.

Le-am lăsat tuturor câteva minute, apoi am intrat şi eu în cort. Regina mi-a aruncat o privire aspră, întrebătoare. Am făcut o reverenţă adâncă şi am spus cu glas dulce:

— Maiestate, l-am văzut pe rege venind să răspundă el însuşi la întrebarea voastră. Aşa că m-am întors.

— Ar fi trebuit să trimiteţi un servitor din capul locului, a intervenit brusc regele. Doamna Carey n-ar trebui să alerge pe terenul de turnir pe soarele ăsta. E mult prea cald.

Regina a ezitat o clipă, apoi a spus:

— Îmi pare foarte rău. Am fost necugetată.

— Nu mie trebuie să-mi cereţi scuze, a zis el cu subînţeles.

Am crezut că va refuza, iar din încordarea trupului lui Anne, care stătea lângă mine, mi-am dat seama că şi ea aştepta să vadă ce va face o prinţesă a Spaniei şi o regină a Angliei.

— Îmi pare rău dacă ţi-am provocat vreo neplăcere, doamnă Carey, a spus regina pe un ton egal.

Nu mă simţeam deloc triumfătoare. Mă uitam spre celălalt capăt al cortului aşternut cu covoare bogate, la femeia suficient de bătrână ca să-mi fie mamă, şi nu simţeam decât milă pentru durerea pe care aveam să i-o provoc. Preţ de câteva clipe nu l-am văzut nici măcar pe rege, ci doar pe noi două, menite să ne rănim una pe cealaltă.

— E o plăcere să vă slujesc, regină Caterina, am spus cât se poate de sinceră.

M-a privit o clipă de parcă ar fi înţeles o parte din ceea ce se petrecea în mintea mea, apoi s-a întors spre soţul ei.

— Sunt pregătiţi caii voştri pentru astăzi, Maiestate? Sunteţi încrezător?

— Astăzi mă voi întrece cu Suffolk, a zis el.

— Veţi avea grijă, Sire? a întrebat ea încetişor. Nu e nimic rău în a pierde în faţa unui călăreţ precum ducele, dar ar fi sfârşitul regatului dacă vi s-ar întâmpla ceva.

Era un gând iubitor, dar el l-a primit fără strop de eleganţă.

— Într-adevăr, aşa ar fi, din moment ce nu avem un fiu.

Ea a tresărit şi am văzut culoarea dispărându-i din obraji.

— Mai e timp, a spus cu o voce atât de scăzută, că abia puteam s-o aud. Încă mai e timp...

— Nu prea mult, a zis el cu răceală, întorcându-se cu spatele la ea. Trebuie să merg să mă pregătesc.

A trecut pe lângă mine fără să-mi arunce nici măcar o privire, deşi Anne, eu şi toate celelalte doamne am făcut reverenţe adânci la apropierea sa. Când m-am ridicat, regina se uita spre mine, nu ca şi cum i-aş fi fost rivală, ci ca şi cum aş fi fost tot mica ei doamnă de companie preferată, care ar putea să-i aducă o cât de mică alinare. Mă privea de parcă, timp de o clipă, ar fi vrut să caute pe cineva capabil să înţeleagă amarnica soartă a femeii în această lume condusă de bărbaţi.

George a intrat în încăpere şi a îngenuncheat în faţa reginei cu eleganţa-i firească.

— Maiestate, am venit s-o vizitez pe cea mai frumoasă doamnă din Kent, din Anglia şi din întreaga lume.

— O, George Boleyn, ridică-te! a spus ea zâmbind.

— Aş prefera să mor la picioarele Maiestăţii Voastre, a zis el.

Ea l-a bătut uşor pe mână cu evantaiul.

— Nu, dar dacă vrei, ai putea să-mi spui care sunt rămăşagurile pentru turnirul regelui.

— Cine să pună rămăşag împotriva lui? E cel mai bun dintre călăreţi. Pariez cinci la doi pentru al doilea turnir. Fraţii Seymour împotriva fraţilor Howard. N-am nici o îndoială cine va învinge.

— Mi-ai oferi un rămăşag în favoarea fraţilor Seymour? a întrebat regina.

— Ca să aibă binecuvântarea Maiestăţii Voastre? Niciodată! a spus repede George. V-aş sugera să pariaţi pe vărul meu Howard, Maiestate. Atunci puteţi fi sigură de câştig, puteţi

fi sigură că pariaţi pe una dintre cele mai nobile şi mai loiale familii din ţară şi, totodată, aveţi o şansă fantastică.

Ea a râs auzind asta.

— Într-adevăr, eşti un curtean desăvârşit. Cât vrei să pierzi în favoarea mea?

— Să spunem cinci coroane? a întrebat George.

— S-a făcut!

— Pariez şi eu, a zis brusc Jane Parker.

Zâmbetul lui George s-a topit.

— Domnişoară Parker, nu v-aş putea oferi o astfel de şansă, a spus el politicos. Pentru că toată averea mea vă stă la dispoziţie.

Limbajul era în continuare cel al iubirii curteneşti, flirtul constant pe care îl întâlneai în cercurile regale zi şi noapte şi care uneori însemna totul, dar cel mai adesea nu însemna absolut nimic.

— Aş vrea doar să pariez câteva coroane.

Jane încerca să întreţină cu George genul de conversaţie spirituală, măgulitoare, la care se pricepea el atât de bine. Anne şi cu mine o priveam critic, deloc dispuse să o ajutăm pe lângă fratele nostru.

— Dacă pierd în favoarea Maiestăţii Sale – şi veţi vedea cu câtă graţie mă va sărăci –, nu voi mai avea nimic pentru nimeni, a spus George. Mai mult chiar, ori de câte ori sunt alături de Maiestatea Sa, nu am nimic pentru nimeni altcineva. Nici bani, nici inimă, nici ochi.

— Ce ruşine! l-a întrerupt regina. Să-i spui asta logodnicei dumitale!

George s-a înclinat în faţa ei.

— Suntem stele logodite ce plutesc în jurul unei frumoase luni. Cea mai mare frumuseţe face să pălească tot restul.

— O, fugi de-aici! a spus regina. Du-te şi licăreşte altundeva, micuţa mea stea Boleyn.

George a făcut o plecăciune şi s-a îndepărtat spre spatele cortului. L-am urmat.

— Dă-mi-o repede! mi-a zis scurt. E rândul lui.

Corsajul rochiei mele era împodobit cu un metru de mătase albă. Am tras-o prin găicile verzi până am scos-o cu totul şi i-am dat-o lui George, care a ascuns-o în buzunar.

— Ne vede Jane, am spus.

A clătinat din cap.

— Nu contează. E legată de interesele noastre, indiferent ce părere ar avea. Trebuie să plec.

Am încuviinţat şi, după plecarea lui, m-am întors în cort. Ochii reginei s-au oprit în treacăt pe găicile goale de pe pieptul rochiei mele, dar n-a spus nimic.

— Vor începe din clipă-n clipă, ne-a anunţat Jane. Urmează turnirul regelui.

Am văzut cum e ajutat să încalece, susţinut de doi bărbaţi, căci greutatea armurii aproape că-l ţintuia la pământ. Charles Brandon, ducele de Suffolk şi cumnatul regelui, se pregătea şi el, şi cei doi au pornit împreună şi au trecut prin faţa intrării în cortul reginei. Regele a coborât lancea în semn de salut pentru ea şi a ţinut-o aşa până a străbătut toată lungimea cortului. Dar a devenit un salut pentru mine, căci viziera coifului său era ridicată şi îl vedeam zâmbindu-mi. Sub partea dinspre umăr a pieptarului său se zărea o mică fluturare albă, care, ştiam, era eşarfa de la rochia mea. Ducele de Suffolk a venit în urma lui, a coborât lancea în faţa reginei, apoi a dat din cap, cam ţeapăn, către mine. Anne, aflată în spatele meu, a icnit uşor.

— Suffolk te-a salutat! mi-a şoptit ea.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— Da, te-a salutat! A înclinat capul. Asta înseamnă că regele i-a vorbit despre tine sau i-a vorbit surorii lui, regina Maria, iar ea i-a spus lui Suffolk. Are gânduri serioase! Cu siguranţă are gânduri serioase.

M-am uitat într-o parte. Regina privea spre capătul balustradei, unde îşi oprise regele calul. În aşteptarea semnalului trâmbiţei, marele cal de luptă scutura din cap şi tropăia pe loc. Regele stătea degajat în şa, cu un mic inel de aur de jur împrejurul coifului, viziera coborâtă, lancea întinsă înainte. Regina s-a aplecat în faţă să vadă mai bine. Trâmbiţa a sunat şi cei doi cai s-au năpustit înainte când pintenii li s-au înfipt în coaste. Cei doi bărbaţi în armură s-au repezit fulgerător unul spre altul, iar de pe copitele cailor zburau bulgări de pământ. Lăncile erau ţinute în jos, ca nişte săgeţi ce zboară spre ţintă, cu flamurile de la capăt fluturând. Distanţa dintre cei doi se micşora repede. Regele primi o lovitură piezişă, pe care o pară cu scutul, dar lancea lui, împinsă cu putere spre Suffolk, se strecură pe sub scut şi izbi în plin platoşa acestuia.

Şocul loviturii îl aruncă pe Suffolk în spate, iar greutatea armurii făcu restul, trăgându-l peste crupa calului şi făcându-l să se prăbuşească la pământ cu o bubuitură asurzitoare.

Soţia lui sări în picioare.

— Charles!

Ieşi ca o furtună din pavilionul reginei, ridicându-şi poalele rochiei şi alergând ca o femeie de rând spre soţul ei, care zăcea nemişcat pe iarbă.

— Aş face bine să merg şi eu, a zis Anne pornind în grabă după stăpâna ei.

M-am uitat la rege, aflat la celălalt capăt al balustradei. Scutierul său îl ajuta să-şi dea jos armura grea. Când i-a scos platoşa, eşarfa mea cea albă a căzut fluturând pe pământ, fără ca el să-şi dea seama. I s-au scos jambierele şi apărătorile pentru braţe, iar el a pornit cu pas sprinten spre trupul sumbru de nemişcat al prietenului său, îmbrăcând din mers o jachetă. Regina Maria era îngenuncheată lângă Suffolk, ţinându-i capul pe braţe. Scutierul acestuia scotea armura grea a stăpânului său. Când fratele ei s-a apropiat, regina Maria a ridicat privirea şi l-a anunţat zâmbind:

— E teafăr. Tocmai l-a înjurat teribil pe Peter pentru că l-a ciupit cu o cataramă.

Henric a râs.

— Domnul fie lăudat!

Doi bărbaţi au venit în fugă cu o targă. Suffolk s-a ridicat în capul oaselor.

— Pot să merg, a zis el. Al naibii să fiu dacă mă las dus pe targă de pe teren înainte să mor!

— Să te ajut, s-a oferit Henric ridicându-l în picioare.

Un alt bărbat s-a repezit să-l susţină din partea cealaltă şi au pornit împreună, Suffolk târşâindu-şi picioarele şi apoi păşind împiedicat ca să ţină pasul.

— Nu veni! i-a strigat Henric reginei Maria peste umăr. Lasă-ne să-l instalăm comod şi după aceea vom găsi o căruţă sau altceva cu care să poată ajunge acasă.

Ea s-a oprit, aşa cum i se ceruse. Pajul regelui a venit în fugă cu eşarfa mea în mână, vrând s-o ducă stăpânului său. Regina Maria a întins mâna.

— Nu-l sâcâi acum, a zis ea cu asprime.

Flăcăul s-a oprit ţinând încă eşarfa mea în mână.

— A pierdut asta, Maiestate. O avea sub pieptar.

Ea a întins mâna cu indiferență, iar pajul i-a dat eşarfa. S-a uitat cum fratele ei îl ajuta pe soțul său să intre în casă, iar sir John Lovick mergea grăbit înaintea lor, deschizând uşi şi strigând după servitori. Absentă, s-a întors în pavilionul reginei, cu eşarfa mea făcută ghem în mână. M-am dus s-o iau de la ea, dar am ezitat, neştiind ce să-i spun.

— E teafăr? a întrebat regina Caterina.

Regina Maria a reuşit să zâmbească.

— Da. Are mintea limpede şi nici un os rupt. Platoşa abia dacă e îndoită.

— Îmi dați mie ce aveți în mână? a întrebat-o regina Caterina.

Prințesa Maria s-a uitat la eşarfa mea boțită.

— Asta? Mi-a dat-o pajul regelui. Era sub pieptarul lui.

I-a întins-o. Era oarbă şi surdă la tot ce nu avea legătură cu soțul ei.

— Mă duc la el, a hotărât ea. Anne, tu şi celelalte puteți merge acasă cu regina după cină.

Regina a încuviințat din cap, dându-şi acordul, iar prințesa Maria a ieşit repede din pavilion, îndreptându-se spre casă. Regina Caterina a privit-o plecând, fără să lase din mână eşarfa mea. Aşa cum ştiam că se va întâmpla, a răsucit-o fără grabă, cercetând-o. Mătasea fină îi aluneca uşor printre degete. Pe tivul cu franjuri, a zărit verdele aprins al monogramei brodate cu mătase: MB. Încet, acuzator, s-a întors spre mine.

— Cred că vă aparține, mi-a spus ea cu o voce scăzută şi încărcată de dispreț.

A întins mâna în care avea eşarfa, ținând-o între degetul mare şi arătător, de parcă ar fi fost un şoarece mort, găsit în fundul unui dulap.

— Du-te! mi-a şoptit Anne. Trebuie s-o iei.

M-a îmbrâncit, aşa că am făcut un pas înainte. Regina a dat drumul eşarfei când am ajuns la ea, am prins-o din zbor. Arăta ca o zdreanță jalnică, o cârpă cu care să speli podelele.

— Mulțumesc, am spus cu umilință.

La cină, regele abia dacă mi-a aruncat o privire. Accidentul îl cufundase în melancolia atât de caracteristică tatălui său, de care învățau acum şi curtenii lui să se teamă.

Regina s-a purtat cum nu se putea mai amabil şi mai plăcut. Dar nici o conversaţie, nici un zâmbet fermecător, nici o muzică nu-i putea însenina regelui dispoziţia. A urmărit poznele nebunului său fără un zâmbet, a ascultat muzicienii şi a băut zdravăn. Regina nu putea face nimic ca să-l înveselească, fiindcă ea era unul dintre motivele proastei sale dispoziţii. O privea ca pe-o femeie aflată în pragul celei mai mari schimbări din viaţă, vedea Moartea lângă umărul ei. Putea să mai trăiască zece ani sau chiar douăzeci. Dar moartea îi seca deja ciclul menstrual şi-i brăzda riduri pe faţă. Regina se îndrepta spre bătrâneţe şi nu-i dăruise nici un moştenitor care să le urmeze la tron. Puteau să participe la turnire, să cânte şi să danseze cât era ziua de lungă, dar dacă regele nu dăruia un prinţ Ţării Galilor însemna că eşuase în îndatorirea sa cea mai mare, fundamentală faţă de regat. Iar copilul nelegitim cu Bessie Blount nu era o soluţie.

— Sunt sigură că Charles Brandon se va însănătoşi curând, a spus regina.

Pe masă se aflau prune zaharisite şi un vin dulce şi aromat. Regina a luat o înghiţitură de vin, dar mi-am spus că n-avea cum să se bucure de el atâta vreme cât soţul ei stătea alături de ea cu o faţă atât de trasă şi de întunecată, încât ar fi putut foarte bine să fie tatăl lui, care nu o plăcuse niciodată.

— Henric, să nu te gândeşti că ai greşit. A fost un turnir drept. Şi Dumnezeu ştie că ai primit şi tu lovituri de la el.

Regele s-a răsucit pe jilţ şi s-a uitat la ea. Când ochii li s-au întâlnit, am văzut zâmbetul ştergându-i-se de pe chip sub răceala privirii lui fixe. Nu l-a întrebat ce s-a întâmplat. Era prea în vârstă şi prea înţeleaptă ca să întrebe un bărbat mânios ce-l frământă. În schimb a zâmbit – un zâmbet netemător şi iubitor – şi a ridicat paharul spre el.

— În sănătatea ta, Henric, a spus cu un accent cald. În sănătatea ta, trebuie să-i mulţumesc Domnului că nu tu ai fost cel rănit astăzi. Până acum, eu eram cea care alerga din pavilion spre teren cu inima pe jumătate frântă de frică; şi cu toate că îmi pare rău pentru sora ta, Maria, trebuie să mă bucur că nu tu ai fost rănit astăzi.

— Ei, asta da, *asta* e măiestrie curată, mi-a şoptit Anne la ureche.

Strategia a funcționat. Sedus de ideea unei femei bolnave de frică pentru binele lui, Henric și-a pierdut aerul întunecat și posomorât.

— Nu-ți voi provoca niciodată o clipă de neliniște măcar.

— Soțul meu, mi-ai provocat zile și nopți de neliniște, a răspuns regina Caterina zâmbind. Dar câtă vreme ești sănătos și fericit și câtă vreme te întorci acasă când totul se termină, de ce m-aș plânge?

— Aha! a făcut Anne încetișor. Și uite-așa, îi dă permisiunea, iar acul albinei, adică al tău, e scos.

— Ce vrei să spui?

— Trezește-te! a zis Anne cu brutalitate. Nu vezi? L-a scos din proasta dispoziție și i-a spus că poate să te aibă atâta timp cât după aceea se întoarce acasă.

L-am privit ridicând paharul și închinând la rândul lui pentru ea.

— Și ce se întâmplă mai departe? am întrebat. Dacă tot le știi pe toate...

— O, te va avea o vreme, a zis Anne nepăsătoare. Dar nu te vei interpune între ei. Nu-l vei păstra. E bătrână, da, dar știe să se poarte ca și cum l-ar adora, iar el are nevoie de asta. Și pe vremea când el era doar un copilandru, ea era una dintre cele mai frumoase femei din regat. E nevoie de foarte mult pentru a învinge așa ceva și mă îndoiesc că tu ești femeia care o poate face. Ești frumușică și pe jumătate îndrăgostită de el, lucru care ajută, dar mă îndoiesc că o femeie ca tine l-ar putea conduce.

— Atunci cine ar putea? am întrebat rănită de atitudinea ei disprețuitoare. Tu, bănuiesc?

Anne i-a privit pe cei doi cu aerul unui inginer de asediu care măsoară un zid. Pe chipul ei se citea doar curiozitate și pricepere de expert.

— S-ar putea. Dar ar fi un proiect dificil.

— Pe mine mă vrea, nu pe tine, i-am amintit. Mi-a cerut afecțiunea. A purtat eșarfa mea sub pieptar.

— A scăpat-o și a uitat de ea, a remarcat Anne cu obișnuita ei precizie crudă. Oricum, nu ceea ce vrea el e problema. E lacom și răzgâiat. Poate fi determinat să vrea aproape orice. Dar tu nu vei reuși niciodată să faci asta.

— Și de ce nu? am întrebat pe un ton pătimaș. De ce crezi că tu l-ai putea păstra lângă tine, iar eu nu?

Anne m-a privit. Chipul ei de o frumuseţe perfectă era la fel de adorabil ca şi când ar fi fost sculptat în gheaţă.

— Pentru că femeia care-l va conduce va fi cea care nu va uita nici o clipă că se află lângă el pentru strategie. Tu eşti gata pentru plăcerile patului şi ale mesei. Dar femeia care-l va conduce pe Henric va şti că plăcerea ei trebuie să vină din manevrarea gândurilor lui, în fiecare clipă. N-ar fi deloc o căsnicie a plăcerii carnale, deşi Henric ar crede că asta primeşte. Ar fi o chestiune de nesfârşită abilitate.

Cina s-a încheiat pe la cinci în acea seară răcoroasă de aprilie, iar caii au fost aduşi în faţa casei, ca să ne putem lua rămas-bun de la gazda noastră şi să ne putem întoarce la palatul Eltham. Părăsind mesele de banchet, i-am văzut pe servitori răsturnând resturile de pâine şi carne în coşuri mari, care aveau să fie vândute la preţ redus la uşa bucătăriei. Exista o dâră de risipă, necinste şi irosire care-l urma pe rege pretutindeni în ţară, precum cea lăsată de un melc. Săracii care veniseră să privească turnirul şi rămăseseră apoi să-i vadă pe curteni cinând se strângeau acum la uşa bucătăriei, să capete ceva mâncare de la ospăţ. Aveau să primească doar rămăşiţele: bucăţile de pâine, resturile de carne, budincile mâncate pe jumătate. Nimic nu avea să se irosească, săracii se mulţumeau cu orice. Ca să-i hrăneşti n-aveai nevoie de mai mult decât ai fi avut nevoie ca să creşti nişte porci pe lângă casă.

Aceste avantaje erau cele care făceau ca locul în casa regală să fie o mare bucurie pentru servitori. Oriunde, orice servitor putea să înşele puţin, să pună câte ceva deoparte. Cel mai de jos servitor de la bucătărie avea o mică afacere cu aluatul de pe marginea plăcintelor, cu slănina desprinsă de pe carne, cu resturile de sos. Acum, că era controlorul gospodăriei regale, tatăl meu se afla în vârful acestei grămezi de resturi: urmărea felia luată de fiecare şi şi-o lua şi el pe-a lui. Chiar şi doamna de companie, care s-ar părea că se află în acest post ca să-i ţină tovărăşie reginei şi să-i facă mici servicii, e bine plasată pentru a-l seduce pe rege chiar sub nasul stăpânei sale şi pentru a-i provoca suferinţa cea mai mare pe care o femeie o poate pricinui alteia. Are şi ea preţul ei. Are şi ea munca ei secretă, care se desfăşoară după ce se termină cina principală, când toţi ceilalţi se uită în altă

parte, şi care are de-a face cu rămăşiţele promisiunilor şi cu uitatele dulcegării ale jocurilor amoroase.

Pe când ne îndreptam spre casă, lumina a pălit şi cerul a devenit cenuşiu şi rece. Mă bucuram că aveam mantia, pe care o înfăşurasem strâns în jurul trupului, dar nu-mi pusesem gluga, ca să pot vedea drumul din faţa mea, cerul tot mai întunecat de deasupra şi micile pete ale stelelor care se iveau pe bolta de un cenuşiu spălăcit. Ne aflam la jumătatea drumului când calul regelui s-a apropiat de al meu.

— Ai petrecut bine azi? m-a întrebat el.

— Mi-aţi scăpat eşarfa, am spus bosumflată. Pajul Maiestăţii Voastre i-a dus-o prinţesei Maria, care i-a înmânat-o reginei Caterina. Ea şi-a dat seama numaidecât. Mi-a înapoiat-o.

— Şi ce-i cu asta?

Ar fi trebuit să mă gândesc la micile umilinţe pe care le suporta regina Caterina ca parte a îndatoririlor ei regale. Nu i se plângea niciodată soţului ei. Necazurile i le destăinuia numai lui Dumnezeu, iar asta doar într-o rugăciune şoptită cu voce foarte scăzută.

— Mă simt îngrozitor! am spus. N-ar fi trebuit să v-o dau.

— Ei bine, acum o ai înapoi, a zis fără pic de compasiune. Dacă era atât de preţioasă...

— Nu că ar fi fost preţioasă, am stăruit. E vorba de faptul că ea a ştiut fără nici o îndoială că-mi aparţine. Mi-a dat-o în faţa tuturor celorlalte doamne. A lăsat-o să cadă şi ar fi sfârşit pe jos dacă n-aş fi prins-o.

— Şi ce s-a schimbat? m-a întrebat el pe un ton foarte dur, cu chipul dintr-odată schimonosit şi mohorât. Care e dificultatea? Ne-a văzut dansând şi vorbind. M-a văzut căutându-ţi tovărăşia, te-am ţinut de mână chiar sub ochii ei. Atunci n-ai venit la mine cu plângeri şi cu cicăleli!

— Nu cicălesc! am răspuns jignită.

— Ba da, a zis el rece. Fără să ai motiv şi fără să te afli în poziţia de-a face asta. Doamnă, nu-mi eşti nici amantă, nici soţie. Nu accept proteste cu privire la purtarea mea din partea nimănui altcuiva. Sunt regele Angliei. Dacă nu-ţi place cum mă port, există întotdeauna Franţa. Te poţi întoarce oricând la curtea franceză.

— Maiestate... eu...

Şi-a îmboldit calul la trap, apoi la galop uşor.

— Îţi urez noapte bună! mi-a aruncat peste umăr.

Apoi s-a îndepărtat cu mantia fâlfâind şi cu pana de la pălărie fluturând în vânt. Nu mai aveam ce să-i spun, nu mai puteam să-l chem înapoi.

În seara aceea n-am vrut să vorbesc cu Anne, deşi m-a făcut să mărşăluiesc în tăcere din odăile reginei într-a noastră, aşteptându-se la o relatare completă a tot ce se vorbise şi se făcuse.

— Nu-ţi spun! am zis cu încăpăţânare.

Anne şi-a scos boneta şi a început să-şi despletească părul. M-am trântit pe pat, mi-am scos rochia, mi-am îmbrăcat cămaşa de noapte şi m-am strecurat sub cearşafuri fără să mă pieptăn sau să mă spăl pe faţă.

— Doar nu te culci aşa! a zis Anne scandalizată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace! am mormăit în pernă.

— Ce-a făcut? a întrebat Anne băgându-se în pat lângă mine.

— Nu-ţi spun. Aşa că nu mai întreba.

A încuviinţat din cap, apoi s-a întors şi a stins lumânarea. Mirosul fumului care se ridica din fitil a venit spre mine. Semăna cu cel al durerii. În beznă, ferită de iscodelile lui Anne, m-am întins pe spate, privind baldachinul de deasupra capului, şi m-am întrebat ce se va întâmpla dacă regele era atât de mânios, încât n-avea să se mai uite la mine niciodată. Îmi simţeam faţa rece. Am dus mâna la obraz şi mi-am dat seama că era ud de lacrimi. Mi-am şters faţa cu cearşaful.

— Ce mai e acum? a întrebat Anne somnoroasă.

— Nimic.

— L-ai pierdut! a spus acuzator unchiul Howard.

A privit de-a lungul mesei lungi din sala cea mare a palatului Eltham. Oamenii din suita noastră stăteau de pază la uşi, în spatele nostru, iar în sală nu era nimeni în afară de doi câini-lupi şi un băiat adormit în conuşa vetrei. Oamenii noştri, îmbrăcaţi în livreaua familiei Howard, stăteau în faţa uşilor din capătul celălalt. Palatul, chiar palatul regelui, fusese transformat într-un loc sigur pentru ca noi, cei din neamul Howard, să putem unelti în taină.

— L-ai avut în mână şi l-ai pierdut. Ce greşeală ai făcut?

Am clătinat din cap. Taina era prea mare pentru a o revărsa pe suprafaţa dură a mesei înalte, pentru a i-o oferi pe tavă unchiului Howard, cel cu chipul precum cremenea.

— Vreau un răspuns! a spus. L-ai pierdut. Nu s-a uitat la tine de-o săptămână! Cu ce-ai greşit?

— Cu nimic, am şoptit.

— Trebuie să fi făcut ceva. La turnir a purtat eşarfa ta sub platoşă. Trebuie să fi făcut după aceea ceva care l-a supărat!

I-am aruncat o privire plină de reproş fratelui meu George, singura persoană care i-ar fi putut spune unchiului Howard despre eşarfa mea. A ridicat din umeri şi şi-a luat un aer de scuză.

— Regele a scăpat-o, iar pajul lui i-a dus-o reginei Maria, am spus gâtuită de nelinişte şi suferinţă.

— Şi? m-a întrebat aspru tatăl meu.

— Ea i-a dat-o reginei Caterina, iar aceasta mi-a înapoiat-o.

M-am uitat pe rând la feţele severe.

— Ştiau cu toţii ce înseamnă, am zis disperată. În drum spre casă i-am spus că mă nemulţumea faptul că lăsase să se afle afecţiunea mea.

Unchiul Howard a pufnit tare, tata a lovit cu pumnul în masă. Mama a întors capul, de parcă nici nu suporta să se uite la mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat unchiul Howard, uitându-se tăios la mama. M-ai asigurat că fata a fost educată cum trebuie. Şi-a petrecut jumătate din viaţă la curtea Franţei şi se smiorcăie în faţa lui de parcă ar fi o ciobăniţă în spatele unei căpiţe de fân?!

— Cum ai putut?! m-a întrebat mama simplu.

Am roşit şi am plecat capul până când am văzut reflexia propriei mele feţe nefericite pe suprafaţa lustruită a mesei. Am şoptit:

— N-am vrut să spun ce nu trebuia. Îmi pare rău!

— Nu e chiar atât de grav, a intervenit George. Vedeţi lucrurile prea în negru. N-o să-l ţină prea mult supărarea.

— Când e morocănos, e ca un urs, s-a răstit unchiul. Crezi că nu sunt nişte fete Seymour care dansează pentru el chiar în clipa asta?

— Nici una nu e la fel de frumoasă ca Mary, a insistat fratele meu. Până la urmă o să uite că a spus vreodată ceva deplasat. Ar putea chiar s-o placă pentru asta. Asta dovedeşte că nu e excesiv de şlefuită. Arată că e un strop de pasiune la mijloc.

Tata a încuviinţat, consolat întru câtva, dar unchiul bătea darabana în masă cu degetele lui lungi.

— Ce să facem?

— Duceţi-o de-aici, a spus Anne pe neaşteptate.

Le-a atras atenţia imediat, aşa cum face întotdeauna un vorbitor întârziat, dar încrederea din vocea ei era absolut captivantă.

— Să o ducem? a întrebat unchiul.

— Da. Trimiteţi-o la Hever. Spuneţi-i că e bolnavă. N-are decât să-şi închipuie că moare de durere.

— Și pe urmă?

— Pe urmă o va vrea înapoi. Va putea obţine tot ce-şi doreşte. Tot ce trebuie să facă...

Anne a zâmbit dispreţuitor.

— Tot ce trebuie să facă la întoarcere e să se poarte atât de bine, încât să-l farmece pe cel mai educat, mai spiritual, mai chipeş prinţ din toată creştinătatea. Credeţi că e în stare?

A urmat o tăcere rece, în timpul căreia mama, tata, unchiul Howard, chiar şi George m-au cercetat fără o vorbă.

— Nici eu nu cred, a zis Anne pe un ton superior. Însă o pot instrui suficient de bine ca să ajungă în patul lui, iar ce se va întâmpla cu ea după aceea e în mâinile Domnului.

Unchiul Howard o privea pe Anne cu o atenţie încordată.

— O poţi instrui cum să-l păstreze? a întrebat-o.

Ea a înălţat capul și i-a zâmbit – imaginea încrederii depline.

— Desigur, pentru o vreme. În definitiv, nu e decât un bărbat.

Unchiul Howard a râs scurt la auzul concedierii nonşalante a sexului din care făcea parte.

— Ai grijă, a prevenit el. Noi, bărbaţii, nu ne aflăm acolo unde ne aflăm azi în virtutea vreunui accident. Am ales să ocupăm funcţii importante de putere, în ciuda dorinţelor femeilor, şi să ne folosim de aceste funcţii ca să facem legi care ne vor menţine pe vecie acolo unde ne aflăm.

— Foarte adevărat, a încuviinţat Anne. Dar nu vorbim despre politici înalte, ci despre captarea dorinţelor regelui. Nu trebuie decât să-l atragă şi să-l păstreze suficient timp ca să-i facă un fiu, un bastard Howard regal. Ce altceva am putea cere?

— Şi e în stare să facă asta?

— Poate să înveţe, a zis Anne. E la jumătatea drumului. În definitiv, pe ea a ales-o.

Mica ei ridicare din umeri arăta că n-avea o părere prea bună despre alegerea regelui.

S-a lăsat tăcerea. Atenţia unchiului Howard nu se mai concentra asupra mea şi a viitorului meu ca iapă de prăsilă a familiei. Se uita acum la Anne de parcă o vedea pentru prima oară.

— Nu sunt multe fete de vârsta ta care să gândească la fel de limpede ca tine.

Ea i-a zâmbit.

— Sunt o Howard, ca şi tine.

— Mă surprinde că nu încerci să-l cucereşti chiar tu.

— M-am gândit la asta, a recunoscut ea sincer. Probabil că orice femeie din Anglia de azi se gândeşte.

— Dar? a descusut-o el.

— Sunt o Howard, a repetat ea. Contează ca una dintre noi să-l atragă pe rege. Nu are importanţă care. Dacă el o place pe Mary şi ea îi naşte un fiu recunoscut, familia mea devine prima din regat. Fără rival. Şi putem face asta. Îl putem manevra pe rege.

Unchiul Howard a încuviinţat. Conştiinţa regelui, ştia bine, era o fiară domesticită, dispusă să fie mânată cu uşurinţă, dar înclinată spre opriri bruşte, încăpăţânate.

— Se pare că trebuie să-ţi mulţumim, a spus unchiul. Ai plănuit întreaga strategie.

Anne i-a primit mulţumirile nu cu o reverenţă, cum ar fi fost elegant, ci întorcând capul precum o floare pe tulpină – un gest arogant tipic.

— Fireşte că vreau s-o văd pe sora mea ajungând favorita regelui. Lucrurile astea mă privesc în tot atât de mare măsură ca şi pe voi.

Unchiul a clătinat din cap când mama a încercat să-şi oprească fata cea mare şi excesiv de încrezătoare.

— Nu, las-o să vorbească! E la fel de abilă ca oricare dintre noi. Și cred că are dreptate. Mary trebuie să meargă la Hever și să aștepte ca regele să trimită după ea.
— Va trimite, a zis Anne pe ton cunoscător. Va trimite.

Mă simțeam ca un pachet, ca perdelele pentru pat sau farfuriile pentru masa cea mare sau ca străchinile din cositor pentru mesele mai puțin importante din sală. Urma să mi se facă bagajele și să fiu trimisă la Hever, ca momeală pentru rege. Nu aveam voie să-l văd înainte de plecare și nici să vorbesc cu cineva despre faptul că plec. Mama i-a spus reginei că sunt extenuată și a cerut să fiu eliberată din serviciul ei timp de câteva zile, ca să pot merge acasă să mă odihnesc. Regina, biata doamnă, credea că a învins. Își închipuia că neamul Boleyn bătea în retragere.

Nu era o călătorie lungă, doar ceva mai mult de treizeci de kilometri călare. Ne-am oprit să mâncăm pe marginea drumului pâinea și brânza pe care le luaserăm cu noi. Tatăl meu ar fi putut apela la ospitalitatea oricărei case mari de prin împrejurimi, era destul de cunoscut drept curtean care se bucură de favorurile regelui, așa că ar fi fost primit cu fast. Dar nu voia să ne întrerupem călătoria.

Drumul era plin de șanțuri și de gropi, iar din când în când zăream câte o osie de căruță ruptă, acolo unde se răsturnase vreun călător. Însă caii pășeau fără greutate pe pământul uscat, iar uneori mergeau atât de bine, încât puteam trece la un galop ușor. Iarba de pe marginea drumului, bogată și verde la începutul verii, era presărată cu margarete albe cu chipuri mari și rotunde. În gardurile vii, caprifoiul se încolăcea în jurul jerbelor de păducel, iar la picioarele lor se vedeau petice de busuioc de câmp albastru-vinețiu și flori înalte de stupitul-cucului, cu corole albe și gingașe, cu vinișoare violete. Dincolo de gardurile vii, pe pășunile cu iarbă deasă și bogată, se zăreau vaci grase, care pășteau cu capul plecat, iar pe câmpurile mai înalte, turme de oi și, ici-colo, câte un băiat leneș păzindu-le din umbra unui copac.

Pământurile comune din afara satelor erau cultivate în general în fâșii și ofereau o priveliște plăcută acolo unde erau plantate șiruri de ceapă și morcovi aliniați ca o suită la paradă.

În satele propriu-zise, grădinile caselor erau un amestec uimitor de narcise şi ierburi aromate, legume şi primule, vrejI de fasole sălbatică şi tufe de păducel înflorite, cu un colţ pentru purcel şi un cocoş cântând pe grămada de bălegar de lângă uşa din dos. Tata călărea într-o tăcere calmă, mulţumită. Drumul ne ducea spre pământurile noastre, la vale, prin Edenbridge şi apoi printre pajiştile mlăştinoase, spre Hever. Caii încetiniră, căci le era mai greu să meargă pe pământul umed, dar tata avea răbdare acum, că ne apropiam de proprietatea noastră.

Casa îi aparţinuse tatălui său înainte să devină a lui, dar nu se afla în familia noastră de mai mult timp. Bunicul fusese un om cu mijloace moderate, care avansase prin propriile puteri în Norfolk, ca ucenic al unui negustor de pânzeturi, iar în cele din urmă devenise primarul Londrei. Şi cu toate că ne agăţam atât de mult de înrudirea noastră cu neamul Howard, aceasta era de dată recentă şi nu se făcea decât prin intermediul mamei mele, Elizabeth Howard, una din fiicele ducelui de Norfolk şi o partidă excelentă pentru tata. El o dusese să vadă marele nostru conac de la Rochford, din Essex, iar apoi o adusese la Hever, unde micimea castelului şi odăile personale intime, dar înghesuite o îngroziseră.

Tata s-a apucat imediat să-l transforme după placul ei. Mai întâi a construit un tavan deasupra sălii celei mari, care fusese înainte înaltă până la grinzile acoperişului, după stilul vechi. În spaţiul creat deasupra sălii a făcut o serie de încăperi personale pentru noi, în care puteam să mâncăm şi să şedem foarte comod şi intim.

Tata şi cu mine am ajuns la poarta parcului, unde portarul şi soţia s-au repezit să ne facă reverenţe. Am trecut pe lângă ei făcându-le cu mâna şi am pornit pe drumul de pământ bătătorit ce ducea spre primul râu, peste care trecea un podeţ de lemn. Iepei mele nu-i plăcea deloc cum arăta podeţul, s-a oprit brusc şi n-a mai vrut să înainteze imediat ce a auzit ecoul copitelor sale pe lemn.

— Neghioabo! a zis tata scurt, făcându-mă să mă întreb dacă se referea la iapă sau la mine. A luat-o înainte şi a trecut podeţul. Văzând că nu era nici o primejdie, iapa mea l-a urmat ascultătoare. Am călărit până la podul mobil al castelului în urma tatei şi am aşteptat să iasă oamenii din

sala gărzilor să ia caii şi să-i ducă în grajdurile din spate. Când m-au dat jos din şa, am simţit o slăbiciune în picioare din cauza drumului lung, dar mi-am însoţit tatăl peste podul mobil şi în umbra casei portarului, pe sub dinţii groşi, ameninţători ai porticului, în micuţa curte primitoare a castelului.

Uşa de la intrare era deschisă. *Yeomanul*[1] şi mai-marii gospodăriei au ieşit şi s-au înclinat în faţa tatei, cu o duzină de servitori în urma lor. Tata s-a uitat la ei : unii erau îmbrăcaţi complet în livrea, alţii nu, două dintre slujnice îşi dezlegau la repezeală şorţurile de lucru pe care le purtau peste cele bune şi, făcând asta, dădeau la iveală o rufărie foarte murdară. Băiatul care învârtea frigarea trăgea cu ochiul din colţul curţii, plin de jeg învechit şi pe jumătate despuiat în zdrenţele pe care le purta. Tata a evaluat dezordinea şi delăsarea generale şi a clătinat din cap spre oamenii săi.

— Foarte bine, a zis el precaut. Ea este fiica mea, Mary. Doamna Mary Carey. Ne-aţi pregătit odăi?

— O, da, sir! a zis valetul care răspundea de dormitoare, înclinându-se. Totul e pregătit. Odaia doamnei Carey este gata.

— Şi cina? a întrebat tata.

— Îndată.

— Vom mânca în odăile noastre personale. Mâine voi cina în sala mare, iar oamenii vor putea să vină să mă vadă. Spune-le că mâine voi cina în public. Dar în seara asta nu vreau să fiu deranjat.

Una dintre fete s-a apropiat de mine şi mi-a făcut o reverenţă adâncă.

— Să vă conduc în odaia voastră, doamnă Carey?

Tata a încuviinţat, aşa că am urmat-o. Am intrat pe uşa lată a castelului şi am cotit la stânga, pe un coridor îngust. La capătul lui se afla o scară de piatră în spirală, care ne-a dus la etaj, într-o încăpere plăcută, cu un pat mic cu perdele din mătase albastru-deschis. Ferestrele dădeau spre şanţul cu apă şi spre parcul aflat dincolo de el. O uşă mă ducea într-o mică galerie cu un cămin din piatră, care era camera de zi preferată a mamei.

---

1. Membru al gospodăriei regale sau al unei gospodării nobiliare care are alţi slujitori în subordine. (n. t.)

— Vreți să vă spălați? m-a întrebat fata cu stângăcie, făcând semn spre un urcior și o carafă cu apă rece. Să vă aduc niște apă caldă?

Mi-am scos mănușile de călărie și i le-am întins.

— Da.

Preț de o clipă m-am gândit la palatul Eltham și la servitorii lingușitori de acolo.

— Adu-mi niște apă caldă și ai grijă să-mi fie urcate bagajele în cameră. Vreau să mă schimb de costumul de călărie.

Fata s-a înclinat și a ieșit din încăpere pe micuța scară de piatră. Am auzit-o mormăind pentru sine, ca să nu uite, în timp ce cobora: „Apă caldă. Veșminte". M-am îndreptat spre bancheta de la fereastră, am îngenuncheat pe ea și am privit afară.

Îmi petrecusem ziua încercând să nu mă gândesc la Henric și la curtea pe care o lăsam în urmă, dar lipsa de confort cu care eram întâmpinată la întoarcerea acasă mă făcea să-mi dau seama că pierdusem nu numai iubirea regelui, ci și luxul care-mi devenise indispensabil. Nu voiam să redevin domnișoara Boleyn de la Hever. Nu voiam să fiu fiica închisă într-un mic castel din Kent. Fusesem cea mai privilegiată tânără din toată Anglia. Ajunsesem foarte departe de Hever și nu voiam să mă întorc.

Tata a rămas doar trei zile, suficient pentru a se întâlni cu arendașul și cu țăranii care voiau să-i vorbească urgent, suficient ca să rezolve o dispută privind o piatră de hotar și să ceară să fie dusă la armăsar iapa lui preferată. După aceea s-a pregătit de plecare. Stăteam pe podul mobil ca să-mi iau rămas-bun de la el și mi-am dat seama că trebuie să fi avut o figură grozav de nefericită, din moment ce a observat până și el când s-a urcat în șa.

— Care-i necazul? m-a întrebat pe un ton încurajator. Doar nu-ți e dor de curte?

— Ba da, am răspuns scurt.

Nu avea nici un rost să-i spun că îmi era într-adevăr dor de curte, dar că dorul cel mai chinuitor, aproape de nesuportat, era dorul de Henric.

— Numai tu ești de vină, a zis tata pe un ton supărat. Trebuie să avem încredere că fratele tău și sora ta vor rezolva

situaţia. Dacă nu, Dumnezeu ştie ce-o să se întâmple cu tine. Voi fi nevoit să-l conving pe Carey să te primească înapoi şi va trebui să sperăm că te va ierta.

Expresia uluită de pe chipul meu l-a făcut să râdă în hohote. M-am apropiat mai mult de calul tatei şi am pus mâna pe mănuşa lui, care se odihnea pe frâu.

— Dacă regele va cere să mă vadă, îi vei spune că-mi pare foarte rău că l-am jignit?

A scuturat din cap.

— Vom juca după cum spune Anne. Ea pare să creadă că ştie cum să-l manevreze. Tu, Mary, trebuie să faci ce ţi se cere. Ai încurcat lucrurile o dată, acum nu ai altă alegere decât să urmezi poruncile.

— De ce trebuie să fie tot timpul Anne cea care spune cum să fie făcute lucrurile? De ce o ascultaţi mereu pe Anne?

Tata şi-a desprins mâna din strânsoarea mea.

— Pentru că are capul pe umeri şi-şi cunoaşte valoarea, mi-a răspuns fără înconjur. Pe când tu te-ai purtat ca o fată de paisprezece ani îndrăgostită pentru prima oară.

— Dar sunt o fată de paisprezece ani îndrăgostită pentru prima oară! am exclamat.

— Tocmai, mi-a zis cu asprime. De aceea o ascultăm pe Anne.

Nu s-a obosit să-şi ia rămas-bun de la mine, ci a întors calul, a traversat podul mobil şi a pornit apoi pe potecă, spre poartă.

Am ridicat mâna, ca să-i fac semn în caz că se uită înapoi, dar nu s-a uitat. Călărea cu spatele drept, privind înainte. Ca un Howard. Noi nu ne uităm niciodată înapoi. Nu avem timp de regrete sau răzgândire. Dacă un plan merge prost, croim altul, dacă o armă ni se frânge în mâini, găsim alta. Dacă treptele se prăbuşesc în faţa noastră, sărim peste ele şi urcăm. Pentru cei din neamul Howard, drumul duce întotdeauna înainte şi în sus, iar tata se întorcea la curte şi la tovărăşia regelui, fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Până la sfârşitul primei săptămâni, străbătusem deja toate cărările din grădină şi explorasem parcul în toate direcţiile din punctul meu de plecare, podul mobil. Începusem să lucrez la o tapiserie pentru altarul bisericii Sfântul Petru din Hever şi terminasem un metru pătrat de cer, care era într-adevăr foarte plictisitor, fiindcă n-avea decât albastru. Le scrisesem

lui Anne şi lui George trei scrisori, pe care le trimisesem prin mesager la curtea din Eltham. Mesagerul se dusese acolo de trei ori pentru mine şi se întorsese fără nici un răspuns, în afara urărilor lor de bine.

Spre sfârşitul celei de-a doua săptămâni am început să pun să mi se aducă iapa din grajd în fiecare dimineaţă şi să fac plimbări lungi de una singură – eram prea nervoasă chiar şi pentru a accepta tovărăşia unui servitor tăcut. Încercam să-mi ţin amărăciunea în frâu. Îi mulţumeam slujnicei pentru fiecare mic serviciu pe care mi-l făcea, mă aşezam să iau cina şi plecam capul când preotul binecuvânta bucatele, de parcă n-aş fi vrut să sar de pe scaun şi să urlu de frustrare că eram închisă la Hever în timp ce curtea se muta de la Eltham la Windsor, fără ca eu să fiu prezentă. Făceam tot ce puteam ca să-mi stăpânesc furia pe care o simţeam fiindcă eram atât de departe de curte şi atât de exclusă de la toate.

În a treia săptămână am alunecat într-o disperare resemnată. Nu primeam veşti de la nimeni, aşadar am tras concluzia că Henric nu voia să trimită după mine şi să revin la curte, că soţul meu se dovedea imposibil de convins şi nu dorea o soţie marcată de ruşinea de-a fi fost curtată de rege – dar nu şi amanta lui. O astfel de femeie nu putea spori prestigiul bărbatului. O astfel de femeie era mai bine să rămână la ţară. Le-am scris lui Anne şi lui George de două ori în a doua săptămână, dar n-am primit nici un răspuns. Însă în a treia săptămână, marţi, mi-a fost adus un bilet mâzgălit în grabă de George.

Nu dispera – pun rămăşag că te crezi abandonată de noi toţi. El vorbeşte mereu despre tine, iar eu îi amintesc de nenumăratele tale farmece. Cred că va trimite după tine înainte să se încheie luna. Ai grijă să arăţi bine!

Geo.

Anne mă roagă să-ţi spun că îţi va scrie în curând.

Scrisoarea lui George mi-a adus singurul moment de alinare în lunga mea aşteptare. Când am intrat în cea de-a doua lună de aşteptare, luna mai, întotdeauna cea mai veselă la curte, căci se deschidea din nou sezonul picnicurilor şi drumeţiilor, zilele au început să mi se pară nesfârşite.

Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc, nu aveam nici un fel de tovărăşie. Slujnica pălăvrăgea cu mine în timp ce mă îmbrăca. Luam micul dejun singură la masa principală şi vorbeam doar cu solicitanţii care veneau la castel cu afaceri pentru tatăl meu. Mă plimbam puţin prin grădină. Am citit câteva cărţi.

În după-amiezile lungi puneam să mi se aducă iapa şi călăream în cercuri tot mai largi prin ţinut. Începeam să învăţ cărările şi aleile care se întindeau în jurul castelului şi chiar să-i recunosc pe unii dintre arendaşii noştri de la micile ferme din vecinătate. Am ajuns să le cunosc numele şi să opresc calul când vedeam un om lucrând pe câmp ca să-l întreb ce cultivă şi cum îi merge. Era perioada cea mai bună pentru agricultori. Fânul era cosit şi se usca în brazde, aşteptând să fie adunat cu furca în clăi mari, acoperite, ca să fie bine păstrat, ca nutreţ pentru iarnă. Grâul, orzul şi secara crescuseră înalte pe câmpuri şi dădeau în spic. Viţeii se îngrăşau cu laptele mamelor, iar profitul din vânzarea lânii pe anul acesta era numărat în fiecare fermă şi în fiecare casă din ţinut.

Era o vreme de tihnă, un scurt răgaz în anul greu de muncă, iar fermierii ţineau mici petreceri cu dansuri şi întreceri pe izlazul satului, înainte să înceapă strângerea recoltei.

Eu, care nu recunoscusem nimic prima oară când călărisem pe proprietatea familiei Boleyn, cunoşteam acum tot ţinutul din jurul zidurilor castelului, îi ştiam pe toţi fermierii şi ceea ce cultivau. Când veneau să mă vadă la ora cinei şi se plângeau că cutare nu-şi cultivă cum trebuie fâşia pe care o avea în folosinţă prin înţelegere cu satul, ştiam imediat despre ce vorbesc, căci trecusem pe-acolo călare cu o zi înainte şi văzusem pământul lăsat de izbelişte, cotropit de ciulini şi urzici, singurul lot irosit în mijlocul terenurilor comune bine întreţinute. Nu-mi era greu, în timp ce luam cina, să-l avertizez pe ţăranul cu pricina că pământul avea să-i fie luat dacă nu îl folosea pentru semănături. Îi cunoşteam pe fermierii care cultivau hamei şi pe cei care cultivau viţă-de-vie. Am făcut o înţelegere cu unul dintre fermieri ca, dacă scotea o recoltă bună de struguri, să-l rog pe tata să trimită la Londra după un francez care să vină în vizită la castelul Hever şi să-l înveţe arta producerii vinului.

Nu-mi era deloc greu să călăresc în fiecare zi. Îmi plăcea nespus să stau în aer liber, să aud păsările cântând când treceam prin pădure, să simt mirosul florilor de caprifoi care se revărsau peste gardurile vii de o parte şi de alta a drumului. Îmi era dragă iapa mea, Jesmond, pe care mi-o dăruise regele: nerăbdarea ei de-a porni la galop uşor, mişcările alerte ale urechilor ei, nechezatul pe care-l scotea când mă vedea intrând în curtea grajdurilor cu un morcov în mână. Iubeam bogăţia pajiştilor din apropierea râului, sclipirile albe şi galbene ale florilor lor şi flacăra macilor roşii din lanurile de grâu. Îmi plăceau pădurile şi vulturii care se roteau în cercuri mari şi leneşe, chiar mai sus decât ciocârliile, înainte de-a se întoarce cu aripile lor late şi de-a se îndepărta.

Totul era un surogat, un mod de a-mi umple timpul, fiindcă nu puteam să fiu cu Henric şi nu puteam să fiu la curte. Dar simţeam tot mai mult că, dacă era să nu mă mai întorc niciodată acolo, puteam cel puţin să fiu o moşieriţă bună şi dreaptă. Fermierii mai tineri şi mai întreprinzători din apropiere de Edenbridge îşi dădeau seama că există o piaţă pentru lucernă, dar nu ştiau pe nimeni care să cultive această plantă şi nici de unde puteau să facă rost de seminţe. I-am scris în numele lor unui fermier de pe proprietatea pe care o avea tata în Essex şi am obţinut pentru ei seminţe şi sfaturi privind cultivarea. Au semănat un câmp în prezenţa mea şi au promis să mai semene unul după ce vedeau cum se împacă lucerna cu pământul de-acolo. Şi mi-am zis că, deşi eram doar o femeie tânără, înfăptuisem un lucru minunat. Fără mine n-ar fi făcut altceva decât să bată cu pumnul în masă la cârciuma de la Hollybush, jurând că s-ar putea scoate bani buni din noile culturi. Cu ajutorul meu aveau prilejul să încerce, iar dacă făceau avere, urmau să existe în lume încă doi oameni în ascensiune şi, dacă poveştii bunicului meu i se putea da crezare, nimeni nu era în stare să spună cât de sus aveau să ţintească.

Erau bucuroşi. Când m-am dus la câmp să văd cum merge aratul, mi-au ieşit în întâmpinare ca să-mi explice cum vor să semene, bătând din picioare pentru a-şi scutura pământul de pe cizme. Voiau un moşier care să arate interes. În lipsa altcuiva, mă aveau pe mine. Şi ştiau bine că, dacă mă interesa cultura, puteam fi convinsă să mă implic ca partener.

Poate aveam ceva bani puşi deoparte pe care să-i investesc şi astfel puteam deveni cu toţii mai prosperi.

Vorbele lor m-au făcut să râd. M-am uitat de pe cal la feţe lor tuciurii, bătute de vânt şi arse de soare.

— Nu am bani.

— Sunteţi o mare doamnă la curte, a stăruit unul din ei. Ochii lui îmi cercetau ciucurii îngrijiţi ai cizmelor din piele, şaua cu intarsii, rochia scumpă şi broşa de aur de la pălărie.

— Ce aveţi pe dumneavoastră azi face mai mult decât câştig eu într-un an, a spus.

— Ştiu. Şi pe mine va şi rămâne.

— Dar tatăl sau soţul dumneavoastră vă dau cu siguranţă bani, a zis celălalt pe un ton convingător. Mai bine îi băgaţi în pământul dumneavoastră decât să-i risipiţi la un joc de cărţi.

— Sunt o doamnă. Însă nimic nu-mi aparţine. Uită-te la tine: îţi merge binişor. Soţia ta e o femeie bogată?

A chicotit încurcat.

— E nevasta mea. Îi merge la fel de bine cum îmi merge mie. Dar nu are nimic care să fie al ei.

— La fel e şi în cazul meu. Îmi merge la fel de bine cum îi merge tatălui meu sau soţului meu. Mă îmbrac aşa cum se cuvine în calitate de soţie şi fiică a lor. Dar nu am nimic doar al meu. În privinţa asta, sunt la fel de săracă precum nevasta ta.

— Dar sunteţi o Howard, iar eu sunt un nimeni, remarcă el.

— Sunt o femeie Howard. Asta înseamnă că aş putea să fiu una dintre cele mai importante femei din ţinut sau un nimeni, ca tine. Depinde.

— De ce anume? întrebă intrigat.

Mi-a trecut prin minte cum s-a întunecat brusc chipul lui Henric când l-am nemulţumit.

— De norocul meu.

Vara anului 1522

La jumătatea celei de-a treia luni a exilului meu, luna iunie, când grădina de la Hever era plină cu trandafiri înfloriți, mari și grei, iar parfumul lor stăruia în aer precum fumul, am primit o scrisoare de la Anne.

> *S-a înfăptuit. M-am pus în calea lui și i-am vorbit despre tine. I-am spus că ți-e foarte dor de el și că nu poți să ți-l scoți din minte. I-am spus că ți-ai nemulțumit familia pentru că ți-ai manifestat prea fățiș iubirea pentru el și că ai fost trimisă de la curte ca să-l uiți. Firea bărbaților e atât de anapoda, încât ideea suferinței tale îl incită foarte mult. În fine, poți să te întorci la curte. Suntem la Windsor. Tata spune că poți să poruncești să te escorteze șase oameni de la castel și să pornești de îndată. Ai grijă să sosești discret înainte de cină și să vii direct în odaia noastră, unde îți voi spune cum trebuie să te porți.*

Castelul Windsor, unul dintre cele mai frumoase castele ale lui Henric, se afla în vârful unui deal, ca o perlă cenușie pe o catifea, cu stindardul regelui fluturând pe turn, podul mobil coborât și o forfotă permanentă de cărucioare, negustori ambulanți și căruțe ale fabricanților de bere. Oriunde s-ar fi aflat, curtea înghițea cu aviditate bogățiile ținuturilor înconjurătoare, iar Windsor avea experiență în satisfacerea poftelor nesățioase și foarte profitabile ale castelului.

M-am strecurat înăuntru pe o ușă laterală și m-am îndreptat spre odaia lui Anne, evitându-i pe toți cei care mă cunoșteau. Nu era nimeni acolo. M-am așezat și am așteptat. A intrat

în odaie la ora trei, aşa cum am presupus, scoţându-şi boneta de pe cap. A tresărit când m-a văzut.

— Am crezut că eşti o stafie. Ce m-ai speriat!

— Tu mi-ai spus să vin în cameră pe furiş.

— Da, voiam să te lămuresc cum stau lucrurile. Tocmai ce am vorbit cu regele. Eram în curte şi-l priveam pe lordul Percy. *Mon dieu!* E teribil de cald!

— Şi ce-a spus?

— Lordul Percy? O, a fost fermecător.

— Nu, regele.

Anne mi-a aruncat un zâmbet voit provocator.

— A întrebat de tine.

— Şi ce i-ai spus?

— Stai să mă gândesc.

Şi-a aruncat boneta pe pat şi a scuturat din cap, lăsându-şi părul să-i cadă liber pe spate, ca un val întunecat, apoi l-a ridicat cu o mână, ca să-şi răcorească gâtul.

— O, nu reuşesc să-mi amintesc. E prea cald.

Aveam prea multă experienţă cu tachinările lui Anne ca s-o las să mă chinuie. M-am aşezat liniştită pe un scăunel de lemn de lângă căminul gol şi n-am întors deloc capul cât şi-a spălat faţa, şi-a răcorit braţele şi gâtul şi şi-a strâns părul la loc, cu o mulţime de exclamaţii în franceză şi proteste în privinţa căldurii. Nimic nu m-a făcut să întorc capul.

— Cred că acum pot să-mi amintesc, m-a ispitit ea.

— N-are importanţă. Am să-l văd personal la cină şi atunci va putea să-mi spună tot ce va vrea. N-am nevoie de tine.

Asta a făcut-o să se zbârlească pe dată.

— O, ba da, ai nevoie! Cum o să te porţi? Nu ştii ce să spui!

— Ştiu destul ca să-l fac să se îndrăgostească nebuneşte de mine şi să-mi ceară eşarfa, am remarcat cu răceală. Cred că ştiu destul ca să pot vorbi politicos cu el după cină.

Anne a făcut un pas înapoi, m-a măsurat şi a spus doar atât:

— Eşti foarte calmă!

— Am avut timp să mă gândesc, am răspuns netulburată.

— Şi?

— Ştiu ce vreau.

Aştepta să continui.

— Îl vreau pe el.

Anne a clătinat aprobator din cap.

— Toate femeile din Anglia îl vor. Nu mi-am închipuit nici o clipă că vei face excepție.

Am ridicat din umeri, ignorând împunsătura.

— Însă știu că pot trăi și fără el.

Și-a îngustat ochii.

— Dacă William nu te primește înapoi, vei fi distrusă.

Am parat:

— Pot să îndur și asta. Mi-a plăcut la Hever. Mi-a plăcut să ies călare în fiecare zi și să mă plimb pe jos prin grădini. Am fost singură acolo timp de aproape trei luni și asta a fost prima oară în viața mea când am stat singură. Mi-am dat seama că n-am nevoie de curte, de regină, de rege și nici măcar de tine. Mi-a plăcut să călăresc și să privesc câmpurile cultivate. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu fermierii, să le observ culturile și să le văd cum cresc.

A râs disprețuitor.

— Vrei să devii moșieriță?

— Aș putea fi fericită ca moșieriță, am spus fără ezitare. Sunt îndrăgostită de rege – mi-am tras răsuflarea – da, foarte tare. Dar dacă lucrurile merg prost, aș putea să trăiesc la o mică fermă și să fiu fericită.

Anne s-a dus la cufărul de la picioarele patului și a scos o bonetă nouă. Privindu-se în oglindă, și-a netezit părul și și-a pus boneta. Pe dată, frumusețea ei întunecată, dramatică a dobândit o eleganță nouă. Știa asta, firește.

— Dacă aș fi în locul tău, pentru mine ar fi regele sau nimic, a zis ea. Mi-aș pune gâtul pe butuc pentru o șansă de-a fi cu el.

— Eu vreau bărbatul, nu regele.

A ridicat din umeri.

— E unul și același lucru. Nu poți să-l dorești ca pe-un bărbat de rând și să uiți de coroana pe care-o poartă. E cel mai bun dintre toți. Nu există bărbat mai măreț ca el în tot regatul. Ca să-i găsești egal, ar trebui să mergi în Franța, la regele Francisc, sau în Spania, la regele Carol.

Am clătinat din cap.

— I-am văzut pe regele spaniol și pe regele francez și nu m-aș uita de două ori la nici unul din ei.

Anne s-a întors cu spatele la oglindă și și-a tras puțin mai jos corsajul rochiei, ca să i se întrevadă rotunjimea sânilor.

— Atunci ești o neghioabă, a zis ea simplu.

Când am fost gata amândouă, m-a condus în odăile reginei.

— Te va accepta înapoi, dar nu te va primi cu căldură, mi-a aruncat Anne peste umăr în timp ce soldații de la ușa reginei ne salutau și ne deschideau ușile duble.

Am intrat amândouă, surorile Boleyn, cu aerul că jumătate din castel ne aparține.

Regina era așezată pe bancheta de lângă fereastră, cu geamurile larg deschise, ca să intre aerul mai răcoros al serii. Muzicianul ei stătea alături, cântând din gură și acompaniindu-se cu lăuta. În jur ședeau doamnele ei, unele cosând, iar altele stând degeaba, în așteptarea chemării la cină. Regina părea absolut împăcată cu lumea, înconjurată de prieteni, în căminul soțului ei, privind de la fereastră orășelul Windsor și panglica șerpuitoare, de culoarea cositorului a râului de dincolo de el. Expresia feței sale nu s-a schimbat când m-a văzut. Era mult prea versată ca să-și trădeze dezamăgirea. M-a întâmpinat cu un surâs ușor.

— A, doamnă Carey! Te-ai însănătoșit și te-ai întors la curte?

I-am făcut o reverență adâncă.

— Dacă e pe placul Maiestății Voastre.

— Ai stat în casa părinților dumitale în tot acest timp îndelungat?

— Da, Maiestate, la castelul Hever.

— Înseamnă că te-ai odihnit bine. Cred că în partea aceea de lume nu există nimic în afară de oi și vaci, nu?

Am zâmbit și am încuviințat.

— E o zonă agricolă, da. Dar am avut atât de multe de făcut! Mi-a plăcut să ies călare, să privesc câmpurile și să stau de vorbă cu oamenii care le cultivă.

Am văzut că, preț de o clipă, o intrigă ideea pământului, pe care, după atâția ani petrecuți în Anglia, îl privea doar ca pe un loc al vânătorilor, al picnicurilor și al procesiunii de vară. Dar apoi și-a amintit de ce plecasem de la curte.

— Ți-a poruncit Maiestatea Sa să te întorci?

Am auzit micul șuierat de avertizare scos de Anne, care se afla în spatele meu, dar l-am ignorat. Aveam ideea romantică și stupidă că nu vreau s-o privesc pe această femeie de treabă în ochii ei cinstiți și s-o mint. Am spus respectuos:

— Regele a trimis după mine, Maiestate.

A clătinat aprobator din cap şi şi-a privit mâinile aşezate liniştit în poală. N-a spus decât:

— Atunci eşti foarte norocoasă.

Pentru scurt timp s-a lăsat tăcerea. Îmi doream foarte mult să-i spun că mă îndrăgostisem de soţul ei, dar ştiam că ea se află mult deasupra mea. Era o femeie al cărei spirit fusese călit şi modelat până când ajunsese să pară absolut autentică. În comparaţie cu noi, celelalte, ea era argint pur, pe când noi nu eram decât cositor, un amestec banal de plumb şi cupru.

Uşile mari, duble s-au deschis larg şi crainicul a vestit:

— Maiestatea Sa, regele!

Henric a intrat în încăpere.

— Am venit să vă conduc la cină, a spus, apoi m-a zărit şi s-a oprit înmărmurit.

Privirea cercetătoare a reginei a trecut repede de la chipul lui uluit la al meu şi din nou la al lui.

— Mary! a exclamat el.

Eu îl priveam pierdută, uitând până şi să-i fac o reverenţă.

Micul şuierat de avertizare al lui Anne n-a reuşit să mă trezească. Regele a traversat încăperea din trei paşi mari, mi-a luat mâinile într-ale lui şi le-a dus la piept. Am simţit sub degete asprimea vestei brodate şi moliciunea mângâietoare a cămăşii de mătase.

— Iubirea mea! a şoptit încet. Eşti bine-venită înapoi la curte.

— Vă mulţumesc...

— Mi s-a spus că ai fost trimisă departe de curte ca să înveţi o lecţie. Am avut dreptate să spun că te poţi întoarce chiar şi fără s-o fi învăţat?

— Da. Da, perfectă dreptate, m-am bâlbâit.

— Nu ai fost mustrată? a insistat el.

Am râs uşor şi am ridicat privirea spre ochii lui albaştri, scrutători.

— Nu. Au fost puţin supăraţi pe mine; dar asta a fost tot.

— Ai vrut să te întorci la curte?

— O, da!

Regina s-a ridicat în picioare.

— Doamnelor, să mergem la cină, a spus.

Henric i-a aruncat o privire rapidă peste umăr. Ea i-a întins mâna, imperioasă, ca o fiică a Spaniei. El s-a întors spre ea, din vechea obişnuinţă a devotamentului şi supunerii, şi nu mi-a trecut prin minte nici un mod de a-l atrage din nou lângă mine. Am trecut în spatele ei şi m-am aplecat să-i aranjez trena. Stătea dreaptă şi avea o ţinută regească, deşi era destul de corpolentă. Părea frumoasă în ciuda oboselii întipărite pe chip.

— Mulţumesc, doamnă Carey, a spus cu blândeţe.

Apoi ne-a condus la cină, cu mâna aşezată uşor pe braţul soţului ei. El a înclinat capul ca să audă mai bine ce spunea ea, fără să se mai uite în urmă, la mine.

La sfârşitul cinei, George a venit la masa reginei, unde noi, doamnele, şedeam având în faţă vin şi prăjituri, ca să mă salute. Mi-a adus o prună zaharisită.

— Dulciuri pentru cea dulce, a spus, sărutându-mă pe frunte.

— O, George! Mulţumesc pentru biletul pe care mi l-ai trimis.

— Ne bombardai cu jelanii disperate. Am primit de la tine trei scrisori în prima săptămână. A fost chiar atât de groaznic?

— Prima săptămână, da. Dar apoi m-am obişnuit. Spre sfârşitul primei luni începea deja să-mi placă viaţa la ţară.

— Ei bine, noi aici ne-am dat toată silinţa pentru tine.

— Unchiul e la curte? am întrebat privind în jur. Nu-l văd.

— Nu, e la Londra cu Wolsey. Dar nu-ţi face griji, ştie tot ce se petrece. M-a rugat să-ţi spun că aşteaptă să primească veşti despre tine şi că are încredere că acum ştii cum să te porţi.

Jane Parker s-a aplecat peste masă.

— Ai de gând să devii doamnă de companie? l-a întrebat ea pe George. Fiindcă şezi la masa noastră, pe scaunul unei doamne.

George s-a ridicat fără grabă.

— Doamnelor, vă cer iertare. N-am vrut să vă deranjez.

Jumătate de duzină de voci l-au asigurat că n-a deranjat pe nimeni. Fratele meu era un tânăr chipeş şi un oaspete foarte popular în odăile reginei. Numai logodnica lui cea cu limbă înveninată a protestat pentru că se aşezase la masa noastră. George s-a înclinat spre mâna ei.

— Domnişoară Parker, îţi mulţumesc că mi-ai amintit să plec de lângă dumneata, a spus politicos, dar în spatele tonului dulce se ghicea enervarea.

S-a aplecat, m-a sărutat apăsat pe obraz şi mi-a şoptit la ureche:

— Dumnezeu să-ţi ajute, micuţă Marianne! Familia îşi pune nădejdea în tine.

A dat să plece, dar l-am prins de mână.

— George, aşteaptă, vreau să te întreb ceva.

S-a întors.

— Ce anume?

L-am tras de mână, ca să-l fac să se aplece spre mine şi să-i pot şopti la ureche:

— Crezi că mă iubeşte?

— Ah! a exclamat îndreptându-se. Ah, iubire!

— Spune, crezi?

A ridicat din umeri.

— Ce e iubirea? Scriem toată ziua poezii despre ea şi cântăm cântece despre ea toată noaptea, dar să fiu al naibii de ştiu dacă există sau nu aşa ceva în realitate.

— O, George!

— Te doreşte, asta pot să-ţi spun cu siguranţă. E dispus să-şi dea oarecare osteneală ca să te aibă. Dacă asta înseamnă pentru tine iubire, atunci da, te iubeşte.

— Îmi e de-ajuns, am spus cu o satisfacţie reţinută. Mă vrea, e pregătit să-şi dea oarecare osteneală. Asta-mi sună a iubire.

Chipeşul meu frate s-a înclinat.

— Dacă spui tu, Mary... Dacă atât îţi e de-ajuns...

S-a îndreptat şi a făcut imediat un pas înapoi.

— Maiestate!

În faţa mea stătea regele.

— George, nu pot să-ţi dau voie să-ţi petreci toată seara vorbind cu sora ta, întreaga curte te invidiază!

— Şi pe bună dreptate, a răspuns George, punând la bătaie întregul său farmec de curtean. Două surori frumoase şi nici o grijă pe lume.

— M-am gândit să dansăm, a spus regele. O conduci tu pe domnişoara Boleyn? Eu mă voi îngriji de doamna Carey.

— Aş fi încântat, a răspuns George.

Fără să se uite în jur după Anne, a pocnit din degete, iar ea, vigilentă ca-ntotdeauna, s-a ivit lângă el.

— Vom dansa, i-a zis scurt.

Regele a făcut semn cu mâna şi muzicienii au atacat o melodie populară rapidă, aşa că am format un cerc alcătuit din opt oameni şi am făcut primii paşi, întâi la dreapta, apoi la stânga. Vedeam în partea cealaltă a cercului chipul drag, familiar al lui George şi, alături de el, zâmbetul calm al lui Anne. Avea acelaşi aer ca atunci când studia o carte nouă. Descifra dispoziţia regelui cu aceeaşi atenţie cu care ar fi răsfoit o psaltire. Se uita când la el, când la mine, ca pentru a măsura cât de imperioasă îi e dorinţa. Şi, fără a întoarce deloc capul, testa dispoziţia reginei, încercând să afle ce văzuse sau ce simţea.

Am zâmbit în sinea mea. Cu regina, Anne îşi găsise naşul. Nimeni nu putea pătrunde dincolo de faţada fiicei Spaniei. Anne era o curteană desăvârşită, dar se născuse din oameni de rând. Regina Caterina se născuse prinţesă. Fusese învăţată să-şi ţină limba în frâu încă de când începuse să vorbească. Din clipa când începuse să meargă, fusese învăţată să păşească atent şi să se adreseze cu bunătate şi bogaţilor, şi săracilor, căci nu se ştie niciodată când ai nevoie şi de unii, şi de alţii. La vremea când regina Caterina era deja jucătoare la o curte extrem de competitivă şi extrem de bogată, Anne nici nu se născuse.

Anne n-avea decât să se uite în jur cât voia ca să afle cum îndura regina să mă vadă alături de rege, privindu-ne ochi în ochi, legaţi de o dorinţă pătimaşă. Anne n-avea decât să se uite, căci regina nu trăda nici o clipă altă trăire decât interesul politicos. La sfârşitul dansurilor aplauda, iar o dată sau de două ori ne-a felicitat. Dar pe neaşteptate dansul s-a terminat, iar Henric şi cu mine am rămas pe loc, fără muzică, fără alţi dansatori care să ne înconjoare şi să ne ascundă. Am rămas singuri, descoperiţi, ţinându-ne în continuare de mână, privindu-ne pierduţi, ca şi cum am fi putut rămâne aşa o veşnicie.

— Bravo! a rostit regina, cu un glas calm şi încrezător. Foarte frumos.

— Va trimite după tine, a spus Anne în seara aceea în timp ce ne dezbrăcam în camera noastră.

Şi-a scos rochia şi a aşezat-o cu grijă în cufărul de la picioarele patului, şi-a pus boneta în capătul celălalt, şi-a aranjat cu grijă pantofii unul lângă altul, sub pat. Şi-a îmbrăcat cămaşa de noapte şi s-a aşezat în faţa oglinzii să-şi perie părul. Mi-a întins peria şi a închis ochii. M-am apucat să-i perii pletele lungi până la brâu.

— Poate astă-seară, poate în cursul zilei de mâine. Te vei duce.

— Sigur că am să mă duc.

— Dar nu uita cine eşti! m-a prevenit Anne. Nu-l lăsa să te aibă sub vreo arcadă sau într-un loc ascuns, în grabă. Insistă să se întâmple într-o încăpere, insistă să se întâmple pe un pat.

— Voi vedea.

— E important, mi-a atras atenţia. Dacă vede că te poate avea ca pe o stricată, te va avea şi apoi va uita de tine. De fapt, cred că ar trebui să mai amâni puţin. Dacă crede că eşti prea uşor de cucerit, te va avea o dată sau de două ori şi atât.

Am cuprins în mână şuviţele mătăsoase şi am început să le împletesc.

— Au! s-a plâns ea. Mă tragi de păr.

— Iar tu mă cicăleşti. Anne, lasă-mă să fac cum ştiu. Până acum nu m-am descurcat prea rău.

A ridicat din umeri şi i-a zâmbit propriei imagini reflectate în oglindă.

— A! Oricine poate atrage un bărbat. Şmecheria e cum să-l păstrezi.

Bătaia în uşă ne-a făcut pe amândouă să tresărim. Ochii negri ai lui Anne au alunecat grăbiţi spre oglinda care îmi reflecta chipul lipsit de orice expresie.

— Doar n-o fi regele.

Eu deschideam deja uşa. În prag stătea George, cu jiletca roşie din piele întoarsă pe care o purtase la cină şi ale cărei despicături lăsau să se vadă cămaşa de un alb strălucitor, din pânză fină de in, cu pălăria roşie brodată cu perle acoperindu-i părul negru.

— *Vivat! Vivat Marianne!*

A intrat repede şi a închis uşa.

— M-a trimis să te invit să bei un pahar de vin cu el. Şi-a cerut scuze pentru ora târzie, dar ambasadorul Veneţiei abia

a plecat. Au vorbit despre un posibil război cu Franţa, iar acum e plin de pasiune pentru Anglia, Henric şi Sfântul Gheorghe. M-a rugat să te asigur că eşti liberă să alegi. Poţi să bei un pahar cu vin şi să te întorci în patul tău. Eşti propria ta stăpână.

— Vreo ofertă? a întrebat Anne.

George a ridicat din sprânceană cu un aer plin de dispreţ şi a dojenit-o:

— Dă şi tu dovadă de puţină eleganţă! Doar n-o cumpără pe faţă. O invită la un pahar cu vin. Preţul îl vom fixa mai târziu.

Am dus mâna la cap, exclamând:

— Boneta mea! Anne, repede! Împleteşte-mi părul!

A scuturat din cap.

— Du-te aşa cum eşti. Cu părul lăsat pe umeri. Arăţi ca o fecioară în ziua nunţii. Am dreptate, nu-i aşa, George? Şi tocmai asta îşi doreşte.

George a încuviinţat.

— E adorabilă aşa. Coboară-i puţin corsajul.

— Trebuie să arate ca o lady.

— Doar un pic, a sugerat. Bărbaţilor le place să întrezărească ceea ce cumpără.

Anne a slăbit şireturile corsajului până când balenele care-mi strângeau stomacul s-au lăsat puţin. Apoi a tras de talia corsajului, astfel încât să-l coboare ca să arate mai ademenitor. George a încuviinţat.

— Perfect!

Anne a făcut un pas înapoi şi m-a privit la fel de critic cum se uitase tata la iapa pe care o trimisese la armăsar.

— Altceva?

George a clătinat din cap.

— Ar trebui să se spele, a hotărât brusc Anne. Măcar la subsuori şi între picioare.

Aş fi pledat pe lângă George, dar el dădea din cap cu tot atâta însufleţire ca un fermier.

— Da, aşa ar trebui. Are oroare de orice miros neplăcut.

— Dă-i bătaie, a zis Anne, făcând semn spre urcior şi spre lighean.

— Voi ieşiţi, le-am spus.

George s-a îndreptat spre uşă.

— Vom aştepta afară.
— Şi pe la fund, a spus Anne pe când el închidea uşa. Şi fă-o ca lumea, Mary! Trebuie să fii curată peste tot.
Sunetul uşii mi-a retezat replica deloc potrivită pentru o tânără doamnă. M-am spălat bine cu apă rece şi m-am şters. Am luat apa de toaletă a lui Anne şi mi-am turnat puţină pe gât, pe păr şi pe coapse. Apoi am deschis uşa.
— Eşti curată? m-a întrebat Anne tăios.
Am încuviinţat. M-a privit neliniştită.
— Atunci du-te. Ştii, poţi să te împotriveşti puţin. Să arăţi oarecare îndoieli. Nu cădea de-a dreptul în braţele lui.
Am întors capul. Anne îmi părea groaznic de insensibilă în privinţa poveştii ăsteia.
— Fata are dreptul la puţină plăcere, a zis George cu blândeţe.
Anne s-a întors spre el şi a spus tăios:
— Nu în patul lui! Prezenţa ei acolo e pentru plăcerea lui, nu pentru a ei.
N-o mai auzeam. Auzeam doar bubuitul inimii mele răsunându-mi în urechi şi ştiam doar că am fost chemată la el, că voi fi cu el în scurt timp.
— Haide, i-am zis lui George. Să mergem.
Anne s-a întors să intre înapoi în cameră şi a spus:
— Voi sta trează să te-aştept.
Am ezitat.
— S-ar putea să nu mă întorc în noaptea asta.
A încuviinţat din cap.
— Sper să nu. Dar am să te-aştept oricum. Am să stau lângă foc şi am să privesc cum se luminează de ziuă.
M-am gândit preţ de câteva clipe la faptul că va sta de veghe pentru mine în camera ei de fecioară în timp ce eu voi fi cuibărită comod şi iubită în patul regelui Angliei.
— Dumnezeule, cred că-ţi doreşti atât de mult să fii în locul meu! am spus, cuprinsă de o subită încântare.
Nici n-a tresărit la auzul cuvintelor mele.
— Bineînţeles. E regele.
— Şi mă vrea pe *mine*, am adăugat, spunând lucrurilor pe nume.
George s-a înclinat, mi-a oferit braţul şi m-a condus pe scara îngustă ce ducea spre holul care dădea în sala cea mare. Am

traversat-o ca două fantome înlănţuite. Nu ne-a văzut nimeni. În sală erau doi-trei servitori de la bucătărie şi vreo şase bărbaţi care moţăiau pe mesele aflate de jur împrejurul încăperii.

Am trecut pe lângă masa principală şi am intrat pe uşile ce duceau spre odăile particulare ale regelui. Am zărit o scară lată, bogat ornamentată cu minunate tapiserii din mătăsuri viu colorate, dar ale căror culori păreau şterse în lumina strălucitoare a lunii. În dreptul sălii de primire stăteau doi străjeri înarmaţi, care s-au dat la o parte ca să mă lase să trec când mi-au văzut pletele blonde, revărsate pe umeri şi zâmbetul încrezător întipărit pe chip.

Sala de primire din spatele uşilor duble m-a surprins. De câte ori o văzusem, fusese plină de oameni. Aici intrau toţi cei care veneau să-l vadă pe rege. Solicitanţii îi mituiau pe curtenii mai cu vechime ca să-i lase să stea în sală, în speranţa că regele îi va observa şi îi va întreba cum le merge şi ce vor de la el. Nu văzusem niciodată marea încăpere boltită altfel decât plină de oameni îmbrăcaţi în cele mai frumoase veşminte, disperaţi să atragă atenţia regelui. Acum sala era tăcută şi plină de umbre. George mi-a strâns degetele reci în mâna sa.

În faţa noastră se afla uşa ce dădea în odăile personale ale regelui. Doi străjeri înarmaţi stăteau cu lăncile încrucişate.

— Maiestatea Sa a poruncit să ne înfăţişăm, a spus scurt George.

Lăncile s-au ciocnit cu un clinchet scurt, cei doi ne-au dat onorul, s-au înclinat şi au deschis uşa dublă.

Regele şedea lângă foc, îmbrăcat într-un halat călduros din catifea, garnisit cu blană. Când a auzit uşa deschizându-se a sărit în picioare. Am făcut o reverenţă adâncă.

— M-aţi chemat, Maiestate.

Nu-şi putea desprinde ochii de pe chipul meu.

— Da. Şi îţi mulţumesc că ai venit. Voiam să văd... Voiam să vorbim... Voiam să...

În cele din urmă s-a întrerupt.

— Te voiam pe tine.

M-am apropiat câţiva paşi. Mi-am spus că de la distanţa aceea putea simţi parfumul lui Anne. Am scuturat din cap şi am simţit greutatea părului meu bogat. I-am văzut ochii plimbându-i-se de la chipul meu la pletele revărsate şi înapoi.

Am auzit uşa închizându-se în spatele meu – George ieşise fără să scoată o vorbă. Henric nici nu-l văzuse plecând. Am murmurat:

— Sunt onorată, Maiestate.

A clătinat din cap, nu a nerăbdare, ci cu gestul bărbatului care nu-şi permite să piardă timpul cu jocuri.

— Te vreau, a spus din nou hotărât, de parcă asta ar fi fost tot ce trebuia să ştie o femeie. Mary Boleyn, te vreau!

M-am apropiat încă un pas. M-am aplecat către el. Am simţit căldura răsuflării sale şi apoi atingerea buzelor lui pe părul meu. Nici n-am înaintat, nici nu m-am tras înapoi.

— Mary! a şoptit el, cu vocea gâtuită de dorinţă.

— Da, Maiestate.

— Te rog, spune-mi pe nume. Vreau să-mi aud numele rostit de buzele tale.

— Henric!

— Mă vrei? a şoptit. Ca bărbat, vreau să spun. Dacă aş fi fermier pe proprietatea tatălui tău, m-ai vrea?

Mi-a ridicat bărbia cu mâna, astfel încât să mă poată privi în ochi. M-am cufundat în privirea lui albastră şi luminoasă. Cu grijă şi delicateţe, am ridicat mâna spre obrazul lui şi am simţit în palmă moliciunea bărbii cârlionţate. A închis imediat ochii sub atingerea mea, apoi a întors faţa şi mi-a sărutat mâna cu care îi cuprinsesem bărbia.

— Da, am spus fără să-mi pese deloc că era o prostie – nu mi-l puteam închipui pe acest bărbat altfel decât ca pe regele Angliei. Nu putea nega că e rege, aşa cum eu nu puteam nega că sunt o Howard. Dacă ai fi un nimeni, iar eu aş fi o nimeni, te-aş iubi, am spus în şoaptă. Dacă ai fi un fermier fără altă avere decât un câmp de hamei, te-aş iubi. Dar tu m-ai iubi dacă aş fi o fată venită să culeagă hameiul?

M-a tras mai aproape. Îi simţeam mâinile calde pe talie.

— Da, m-a încredinţat. Oriunde aş fi, te-aş recunoaşte drept iubirea mea cea adevărată. Oricine aş fi şi oricine ai fi, aş şti pe dată că eşti adevărata mea dragoste.

A înclinat capul şi m-a sărutat, întâi blând, apoi apăsat, cu buze fierbinţi. După aceea m-a luat de mână şi m-a condus spre patul cu baldachin, m-a întins pe cuvertură şi şi-a îngropat faţa în rotunjimea sânilor mei, acolo unde îi dezvelea corsajul slăbit de Anne pentru el.

În zori, m-am ridicat într-un cot şi m-am uitat pe fereastră, văzând că cerul se luminează şi ştiind că Anne aşteaptă şi ea să răsară soarele. Anne privea lumina ce cuprindea treptat cerul, ştiind că sora ei e amanta regelui şi, după regină, cea mai importantă femeie din Anglia. Mă întrebam ce gândea despre asta în timp ce stătea pe bancheta de lângă fereastră şi asculta cum păsările îşi încercau ezitant glasurile. Mă întrebam ce simţea ştiind că eu eram cea aleasă de rege, cea care purta mai departe ambiţiile familiei. Ştiind că eu mă aflam în patul lui, nu ea.

De fapt, n-aveam de ce să mă întreb. Probabil că simţea acel amestec tulburător de trăiri pe care îl trezea ea întotdeauna în mine: admiraţie şi invidie, mândrie şi rivalitate crâncenă, dorinţa de a-şi vedea sora iubită triumfând şi dorinţa pătimaşă de-a vedea căderea rivalei.

Regele s-a mişcat şi, pe jumătate acoperit de pături, m-a întrebat:

— Eşti trează?

— Da, am spus, devenind îndată vigilentă.

Mă întrebam dacă ar trebui să-i propun să plec, dar el a scos capul din aşternutul învălmăşit şi l-am văzut zâmbind.

— Bună dimineaţa, scumpa mea. Te simţi bine?

M-am trezit zâmbind şi eu radios, oglindindu-i bucuria.

— Foarte bine.

— Bucuroasă în suflet?

— Mai fericită decât am fost vreodată în viaţă.

— Atunci vino încoace!

A desfăcut braţele şi am alunecat printre cearşafuri, în îmbrăţişarea lui cu miros de mosc. Coapsele lui puternice erau lipite de mine, braţele lui îmi cuprindeau umerii, faţa îi era îngropată în gâtul meu.

— O, Henric! am şoptit prosteşte. O, iubirea mea!

— O, ştiu, a spus ademenitor. Vino puţin mai aproape.

Am plecat de lângă el abia când soarele era deja sus pe cer şi a trebuit să mă grăbesc să mă întorc în camera mea înainte ca servitorii să înceapă să mişune.

Henric m-a ajutat chiar el să-mi îmbrac rochia, mi-a strâns şireturile corsetului şi mi-a pus pe umeri mantia lui, ca să mă ferească de răcoarea dimineţii. Când a deschis uşa, George aştepta pe bancheta de la fereastră. La vederea regelui s-a

ridicat și s-a înclinat, cu pălăria în mână, apoi, zărindu-mă în spatele acestuia, mi-a zâmbit dulce.

— Condu-o pe doamna Carey înapoi în odaia ei, a spus regele. Și pe urmă spune-i valetului odăii de culcare să intre, George. În dimineața asta vreau să fiu în picioare devreme.

George s-a înclinat iarăși și mi-a oferit brațul.

— Și vino să asculți liturghia împreună cu mine, a adăugat regele din prag. Azi poți să mă însoțești în capela mea particulară, George.

— Vă mulțumesc.

George a acceptat cu o politețe nonșalantă cea mai mare onoare de care se putea bucura un curtean. Ușa odăii regelui s-a închis în timp ce eu făceam o reverență. Am trecut repede împreună cu fratele meu prin sala de audiențe și apoi prin sala cea mare.

Era prea târziu ca să-i evităm pe cei mai de jos servitori, flăcăii angajați ca să întrețină focurile târâiau în sală bușteni mari. Alți băieți măturau, iar soldații care dormiseră cu capetele pe masă deschideau ochii, căscau și blestemau tăria vinului.

Mi-am acoperit părul răvășit cu gluga mantiei regelui și am traversat repede și fără zgomot sala cea mare, apoi am urcat scara spre apartamentele reginei.

George a bătut la ușă, iar Anne a deschis și ne-a tras înăuntru. Era palidă de nesomn și avea ochii roșii. Am savurat imaginea încântătoare a surorii mele roase de chinurile geloziei.

— Ei bine? m-a întrebat tăios.

Am aruncat o privire spre cuvertura bine întinsă de pe pat.

— N-ai dormit.

— N-am putut, a spus ea. Și sper că nici tu n-ai dormit prea mult.

Vorbele ei vulgare m-au făcut să-i întorc spatele.

— Haide, zău așa, mi-a zis George. Vrem doar să știm că totul e în regulă cu tine, Mary. Și tata va trebui să afle, și mama, și unchiul Howard. Ai face bine să te obișnuiești să vorbești despre asta. Nu e o chestiune personală.

— E cea mai personală chestiune din lume.

— Nu și pentru tine, a spus Anne cu răceală. Așa că lasă deoparte aerul ăsta de ciobăniță la vreme de primăvară. Te-a avut?

— Da, am răspuns scurt.
— Mai mult de o dată?
— Da.
— Domnul fie lăudat! a exclamat George. A făcut-o. Iar eu trebuie să plec. M-a invitat să ascult liturghia împreună cu el.

A traversat încăperea şi m-a îmbrăţişat cu putere.

— Bravo! Vorbim mai târziu. Acum trebuie să plec.

A trântit indiscret uşa la plecare, iar Anne a ţâţâit uşor din buze şi apoi s-a îndreptat spre cufărul în care ne ţineam hainele.

— Ai face bine să porţi rochia crem. Nu-i nevoie să arăţi ca o stricată. Îţi aduc nişte apă caldă. Trebuie să te îmbăiezi.

Am dat să protestez, dar ea a ridicat mâna să mă oprească.

— Ba ai să te îmbăiezi. Să nu aud nici o discuţie. Şi să-ţi speli părul. Trebuie să fii impecabil de curată, Mary! Nu fi aşa o târfă leneşă. Scoate-ţi rochia de pe tine şi grăbeşte-te, trebuie să mergem la liturghie împreună cu regina în mai puţin de o oră.

I-am dat ascultare, la fel ca-ntotdeauna.

— Dar spune-mi, te bucuri pentru mine? am întrebat-o în timp ce mă chinuiam să-mi scot corsetul şi juponul.

I-am văzut chipul în oglindă, străfulgerarea de gelozie abia ascunsă de genele lăsate.

— Mă bucur pentru familie. La tine abia dacă mă gândesc.

Regele se afla în galeria sa privată, ale cărei ferestre dădeau spre capelă, şi asculta slujba de dimineaţă când am trecut spre odaia reginei, care era alături. Mi-am încordat auzul şi am reuşit să desluşesc murmurele secretarului, care aşeza în faţa regelui documente peste care să se uite şi pe care să le semneze în timp ce-l urmărea pe preotul din capelă îndeplinind ritualul familiar al liturghiei. Regele îşi rezolva întotdeauna treburile în timp ce asculta slujba de dimineaţă, respectând tradiţia statornicită de tatăl său, şi mulţi credeau că munca lui e sfântă. Erau şi alţii, printre care şi unchiul meu, care pretindeau că obiceiul dovedea doar că regele se grăbea să scape de muncă şi că-i acorda atenţie doar pe jumătate.

Am îngenuncheat pe pernă în odaia particulară a reginei, privind lucirea de fildeş a rochiei, a cărei stofă îmi contura vag coapsele. Încă mai simţeam căldura trupului său în locul

sensibil dintre picioare, încă îi mai simțeam gustul pe buze. În ciuda băii pe care Anne insistase s-o fac, aveam senzația că mai simt încă pe obraz și în păr mirosul transpirației de pe pieptul lui. Când am închis ochii, n-am făcut-o pentru rugăciune, ci pradă unei reverii senzuale.

Regina era îngenuncheată lângă mine, chipul îi era grav și își ținea capul drept sub boneta grea, triunghiulară. Avea rochia puțin desfăcută la gât, ca să-și poată strecura un deget sub ea și să atingă cămașa aspră, din păr de cal, pe care o purta întotdeauna direct pe piele. Fața ei sobră era trasă și obosită ; capul îi era aplecat spre rozariu, iar pielea bătrână și lăsată de pe bărbie și obraji era flască și umflată sub ochii strâns închiși.

Slujba părea să nu se mai sfârșească. Îl invidiam pe Henric pentru documentele de stat care-i îngăduiau să nu-i acorde prea mare atenție. Însă atenția reginei nu slăbea deloc, degetele ei nu se opreau nici o clipă pe mărgelele rozariului, ochii oi rămâneau mereu închiși în rugăciune. Abia când liturghia s-a încheiat și preotul a șters pocalele cu o pânză albă și le-a dus de-acolo, a scos un suspin prelung, de parcă ar fi auzit ceva pentru care nici una dintre noi nu avea urechi. S-a întors și ne-a zâmbit tuturor, tuturor doamnelor sale, chiar și mie.

— Și acum, să mergem la micul dejun, a spus pe un ton plăcut. Poate că regele va mânca împreună cu noi.

Când am ieșit din încăpere, înșiruite una în spatele celeilalte, m-am surprins întârziind – nu-mi venea să cred că el mă va lăsa să trec pe coridor fără o vorbă. De parcă mi-ar fi simțit dorința, fratele meu George a deschis larg ușa chiar în clipa în care am ezitat și a spus tare :

— Bună dimineața, sora mea !

În spatele lui, în odaie, Henric a ridicat repede privirea de pe hârtii și m-a văzut stând în prag, în rochia crem aleasă de Anne, cu boneta crem care-mi strângea părul și-mi descoperea fața tânără. A scos un oftat ușor, încărcat de dorință, iar eu mi-am simțit obrajii împurpurându-se și un zâmbet încălzindu-mi chipul.

— O zi bună, Sire. O zi bună și ție, fratele meu, am spus încetișor, fără să-mi iau ochii de la chipul lui Henric.

S-a ridicat în picioare și a întins mâna, ca pentru a mă trage înăuntru. S-a abținut însă, aruncând o privire spre secretar.

— Voi lua micul dejun împreună cu voi, a zis. Spune-i reginei că vin și eu în câteva clipe. Îndată ce termin cu aceste... aceste...

Gestul lui vag dovedea că habar n-avea ce erau documentele respective. A traversat încăperea ca un păstrăv năucit ce înoată spre făclia luminoasă a braconierului.

— Te simți bine în dimineața asta? a întrebat el încetișor, ca să-l aud doar eu.

— Da.

Am aruncat o privire rapidă, poznașă spre chipul lui preocupat.

— Puțin obosită.

Ochii i-au sclipit auzindu-mi mărturisirea.

— N-ai dormit bine, iubito?

— Aproape deloc.

— Nu ți-a fost pe plac patul?

Am început să mă bâlbâi; n-am fost niciodată la fel de pricepută ca Anne la genul ăsta de jocuri de cuvinte. În cele din urmă, am spus pur și simplu adevărul:

— Sire, mi-a plăcut foarte mult.

— Ai mai dormi acolo?

Într-un moment încântător de inspirație, am găsit replica potrivită.

— O, Sire! Speram să nu dorm din nou acolo curând.

A lăsat capul pe spate și a râs, apoi mi-a luat repede mâna și, întorcând-o, mi-a sărutat apăsat palma.

— Doamna mea, trebuie doar să-mi poruncești, mi-a promis. Sunt slujitorul tău în toate privințele.

Am plecat capul ca să-i privesc buzele atingându-mi palma. Nu-mi puteam lua ochii de la chipul lui. Ne-am uitat unul la altul – o privire lungă ce trăda dorința reciprocă.

— Ar trebui să plec, am spus. Regina se va întreba unde sunt.

— Te voi urma. Fii convinsă.

I-am aruncat un zâmbet scurt, apoi m-am întors și am pornit în fugă prin galerie după doamnele reginei. Îmi auzeam tocurile țăcănind pe pardoseala de piatră acoperită cu rogojini, auzeam foșnetul rochiei de mătase. Simțeam în fiecare părticică a trupului meu sprinten că sunt tânără, adorabilă și iubită. Iubită de însuși regele Angliei.

A venit la micul dejun şi a zâmbit când s-a aşezat. Ochii de un albastru pal ai reginei mi-au cercetat obrajii uşor îmbujoraţi şi luciul bogat al rochiei crem, apoi au privit în altă parte. A poruncit să vină nişte muzicieni ca să ne cânte în timp ce mâncam şi să se înfăţişeze maestrul de călărie al reginei.

— Sire, mergeţi la vânătoare azi? l-a întrebat afectuos.

— Da, desigur. Ar dori vreuna dintre voi, doamnelor, să însoţească grupul de vânătoare? ne-a invitat regele.

— Sunt sigură că da, a spus regina pe tonul ei binevoitor obişnuit. Domnişoară Boleyn, doamnă Parker, doamnă Carey? Ştiu că voi trei sunteţi călăreţe pricepute. Aţi vrea să călăriţi astăzi împreună cu regele?

Jane Parker mi-a aruncat o scurtă privire maliţioasă pentru faptul că fusesem numită ultima. „Nu ştie“, mi-am spus, îmbrăţişându-mă în sinea mea. „N-are decât să triumfe cât vrea, pentru că nu ştie.“

— Am fi încântate să călărim împreună cu regele, a zis Anne liniştită. Toate trei.

În curtea mare din faţa grajdurilor, regele a încălecat pe calul său mare de vânătoare, iar unul dintre valeţi m-a ridicat în şaua iepei pe care mi-o dăruise el. Mi-am petrecut piciorul pe după oblânc, strângându-l cu putere, şi mi-am aranjat rochia aşa încât să cadă într-un mod atrăgător. Anne m-a cercetat, fără să-i scape cel mai mic detaliu, ca-ntotdeauna, şi am fost mulţumită când capul ei, acoperit cu cea mai frumoasă pălărie franţuzească de vânătoare, împodobită cu o pană delicată, s-a înclinat uşor a aprobare. A chemat valetul s-o ridice în şa, şi-a îmboldit calul până când a ajuns lângă al meu şi, ţinându-l în frâu, s-a aplecat spre mine.

— Dacă vrea să te ducă în pădure şi să te aibă, trebuie să refuzi, mi-a şoptit. Încearcă să nu uiţi că eşti o Howard, nu o târfă ordinară.

— Dacă mă vrea...

— Dacă te vrea, o să aştepte.

Hăitaşul a suflat în corn şi toţi caii din curte s-au încordat nerăbdători. Henric mi-a zâmbit larg, ca un băieţel entuziasmat, iar eu i-am răspuns la fel. Jesmond, iapa mea, era încordată ca un arc, iar când maestrul de vânătoare ne-a condus peste podul mobil, am pornit repede la trap după el,

cu ogarii agitându-se ca o mare albă în jurul copitelor cailor. Era o zi senină, dar nu prea caldă – un vânt răcoros făcea iarba pajiştii să se unduiască pe când ne îndepărtam de oraş, iar oamenii care strângeau fânul se sprijineau în coase şi ne priveau cum trecem, scoţându-şi pălăriile la vederea culorilor vii ale călăreţilor nobili şi aşezându-se imediat în genunchi atunci când zăreau stindardul regal.

Am aruncat o privire înapoi, spre castel. În apartamentele reginei era o fereastră deschisă şi i-am văzut boneta de culoare închisă şi chipul palid uitându-se după noi. Ne va întâmpina la cină şi ne va zâmbi şi lui Henric, şi mie, de parcă nu ne-ar fi văzut plecând călare unul lângă altul ca să petrecem o zi împreună în aer liber.

Lătratul ogarilor şi-a schimbat brusc tonul, apoi a amuţit. Hăitaşul a suflat din corn – sunetul acela prelung şi puternic ce anunţa că ogarii găsiseră o urmă.

Henric a scos un strigăt şi a dat pinteni calului.

— Acolo! am ţipat eu.

La capătul şirului de copaci din faţa noastră, am zărit un cerb mare, cu coarnele lăsate pe spate, care a ţâşnit dintr-odată şi a luat-o la goană, încercând să scape. Ogarii au pornit imediat după el, aproape tăcuţi, cu excepţia câte unui lătrat izolat, nerăbdător. Au sărit în tufişuri, iar noi am tras caii înapoi şi am aşteptat. Hăitaşii s-au îndepărtat agitaţi de grupul de vânătoare şi au străbătut pădurea încolo şi-ncoace, în speranţa de-a zări cerbul. Apoi unul dintre ei s-a ridicat în scări şi a sunat tare din corn. Iapa mea a făcut un pas înapoi, fremătând de nerăbdare şi s-a îndreptat spre el. M-am agăţat de oblânc şi de coama ei fără nici un pic de graţie, nu-mi păsa cum arătam, atâta vreme cât nu cădeam în noroi.

Cerbul a rupt-o la fugă şi a traversat ca o săgeată bucata de pământ golaşă şi plină de hârtoape de la marginea pădurii, care ducea spre mlaştini şi spre râu, încercând să-şi salveze viaţa. Ogarii au ţâşnit îndată pe urmele lui, iar caii s-au luat după ei, într-o cursă năucitoare. Pretutindeni în jurul meu, copitele loveau puternic pământul. Ţineam ochii pe jumătate închişi, căci îmi zburau în faţă bulgări de pământ. M-am aplecat peste gâtul lui Jesmond şi am îndemnat-o să meargă înainte. Am simţit vântul smulgându-mi pălăria de pe cap şi aruncând-o la pământ, apoi am zărit în faţă un

gard viu, presărat cu flori albe, văratice. Am simţit crupa puternică a lui Jesmond încordându-se sub mine. Cu un salt amplu a trecut peste gardul viu, apoi a atins din nou pământul, s-a redresat şi şi-a reluat imediat galopul. Regele se afla în faţa mea, întreaga sa atenţie era concentrată asupra cerbului, care câştiga teren în faţa noastră. Mi-am simţit părul desprinzându-se din ace şi revărsându-se pe umeri şi am izbucnit într-un râs nepăsător, lăsând vântul să-mi biciuie obrajii. Jesmond a lăsat urechile pe spate când m-a auzit râzând, apoi în faţă, căci ajunseserăm la un alt gard viu, cu un mic şanţ periculos în faţă. L-a zărit odată cu mine, s-a oprit doar o clipă, apoi a făcut un salt mare, ca de pisică : toate cele patru picioare au părăsit pământul în acelaşi timp, ca să poată trece peste gard. Am simţit parfumul caprifoiului strivit când copitele ei au atins vârful gardului viu, apoi am aterizat şi am pornit mai departe, tot mai repede. În faţa mea, cerbul, care se zărea acum doar ca un mic punct cafeniu, s-a aruncat în râu şi a început să înoate cu mişcări puternice spre malul celălalt. Maestrul de vânătoare a sunat disperat din corn, vrând să împiedice ogarii să urmeze animalul în apă şi să-i îndemne să se întoarcă la el și să alerge de-a lungul malului, ca să ţină pasul cu cerbul şi să-l încolţească la ieşirea pe mal. Însă erau prea agitaţi ca să-l asculte. Gonacii s-au năpustit pe urmele lor, dar jumătate din câini erau deja în râu, unii purtaţi de curentul puternic, bătând cu toţii neputincioşi apa adâncă. Henric şi-a oprit calul şi a privit haosul care se dezlănţuise.

Mă temeam că se va înfuria, dar a dat capul pe spate şi a râs, încântat parcă de şiretenia cerbului.

— Du-te atunci ! a strigat în urma animalului. Pot mânca vânat şi fără să te frig pe tine ! Am o cămară plină de vânat !

Toţi cei din jurul nostru au râs, ca şi cum ar fi făcut o glumă foarte bună, şi mi-am dat seama că toţi se temeau că nereuşita vânătorii îi va întuneca dispoziţia. Uitându-mă de la un chip radios şi încântat la altul, m-am gândit, într-o scurtă clipă de iluminare, ce neghiobi eram că făceam din firea schimbătoare a unui singur om centrul vieţii noastre. Dar atunci regele mi-a zâmbit şi mi-am dat seama că eu, cel puţin, nu aveam de-ales.

Mi-a cercetat obrazul murdar de noroi şi părul revărsat pe umeri şi încâlcit.

— Arăți ca o slujnică de la țară, mi-a zis și oricine i-ar fi putut sesiza dorința din glas.

Mi-am scos mănușa și am dus mâna la cap, răsucindu-mi părul și încercând să-l strâng la loc, dar fără succes. I-am aruncat un mic zâmbet pieziș, care voia să spună că-i înțelesesem aluzia indecentă, dar că refuzam să-i dau curs:

— O, tăceți! am șoptit.

În spatele chipului său transfigurat de dorință, am zărit-o pe Jane Parker înghițind brusc în sec, de parcă i-ar fi intrat în gură o muscă mare, și mi-am dat seama că a înțeles în sfârșit că ar face bine să aibă grijă cum se poartă când se află în preajma noastră, a celor din familia Boleyn.

Henric s-a dat jos de pe cal, i-a aruncat valetului său frâul și s-a apropiat de iapa mea.

— Vrei să cobori lângă mine? m-a întrebat cu o voce caldă și ispititoare.

Mi-am trecut piciorul pe după oblânc și m-am lăsat să alunec de pe cal în brațele lui. M-a prins fără nici o greutate și m-a așezat ușor pe pământ, dar nu mi-a dat drumul. M-a sărutat în fața întregii curți mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

— Ești regina vânătorii!

— Ar trebui s-o încoronăm cu flori, a propus Anne.

— Da! a exclamat Henric încântat de idee.

În câteva clipe, întreaga curte împletea ghirlande din caprifoi, iar eu m-am ales cu o coroană cu parfum dulce și îmbătător pe care am așezat-o pe părul blond și despletit.

Îndată au sosit căruțele cu cele de trebuință pentru cină. Servitorii au ridicat un mic cort pentru cincizeci de oameni, favoriții regelui, și au adus jilțuri și banchete pentru odihnă, iar când a sosit regina, călărind agale pe calul ei cu pasul sigur, m-a văzut stând în stânga regelui, încununată cu flori de vară.

Luna următoare, Anglia era în sfârșit în război cu Franța – un război declarat și oficial, iar Carol, regele Spaniei, își ațintea oștirea ca pe o lance spre inima Franței, în timp ce armatele engleze, aliate cu el, porneau în marș din fortul englezesc Calais și se îndreptau spre sud, pe drumul către Paris.

Curtea zăbovea în apropiere de Londra, nerăbdătoare să primească vești, însă curând orașul a fost cuprins de molima

ce izbucnea pe timp de vară și Henric, care se temea grozav de boală, a hotărât că procesiunea de vară trebuia să înceapă neîntârziat. Mai mult am fugit decât ne-am mutat la Hampton Court. Regele a poruncit ca toate alimentele să fie aduse din ținuturile învecinate și ca nimic să nu vină de la Londra. Le-a interzis negustorilor, meseriașilor și artizanilor din mahalalele nesănătoase ale capitalei să urmeze curtea. Palatul curat din vecinătatea apei proaspete trebuia ferit de boală.

Veștile din Franța erau bune, iar cele din Londra erau rele. Cardinalul Wolsey a aranjat lucrurile în așa fel încât curtea să se îndrepte întâi spre sud, apoi spre vest, făcând popasuri în reședințele somptuoase ale oamenilor de vază, iar Henric se purta ca un băiețel, atenția fiindu-i distrasă necontenit de peisajele mereu schimbătoare. Fiecare curtean a cărui reședință se afla în drumul curții regale trebuia să joace rolul de gazdă a regelui ca și cum aceasta ar fi fost cea mai mare bucurie a sa, nu cea mai temută cheltuială. Regina călătorea împreună cu regele, călărind alături de el prin frumoasele ținuturi rurale, iar uneori, dacă se simțea obosită, era purtată într-o litieră, și, cu toate că noaptea trimitea după mine, pe timpul zilei se purta atent și iubitor cu ea. Nepotul reginei era singurul aliat din Europa al oștirii englezești, iar prietenia familiei ei însemna victoria acestei oștiri. Însă regina Caterina însemna pentru soțul ei mai mult decât un simplu aliat în vreme de război. Oricât de multă plăcere îi dăruiam lui Henric, rămânea totuși băiatul ei – băiatul ei bălai, adorabil și răsfățat. Putea să mă cheme, pe mine sau pe oricare altă fată, în odaia sa de culcare, dar asta nu tulbura cu nimic afecțiunea profundă și statornică pe care și-o purtau unul altuia și care izvorâse din capacitatea ei de a-l iubi, cu mult timp în urmă, pe acest bărbat care era mai nesăbuit, mai egoist și mai puțin prinț decât era ea prințesă.

Iarna anului 1522

Regele a hotărât să mute curtea la Greenwich de Crăciun şi, timp de douăsprezece zile şi douăsprezece nopţi, s-au ţinut lanţ cele mai extravagante şi mai frumoase petreceri şi ospeţe. Exista un maestru de ceremonii – sir William Armitage –, care avea sarcina de-a născoci pentru fiecare zi câte ceva nou. Programul zilnic alcătuit de el urma un tipar extrem de agreabil: dimineaţa – o activitate în aer liber, cum ar fi urmărirea unei curse de ambarcaţiuni, un turnir sau un concurs de tras cu arcul, aranjarea capcanelor pentru urşi, o luptă de câini sau de cocoşi ori un spectacol ambulant cu acrobaţi şi înghiţitori de flăcări, iar după aceea o masă somptuoasă în sala cea mare, cu vinuri fine, bere tare şi slabă şi, în fiecare zi, o budincă încântătoare făcută din marţipan modelat delicat, ca o operă de artă. După-amiaza aveam parte de distracţie: o piesă de teatru sau un discurs, un dans sau o piesă-mască. Cu toţii aveam roluri de jucat, trebuia să purtăm costume şi să fim cât mai veseli cu putinţă, căci în această iarnă regele râdea tot timpul, iar regina nu înceta nici o clipă să zâmbească.

Campania fără nici un rezultat împotriva Franţei se încheiase odată cu venirea frigului, dar toată lumea ştia că în primăvară avea să urmeze o nouă serie de bătălii şi că Anglia şi Spania vor porni împreună împotriva duşmanului lor. De acel Crăciun, regele Angliei şi regina venită din Spania erau uniţi în toate sensurile cuvântului, iar o dată pe săptămână, negreşit, cinau împreună, iar el dormea în patul ei în noaptea aceea.

Însă o dată la două nopţi, tot negreşit, George se înfăţişa la uşa camerei pe care o împărţeam cu Anne, ciocănea şi spunea: „Te vrea", iar eu dădeam fuga la iubirea mea, la regele meu.

Nu rămâneam niciodată toată noaptea. De Crăciun fuseseră invitați la Greenwich ambasadori străini din toată Europa, iar Henric nu voia s-o umilească pe regină în fața lor. Ambasadorul Spaniei mai ales era un adept strict al etichetei și totodată un prieten apropiat al reginei. Cunoscând rolul pe care-l jucam la curte, nu mă agrea și nu mi-ar fi plăcut deloc să dau nas în nas cu el pe când ieșeam din odăile particulare ale regelui, îmbujorată și cu hainele în dezordine. Era mult mai bine să mă strecor din patul cald al regelui și să mă întorc în grabă în camera mea, însoțită de George, care căsca lângă mine, înainte ca ambasadorul să vină să asculte liturghia.

Anne stătea trează de fiecare dată, așteptându-mă cu bere caldă, aromată și cu focul ațâțat ca să încălzească odaia. Mă băgam repede în pat, iar ea îmi punea un șal de lână pe umeri și se așeza lângă mine să-mi pieptene părul încâlcit, pe când George mai punea un buștean pe foc și-și bea cana de bere.

— E de-a dreptul istovitoare treaba asta, a zis el. Adorm aproape în fiecare după-amiază, nu-mi mai pot ține ochii deschiși.

— Anne mă obligă să mă culc după cină, de parcă aș fi copil, am răspuns înciudată.

— Și ce-ai vrea? Să fii la fel de trasă la față și încercănată ca regina?

— N-arată prea strălucit, a recunoscut George. E bolnavă?

— Cred că-i doar bătrânețea, a zis Anne cu nepăsare. Și efortul de-a părea tot timpul fericită. Cred că-i epuizată. Henric e foarte greu de mulțumit, nu-i așa?

— Nu, am răspuns cu mândrie.

Am râs toți trei.

— Ți-a spus cumva dacă-ți face un dar special de Crăciun? m-a întrebat Anne. Sau lui George? Sau oricăruia dintre noi?

Am clătinat din cap.

— Nu mi-a zis nimic.

— Unchiul Howard a trimis un pocal de aur cu blazonul nostru ca să i-l dăruiești, m-a înștiințat Anne. E la loc sigur în dulap. Face o avere. Trag nădejde să ne aducă ceva în schimb.

Am încuviințat somnoroasă.

— Mi-a promis o surpriză.

Cei doi au devenit brusc atenți.

— Vrea să mă ducă mâine la șantierul naval.

Anne a făcut o grimasă de dispreţ.

— Credeam că te referi la un dar. Trebuie să mergem toţi? Toată curtea?

— Doar un grup mic.

Am închis ochii şi am început să moţăi. Am auzit-o pe Anne ridicându-se din pat şi umblând prin cameră, ca să-mi scoată hainele din cufăr şi să le pregătească pentru dimineaţă.

— Trebuie să porţi rochia cea roşie. Şi poţi să iei mantia mea roşie cu garnitură din puf de lebădă. O să fie rece pe fluviu.

— Mulţumesc, Anne.

— O, să nu-ţi închipui că fac asta pentru tine! O fac pentru propăşirea familiei. Nimic din toate astea nu e pentru tine însăţi.

Am băgat capul între umeri auzindu-i tonul rece, dar eram prea obosită ca să-i mai răspund. L-am auzit ca prin vis pe George punând cana jos şi ridicându-se de pe scaun, apoi sărutând-o uşor pe frunte pe Anne.

— Obositoare treabă, dar miza e imensă, a spus încet. Noapte bună, Annamaria – te las la îndatoririle tale, iar eu mă duc la ale mele.

Am auzit chicotitul ei seducător.

— Târfele din Greenwich sunt o chemare nobilă, dragă frate. Ne vedem mâine.

Mantia lui Anne arăta minunat peste costumul meu roşu de călărie şi-mi împrumutase şi mica ei pălărie franţuzească elegantă de călărie. Henric, Anne, eu, George, soţul meu, William şi alţi şase oameni am mers călare de-a lungul fluviului până la şantierul naval, unde se construia noua corabie a regelui. Era o zi senină de iarnă, soarele scânteia în valuri, iar câmpurile de pe cele două maluri răsunau de ţipetele păsărilor de apă – printre ele, gâştele venite din Rusia să ierneze în mlaştinile noastre mai calde. Pe fundalul gâgâitului lor neîntrerupt se auzeau, puternice, măcăitul raţelor şi ţipetele becaţelor şi ale culicilor. Mergeam la galop uşor de-a lungul fluviului, calul meu alături de cel al regelui, iar Anne şi George, de o parte şi de alta a noastră. Henric a început să meargă la trap, apoi la pas pe măsură ce ne apropiam de doc.

Când a văzut grupul nostru venind, maistrul a ieşit, şi-a scos pălăria şi s-a înclinat adânc în faţa regelui.

— M-am gândit să trec să văd ce faceţi, a zis regele zâmbindu-i.
— Suntem onoraţi, Maiestate.
— Cum merge treaba?
Regele a coborât din şa şi a aruncat frâul calului unui valet aflat în apropiere. S-a întors, m-a ajutat să mă dau jos de pe iapa mea, mi-a aşezat mâna pe braţul său şi m-a condus spre doc.
— Ia spune, ce părere ai despre ea? m-a întrebat Henric, privind cu ochii mijiţi corpul din stejar neted al corabiei pe jumătate construite, care se odihnea pe cavaletele mari din lemn. Nu crezi că va fi cea mai frumoasă?
— Frumoasă şi periculoasă, am răspuns, uitându-mă la deschizăturile pentru tunuri. Sunt sigură că francezii n-au nici o corabie care să se măsoare cu asta.
— Nici una! a zis Henric cu mândrie. Dacă aş fi avut trei frumuseţi ca asta pe mare anul trecut, aş fi distrus flota militară franceză în timp ce lâncezea în port, iar azi aş fi fost regele Angliei şi al Franţei nu doar în vorbă, ci şi în fapt.
Am ezitat, apoi m-am aventurat:
— Se spune că armata franceză e foarte puternică. Iar Francisc e foarte hotărât.
— E un păun înfumurat! a zis enervat Henric. Totul e doar de paradă. Iar Carol al Spaniei îl va învinge în sud, în timp ce eu îl voi ataca din Calais. Vom împărţi Franţa între noi.
Henric s-a întors către constructor.
— Când va fi gata?
— La primăvară, a răspuns omul.
— Desenatorul e aici astăzi?
— Da, este, a zis constructorul înclinându-se.
— Doamnă Carey, mi-ar plăcea să ţi se schiţeze portretul. Vrei să te aşezi câteva clipe şi să-l laşi pe om să te deseneze?
— Desigur, dacă doriţi, am răspuns roşind de plăcere.
Henric a încuviinţat din cap către constructor, care a strigat de pe platformă spre cheiul de sub noi, şi un bărbat a venit în fugă. Henric m-a ajutat să cobor scara. M-am aşezat pe o stivă de scânduri proaspăt tăiate, iar tânărul îmbrăcat în haine din pânză grosolană, ţesută în casă mi-a schiţat repede portretul.
— Ce vrei să faci cu portretul? am întrebat curioasă, încercând să nu mă mişc şi să-mi păstrez zâmbetul pe buze.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Artistul a pus hârtia deoparte.

— Mi-ajunge cât am.

Henric mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Atunci, iubito, să mergem acasă să cinăm. Ne vom întoarce făcând înconjurul mlaştinilor – un drum numai bun pentru un galop până la castel.

Valeţii plimbau caii, ca să nu răcească. Henric m-a urcat în şa, apoi a încălecat şi el. S-a uitat peste umăr ca să vadă dacă sunt gata cu toţii. Lordul Percy strângea chinga calului lui Anne. Ea l-a privit şi i-a aruncat zâmbetul ei dulce şi provocator. Apoi am întors cu toţii caii şi am călărit până la Greenwich în timp ce soarele apunea pe cerul rece, iernatic, în tonuri de galben şi crem.

Masa festivă de Crăciun a ţinut aproape toată ziua, iar eu eram sigură că Henric mă va chema în noaptea aceea. Însă a anunţat că o va vizita pe regină, iar eu trebuia să mă aflu printre doamnele care stăteau cu ea, aşteptând ca regele să termine de băut cu prietenii săi şi să vină la culcare în apartamentele reginei.

Anne mi-a pus în mâini o cămaşă pe jumătate cusută şi s-a aşezat lângă mine, stând chiar pe poalele întinse ale rochiei mele, ca să nu mă pot ridica fără să-mi dea ea voie.

— Of, lasă-mă în pace! i-am spus printre dinţi.

— Şterge-ţi de pe faţă expresia asta nefericită! a şuierat. Vezi-ţi de cusut şi zâmbeşte ca şi cum ţi-ar face plăcere. Nici un bărbat nu te va dori dacă arăţi la fel de morocănoasă ca un urs prins în capcană.

— Dar să petreacă noaptea de Crăciun cu ea...

Anne a încuviinţat din cap.

— Vrei să ştii de ce?

— Da.

— O miloagă de prezicătoare i-a spus că în noaptea asta va concepe un fiu. Speră că regina îi va dărui un fiu în anii toamnei ei. Doamne, ce neghiobi sunt bărbaţii!

— O prezicătoare?

— Da. I-a prezis un fiu dacă renunţă la toate celelalte femei. Nu mai e nevoie să ne întrebăm cine a plătit-o.

— Cum adică?

— Presupun că, dacă am întoarce-o cu capul în jos şi am scutura-o zdravăn, am găsi în buzunarele ei aur de-al familiei Seymour. Dar acum e prea târziu pentru asta. Răul a fost făcut. Regele se va afla în patul reginei în noaptea asta şi-n fiecare noapte, până la a douăsprezecea. Aşa că ai face bine să ai grijă ca, atunci când trece pe lângă tine ca să-şi facă datoria, să-i aminteşti ce pierde.

Am plecat mai mult capul asupra cămăşii la care lucram. Anne, care mă urmărea, a zărit o lacrimă căzând pe tiv şi m-a văzut ştergând-o cu degetul.

— Proastă mică! a zis cu asprime. Ai să-l capeţi înapoi.

— Urăsc gândul că se va culca alături de ea, am şoptit. Mă întreb dacă şi ei îi spune tot „iubito“.

— Probabil, a spus Anne sec. Puţini sunt bărbaţii îndeajuns de spirituali ca să schimbe melodia. Dar îşi va face datoria faţă de ea şi apoi se va uita iarăşi în jur, iar dacă-i vei prinde privirea şi-i vei zâmbi, va fi din nou cu tine.

— Cum aş putea să zâmbesc când mi se frânge inima?

Anne a chicotit uşor.

— Of, ce regină a tragediei! Poţi să zâmbeşti când ţi se frânge inima fiindcă eşti femeie, curteană şi o Howard. Iată trei motive să fii cea mai înşelătoare fiinţă de pe faţa pământului. Şi acum, ssst, uite-l că vine!

George a intrat primul, mi-a aruncat un zâmbet rapid, apoi s-a dus să îngenuncheze la picioarele reginei. Ea i-a întins mâna, roşind uşor – strălucea de bucurie că regele venea la ea. Pe urmă a intrat Henric împreună cu soţul meu, William, şi cu mâna pe umărul lordului Percy. A trecut pe lângă mine cu o simplă înclinare a capului, cu toate că Anne şi cu mine ne-am ridicat la intrarea sa, făcând o reverenţă adâncă. S-a dus direct la regină, a sărutat-o pe buze şi a condus-o în odaia ei particulară. Servitoarele reginei au intrat odată cu ei, dar au ieşit după scurt timp şi au închis uşa. Noi, ceilalţi, am rămas afară, în tăcere.

William s-a uitat în jur şi mi-a zâmbit.

— Ce bine că te văd, nevastă bună, a zis pe un ton binevoitor. Ce crezi, îţi vei păstra încă mult timp locuinţa actuală? Sau mă vei dori iarăşi ca tovarăş de pat?

— Asta trebuie să depindă de porunca regelui şi de cea a unchiului nostru, a zis George pe un ton nepăsător.

Mâna lui s-a îndreptat spre centură, în locul unde ar fi purtat sabia.

— După cum ştii, Marianne nu poate să aleagă în numele ei.

William a respins provocarea şi mi-a zâmbit cu regret.

— Pace, George! a spus. Nu-i nevoie să-mi explici totul. De-acum ar trebui să ştiu.

Am întors capul. Lordul Percy o atrăsese pe Anne într-un alcov. Am auzit-o chicotind provocator la cuvintele sale. Apoi, dându-şi seama că mă uitam la ea, a zis mai tare:

— Mary, lordul Percy îmi compune sonete. Spune-i, te rog, că versurile lui nu se supun regulilor metricii!

— Nici măcar n-am terminat poezia, a protestat Percy. N-am rostit decât primul vers şi deja eşti prea critică.

— „Mă tratezi cu dispreţ, frumoasă domniţă..."

— Cred că e un foarte bun început, am spus dornică să-i sar în ajutor. Cum vrei să continui, lord Percy?

— E limpede că nu-i un început bun, s-a băgat George. Să începi să vorbeşti despre dispreţ când vrei să curtezi pe cineva e cel mai prost început posibil. Un început binevoitor ar fi mai promiţător.

— Un început binevoitor ar fi, cu siguranţă, surprinzător venind din partea unei Boleyn, a spus William cu un glas tăios. Depinde de peţitor, fireşte. Dar acum, că mă gândesc... un Percy de Northumberland ar putea avea parte de un început binevoitor.

Anne l-a fulgerat cu o privire nu tocmai de soră, dar Henry Percy era atât de absorbit de poezia sa, că nici nu-l auzise.

— Urmează al doilea vers, pe care nu l-am compus încă, şi pe urmă cutare cutare cutare cutare, „a mea suferinţă".

— Aha! Ca să rimeze cu „domniţă"! a exclamat George provocator. Cred că încep să înţeleg.

— Dar trebuie să ai o imagine pe care s-o urmăreşti pe tot parcursul poeziei, i-a spus Anne lui Henry Percy. Dacă vrei să-i compui iubitei tale o poezie, trebuie s-o compari cu ceva şi apoi să întorci comparaţia din condei cu o încheiere spirituală.

— Dar cum aş putea? a întrebat-o Percy. Nu pot să te compar cu nimic. Eşti tu însăţi. Cu ce te-aş putea compara?

— O, foarte frumos! a zis George aprobator. Îţi spun, Percy, faci conversaţie mai bine decât scrii poezii. Dacă aş fi în locul tău, m-aş aşeza în genunchi şi i-aş şopti la ureche. Vei triumfa dacă te vei limita la proză.

Percy a zâmbit larg, a luat mâna lui Anne şi i-a spus:

— Precum luna, n-ai asemănare.

— Cutare cutare cutare cutare, câtă încântare, a răspuns Anne prompt.

— Hai să bem nişte vin, a propus William. Nu cred că sunt în stare să ţin pasul cu spiritualitatea asta ameţitoare. Cine joacă zaruri?

— Joc eu, a zis George înainte ca William să mă poată provoca pe mine. Pe ce miză?

— O, câteva coroane, a spus William. Nu mi-ar plăcea să-mi devii duşman pentru o datorie la joc, Boleyn.

— Sau din oricare alt motiv, a zis George dulce. Mai ales că lordul Percy, aici de faţă, ar putea să scrie un poem marţial despre luptă.

— Nu cred că cutare cutare cutare e prea ameninţător, a remarcat Anne. Şi asta e tot ce spun versurile lui.

— Sunt un ucenic, a spus Percy cu demnitate. Ucenic într-ale dragostei şi într-ale poeziei, iar tu mă tratezi cu atâta cruzime. „Mă tratezi cu dispreţ, frumoasă domniţă“ e purul adevăr.

Anne a râs şi i-a întins mâna ca să i-o sărute. William a scos din buzunar două zaruri şi le-a rostogolit pe masă. I-am turnat un pahar cu vin şi i l-am pus alături. Simţeam o ciudată alinare servindu-l în timp ce bărbatul pe care-l iubeam se culca cu soţia lui în camera alăturată. Simţeam că fusesem dată la o parte şi, din câte ştiam, se putea să fiu nevoită să rămân deoparte.

Am jucat până la miezul nopţii, dar regele tot n-a ieşit.

— Ce părere ai? l-a întrebat William pe George. Dacă are de gând să-şi petreacă toată noaptea cu ea, am putea foarte bine să mergem la culcare.

— Mergem, a spus Anne pe un ton hotărât.

Mi-a întins mâna cu un gest care nu accepta nici un refuz.

— Atât de curând? a stăruit Percy pe un ton rugător. Dar luna iese noaptea!

— Şi dispare în zori, a replicat Anne. Luna asta trebuie să se înveşmânteze în întuneric.

M-am ridicat să plec cu ea. Soţul meu m-a privit o clipă, apoi mi-a poruncit:

— Sărută-mă de noapte bună, nevastă.

Am șovăit o clipă, apoi m-am apropiat de el. Se aștepta să-i dau un sărut rece pe obraz, dar m-am aplecat și l-am sărutat pe gură. L-am simțit răspunzând atingerii buzelor mele.

— Noapte bună, bărbate. Și-ți doresc un Crăciun fericit.

— Noapte bună, nevastă. Patul meu ar fi fost mai cald în noaptea asta dacă erai și tu în el.

Am încuviințat din cap. Nu găseam nimic de spus. Fără să vreau, am aruncat o privire spre ușa închisă a odăii personale a reginei, unde bărbatul pe care-l adoram dormea în brațele soției sale.

— Poate că în cele din urmă vom sfârși fiecare cu soția sa, a spus încet William.

— De bună seamă, a zis vesel George, adunând cu pălăria câștigul de la joc și lăsând apoi monedele să cadă în buzunarul hainei. Căci vom fi îngropați unul lângă altul, indiferent care ne-ar fi preferințele în viață. Gândește-te la mine, transformându-mă în țărână alături de Jane Parker!

Până și William a râs.

— Când va avea loc? a întrebat el. Fericita zi a cununiei voastre?

— Cândva după solstițiul de vară. Dacă-mi voi putea stăpâni nerăbdarea atât de mult timp.

— Aduce o zestre frumoasă, a remarcat William.

— O, cui îi pasă? a exclamat Percy. Doar iubirea contează.

— Asta spune unul dintre cei mai bogați bărbați din regat, a comentat ironic fratele meu.

Anne i-a întins mâna lui Percy.

— Nu-l băga în seamă, milord. Sunt de acord cu dumneata. Doar iubirea contează. Sau, cel puțin, asta cred eu.

— Nu-i adevărat, am spus de îndată ce am închis ușa în urma noastră.

Anne mi-a zâmbit.

— Aș vrea să-ți fi dat osteneala să vezi cu cine vorbesc, nu ce spun.

— Percy de Northumberland? Vorbești despre căsătorie din dragoste cu Percy de Northumberland?

— Întocmai. Așa că n-ai decât să-i zâmbești timid soțului tău cât vrei, Mary. Când mă voi căsători, voi face o partidă mult mai bună decât tine.

Primăvara anului 1523

În primele săptămâni ale noului an, regina şi-a regăsit tinereţea şi a înflorit ca un trandafir într-o încăpere caldă, îmbujorată şi gata oricând să zâmbească. A renunţat la cămaşa aspră din păr de cal pe care o purta de obicei pe sub rochie şi rosăturile de pe gât şi de pe umeri, care o trădau, au dispărut ca şterse de bucurie. N-a destăinuit nimănui motivul acestor schimbări, dar slujnica ei i-a spus alteia că nu-i venise ciclul şi că prezicătoarea avusese dreptate: regina rămăsese grea.

Dat fiind faptul că-n trecut nu reuşise să ducă la termen mai multe sarcini, avea toate motivele să îngenuncheze în faţa statuii Fecioarei Maria aflată pe pupitrul de rugăciune din colţul odăii sale personale. În fiecare dimineaţă stătea acolo, cu o mână pe pântec şi cu cealaltă pe cartea de rugăciuni, cu ochii închişi şi cu o expresie de extaz pe chip. Miracolele erau posibile. Poate că reginei i se întâmpla un miracol.

Din bârfele servitoarelor am aflat că lenjeria ei a rămas curată şi în februarie şi am început să ne gândim că-n scurt timp îi va spune regelui. El avea deja aerul bărbatului care aşteaptă veşti bune şi trecea pe lângă mine ca şi cum aş fi fost invizibilă. Trebuia să dansez în faţa lui, să-i slujesc soţia şi să îndur zâmbetele batjocoritoare ale doamnelor, ştiind că redevenisem o simplă Boleyn şi că nu mai eram favorita.

— Nu mai suport! i-am spus lui Anne.

Stăteam lângă cămin, în apartamentele reginei. Celelalte doamne plimbau câinii, dar Anne şi cu mine refuzaserăm să ieşim. Dinspre fluviu se ridica ceaţa şi era o zi cu ger muşcător. Tremuram, deşi purtam o rochie căptuşită cu blană. Din seara de Crăciun, când Henric trecuse pe lângă mine ca

să meargă în camera ei, nu mă simțeam bine deloc. De atunci nu mai trimisese după mine.

— Suporți greu lovitura, a remarcat ea mulțumită. Așa se întâmplă când iubești un rege.

— Ce altceva aș putea face? am întrebat nenorocită.

M-am mutat pe bancheta de sub fereastră ca să am mai multă lumină pentru cusut. Tiveam cămășile reginei pentru săraci și simplul fapt că erau menite unor pălmași bătrâni nu însemna că aveam voie să fac treabă de mântuială. Regina avea să se uite la cusături și, dacă avea să i se pară că sunt făcute cu stângăcie, putea să-mi ceară foarte amabil să le refac.

— Dacă are un copil și e băiat, ai fi putut la fel de bine să rămâi cu William Carey și să-ți întemeiezi familia ta, a remarcat Anne. Regele îi va mânca din palmă, iar vremea ta va fi apusă. Vei fi doar una din multe altele.

— Mă iubește, am spus nesigură. Nu sunt una din multe altele.

Am întors capul și m-am uitat pe fereastră. Ceața se ridica de pe râu în rotocoale mari, ca praful de sub pat. Anne a râs ușor.

— Ai fost întotdeauna una dintre multe altele, a zis plină de cruzime. Sunt zeci de fete Howard, toate de origine bună, toate bine educate, frumoase, tinere și fertile. Ei pot să le arunce în joc una după alta așteptând să vadă dacă are vreuna noroc. Pentru ei nu e o mare pierdere dacă regele le ia una după alta și apoi le dă la o parte. Oricând există încă o fată Howard gata să se nască, oricând există încă o stricată în camera copiilor. Ai fost una dintre multe altele chiar dinainte să te fi născut. Dacă regele nu-ți rămâne credincios, te vei întoarce la William, iar ei vor găsi o altă Howard cu care să-l ispitească și dansul va începe de la capăt. Ei nu pierd nimic.

— Dar eu am pierdut ceva! am strigat.

Anne a înclinat capul într-o parte și s-a uitat la mine de parcă ar fi cernut realitatea, separând-o de impetuozitatea pasiunii copilărești.

— Da. Poate că da. Ai pierdut ceva. Inocența, prima iubire, încrederea. Poate că ai inima frântă. Poate că nu se va vindeca niciodată. Biată, prostuță Marianne! a zis ea încet. Te pleci la porunca unui bărbat ca să-i faci plăcere altuia, iar tu nu te alegi decât cu inima frântă.

— Şi cine va urma după mine? am întrebat-o, preschimbându-mi suferinţa în sarcasm. Cine crezi că va fi următoarea Howard pe care o vor împinge în patul lui? Stai să ghicesc – cealaltă Boleyn?

Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi a plecat genele negre.

— Nu eu. Fiindcă eu îmi fac singură planurile. Nu am de gând să risc să fiu pângărită şi apoi dată la o parte.

— Tu mi-ai spus să risc, i-am amintit.

— Asta era pentru tine. Nu am de gând să-mi duc viaţa aşa cum o duci tu pe-a ta. Tu ai făcut întotdeauna ce ţi s-a spus, te-ai măritat cu cine ţi s-a spus, te-ai culcat cu cine ţi s-a poruncit. Eu nu sunt ca tine. Îmi croiesc singură drumul.

— Aş putea şi eu să-mi croiesc singură drumul! am strigat.

Anne mi-a zâmbit neîncrezătoare.

— M-aş întoarce la Hever şi aş trăi acolo, am spus. N-aş rămâne la curte. Dacă voi fi dată la o parte, mă voi duce la Hever. Cel puţin asta îmi va rămâne, pentru totdeauna.

Uşa dinspre apartamentul reginei s-a deschis şi, ridicând privirea, le-am văzut pe servitoare ieşind cu cearşafurile de pe patul reginei.

— E a doua oară săptămâna asta când cere să fie schimbate! a spus supărată una din ele.

Anne şi cu mine am schimbat rapid o privire.

— Sunt pătate? a întrebat Anne pe un ton imperativ.

Slujnica a privit-o obraznic.

— Cearşafurile reginei? Vreţi să vă arăt lenjeria de pe patul reginei însăşi?!

Anne a strecurat mâna ei cu degete lungi în punga cu bani şi o monedă din argint şi-a schimbat proprietarul.

— Nici o pată, a zis slujnica.

Anne s-a dat bătută, iar eu m-am ridicat să le deschid uşa celor două femei.

— Mulţumesc, a spus cea de-a doua, surprinsă de politeţea pe care i-o arătam unei servitoare.

A clătinat din cap.

— Îmbibate de sudoare, sărmana doamnă, a zis încetişor.

— Poftim?!

Nu-mi venea să cred că-mi oferea gratuit o informaţie pentru care un spion francez ar fi plătit regeşte şi pe care tânjeau s-o afle toţi curtenii din ţară.

— Vrei să spui că regina năduşeşte noaptea? Că o paşte schimbarea vieţii?
— Dacă nu acum, foarte curând, a spus slujnica. Sărmana doamnă!

L-am găsit pe tata stând împreună cu George în sala cea mare, cu capetele foarte apropiate, în timp ce servitorii aşezau în jurul lor mesele mari de răchită pentru cină. M-a chemat la el.
— Tată, am spus, făcând o reverenţă.
M-a sărutat cu răceală pe frunte.
— Fiica mea. Ai vrut să mă vezi?
Preţ de o clipă m-am întrebat îngrozită dacă nu mi-a uitat numele.
— Regina nu e grea, i-am spus. I-a venit ciclul azi. Lunile trecute nu i-a venit din cauza vârstei înaintate.
— Domnul fie lăudat! a exclamat George radiind de bucurie. Am pus pariu cu mine însumi pe o coroană pentru asta. Ce veste bună!
— Cea mai bună, a zis tata. Cea mai bună pentru noi, cea mai rea pentru Anglia. I-a spus regelui?
Am clătinat din cap.
— A început să sângereze după-amiază, încă nu s-a întâlnit cu el.
Tata a încuviinţat din cap.
— Aşadar, am aflat vestea înaintea lui. Mai ştie altcineva?
Am ridicat din umeri.
— Slujnicele care i-au schimbat lenjeria şi, prin urmare, oricine le plăteşte. Wolsey, presupun. Poate că francezii au cumpărat-o pe vreuna dintre ele.
— Atunci trebuie să ne grăbim dacă vrem să fim noi cei care-i dăm vestea. Să o fac eu?
George a clătinat din cap.
— Prea intim. Ce zici de Mary?
— Asta înseamnă să-i cadă sub ochi în momentul marii dezamăgiri, a chibzuit tata. Mai bine nu.
— Atunci Anne, a spus George. Ar trebui să fie unul dintre noi, ca să-i amintească de Mary.
— Anne poate s-o facă, a fost de acord tata. E în stare să convingă şi un dihor să lase în pace şoarecele pe care-l urmăreşte.

— E în grădină, le-am spus. Pe terenul de tras cu arcul.

Am ieşit toţi trei din sala cea mare, în lumina puternică a soarelui de primăvară. Un vânt rece sufla peste bănuţii galbeni care se unduiau sub razele strălucitoare. Vedeam bine micul grup de curteni adunaţi pe terenul de tras cu arcul, Anne se afla printre ei. A făcut un pas înainte, a ţintit, a încordat arcul şi am auzit zbârnâitul coardei şi sunetul înăbuşit al săgeţii care s-a înfipt chiar în mijlocul ţintei. S-au stârnit aplauze ici şi colo. Henry Percy s-a îndreptat spre ţintă, a scos din ea săgeata lui Anne şi a băgat-o în tolba lui, cu aerul că vrea s-o păstreze.

Anne râdea, întinzând mâna să-şi primească înapoi săgeata, apoi a aruncat o privire în jur, ne-a văzut şi, părăsind grupul, s-a îndreptat imediat spre noi.

— Tată.

— Anne.

O sărută cu mai multă căldură decât mă sărutase pe mine.

— Reginei i-a venit ciclul, a înştiinţat-o George fără ocolişuri. Suntem de părere că ar trebui să-i spui regelui.

— Eu, nu Mary?

— Ar face-o să pară josnică, a spus tata. Faptul că a stat la palavre cu slujitoarele reginei şi le-a urmărit pe când deşertau oala ei de noapte...

Pentru o clipă mi-a trecut prin minte că Anne va spune că nici ea nu vrea să pară josnică, dar a ridicat pur şi simplu din umeri. Ştia că a servi ambiţiile familiei Howard însemna întotdeauna să plăteşti un anumit preţ.

— Şi fă în aşa fel încât să aibă din nou ochi pentru Mary, a zis tata. Când se va întoarce împotriva reginei, Mary va trebui să fie cea care-l sprijină.

Anne a încuviinţat din cap.

— Desigur. Mary e pe primul loc.

Doar eu am auzit nota tăioasă din vocea ei.

În seara aceea, regele a venit în odăile reginei, ca de obicei, ca să şadă alături de ea lângă foc. Noi trei îl urmăream, convinşi că începea să se sature de pacea domestică. Dar regina îl distra cu iscusinţă. Întotdeauna avea loc un joc de cărţi sau de zaruri, iar ea citea mereu cele mai recente cărţi şi putea să apere cu mult curaj o părere interesantă. Erau întotdeauna şi alţi oaspeţi, oameni educaţi sau umblaţi prin

lume, care puteau să discute cu regele, şi se cânta mereu cea mai bună muzică, iar Henric iubea muzica bună. Thomas More se număra printre favoriţii reginei şi uneori se duceau toţi trei să se plimbe pe acoperişul plat al castelului şi să contemple cerul nopţii. More şi regele discutau despre interpretările Bibliei şi dezbăteau dacă va veni vreodată timpul potrivit să-şi dea permisiunea pentru apariţia unei Biblii în engleză, pe care s-o poată citi oamenii de rând. Şi erau întotdeauna femei frumoase. Regina avea înţelepciunea de a-şi umple odăile cu cele mai frumoase femei din regat.

Seara aceea nu făcea excepţie – îl întreţinea pe rege de parcă ar fi fost un ambasador venit în vizită, căruia trebuia să-i arate toată cinstea. După ce au discutat o vreme, cineva l-a întrebat dacă ar vrea să cânte din gură, iar el s-a ridicat, s-a îndreptat spre mijlocul camerei şi ne-a cântat una din compoziţiile proprii. A rugat o doamnă să preia partitura pentru soprană, iar Anne a făcut un pas înainte, şovăind plină de modestie şi a spus că ar vrea să încerce. Fireşte, a interpretat perfect fiecare notă. Au cântat apoi un bis, foarte mulţumiţi de ei înşişi, şi la sfârşit Henric i-a sărutat mâna, iar regina a poruncit să se aducă vin pentru cei doi cântăreţi.

Cu o simplă atingere pe mână, Anne a reuşit să-l despartă de restul curţii. Doar regina şi noi, cei din familia Boleyn, ne dădeam seama că regele fusese tras deoparte. Regina i-a poruncit unuia dintre muzicieni să ne cânte – era mult prea înţeleaptă ca să se lase surprinsă urmărindu-şi cu mânie soţul în timp ce acesta începea un nou flirt. Mi-a aruncat o privire rapidă, ca să-şi dea seama cum reacţionam văzând-o pe sora mea la braţul regelui şi i-am răspuns cu un zâmbet dulce şi nevinovat.

— Devii o curteană pe cinste, micuţa mea soţie, a remarcat William Carey.

— Da?

— Când ai venit la curte, erai o marfă proaspătă, abia poleită de curtea franceză, dar se pare că poleiala începe să-ţi pătrundă în suflet. Faci vreodată măcar un lucru fără să te gândeşti de două ori?

O clipă am fost tentată să mă apăr, dar am văzut-o pe Anne spunându-i ceva regelui şi apoi l-am zărit pe el uitându-se spre regină. Anne a pus blând mâna pe mâneca lui şi a mai rostit un cuvânt privindu-l cu căldură. I-am întors spatele

lui William, surdă la vorbele sale, şi m-am uitat la bărbatul pe care-l iubeam. I-am văzut umerii laţi încovoindu-se şi lăsându-se, de parcă şi-ar fi pierdut jumătate din putere. S-a uitat la regină ca şi cum aceasta l-ar fi trădat, iar chipul îi era vulnerabil ca al unui copil. Anne s-a întors în aşa fel încât să-l ferească de privirile celorlalţi curteni, iar George s-a dus s-o întrebe pe regină dacă doreşte să danseze cu el, ca să-i abată atenţia de la Anne, care-i şoptea regelui la ureche, îndurerându-i sufletul.

Nu mai puteam îndura ceea ce vedeam. M-am îndepărtat pe neobservate de fetele nerăbdătoare să danseze şi m-am apropiat de Henric, trecând pe lângă Anne ca să ajung la el. Avea chipul palid şi o lucire tragică în ochi. I-am luat mâinile şi i-am spus simplu:

— O, dragul meu!

S-a întors pe dată spre mine.

— Ştiai şi tu? Ştiu toate doamnele ei?

— Cred că da, a zis Anne. N-o putem învinui pentru că n-a vrut să vă spună, sărmana doamnă. A fost ultima ei speranţă. A fost ultima voastră şansă, Sire.

Am simţit degetele lui strângându-mi ceva mai tare mâna.

— Prezicătoarea mi-a spus...

— Ştiu, am zis cu blândeţe. A fost probabil mituită.

Anne a dispărut, lăsându-ne singuri.

— Iar eu m-am culcat cu ea şi m-am străduit atât de mult şi am sperat...

— M-am rugat pentru Maiestăţile Voastre, am şoptit eu. Pentru amândoi. Speram din toată inima că veţi avea un fiu, Henric. Dumnezeu mi-e martor, aş vrea mai mult decât orice pe lume ca ea să-ţi dea un fiu legitim!

— Dar acum nu mai poate.

Gura lui s-a închis asemenea unei capcane. Arăta ca un copil răzgâiat care nu poate obţine ceea ce vrea.

— Nu, nu mai poate, am întărit. S-a terminat.

Brusc, mi-a lăsat mâinile şi s-a întors cu spatele la mine. Dansatorii i-au făcut loc când l-au văzut înaintând repede printre ei. S-a apropiat de regină, care stătea jos, zâmbind curţii sale, şi a spus, suficient de tare ca să audă toţi:

— Doamnă, am fost înştiinţat că nu vă simţiţi bine. Mi-aş fi dorit să-mi fi spus asta personal.

Regina s-a uitat imediat la mine cu o privire sfredelitoare ce mă acuza că i-am trădat taina cea mai intimă. Am scuturat abia perceptibil din cap. A căutat-o din ochi pe Anne printre dansatori şi a zărit-o ţinându-se de mână cu George. Anne i-a aruncat o privire plină de blândeţe.

— Regret, Sire, a spus regina cu marea sa demnitate. Ar fi trebuit să aleg un moment mai potrivit să discut acest lucru cu Maiestatea Voastră.

— Ar fi trebuit să alegeţi un moment mai apropiat! a corectat-o el. Dar, fiindcă nu vă simțiți bine, vă sfătuiesc să vă trimiteți de-aici curtea și să îndurați singură suferința.

Acei membri ai curţii reginei care au înţeles îndată ce se petrecea le-au şoptit repede vecinilor lor. Dar cei mai mulți stăteau şi-i priveau ţintă pe rege, în brusca lui răbufnire de mânie, şi pe regină, care o suporta albă la faţă.

Henric s-a răsucit pe călcâie, pocnind din degete către prietenii săi – George, Henry, William, Charles, Francis – de parcă şi-ar fi chemat câinii şi a ieşit ca o furtună din odaie, fără să mai scoată o vorbă. M-am bucurat să văd că, dintre toți, fratele meu George i-a făcut reginei plecăciunea cea mai adâncă. Ea l-a lăsat să plece fără să spună nimic, apoi s-a ridicat şi s-a retras în linişte în odaia personală.

Muzicienii, care zdrăngăneau de o bucată de vreme fără să le stea mintea la asta şi cântau tot mai fals, au băgat de seamă că melodia lor s-a stins şi s-au uitat în jur, aşteptând porunci.

— O, plecaţi! am spus pierzându-mi brusc răbdarea. Nu vedeţi că astă-seară nu va mai fi dans şi muzică? Nimeni din cei de-aici n-are nevoie de muzică. Și Dumnezeu ştie că nimeni nu vrea să danseze!

Jane Parker m-a privit cu surprindere.

— M-aş fi aşteptat să fii bucuroasă! Regele e în relații proaste cu regina, iar tu eşti gata să fii culeasă, ca o piersică lovită din şanţ.

— Iar eu m-aş fi aşteptat să ai mai multă minte ca să nu spui aşa ceva! i-a răspuns Anne direct. Să-i vorbeşti astfel viitoarei tale cumnate! Ai face bine să ai grijă, altfel nu vei fi primită în familia asta.

Jane n-a dat înapoi în faţa lui Anne.

— Logodna nu poate fi ruptă. George și cu mine suntem ca şi cununaţi în biserică. Nu trebuie decât să hotărâm ziua. Poţi să mă primeşti bine sau să mă urăşti, domnişoară Anne.

Dar nu mă poţi împiedica să intru în familia asta. Am fost promişi unul altuia în faţa martorilor.

— O, ce mai contează? am ţipat eu. Ce mai contează toate astea?

M-am întors şi am fugit în camera mea. Anne m-a urmat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat cu asprime. Regele e mânios pe noi?

— Nu, deşi ar trebui să fie, fiindcă am făcut o treabă urâtă dezvăluindu-i secretul reginei.

— Da, aşa-i, a încuviinţat Anne din cap, fără să se lase deloc impresionată. Dar nu e mânios?

— Nu, suferă.

Anne s-a îndreptat spre uşă.

— Unde te duci?

— Mă duc să cer să ni se aducă cele trebuincioase pentru baie, a zis ea. Ai să te speli.

— Of, Anne! am exclamat, enervată. A primit cea mai proastă veste din viaţa lui. E în cea mai neagră dispoziţie. În nici un caz n-o să trimită după mine astă-seară. Mă pot spăla mâine, dacă trebuie.

A scuturat din cap.

— Nu vreau să risc nimic! Te speli în seara asta.

Se înşela, dar numai cu o zi. În ziua următoare, regina a rămas în odaia ei cu doamnele de companie, iar eu am cinat în odaia personală împreună cu fratele meu, cu prietenii lui şi cu regele. A fost o seară foarte veselă, cu muzică, dans şi jocuri de noroc. Iar în noaptea aceea m-am strecurat din nou în patul regelui.

De astă dată, Henric şi cu mine eram practic nedespărţiţi. Curtea ştia că suntem amanţi, regina de asemenea, ba chiar şi oamenii de rând care veneau de la Londra ca să ne privească cinând. Purtam la încheietură brăţara de aur dăruită de el, călăream pe calul lui de vânătoare. Aveam o pereche de cercei cu diamant şi trei rochii noi, una ţesută cu fir de aur. Iar într-o dimineaţă, în pat, Henric mi-a spus:

— Nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu schiţa pe care i-am cerut artistului de pe şantierul naval s-o facă?

— Am uitat de el.

— Vino încoace, sărută-mă, şi-ţi voi spune de ce i-am poruncit să te deseneze, a zis Henric cu un aer leneş.

Stătea întins pe spate, rezemat de pernele din pat. Era dimineaţa târziu, dar perdelele rămăseseră trase în jurul nostru, ferindu-ne de privirea servitorilor care intrau să facă focul, să aducă apă caldă şi să golească oala de noapte. M-am rostogolit în pat spre el, lipindu-mi sânii rotunzi de pieptul lui, lăsându-mi pletele să cadă într-un văl de aur şi bronz. Gura mea a întâlnit-o pe-a lui, am tras în piept mirosul senzual al bărbii sale, am simţit uşoara înţepătură a perilor din jurul gurii lui, i-am apăsat buzele mai tare şi am simţit şi auzit totodată geamătul uşor de dorinţă pe care l-a scos când l-am sărutat cu putere. Am ridicat capul şi l-am privit în ochi, zâmbind.

— Uite-ţi sărutul, i-am şoptit gutural, simţind dorinţa crescând în mine odată cu a lui. De ce i-ai poruncit artistului să mă deseneze?

— Îţi voi arăta, mi-a promis. După liturghie. Vom merge la râu şi-mi vei vedea noua corabie şi, totodată, propriul tău chip.

— E gata corabia? l-am întrebat.

Nu prea voiam să mă despart de el, dar dăduse deja cearşafurile deoparte şi era gata să se ridice din pat.

— Da. Vom vedea lansarea la apă săptămâna viitoare.

A tras puţin baldachinul şi i-a strigat unui servitor să-l cheme pe George. Mi-am aruncat pe mine rochia şi mantia, iar Henric mi-a întins mâna ca să mă ajute să cobor din pat. M-a sărutat pe obraz.

— Voi dejuna cu regina, a hotărât. Iar apoi vom merge să vedem corabia.

Era o dimineaţă minunată. Purtam un costum de călărie nou, din catifea galbenă, făcut dintr-un cupon de material pe care mi-l dăruise regele. Anne se afla alături de mine, îmbrăcată într-una din rochiile mele vechi. Simţeam o bucurie grozavă văzând-o purtând hainele care nu-mi mai trebuiau. Dar pe de altă parte, în stilul contradictoriu al surorilor, admiram ce făcuse cu ea. Pusese să fie scurtată şi croită din nou în stil franţuzesc şi arăta cochet. O purta împreună cu o mică pălărie franţuzească, făcută din materialul rămas după strâmtarea rochiei. Henry Percy de Northumberland nu-şi putea lua ochii de la ea, dar Anne flirta la fel de fermecător cu toţi tovarăşii regelui. În total eram nouă călăreţi. Henric şi cu mine mergeam alături, în frunte. Anne venea în urma mea cu Percy şi

cu William Norris. George și Jane, un cuplu tăcut și nepotrivit, mergeau în spatele lor, iar ultimii erau Francis Weston și William Brereton, râzând și făcând glume. Înaintea noastră mergeau doar doi valeți, iar în urmă, patru soldați călare.

Călăream de-a lungul fluviului. Era vremea fluxului și valurile înspumate împroșcau malurile. Pescărușii, aduși de vânt de pe mare, țipau și se roteau deasupra noastră, cu aripile strălucind ca argintul în lumina soarelui primăvăratic. Gardurile vii începeau să înfrunzească, având nuanța aceea de verde crud de la începutul primăverii, iar în locurile însorite de pe maluri se vedeau primule ca niște bulgări palizi de unt. Drumul ce înainta de-a lungul apei era din pământ tare, bătătorit, iar caii puteau merge la galop ușor, într-un ritm plăcut. Regele mi-a cântat un cântec de dragoste compus chiar de el, iar când l-am auzit a doua oară, am încercat să cânt împreună cu el, iar el a râs de încercarea mea de-a atinge armonia. Nu aveam talentul lui Anne, știam bine lucrul ăsta. Dar nu conta. În ziua aceea nimic nu conta, nimic nu putea să conteze: iubitul meu și cu mine călăream alături sub cele mai strălucitoare raze ale soarelui, într-o scurtă călătorie de plăcere, el era fericit, iar eu eram fericită că se uită la mine.

Am ajuns la șantierul naval mai curând decât mi-aș fi dorit. Henric însuși s-a apropiat de calul meu, m-a ridicat din șa și m-a strâns în brațe ca să-mi dea un sărut rapid când am atins pământul cu picioarele.

— Scumpa mea, mi-a șoptit. Am o mică surpriză pentru tine.

M-a pus să mă întorc și s-a dat la o parte, ca să-i pot vedea frumoasa corabie nouă. Era aproape gata să fie lansată la apă. Avea puntea de la pupa și de la prova înalte, tipice unei nave de război construită în așa fel încât să fie cât mai rapidă.

— Privește, a spus Henric văzând că-i cercetez contururile, dar nu și detaliile.

Mi-a arătat numele corabiei, sculptat și poleit cu litere de aur îndrăznețe la prova ornamentată. Literele alcătuiau cuvintele „Mary Boleyn".

Preț de o clipă am rămas cu privirea pironită asupra lor, citind literele numelui meu, dar fără să-nțeleg. N-a râs văzând chipul meu uluit, ci a urmărit atent cum surprinderea se preschimbă în nedumerire și apoi într-un început de înțelegere.

— Ai botezat-o cu numele meu? l-am întrebat, dându-mi seama că-mi tremură glasul.

Era o onoare prea mare pentru mine. Mă simţeam mult prea tânără şi mult prea neînsemnată pentru ca o corabie, şi încă ce corabie, să-mi poarte numele. Iar acum, lumea întreagă avea să ştie că sunt amanta regelui. Acest lucru nu mai putea fi negat.

— Da, scumpa mea.

Zâmbea. Se aştepta să fiu în culmea încântării.

Mi-a aşezat mâna îngheţată pe braţul lui şi m-a invitat să-l însoţesc la prova corabiei. Acolo se afla chipul meu, privind cu un profil mândru şi frumos, peste Tamisa, peste mare, spre Franţa. Eram eu, cu buzele desfăcute într-un zâmbet uşor, ca şi cum aş fi fost femeia care şi-ar fi dorit o asemenea aventură. Ca şi cum n-aş fi fost pionul familiei Howard, ci o adorabilă femeie curajoasă şi independentă.

— Eu? am întrebat cu o voce care se făcea cu greu auzită din cauza plescăitului apei la marginea docului.

Henric şi-a apropiat gura de urechea mea, simţeam căldura răsuflării sale pe obrazul rece.

— Tu. O frumuseţe, ca tine. Eşti fericită, Mary?

M-am întors spre el. M-a strâns în braţe, iar eu m-am ridicat pe vârful picioarelor ca să-mi îngrop faţa în căldura gâtului său şi să simt mirosul dulce al bărbii şi părului său.

— O, Henric! am şoptit.

Voiam să-mi ascund faţa, fiindcă ştiam că nu va vedea zugrăvită pe ea plăcerea, ci groaza pricinuită de faptul că mă ridicam atât de sus, în văzul tuturor.

— Eşti fericită? a stăruit.

Mi-a ridicat chipul spre el, ţinându-mi bărbia cu o mână, aşa încât să mă poată cerceta, de parcă aş fi fost un manuscris.

— E o mare onoare, a adăugat.

Surâsul mi-a tremurat pe buze.

— Ştiu. Îţi mulţumesc!

— Şi tu o vei lansa, mi-a promis. Săptămâna viitoare.

Am ezitat.

— Nu regina?

Mă temeam să-i iau locul la lansarea celei mai noi şi mai măreţe corabii construite vreodată de el. Dar fireşte că trebuia s-o fac eu. Cum putea ea să lanseze o corabie care-mi purta numele?

A ridicat din umeri, scuturându-se parcă de imaginea reginei, ca şi când n-ar fi fost soţ şi soţie timp de treisprezece ani.

— Nu, a zis scurt. Nu regina. Tu.

Am găsit undeva, în adâncul meu, un zâmbet şi am sperat să fie convingător şi să ascundă senzaţia înspăimântătoare că mergeam prea departe, prea repede şi că la capătul acestui drum nu se afla bucuria lipsită de griji pe care o trăiserăm în dimineaţa aceea, ci un lucru mai întunecat şi mai înfricoşător. Căci, deşi călăriserăm şi cântaserăm împreună, nu eram doi simpli iubiţi. Dacă această corabie îmi purta numele şi dacă o lansam săptămâna ce urma, deveneam rivala declarată a reginei Angliei, duşmanca ambasadorului spaniol şi a întregii Spanii, deveneam o forţă la curte şi o ameninţare pentru familia Seymour. Cu cât mă ridicam mai sus în graţiile regelui, cu atât mai mari erau pericolele care mă pândeau. Însă aveam doar cincisprezece ani. Ambiţia nu-mi trezea încă încântare.

Ca şi cum mi-ar fi simţit şovăiala, Anne s-a apropiat de mine.

— Sire, îi faceţi o mare onoare surorii mele, a spus cu iscusinţă. E o corabie desăvârşită, la fel de adorabilă ca femeia al cărei nume îl poartă. E o corabie solidă şi puternică – la fel ca Maiestatea Voastră. Dumnezeu s-o binecuvânteze şi s-o trimită împotriva duşmanilor noştri – oricare ar fi aceştia.

Complimentul l-a făcut pe Henric să zâmbească.

— Trebuie să fie o corabie norocoasă, a zis el. Are sculptat în faţă chipul unui înger!

— Credeţi că va lupta cu francezii anul acesta? l-a întrebat George, luându-mă de mână şi ciupindu-mă pe-ascuns de degete, ca să mă readucă la realitatea îndatoririlor mele de curteană.

Henric a încuviinţat din cap cu un aer sumbru.

— Fără îndoială. Iar dacă regele Spaniei va acţiona împreună cu mine, vom urma planul meu, ca noi să atacăm nordul Franţei, iar el să atace în acelaşi timp sudul, şi atunci nu se poate să nu reuşim să punem capăt aroganţei lui Francisc. O vom face în vara asta, fără doar şi poate.

— Dacă putem avea încredere în spanioli, a spus Anne pe un ton suav ca mătasea.

Henric s-a întunecat la faţă.

— Ei au mai multă nevoie de noi! Carol ar face bine să nu uite asta. Nu e o problemă de familie sau de rudenie. Dacă regina e nemulţumită de mine dintr-un motiv sau altul, ar trebui să-şi aducă aminte că e în primul rând regina Angliei şi abia apoi o prinţesă spaniolă. Loialitatea ei trebuie să se îndrepte în primul rând spre mine.

Anne a încuviinţat.

— Nu mi-ar plăcea să mă împart în atâtea părţi! a zis ea. Slavă Domnului că noi, cei din familia Boleyn, suntem englezi sută la sută!

— În ciuda tuturor rochiilor dumitale franţuzeşti, a spus Henric cu o sclipire bruscă de umor.

Anne i-a zâmbit.

— O rochie e o rochie. Ca rochia de catifea galbenă a lui Mary. Dar Maiestatea Voastră ar trebui să ştie mai bine ca oricine că sub ea se află un supus adevărat, cu inima neîmpărţită.

Auzind asta, Henric s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit când am ridicat ochii spre el.

— Îmi face plăcere să răsplătesc o inimă atât de credincioasă, mi-a spus.

Am simţit ochii umplându-mi-se de lacrimi şi am încercat să clipesc, ca să le înăbuş fără să mă vadă, dar una îmi atârna în gene. Henric s-a aplecat şi a cules-o cu buzele.

— Cea mai dulce fată, mi-a spus cu blândeţe. Micul meu trandafir englezesc!

Întreaga curte şi-a făcut apariţia la lansarea corabiei *Mary Boleyn*, doar regina a invocat o indispoziţie şi a rămas la palat. Ambasadorul spaniol venise să vadă lansarea navei la apă şi, indiferent ce rezerve avea în privinţa numelui, le ţinea pentru sine.

Tata tăcea, cuprins de o cumplită enervare pe sine însuşi, pe mine, pe rege. Marea onoare făcută mie şi familiei mele se dovedise a avea un preţ. Regele Henric era un monarh subtil în chestiuni de acest gen. Când unchiul şi tata i-au mulţumit pentru cinstea făcută prin folosirea numelui lor, el le-a mulţumit pentru contribuţia pe care era sigur că vor dori s-o aducă la amenajarea corabiei care, fără îndoială, le va spori enorm faima, purtând numele de Boleyn peste mări şi ţări.

— Şi uite-aşa, miza creşte din nou, a zis vesel George în timp ce priveam corabia alunecând pe suportul ei în apele sărate ale Tamisei.

— Cum ar putea să mai crească? am întrebat printre dinţi, fără a uita să zâmbesc în continuare. Eu mi-am pus viaţa la bătaie.

Lucrătorii de pe şantierul naval, deja beţi pe jumătate după berea băută, şi-au fluturat pălăriile şi au izbucnit în urale. Anne a surâs şi le-a răspuns făcându-le cu mâna. George mi-a zâmbit larg. Vântul îi făcea penele de la pălărie să fâlfâie şi-i răvăşea buclele negre.

— Acum pe tata îl costă bani ca să te menţină în graţiile regelui. Acum miza nu mai constă doar în inima şi fericirea ta, surioară, ci şi în averea familiei. Credeam că-l vom manevra ca pe un neghiob bolnav de dragoste, dar s-a dovedit că el ne manevrează ca pe nişte surse de bani. Mizele cresc! Tata şi unchiul vor vrea să vadă că investiţia lor dă roade. Ai să vezi.

I-am întors spatele lui George şi ochii mi-au căzut pe Anne. Stătea puţin deoparte de restul curtenilor, cu Henry Percy alături, ca de obicei. Priveau amândoi corabia pe care şlepurile o traseră în largul fluviului, apoi o întoarseră şi, luptând împotriva curentului, o aduseră înapoi la chei, unde fu legată, aşa încât să poată fi amenajată stând pe apă. Chipul lui Anne era luminat de bucuria pe care i-o aducea de fiecare dată flirtul. S-a întors şi mi-a zâmbit.

— A, regina zilei! a zis ironic.

M-am strâmbat puţin.

— Anne, nu mă tachina, ce-am auzit de la George mi-a fost de-ajuns!

Henry Percy a făcut un pas înainte, mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Privindu-i ceafa blondă, mi-am dat seama cât de sus se ridicase steaua mea. Îl aveam în faţă pe Henry Percy, fiul şi moştenitorul ducelui de Northumberland. Nu exista în regat bărbat cu perspective mai bune sau avere mai mare. Era fiul celui mai bogat om din Anglia, după rege, şi iată-l plecând capul în faţa mea şi sărutându-mi mâna.

— Nu te va tachina, mi-a promis zâmbind şi îndreptându-se. Fiindcă te voi conduce la cină. Mi s-a spus că bucătarii de la Greenwich au sosit aici încă din zori ca să pregătească totul. Regele merge într-acolo. Îl urmăm?

Am ezitat, dar regina, care dădea tuturor împrejurărilor un caracter protocolar, rămăsese la Greenwich, zăcând într-o încăpere întunecoasă, cu dureri de burtă și cu frica în suflet. Pe chei nu erau decât bărbații și femeile de la curte, indiferenți și leneși. Nimănui nu-i păsa de întâietatea pe care o conferea rangul, dar erau cu toții de acord că învingătorii trebuiau să vină primii.

— Sigur, am spus. De ce nu?

Lordul Percy i-a oferit lui Anne celălalt braț.

— Aș putea avea două surori?

— Cred că, dacă veți consulta Biblia, veți afla că interzice acest lucru, a spus Anne pe un ton provocator. Biblia cere ca bărbatul să aleagă una dintre surori și să rămână la prima sa alegere. Orice altceva e un păcat capital.

Lordul Percy a râs.

— Sunt sigur că aș reuși să obțin o dispensă. Papa mi-ar acorda-o fără doar și poate. Cu două asemenea surori, care bărbat ar putea fi pus să aleagă?

Am pornit spre casă abia în amurg, când stelele începeau să se ivească pe cerul de un cenușiu stins al primăverii. Călăream alături de rege, cu mâna într-a lui. Am lăsat caii să meargă agale de-a lungul fluviului. Apoi am trecut pe sub arcada palatului și am ajuns la intrarea principală, a cărei ușă se deschidea în fața noastră. Henric a oprit calul, m-a dat jos din șa și mi-a șoptit:

— Iubirea mea, aș vrea să-mi fii regină tot timpul, nu doar pentru o singură zi, într-un pavilion pe malul apei.

— Ce ziceai c-a spus?! m-a întrebat unchiul.

Stăteam în picioare în fața lui ca un prizonier interogat în fața tribunalului. La masă, în odăile familiei Howard, ședeau unchiul Howard, ducele de Surrey, tatăl meu și George. În capătul celălalt al încăperii, în spatele meu, se aflau Anne și cu mama. Stăteam singură dinaintea mesei ca un copil făcut de rușine în fața vârstnicilor.

— A spus că ar vrea să-i fiu regină în fiecare zi, am îngăimat cu o voce stinsă, urând-o pe Anne pentru că-mi trădase încrederea, urându-mi tatăl și unchiul pentru felul glacial în care disecau șoaptele noastre de îndrăgostiți.

— Ce crezi că voia să spună cu asta?

— Nimic, am zis posomorâtă. Sunt doar vorbe de dragoste.

— Trebuie să vedem o răsplată pentru toate împrumuturile astea, a zis supărat unchiul. Ți-a spus cumva că-ți va da pământ? Ori ceva pentru George sau pentru noi?

— N-ai putea să-i faci aluzie la asta? mi-a sugerat tata. Să-i amintești că George urmează să se însoare?

M-am uitat la George cu o rugă mută în ochi.

— Problema e că Henric e foarte prevăzător când vine vorba de astfel de lucruri, a zis fratele meu. Toată lumea îi cere tot timpul câte ceva. În fiecare dimineață, când iese din odaia sa particulară ca să meargă la liturghie, întâlnește în drum puzderie de oameni care așteaptă să-i ceară o favoare. Cred că-i place la Mary tocmai faptul că ea nu e așa. Nu cred să-i fi cerut ceva vreodată.

— Poartă în urechi diamante care valorează o avere, l-a întrerupt tăios mama, din spatele meu.

Anne a încuviințat.

— Dar nu i le-a cerut. I le-a dat de bunăvoie. Îi place să fie generos când nu așteaptă nimeni nimic de la el. Cred că trebuie s-o lăsăm pe Mary să procedeze în felul ei. Are un talent aparte de a-l iubi.

Auzind asta, mi-am mușcat buzele ca să mă împiedic să scot vreo vorbă. Într-adevăr, aveam un talent aparte de a-l iubi. Iar această familie, această rețea puternică de bărbați folosea talentul meu de a-l iubi pe rege tot așa cum folosea talentul lui George la lupta cu sabia sau talentul tatei la limbile străine: pentru susținerea intereselor familiei.

— Curtea se mută la Londra săptămâna viitoare, a spus tata. Regele se întâlnește cu ambasadorul Spaniei. E foarte puțin probabil să ia decizii însemnate în privința lui Mary câtă vreme are nevoie de alianța cu spaniolii pentru războiul cu Franța.

— Atunci e mai bine să lucrăm în favoarea păcii, a propus cu răutate unchiul.

— Asta și fac. Sunt un pacificator, i-a răspuns tata. Sunt binecuvântat, nu?

Curtea în mișcare era întotdeauna o priveliște impunătoare, undeva între un bâlci de țară, o zi de târg și un turnir. Drumul era plănuit până în cele mai mici amănunte de cardinalul

Wolsey. Tot ce se petrecea la curte sau în timpul călătoriei prin ţară se făcea la porunca lui. Luase parte alături de rege la bătălia de la Spurs, din Franţa, fiind la vremea aceea intendentul armatei engleze şi oştenii nu avuseseră niciodată un culcuş atât de uscat noaptea şi nici nu mâncaseră atât de bine ca atunci. Avea un talent uluitor de-a se gândi la amănunte care-l făcea să aibă mare grijă la felul în care se deplasa curtea dintr-un loc în altul, o înţelegere a politicii care-i arăta unde trebuia să ne oprim şi care lord trebuia onorat cu o vizită când regele se afla în procesiunea de vară şi era destul de versat ca să nu-l deranjeze pe Henric cu aceste detalii, aşa că tânărul rege trecea de la o plăcere la alta, de parcă proviziile, servitorii şi organizarea ar fi căzut direct din cer.

Cardinalul era cel care stabilea ordinea ierarhică atunci când curtea se deplasa. În faţa noastră mergeau pajii care purtau stindardele cu flamurile tuturor lorzilor din suită fluturând deasupra capului. Urma un spaţiu liber, pentru ca praful să aibă vreme să se aşeze, iar apoi venea regele, pe cel mai bun cal de vânătoare, cu şaua din piele roşie ornamentată şi cu toate însemnele regale. Deasupra capului său flutura propriul lui stindard, iar alături mergeau prietenii aleşi să călărească împreună cu el în ziua aceea: soţul meu, William Carey, cardinalul Wolsey, tatăl meu; în urma lor veneau ceilalţi însoţitori ai regelui, schimbându-şi locul în suită după cum doreau, rămânând în urmă sau dând pinteni cailor. În jurul lor mergeau, într-o formaţie lejeră, gărzile personale ale regelui, călare, cu lăncile ridicate în poziţie de salut. Nu serveau câtuşi de puţin la apărarea lui – cine şi-ar fi putut pune în minte să facă rău unui rege? –, dar ţineau sub control mulţimile de oameni care se adunau ca să aclame şi să caşte gura ori de câte ori treceam printr-un orăşel sau printr-un sat.

Urma apoi un alt spaţiu liber înainte de suita reginei. Aceasta călărea pe calul blând pe care-l folosea întotdeauna. Stătea dreaptă în şa, cu poalele rochiei întinse stângaci în falduri mari de ţesătură groasă, cu pălăria aşezată strâmb pe cap, cu ochii mijiţi în lumina puternică a soarelui. Se simţea rău. Ştiam lucrul ăsta pentru că fusesem lângă ea dimineaţă, când încălecase, şi auzisem micul geamăt de durere înăbuşit care-i scăpase când se ridicase în şa.

În urma suitei reginei veneau ceilalți membri ai casei regale, unii călare, alții în căruțe, unii cântând sau bând bere ca să-și curețe gâtlejul de praf. Împărtășeam cu toții sentimentul că era o zi veselă de sărbătoare pe când curtea pleca de la Greenwich și se îndrepta spre Londra, un nou sezon de petreceri și distracții ni se deschidea înainte – și cine știa ce se putea întâmpla anul acesta?

Odăile reginei din palatul din York Place erau mici și îngrijite, așa că ne-au trebuit doar câteva zile să despachetăm și să punem totul la punct. Regele venea în vizită în fiecare dimineață, ca întotdeauna, însoțit de curtenii săi, printre care și lordul Henry Percy. El și Anne își luaseră obiceiul de-a se așeza pe bancheta de la fereastră, cu capetele foarte apropiate, lucrând la una dintre poeziile lordului Henry. Acesta jura că, sub îndrumările lui Anne, avea să devină un mare poet, iar ea jura la rândul ei că nu avea să învețe niciodată nimic și că totul era o stratagemă menită s-o facă să-și piardă timpul cu un asemenea cap pătrat.

Mă gândeam că era ceva ca o fată din familia Boleyn, venită de la un mic castel din Kent și cu câteva câmpuri de ovăz în Essex să-i spună cap pătrat fiului ducelui de Northumberland, dar Henry Percy râdea și pretindea că era o profesoară prea severă și că talentul, marele talent, avea să învingă, orice-ar fi zis ea.

— Cardinalul vrea să vă vadă, i-am spus lordului Henry.

S-a ridicat, fără să se grăbească prea tare, i-a sărutat mâna lui Anne în semn de rămas-bun și s-a dus să-l caute pe cardinalul Wolsey. Anne a strâns hârtiile asupra cărora lucrau și le-a încuiat în caseta ei cu scrieri.

— Chiar n-are talent de poet? am întrebat-o.

A ridicat din umeri, zâmbind.

— Nu-i nici pe departe un Wyatt[1].

— E un Wyatt în ce privește curtatul?

— Nu e căsătorit, a spus Anne. Și, prin urmare, cu atât mai de dorit, dacă ești o femeie cu capul pe umeri.

— E prea sus, chiar și pentru tine.

---

1. Sir Thomas Wyatt (1503-1542) – poet englez, ambasador al regelui Henric al VIII-lea. (n.r.)

— Nu văd de ce, dacă eu îl vreau şi el mă vrea pe mine.

— Încearcă tu să-i ceri tatei să vorbească cu ducele! i-am sugerat sarcastic. Vezi ce zice ducele.

Anne a întors capul şi a privit pe fereastră. Jos se întindeau frumoasele şi vastele peluze din York Place, aproape ascunzând scânteierea fluviului din capătul grădinii.

— Nu-i voi cere tatei să facă asta, a spus. M-am gândit să rezolv problema pe cont propriu.

Era cât pe ce să izbucnesc în râs, dar mi-am dat seama că vorbea serios.

— Anne, ăsta nu e un lucru pe care să-l poţi rezolva singură! El e tânăr, tu ai doar şaptesprezece ani, nu puteţi hotărî de capul vostru. Fără îndoială că tatăl lui s-a gândit deja la o soţie pentru el şi, mai mult ca sigur, tata şi unchiul au alte planuri cu tine. Nu suntem nişte oameni stăpâni pe viaţa lor, suntem surorile Boleyn. Trebuie să fim îndrumate şi suntem nevoite să facem ce ni se spune. Uită-te la mine!

— Da, uită-te la tine!

Anne s-a întors spre mine cu o răbufnire bruscă a energiei sale întunecate.

— Măritată de copilă, iar acum amanta regelui. Deşteaptă pe jumătate cât mine! Educată pe jumătate cât mine! Însă tu te afli în centrul curţii, iar eu nu sunt nimic. Eu trebuie să-ţi fiu slujitoare. Mary, nu te pot sluji! E o insultă pentru mine.

— Nu ţi-am cerut niciodată să... m-am bâlbâit.

— Cine stăruie să faci baie şi să-ţi speli părul? m-a întrebat Anne pe un ton aprig.

— Tu. Dar eu...

— Cine te ajută să-ţi alegi hainele şi-ţi dă idei despre cum să te porţi cu regele? Cine te-a salvat de o mie de ori când ai fost prea proastă şi prea mută ca să ştii cum să-l joci?

— Tu. Dar, Anne...

— Şi eu cu ce mă aleg din toate astea? N-am un soţ căruia să i se poată dărui pământ, în semn că se află în graţiile regelui. N-am un soţ care să câştige funcţii înalte fiindcă sora mea e amanta regelui. Nu mă aleg cu nimic. Oricât de sus te-ai ridica tu, eu tot nu capăt nimic. Trebuie să am şi eu locul meu!

— Ar trebui să ai şi tu locul tău, am spus cu un glas stins. Nu neg asta. Spuneam doar că nu cred că poţi deveni ducesă.

— Şi tocmai tu eşti cea care ar trebui să hotărască asta? s-a răstit la mine. Tu, care nu faci decât să-l distragi pe rege de la treburile importante de-a odrăsli un fiu, dacă poate, şi de-a se război, dacă e în stare să adune o armată?!

— Nu zic că eu ar trebui să decid, am şoptit. Nu voiam să spun decât că nu cred că ţi se va da voie să faci asta.

— Odată ce s-a făcut, s-a făcut, a zis Anne scuturând din cap. Şi nimeni nu va şti până să se facă.

Pe neaşteptate, ca un şarpe care atacă, a întins mâna şi a prins-o pe-a mea într-o strânsoare teribilă. Mi-a răsucit-o iute la spate şi m-a ţinut astfel încât să nu mă pot mişca nici înainte, nici înapoi, ci doar să strig de durere:

— Anne! Nu! Mă doare!

— Ei bine, ascultă aici! mi-a şuierat Anne la ureche. Ascultă aici, Mary. Joc propriul meu joc şi nu vreau ca tu să te amestеci. Nimeni nu va afla nimic decât atunci când voi fi eu gata să le spun, iar atunci va fi prea târziu.

— Ai să-l faci să te iubească?

Mi-a dat drumul brusc şi mi-am cuprins cu cealaltă mână cotul şi braţul, acolo unde mă dureau oasele.

— Am să-l fac să mă ia de nevastă, a zis sec. Iar dacă sufli măcar o vorbă cuiva, te omor.

După acest incident am urmărit-o pe Anne cu mai multă grijă. O vedeam cum îl joacă pe degete. După apropierea constantă din lunile reci ale Anului Nou petrecute la Greenwich, acum, când soarele strălucea cu putere şi când ne aflam în York Place, se retrăgea brusc. Şi cu cât se îndepărta mai mult de el, cu atât încerca el mai mult să se apropie. Când el intra într-o încăpere, ea ridica ochii şi-i arunca un zâmbet care se înfigea ca o săgeată drept în mijlocul ţintei. Privirea ei era plină de chemări şi de dorinţă. Dar apoi întorcea capul şi nu se mai uita la el cât ţinea vizita.

El se afla în suita cardinalului Wolsey şi, teoretic, trebuia să-l slujească pe Sfinţia Sa când acesta le făcea vizite regelui sau reginei. În fapt, tânărul lord n-avea altceva de făcut decât să piardă timpul prin apartamentele reginei şi să flirteze cu orice tânără dispusă să stea de vorbă cu el. Era clar că avea ochi doar pentru Anne, dar ea trecea pe lângă el, dansa cu oricine o invita, numai cu el nu, îşi scăpa intenţionat mănuşa

pe jos şi-l lăsa să i-o restituie, stătea lângă el fără să-i vorbească, îi înapoia poeziile şi-i spunea că nu mai poate să-l ajute.

Anne se lansase în cea mai hotărâtă retragere, după ce se implicase în cea mai hotărâtă înaintare, iar tânărul n-avea nici cea mai vagă idee ce-ar putea face pentru a o recuceri.

A venit la mine.

— Doamnă Carey, v-am jignit cumva sora într-un fel sau altul?

— Nu, nu cred.

— Înainte îmi zâmbea nespus de fermecător, iar acum se poartă foarte rece cu mine.

M-am gândit câteva clipe – eram înceată când venea vorba de astfel lucruri. Pe de o parte, exista răspunsul sincer: că ea îl joacă pe degete precum joacă un pescar peştele după ce-a muşcat. Dar ştiam că Anne nu voia să-i spun asta. Pe de altă parte, exista răspunsul pe care Anne ar fi vrut să i-l dau. Am privit câteva clipe chipul copilăros şi frământat de nelinişte al lui Henry Percy cu o compasiune autentică. Apoi i-am oferit zâmbetul Boleyn şi răspunsul Howard.

— Milord, cred că se teme să nu fie prea amabilă.

Am văzut speranţa reînviind pe faţa lui încrezătoare, de băieţel.

— Prea amabilă?

— A fost foarte amabilă cu dumneavoastră, milord, nu-i aşa?

— O, da! a încuviinţat Henry Percy. Sunt sclavul ei.

— Cred că se teme că ar putea ajunge să vă placă prea mult.

S-a aplecat spre mine, ca pentru a-mi smulge vorbele din gură.

— Prea mult?

— Prea mult pentru propria-i linişte sufletească, am spus încetişor.

A sărit în picioare, a făcut doi paşi, îndepărtându-se de mine, apoi s-a întors.

— Ar fi cu putinţă ca ea să mă dorească?

Am zâmbit şi am întors puţin capul, ca să nu vadă cât de mult mă obosea înşelătoria aceea. Dar nu s-a dat bătut. S-a aşezat în genunchi în faţa mea şi mi-a cercetat chipul.

— Spune-mi, doamnă Carey! m-a implorat. N-am dormit de nopţi întregi. N-am mâncat de zile întregi. Sunt un suflet

chinuit. Spune-mi dacă crezi că mă iubeşte sau dacă crezi că m-ar putea iubi! Ai milă şi spune-mi!

— Nu vă pot spune.

Într-adevăr, nu puteam. Minciunile mi-ar fi stat în gât.

— Trebuie s-o întrebi chiar dumneata, milord.

A sărit în sus ca un iepure cu ogarii pe urme dintr-un mărăciniş.

— O voi întreba! Da, o voi întreba! Unde e?

— Joacă popice în grădină.

N-avea nevoie de mai mult. A deschis imediat uşa şi a ieşit ca o furtună din odaie. I-am auzit tocurile cizmelor răsunând pe treptele de piatră ce duceau la uşa care dădea spre grădină. Jane Parker, aşezată în capătul celălalt al încăperii, a ridicat privirea.

— Aţi mai făcut încă o cucerire? m-a întrebat ea, pricepând totul greşit, ca de obicei.

I-am aruncat un zâmbet la fel de otrăvitor ca al ei şi am zis simplu:

— Unele femei atrag dorinţa. Altele nu.

O găsi pe terenul pentru popice, pierzând cu delicateţe şi cu intenţie în faţa lui sir Thomas Wyatt.

— Vă voi compune un poem, promise Wyatt. Pentru că mi-aţi oferit victoria cu atâta graţie.

— Nu, nu, a fost luptă dreaptă, protestă Anne.

— Dacă ar fi fost bani la mijloc, cred că acum mi-aş scoate punga. Voi, cei din neamul Boleyn, pierdeţi doar atunci când n-aveţi nimic de câştigat din victorie.

Anne zâmbi şi-i garantă:

— Data viitoare vă veţi pune drept miză averea. Căci vedeţi... v-am creat un sentiment de siguranţă.

— Vreţi să vă plimbaţi cu *mine*? interveni Henry Percy, iar vocea lui răsună mai tare decât avusese intenţia.

Anne tresări uşor, ca şi cum nu l-ar fi observat.

— O! Lordul Henry!

— Doamna joacă popice, spuse sir Thomas.

Anne le zâmbi amândurora.

— Am fost înfrântă atât de dureros, încât cred că voi face o plimbare şi-mi voi plănui strategia, spuse, luându-l de braţ pe lordul Henry Percy.

El o conduse în direcţia opusă terenului pentru popice, pe poteca şerpuită ce ducea la o bancă aflată sub o tisă.

— Domnişoară Anne... începu.
— E prea umedă ca să mă aşez?
Pe dată, Henry Percy îşi scoase mantia bogată şi o întinse pe banca de piatră, ca Anne să stea pe ea.
— Domnişoară Anne...
— Nu, e prea rece! hotărî ea ridicându-se de pe bancă.
— Domnişoară Anne! exclamă el pe un ton puțin supărat.
Anne tăcu şi îi aruncă un zâmbet cuceritor.
— Da, milord?
— Trebuie să ştiu: de ce ați devenit atât de rece față de mine?
Ea ezită câteva clipe, apoi lăsă deoparte jocul cochet şi întoarse spre el o față gravă, adorabilă.
— N-am vrut să fiu rece, spuse încet. Am vrut să fiu atentă.
— De ce? exclamă el. Am îndurat chinurile iadului!
— N-am vrut să vă chinui. Am vrut să mă retrag puțin. Doar atât, nimic mai mult.
— De ce? şopti el.
Ea privi spre fluviu şi spuse încet:
— Am crezut că e mai bine pentru mine. Poate pentru amândoi. Prietenia noastră ar putea deveni prea apropiată pentru liniștea mea.
Percy se îndepărtă un pas, apoi reveni lângă ea.
— N-aş vrea să vă provoc nici măcar o clipă de neliniște, o asigură. Dacă mi-ați fi cerut să vă promit că vom fi prieteni şi că nici un fir de scandal nu vă va atinge, v-aș fi promis!
Anne îl țintui cu ochii ei negri și luminoși.
— Ați putea să-mi promiteți că nimeni n-ar spune vreodată că ne iubim?
El clătină tăcut din cap. Fără îndoială, nu putea face promisiuni despre ceea ce ar spune sau n-ar spune o curte care se dădea în vânt după scandaluri.
— Ați putea să-mi promiteți că nu ne vom îndrăgosti niciodată?
El ezită.
— Domnişoară Anne, bineînțeles că vă iubesc. În felul potrivit la curte. În felul politicos.
Ea zâmbi, având aerul că e mulțumită să audă asta.
— Ştiu că nu e decât un joc primăvăratic. La fel şi pentru mine. Dar e un joc periculos când îl joacă un bărbat chipeş

şi o fecioară, când mulţi oameni se grăbesc să spună că suntem făcuţi unul pentru altul, că suntem o pereche perfectă.

— Chiar spun asta?

— Când ne văd dansând. Când văd cum mă priviţi. Când văd cum vă zâmbesc.

El era vrăjit de acest portret.

— Şi ce altceva mai spun?

— Spun că mă iubiţi. Spun că vă iubesc. Spun că amândoi ne-am îndrăgostit până peste cap, crezând că nu facem decât să jucăm un joc.

— Dumnezeule! exclamă el la auzul revelaţiei. Dumnezeule, chiar *aşa* este!

— O, milord! Ce vreţi să spuneţi?

— Spun că am fost un neghiob. Sunt îndrăgostit de dumneata de luni întregi şi-n tot timpul ăsta am crezut că mă distrez şi că mă tachinaţi şi că toate astea nu înseamnă nimic!

Privirea ei îl încălzi.

— Pentru mine înseamnă, şopti ea.

Ochii ei negri îl priveau ţintă, băiatul era în transă.

— Anne! şopti el. Iubirea mea!

Ea îşi arcui buzele într-un surâs irezistibil, numai bun de sărutat şi murmură abia auzit:

— Henry! Henry al meu!

El făcu un pas mic spre ea şi-i cuprinse mijlocul strâns bine în şireturi. O trase mai aproape şi Anne îi cedă, făcând un pas seducător înspre el. Henry plecă încet capul, ea ridică faţa şi buzele lui le întâlniră pe ale ei în primul sărut.

— O, spune-o! şopti Anne. Spune-o acum, în clipa asta, Henry, spune-o!

— Fii soţia mea!

– S-a făcut, a spus Anne veselă în seara aceea, în odaia noastră de culcare.

Ceruse să ni se aducă acolo cada şi ne îmbăiaserăm pe rând în apa fierbinte, ne spălaserăm una pe alta pe spate şi pe cap. Anne, fanatică precum o curtezană franceză în privinţa curăţeniei, se arătă de zece ori mai riguroasă ca de obicei. Îmi inspectă unghiile de la mâini şi de la picioare de parcă aş fi fost un şcolar murdar, îmi dădu un beţişor de fildeş ca să-mi curăţ urechile, de parcă aş fi fost copilul ei, şi-mi pieptănă

părul şuviţă cu şuviţă cu pieptănul pentru păduchi, fără să-i pese de scâncetele mele de durere.

— Ce spui? Ce s-a făcut? am întrebat bosumflată, cu apa picurându-mi de pe piele pe podea, în timp ce mă înfăşuram într-un cearşaf.

Patru slujnice au intrat în odaie şi s-au apucat să scoată apa cu nişte găleţi, astfel încât cada mare din lemn să poată fi luată de-acolo. Cearşafurile folosite pentru a căptuşi cada erau grele, îmbibate de apă – totul dădea impresia unui efort uriaş pentru un câştig foarte mic.

— Din câte am auzit, e mai mult un flirt.

— M-a cerut, a spus Anne.

A aşteptat până când servitoarele au ieşit şi au închis uşa, apoi şi-a strâns mai bine cearşaful la piept şi s-a aşezat în faţa oglinzii. S-a auzit o bătaie în uşă.

— Cine o mai fi? am strigat exasperată.

— Eu, a răspuns George.

— Facem baie!

— O, lasă-l să intre, a zis Anne, care începuse să-şi pieptene pletele negre. Poate să-mi descurce el părul.

George a intrat în odaie şi a ridicat sprâncenele negre când a văzut harababura care domnea acolo: apă pe podea, cearşafuri ude, noi două pe jumătate dezbrăcate, iar Anne cu claia deasă de păr întunecat, ud, revărsată pe umeri.

— Ce-i asta, o piesă-mască? Sunteţi sirene?

— Anne a insistat să facem baie. Din nou.

Anne i-a întins pieptănul, iar el l-a luat.

— Piaptănă-mă tu, l-a rugat cu zâmbetul ei viclean şi pieziş. Mary mă trage.

Supus, George a trecut în spatele ei şi a început să-i descurce pletele negre, şuviţă cu şuviţă. O pieptăna cu grijă, aşa cum ar fi ţesălat coama iepei sale. Anne a închis ochii, bucurându-se din plin de îngrijirile sale.

— Vreun păduche? a întrebat, alarmată dintr-odată.

— Încă nu, a liniştit-o George, pe un ton la fel de intim ca al unui coafor veneţian.

— Aşadar, ce s-a făcut? am întrebat, revenind la anunţul lui Anne.

— E al meu, a spus ea cu sinceritate. Henry Percy. Mi-a spus că mă iubeşte, mi-a spus că vrea să-i fiu soţie. Tu şi

George trebuie să fiţi martori la logodna noastră. Henry poate să-mi dea un inel, iar atunci totul e înfăptuit şi imposibil de desfăcut, la fel de valabil ca o cununie în biserică, în faţa preotului. Iar eu voi fi ducesă.

— Dumnezeule mare!

George a încremenit cu pieptănul în aer.

— Anne! Eşti sigură?

— Crezi că e posibil să stric lucrurile? l-a întrebat ea supărată.

— Nu, a recunoscut el. Dar totuşi... Ducesă de Northumberland! Doamne sfinte, Anne, vei fi stăpână peste aproape tot nordul Angliei!

Ea a încuviinţat, zâmbindu-şi în oglindă.

— Dumnezeule mare, vom fi cea mai măreaţă familie din ţară! Vom fi una dintre cele mai mărețe familii din Europa! Cu Mary în patul regelui şi cu tine, soţia celui mai important dintre supuşii lui, vom duce familia Howard atât de sus, încât nu va cădea niciodată!

S-a oprit câteva clipe, gândindu-se la pasul următor.

— Dumnezeule, dacă Mary ar rămâne grea cu regele şi ar avea un băiat, atunci, sprijinit de Northumberland, acesta ar putea revendica singur tronul. Aş putea fi unchiul regelui Angliei!

— Da, a spus Anne pe un ton mângâietor. La asta m-am şi gândit.

Eu n-am zis nimic, cercetam doar chipul surorii mele.

— Familia Howard pe tron, a murmurat George mai mult pentru sine. Northumberland şi familia Howard aliaţi. S-a făcut, nu-i aşa? Când cele două familii se vor alia... S-ar alia numai printr-o căsătorie şi un moştenitor pentru care să lupte amândouă. Mary ar putea da naştere moştenitorului, iar Anne ar putea să manevreze familia Percy ca să-i asigure viitorul.

— Credeai că nu voi reuşi, a spus Anne, cu degetul îndreptat spre mine.

Am încuviinţat.

— Credeam că ţinteşti prea sus.

— Altă dată vei şti că, atunci când ţintesc, nimeresc întotdeauna ţinta, m-a prevenit.

— Voi şti, am aprobat.

— Dar cu el cum rămâne? a prevenit-o George. Dacă îl dezmoştenesc? În ce frumoasă poziţie te-ai afla atunci –

căsătorită cu un băiat care înainte era moştenitorul unui ducat, iar acum e în dizgraţie şi nu posedă nimic.

Anne a clătinat din cap.

— Nu vor face una ca asta. E prea valoros pentru ei. Dar tu, George, trebuie să-mi ţii partea, la fel şi tata şi unchiul Howard. Tatăl lui trebuie să înţeleagă că familia noastră e suficient de bună. Şi atunci vor accepta logodna.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, Anne, dar familia Percy e foarte mândră. Îl sortiseră lui Mary Talbot, până când cardinalul Wolsey s-a împotrivit căsătoriei. Nu te vor vrea în locul ei.

— Averea lui e tot ce urmăreşti? am întrebat-o.

— A, şi titlul, a răspuns Anne cu grosolănie.

— Zău, vorbesc serios. Ce simţi pentru el?

Pe moment am crezut că va evita întrebarea cu o nouă glumă dură, care va face adoraţia lui copilărească să pară complet lipsită de valoare. Dar ea a scuturat din cap şi pletele curate s-au revărsat din mâinile lui George ca un râu.

— O, ştiu că sunt neghioabă! Ştiu că e doar un băieţandru, ba chiar unul caraghios, dar când e cu mine, mă simt şi eu ca o fetişcană. Simt că suntem doi tineri îndrăgostiţi care n-au de ce să se teamă. Mă face să mă simt îndrăzneaţă! Mă face să mă simt fermecată! Mă face să mă simt îndrăgostită!

Era ca şi cum vraja rea a răcelii tipice familiei Howard ar fi fost ruptă, făcută zob ca o oglindă şi totul ar fi devenit real şi luminos. Am râs împreună cu Anne, i-am luat mâinile şi i-am privit chipul.

— Nu-i aşa că e minunat? am întrebat-o. Să te îndrăgosteşti? Nu e cel mai minunat dintre toate lucrurile minunate?

Şi-a retras mâinile.

— Of, Mary, dă-mi pace. Eşti aşa de copilăroasă! Dar, da! Minunat? Da! Şi-acum nu-mi mai zâmbi cu aerul ăsta sfios, nu suport.

George a luat în mână o şuviţă groasă din părul lui Anne, a răsucit-o şi i-a prins-o în creştet, apoi i-a admirat chipul în oglindă, murmurând gânditor:

— Anne Boleyn îndrăgostită... Cine-ar fi crezut una ca asta?

— Nu s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi fost al doilea din regat, după rege, i-a amintit ea. Nu uit ce e potrivit pentru mine şi familia mea.

George a încuviinţat.

— Ştiu, Annamaria. Ştiam cu toţii că vei ţinti foarte sus. Dar un Percy! E mai sus decât mi-am imaginat.

Anne s-a aplecat în faţă, ca pentru a-şi interoga imaginea reflectată. Şi-a cuprins obrajii în palme.

— Asta e prima mea iubire. Prima şi veşnica mea iubire.

— Mă rog la Dumnezeu să ai noroc şi să fie şi ultima ta iubire, nu doar prima, a spus George, dezmeticit dintr-odată.

Ochii ei negri i-au întâlnit pe-ai lui în oglindă.

— Te rog, Doamne! a zis ea. Nu-mi doresc nimic altceva în viaţă în afară de Henry Percy. Cu asta voi fi mulţumită. O... George, nu pot să-ţi spun! Dacă reuşesc să pun mâna pe Henry Percy şi să-l ţin lângă mine, voi fi atât de mulţumită!

...

La rugămintea lui Anne, Henry Percy veni în odăile reginei a doua zi, la amiază. Ea alesese cu grijă ora. Toate doamnele plecaseră la liturghie, aşa că încăperile ne aparţineau. Henry Percy intră şi se uită în jur, surprins de cât de tăcute şi de goale erau odăile. Anne se apropie de el şi-i luă mâinile într-ale sale. Mi-a trecut o clipă prin minte că nu părea îndrăgostit, ci mai degrabă hăituit.

— Iubirea mea! zise Anne.

Auzindu-i glasul, chipul băiatului se însufleţi şi curajul îi reveni.

— Anne! spuse dulce.

Cotrobăi cu mâna în buzunarul pantalonilor căptuşiţi şi scoase un inel dintr-un buzunar interior. Aşezată pe bancheta de la fereastră, am zărit sclipirea fugară a unui rubin – simbolul femeii virtuoase.

— Pentru tine, zise Henry încetişor.

Anne îl luă de mână.

— Vrei să ne jurăm credinţă acum, în faţa acestor martori? îl întrebă ea.

El înghiţi oarecum în sec.

— Da, vreau.

Ea îl privi cu ochii strălucind.

— Atunci fă-o!

El se uită la George şi la mine, părând să-şi închipuie că unul dintre noi l-ar putea împiedica. I-am zâmbit amândoi încurajator – zâmbetul Boleyn: o pereche de şerpi agreabili.

— Eu, Henry Percy, te iau pe tine, Anne Boleyn, să-mi fii soţie legiuită, spuse el luând mâna lui Anne.

— Eu, Anne Boleyn, te iau pe tine, Henry Percy, să-mi fii soţ legiuit, zise ea cu o voce mai puţin tremurătoare decât a lui.

El prinse degetul mijlociu al mâinii ei stângi.

— Cu acest inel, jur să fiu al tău, spuse încet şi-i strecură inelul în deget.

Era prea larg. Anne strânse pumnul ca să nu-i cadă și răspunse:

— Cu acest inel, te iau să fii al meu.

Plecând capul, Henry o sărută. Când Anne s-a întors cu faţa spre mine, am observat că privirea îi era înceţoşată de dorinţă.

— Lăsaţi-ne singuri, ne-a rugat ea pe un ton scăzut.

Le-am dat două ore, dar apoi am auzit dinspre coridoarele de piatră glasul reginei şi pe cele ale doamnelor ei, care se întorceau de la liturghie. Am bătut tare la uşă, în ritmul care însemna „Boleyn!", ştiind că, chiar cufundată într-un somn adânc şi împăcat, Anne va auzi şi va sări în picioare. Dar când am deschis uşa, ea şi Henry Percy compuneau un madrigal. Ea cânta la lăută, iar el cânta din gură versurile pe care le scriseseră împreună. Aveau capetele foarte apropiate, ca să vadă amândoi partitura scrisă de mână de pe pupitru, dar în afară de acest gest de intimitate, erau exact la fel ca în fiecare zi din ultimele trei luni.

Anne mi-a zâmbit când am intrat în odaie împreună cu George, urmaţi de doamnele reginei.

— Am compus o arie atât de frumoasă! a spus ea dulce. Ne-a luat toată dimineaţa.

— Cum aţi intitulat-o? i-a întrebat George.

— „Veselie, veselie", a răspuns Anne. „Veselie, veselie, şi mergem tot mai sus."

În noaptea aceea, Anne a fost cea care a plecat din odaia noastră. Când clopotul din turnul palatului a bătut miezul nopţii, şi-a aruncat o mantie întunecată peste rochie şi s-a îndreptat spre uşă.

— Unde pleci la ora asta? am întrebat-o scandalizată.

Chipul ei palid m-a privit de sub glugă.

— La soţul meu, mi-a răspuns simplu.

— Anne, nu se poate! am exclamat îngrozită. Vei fi prinsă şi vei fi distrusă!

— Suntem logodiţi în ochii Domnului şi în faţa martorilor. E totuna cu cununia, nu?

— Da, am spus fără voia mea.

— O căsătorie ar putea fi desfăcută pentru că n-a fost consumată, nu?

— Da.

— Aşa că grăbesc lucrurile. Nici măcar familia Percy nu va putea să găsească o cale de ieşire când Henry şi cu mine le vom spune că suntem cununaţi şi că am dormit împreună.

M-am ridicat în genunchi pe pat, implorând-o să nu plece.

— Anne, dacă te vede cineva?

— N-o să mă vadă nimeni.

— Să vezi ce-o să iasă când familia Percy o să afle că v-aţi furişat în toiul nopţii!

Anne a ridicat din umeri.

— Nu văd cum şi de ce ar schimba asta lucrurile. Atâta timp cât lucrul e înfăptuit.

— Dacă e să nu iasă...

M-am oprit văzându-i flacăra din priviri. A traversat camera dintr-un pas şi m-a înşfăcat de gulerul cămăşii de noapte, răsucindu-mi-l în jurul gâtului.

— Tocmai de aceea fac ce fac! a şuierat. Neghioabă ce eşti! Ca să iasă. Ca nimeni să nu poată spune vreodată că n-a avut nici o valoare. Ca totul să fie pecetluit. Cununaţi şi soţi în pat. Fără să se poată nega. Acum culcă-te. Mă întorc în câteva ore. Cu mult înaintea zorilor. Dar acum trebuie să plec.

Am încuviinţat şi n-am mai scos o vorbă până n-am văzut-o cu mâna pe zăvorul uşii. Atunci însă am întrebat-o curioasă:

— Dar, Anne, îl iubeşti?

Marginea glugii i-a ascuns aproape complet zâmbetul.

— Sunt o proastă că recunosc, dar ard de dorinţa de a-l atinge.

Apoi a deschis uşa şi a dispărut.

Primăvara anului 1523

În mai, curtea a avut parte de o zi de petrecere, plănuită și dusă la îndeplinire de cardinalul Wolsey. Doamnele reginei au ieșit cu barjele, îmbrăcate toate în alb, și au fost atacate prin surprindere de niște pirați francezi, îmbrăcați în negru. Un grup de salvatori, alcătuit din englezi liberi, toți îmbrăcați în verde, a vâslit repede ca să le salveze și a urmat o luptă veselă, cu apă aruncată cu gălețile și o canonadă acvatică cu bășici de porc pline cu apă. Barja regală, decolorată de jur împrejur cu steguleţe verzi și arborând un steag verde, avea un tun ingenios ce trăgea cu mici bombe cu apă care i-au spulberat pe briganzii francezi, așa că a fost nevoie să fie salvați de barcagiii de pe Tamisa, care au fost bine plătiți pentru deranj și care au trebuit apoi împiedicați să se amestece în luptă.

Regina a fost stropită zdravăn în cursul bătăliei și râdea, veselă ca o fetișcană, văzându-și soțul cu o mască pe față și o pălărie pe cap, jucând rolul lui Robin de Nottingham și aruncându-mi un trandafir pe când stăteam în barjă alături de ea.

Am debarcat în York Place și cardinalul însuși ne-a întâmpinat pe țărm. În copacii din grădină erau ascunși muzicieni. Robin Hood, blond și cu un cap mai înalt decât toți, m-a invitat la dans. Zâmbetul reginei n-a pălit nici o clipă când regele mi-a luat mâna și a așezat-o pe jiletca sa verde, în dreptul inimii, iar eu mi-am prins de bonetă trandafirul primit de la el, așa încât floarea să-mi ajungă în dreptul tâmplei.

Bucătarii cardinalului s-au întrecut pe ei înșiși. Pe lângă păuni și lebede împănate, gâște și găini, mai erau hălci mari de vânat și patru feluri de pește prăjit, inclusiv crap, preferatul regelui. Dulciurile de pe mese erau toate un tribut adus lunii

mai – toate aveau formă de flori şi buchete de marţipan, aproape prea frumoase ca să le rupi şi să le mănânci. După ce ne-am ospătat cu toţii, pe când aerul prindea să se răcorească, muzicienii au început să cânte o melodie stranie şi ne-au condus prin grădinile tot mai întunecate, până în sala cea mare de la York Place.

Sala era cu totul schimbată. Cardinalul pusese să fie tapisată toată cu pânză verde, prinsă la colţuri cu ghirlande bogate de flori de mai. În mijlocul încăperii se aflau două tronuri mari, unul pentru rege, celălalt pentru regină, în faţa cărora cântau şi dansau coriştii regelui. Ne-am ocupat locurile şi am urmărit piesamască a copiilor, apoi ne-am ridicat cu toţii şi am dansat la rândul nostru.

Ne-am veselit până la miezul nopţii, când regina s-a ridicat, făcându-le semn doamnelor sale să părăsească sala. O urmam în suita ei când regele m-a prins de rochie.

— Vino cu mine acum! a spus Henric pe un ton poruncitor.

Regina s-a întors ca să-i facă regelui reverenţa de rămas-bun şi ne-a văzut, el cu o mână pe tivul rochiei mele, eu şovăind în faţa lui. Fără cea mai mică tresărire, i-a făcut reverenţa ei spaniolă plină de demnitate.

— Vă doresc noapte bună, soţul meu, a spus cu voce blândă şi gravă. Noapte bună, doamnă Carey.

M-am lăsat în jos ca un bolovan ca să-i fac o reverenţă.

— Noapte bună, Maiestate, am şoptit cu capul plecat.

Îmi doream ca reverenţa să mă tragă şi mai jos, în pardoseală, în pământul de sub pardoseală, astfel încât ea să nu-mi poată vedea faţa împurpurată când aveam să mă ridic.

Când m-am îndreptat, regina plecase, iar regele se îndepărtase. Uitase deja de ea. Era ca şi cum o mamă i-ar fi lăsat în sfârşit pe cei tineri să se joace.

— Să mai ascultăm muzică! a strigat vesel. Şi să mai bem vin!

M-am uitat în jur. Doamnele din suita reginei plecaseră împreună cu ea. George mi-a zâmbit liniştitor şi mi-a spus pe un ton scăzut:

— Nu te nelinişti.

Am şovăit, dar Henric, care tocmai luase un pocal cu vin, s-a întors spre mine ridicându-l.

— În cinstea reginei lunii mai!

Curtenii săi, care ar fi fost în stare să repete după el ghicitori olandeze dacă le-ar fi rostit, au strigat supuşi: „În cinstea reginei lunii mai!“ și au ridicat pocalele în cinstea mea.

Henric m-a luat de mână şi m-a condus la tronul pe care stătuse regina Caterina. L-am urmat, dar simțeam că abia puteam să-mi mişc picioarele. Nu eram pregătită să mă aşez pe jilţul ei.

M-a îndemnat cu blândeţe să urc treptele. M-am întors şi am privit chipurile nevinovate ale copiilor şi zâmbetele mai cunoscătoare ale curtenilor lui Henric.

— Să dansăm pentru regina lunii mai! a poruncit.

Şi-a ales o fată drept parteneră şi au dansat în faţa mea, iar eu, aşezată pe tronul reginei, privindu-l pe soţul ei cum dansează şi flirtează drăgălaş cu partenera sa, ştiam că am întipărit pe chip zâmbetul ei înțelegător, ca o mască.

La o zi după festivităţile din mai, Anne a intrat ca o furtună în camera noastră, albă la faţă.

— Uită-te la asta! a şuierat aruncând pe pat o bucată de hârtie.

Dragă Anne, nu pot veni să te văd astăzi. Lordul cardinal ştie totul şi sunt chemat în faţa lui ca să mă explic. Dar îți jur că nu te voi trăda.

— O, Dumnezeule! am spus încetişor. Cardinalul știe. Va afla şi regele.

— Şi ce? a zis Anne cu aerul unei vipere gata de atac. Ce dacă ştiu cu toții? E o logodnă în toată regula, nu? De ce să nu afle toţi?

Mi-am dat seama că hârtia îmi tremură în mână.

— Ce vrea să spună cu asta, că nu te va trăda? Dacă e o logodnă imposibil de rupt, n-are cum să te trădeze. Nu se poate pune problema de trădare.

Anne a făcut trei paşi rapizi prin cameră, s-a oprit lângă perete, s-a întors şi a făcut alţi trei paşi, cu neliniştea unui leu închis în Turnul Londrei.

— Nu ştiu ce vrea să spună, s-a răstit la mine. Băiatul ăsta e un nătărău.

— Ai spus că-l iubeşti!

— Asta nu înseamnă că nu-i nătărău.

A luat o hotărâre bruscă.

— Trebuie să mă duc la el. O să aibă nevoie de mine. În fața lor o să se piardă cu firea.

— Nu poți! Trebuie să aștepți.

A deschis repede cufărul și și-a scos mantia.

Atunci s-a auzit un bubuit ca de tunet în ușă și am înghețat amândouă. Dintr-o singură mișcare, și-a dat jos mantia, a trântit-o în cufăr și s-a așezat pe el, senină, de parcă acolo ar fi stat toată dimineața. Am deschis ușa. Era un slujitor îmbrăcat în livreaua cardinalului Wolsey.

— Domnișoara Anne e aici?

Am deschis ușa ceva mai mult, ca s-o vadă cum privea grădina, cufundată în gânduri. Barja cardinalului, cu flamurile sale roșii caracteristice, era ancorată la capătul grădinii.

— Cardinalul vă poftește să veniți în sala de audiențe, a spus acesta.

Anne a întors capul și s-a uitat la el, fără să răspundă.

— Pe dată, a adăugat omul. Stăpânul meu, cardinalul, a spus că trebuie să veniți neîntârziat.

Aroganța poruncii n-a făcut-o să-și iasă din fire. Știa la fel de bine ca și mine că, din moment ce cardinalul Wolsey conducea regatul, o vorbă de-a lui avea aceeași greutate ca o vorbă de-a regelui. S-a dus la oglindă și s-a privit preț de o clipă. Și-a ciupit obrajii, ca să le dea puțină culoare, și-a mușcat buza de sus, apoi pe cea de jos.

— Să vin și eu? am întrebat.

— Da, vino cu mine, a spus pe ton scăzut. Asta îi va aminti că regele pleacă urechea la vorbele tale. Iar dacă regele e acolo... îmblânzește-l, dacă poți.

— Nu pot să-i cer nimic, am șoptit pe un ton rugător.

Chiar și în acel moment de criză, mi-a aruncat un zâmbet superior.

— *Asta* știu.

L-am urmat pe servitor prin sala cea mare și apoi în sala de primiri a lui Henric. Încăperea era neobișnuit de pustie. Henric era plecat la vânătoare împreună cu curtenii săi. Ușile erau păzite de oamenii cardinalului, îmbrăcați în livreaua lui purpurie. S-au dat la o parte ca să ne lase să trecem, apoi au blocat din nou calea. Cardinalul avusese grijă să nu fim deranjați.

— Domnişoară Anne, a spus când am intrat. Am auzit azi o veste foarte tulburătoare.

Anne stătea în picioare, absolut neclintită, cu mâinile împreunate, cu obrazul senin.

— Sfinţia Voastră, îmi pare rău să aud aşa ceva.

— Se pare că pajul meu, tânărul Henry de Northumberland, a profitat de prietenia sa cu tine şi de libertatea pe care i-am acordat-o ca să piardă vremea prin odăile reginei şi să rostească vorbe goale de iubire.

Anne a scuturat din cap, dar cardinalul n-a lăsat-o să vorbească.

— I-am spus astăzi că astfel de sporturi capricioase nu sunt potrivite pentru cel care va moşteni ţinuturile din nord şi a cărui căsătorie e o chestiune ce ţine de tatăl său, de rege şi de mine. Nu e doar un flăcău de la fermă care se poate tăvăli cu ciobăniţa în fân fără ca nimănui să-i pese. Căsătoria unui lord atât de însemnat ca el e o chestiune politică.

A făcut o pauză.

— Iar în acest regat, regele şi cu mine facem politica.

— Mi-a cerut mâna, iar eu i-am acordat-o, a spus Anne cu voce sigură pe ea.

Vedeam B-ul din aur pe care-l purta la colierul de perle tresărind în ritmul rapid al bătăilor inimii ei.

— Sfinţia Voastră, suntem logodiţi. Îmi pare rău că această căsătorie nu este pe placul vostru, dar lucrurile sunt înfăptuite. Nu mai pot fi desfăcute.

El i-a aruncat o privire întunecată pe sub pălăria voluminoasă.

— Lordul Henry a acceptat să se supună autorităţii tatălui său şi a regelui. Îţi spun asta din bunăvoinţă, domnişoară Boleyn, şi ca să nu aduci jignire celor pe care Dumnezeu i-a aşezat mai presus de tine.

Ea s-a albit la faţă.

— N-a spus asta niciodată! N-a spus niciodată că se va supune autorităţii tatălui său, în loc de...

— În loc de a ta? Să ştii, *chiar* m-am întrebat dacă aşa s-au petrecut lucrurile. Da, asta a făcut, domnişoară Anne. Această mică chestiune se află cu totul în mâinile regelui şi ale ducelui.

— Mi-a jurat că e al meu, suntem logodiţi! a spus Anne pătimaş.

— A fost o logodnă *de futuro*, a hotărât cardinalul. O promisiune de-a vă căsători în viitor, dacă va fi posibil.

— A fost *de facto*, a răspuns Anne neclintită. O logodnă încheiată cu martori și consumată.

— Ah!

Mâna dolofană s-a ridicat în semn de avertizare. Inelul masiv, însemnul de cardinal, a sclipit dinaintea ochilor lui Anne, ca pentru a-i aminti că omul acela era conducătorul spiritual al Angliei.

— Te rog să nu sugerezi că s-ar fi întâmplat un astfel de lucru. Ar fi mult prea imprudent. Dacă eu spun că logodna a fost *de futuro*, domnișoară Anne, atunci așa a fost. Eu nu mă pot înșela. Dacă o doamnă ar intra în patul unui bărbat cu o asigurare atât de șubredă, ar însemna că e nesăbuită. O doamnă care s-a dăruit și apoi a fost abandonată ar fi complet distrusă. Nu s-ar mai căsători niciodată.

Anne mi-a aruncat o privire piezișă. Fără îndoială, Wolsey era conștient de ironia faptului de-a ține predici despre virtuțile virginității în fața unei femei a cărei soră era cea mai notorie târfă din regat. Dar privirea lui n-a șovăit nici o clipă.

— Domnișoară Boleyn, ți-ar dăuna extrem de mult dacă afecțiunea față de lordul Henry te-ar convinge să-mi spui o astfel de minciună.

O vedeam pe Anne luptându-se din ce în ce mai mult să-și controleze panica.

— Sfinția Voastră, a început ea cu o voce ușor tremurătoare. Aș fi o bună ducesă de Northumberland. Aș avea grijă de săraci, m-aș îngriji de dreptate în nord. Aș apăra Anglia de scoțieni. Aș fi prietena voastră pe vecie. V-aș rămâne veșnic îndatorată!

Cardinalul a zâmbit ușor, ca și cum ideea favorurilor lui Anne n-ar fi fost cea mai consistentă mită din câte i se oferiseră.

— Ai fi o ducesă încântătoare. Dacă nu în Northumberland, atunci în altă parte, sunt sigur. Tatăl tău va trebui să ia această hotărâre. El va alege încotro te va purta căsătoria, iar regele și cu mine vom avea un cuvânt de spus. Fii pe pace, fiica mea întru Hristos, voi avea grijă de dorințele tale. Nu voi uita – a adăugat fără să se ostenească să-și ascundă zâmbetul – nu voi uita că vrei să fii ducesă.

A întins mâna, iar Anne a trebuit să păşească înainte, să facă o reverenţă, să-i sărute inelul şi apoi să iasă din odaie de-a-ndăratelea.

Nu a scos o vorbă când uşa s-a închis în urma noastră. A rămas tăcută tot timpul cât am străbătut, în pas de marş, frumoasele alei şerpuite, până când am ajuns în mijlocul unor tufe de trandafiri revărsaţi deasupra unei bănci de piatră, care-şi deschideau petalele albe şi purpurii sub razele soarelui.

— Ce pot să fac? a întrebat. Gândeşte! Gândeşte!

Eram gata să-i răspund că nu-mi vine nimic în minte, dar mi-am dat seama că nu vorbea cu mine, ci cu ea însăşi.

— Pot să-l atac indirect pe Northumberland şi să-l înving? Pot s-o pun pe Mary să-mi pledeze cauza pe lângă rege?

A clătinat din cap.

— Nu, nu pot să mă încred în Mary. Ar strica totul.

Mi-am înăbuşit indignarea. Anne se plimba încolo şi-ncoace prin iarbă, cu fustele foşnind în jurul pantofilor cu tocuri înalte. M-am aşezat pe bancă şi am urmărit-o.

— Pot să-l trimit pe George să întărească hotărârea lui Henry?

S-a întors iarăşi şi a zis rapid:

— Tata, unchiul! E în interesul lor să mă vadă în ascensiune. Ar putea vorbi cu regele, l-ar putea influenţa pe cardinal. Mi-ar putea găsi o zestre care să-l atragă pe Northumberland. Ar vrea să mă vadă ducesă.

A dat din cap cu o bruscă hotărâre.

— Trebuie să mă susţină, a decis ea. Mă vor susţine. Iar când Northumberland va veni la Londra, îi vor spune că logodna a avut loc şi căsătoria a fost consumată.

Sfatul de familie a fost convocat în reşedinţa Howard din Londra. Mama şi tata şedeau la masa cea mare, cu unchiul Howard între ei. Eu şi George ne aflam în celălalt capăt al camerei, căci împărtăşeam dizgraţia lui Anne. Acum Anne era cea care stătea în picioare dinaintea mesei, ca un deţinut în faţa tribunalului. Nu ţinea capul plecat, aşa cum făceam eu întotdeauna, ci sus, cu o sprânceană uşor ridicată, şi susţinea căutătura mânioasă a unchiului de parcă i-ar fi fost egală.

— Îmi pare rău că ai deprins şi obiceiurile francezilor pe lângă stilul lor de-a se îmbrăca, a spus unchiul fără înconjur.

Te-am prevenit că nu vreau să aud nici o şoaptă la adresa ta. Iar acum aflu că i-ai permis tânărului Percy intimităţi necuvenite!

— M-am culcat cu soţul meu, a zis sec Anne.

Unchiul i-a aruncat o privire mamei, care a intervenit:

— Dacă mai spui vreodată asta sau ceva asemănător, vei fi biciuită şi trimisă la Hever şi nu vei mai fi adusă la curte niciodată! Prefer să te văd moartă la picioarele mele, decât dezonorată. Te faci de ruşine în faţa tatălui şi a unchiului tău spunând aşa ceva. Te dezonorezi! Te faci demnă de dispreţ pentru noi toţi!

Fiind aşezată în spatele lui Anne, nu-i puteam vedea chipul, dar am văzut-o încleştându-şi degetele pe un fald al rochiei, aşa cum un om pe cale să se înece se agaţă de un pai.

— Vei merge la Hever şi vei rămâne acolo până când toată lumea va uita de această nefericită greşeală, a hotărât unchiul.

— Să-mi fie cu iertare, a zis Anne pe un ton muşcător. Dar greşeala nefericită nu e a mea, ci a ta. Lordul Henry şi cu mine suntem căsătoriţi. El mă va susţine. Tu şi tata trebuie să faceţi presiuni asupra tatălui său, asupra cardinalului şi asupra regelui, pentru ca această căsătorie să fie anunţată în mod public. Dacă faci asta, devin ducesa de Northumberland, iar voi aveţi o Howard în cel mai mare ducat al Angliei. Credeam că acest câştig merită puţină luptă. Dacă eu sunt ducesă, iar Mary naşte un fiu, asta înseamnă că el e nepotul ducelui de Northumberland şi bastardul regelui. Am putea să-l punem pe tron.

Unchiul a fulgerat-o cu o privire mânioasă.

— Acum doi ani regele l-a executat pe ducele de Buckingham pentru vorbe mai puţin grele ca astea! a spus el foarte încet. Însuşi tatăl meu a semnat condamnarea la moarte. Regele nostru nu e unul căruia să nu-i pese de moştenitorii săi! Nu vei mai vorbi niciodată, niciodată despre asta, căci altfel te vei trezi nu la Hever, ci între zidurile unei mănăstiri, pe viaţă. Vorbesc serios, Anne! N-am de gând să las siguranţa familiei să fie pusă în pericol de nebunia ta!

Furia lui reţinută a şocat-o. A înghiţit în sec şi a încercat să-şi revină.

— Nu voi mai spune nimic, a şoptit ea. Dar planul ar putea să meargă.

— Imposibil, a zis tata sec. Northumberland nu te vrea. Wolsey nu ne va da voie să ne ridicăm atât de sus. Iar regele va face ce-i va spune Wolsey.

— Lordul Henry s-a jurat să fie al meu, a zis Anne pătimaş.

Unchiul a clătinat din cap şi era pe punctul de-a se ridica de la masă – sfatul se terminase.

— Stai puţin! a strigat Anne, disperată. Îţi jur, putem reuşi! Dacă tu mă susţii, atunci Henry Percy mă va susţine şi el, iar cardinalul, regele şi tatăl lui vor trebui să-şi schimbe părerea.

Unchiul n-a şovăit nici o clipă.

— N-o vor face. Eşti o neghioabă! Nu te poţi lupta cu Wolsey. Nu există în toată ţara alt om care să-i fie pe măsură. Şi nu vom risca să ne duşmănească. Ar scoate-o pe Mary din patul regelui şi ar băga în locul ei o fată Seymour. Tot ce ne luptăm să facem cu Mary s-ar nărui dacă te-am susţine. Asta e şansa lui Mary, nu a ta! Nu te vom lăsa s-o distrugi. Te vom îndepărta pe durata verii, cel puţin, sau poate pentru un an.

Câteva clipe uluiala a făcut-o să amuţească.

— Dar îl iubesc! a spus într-un sfârşit.

În încăpere s-a aşternut tăcerea.

— E adevărat! Îl iubesc!

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, a spus tata. Căsătoria ta e o problemă care priveşte familia şi o vei lăsa în seama noastră. Vei fi exilată de la curte şi vei merge la Hever pentru cel puţin un an, şi să te socoteşti norocoasă! Iar dacă-i scrii sau îi răspunzi sau îl mai vezi vreodată, te aşteaptă mănăstirea. Am închis subiectul.

— Ei, n-a mers chiar aşa de prost, zise George cu o veselie forţată.

El, Anne şi cu mine mergeam pe malul râului ca să luăm din nou barca şi să ne întoarcem la York Place. Un servitor îmbrăcat în livreaua familiei Howard mergea în faţa noastră, dând la o parte cerşetorii şi negustorii ambulanţi, iar altul ne urma. Anne păşea de parcă ar fi fost oarbă, fără să vadă nimic din vârtejul agitaţiei de pe strada aglomerată.

Erau oameni care-şi vindeau produsele îngrămădite în căruţe – pâine şi fructe proaspete, gâşte şi găini vii, aduse toate de la ţară. Erau neveste londoneze grase, care se tocmeau pentru produse, cu limba iute şi mintea mai ageră decât a

țăranilor și țărăncilor, care vorbeau încet și cu grijă, sperând să capete un preț bun pentru marfa lor. Erau vânzători ambulanți cu cărțulii de poezii și balade și cu partituri muzicale în desagă, cizmari cu pantofi făcuți de gata, care sperau să convingă oamenii că se potrivesc pentru tot felul de picioare. Erau vânzători de flori și vânzători de creson, paji leneși și coșari, erau băieți cu făclii care n-aveau nimic de făcut până la lăsarea întunericului și măturători de străzi. Mai erau și servitori care trăgeau de timp în drum spre piață și spre casă și, în fața fiecărei prăvălii, nevasta stăpânului ședea, dolofană, pe un scăunel, zâmbindu-le trecătorilor și invitându-i stăruitor să intre și să vadă ce e de vânzare.

George ne conducea cu iscusință, pe mine și pe Anne, prin această țesătură fremătătoare de negustori, cu hotărârea unui ac de cusut pus pe treabă. Voia cu disperare să ajungă cu Anne acasă înainte să răbufnească furtuna furiei sale.

— Ba aș spune că a mers chiar foarte bine, zise hotărât.

Ajunserăm la un debarcader ce dădea spre râu și servitorul chemă o barcă.

— La York Place! porunci George tăios.

Fluxul ne era prielnic, așa că urcam râul cu repeziciune. Anne privea fără să vadă plajele de pe ambele maluri, presărate cu gunoaiele orașului.

Ajunserăm la debarcaderul din York Place, iar servitorii casei Howard se înclinară și porniră cu barca înapoi în oraș. George ne conduse în camera noastră și, în sfârșit, închise ușa. Pe dată, Anne se răsuci în loc și sări la el ca o pisică sălbatică. El o prinse de încheieturi și se luptă cu ea ca să nu-i ajungă la față.

— A mers foarte bine! țipă la el. Foarte bine! Când l-am pierdut pe bărbatul iubit și mi-am pierdut și reputația?! Când sunt ca și ruinată și voi fi îngropată la țară până când vor uita toți de mine? Foarte bine?! Când propriul meu tată nu mă susține și când propria mea mamă jură că ar prefera să mă vadă moartă?! Ești nebun, neghiobule?! Ești nebun? Sau doar tâmpit, orb, un monument de prostie?!

George o ținea încă de încheieturile mâinilor. Anne încercă iarăși să-i zgârie fața cu unghiile. Apropiindu-mă din spate, am tras-o înapoi, ca să nu-l poată călca pe picioare cu tocurile înalte. Ne clătinarăm toți trei ca niște bețivani încăierați.

Eram strivită de tăblia de la picioarele patului, căci Anne se lupta şi cu mine, nu doar cu el, dar am rămas agăţată de mijlocul ei, trăgând-o înapoi, în timp ce George îi ţinea strâns mâinile, ca să-şi apere faţa. Aveam sentimentul că ne luptăm cu ceva mai rău decât Anne, cu un demon care o poseda, care ne poseda pe noi toţi, cei din neamul Boleyn : ambiţia – diavolul care ne strânsese în cămăruţa aceea, care-mi adusese sora într-o stare vecină cu nebunia şi care ne aruncase pe toţi trei în această luptă sălbatică.

— Linişteşte-te, pentru Dumnezeu ! strigă George, luptându-se să-i evite unghiile.

— Să mă liniştesc ? ţipă ea. Cum să mă liniştesc ?

— Ai pierdut, spuse George simplu. Nu mai ai pentru ce să lupţi acum, Anne. Ai pierdut.

Preţ de o clipă Anne încremeni, dar eram prea temători ca să-i dăm drumul. Îl privi pe George în ochi cu un aer feroce, de parcă ar fi înnebunit de-a binelea, apoi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs sălbatic, nebunesc.

— Să mă liniştesc ! strigă ea cu patimă. Dumnezeule, am să mor liniştită ! Au să mă lase la Hever până când am să mă liniştesc de tot şi am să mor. Şi n-am să-l mai văd niciodată !

Spunând asta, scoase un strigăt înfiorător de durere şi, renunţând să se mai lupte cu noi, se prăbuşi grămadă. George îi lăsă încheieturile şi o prinse, lipind-o de el. Ea îi petrecu braţele pe după gât şi-şi îngropă faţa la pieptul lui. Hohotea atât de tare şi era atât de înnebunită de durere, încât nu puteam să înţeleg ce spune. Dar apoi am simţit că mi se umplu ochii de lacrimi, fiindcă am reuşit în sfârşit să deslușesc ce striga la nesfârşit :

— Dumnezeule, l-am iubit, l-am iubit, a fost singura mea iubire, singura mea iubire !

N-au irosit deloc timpul. În aceeaşi zi, hainele lui Anne au fost împachetate, calul înşeuat, iar George a primit poruncă s-o însoţească la Hever. Nimeni nu i-a spus lordului Henry că pleacă. El i-a trimis o scrisoare, dar mama, care era pretutindeni, a deschis-o şi a citit-o cu calm, după care a aruncat-o în foc.

— Ce spunea ? am întrebat încet.

— Dragoste nepieritoare, a zis mama dezgustată.

— N-ar trebui să-i spunem că a plecat?

Mama a ridicat din umeri.

— O să afle curând. Se întâlnește cu tatăl lui în dimineața asta.

Am încuviințat din cap. Pe la prânz a sosit o altă scrisoare, cu numele lui Anne scris de o mână tremurătoare. Se vedea o mâzgălitură – poate o urmă de lacrimă. Mama a deschis-o, cu chipul împietrit, iar scrisoarea a luat calea celei dinainte.

— Lordul Henry?

A încuviințat. M-am ridicat de la locul meu și m-am mutat pe bancheta de la fereastră.

— Cred că am să ies.

Ea a întors capul și a spus tăios:

— Rămâi aici!

Vechiul obicei al ascultării și supunerii față de ea era adânc înrădăcinat în mine.

— Sigur, mamă. Dar nu pot să mă plimb prin grădină?

— Nu, a zis ea scurt. Tatăl și unchiul tău au hotărât că trebuie să rămâi în casă până când Northumberland discută cu Percy.

— Nu văd cum aș putea să împiedic asta dacă mă plimb prin grădină, am protestat.

— Ai putea să-i trimiți un mesaj.

— N-aș face-o! am exclamat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate să nu vedeți cu toții că singurul lucru, *singurul* lucru pe care l-am făcut întotdeauna a fost să dau ascultare la ce mi s-a spus. M-ați făcut să mă mărit la doisprezece ani. Doi ani mai târziu, când aveam doar paisprezece, ați pus capăt acelei căsnicii. Înainte să împlinesc cincisprezece ani, mă aflam deja în patul regelui. Vezi, de bună seamă, că am făcut mereu așa cum mi-a cerut această familie. Dacă nu m-am putut lupta pentru libertatea mea, e prea puțin probabil să lupt pentru cea a surorii mele!

A încuviințat.

— Da, și asta e foarte bine. În lumea asta nu există libertate pentru femei, indiferent că luptă sau nu. Vezi doar ce și-a făcut Anne singură.

— Da. Hever. Unde măcar e liberă să cutreiere ținutul.

Mama păru surprinsă.

— S-ar zice că o invidiezi!

— Îmi place mult acolo. Uneori cred că prefer Heverul curţii. Dar lui Anne îi veţi frânge inima.

— Inima ei trebuie să se frângă şi spiritul ei la fel, dacă e să fie de vreun folos familiei, a spus mama cu răceală. Asta ar fi trebuit să se întâmple când era copilă. Credeam că la curtea Franţei vă vor învăţa pe amândouă obiceiul supunerii, dar se pare că n-au izbutit. Aşa că trebuie s-o facem acum.

S-a auzit o bătaie în uşă. În prag stătea stânjenit un om îmbrăcat în veşminte sărăcăcioase.

— O scrisoare pentru domnişoara Anne Boleyn, a zis el. Pentru nimeni alta, iar lordul cel tânăr a spus că trebuie să privesc cum o citiţi.

Am şovăit, i-am aruncat o privire mamei. Ea a încuviinţat scurt din cap, aşa că am rupt sigiliul roşu cu blazonul de Northumberland şi am despăturit hârtia groasă.

Soţia mea,

Nu-mi voi încălca jurământul dacă tu vei respecta promisiunile pe care ni le-am făcut unul altuia. Tatăl meu e foarte mânios pe mine, la fel şi cardinalul, şi trebuie să spun că mă tem pentru noi. Dar dacă nu ne lăsăm despărţiţi, vor trebui să ne dea voie să fim împreună. Trimite-mi vorbă, doar un cuvânt cum că mă vei susţine, iar eu te voi susţine la rându-mi.

Henry.

— A spus că vrea răspuns, a zis omul.

— Aşteaptă afară, a spus mama şi i-a trântit uşa în nas. Apoi s-a întors spre mine.

— Scrie un răspuns.

— Îi cunoaşte scrisul, am spus, şovăind.

Ea mi-a aşezat în faţă o foaie de hârtie, mi-a pus un toc în mână şi mi-a dictat.

Lord Henry,

Mary scrie acest răspuns în numele meu, căci mi-e interzis să pun condeiul pe hârtie ca să-ţi scriu. E zadarnic. Nu ne vor lăsa să ne căsătorim, aşa că trebuie să renunţ la tine. Nu te împotrivi cardinalului şi tatălui tău de

dragul meu, căci le-am spus că renunţ. A fost doar o logodnă de futuro, *care nu ne leagă pe nici unul dintre noi. Te eliberez de promisiunea ta făcută pe jumătate, iar eu sunt eliberată de-a mea.*

— Le vei frânge inima amândurora, am remarcat presărând nisip peste cerneala umedă.

— Poate că da, a spus mama cu răceală. Dar inimile tinere se refac cu uşurinţă, iar o inimă care stăpâneşte jumătate din Anglia are lucruri mai bune de făcut decât să bată mai repede din iubire.

Iarna anului 1523

Anne fiind plecată, eram acum singura fată Boleyn din lume. Regina a hotărât să-şi petreacă vara cu prinţesa Maria, aşa că eu am fost cea care a călărit alături de Henric în fruntea curţii la vremea procesiunii de vară. Am petrecut o vară minunată împreună, cu vânători şi cu dans în fiecare seară, iar în noiembrie, când curtea s-a întors la Greenwich, i-am şoptit lui Henric că nu mi-a venit ciclul şi că-i port pruncul.

Totul s-a schimbat pe dată. Aveam acum odăi noi şi o doamnă de companie. Henric mi-a cumpărat o mantie groasă de blană – n-aveam voie să-mi fie frig nici o clipă. Prin încăperile mele se perindau moaşe, doctori şi prezicătoare şi tuturor li se punea întrebarea vitală: e băiat?

Cei mai mulţi dintre ei răspundeau afirmativ şi erau răsplătiţi cu o monedă din aur. Unul sau doi excentrici au răspuns negativ şi l-au văzut pe rege îmbufnându-se nemulţumit. Mama mi-a lărgit şireturile rochiilor, iar noaptea nu mai puteam merge în patul regelui. Trebuia să stau singură şi să mă rog în întuneric să-i port fiul.

Regina privea cum îmi ia proporţii trupul cu ochi întunecaţi de suferinţă. Ştiam că nici ei nu-i mai venise ciclul, dar nu se punea problema să fi rămas grea. În timpul festivităţilor de Crăciun, al pieselor-mască şi al dansurilor, a zâmbit fără încetare şi i-a oferit lui Henric darurile îmbelşugate care-i plăceau. Dar după piesa-mască din a douăsprezecea seară, când peste palat plutea sentimentul că totul trebuia limpezit şi curăţat, l-a întrebat dacă putea să-i vorbească între patru ochi. Şi de undeva, Dumnezeu ştie de unde, a găsit curajul să-l privească în ochi şi să-i spună că a fost curată întregul anotimp şi că acum e o femeie stearpă.

— Mi-a spus chiar ea! a zis Henric indignat în seara aceea. Stăteam în odaia lui de culcare, înfăşurată în mantia de blană, cu o cupă de vin fiert în mână şi picioarele goale strânse sub mine, în faţa focului ce trosnea.

— Mi-a spus-o fără să se ruşineze măcar o clipă!

N-am zis nimic. Nu era treaba mea să-i spun că nu era nici o ruşine ca o femeie de aproape patruzeci de ani să nu mai sângereze. Nimeni nu ştia mai bine decât el că, dacă ea ar fi reuşit să devină mamă prin rugăciuni, ar fi avut împreună o duzină de copii, toţi băieţi. Însă el uitase asta. Nu-l interesa decât faptul că ea îi refuzase ceea ce ar fi trebuit să-i dăruiască. Vedeam încă o dată marea indignare ce-l copleşea la fiecare dezamăgire.

— Sărmană doamnă! am spus.

Mi-a aruncat o privire supărată şi m-a corectat:

— Bogată doamnă! Soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din Europa, regina Angliei, nici mai mult, nici mai puţin, dar fără nimic de arătat în schimb, decât un copil, şi acela fată.

Am încuviinţat. N-avea nici un rost să-l contrazic pe Henric. S-a aplecat spre mine şi şi-a aşezat blând mâna pe rotunjimea tare a pântecului meu.

— Şi dacă aici, înăuntru, e băiatul meu, va purta numele Carey. Cu ce ajută asta Anglia? Cu ce mă ajută pe mine?

— Dar toţi vor şti că-i al tău. Toţi ştiu că poţi avea un copil cu mine.

— Dar trebuie să am un fiu legitim, a spus el cu sinceritate, de parcă eu sau regina sau oricare altă femeie ar fi putut să-i nască un fiu doar prin simpla putere a dorinţei. Mary, trebuie să am un fiu! Anglia trebuie să primească de la mine un moştenitor.

Primăvara anului 1524

Anne mi-a scris săptămânal în toate lunile de exil, iar asta m-a făcut să-mi amintesc de misivele disperate pe care le trimisesem eu însămi când fusesem alungată de la curte. Nu uitam nici o clipă că ea nu se deranjase să-mi răspundă. Acum eu mă aflam la curte, iar ea în întunecimea din afara curţii şi generozitatea de a-i răspunde adesea îmi aducea un triumf de soră. N-o cruţam de veştile despre fertilitatea mea şi despre încântarea lui Henric.

Bunica noastră Boleyn fusese chemată la Hever să-i ţină de urât lui Anne, iar cele două – tânăra femeie elegantă de la curtea franceză şi bătrâna înţeleaptă care-şi văzuse soţul ridicându-se de la nulitate la măreţie – se ciorovăiau de dimineaţa până seara ca două pisici pe acoperişul grajdului şi-şi făceau una alteia viaţa cât se poate de amară. Anne îmi scria:

Dacă n-am să mă pot întoarce la curte, am să înnebunesc! Bunica Boleyn sparge alune în pumn şi lasă cojile să cadă peste tot. Trosnesc sub tălpile ei ca nişte cochilii de melc. Insistă să ne plimbăm împreună prin grădină în fiecare zi, chiar şi când plouă. E încredinţată că apa de ploaie e bună pentru piele şi spune că ăsta e motivul pentru care englezoaicele au o piele fără egal. Eu mă uit la pielea ei bătrână, tăbăcită de vreme şi-mi spun că aş prefera să rămân în casă.

Duhneşte îngrozitor şi nu-şi dă deloc seama de asta. Acum câteva zile am cerut să i se pregătească baia şi slujnicele mi-au spus că s-a învoit să şadă pe un scăunel şi să le lase să-i spele picioarele. La cină mormăie în

burbă, fără să știe măcar că o face. Crede în a ține casa deschisă, în stilul măreț de odinioară, și toți, de la cerșetorii din Tonbridge până la fermierii din Edenbridge, sunt bine-veniți să intre în sală și să ne privească mâncând, de parcă am fi regele însuși și n-am avea altceva mai bun de făcut cu banii decât să-i dăm de pomană.

Te rog, te rog, spune-le unchiului și tatei că sunt pregătită să mă întorc la curte, că voi face tot ce-mi cer și că nu trebuie să se teamă de nimic din partea mea. Aș face orice să scap de-aici.

I-am răspuns imediat.

Vei putea să te întorci la curte curând, sunt sigură, fiindcă lordul Henry e logodit cu lady Mary Talbot, împotriva voinței lui. Se spune că a plâns când a făcut jurământul. A plecat cu propriii soldați din Northumberland și sub propriul stindard să apere granița cu scoțienii. Familia Percy trebuie să vegheze la siguranța întregului ținut Northumberland câtă vreme oștirea engleză pleacă iarăși în Franța în vara aceasta împreună cu aliații noștri, spaniolii, ca să termine treaba începută astă-vară.

Nunta lui George cu Jane Parker va avea loc, în sfârșit, luna aceasta și o voi întreba pe mama dacă poți să vii și tu. Fără îndoială că nu-ți va refuza asta.

Eu sunt bine, dar foarte obosită. Pruncul e foarte greu, iar noaptea, când încerc să dorm, se mișcă și lovește cu picioarele. Henric se poartă mult mai blând cu mine decât s-a purtat vreodată și sperăm amândoi să avem un băiat.

Aș vrea să fii și tu aici. Își dorește atât de mult ca pruncul să fie băiat, că aproape mă tem de ce se va întâmpla dacă va fi fată. Dacă aș putea face ceva ca să fie băiat... Nu-mi vorbi de sparanghel. Știu totul despre el. Mă pun să mănânc sparanghel la fiecare masă!

Regina mă urmărește tot timpul. Acum am burta prea mare ca să mă mai ascund și toți știu că e pruncul regelui. William nu trebuie să suporte felicitările nimănui pentru primul nostru copil. Toată lumea știe și există un fel de zid al tăcerii care-i face pe toți să se simtă în largul lor, mai puțin pe mine. Uneori mă simt ca o neghioabă : pântecul

îmi creşte, îmi pierd răsuflarea pe scări şi soţul meu îmi zâmbeşte de parcă am fi străini.

Iar regina...

Mi-aş dori din toată inima să nu fiu silită să mă rog în fiecare dimineaţă şi seară în capela ei. Mă întreb pentru ce se roagă, căci pentru ea nu mai există speranţă. Aş vrea să fii aici. Mi-e dor chiar şi de limba ta cea ascuţită!

Mary.

După nenumărate amânări, George şi Jane Parker urmau să se căsătorească în sfârşit în micuţa capelă de la Greenwich. Anne a primit permisiunea de-a se întoarce de la Hever pentru acea zi. Putea să stea într-una din stranele înalte din fundul capelei, unde să n-o vadă nimeni, dar n-avea voie să participe la ospăţul nupţial. Însă cel mai important pentru noi era faptul că, deoarece nunta urma să aibă loc dimineaţa, Anne trebuia să vină cu o zi înainte, aşa că noi trei – George, Anne şi cu mine – puteam să petrecem împreună noaptea dinainte, de după cină şi până-n zori.

Ne-am pregătit pentru o noapte de taclale, aşa cum se pregătesc moaşele pentru un travaliu lung. George a adus vin, bere tare şi bere slabă, iar eu am coborât la bucătărie şi am şterpelit pâine, carne, brânzeturi şi fructe de la bucătarii mai mult decât bucuroşi să încarce o tavă cu mâncare pentru mine, crezând că burta mea mare, de sarcină de şapte luni, mă făcea să-mi fie foame.

Anne purta costumul ei de călărie modificat. Părea mai în vârstă de şaptesprezece ani, mai slabă şi mai palidă.

— Plimbările prin ploaie cu bătrâna cotoroanţă! a zis posomorâtă.

Tristeţea îi dăduse o seninătate pe care n-o avusese înainte. Era ca şi cum ar fi învăţat o lecţie dură: că în viaţă şansele nu-i vor cădea în poală ca nişte cireşe coapte. Şi-i ducea dorul celui pe care-l iubea: Henry Percy.

— Visez tot timpul la el, a zis ea simplu. Mi-aş dori să n-o fac. E o durere fără sens. M-am săturat de ea! Sună ciudat, nu? Dar m-am săturat până peste cap să fiu nefericită.

I-am aruncat o privire lui George. Se uita la Anne cu o expresie plină de compasiune.

— Când e nunta lui? l-a întrebat Anne întristată.

— Luna viitoare, a zis el.

Ea a dat din cap.

— Atunci se va termina totul. Asta dacă nu cumva ea moare, bineînţeles.

— Dacă moare, el ar putea să se însoare cu tine, am spus plină de speranţă.

Anne a ridicat din umeri.

— Neghioabă mai eşti! a zis brusc. Nu pot în nici un caz să-l aştept cu speranţa că, într-o zi, Mary Talbot o să cadă lată. Odată ce-am trecut prin asta, sunt o carte importantă de jucat, nu? Mai ales dacă naşti un băiat. Voi fi mătuşa bastardului regelui.

Fără să vreau, mi-am pus mâinile pe burtă, protector, ca şi cum n-aş fi dorit ca pruncul meu să audă că e dorit doar dacă e băiat. I-am amintit lui Anne:

— Va purta numele Carey.

— Şi dacă e băiat, se naşte sănătos şi are părul bălai?

— Îl voi boteza Henry.

Am zâmbit la gândul că voi ţine în braţe un prunc puternic cu părul bălai.

— Şi nu mă îndoiesc că regele va face ceva foarte însemnat pentru el.

— Şi ne vom ridica în ierarhie cu toţii ca unchi şi mătuşi ai fiului regelui, a subliniat George. Poate îi va da un mic ducat sau un titlu de conte. Cine ştie?

— Şi tu, George? l-a întrebat Anne. Eşti vesel în seara asta atât de veselă? Mă aşteptam să pleci de la castel, să petreci până-n zori şi să bei până cazi în şanţ, nu să stai aici în tovărăşia unei doamne grase şi a alteia cu inima frântă.

George şi-a turnat nişte vin şi s-a uitat posomorât în pocal.

— O doamnă grasă şi o alta cu inima frântă se potrivesc de minune cu starea mea. N-aş putea să dansez sau să cânt nici dacă viaţa mea ar atârna de asta. Chiar *e* o otravă de femeie, nu-i aşa? Iubita mea? Viitoarea mea soţie? Spuneţi-mi adevărul. Nu mi se pare, nu? Are ceva care te face să te tragi înapoi din faţa ei, nu-i aşa?

— O, prostii! am spus. Nu e o otravă.

— Mă face să strâng din dinţi şi aşa a fost dintotdeauna, a spus Anne fără înconjur. Oriunde există bârfă măruntă sau scandal primejdios, oriunde cineva povesteşte despre

altcineva, ea e de față. Aude totul, observă totul și crede întotdeauna ce poate fi mai rău despre toți.

— Știam eu, a zis George înnegurat. Dumnezeule! Ce mai soție!

— Ar putea să-ți ofere o surpriză în noaptea nunții, a spus Anne cu viclenie, bând puțin vin.

— Poftim? a zis repede George.

Anne a ridicat din sprâncene pe deasupra pocalului.

— Pentru o virgină, e foarte bine informată. Foarte cunoscătoare în chestiuni ce privesc femeile măritate. Femeile măritate și târfele.

George a rămas cu gura căscată.

— Nu-mi spune că nu e fecioară! Cu siguranță aș putea anula căsătoria dacă nu e fecioară!

Anne a clătinat din cap.

— N-am văzut niciodată un bărbat făcând ceva din alt motiv decât politețea, a spus. Pentru numele lui Dumnezeu, cine ar face-o? Dar ea privește, ascultă și nu-i pasă ce întreabă sau ce vede. Odată am auzit-o vorbind în șoaptă cu una dintre fetele Seymour despre cineva care s-a culcat cu regele – nu tu, mi-a zis repede. Erau vorbe foarte lumești despre sărutul cu gura deschisă, despre lins cu limba și supt, despre tot felul de poziții – dacă ar trebui să fii deasupra regelui sau sub el și unde ar trebui să pui mâinile și ce-ai putea face pentru a-i dărui o asemenea plăcere, încât să n-o uite niciodată.

— Și ea cunoaște practicile astea franțuzești? a întrebat George uluit.

— Vorbea ca și cum le-ar cunoaște, a răspuns Anne și a zâmbit văzându-i uimirea.

— Ei, pe toți sfinții! a spus George umplându-și iar pocalul cu vin și fluturând urciorul spre mine. Poate voi fi un soț mai fericit decât credeam. Unde să pui mâinile, ha? Și unde trebuie puse, domniță Annamaria? Căci se pare că ai auzit și tu conversația asta, la fel ca și adorabila mea viitoare nevastă.

— O, nu mă întreba pe mine! Sunt fecioară. Întreabă pe cine vrei. Întreab-o pe mama sau întreabă-i pe tata și pe unchiul. Întreabă-l pe cardinalul Wolsey, a anunțat lucrul ăsta oficial. Sunt fecioară. Sunt o fecioară confirmată, atestată oficial. Wolsey, arhiepiscopul de York, declară el însuși că sunt fecioară. Mai fecioară decât mine nu se poate!

— Atunci am să-ţi povestesc totul, a zis George înveselit. Îţi voi scrie la Hever, Anne, şi poţi să-i citeşti şi bunicii Boleyn scrisorile mele.

În dimineaţa nunţii George era palid ca o mireasă. Doar Anne şi cu mine ştiam că asta nu e din pricină că ar fi băut cu nemiluita în noaptea dinainte. N-a zâmbit deloc când Jane Parker s-a apropiat de altar, dar ea avea întipărit pe faţă un zâmbet larg şi radios care ajungea pentru amândoi.

Cu mâinile încleştate pe pântec, mă gândeam că trecuse multă vreme de când stătusem în faţa altarului şi jurasem să uit de toţi şi să-i fiu credincioasă lui William Carey. El mi-a aruncat o privire şi un zâmbet uşor, de parcă s-ar fi gândit la rândul lui că nu prevăzuserăm asta când ne ţinuserăm de mână la altar, plini de speranţă, cu doar patru ani în urmă.

Regele Henric stătea în partea din faţă a bisericii, uitându-se la fratele meu şi la soţia acestuia, şi mi-am zis că burta mea cea mare era prielnică familiei mele. La nunta mea, regele venise târziu şi mai mult ca să-i facă pe plac prietenului său William decât ca să onoreze familia Boleyn. Dar când noua pereche s-a întors de la altar şi a traversat biserica, se afla în primul rând al celor veniţi să-i felicite şi a condus împreună cu mine oaspeţii la ospăţul de nuntă. Mama mi-a zâmbit de parcă aş fi fost singura ei fiică, în timp ce Anne ieşea în tăcere pe uşa laterală a capelei, îşi lua calul şi se întorcea la Hever însoţită doar de servitori.

M-am gândit cum călărea singură spre Hever, văzând castelul de la poarta gărzilor, frumos ca o jucărie în lumina lunii. M-am gândit la şerpuirea cărării printre copaci, până la podul mobil. M-am gândit la huruitul pe care îl scotea podul când era coborât şi la sunetul sec al copitelor calului când păşea delicat pe scânduri. M-am gândit la mirosul stătut al şanţului cu apă şi la izul cărnii gătite la frigare, pe care-l puteai simţi de cum intrai în curte. M-am gândit la curtea scăldată în lumina lunii şi la linia neregulată a acoperişului profilat pe cerul nocturn şi mi-am dorit din toată inima mea sfâşiată de dorinţe contradictorii să fiu cavaler de Hever şi nu falsa regină a unei curţi mascate. Mi-am dorit din toată inima să port în pântec un fiu legitim şi să mă pot apleca pe fereastră ca să-mi privesc pământurile – poate doar un mic

conac de ţară –, ştiind că într-o zi toate acestea îi vor aparţine de drept.

Dar în schimb eram norocoasa Boleyn, acea Boleyn binecuvântată de soartă care se bucura de favorurile regelui. O Boleyn care nu-şi putea imagina hotarele pământului fiului ei şi care nu reuşea să-şi închipuie nici în vis cât de sus avea să se ridice el.

Vara anului 1524

M-am retras de la curte pe toată durata lunii iunie ca să mă pregătesc pentru durerile naşterii. Aveam o odaie întunecoasă, cu tapiserii groase şi nu-mi era îngăduit să văd lumina soarelui sau să respir aer curat până nu treceau şase săptămâni de la naşterea pruncului. Cu totul, urma să stau închisă două luni şi jumătate. Mă îngrijeau mama şi două moaşe, ajutate de două slujitoare de rând şi de una personală. În anticamera odăii, doi doctori făceau cu schimbul zi şi noapte, aşteptând să fie chemaţi.

— Poate să stea Anne cu mine? am întrebat-o pe mama când am dat cu ochii de încăperea întunecoasă.

Ea s-a încruntat.

— Tatăl ei i-a poruncit să rămână la Hever.

— O, te rog! Voi sta aici atâta timp... mi-ar plăcea tovărăşia ei.

— Poate să vină în vizită, a hotărât mama. Dar nu poate să fie de faţă la naşterea fiului regelui.

— Sau a fiicei lui, i-am amintit.

Ea a făcut semnul crucii asupra pântecului meu şi a şoptit:

— Doamne, te rog, fă să fie băiat!

N-am mai spus nimic, mulţumită că obţinusem ceea ce voiam – vizita lui Anne. Sora mea a venit pentru o zi, dar până în urmă a rămas două zile cu mine. Era plictisită de Hever, furioasă pe bunica Boleyn şi disperată să scape de-acolo, chiar dacă asta însemna o odaie întunecoasă şi o soră care-şi aştepta sorocul şi-şi trecea timpul cosând cămăşuţe de noapte pentru bastardul regal.

— Ai fost la ferma Home? am întrebat-o.

— Nu. Am trecut pe lângă ea.

— Mă întrebam cum le merge cu cultivarea căpşunilor.

A ridicat din umeri.

— Şi ferma lui Peter? Te-ai dus acolo la tunsul oilor?

— Nu.

— Ştii ce recoltă de fân avem anul ăsta?

— Nu.

— Anne, ce Dumnezeu faci toată ziua?

— Citesc, mi-a răspuns. Exersez la muzică. Am compus nişte cântece. Călăresc în fiecare zi. Mă plimb prin grădină. Ce altceva se poate face la ţară?

— Eu fac turul fermelor.

Anne a ridicat din sprâncene.

— Sunt mereu la fel, a zis ea. Iarba creşte.

— Ce-ai citit?

— Teologie, mi-a răspuns scurt. Ai auzit de Martin Luther?

— Sigur că am auzit, am spus jignită. Suficient ca să știu că e un eretic și că toate cărțile lui sunt interzise.

Anne mi-a aruncat micul ei zâmbet tainic.

— Nu e neapărat eretic. E o problemă de opinie. Am citit cărţile lui şi ale altora care gândesc ca el.

— Ai face bine să nu vorbeşti despre asta. Dacă tata și mama află că ai citit cărţi interzise, te vor trimite iarăși în Franţa sau oriunde altundeva, ca să nu le stai în cale.

A ridicat din umeri.

— Mie nu-mi acordă nimeni atenţie. Sunt eclipsată de gloria ta. Există o singură cale de-a ajunge în centrul atenției familiei ăsteia, şi anume să intri în patul regelui. Trebuie să fii târfă pentru ca familia asta să te iubească.

Mi-am aşezat mâinile pe pântecul umflat şi i-am zâmbit, deloc impresionată de maliţia ei.

— Nu-i nevoie să mă înţepi tot timpul pentru că stelele m-au adus aici. N-a fost nevoie să pui ochii pe Henry Percy şi apoi să cazi în dizgraţie.

Pentru o clipă, masca de pe faţa ei frumoasă a căzut și i-am putut vedea dorul aprig din ochi.

— Ai veşti de la el?

Am clătinat din cap.

— Dacă mi-a scris, nu mi-au dat scrisoarea. Cred că se luptă şi acum cu scoţienii.

Şi-a muşcat buzele ca să-şi înăbuşe un geamăt slab.

— Dumnezeule, dacă e rănit sau chiar mort?

Am simţit pruncul mişcându-se şi mi-am pus palmele calde pe corsajul larg.

— Anne, ar trebui să nu mai însemne nimic pentru tine.

A plecat genele, ca să-şi ascundă ardoarea din privire.

— Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

— Acum e un bărbat însurat, am spus cu hotărâre. Trebuie să-l uiţi dacă vrei să te mai întorci vreodată la curte.

A arătat spre burta mea şi a zis fără înconjur:

— Asta-i problema mea. Toţi cei din familia asta se gândesc la un singur lucru: că s-ar putea să-l porţi în pântec pe fiul regelui. I-am scris tatei de vreo şase ori, iar el şi-a pus secretarul să-mi scrie o dată. Nici nu se gândeşte la mine. Nu-i pasă de mine. Tuturor le pasă doar de tine şi de burta ta cea mare.

— Vom afla în curând.

Încercam să par senină, dar mă temeam. Dacă îi năşteam lui Henric o fată puternică şi adorabilă, ar fi fost bucuros să arate lumii că e potent. Însă nu era un om de rând. Voia să dovedească lumii că poate să odrăslească un prunc sănătos. Voia să dovedească lumii că e în stare să odrăslească un băiat.

Dar a fost fată. În ciuda atâtor luni de speranţe şi rugăciuni şoptite şi chiar rugăciuni speciale în bisericile de la Hever şi de la Rochford, am născut o fetiță.

Dar era fetiţa *mea*. Un ghemuleț desăvârșit de om cu mâini atât de mici, încât păreau membrele unei broscuțe, şi ochi de un albastru atât de închis, încât îmi aminteau de cerul de la Hever la miezul nopţii. Creştetul îi era acoperit cu un puf negru, pe-atât de diferit de coama aurie a lui Henric pe cât îţi puteai imagina. Dar avea gura lui ca un boboc de trandafir, care parcă cerea să fie sărutată. Când căsca, arăta exact ca un rege supărat că nu i s-au adus destule laude. Când plângea, îi curgeau pe obrajii trandafirii adevărate lacrimi de revoltă. Când o hrăneam, ţinând-o în braţe şi minunându-mă de puterea cu care sugea stăruitor la sânul meu, se umfla ca un miel şi dormea de parcă ar fi fost un beţiv căzut lângă un butoi cu mied.

O ţineam în braţe tot timpul. Aveam o doică la dispoziţie care să aibă grijă de ea, dar am susţinut că mă dor sânii atât

de tare, încât trebuie s-o las să sugă, şi aşa, prin viclenie, am păstrat-o lângă mine. M-am îndrăgostit deplin şi iremediabil de ea şi nu-mi puteam închipui nici măcar o clipă că lucrurile ar fi stat mai bine dacă ar fi fost băiat.

Chiar şi Henric s-a topit la vederea ei când m-a vizitat în liniştea plină de umbre a odăii de naştere. A ridicat-o din leagăn şi s-a minunat de perfecţiunea fetişoarei minuscule, a mâinilor, a tălpilor mici ce se iveau de sub rochia cu broderii bogate.

— O vom numi Elizabeth, a spus legănând-o cu blândeţe.

— Pot să-i aleg eu numele? am întrebat cu o mare îndrăzneală.

— Nu-ţi place Elizabeth?

— Mă gândeam la alt nume.

A ridicat din umeri. Era un nume de fată. Nu conta cine ştie ce.

— Cum doreşti. Dă-i ce nume vrei. E o mică frumuseţe, nu?

Mi-a dăruit o pungă cu aur şi un colier cu diamante. Şi mi-a adus nişte cărţi – o critică asupra propriilor sale scrieri teologice şi alte lucrări grele, recomandate de cardinalul Wolsey. I-am mulţumit pentru ele şi le-am pus deoparte, cu gândul să i le trimit lui Anne şi să o rog să-mi facă un rezumat în scris, ca să pot susţine o conversaţie cu aerul că le-am citit.

La început vizita lui a fost oarecum protocolară – stăteam amândoi de o parte şi de alta a căminului, dar apoi el m-a aşezat pe pat, s-a întins lângă mine şi m-a sărutat blând şi dulce. N-a durat mult până când a vrut să mă aibă, aşa că a trebuit să-i amintesc că încă nu fusesem binecuvântată în biserică. Nu eram curată. I-am atins brâul cu timiditate, iar el mi-a luat mâna cu un oftat şi a apăsat-o pe bărbăţia lui tare. Mi-aş fi dorit să-mi fi spus cineva ce voia de la mine. Dar mi-a călăuzit chiar el atingerea şi mi-a şoptit la ureche ce voia să facă, iar după scurt timp, cu mişcările lui şi cu mângâierile mele stângace, a scos un suspin adânc şi a rămas neclintit.

— E destul pentru tine? l-am întrebat timid.

S-a întors şi mi-a zâmbit tandru.

— Dragostea mea, e o mare plăcere să te am chiar şi aşa, după atâta timp! Când mergi la biserică, nu mărturisi asta – păcatul e doar al meu. Ai putea ispiti şi un sfânt.

— Şi o iubeşti? am stăruit.

A chicotit leneş şi blând.

— O, da! E la fel de adorabilă ca mama ei.

După câteva clipe s-a ridicat şi şi-a aranjat hainele. Mi-a aruncat zâmbetul lui larg şi jucăuş, care încă mă mai încânta, cu toate că mintea îmi era pe jumătate la pruncul din leagăn şi pe jumătate la durerea surdă din sânii mei grei de lapte.

— După ce vei fi binecuvântată în biserică, vei avea odăi mai apropiate de ale mele, mi-a promis. Vreau să-mi fii tot timpul alături.

Am zâmbit. Era un moment încântător. Regele Angliei mă voia alături de el mereu.

— Vreau să-mi faci un băiat, mi-a zis fără înconjur.

Tata era mânios pe mine fiindcă pruncul era fată – sau cel puţin aşa spunea mama, aducându-mi veşti dintr-o lume exterioară ce părea foarte îndepărtată. Unghiul era dezamăgit, dar hotărât să n-o arate. Am dat din cap, ca şi cum mi-ar fi păsat, dar simţeam doar o încântare totală, căci în dimineaţa aceea fetiţa deschisese ochii şi mă privise cu un fel de intensitate luminoasă, care mi-a dat siguranţa că m-a văzut şi m-a recunoscut drept mama ei. Nici tata, nici unchiul nu puteau intra în odaia de naştere, iar regele nu şi-a repetat vizita. Aveam sentimentul că încăperea aceea e un refugiu doar al nostru, o odaie tainică în care bărbaţii, cu planurile şi înşelătoriile lor, nu puteau pătrunde.

George a venit să mă vadă, încălcând convenţiile cu obişnuita lui eleganţă detaşată.

— Nu se întâmplă nimic prea groaznic aici, nu? m-a întrebat el, băgând capul frumos pe uşă.

— Nu, nimic, am răspuns întâmpinându-l cu un zâmbet şi întinzându-i obrazul, ca să mă sărute.

S-a aplecat asupra mea şi m-a sărutat apăsat pe buze.

— O, ce deliciu – sora mea, o tânără mamă, o duzină de plăceri interzise, toate în acelaşi timp! Mai sărută-mă o dată – sărută-mă aşa cum îl săruţi pe Henric!

L-am împins la o parte.

— Fugi de-aici! Uită-te la fetiţă.

A privit-o cum dormea în braţele mele.

— Frumos păr. Cum vrei s-o botezi?

Am aruncat o privire înspre ușa încuiată. Știam că-n George puteam avea încredere.

— Vreau s-o botez Catherine.

— Ciudat.

— Nu văd de ce. Fac parte din suita ei de doamne.

— Dar copilul e al soțului ei!

Am chicotit – îmi era imposibil să nu-mi savurez bucuria.

— O, George, știu! Dar am admirat-o din clipa în care am intrat în serviciul ei. Și vreau să-i arăt că o respect – indiferent de toate cele întâmplate.

Pe chipul lui George stăruia totuși îndoiala.

— Ești convinsă că va înțelege? Nu va crede că e un fel de batjocură?

Gândul ăsta m-a șocat atât de mult, încât am strâns-o cu putere pe Catherine la piept.

— Doar n-o să-și închipuie că vreau să triumf în fața ei!

— Gata, hei, de ce plângi? Mary, n-ai de ce să plângi! Nu plânge, altfel o să se acrească laptele sau mai știu eu ce.

— Nu plâng, am spus, ignorându-mi lacrimile de pe obraji. Nu vreau să plâng.

— Păi atunci încetează, m-a rugat George. Încetează, Mary! O să intre mama și toți vor da vina pe mine că te-am supărat. Și vor spune că, de fapt, nici n-aveam ce să caut aici. Ce-ar fi să aștepți până ai să poți ieși din odaie, iar atunci vei putea să mergi s-o vezi pe regină și s-o întrebi personal dacă acceptă complimentul? E singurul lucru pe care l-aș propune.

M-am simțit pe loc înveselită.

— Da! Aș putea să fac asta, iar atunci aș putea să-i explic.

— Dar nu plânge, mi-a amintit el. E regină, nu-i plac lacrimile. Pun rămășag că n-ai văzut-o niciodată plângând, cu toate că ai fost lângă ea zi și noapte, timp de patru ani.

M-am gândit câteva clipe, apoi am spus încet.

— Nu... Știi, în acești patru ani, n-am văzut-o niciodată plângând.

— Și nici n-o vei vedea, a spus George mulțumit. Nu e genul de femeie pe care nefericirea s-o dărâme. E o femeie cu o voință extrem de puternică.

Am mai avut un singur vizitator: soțul meu, William Carey. A venit binevoitor, cu un castron cu căpșuni timpurii, aduse de la Hever la porunca lui.

— Ca să-ţi aminteşti de casă, a zis cu bunătate.
— Mulţumesc.
A aruncat o privire către leagăn.
— Mi s-a spus că e fată şi că e sănătoasă şi puternică.
— Aşa e, am răspuns, puţin rănită de indiferenţa din glasul lui.
— Şi ce nume poartă? În afară de al meu? Presupun că-mi va purta numele, nu pe cel de Fitzroy sau un altul care să confirme că e copilul nelegitim al regelui.
Mi-am muşcat limba şi am plecat capul, spunând cu umilinţă:
— Regret că te-am jignit, soţul meu.
A dat din cap.
— Aşadar, ce nume poartă?
— Se va numi Carey. M-am gândit la Catherine Carey.
— Cum ţi-e voia, doamnă. Mi s-au dăruit cinci pământuri bune şi rangul de cavaler. Acum sunt sir William, iar tu eşti lady Carey. Venitul meu a ajuns mai mult decât dublu. Regele nu ţi-a spus?
— Nu.
— Mă bucur de cele mai mari favoruri. Dacă ne-ai fi îndatorat cu un băiat, probabil că m-ar fi aşteptat o proprietate în Irlanda sau în Franţa. Aş fi putut fi lord Carey. Cine ştie unde ne-ar fi dus un băiat bastard?
N-am răspuns. Tonul lui William era blând, dar vorbele aveau o sonoritate muşcătoare. Nu credeam că-mi cere cu adevărat să mă bucur de norocul său de-a fi cel mai renumit încornorat din Anglia.
— Ştii, îmi închipuiam că voi fi un om mare la curtea regelui, a zis cu regret. Pe când ştiam că-i place tovărăşia mea, pe când steaua mea se ridica tot mai sus. Speram să fiu cam ca tatăl tău, un om de stat care să vadă imaginea în întregul ei, care să-şi joace rolul în controversele de la marile curţi europene, negociind cu unii şi cu alţii şi călăuzindu-se mereu după interesele ţării sale. Dar nu, iată-mă răsplătit înzecit fără să fi făcut nimic, decât că m-am uitat în altă parte când regele îmi ducea soţia în patul lui.
Am rămas tăcută, cu ochii plecaţi. Când am ridicat privirea, William îmi zâmbea – zâmbetul lui pieziş, ironic şi pe jumătate trist.

— Ah, soţioară, a spus cu blândeţe. N-am avut prea mult timp împreună, aşa-i? Nu am făcut dragoste prea bine şi nici prea des. N-am învăţat tandreţea, nici măcar dorinţa. Am avut doar puţin timp.

— Îmi pare rău şi pentru asta, am zis moale.

— Pentru că n-am făcut dragoste?

— Milord? am spus, sincer nedumerită de brusca notă tăioasă din vocea lui.

— S-a sugerat foarte politicos de către rudele tale că poate am visat totul şi că, de fapt, noi doi nu ne-am culcat niciodată împreună. Asta e dorinţa ta? Să neg că te-am avut vreodată?

Eram surprinsă.

— Nu! Ştii bine că dorinţele mele nu sunt consultate în aceste chestiuni.

— Şi nu ţi-au cerut să-i spui regelui că am fost impotent în noaptea nunţii şi-n fiecare noapte care a urmat?

Am clătinat din cap.

— De ce aş afirma una ca asta?

A sugerat, zâmbind:

— Ca să ne fie anulată căsătoria. Ca să fii femeie nemăritată, iar următorul copil să fie un Fitzroy. Poate că Henric va putea fi convins să-l facă legitim, fiul său şi moştenitorul tronului. Şi atunci ai fi mama următorului rege al Angliei.

S-a aşternut tăcerea. M-am trezit că-l privesc cu faţa golită de orice expresie. Am şoptit:

— E imposibil ca ei să vrea să fac una ca asta!

— O, voi, cei din familia Boleyn! a spus el cu blândeţe. Ce se va întâmpla cu tine, Mary, dacă ei obţin anularea căsătoriei noastre şi te împing mai departe? Asta năruie instituţia căsătoriei şi te numeşte pe tine, fără contradicţie, târfă, o mică târfă frumuşică.

Am simţit că-mi iau foc obrajii, dar n-am deschis gura. M-a privit câteva clipe. Am văzut cum îi dispare mânia de pe chip şi cum e înlocuită de un fel de compasiune obosită. M-a sfătuit:

— Spune ce trebuie să spui. Ce-ţi vor porunci. Dacă te presează să spui că în noaptea nunţii am jonglat cu bile de argint până-n zori şi nu m-am culcat deloc cu tine, spune-o, jură dacă trebuie – şi va trebui să juri. Vei avea de înfruntat duşmănia reginei Caterina însăşi şi ura întregii Spanii. De-a

mea te voi scuti. Biată fetiță prostuță ! Cred că, dacă-n leagănul acela s-ar fi aflat un băiat, te-ar fi îndemnat la sperjur din prima clipă după binecuvântarea în biserică, pentru a te descotorosi de mine și a-l ademeni pe Henric mai departe.

Ne-am privit țintă câteva momente. Apoi am șoptit:

— Atunci probabil că tu și cu mine suntem singurii oameni din lumea întreagă care nu regretă că e fetiță. Pentru că nu vreau mai mult decât am acum.

A zâmbit cu zâmbetul lui amar, de curtean.

— Dar data viitoare?

Curtea se afla în procesiunea de vară pe drumurile prăfoase ce duceau în Sussex, iar de acolo la Winchester și pe urmă mai departe, la New Forest, pentru ca regele să poată vâna căprioare în fiecare zi, din zori până-n amurg, și apoi să se ospăteze cu vânat în fiecare seară. Soțul meu era cu regele, mereu alături de el – împreună, ca băieții, fără vreun gând de gelozie când curtea era în mișcare, ogarii alergau lătrând în fața cailor, iar șoimii veneau în urmă, în căruța lor specială, pe lângă care mergeau călare șoimarii, cântându-le ca să stea liniștiți. Fratele meu era și el acolo, călărind alături de Francis Weston pe un nou cal negru de vânătoare, un animal mare și puternic, dăruit de rege din grajdurile regale – încă un semn al afecțiunii pe care ne-o purta mie și alor mei. Tata era în Europa, unde se ocupa de negocierile fără sfârșit dintre Anglia, Franța și Spania, încercând să țină în frâu ambiția a trei tineri monarhi inteligenți și lacomi, care se întreceau ca să obțină titlul de cel mai mare rege din Europa. Mama a plecat împreună cu toată curtea, însoțită de mica ei suită de servitori. S-a dus și unchiul meu, cu oamenii săi îmbrăcați în livreaua Howard, ca să țină tot timpul sub supraveghere, precaut, ambițiile și pretențiile familiei Seymour. Se aflau acolo și familia Percy, Charles Brandon și regina Maria, bancherii din Londra, diplomații străini : toți bărbații de vază și-au abandonat pământurile, fermele, corăbiile, minele, negoțul și casele de la oraș ca să meargă la vânătoare cu regele și nimeni nu îndrăznea să rămână în urmă, în caz că ar fi fost bani de dăruit sau favoruri de împărțit sau în caz că privirea jucăușă a regelui ar fi căzut pe vreo fiică ori vreo soție frumoasă și s-ar fi putut câștiga un post.

Mie, slavă Domnului, mi se îngăduise să lipsesc în acest an şi mă bucuram să pot pleca din Londra, străbătând alene drumurile ce duceau spre Kent. Anne m-a întâmpinat în curtea îngrijită a castelului Hever, cu chipul la fel de întunecat ca o furtună de vară.

— Cred că eşti nebună! a zis ea în loc de salut. Ce cauţi aici?

— Am vrut să-mi petrec vara aici, cu fetiţa mea. Am nevoie de odihnă.

— Nu arăţi ca şi cum ai avea nevoie de odihnă, a zis cercetându-mi faţa. Eşti frumoasă, a adăugat fără tragere de inimă.

— Dar uită-te la ea!

Am dat la o parte şalul cel alb ce acoperea obrazul micuţei Catherine. Dormise aproape tot drumul, legănată de mişcările neîncetate ale litierei. Anne a privit-o din politeţe şi a zis, fără prea mare convingere:

— E drăgălaşă. Dar de ce n-ai trimis-o aici cu doica?

Am oftat: îmi era imposibil s-o conving pe Anne că există un loc mai bun unde să te afli decât curtea. Am intrat în sală şi i-am dat voie doicii s-o ia pe Catherine din braţele mele, ca să-i schimbe scutecele.

— Şi apoi adu-mi-o înapoi! i-am poruncit.

M-am aşezat pe unul din jilţurile sculptate de la masa din sala cea mare şi i-am zâmbit lui Anne, care stătea în faţa mea, nerăbdătoare ca un anchetator. I-am spus sec:

— Nu prea mă interesează curtea. Aşa e când ai un copil; n-ai cum să înţelegi. E ca şi cum mi-aş fi dat seama brusc care e scopul vieţii. Nu să obţii privilegii cât mai mari din partea regelui sau să-ţi croieşti drum la curte. Nici măcar să obţii o poziţie ceva mai înaltă pentru familia ta. Există lucruri care contează mai mult. Vreau ca fetiţa mea să fie fericită. Nu vreau să fie trimisă de lângă mine de îndată ce creşte suficient de mare ca să poată merge. Vreau să fiu tandră cu ea. Vreau să fie educată sub ochii mei. Vreau să crească aici şi să cunoască râul, câmpurile şi sălciile din mlaştini. Nu vreau să fie o străină în propriul ei ţinut.

Chipul lui Anne nu oglindea nici o emoţie.

— E doar un bebeluş, a zis sec. Şi e posibil să moară. O să mai ai cu zecile. Ai de gând să te porţi la fel cu toţi?

Gândul acesta m-a făcut să tresar, dar ea nici măcar n-a băgat de seamă.

— Nu știu. Nu știam că voi avea sentimentele astea față de ea. Dar le am, Anne! Fetița mea e cel mai de preț lucru din lume. E mult mai importantă pentru mine decât orice altceva. Nu mă pot gândi decât cum s-o îngrijesc și s-o văd sănătoasă și fericită. Când plânge, parcă mi se împlântă un pumnal în inimă. Nu sunt în stare să îndur gândul că plânge. Și vreau s-o văd cum crește. Nu voi accepta să fiu despărțită de ea.

— Regele ce spune? a întrebat Anne, trecând la singurul lucru de importanță centrală pentru un Boleyn.

— Nu i-am mărturisit toate astea. S-a bucurat că plec peste vară să mă odihnesc. Voia să pornească la vânătoare. Anul ăsta ardea de nerăbdare să plece. Nu l-a deranjat prea mult.

— Nu l-a deranjat prea mult? a repetat ea, nevenindu-i să creadă.

M-am corectat.

— Nu l-a deranjat deloc.

Anne a dat din cap rozându-și degetele. Aproape că-i vedeam creierul făcându-și calcule în timp ce recapitula ce-i spusesem.

— Atunci, foarte bine, a zis ea. Dacă familia nu insistă să însoțești curtea, nu văd de ce să-mi fac griji. Dumnezeu mi-e martor că e mai amuzant să te am aici. Poți măcar să pălăvrăgești cu băbătia aceea nemiloasă și să mă scutești pe mine de vorbăria ei fără sfârșit.

Am zâmbit.

— Anne, chiar n-ai pic de respect!

— Da, da, da, a zis ea nerăbdătoare, trăgându-și un scaun lângă mine. Dar acum spune-mi toate noutățile. Povestește-mi despre regină. Și vreau să știu ce părere a avut Thomas More despre noul tratat religios din Germania. Și care sunt planurile cu francezii? Va fi din nou război?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Acum câteva seri vorbea cineva despre asta, dar n-am ascultat.

Anne a pufnit supărată și a sărit în picioare.

— A, foarte bine! a zis ea enervată. Vorbește-mi atunci despre copil. E singurul lucru care te interesează, nu-i așa?

Stai tot timpul cu urechea ciulită ca s-o auzi, nu? Arăţi ridicol! Pentru numele lui Dumnezeu, îndreaptă-ţi ţinuta! Doica n-o va aduce înapoi mai repede doar fiindcă tu arăţi ca un ogar pe urmele vânatului.

Am râs de acurateţea descrierii ei.

— E ca atunci când eşti îndrăgostit. Îmi doresc să fiu cu ea tot timpul.

— Tu eşti mereu îndrăgostită, a spus Anne supărată. Eşti ca un bulgăre mare de unt: te topeşti mereu de iubire pentru cineva. Cândva era regele şi am profitat foarte bine de asta. Acum e copilul lui, ceea ce nu ne va ajuta cu nimic. La tine e mereu pic, pic, pic: pasiune, simţăminte şi dorinţă. Mă scoate din sărite!

I-am zâmbit.

— Asta pentru că tu eşti toată numai ambiţie.

Ochii i-au scăpărat.

— Bineînţeles. Mai există şi altceva?

Henry Percy a plutit între noi ca o fantomă.

— Nu vrei să ştii dacă l-am văzut? am întrebat-o.

Era o întrebare plină de cruzime, pe care o pusesem cu speranţa de-a vedea durere în ochii ei, dar răutatea nu mi-a fost răsplătită. Anne avea o faţă rece şi dură. S-ar fi zis că încetase să-l mai jelească şi că nu avea să mai plângă niciodată după un bărbat.

— Nu, mi-a răspuns ea. Aşa că, atunci când vor întreba, poţi să le spui că nu i-am rostit nici măcar o dată numele. A renunţat, nu? S-a însurat cu altă femeie.

— A crezut că l-ai părăsit! am protestat.

A întors capul şi a spus cu o voce aspră:

— Dacă ar fi fost un bărbat adevărat, ar fi continuat să mă iubească. Dacă situaţia ar fi fost invers, eu nu m-aş fi măritat atâta timp cât iubitul meu era liber. El a cedat, a renunţat la mine. Nu-l voi ierta niciodată. Pentru mine e mort. Eu pot să fiu moartă pentru el. Nu vreau decât un singur lucru: să ies din cripta asta şi să mă întorc la curte. Pentru mine rămâne doar ambiţia.

Anne, bunica Boleyn, micuţa Catherine şi cu mine ne-am instalat comod ca să petrecem vara împreună, într-o tovărăşie sporită numeric. Când mi-am recăpătat forţele şi durerea

din părțile intime a scăzut, am urcat iarăși în șa și am început să ies călare după-amiaza. Cutreieram în lung și-n lat valea noastră și urcam până pe dealurile din Weald. Priveam fânețele înverzind din nou după primul cosit și oile îmbrăcându-și iarăși haina albă și pufoasă. Le-am urat secerătorilor spor la lucru când au intrat în lanurile de grâu ca să înceapă seceratul noii recolte și i-am văzut încărcând grânele în căruțe mari și ducându-le în grânar și apoi la moară. Într-o seară, când secerătorii au trimis câinii să vâneze animalele prinse în capcană în ultima fâșie de grâu nesecerată, am mâncat iepure. Am privit cum sunt despărțite vacile de viței, pentru înțărcat, și am simțit că mă dor și pe mine sânii, din compasiune, când le-am văzut adunându-se în jurul porții și încercând să treacă prin gardurile vii, care erau foarte dese, năpustindu-se, scuturând din cap și mugind după copilașii lor.

— Au să uite, lady Carey, mi-a zis văcarul ca să mă liniștească. N-au să jelească mai mult de câteva zile.

I-am zâmbit.

— Aș vrea să îi putem lăsa împreună mai mult timp!

— Viața e grea și pentru om, și pentru animal, a spus el cu hotărâre. Viţeii trebuie înțărcați – altfel, de unde v-ar veni untul și brânza?

Merele creșteau rotunde și roșii în livadă. M-am dus la bucătărie și l-am rugat pe bucătar să ne facă pentru cină colțunași mari, grași, cu mere. Prunele deveneau tot mai cărnoase și mai vineții, pielița începea să le crape, iar viespile leneșe ce apăreau spre sfârșitul verii bâzâiau în jurul copacilor și se îmbătau cu siropul fructelor. În aer plutea mireasma dulce a caprifoiului și parfumul amețitor al fructelor ce se coceau pe ramuri. Îmi doream ca vara să nu se termine niciodată. Îmi doream ca fetița mea să rămână mereu așa cum era acum: micuță, perfectă, adorabilă. Culoarea ochilor ei se schimba: albastrul-închis de la naștere se preschimba într-un indigo mai întunecat, aproape în negru. Avea să devină o frumusețe cu ochi negri, la fel ca mătușa ei cea aprigă din fire.

Acum zâmbea când mă vedea. Am pus-o la încercare de mai multe ori și m-am supărat rău pe bunica Boleyn, care pretindea că copiii sunt orbi până la doi-trei ani și că-mi pierd vremea aplecându-mă asupra leagănului ei, cântându-i, întinzând un covor sub copaci și stând acolo cu ea, desfăcându-i

pumnişorii ca s-o gâdil în palmă şi ridicându-i tălpile grăsuțe ca să-i sărut degetele.

Regele mi-a scris o singură dată, descriindu-mi vânătoarea şi prăzile pe care le făcuse. S-ar fi zis că, până când avea să se declare mulţumit, în New Forest n-avea să mai fie nici urmă de căprioară. La sfârşitul epistolei îmi spunea că întreaga curte se va întoarce la Windsor în octombrie, iar de Crăciun se va muta la Greenwich, şi că se aştepta să fiu şi eu acolo, fără sora mea, fireşte, şi fără copilaşul nostru, căruia îi trimitea o sărutare. În ciuda tandreţii sărutării trimise micuţei noastre, ştiam că bucuria verii petrecute cu fetiţa mea se apropia de sfârşit, indiferent ce îmi doream eu, şi că, asemenea ţărăncii care era nevoită să-şi lase copilul şi să se întoarcă la câmp, venise vremea să mă întorc şi eu la îndatoririle mele.

Iarna anului 1524

L-am găsit pe rege la Windsor, într-o dispoziţie veselă. Vânătoarea mersese bine, tovărăşia pe care o avusese fusese excelentă. Exista un zvon despre un flirt cu una dintre noile doamne din suita reginei, pe nume Margaret Shelton – o verişoară de-a mea din familia Howard proaspăt sosită la curte – şi o poveste, mai mult comică decât adevărată, despre o doamnă care, la călărie, a sărit fiecare gard umăr la umăr cu regele, până când acesta, pur şi simplu disperat să i-o ia înainte, a avut-o în dosul unor tufişuri şi a plecat mai departe până să apuce ea să-şi aranjeze rochia. Doamna a rămas ţintuită la pământ până când a venit cineva s-o ajute să urce din nou în şa, iar speranţa ei de a-mi lua locul s-a spulberat.

Se mai spuneau poveşti obscene despre beţii, fratele meu avea un ochi învineţit după o încăierare dintr-o tavernă şi circula o glumă despre un paj tânăr, îndrăgostit nebuneşte de George, care fusese trimis acasă în dizgraţie după ce-i compusese vreo douăsprezece sonete de inimă albastră, toate semnate Ganymede. În linii mari, domnii de la curte se veseliseră, iar regele era într-o dispoziţie excelentă.

Când m-a văzut, m-a ridicat pe dată în braţe, m-a ţinut strâns şi m-a sărutat apăsat, în faţa întregii curţi – deşi, slavă Domnului, regina nu era acolo.

— Scumpa mea, mi-a fost dor de tine! mi-a zis el exuberant. Spune-mi că şi ţie ţi-a fost dor de mine.

N-am putut să nu zâmbesc la vederea chipului său luminos şi deschis.

— Desigur. Şi aud din toate părţile că Maiestatea Voastră a avut parte de distracţie.

S-au auzit mici hohote de râs reținute din partea celor mai apropiaţi prieteni ai regelui, iar acesta a zâmbit larg şi un pic intimidat.

— Inima mea a plâns după tine zi şi noapte, mi-a spus cu desăvârşita galanterie falsă a iubirii curteneşti. Am tânjit în beznă. Te simţi bine? Dar copilul nostru?

— Catherine e foarte frumoasă şi creşte sănătoasă şi puternică, am răspuns accentuând sugestiv numele. E deosebit de frumos alcătuită – un adevărat trandafir Tudor.

Fratele meu s-a apropiat de noi, iar regele mi-a dat drumul din braţe, ca George să mă poată săruta pe obraz.

— Bine-ai revenit la curte, sora mea, mi-a urat vesel. Ce face mica prinţesă?

Preţ de câteva clipe s-a aşternut o tăcere încremenită. Zâmbetul a pierit de pe faţa lui Henric. Mă uitam cu gura căscată la George, cuprinsă de groază din cauza greşelii cumplite pe care-o făcuse. El s-a răsucit pe călcâie într-o clipită şi s-a întors spre rege:

— Îi spun „prinţesă“ micii Catherine fiindcă toţi o slujesc ca pe-o viitoare regină. Ar trebui să vedeţi hăinuţele pe care i le-a cusut Mary, brodate chiar de mâna ei! Şi cearşafurile pe care doarme mica împărăteasă! Chiar şi scutecele îi poartă iniţialele. Aţi râde, Maiestate! Aţi râde dacă aţi vedea-o. E o mică tirană la Hever, totul trebuie făcut după cum poruncește ea. E un veritabil cardinal! Un papă al camerei copiilor!

O întorsătură minunată din condei. Henric s-a destins şi a râs la ideea despotismului micuţei şi toţi curtenii l-au imitat imediat, zâmbind şi chicotind la auzul descrierii făcute de George.

— Chiar aşa e? O răsfeţi atât de mult? m-a întrebat regele.

— E primul meu născut, m-am scuzat. Şi toate hainele ei vor fi folosite din nou pentru următorul.

Era nota perfectă de abordat. Gândurile lui Henric s-au îndreptat pe dată spre următorul prunc, aşa că momentul era depăşit.

— A, da! a zis. Dar ce va face prinţesa cu un rival în camera copiilor?

— Sper să fie prea micuţă ca să-şi dea seama de prea multe, a sugerat elegant George. Ar putea să capete un frăţior

înainte să împlinească un an. Nu uitaţi, între Mary şi Anne e diferenţă de doar câteva luni. Suntem un neam fertil.

— O, George, să-ţi fie ruşine! a intervenit mama zâmbind. Dar un băieţel la Hever ne-ar aduce o mare bucurie.

— Şi mie, a spus regele, privindu-mă tandru. Un băieţel ar fi o mare bucurie pentru mine.

De îndată ce tata s-a întors din Franţa, s-a ţinut un nou sfat de familie. De data asta mi se pregătise un jilţ la masă. Nu mai eram fata care primea porunci, ci femeia preferată de rege. Nu mai eram pionul familiei. Eram cel puţin un turn, un jucător în toată regula.

— Să spunem că rămâne grea din nou, a zis încet unchiul. Să spunem că pe regină o îndeamnă propria conştiinţă să se retragă şi să-l lase liber să se căsătorească. O amantă însărcinată ar fi foarte tentantă pentru el.

Câteva clipe am crezut că am visat planul ăsta, apoi mi-am dat seama că aşteptam momentul. William, soţul meu, mă prevenise, iar ideea rămăsese undeva într-un ungher al minţii mele – un gând prea cumplit pentru a reflecta la el.

— Sunt deja măritată, am remarcat.

Mama a ridicat din umeri.

— Câteva luni, atâta tot. Căsătoria nici măcar n-a fost consumată.

— A fost consumată, am răspuns cu o voce hotărâtă.

Unchiul a ridicat din sprânceană, îndemnând-o parcă pe mama.

— Era tânără, a zis ea. De unde să ştie ce se petrece? Ar putea să jure că nu s-a întâmplat niciodată până la capăt.

— Nu pot să fac asta, i-am spus mamei, apoi m-am întors spre unchiul. Nu îndrăznesc. Nu pot să-i iau tronul, să-i iau locul. Ea e de trei ori prinţesă, iar eu sunt o simplă Boleyn. Îţi jur: nu pot să fac asta!

Parcă nici nu m-ar fi auzit.

— Nu trebuie să faci nimic ieşit din comun, a zis el. Te vei căsători după cum ţi se cere, aşa cum ai mai făcut-o o dată. Iar eu voi aranja restul.

— Dar regina nu se va retrage niciodată! am spus disperată. Mi-a mărturisit-o chiar ea. A spus că ar prefera să moară decât să facă asta.

Unchiul a scos o exclamaţie, şi-a împins jilţul la o parte şi a făcut câţiva paşi ca să se uite pe fereastră.

— E într-o poziţie puternică în clipa de faţă, a încuviinţat. Câtă vreme nepotul ei e aliat cu Anglia, nimeni nu poate modifica acordul acela, cu atât mai puţin Henric, pentru un prunc care nici măcar n-a fost conceput încă. Dar în clipa în care războiul cu Franţa va fi câştigat, iar prada va fi împărţită, nu va mai fi decât o femeie prea bătrână pentru el, care nu-i va putea da niciodată un moştenitor. Ştie şi ea, aşa cum ştim cu toţii, că va trebui să plece.

— Când războiul va fi câştigat, poate, a zis tata îngrijorat. Dar în clipa asta nu îndrăznim să riscăm o ruptură cu Spania. Mi-am petrecut toată vara încercând să închei o astfel de alianţă şi s-o fac să dureze.

— Ce vine pe primul loc, ţara sau familia? a întrebat sec unchiul. Fiindcă n-o putem folosi pe Mary aşa cum ar trebui fără să riscăm prin asta binele ţării.

Tata a şovăit.

— Desigur, tu nu ne eşti rudă de sânge, a spus unchiul pe ton calm, dar plin de venin. Ci doar un Howard prin alianţă.

— Familia vine pe primul loc, a zis rar tata. Aşa trebuie să fie.

— Atunci s-ar putea să fim nevoiţi să sacrificăm alianţa cu Spania împotriva Franţei, a spus unchiul cu răceală. Pentru noi e mai important să scăpăm de regina Caterina decât să facem pace în Europa. E mai important s-o băgăm pe fata noastră în patul regelui decât să salvăm viaţa unor englezi. Există mereu alţi şi alţi oameni care pot fi luaţi la oaste. Dar pentru noi, cei din neamul Howard, o astfel de şansă se iveşte o dată la un secol.

Primăvara anului 1525

În martie ne-au sosit veşti de la Pavia. Un sol a dat buzna în odăile regelui dimineaţa devreme, găsindu-l îmbrăcat doar pe jumătate, iar regele a pornit în goană, ca un băieţel, spre regină, cu un crainic alergând înainte ca să bată în uşa apartamentelor reginei, strigând:

— Vine Maiestatea Sa, regele!

Aşa că am năvălit afară din odăile noastre, mai mult sau mai puţin îmbrăcate. Doar regina era calmă şi elegantă, cu o rochie trasă peste cămaşa de noapte. Henric a bătut cu putere în uşă înainte să intre în odaie şi a trecut printre noi în fugă, ducându-se direct la regină, în timp ce noi ciripeam ca un stol de vrăbii. Nici nu s-a uitat la mine, deşi arătam apetisant, cu părul zburlit ca un nor de aur în jurul feţei. Dar nu la mine dădea fuga Henric cu cea mai bună veste din câte primise vreodată. Vestea i-o aducea reginei – femeia care ţesuse pentru el o alianţă imposibil de rupt cu Spania, ţara ei. Îi fusese de multe ori necredincios reginei şi fusese de multe ori necredincios politicii lor. Dar în momentul triumfului, în clipa aceea de bucurie intensă, ei îi ducea vestea, Caterina era din nou regină în inima sa.

S-a aruncat la picioarele ei, i-a luat repede mâinile şi i le-a acoperit cu sărutări. Caterina râdea iarăşi ca o fetişcană, ţipând nerăbdătoare:

— Ce este? Spune-mi! Spune-mi! Ce este?

Dar Henric nu putea să spună decât:

— Pavia! Domnul fie lăudat! Pavia!

A sărit în picioare şi a dansat cu ea prin cameră, săltând ca un băieţandru. Gentilomii din suita sa au intrat în goană –

le-o luase înainte în cursa spre regină. George a apărut împleticindu-se împreună cu prietenul său, Francis Weston, m-a văzut și s-a îndreptat spre mine.

— Ce Dumnezeu se petrece? l-am întrebat netezindu-mi părul și legându-mi fusta în talie.

— O mare victorie. O victorie decisivă! Se spune că armata franceză e practic distrusă. Franța ne stă la picioare. Carol al Spaniei poate să ia sudul, după placul inimii, iar noi vom stăpâni nordul. Franța nu mai există! E distrusă. Imperiul spaniol se va întinde până la granițele franceze ale regatului Angliei. Am culcat armata franceză la pământ și suntem stăpânii de necontestat ai Franței și domnitori aliați peste cea mai mare parte a Europei.

— Francisc e înfrânt? am întrebat fără să-mi vină a crede, gândindu-mă la ambițiosul prinț brun care fusese rivalul regelui nostru bălai.

— Zdrobit, făcut bucăți! a întărit Francis Weston. Ce zi pentru Anglia! Ce triumf!

M-am uitat la rege și la regină. El nu mai încerca să danseze, pierduse ritmul pașilor, dar în schimb o cuprinsese pe regină în brațe și o săruta pe frunte, pe ochi și pe buze.

— Draga mea! Nepotul tău e un mare general, darul pe care ni l-a făcut e măreț! Vom avea Franța la picioare. Voi fi regele Angliei și Franței și în realitate, nu doar cu titlul. Iar Richard de la Pole e mort – amenințarea pe care o reprezenta pentru tronul meu a pierit odată cu el. Regele Francisc însuși a fost luat prizonier, Franța e distrusă. Nepotul tău și cu mine suntem cei mai mari regi din Europa, iar alianța noastră va stăpâni totul. Astăzi am primit tot ce a plănuit tatăl meu să înfăptuiască prin tine și familia ta.

Chipul reginei radia de bucurie, sărutările lui scuturaseră de pe umerii ei povara anilor. Obrajii îi erau ca doi trandafiri, ochii albaștri îi scânteiau, mijlocul îi era suplu sub strânsoarea lui.

— Dumnezeu să binecuvânteze Spania și pe prințesa spaniolă! a răcnit brusc Henric.

Toți bărbații din suita lui i-au răspuns cu aceleași cuvinte, strigând din toată inima. George mi-a aruncat o privire piezișă și a spus încet:

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe prințesa spaniolă.

– Amin!

Am găsit puterea de-a zâmbi în faţa fericirii reginei, care-şi odihnea capul pe umărul soţului ei şi zâmbea curţii care aclama.

– Amin şi Dumnezeu s-o ţină la fel de fericită cum e în clipa asta.

În zorii acelei zile şi-n zorii următoarelor patru am fost îmbătaţi de victorie. Era ca şi când festivităţile de douăsprezece seri s-ar fi mutat în mijlocul lui martie. Puteam vedea din turnurile castelului focurile de semnalizare ce ardeau până la Londra şi oraşul însuşi se contura roşu pe cerul nopţii, căci la fiecare colţ de stradă ardeau focuri, iar oamenii frigeau berbeci şi miei la proţap. Auzeam clopotele bisericilor bătând – un dangăt neîntrerupt ce însoţea sărbătoarea întregii ţări, prilejuită de înfrângerea deplină a celui mai vechi duşman al Angliei. Mâncam feluri speciale, botezate cu nume noi pentru a marca ocazia: păun Pavia şi budincă Pavia, deliciu spaniol şi Carol *blanmange*. Cardinalul Wolsey a poruncit să se ţină o liturghie specială la catedrala St Paul şi în toate bisericile din ţară s-au rostit rugăciuni de mulţumire pentru victoria de la Pavia şi pentru împăratul care o obţinuse în numele Angliei – Carol al Spaniei, iubitul nepot al reginei Caterina.

Acum nu mai exista îndoială cine şedea la dreapta regelui. Era regina, care traversa sala cea mare îmbrăcată în cel mai intens roşu aprins şi în auriu, cu capul sus şi cu un surâs pe buze. Nu făcea paradă de faptul că intrase din nou în graţiile regelui, ci îl lua aşa cum luase şi eclipsa: ca pe ceva firesc într-un mariaj regal. Acum, că steaua ei strălucea din nou, mergea tot atât de mândră cum o făcuse şi-n vremea cât se aflase în umbră.

Regele s-a îndrăgostit iarăşi de ea, drept mulţumire pentru Pavia. O considera izvorul puterii lui în Franţa, izvorul bucuriei pe care i-o aducea victoria. Henric era înainte de toate un copil răzgâiat: când primea un dar minunat, îl iubea pe cel care i-l oferea.

Îl iubea pe cel care i-l oferea până-n clipa când darul ajungea să-l plictisească sau se strica sau se dovedea a fi altceva decât îşi dorise el. Iar spre sfârşitul lunii martie au

apărut primele semne care ne spuneau că prinţul Carol al Spaniei s-ar putea dovedi o dezamăgire.

Planul lui Henric fusese ca el şi Carol să împartă Franţa între ei, azvârlindu-i ducelui de Bourbon doar o mică parte din pradă, şi ca Henric să devină cu adevărat rege al Franţei şi să adopte vechiul titlu conferit de Papă cu atâţia ani în urmă. Dar Carol al Spaniei nu se grăbea deloc. În loc să facă planuri pentru plecarea lui Henric la Paris, ca să fie încoronat rege al Franţei, Carol s-a dus la Roma, unde a fost el însuşi încoronat împărat al Sfântului Imperiu Roman. Mai rău chiar, Carol nu arăta pic de interes faţă de planul Angliei de-a captura întreaga Franţă. Îl avea deja prizonier pe regele Francisc, iar acum plănuia să permită răscumpărarea sa de către Franţa şi să-l pună înapoi pe tronul atât de recent distrus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? De ce să facă una ca asta? a răcnit Henric la cardinalul Wolsey într-o mare explozie de furie.

Chiar şi cei mai bine văzuţi curteni din cercul intim al regelui au tresărit. Doamnele curţii au început să tremure vizibil. Doar regina, stând pe jilţul ei alături de rege, la masa principală din sala cea mare, era netulburată, ca şi cum bărbatul cel mai puternic din ţară nu şi-ar fi ieşit din minţi de furie doar la un pas de ea.

— De ce să ne trădeze astfel câinele spaniol turbat? De ce să-i dea drumul lui Francisc? E nebun?!

S-a întors spre regină:

— E descreierat nepotul vostru? Joacă vreun joc dublu costisitor? Mă trădează, aşa cum tatăl tău l-ar fi trădat pe-al meu? Regii ăştia spanioli au în vene sânge mârşav de trădător? Ce-mi răspundeţi, doamnă? Vă scrie, nu-i aşa? Ce v-a scris ultima oară? Că vrea să-l elibereze pe cel mai mare duşman al nostru? Că e nebun sau doar neghiob?

Regina i-a aruncat o privire cardinalului, ca să vadă dacă acesta va interveni, dar după o asemenea întorsătură a situaţiei, Wolsey nu-i mai era prieten. A rămas mut şi a răspuns cu o seninătate diplomatică la privirea ei rugătoare.

Izolată, regina a fost nevoită să-şi înfrunte soţul fără nici un fel de sprijin.

— Nepotul meu nu-mi scrie despre toate planurile sale. Nu ştiam că se gândeşte să-l elibereze pe regele Francisc.

— Aşa şi nădăjduiesc! a strigat Henric, apropiindu-şi mult faţa de a ei. Căci v-aţi fi făcut vinovată de trădare, dacă aţi fi ştiut că duşmanul cel mai aprig din câţi a văzut ţara asta va fi eliberat de nepotul vostru!

— Dar n-am ştiut, a zis ea cu o voce fermă.

— Iar Wolsey îmi mai dă de veste că se gândeşte s-o respingă pe prinţesa Maria! Pe propria voastră fiică! Despre asta ce spuneţi?

— Nu ştiam.

— Să-mi fie cu iertare, a întrerupt-o încet Wolsey. Dar cred că Maiestatea Sa a uitat de întâlnirea pe care a avut-o ieri cu ambasadorul spaniol. De bună seamă, el v-a avertizat că prinţesa Maria va fi respinsă.

Henric a sărit din jilţ, prea aţâţat ca să stea locului.

— Respinsă?! Aşadar ştiaţi, doamnă?!

Regina s-a ridicat, aşa cum cerea eticheta când soţul ei stătea în picioare.

— Da, a răspuns ea. Cardinalul are dreptate. Ambasadorul a pomenit într-adevăr că există îndoieli cu privire la logodna prinţesei Maria. Nu v-am vorbit despre asta fiindcă nu voiam să cred până n-o auzeam chiar de la nepotul meu. Ceea ce nu s-a întâmplat.

— Mă tem că nu există nici o îndoială, s-a amestecat iar cardinalul Wolsey.

Regina a întors spre el o privire calmă, remarcând că Wolsey o expusese voit furiei soţului ei, şi încă de două ori.

— Regret că gândiţi astfel, a spus ea.

Henric s-a trântit pe jilţ, prea turbat de furie ca să vorbească. Regina a rămas în picioare lângă el, iar el n-a invitat-o să se aşeze. Dantela care-i împodobea partea de sus a rochiei se mişca uşor, în ritmul respiraţiei sale. Abia dacă atingea cu un deget rozariul care-i atârna la brâu. Nu putea fi acuzată de lipsă de demnitate sau de stăpânire.

Henric s-a întors spre ea cu o mânie glacială:

— Ştiţi ce va trebui să facem dacă vrem să profităm de prilejul pe care ni l-a oferit Dumnezeu şi pe care nepotul vostru e gata să-l arunce la gunoi?

A clătinat în tăcere din cap.

— Va trebui să strângem nişte dări uriaşe. Va trebui să adunăm *încă o* armată. Va trebui să pregătim încă o expediţie

în Franța și va trebui să facem asta singuri, singuri și fără sprijin, fiindcă nepotul vostru, *nepotul vostru*, doamnă, luptă și câștigă una dintre cele mai norocoase victorii de care ar putea să aibă vreodată parte un rege și pe urmă o face praf și pulbere, de parcă victoria ar fi o pietricică pe malul mării!

Regina nu s-a clintit nici măcar la auzul acestor vorbe. Dar răbdarea ei n-a făcut decât să-l ațâțe și mai tare. Henric a sărit iar din jilț și s-a auzit un icnet slab când s-a aruncat asupra ei. Preț de o clipă am crezut că ar putea chiar s-o lovească, dar obrazul i-a fost atins de un deget acuzator, nu de un pumn.

— Nu-i porunciți să-mi fie credincios?

— Ba da, i-a răspuns ea cu dinții pe jumătate încleștați. Îi poruncesc să-și aducă aminte de alianța noastră.

În spatele reginei, cardinalul Wolsey a clătinat din cap a tăgăduire.

— Mințiți! a strigat Henric la ea. Sunteți mai mult prințesă spaniolă decât regină a Angliei!

— Dumnezeu mi-e martor că sunt o englezoaică și o soție credincioasă.

Henric s-a îndepărtat cu o mișcare bruscă, stârnind imediat agitație printre curtenii care s-au retras din calea sa făcând reverențe și plecăciuni. Gentilomii săi s-au înclinat scurt în fața reginei și l-au urmat în retragerea sa impetuoasă, dar el s-a oprit în ușă și i-a strigat reginei:

— Nu voi uita asta! Nici nu voi ierta, nici nu voi uita insulta pe care mi-a adus-o nepotul vostru, după cum nu vă voi ierta purtarea, blestemata de purtare trădătoare!

Cu o mișcare lină și grațioasă s-a plecat să-i facă reverența regală adâncă și a rămas așa, ca o dansatoare, până ce Henric a ieșit, blestemând și trântind ușa. Abia atunci s-a ridicat și s-a uitat în jur gânditoare, la noi toți, cei care fuseserăm martorii umilirii sale și care ne feream acum privirea, ca să nu ne poată solicita serviciile.

În seara următoare, la cină, am văzut privirea regelui zăbovind asupra mea când am intrat cu un aer rezervat în sala cea mare, pe urmele reginei. După cină s-a făcut loc pentru dans, iar el s-a apropiat de mine, trecând pe lângă regină, aproape întors cu spatele la ea, și m-a rugat să dansez cu el.

S-a stârnit o uşoară agitaţie, fiindcă toată lumea şi-a îndreptat atenţia spre noi când m-a condus la dans.

— Volta! a strigat Henric peste umăr.

Ceilalţi dansatori, care se pregăteau să se aşeze pe două rânduri şi să danseze cu noi, s-au tras înapoi şi au format un cerc, ca să ne privească.

A fost un dans ca nici un altul, un dans al seducţiei. Henric nu şi-a desprins ochii albaştri de pe chipul meu, a dansat în faţa mea şi a bătut din picior şi din palme de parcă ar fi vrut să mă dezbrace chiar acolo, pe loc, în faţa întregii curţi. Mi-am alungat din minte gândul că regina ne privea. Am ţinut capul sus şi ochii aţintiţi asupra regelui şi am dansat în faţa lui, legănându-mi şoldurile şi răsucind capul. Ne-am oprit faţă-n faţă, iar el m-a ridicat în aer şi m-a ţinut aşa; s-au auzit ropote de aplauze. Când m-a lăsat jos cu grijă, simţeam că-mi ard obrajii din cauza unei puternice combinaţii de ruşine, triumf şi dorinţă. Ne-am îndepărtat, călăuziţi de bătaia tamburinei, apoi ne-am întors, căci dansul ne-a îndreptat iarăşi paşii unul spre altul. M-a aruncat în aer încă o dată, iar de data asta m-a lăsat să alunec uşor în jos, astfel că întregul meu trup era lipit de-al lui. L-am atins cu fiecare centimetru al corpului meu: pieptul său, mijlocul, picioarele. Când ne-am oprit, feţele ne erau atât de apropiate, încât, dacă s-ar fi înclinat, ar fi putut să mă sărute. I-am simţit răsuflarea pe obraz, apoi l-am auzit spunând foarte încet:

— Odaia mea. Vino chiar acum.

S-a culcat cu mine în noaptea aceea şi în aproape toate nopţile care au urmat, mânat de o dorinţă nesăţioasă. Ar fi trebuit să fiu fericită. De bună seamă, mama, tata, unchiul, chiar şi George erau în culmea încântării că redevenisem prima alegere a regelui şi că toţi cei de la curte gravitau iarăşi în jurul meu. Doamnele din odăile reginei îmi arătau tot atâta respect ca şi ei. Ambasadorii străini se înclinau în faţa mea la fel de adânc cum ar fi făcut-o dacă aş fi fost prinţesă, gentilomii odăii de culcare a regelui scriau sonete despre aurul părului meu şi arcuirea buzelor mele, Francis Weston a compus un cântec pentru mine şi oriunde mergeam găseam oameni gata să-mi facă un serviciu, să mă ajute, să-mi acorde

atenţie şi, absolut de fiecare dată, să-mi şoptească la ureche că, dacă i-aş putea vorbi regelui despre un anumit lucru mărunt, mi-ar rămâne profund îndatoraţi.

Urmând sfatul lui George, refuzam de fiecare dată să-i cer ceva regelui, chiar şi pentru mine însămi, aşa că se simţea în largul lui cu mine, aşa cum nu se mai simţea cu nimeni altcineva. Ne-am încropit un mic paradis domestic ciudat în spatele uşilor închise ale odăii sale personale. Cinam singuri, după ce se servea cina în sala cea mare. Aveam doar tovărăşia muzicienilor şi, poate, a unul-doi prieteni aleşi pe sprânceană. Thomas More îl invita uneori pe Henric sus, pe acoperişul plat, ca să privească stelele şi mergeam şi eu, uitându-mă la cerul nopţii şi spunându-mi că aceleaşi stele străluceau şi la Hever, sclipind prin ferestrele înguste ca să lumineze faţa adormită a copilei mele.

În mai nu mi-a venit ciclul şi nici în iunie. I-am spus lui George, care m-a cuprins cu braţul şi m-a strâns tare.

— Am să-i spun tatei, a zis. Şi unchiului Howard. Să dea Dumnezeu să fie băiat de data asta!

Voiam să-i dau eu însămi vestea lui Henric, dar ei au decis că e atât de însemnată şi atât de plină de posibilităţi de profit, încât trebuie să vină de la tatăl meu, astfel încât familia Boleyn să poată culege toţi laurii pentru fertilitatea mea. Tata a solicitat o audienţă particulară, iar regele, crezând că are legătură cu îndelungile negocieri ale lui Wolsey cu Franţa, l-a tras în nişa unei ferestre, unde curtenii nu-i puteau auzi, şi l-a poftit să vorbească. Tata a rostit o frază scurtă, însoţită de un zâmbet, şi l-am văzut pe Henric uitându-se de la el la mine, care stăteam între doamne, apoi i-am auzit chiuitul puternic de încântare. A traversat iute încăperea şi era pe cale de-a mă ridica în braţe, dar s-a abţinut dintr-odată, de teamă să nu-mi facă rău, şi-n schimb mi-a luat mâinile şi le-a sărutat.

— Scumpa mea! a exclamat. E cea mai bună veste! Cea mai bună din câte aş putea auzi!

M-am uitat în jur, la feţele roase de curiozitate, apoi iar la fericirea regelui. Am spus cu mare grijă:

— Maiestate, mă bucur foarte mult că vă fac fericit.

— N-ai putea să faci nimic ca să-mi aduci mai multă bucurie, m-a încredinţat.

M-a ridicat în picioare şi m-a tras deoparte. Toate doamnele au întins gâtul şi-n acelaşi timp au întors capul, dorind cu disperare să afle ce se petrecea şi cu tot atâta disperare să nu dea impresia că trag cu urechea. Tata şi George s-au aşezat între rege şi curteni şi au început să vorbească tare despre vreme şi despre cât de curând va porni curtea în procesiunea de vară, acoperind astfel conversaţia şoptită dintre rege şi mine.

Henric m-a făcut să şed pe bancheta de sub fereastră şi a pus mâna cu blândeţe pe corsajul meu.

— Şireturile nu sunt prea strânse?

I-am zâmbit.

— Nu. E încă foarte devreme, Maiestate, nici nu se cunoaşte.

— Să dea Dumnezeu să fie băiat de data asta, a zis.

I-am zâmbit cu toată îndrăzneala de Boleyn şi i-am spus:

— Sunt sigură că va fi. Adu-ţi aminte, cu Catherine n-am spus niciodată asta. Dar acum sunt sigură. Sunt sigură că va fi băiat. Poate îl vom boteza Henry.

În vara aceea, familia mea a primit repede recompensa pentru noua sarcină pe care o purtam. Tata a devenit viconte de Rochford, iar George a devenit sir George Boleyn. Mama a fost ridicată la rangul de vicontesă şi i s-a dat dreptul de-a purta violet. Soţul meu a primit noi pământuri pe care să le adauge la proprietăţile sale tot mai vaste.

— Cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, doamnă, mi-a zis.

Alesese să stea lângă mine la cină şi să-mi ofere bucăţile de carne cele mai bune. Ridicând privirea spre masa principală, l-am văzut pe Henric privindu-mă şi i-am zâmbit.

— Mă bucur să-ţi pot fi de folos, am răspuns politicos.

S-a lăsat pe spate în jilţ şi mi-a zâmbit, dar avea o privire stinsă şi nişte ochi de beţiv, plini de regret.

— Şi uite-aşa a trecut încă un an fără să ne întâlnim vreodată şi fără să ne vorbim prea des – tu la curte, iar eu în suita regelui. Tu eşti o amantă, iar eu – un călugăr.

— Nu ştiam că ai ales viaţa de celibat, am spus blând.

A avut politeţea să zâmbească.

— Sunt însurat şi nu sunt. De unde să-mi capăt moştenitorii pentru noile mele pământuri, dacă nu de la soţia mea?

Am încuviinţat. Câteva clipe s-a lăsat tăcerea, apoi am spus scurt:

— Da, ai dreptate. Îmi pare rău.

— Dacă faci o fată şi interesul lui scade, te vor trimite la mine. Vei fi din nou soţia mea, a spus William pe ton de conversaţie. Cum crezi că ne va merge? Nouă şi celor doi mici bastarzi?

L-am fulgerat cu privirea.

— Nu-mi place să te aud vorbind aşa.

— Ai grijă, m-a prevenit. Suntem urmăriţi.

Pe faţa mea s-a ivit imediat un zâmbet social fals.

— Urmăriţi de rege? l-am întrebat, atentă să nu mă uit în jur.

— Şi de tatăl tău.

Am luat o bucată de pâine şi, ciugulind din ea, am întors capul, de parcă n-am fi discutat nimic important.

— Nu-mi place să te-aud vorbind aşa despre Catherine a mea, am zis. Îţi poartă numele.

— Şi asta ar trebui să mă facă s-o iubesc?

— Cred că, dacă ai vedea-o, ai iubi-o, am răspuns luându-i apărarea. E un copil tare frumos. Nu văd cum ai putea să n-o iubeşti! Trag nădejde să stau cu ea vara asta, la Hever. Va învăţa să meargă.

Expresia dură de pe faţa lui a dispărut.

— Asta e cea mai mare dorinţă a ta, Mary? Tu, amanta regelui Angliei? Cea mai mare dorinţă a ta e să poţi trăi într-un mic castel de provincie şi să-ţi înveţi fata să meargă?

Am râs uşor.

— Sunt absurdă, nu-i aşa? Dar, da, nu mi-aş dori nimic mai mult decât să fiu cu ea.

A clătinat din cap şi a zis cu blândeţe:

— Mary, corectează-mă dacă mă înşel. Uneori mă gândesc că m-ai batjocorit şi sunt furios pe tine şi pe familia asta a ta, care e ca o haită de lupi, şi-mi dau seama dintr-odată că tuturor ne merge foarte bine datorită ţie. Prosperăm cu toţii pe cinste şi, în mijlocul tuturor, ca o bucată de pâine moale din care ciugulesc raţele, te afli tu, mâncată de vie de fiecare dintre noi. Poate că ar fi trebuit să te măriţi cu un bărbat care să te fi iubit şi să te fi păstrat şi să-ţi fi făcut un copil pe care să-l poţi alăpta singură, fără întrerupere.

Imaginea m-a făcut să zâmbesc.

– Nu-ţi doreşti să te fi măritat cu un astfel de om? Uneori îmi doresc s-o fi făcut. Îmi doresc să te fi măritat cu un bărbat care să te fi iubit şi să te fi păstrat, indiferent ce avantaje i-ar fi adus renunţarea la tine în favoarea altuia. Şi uneori, când sunt beat şi trist, îmi doresc să fi avut curajul să fi fost eu însumi bărbatul acela.

Am lăsat tăcerea să se prelungească până când atenţia vecinilor noştri a fost distrasă de altceva. Apoi am spus cu blândeţe:

— Ce-a fost, a fost. Totul s-a hotărât cu mult înainte să fiu destul de matură ca să gândesc singură. Sunt încredinţată, milord, că ai avut dreptate să te conformezi dorinţei regelui.

— Îmi voi folosi puterea ca să fac un singur lucru, a spus William. Îl voi îndupleca să te lase să pleci la Hever în vara asta. Măcar atât pot face pentru tine.

Ridicând privirea, am şoptit:

— M-aş bucura nespus de mult!

Simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi la gândul de-a o revedea pe Catherine.

— O, milord, m-aş bucura nespus de mult!

William şi-a ţinut cuvântul. A vorbit cu tata şi cu unchiul şi, în cele din urmă, a vorbit cu regele. Şi mi s-a îngăduit să petrec toată vara la Hever, ca să pot fi împreună cu Catherine şi să mă plimb cu ea prin livezile de meri din Kent.

În lunile de vară, George a venit de două ori în vizită fără să anunţe, apărând în curtea castelului fără pălărie şi în cămaşă cu mâneci scurte, ceea ce le trezea servitoarelor din casă o dorinţă şi o nelinişte frenetice. Anne îl asalta cu întrebări despre ce se petrecea la curte şi cine se vedea cu cine, dar el era tăcut şi obosit şi, de multe ori, în toiul arşiţei de la amiază, urca treptele din piatră până la capela micuţă de lângă odaia sa, unde reflexele apei din şanţul de dedesubt dansau pe tavanul văruit, iar el putea să îngenuncheze în tăcere şi să se roage ori să viseze după pofta inimii.

Nu şi-ar fi putut găsi o soţie mai nepotrivită. Jane Parker nu-l însoţea niciodată la Hever – el nu-i dădea voie. Zilele petrecute cu noi nu trebuiau întinate de privirea ei pătrunzătoare, curioasă, de dorinţa ei nesăţioasă de scandal.

— E într-adevăr un monstru, mi-a spus George într-o doară. E întocmai la fel de rea cum mă temeam.

Şedeam în mijlocul grădinii ornamentale din dreptul intrării principale a castelului. În jurul nostru, gardurile vii şi plantele erau tunse şi aranjate ca într-un tablou, fiecare tufă la locul ei, fiecare plantă într-o anumită poziţie. Noi trei eram tolăniţi pe bancheta de piatră din faţa fântânii arteziene ce susura liniştitor, ca ploaia pe acoperiş. George îşi odihnea capul brun în poala mea. M-am lăsat pe spate şi am închis ochii. Din celălalt capăt al banchetei, Anne se uita la noi.

— Cât de rău e?

El a deschis ochii, dar îi era prea lene ca să stea în capul oaselor. A ridicat mâna şi a început să numere pe degete păcatele nevestei sale.

— Unu: e de o gelozie infernală. Nu pot ieşi pe uşă fără să se uite după mine cum plec şi-şi arată gelozia prin false dispute.

— False? s-a mirat Anne.

— Ştii tu, a zis el încordat, apoi şi-a luat un ton miorlăit şi fals: „Dacă o văd pe doamna aceea că se mai uită o dată la tine, sir George, voi şti ce să cred despre tine! Dacă mai dansezi o dată cu fata aceea, sir George, vă voi spune eu câteva, şi ţie, şi ei!".

— Of! Infernal, a zis Anne.

— Doi, a spus el, continuând lista. E iute de mână. Dacă am în buzunar un şiling căruia crede că nu-i voi simţi lipsa, dispare. Dacă vede vreun flecuşteţ strălucitor pe undeva, îl înşfacă precum o coţofană.

Anne era încântată.

— Serios? Odată am pierdut o panglică aurie. Întotdeauna m-am gândit că ea a luat-o.

— Trei, a continuat el. Şi cel mai rău dintre toate: mă aleargă în jurul patului ca o căţea în călduri.

Am pufnit în râs, surprinsă.

— George!

— Zău că da, a întărit el. Mă sperie de moarte!

— Pe tine? a întrebat Anne cu dispreţ. Aş fi crezut că te vei bucura.

George s-a ridicat în capul oaselor şi a clătinat din cap, spunând cu sinceritate:

— Nu e chiar aşa. Dacă ar fi pasională, nu m-ar deranja, cu condiţia să-şi ţină pasiunea între patru pereţi şi să nu mă facă de râs. Dar nu e aşa. Îi place...

S-a întrerupt.

— O, spune, te rog! l-am implorat.

Anne m-a redus la tăcere cu o încruntare scurtă.

— Ssst! E important. Ce-i place, George?

— Nu e vorba de dorinţă carnală, a zis el, deloc în largul lui. Cu asta mă pot descurca. Şi nu e nici varietatea – îmi place şi mie un strop de nebunie. Dar e ca şi cum ea ar vrea să capete un fel de putere asupra mea. Acum câteva seri m-a întrebat dacă vreau să-mi aducă o servitoare. S-a oferit să-mi aducă o fată şi, mai rău, voia să privească.

— Îi place să privească? a întrebat Anne.

George a clătinat din cap.

— Nu, cred că-i place să facă aranjamente. Cred că-i place să asculte pe la uşi, să se uite pe gaura cheii. Cred că-i place să facă lucrurile să se întâmple şi să-i privească pe ceilalţi la treabă. Iar când am refuzat...

S-a oprit brusc.

— Ce ţi-a oferit atunci?

George a roşit.

— S-a oferit să-mi aducă un băiat.

Eu am izbucnit într-un râs scandalizat, dar Anne n-a râs deloc, ci l-a întrebat încet:

— George, de ce ţi-ar oferi aşa ceva?

El şi-a ferit privirea şi a spus scurt:

— E un cântăreţ la curte. Un flăcău dulce, frumos ca o fecioară, dar cu vorba spirituală a unui bărbat. Eu n-am spus nimic, nici n-am făcut nimic. Dar ea m-a văzut o dată împreună cu el, râzând şi dându-i o palmă peste umăr – şi crede că totul e dorinţă carnală.

— Ăsta e al doilea flăcău al cărui nume a fost pus în legătură cu al tău, a remarcat Anne. N-a fost şi un paj? Trimis acasă vara trecută?

— Ăla a fost un nimic, a spus George.

— Dar ăsta de-acum?

— Tot un nimic.

— Un nimic primejdios, a zis Anne. O pereche periculoasă de nimicuri. Alergatul după femei e una, dar pentru aşa ceva ai putea fi spânzurat.

Am tăcut câteva clipe – un mic grup întunecat sub bolta albastră a cerului din miez de vară. George a clătinat din cap şi a repetat:

— E un nimic. Şi e doar treaba mea. Mi-e greaţă de femei, de dorinţa nesăţioasă şi de vorbăria neîntreruptă a femeilor. Ştii, toate sonetele, flirturile şi promisiunile goale. Iar un băiat e atât de curat şi de pur...

A întors capul.

— E un capriciu. Nu-i voi da importanţă.

Anne l-a privit cu ochii îngustaţi, cu un aer calculat.

— E un păcat capital. Ai face bine să renunţi la capriciul ăsta.

El o privi în ochi.

— Ştiu, domniţă Deşteptăciune.

— Şi cu Francis Weston cum e? l-am întrebat eu.

— Ce-i cu el? mi-a întors-o George.

— Sunteţi mereu împreună.

A clătinat supărat din cap.

— Suntem mereu în slujba regelui, m-a corectat. Suntem într-o veşnică aşteptare a regelui. Şi nu e nimic altceva de făcut, decât să flirtezi cu fetele de la curte şi să vorbeşti cu ele despre scandaluri. Nu-i de mirare că-s sătul până peste cap! Viaţa pe care o duc mă face să mă simt obosit până-n suflet de deşertăciunea femeilor.

Toamna anului 1525

În toamnă, după întoarcerea mea la curte, s-a ţinut un sfat de familie. Am remarcat amuzată că de data asta mi se dăduse unul dintre jilţurile mari, sculptate, cu braţe şi cu o pernă de catifea.

Au hotărât că Anne se putea întoarce la curte în primăvară.

— Şi-a învăţat lecţia, a zis tata cu un aer de judecător. Şi cum steaua lui Mary urcă atât de sus, ar trebui ca Anne să se afle la curte. Ar trebui să fie măritată.

Unchiul a încuviinţat şi apoi au trecut la alt subiect mai important: ce-o fi în mintea regelui, din moment ce acelaşi aranjament care-l înnobilase pe tata îl făcuse şi pe băiatul lui Bessie Blount duce. Henry Fitzroy, un băieţel de numai şase ani, era duce de Richmond şi Surrey, conte de Nottingham şi mare lord amiral al Angliei.

— E absurd! a spus sec unchiul. Dar asta arată cum îi funcţionează mintea. Va face din Fitzroy următorul moştenitor.

S-a oprit şi s-a uitat de jur împrejurul mesei, la toţi patru: mama şi tata, George şi cu mine.

— Asta ne spune că e de-a dreptul disperat. Pesemne că se gândeşte la o nouă căsătorie. Acesta rămâne modul cel mai sigur şi mai rapid de-a căpăta un moştenitor.

— Dar dacă Wolsey mijloceşte o nouă căsătorie, nu va înclina niciodată în favoarea noastră, a observat tata. De ce-ar face-o? Nu ne e prieten. Va căuta o prinţesă franceză sau portugheză.

— Şi dacă ea naşte un băiat? l-a întrebat unchiul, făcând semn spre mine. După ce regina a fost dată la o parte? E o fată de familie bună, la fel de bună ca şi mama lui Henric. A rămas grea cu el pentru a doua oară. Sunt toate şansele

să-i poarte fiul. Dacă se însoară cu ea, are moştenitor. Pe dată. O soluţie completă.

S-a lăsat tăcerea. I-am privit şi i-am văzut pe toţi încuviinţând. Am spus simplu:

— Dar regina nu va pleca.

Eu eram de fiecare dată cea care le amintea acest fapt.

— Dacă regele nu mai are nevoie de nepotul ei, nu mai are nevoie nici de ea, a zis cu brutalitate unchiul. Tratatul de la More, cu care s-a ostenit Wolsey atât de mult, ne-a deschis poarta. Pacea cu Franţa înseamnă sfârşitul alianţei cu Spania, sfârşitul reginei. Indiferent dacă îi convine sau nu, acum e doar o soţie nedorită.

A lăsat tăcerea să se prelungească. Ceea ce discutam acum însemna pur şi simplu trădare, dar unchiul nu se temea de nimic. M-a privit în faţă şi am simţit greutatea voinţei lui ca pe un deget care-mi apăsa fruntea.

— Sfârşitul alianţei cu Spania e sfârşitul reginei, a repetat. Regina va pleca, fie că-i place, fie că nu. Iar tu îi vei lua locul, fie că-ţi place, fie că nu.

Mi-am adunat curajul, m-am ridicat şi m-am retras în spatele jilţului pe care stătusem, ca să mă pot sprijini de speteaza masivă din lemn sculptat.

— Nu, am spus cu o voce hotărâtă şi puternică. Nu, unchiule, îmi pare rău, dar nu pot să fac asta.

Am privit de-a lungul mesei lungi, din lemn de culoare închisă şi i-am întâlnit privirea tăioasă ca ghearele unui şoim şi ochii negri cărora nu le scăpa nimic.

— O iubesc pe regină. E o mare doamnă şi n-o pot trăda. Nu pot să-i iau locul. Nu pot s-o înlătur pe regina Angliei şi să-i iau locul. Asta înseamnă răsturnarea ordinii lucrurilor. Nu îndrăznesc s-o fac. Nu pot s-o fac.

Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios.

— Construim o nouă ordine, a spus. O nouă lume. Se vorbeşte despre a pune capăt autorităţii Papei; harta Franţei şi a Spaniei este redesenată. Totul se schimbă, iar noi suntem chiar în fruntea schimbării.

— Şi dacă refuz? am întrebat cu un fir de glas.

Mi-a aruncat cel mai cinic zâmbet, însă ochii i-au rămas la fel de reci ca doi cărbuni uzi. A spus simplu:

— N-ai s-o faci. Lumea nu s-a schimbat încă chiar atât de mult. Tot bărbaţii fac legea.

Primăvara anului 1526

Lui Anne i s-a dat voie în sfârşit să se întoarcă la curte şi a luat asupra sa îndatoririle mele ca doamnă de companie a reginei, căci eu eram tot mai obosită. De astă dată aveam o sarcină grea – moaşele jurau că asta se-ntâmpla fiindcă purtam în pântec un băiat mare şi puternic, care-mi secătuia puterile. Îi simţeam fără doar şi poate greutatea când mă plimbam prin Greenwich, tânjind mereu după patul meu.

Când mă întindeam în pat, greutatea pruncului îmi apăsa spatele, aşa că tălpile şi degetele de la picioare mă dureau îngrozitor, făcându-mă să ţip fără veste în toiul nopţii; Anne mă trezea şi, năucă, se ducea la capătul patului, ca să-mi maseze degetele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, culcă-te! mi-a strigat mânioasă. De ce te foieşti aşa tot timpul?

— Pentru că nu reuşesc să găsesc o poziţie comodă! m-am răstit la rândul meu. Iar dacă ţi-ar păsa mai mult de mine şi mai puţin de tine, mi-ai aduce o pernă în plus, s-o pun la spate, şi ceva de băut, în loc să zaci acolo ca o beşniţă grasă!

Anne a chicotit, s-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors să mă privească. Odaia de culcare era luminată de tăciunii din cămin.

— Chiar ţi-e rău sau faci tevatură din nimic?

— Chiar mi-e rău. Serios, Anne, mă dor toate oasele!

Cu un oftat, s-a dat jos din pat, s-a dus cu lumânarea la jăraticul din sobă şi a aprins-o. Apoi a apropiat-o de faţa mea, ca să mă poată vedea, şi a zis veselă:

— Eşti albă ca o fantomă! Pari destul de bătrână ca să-mi fii mamă.

— Am dureri, am spus calm.

— Vrei nişte bere caldă?
— Da, te rog.
— Şi încă o pernă?
— Da, te rog.
— Şi să te uşurezi, ca de-obicei?
— Da, te rog. Anne, dacă ai fi purtat vreodată în pântec un copil, ai fi ştiut ce simt. Îţi jur, nu-i deloc o treabă uşoară!
— Văd că nu e. Nu trebuie decât să mă uit la tine ca să-mi dau seama că te simţi ca o femeie de nouăzeci de ani. Dumnezeu ştie cum îl vom păstra pe rege dacă lucrurile vor continua aşa!
— Nu trebuie să fac nimic, am spus enervată. În ultima vreme se uită doar la burta mea.
Anne a scormonit focul cu vătraiul şi a pus berea lângă cămin, împreună cu două căni.
— Se culcă cu tine? a întrebat ea cu interes. După cină, când mergi în odaia lui?
— Nici măcar o dată în ultima lună. Moaşa a spus că n-ar trebui.
— Bun sfat pentru amanta regelui, a mormăit Anne supărată, aplecându-se asupra focului. Mă întreb cine a plătit-o ca să-ţi spună asta. Eşti aşa de neghioabă că ai ascultat-o!
A scos vătraiul încins din jar şi l-a băgat în urciorul cu bere, făcându-l să sâsâie şi să fâsâie.
— Ce i-ai spus regelui?
— Că mai presus de orice contează copilul.
Anne a clătinat din cap şi a turnat berea.
— Noi contăm mai presus de orice, mi-a amintit. Şi nici o femeie din lume n-a ţinut un bărbat lângă ea făcându-i copii. Trebuie să le faci pe amândouă, Mary! Nu poţi înceta să-i oferi plăcere doar pentru că-i porţi copilul.
— Nu pot să le fac pe toate, am replicat pe ton plângăreţ.
Mi-a întins cana şi am luat o înghiţitură.
— Anne, tot ce vreau cu adevărat e să mă odihnesc şi să las pruncul ăsta să prindă puteri în pântecul meu. Am fost la o curte sau la alta încă de la patru ani. M-am săturat de dans, m-am săturat de ospeţe, m-am săturat să urmăresc turniruri şi dansuri cu măşti şi să fiu uimită când se vădeşte că bărbatul care arată exact ca regele deghizat este într-adevăr regele deghizat. Dacă aş putea, m-aş întoarce la Hever chiar mâine.

Anne s-a suit din nou lângă mine în pat, cu cana în mână, şi a spus sec:

— Acum ai toate mizele pentru care să joci. Dacă regina e dată la o parte, cine ştie cât de sus ai putea urca. Ai ajuns până aici, trebuie să mergi mai departe.

Am tăcut câteva clipe, privind-o pe deasupra cănii, apoi am zis încetişor:

— Crede-mă. Nu mă trage inima.

Privindu-mă în ochi, Anne a spus sincer:

— Se poate. Dar nu eşti liberă să alegi.

Iarna era geroasă şi asta înrăutăţea lucrurile în ce mă privea. Cocoloşită între patru pereţi, fără vreun subiect de gândire în afara fiecărei noi dureri stranii pe care o simţeam în fiecare zi, am început să mă tem de naştere. Primul prunc îl purtasem cu o ignoranţă fericită, dar acum ştiam că mă aşteaptă luna de întuneric şi izolare, iar după aceea, durerea nesfârşită, moaşele care ameninţau să tragă pruncul afară din mine în timp ce eu, agăţată de cearşafurile legate de stâlpii patului, ţipam de groază şi durere.

— Zâmbeşte, se răstea la mine Anne când regele venea în odăile mele.

Doamnele din jurul meu se agitau şi luau care o lăută, care o tamburină, iar eu încercam să zâmbesc, dar durerea surdă din spinare şi nevoia permanentă de-a folosi oala de noapte îmi făcea zâmbetul să pălească şi mă încovoiam pe taburet.

— Zâmbeşte! îmi spunea Anne printre dinţi. Şi îndreaptă-ţi spatele, putoare leneşă!

Henric s-a uitat la noi două.

— Lady Carey, pari obosită.

Anne i-a zâmbit cuceritor.

— Poartă o povară grea. Şi cine ar putea şti asta mai bine decât Maiestatea Voastră?

El a părut puţin surprins.

— Poate că da. Eşti directă, doamnă!

Anne nici n-a clipit.

— Cred că orice femeie ar trebui să meargă direct spre Maiestatea Voastră, a zis ea cu nişte ochi scânteietori. Asta dacă n-ar avea un motiv să se îndepărteze în grabă.

El era intrigat.

— Şi dumneata, domnişoară Anne, te-ai îndepărta în grabă?

— Niciodată prea repede, a spus ea iute.

Henric a râs tare, iar doamnele, printre care şi Jane Parker, s-au uitat spre noi să vadă ce îi spusesem de-l făcusem să râdă. El m-a bătut uşurel pe genunchi.

— Mă bucur că am adus-o pe sora ta înapoi la curte. Ne va înveseli.

— Foarte tare, am răspuns cât de dulce am putut.

Nu i-am spus nimic lui Anne până n-am rămas singure şi ea s-a apucat să mă dezbrace pentru culcare. Mi-a desfăcut şireturile strânse ale corsajului şi eliberarea burţii mele umflate m-a făcut să oftez de uşurare. M-am scărpinat, remarcând dungile roşii lăsate de unghii, şi mi-am îndreptat spatele, încercând să mai uşurez durerea surdă ce mă chinuia tot timpul.

— Ce-ţi închipui că faci cu regele? am întrebat-o acru. Te îndepărtezi în grabă, nu?

— Deschide ochii, mi-a răspuns cu asprime.

M-a ajutat să-mi scot fusta şi să-mi pun cămaşa de noapte. Servitoarea mea cea nouă a turnat apă într-un lighean şi, sub privirea severă a lui Anne, m-am spălat cu apa răcoroasă cât de amănunţit mă simţeam în stare.

— Şi tălpile! mi-a poruncit Anne.

— Nu pot nici măcar să-mi văd tălpile, darămite să mi le spăl!

Anne a făcut semn ca ligheanul să fie pus pe podea, aşa încât să pot şedea pe taburet în timp ce slujnica îmi spăla picioarele.

— Fac ce mi se cere, a spus Anne cu răceală. Credeam că vei înţelege imediat.

Am închis ochii, bucurându-mă de senzaţia de a-mi fi săpunite tălpile murdare. Apoi am sesizat nota de avertisment din glasul ei.

— Ce-ţi cere cine?

— Unchiul nostru. Tatăl nostru.

— Şi ce anume îţi cer să faci?

— Să-l fac pe rege să se gândească tot timpul la tine şi să-ţi acorde atenţie. Să i te scot tot timpul în cale.

Am încuviinţat.

— Păi da, desigur.
— Şi dacă nu reuşesc, să flirtez eu însămi cu el.
Mi-am îndreptat ceva mai mult spinarea şi am devenit mai atentă.
— Unchiul ţi-a spus să flirtezi cu regele?
Anne a încuviinţat.
— Când ţi-a spus asta? Unde?
— A venit la Hever.
— A bătut drumul până la Hever în toiul iernii ca să-ţi spună să flirtezi cu regele?
A încuviinţat din nou, fără să zâmbească.
— Dumnezeule mare, nu ştia că o vei face oricum? Că pentru tine flirtul e la fel de natural ca respiratul?
Anne a râs fără voia ei.
— Evident că nu. A venit să-mi spună că principala noastră sarcină, a ta şi a mea, e să ne asigurăm că, indiferent unde se duce regele să-şi caute diversiuni în timpul izolării tale şi după naştere, nu va fi sub jupoanele unei fete Seymour.
— Şi eu cum să împiedic asta? Voi petrece jumătate din timpul ăsta în camera de naştere!
— Întocmai. Eu trebuie s-o împiedic în locul tău.
După câteva clipe de gândire, am ajuns din nou la teama mea din copilărie.
— Şi dacă ajunge să te placă pe tine mai mult?
Zâmbetul lui Anne era la fel de dulce ca otrava.
— Ce importanţă are? Atâta vreme cât e o Boleyn?
— Asta crede unchiul Howard? Nu-i pasă deloc de mine, zăcând pe patul de naştere, în timp ce sora mea e trimisă să flirteze cu tatăl copilului meu?
Anne a încuviinţat din cap.
— Întocmai. Nu-i pasă de tine câtuşi de puţin.
— N-am vrut să te întorci la curte ca să-mi fii rivală, am spus bosumflată.
— M-am născut ca să-ţi fiu rivală, mi-a răspuns ea cu simplitate. Şi tu, mie. Suntem surori, nu-i aşa?

Făcea lucrul ăsta minunat, cu un farmec atât de delicat, că nimeni nu-şi dădea seama ce se petrece. Juca partide de cărţi cu regele şi se pricepea atât de bine, încât pierdea mereu doar la câteva puncte diferenţă. Cânta melodiile compuse de

el şi le prefera celor compuse de oricine altcineva. Îi încuraja pe sir Thomas Wyatt şi pe alţi şase curteni să-şi petreacă timpul în preajma ei, aşa încât regele s-a obişnuit să o considere cea mai atrăgătoare tânără de la curte. Oriunde mergea, Anne era urmată de un freamăt neîntrerupt de râsete, pălăvrăgeală şi muzică, iar terenul ei era o curte dornică de distracţie. În zilele lungi de iarnă, toţi curtenii aveau datoria absolută de a-l distra pe rege, dar Anne era curteana fără pereche. Doar ea reuşea să o scoată la capăt în fiecare zi, din zori şi până-n seară, fascinând, fermecând, provocând şi, în acelaşi timp, dând mereu impresia că e doar ea însăşi şi nimic mai mult.

Henric stătea cu mine sau cu Anne. Spunea că e un ghimpe între doi trandafiri, un mac între doi ştiuleţi de porumb copt. Îşi odihnea mâna pe spatele meu în timp ce o privea cum dansează. Urmărea partitura pe care o ţineam pe pântecul tot mai mare când ea cânta o melodie nouă pentru el. Mă sprijinea când jucam cărţi având-o pe ea drept adversară. O priveam cum alege cele mai bune bucăţi de carne de pe propria farfurie şi le pune pe a mea. Anne se purta ca o soră apropiată, era tandră, n-ar fi putut fi mai dulce sau mai atentă cu mine.

— Eşti cea mai josnică creatură! i-am spus într-o seară în timp ce se pieptăna în faţa oglinzii, împletindu-şi apoi părul într-o frânghie neagră şi groasă.

— Ştiu, a zis ea mulţumită, privindu-şi imaginea reflectată.

S-a auzit un ciocănit şi George a băgat capul pe uşă.

— Pot să intru?

— Intră, a răspuns Anne. Şi închide uşa, pe coridorul ăla parcă bate vijelia.

Ascultător, George a închis uşa şi a fluturat prin faţa noastră o carafă cu vin.

— Bea careva un pocal de vin cu mine? Milady Roditoarea? Milady Primăvara?

— Credeam că ai plecat în cartierul bordelurilor împreună cu sir Thomas, a zis Anne. Spunea că-n seara asta are să petreacă pe cinste.

— M-a reţinut regele, a spus George. Voia să mă întrebe ceva despre tine.

— Despre mine? s-a mirat Anne, devenind dintr-odată foarte atentă.

— Voia să afle cum ai răspunde unei invitaţii.

Fără să-mi dau seama, desfăcusem degetele ca pe nişte gheare pe cearşaful din mătase roşie.

– Ce fel de invitaţie?

– În patul lui.

– Şi ce i-ai spus? l-a descusut Anne.

– Ce mi s-a cerut. Că eşti fecioară, floarea familiei. Înainte de nuntă nu dormi în alt pat decât al tău. Indiferent cine întreabă.

– Şi el ce-a spus?

„Oh."

– Asta a fost tot? am stăruit pe lângă George. A spus doar „Oh"?

– Da, a răspuns el simplu. Şi s-a luat după barca lui sir Thomas în josul apei, ca să meargă la curve. Cred că l-ai pus pe jar, Anne.

Ea şi-a ridicat mult cămaşa de noapte şi s-a suit în pat. George i-a privit tălpile goale cu un aer de cunoscător.

– Foarte frumos!

– Aşa cred şi eu, a spus ea cu satisfacţie.

M-am retras în odaia de naştere la jumătatea lui ianuarie. Nu simţeam nevoia să ştiu ce se petrecea în timp ce stăteam încuiată în întuneric şi tăcere. Am auzit că a avut loc un turnir şi că Henric a purtat sub haină un semn de afecţiune pe care nu i-l dădusem eu. Şi-a scris pe scut mottoul „Declară, eu nu îndrăznesc!", care a nedumerit jumătate din curte, crezând că era un compliment la adresa mea, dar unul ciudat, nepotrivit, din moment ce eu nu văzusem nici turnirul, nici mottoul, încuiată cum eram în tăcerea plină de umbre a odăii de naştere, fără curteni, fără muzicieni, doar cu chicotelile unor doamne bătrâne care beau bere şi-şi aşteptau sorocul – de fapt, sorocul meu.

Mai erau şi alţii care credeau că steaua mea era pe cale să se înalţe foarte sus – „Declară, eu nu îndrăznesc!" li se părea un semnal adresat curţii că s-ar putea să declare un fiu şi moştenitor. Doar foarte puţini s-au gândit să se uite de la rege, care lupta în turnir cu promisiunea aceea ambiguă pe scut, la sora mea, aşezată alături de regină, cu ochii negri aţintiţi asupra călăreţilor şi cu cel mai vag surâs pe buze, cu mai vagă intenţie conştientă în mişcarea capului.

În seara aceea Anne m-a vizitat şi s-a plâns de aerul închis şi de întunecimea încăperii.
— Ştiu, am zis scurt. Se spune că aşa trebuie să fie.
— Nu văd de ce suporţi!
— Gândeşte-te puţin. Dacă aş stărui să fie trase perdelele şi să fie deschise ferestrele şi apoi aş pierde copilul sau l-aş naşte mort, ce crezi că mi-ar spune mama? Furia regelui ar fi blândă în comparaţie cu a ei.
Anne a încuviinţat din cap.
— Nu-ţi poţi îngădui să faci absolut nici o greşeală.
— Nu. Să fii iubita regelui nu înseamnă doar plăcere.
— Mă vrea. E pe punctul de-a mi-o spune chiar el.
— Dacă voi naşte un băiat, va trebui să te retragi, am prevenit-o.
— Ştiu. Dar dacă va fi fată, ei mi-ar putea cere să continui.
M-am rezemat de perne, prea obosită ca să mă cert.
— Continuă sau retrage-te, nu-mi pasă.
Mi-a privit pântecul imens şi rotund cu mare curiozitate, dar fără pic de compasiune.
— Eşti vulgară! Ar fi trebuit să boteze cu numele tău un şlep, nu o navă de război.
I-am privit chipul luminos şi plin de viaţă şi boneta perfectă care-i ţinea părul strâns, punându-i în valoare tenul neted.
— Când au să lanseze şerpi, vei avea unul care să-ţi poarte numele, i-am promis. Du-te de-aici, Anne! Sunt prea obosită ca să mă cert cu tine.
S-a ridicat pe dată şi s-a îndreptat spre uşă, dar m-a prevenit:
— Dacă o să mă dorească pe mine şi nu pe tine, va trebui să mă ajuţi, aşa cum te-am ajutat şi eu.
Am închis ochii.
— Dacă o să te dorească pe tine, cu voia lui Dumnezeu, o să-mi iau pruncul şi o să plec la Hever, iar tu vei putea să-l ai pe rege, curtea şi nesfârşitele zile de invidie, răutate şi bârfă, cu binecuvântarea mea. Dar nu cred că e bărbatul care să aducă prea multă bucurie femeii lui.
— O, nu voi fi femeia lui, a spus cu dispreţ. Doar nu crezi că voi fi o târfă, ca tine!
— N-o să se însoare cu tine niciodată, i-am prezis. Şi, chiar dacă o va face, ar trebui să te gândeşti de două ori.

Uită-te bine la regină înainte să ţinteşti jilţul ei. Uită-te la suferinţa de pe chipul acelei femei şi întreabă-te dacă mări-tişul cu soţul ei are şanse să-ţi aducă bucurie.

Anne s-a oprit o clipă înainte să deschidă uşa.

- Nu te măriţi cu regele pentru bucurie, a zis.

În februarie am mai avut un vizitator. Soţul meu, William Carey, a venit să mă vadă într-o dimineaţă devreme, în timp ce dejunam – pâine, şuncă şi bere.

– N-am vrut să te deranjez de la masă, a spus politicos, rămânând la uşă.

I-am făcut semn slujnicei.

– Ia asta de-aici!

Mă simţeam în dezavantaj fiind atât de grasă şi de greoaie, în comparaţie cu silueta lui frumoasă şi suplă.

— Am venit să-ţi aduc urări de bine din partea regelui. M-a rugat să-ţi spun că mi-a mai acordat nişte dregătorii. Doamnă, îţi sunt îndatorat încă o dată.

— Mă bucur.

— Deduc din această generozitate că pruncul îmi va purta numele.

M-am răsucit în pat, cam cu stângăcie.

– Nu mi-a spus ce vrea. Dar credeam...

— Încă un Carey. Ce mai familie facem!

— Da.

Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o, de parcă s-ar fi căit brusc pentru că m-a tachinat.

— Eşti palidă şi pari foarte obosită. De data asta nu e aşa de uşor, nu?

Bunătatea lui neaşteptată mi-a adus lacrimi în ochi.

— Nu. De data asta nu e aşa de uşor.

— Doar nu te temi!

Am pus mâna pe pântecul meu umflat.

— Puţin.

— Vei avea cele mai bune moaşe din regat, mi-a amintit el.

Am încuviinţat. N-avea nici un rost să-i spun că mai fusesem îngrijită de moaşe, iar ele petrecuseră trei nopţi în jurul patului meu, istorisind cele mai îngrozitoare poveşti despre prunci morţi din câte a trebuit să asculte vreodată o femeie.

William s-a îndreptat spre uşă.

— Îi voi spune Maiestăţii Sale că eşti slabă şi veselă.

Am zâmbit stins.

— Te rog, şi transmite-i plecăciunea mea supusă.

— E foarte atras de sora ta, a remarcat William.

— E o femeie foarte atrăgătoare.

— Nu te temi că ţi-ar putea lua locul?

Am arătat cu mâna spre odaia întunecoasă, spre perdelele grele din jurul patului, spre focul care duduia şi spre trupul meu diform.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bărbate, orice femeie din lume poate să-mi ia locul cu binecuvântarea mea, dacă o face în dimineaţa asta!

A râs, şi-a scos pălăria, înclinându-se în faţa mea, şi a ieşit. Am rămas întinsă în pat în tăcere o vreme, privind cum se mişcă alene perdelele baldachinului în aerul aproape neclintit. Era februarie şi copilul meu trebuia să se nască abia la jumătatea lunii. Mi se părea o viaţă de om.

Slavă Domnului, a venit pe lume mai devreme. Şi slavă Domnului, era băiat. Băieţelul meu s-a născut în a patra zi a lunii februarie. Un băiat: fiul sănătos şi recunoscut al regelui. Familia Boleyn avea toate atuurile cu care să joace.

Vara anului 1526

Însă nu putea să joace un singur atu – pe mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? m-a întrebat mama. Au trecut trei luni de la naştere şi eşti atât de albă, de s-ar zice că te-ai îmbolnăvit de ciumă. Eşti suferindă?

— Nu mă opresc din sângerat.

Am privit-o, căutând puţină compasiune, dar chipul ei era încremenit şi trăda nerăbdare.

— Mă tem că am să sângerez până am să mor.

— Ce spun moaşele?

— Spun că se va opri cu timpul.

A ţâţâit din buze.

— Eşti aşa de grasă! s-a plâns. Şi aşa de... eşti aşa de ştearsă, Mary!

Am ridicat ochii spre ea şi am simţit că mi se umplu de lacrimi. Am spus cu umilinţă:

— Ştiu. Mă simt ştearsă.

Mama a încercat să mă încurajeze, dar simţeam că n-are răbdare cu mine.

— I-ai dăruit regelui un fiu. Orice femeie din lume şi-ar da mâna dreaptă ca să poată face ce-ai făcut tu. Orice femeie din lume s-ar scula din pat şi ar fi alături de el, râzând la glumele lui, cântându-i cântecele şi călărind împreună cu el.

— Unde-i băiatul meu? am întrebat sec.

A ezitat o clipă, nedumerită.

— Ştii unde. La Windsor.

— Ştii de când nu l-am mai văzut?

— Nu.

— De două luni. Când m-am întors de la binecuvântarea în biserică dispăruse.

Chipul ei era lipsit de orice expresie.

— Dar fireşte că a fost luat de-aici! Fireşte că am luat măsuri ca să fie îngrijit.

— De alte femei!

— Ce contează?

Mama pur şi simplu nu înţelegea.

— E îngrijit şi a fost botezat Henry, după rege. Are totul în faţă!

Nu-şi putea stăpâni triumful din voce.

— Dar mi-e dor de el!

Preţ de câteva clipe am avut sentimentul că vorbesc în altă limbă, ceva de neînţeles: rusă sau arabă.

— De ce?

— Mi-e dor de el şi mi-e dor de Catherine.

— Şi de asta eşti aşa de ştearsă?

— Nu sunt ştearsă, am răspuns sec. Sunt tristă. Atât de tristă, că nu-mi vine să fac nimic, decât să zac în pat, să-mi îngrop faţa în perne şi să plâng până nu mai pot.

— Pentru că ţi-e dor de copilul tău?

Mama avea nevoie de o confirmare – ideea era foarte ciudată pentru ea.

— Nu ţi-a fost niciodată dor de mine? am strigat. Sau, dacă nu de mine, de Anne? Am fost luate de lângă tine şi trimise în Franţa când eram practic în faşă. Nu ţi-a fost dor de noi atunci? Altcineva ne-a învăţat să citim şi să scriem, altcineva ne-a luat în braţe când am căzut, altcineva ne-a învăţat să călărim pe ponei. Nu te-ai gândit niciodată că ţi-ar fi plăcut să-ţi vezi copiii?

— Nu, mi-a răspuns simplu. N-aş fi putut găsi un loc mai bun pentru voi decât curtea regală a Franţei. Aş fi fost o mamă rea dacă v-aş fi ţinut acasă.

M-am întors cu spatele. Îmi simţeam lacrimile prelingându-se pe obraji.

— Dacă ţi-ai putea vedea pruncul, ai fi iarăşi fericită?

— Da! am spus cu respiraţia tăiată. O, da, mamă, da! Aş fi fericită dacă aş putea să-l revăd. Şi pe Catherine.

— Ei bine, îi voi spune unchiului tău, a zis fără chef. Dar trebuie să fii cu adevărat fericită, să zâmbeşti, să râzi, să dansezi fără nici o grijă, să fii plăcută privirii. Trebuie să-l recâştigi pe rege.

— O, s-a îndepărtat atât de mult? am întrebat tăios.

N-a părut ruşinată nici măcar o clipă.

– Slavă Domnului că Anne îl ţine prins în plasa ei! Îl joacă pe degete ca pe căţelul reginei. Îl manevrează cum vrea.

— Şi-atunci de ce n-o folosiţi pe ea? am întrebat-o maliţios. De ce vă mai osteniţi cu mine?

Iuţeala cu care mi-a răspuns m-a încredinţat că lucrul acesta fusese deja hotărât la un sfat al familiei.

– Pentru că tu l-ai născut pe fiul regelui, mi-a zis simplu. Bastardul lui Bessie Blount a fost făcut duce de Richmond, micul nostru Henry are pretenţii la fel de întemeiate. E floare la ureche să se anuleze căsătoria ta cu Carey şi aproape la fel de simplu să se anuleze căsătoria lui cu regina. Încercăm să-l facem să te ia de nevastă. Anne a fost momeala noastră cât timp te-ai aflat pe patul de naştere. Dar speranţa noastră stă în tine.

A tăcut câteva clipe, de parcă s-ar fi aşteptat să fiu foarte bucuroasă. Văzând că nu spun nimic, a vorbit din nou, ceva mai dur.

— Aşa că scoală-te îndată şi pune slujnica să-ţi perie părul şi să-ţi strângă bine şireturile.

— Pot să vin la cină, căci nu sunt bolnavă, am spus posomorâtă. Mi se spune că sângerarea nu are importanţă şi poate aşa şi e. Pot să stau lângă rege, să râd la glumele lui şi să-l rog să ne cânte. Dar, mamă, nu pot să fiu veselă în adâncul inimii. Mă înţelegi cât de cât? Nu mă mai pot convinge să fiu veselă. Mi-am pierdut bucuria. Mi-am pierdut bucuria. Şi nimeni în afară de mine nu bănuieşte măcar ce simt şi cât de îngrozitor e.

M-a ţintuit cu o privire dură, hotărâtă şi mi-a poruncit:

— Zâmbeşte!

Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet, simţind că mi se umplu ochii de lacrimi.

— Destul de bine. Continuă să zâmbeşti şi voi aranja lucrurile în aşa fel încât să-ţi vezi copiii.

•

După cină unchiul a venit în odaia mea. S-a uitat în jur cu oarecare plăcere – vedea pentru prima oară cât de luxoasă era încăperea pe care o ocupam de când ieşisem din odaia de naştere. Acum aveam o odaie personală la fel de mare ca a

reginei şi patru doamne de companie. Mai aveam două servitoare personale care să mă slujească şi un paj. Regele îmi promisese că voi avea muzicianul meu. Dincolo de odaia personală se afla odaia de dormit, pe care o împărțeam cu Anne, şi o cămăruţă unde puteam să citesc şi să fiu singură. În cele mai multe zile mă retrăgeam acolo, închideam bine uşa şi plângeam fără să mă vadă nimeni.

— Te-a aranjat foarte bine.

— Da, unchiule Howard, am spus politicos.

— Mama ta spune că tânjeşti după copii.

Mi-am muşcat buzele, străduindu-mă să-mi înăbuş lacrimile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce faci mutra asta?

— Nu e nimic, am şoptit.

— Atunci zâmbeşte.

Mi-am luat aceeaşi faţă de gargui care-o mulţumise pe mama. M-a ţintuit cu privirea la fel de nepoliticos şi a încuviinţat din cap.

— Bine. Doar nu crezi că poţi să stai degeaba şi să trăieşti în răsfăţ doar pentru că i-ai născut un băiat? Copilul nu ne ajută cu nimic decât dacă faci pasul următor.

— Nu pot să-l fac să mă ia de nevastă, am spus încet. E încă soţul reginei.

A pocnit din degete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, chiar nu ştii nimic? Lucrul ăsta n-a contat niciodată mai puţin. Acum e la un pas de război cu nepotul ei. Aproape că s-a aliat cu Franţa, cu Papa şi cu Veneţia împotriva regelui spaniol. Eşti într-atât de nepăsătoare, încât nu ştii nici măcar asta?

Am scuturat din cap.

— Ar trebui să te îngrijeşti să ştii lucrurile astea, mi-a zis cu asprime. Anne ştie totul. Noua alianţă va lupta împotriva lui Carol al Spaniei, iar dacă vor începe să câştige, Henric li se va alătura. Regina e mătuşa duşmanului întregii Europe. Nu mai are influenţă asupra lui. E mătuşa unui paria.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Nu demult, când cu Pavia, era salvatoarea ţării!

El a pocnit iar din degete.

— Lucrul ăsta a fost deja uitat. Acum, în ce te priveşte. Mama ta spune că nu te simţi bine.

Am şovăit. Simţeam limpede că-mi era cu neputinţă să mă destăinui unchiului.

- Ba da.

- Ei bine, Mary, până la sfârşitul săptămânii trebuie să fii iar în patul regelui. Dacă nu faci asta, nu-ţi mai vezi niciodată copiii. Pricepi?

Auzind ce târg plin de cruzime îmi propunea, am lăsat să mi scape un geamăt slab, iar el a întors capul ca de şoim spre mine şi m-a privit cu ochii lui întunecaţi.

- Nu-ţi dau încuviinţarea pentru mai puţin.

- Nu-mi poţi interzice să-mi văd copiii! am şoptit.

- Vei vedea că pot.

- Sunt în graţiile regelui.

A izbit cu pumnul în masă atât de tare, încât parcă s-ar fi descărcat o puşcă.

- Nu eşti! Tocmai asta e ideea! Nu eşti în graţiile regelui şi, fără asta, nu eşti nici într-ale mele. Intră din nou în patul lui şi poţi să faci ce vrei. Poţi să-l rogi să-ţi facă o cameră pentru copii, poţi să-ţi legeni pruncii pe tronul Angliei. Poţi să mă exilezi! Dar afară din patul lui nu eşti decât o târfă proastă şi trecută de care nu-i pasă nimănui!

În odaie s-a aşternut o tăcere mormântală. După ceva vreme am spus rece:

– Înţeleg.

– Bine.

S-a îndepărtat de cămin şi şi-a aranjat poalele jiletcii.

- Îmi vei mulţumi pentru asta în ziua încoronării.

- Da.

Simţeam că încep să mi se înmoaie genunchii.

- Pot să mă aşez?

- Nu. Învaţă să stai în picioare.

În seara aceea s-a dansat în odăile reginei. Regele şi-a adus muzicienii ca să-i cânte. Oricine putea să vadă că, deşi şedea lângă regină, venise acolo ca să se bucure de vederea doamnelor ei care dansau. Anne se afla printre ele. Purta o rochie nouă, albastru-închis, şi o bonetă asortată. La gât avea obişnuitul colier din perle cu B-ul din aur, de parcă voia să facă paradă cu statutul ei de femeie nemăritată.

— Dansează! mi-a spus George foarte încet, cu gura lipită de urechea mea. Toţi aşteaptă să dansezi.

— George, nu îndrăznesc! Sângerez, s-ar putea să leşin.

— Trebuie să te ridici şi să dansezi, mi-a zis privindu-mă cu un zâmbet luminos. Îţi jur, Mary! Trebuie s-o faci, altfel eşti pierdută.

Mi-a întins mâna.

— Ţine-mă bine. Dacă dau să cad, prinde-mă.

— Haide. Trebuie s-o facem.

M-a condus spre grupul de dansatori. Am văzut privirea rapidă a lui Anne cântărind tăria strânsorii lui George pe cotul meu şi paloarea feţei mele. S-a întors cu spatele pentru o clipă şi ştiam că s-ar fi bucurat să mă vadă prăbuşindu-mă. Dar apoi a observat privirea unchiului aţintită asupra noastră şi căutătura intensă şi poruncitoare a mamei şi mi-a oferit locul ei în şirul de dansatori, chemându-şi şi partenerul, pe Francis Weston, iar George m-a condus de-a lungul şirului spre rege. Am ridicat privirea şi i-am zâmbit Maiestăţii Sale.

Am dansat dansul acela şi următorul, iar apoi regele s-a apropiat de noi şi i-a spus lui George:

— Îţi iau eu locul şi dansez cu sora ta, dacă nu e prea obosită.

— Ar fi onorată!

Am zâmbit radios.

— Aş putea dansa toată noaptea dacă Maiestatea Voastră mi-ar fi partener.

George s-a înclinat şi s-a dat la o parte. L-am văzut apucând cu degetele un fald al rochiei lui Anne şi trăgând-o spre perete.

Regele şi cu mine ne-am atins palmele, ne-am întors unul spre altul şi am început dansul. Paşii ne apropiau şi apoi ne despărţeau, dar el nu-şi lua nici o clipă ochii de la mine.

Sub şireturile strânse ale corsajului, pântecul mă durea de parcă ar fi fost plin de otravă. Simţeam cum mi se prelinge sudoarea printre sânii strâns încorsetaţi. Zâmbeam întruna cu acelaşi zâmbet luminos, dar lipsit de veselie. Mă gândeam că, dacă aş putea să rămân singură cu Henric, aş reuşi să-l conving să mă lase să-mi văd copiii la Hever în vară, când el avea să plece la vânătoare. Gândul la pruncul meu mi-a stârnit înţepături de durere în sâni, căci laptele încerca să

curgă pe sub corsajul strâmt. Am zâmbit de parcă aş fi fost plină de bucurie. M-am uitat la tatăl copiilor mei, aflat de cealaltă parte a cercului de dansatori, şi i-am zâmbit ca şi cum abia aşteptam să fiu în pat cu el, doar de dragul lui, nu de dragul a ceea ce putea să facă pentru mine şi pentru ai mei.

În seara aceea, Anne mi-a supravegheat îmbăierea cu o eficienţă răutăcioasă care a făcut-o să mă plesnească cu un cearşaf de spălat ud şi să protesteze din cauza apei pătate de sânge.

— Dumnezeule, mă dezguşti! Cum va suporta el?

M-am înfăşurat într-un cearşaf şi m-am pieptănat singură, înainte ca ea să se năpustească asupra mea cu pieptănul pentru păduchi şi să-mi smulgă părul din cap sub pretextul că mă ajută să fiu curată.

— Poate că nu mă va chema, am spus.

Eram atât de obosită după dans şi după jumătatea de oră de stat în picioare, aşteptând răbdătoare ca Henric să-şi ia rămas-bun oficial de la regină, încât nu voiam decât să mă prăbuşesc în pat.

S-a auzit o bătaie în uşă – ciocănitul lui George. A băgat capul pe uşă.

— Bun! mi-a zis văzându-mă spălată şi pe jumătate dezbrăcată. Te vrea. Poţi să-ţi pui doar un halat şi să vii.

— Atunci e un bărbat curajos, a spus Anne cu răutate. Încă i se mai prelinge lapte din sâni, încă mai sângerează şi la cel mai mic fleac izbucneşte în plâns.

George a chicotit ca un băieţandru.

— Binecuvântată să fii, Annamaria, eşti cea mai dulce dintre surori! Cred că Mary se trezeşte în fiecare dimineaţă şi-i mulţumeşte lui Dumnezeu că are o tovarăşă de pat ca tine, care s-o aline şi s-o înveselească.

Anne a avut bunul-simţ să pară ruşinată.

— Am ceva pentru sângerare, a adăugat George.

A scos din buzunar un cocoloş din bumbac. L-am privit cu suspiciune.

— Ce-i asta?

— Una dintre târfe mi l-a dat, mi-a spus. Îl împingi între picioare şi, pentru o vreme, opreşte sângerarea.

M-am strâmbat.

— Nu stă în cale?

— Ea spune că nu. Dă-i drumul, Marianne! Trebuie să ajungi în patul lui în noaptea asta.

— Atunci nu te uita.

George s-a întors spre fereastră, iar eu m-am așezat pe pat și m-am luptat să fac, cu degete stângace, ce-mi spusese el.

— Lasă-mă pe mine! a zis Anne nervoasă. Dumnezeu mi-e martor că fac totul pentru tine.

A înfipt ghemotocul în mine și apoi l-a împins bine încă o dată. Mi-a scăpat un geamăt răgușit de durere și George s-a întors pe jumătate, spunând cu blândețe:

— Nu-i nevoie să omori fata.

— Trebuie să ajungă până sus, nu? a întrebat Anne îmbujorată și enervată. Trebuie s-o astupe, nu?

George mi-a întins mâna. M-am rostogolit de pe pat, strângând din ochi de durere.

— Dumnezeule, Anne, dacă pleci vreodată de la curte, poți să te faci vrăjitoare! a zis în glumă. Ai deja toată blândețea necesară.

Ea i-a aruncat o privire mânioasă.

— Ce-ai pățit, de ești așa acră? a întrebat-o el în timp ce îmi legam rochia și-mi puneam pantofii roșu aprins cu tocuri înalte.

— Nimic.

— Oho! a exclamat el, înțelegând dintr-odată. Am priceput, mică domniță Anne. Ți-au spus să te dai la o parte și să i-l lași lui Mary. Ai să fii doar o doamnă de companie a bătrânei regine, pe când sora ta va urca spre tron.

S-a strâmbat la el cu chipul ei frumos schimonosit de gelozie.

— Am nouăsprezece ani, a spus cu amărăciune. Jumătate din curteni mă cred cea mai frumoasă femeie din lume. Toți știu că sunt cea mai spirituală și mai elegantă. Regele nu poate să-și ia ochii de la mine. Sir Thomas Wyatt a plecat în Franța ca să mă uite. Dar sora mea, cu un an mai mică decât mine, e măritată și are doi copii cu însuși regele. Când va veni și rândul meu? Când mă voi mărita? Cine-mi va fi pereche?

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea. George i-a mângâiat obrazul împurpurat și i-a spus cu tandrețe:

— O, Annamaria, tu n-ai pereche! Nici regele Franţei sau al Spaniei nu pot să-ţi stea alături. Eşti perfectă, şlefuită în toate privinţele. Ai răbdare! Când vei fi sora reginei Angliei, vom putea căuta pretutindeni. E mai bine să-i întărim lui Mary poziţia din care te va putea sluji, decât să te iroseşti cu vreun duce neînsemnat.

Auzind asta a chicotit fără voie și George a înclinat capul brun şi i-a atins obrazul cu buzele.

— Eşti perfectă, să ştii, a încredinţat-o el. Eşti într-adevăr perfectă. Te adorăm cu toţii. Ţine-o tot aşa, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă află careva cum eşti în realitate, suntem cu toţii pierduţi.

Ea s-a tras înapoi şi l-ar fi plesnit, dar George şi-a ferit capul, în aşa fel încât să nu poată ajunge la el, a râs şi a pocnit din degete spre mine.

— Vino, mică viitoare regină! Eşti gata? Pregătită?

S-a întors spre Anne:

— Va putea să intre în ea, nu-i aşa? N-ai împachetat-o prea strâns, sper.

— Bineînţeles că nu, a zis ea enervată. Dar cred că o să doară ca naiba.

— Ei bine, n-o să ne facem griji în privinţa asta, nu-i aşa? În definitiv, trimitem în patul lui pâinea noastră cea de toate zilele şi norocul nostru, nu o fetiţă. Vino, copilă! Ai treabă de făcut pentru noi, familia Boleyn, şi ne bizuim pe tine!

A continuat să pălăvrăgească întruna cât am traversat sala cea mare şi am urcat scara întunecoasă ce ducea spre odăile regelui. Când am intrat, cardinalul Wolsey şedea împreună cu Henric, iar George m-a tras spre o banchetă de sub fereastră şi mi-a adus un pocal cu vin în timp ce aşteptam ca regele şi cel mai de încredere sfetnic al său să-şi încheie discuţia cu voce scăzută.

— Probabil că numără resturile de la bucătărie, mi-a șoptit George ştrengăreşte.

Am zâmbit. Încercările cardinalului de-a face curtea regală să fie mai puţin risipitoare erau o permanentă sursă de amuzament pentru acei curteni – printre care şi familia mea – a căror bunăstare şi al căror câştig proveneau tocmai din exploatarea nebuniei şi extravaganţei de la curte.

În spatele nostru, cardinalul s-a înclinat şi i-a făcut semn pajului să-i adune documentele. Apoi a dat din cap spre mine şi spre George, care m-a condus să mă aşez în jilţul lui, lângă foc.

— Vă doresc noapte bună, Maiestate, doamnă, domnule, a spus cardinalul ieşind.

— George, bei un pocal de vin cu noi? l-a întrebat regele.

I-am aruncat fratelui meu o scurtă privire rugătoare.

— Mulţumesc, Maiestate.

George a turnat vin pentru toţi trei.

— Lucraţi până târziu, Sire?

Henric a fluturat fără chef dintr-o mână.

— Ştii cum e cardinalul, a zis el. Neobosit în truda lui.

— Plicticos de moarte, a sugerat George obraznic.

Regele a chicotit, lipsit de loialitate, şi a încuviinţat:

— Plicticos de moarte.

Pe la unsprezece l-a trimis pe George din odaie, iar pe la miezul nopţii eram în pat. M-a mângâiat cu blândeţe şi mi-a lăudat plinătatea sânilor şi rotunjimea pântecului. Am pus la păstrare cuvintele lui, astfel încât data viitoare când mama avea să-mi reproşeze că sunt grasă şi ştearsă să-i pot spune că regele mă place aşa. Dar nu simţeam nici o bucurie. Când îmi luaseră pruncul, parcă smulseseră şi o parte din mine. Nu puteam să-l iubesc pe acest bărbat, ştiind că nu mă va asculta, ştiind că n-aveam voie nici măcar să-i arăt tristeţea mea. Era tatăl copiilor mei şi totuşi nu nutrea pic de interes pentru ei până nu creşteau suficient ca să-i folosească drept pârghii în jocul moştenirii. Îmi era iubit de ani de zile şi totuşi avusesem misiunea de-a mă încredinţa că nu mă va cunoaşte niciodată. În timp ce se afla deasupra mea şi se mişca în mine, mă simţeam la fel de părăsită ca şi corabia care-mi purta numele, ce plutea singură pe mare.

Henric a adormit aproape imediat ce a terminat, respirând greu, pe jumătate lungit peste mine, cu barba încinsă lipită de gâtul meu, cu răsuflarea urât mirositoare în obrazul meu. Greutatea şi duhoarea lui m-ar fi putut face să ţip, dar am rămas nemişcată. Eram o Boleyn, nu o târâtură de slujnică de la bucătărie, care nu poate suporta puţin disconfort. Am rămas nemişcată şi m-am gândit la luna care strălucea

deasupra şanţului cu apă al castelului Hever, dorindu-mi să mă aflu în cămăruţa mea, în patul meu cel comod. Am avut grijă să nu mă gândesc la copii: la micuţa Catherine, în patul ei de la Hever sau la Henry, în leagăn, la Windsor. Nu puteam risca să lăcrimez câtă vreme mă aflam în patul regelui. Trebuia să fiu gata să mă întorc spre el cu un zâmbet când avea să se trezească.

Spre surprinderea mea, pe la două dimineaţa a început să se foiască.

— Aprinde o lumânare, m-a rugat. Nu pot să dorm.

M-am ridicat din pat, simţind o durere surdă în toate oasele din cauză că stătusem incomod, apăsată de greutatea lui. Am aţâţat buştenii din foc, apoi am aprins o lumânare de la flacără. Henric s-a ridicat în capul oaselor, trăgând cearşafurile în sus, ca să-i acopere umerii goi. Eu mi-am îmbrăcat halatul, m-am aşezat lângă foc şi am aşteptat să aflu ce pofteşte. Am remarcat cu groază că nu pare fericit.

— Milord, ce s-a întâmplat?

— De ce crezi că nu mi-a dăruit regina un fiu?

Această întorsătură a gândurilor sale m-a surprins atât de tare, încât n-am reuşit să răspund iute şi cu multă iscusinţă, ca o curteană.

— Nu ştiu. Îmi pare rău, Sire! Acum e prea târziu pentru ea.

— Asta ştiu! a spus enervat. Dar de ce nu s-a întâmplat înainte? Când m-am însurat cu ea aveam optsprezece ani, iar ea douăzeci şi trei. Era frumoasă, atât de frumoasă că nu se poate spune în cuvinte. Iar eu eram cel mai chipeş prinţ din toată Europa.

— Eşti şi acum, am spus repede.

Îmi aruncă un mic zâmbet mulţumit de sine.

— Nu Francisc?

Am fluturat dintr-o mână, măturându-l pe regele francez.

— Nimeni nu se compară cu tine.

— Eram viril. Şi potent. Toată lumea ştie asta. Iar ea a rămas grea imediat. Ştii cât de repede după nuntă a simţit cum mişcă pruncul în ea?

Am clătinat din cap.

— La patru luni! Ia gândeşte-te puţin! Am lăsat-o grea în prima lună de căsnicie! Ce zici de aşa potenţă?

Am aşteptat.

— Pruncul s-a născut mort. Era fată. S-a născut moartă în ianuarie.

Am întors privirea de la chipul lui nemulţumit, îndreptând-o spre flăcările din cămin.

— A rămas grea iarăşi, a zis el. De data asta a fost băiat. Prinţul Henry. L-am botezat, am dat un turnir în cinstea lui. În toată viaţa mea n-am fost mai fericit ca atunci! Prinţul Henry, botezat cu numele meu şi al tatălui meu. Fiul meu. Moştenitorul meu. Născut pe întâi ianuarie. În martie era mort.

Am aşteptat, îngheţată de gândul la Henry al meu, care-mi fusese luat şi care putea să moară şi el în trei luni. Regele era departe de mine, în trecut, pe când era tânăr – cu puţin mai în vârstă decât eram eu acum.

— Alt prunc era pe cale să vină pe lume înainte să plec la război cu Franţa. A pierdut sarcina în octombrie. O pierdere tomnatică. A făcut să pălească strălucirea victoriei împotriva francezilor. A făcut să pălească şi strălucirea ei. Doi ani după aceea, în primăvară – alt prunc născut mort, alt băiat. Alt copil care ar fi fost prinţul Henry dacă ar fi trăit. Dar n-a trăit. Nici unul dintre ei n-a trăit.

— Aţi avut-o pe prinţesa Maria, i-am amintit aproape în şoaptă.

— Ea a venit următoarea, a spus. Şi eram sigur că am rupt cercul vicios. Credeam – Dumnezeu ştie la ce speram –, dar mă gândeam că poate fusese un ghinion sau o boală sau alt lucru care se rezolvase de la sine. Credeam că, odată ce reuşea să nască un copil care să trăiască, vor urma şi alţii. Dar i-au trebuit doi ani după naşterea prinţesei Maria chiar şi ca să rămână grea. Şi a fost fată – născută moartă.

Am respirat adânc – îmi ţinusem răsuflarea ascultând povestea asta atât de cunoscută. Cumplita enumerare a pruncilor morţi de către tatăl lor era la fel de dureroasă ca imaginea soţiei sale aplecate pe scăunelul de rugăciune, şoptind pe boabele rozariului numele celor duşi.

— Dar eu ştiam, a spus Henric ridicându-se de pe perne şi întorcându-se spre mine cu chipul nu măcinat de amărăciune, ci roşu de mânie acum. Ştiam că sunt potent şi fertil! Bessie Blount mi-a născut băiatul în vreme ce regina jelea

ultimul prunc mort. Bessie a avut un băiat cu mine, pe când cu regina n-am avut decât mici cadavre. De ce a trebuit să fie așa? De ce a trebuit să fie așa?!

Am clătinat din cap.

— De unde să știu, Sire? A fost voia lui Dumnezeu.

— Da! a zis el cu satisfacție. Întocmai. Ai dreptate, Mary. Asta a fost. Asta trebuie să fie.

— Dumnezeu n-ar putea să vrea un asemenea lucru pentru tine, am spus, alegându-mi cu grijă cuvintele, cercetându-i profilul conturat în întuneric și tânjind după sfaturile lui Anne. Dintre toți prinții creștinătății, de bună seamă că ești preferatul Lui.

S-a întors spre mine. În întuneric ochii săi albaștri își pierdeau culoarea.

— Atunci ce poate să fie greșit? m-a întrebat.

M-am trezit privindu-l cu gura pe jumătate deschisă, ca un idiot care pierde vremea pe izlazul satului. Încercam să-mi dau seama ce-ar vrea să spun.

— Regina?

A încuviințat din cap.

— Căsătoria mea cu ea a fost blestemată, a zis simplu. Asta trebuie să fi fost. Blestemată încă de la început.

Mi-am înăbușit impulsul de-a tăgădui o asemenea idee.

— Era soția fratelui meu, a spus el. N-ar fi trebuit să mă însor cu ea. Am fost sfătuit să n-o fac, dar eram tânăr și încăpățânat și am crezut-o când mi-a spus că n-a avut-o niciodată.

Eram pe punctul de a-i spune că regina e incapabilă să mintă, dar m-am gândit la noi, cei din familia Boleyn, și la ambițiile noastre, așa că mi-am ținut gura.

— N-ar fi trebuit să mă însor cu ea!

A repetat cuvintele astea o dată, încă o dată, apoi fața i s-a schimonosit ca a unui băiețel care izbucnește în plâns și a întins brațele spre mine. M-am apropiat în grabă de el ca să-l mângâi.

— Dumnezeule, Mary, vezi cum sunt pedepsit? Cei doi copii ai noștri, dintre care unul e băiat, și Henry al lui Bessie s-au născut în afara căsniciei, dar n-am nici un fiu care să-mi urmeze la tron, decât dacă are curajul și iscusința să ajungă acolo prin luptă. Altfel, prințesa Maria va lua tronul și-l va păstra, iar Anglia va trebui să-l suporte pe soțul pe care i-l

voi putea găsi, oricine ar fi el. O, Dumnezeule! Vezi cum sunt pedepsit pentru păcatele femeii spaniole? Vezi cât de trădat sunt?! Și încă de ea!

I-am simțit lacrimile picurând pe gâtul meu și atunci l-am strâns în brațe și l-am legănat, de parcă ar fi fost copilul meu. I-am șoptit:

— Henric, mai ai timp. Ești un bărbat tânăr, potent și viril. Dacă regina te-ar elibera ai putea avea un moștenitor.

Era de neconsolat. Hohotea ca un copil, iar eu îl legănam, fără să mai încerc să-l asigur de un lucru sau altul, ci vrând doar să-l mângâi, să-l alint și să-i șoptesc „Gata, gata, gata", până când furtuna a trecut și a adormit, tot în brațele mele, cu genele grele de lacrimi și gura ca un boboc de trandafir lăsată, cu colțurile în jos.

Nici acum n-am dormit. Capul lui greu se odihnea în poala mea, iar brațele mele îi susțineau umerii. Mi-am petrecut noaptea silindu-mă să nu mă mișc. De data asta, mintea mea nu-și găsea odihnă. Auzisem pentru prima oară o amenințare la adresa reginei, rostită de alte buze decât cele ale rudelor mele. De data asta erau vorbele regelui și situația era mult mai gravă pentru regină decât tot ce se petrecuse înainte.

Henric a început să se foiască înainte de ivirea zorilor și m-a tras în pat lângă el. M-a avut repede, fără să deschidă ochii măcar, apoi a adormit din nou și s-a trezit când valetul odăii de culcare a intrat cu lighene cu apă caldă, ca el să se poată spăla, iar pajul a venit să ațâțe focul. Am tras perdelele baldachinului în jurul nostru și mi-am pus halatul și pantofii cu tocuri înalte.

— Mergi cu mine la vânătoare astăzi? m-a întrebat Henric.

Mi-am îndreptat spatele, înțepenit după ce-i susținusem greutatea toată noaptea, și am zâmbit ca și cum n-aș fi fost frântă de oboseală, răspunzând cu încântare:

— O, da!

A încuviințat din cap.

— După liturghie.

Apoi m-a lăsat să plec.

Am ieșit. George mă aștepta în anticameră, credincios ca-ntotdeauna, legănând o bilă aurită, umplută cu plante

aromatice şi mirosind-o. Mi-a cercetat atent chipul la ieşirea din odaia regelui.

— Necazuri? m-a întrebat.

— Nu pentru noi.

— A, bine. Pentru cine? s-a interesat vesel, luându-mi braţul şi conducându-mă prin odaie şi apoi pe scările ce duceau la sala cea mare.

— Ai să păstrezi secretul?

A şovăit.

— Spune-mi şi apoi văd eu.

— Chiar mă crezi o neghioabă fără scăpare? l-am întrebat enervată.

Mi-a aruncat zâmbetul cel mai atrăgător de care era în stare.

— Uneori. Acum spune-mi, care-i secretul?

— E vorba de Henric. Astă-noapte a plâns pentru că Dumnezeu l-a blestemat să nu aibă fii.

George s-a oprit locului.

— Blestemat? A spus el „blestemat"?

Am încuviinţat.

— Crede că Dumnezeu nu-i va dărui fii pentru că s-a însurat cu soţia fratelui său.

O expresie de pură încântare a iluminat chipul fratelui meu.

— Vino! mi-a spus. Vino pe dată.

M-a tras după el pe a doua scară, care ducea în partea veche a palatului.

— Nu sunt îmbrăcată!

— N-are importanţă. Mergem la unchiul Howard.

— De ce?

— Pentru că regele a ajuns în cele din urmă acolo unde vrem noi s-ajungă. În sfârşit! În sfârşit!

— Vrem să creadă că e blestemat?

— Dumnezeule mare, sigur că da!

M-am oprit şi mi-aş fi luat mâna de pe braţul lui, dar el m-a ţinut strâns şi m-a tras mai departe.

— De ce?

— Eşti o neghioabă, aşa cum îmi închipuiam, a zis el simplu, bătând cu putere în uşa unchiului.

Uşa s-a deschis cu o smucitură.

— Ar fi bine să fie ceva important, a spus unchiul cu o politeţe ameninţătoare înainte să ne vadă în prag. Intraţi.

George m-a împins înăuntru și a închis ușa în urma noastră.
Unchiul, îmbrăcat în halatul lui îmblănit, ședea lângă focul mic din odaia sa particulară, cu o carafă cu bere alături și un teanc de hârtii în față. Nimeni altcineva din casă nu se trezise încă. George a aruncat o privire rapidă prin cameră.
— Putem vorbi în siguranță?
Unchiul i-a făcut semn că da și a așteptat.
— Tocmai am luat-o din patul regelui, a zis George. Regele i-a spus că n-are copii fiindcă așa a vrut Dumnezeu. Se crede blestemat.
Privirea pătrunzătoare a unchiului s-a îndreptat spre mine.
— A spus el asta? A spus „blestemat"?
Am șovăit. Henric plânsese în brațele mele, mă strânsese în brațe ca și cum aș fi fost singura femeie din lume căreia îi era milă de durerea lui. Pesemne că am lăsat să se vadă pe chipul meu ceva din sentimentul de trădare pe care îl încercam, căci unchiul a râs scurt, a lovit cu piciorul un buștean din cămin ca să ațâțe focul și i-a făcut semn lui George să mă așeze pe un taburet de lângă cămin.
— Povestește-mi, mi-a spus cu un calm amenințător. Dacă vrei să-ți vezi copilașii la Hever vara asta. Povestește-mi, dacă vrei să-ți vezi fiul înainte să înceapă să poarte pantaloni.
Am încuviințat din cap, am tras aer în piept și i-am repetat unchiului, cuvânt cu cuvânt, tot ce-mi spusese regele în liniștea și intimitatea patului său, ce am răspuns eu și cum a plâns și a dormit. Fața unchiului era ca o mască mortuară. Nu puteam citi nimic pe ea. Dar la urmă a zâmbit.
— Poți să-i scrii doicii și să-i spui să-ți ducă băiatul la Hever. Îl vei vizita într-o lună. Te-ai descurcat foarte bine, Mary.
Am șovăit, dar el mi-a făcut semn cu mâna.
— Poți să pleci. A, încă un lucru. Mergi la vânătoare cu Maiestatea Sa azi?
— Da.
— Dacă mai vorbește despre asta azi sau oricând altcândva, fă ce-ai făcut și până acum. Continuă să te porți tot așa.
Am ezitat.
— Cum anume?
— Cu o prostie încântătoare, a zis el. Nu-l îndemna în nici un fel. Avem învățați care-l pot sfătui în probleme de teologie și avocați care-l pot sfătui în privința divorțului. Tu

doar fii în continuare de o dulce prostie, Mary. Îţi reuşeşte minunat!

Şi-a dat seama că mă simt jignită şi s-a întors spre George.

— Dintre cele două, ea e cea mai dulce. Ai avut dreptate, George. E treapta perfectă pentru scara noastră ce duce în sus!

George a încuviinţat din cap şi m-a scos iute din odaie. Mi-am dat seama că tremuram din cauza unui amestec de supărare pe propria mea lipsă de loialitate şi de furie faţă de unchiul meu.

— O treaptă?! am spus printre dinţi.

George mi-a oferit braţul. L-am acceptat, iar el a apăsat cu palma degetele mele tremurătoare şi a spus cu blândeţe:

— Desigur. E de datoria unchiului să se gândească la ascensiunea neîntreruptă a familiei. Fiecare dintre noi e o simplă treaptă pe parcurs.

M-aş fi desprins de el, dar mă ţinea strâns.

— Nu vreau să fiu o treaptă! am exclamat. Dacă aş putea să fiu ceea ce-mi doresc, aş fi o mică proprietară de fermă din Kent, cu cei doi copii ai mei dormind în pat cu mine noaptea şi cu un bărbat bun, care să mă iubească, drept soţ.

În curtea umbrită, George mi-a zâmbit, mi-a ridicat faţa spre el împingându-mi bărbia cu degetul şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Cu toţii am vrea asta, m-a încredinţat cu o falsă voioşie. În adâncul inimii, toţi suntem oameni simpli. Dar unii dintre noi sunt chemaţi să facă lucruri mari, iar tu eşti cea mai importantă Boleyn de la curte. Fii fericită, Mary! Gândeşte-te cât de tare o va roade pe Anne vestea asta.

În ziua aceea am călărit alături de rege într-o vânătoare nesfârşită, care ne-a purtat kilometri întregi de-a lungul fluviului, hăituind o căprioară pe care ogarii au doborât-o într-un final în apă. Când am ajuns înapoi la palat, eram gata să plâng de epuizare, dar nu aveam timp de odihnă. În seara aceea avea loc un picnic pe malul apei, cu muzicieni care cântau pe barje şi un tablou vivant alcătuit de doamnele reginei. Regele, regina, doamnele sale de companie şi cu mine am privit de pe mal cele trei ambarcaţiuni care înaintau încet în susul râului, în acordurile unei melodii impresionante, ce

plutea pe deasupra apelor repezi. Anne se afla într-una dintre bărci, în chip de siluetă de la prova, şi arunca petale de trandafiri în apă. Am remarcat că Henric nu-şi lua ochii de la ea. Pe barjă mai erau şi alte doamne, aflate alături de ea, care şi-au fluturat cochet poalele fustelor când au fost ajutate să debarce. Însă numai Anne avea acel adorabil stil conştient de sine de-a se mişca. Păşea ca şi cum ar fi urmărit-o cu privirea toţi bărbaţii din lume. Păşea ca şi cum ar fi fost irezistibilă. Şi puterea convingerii ei era atât de mare, că toţi bărbaţii de la curte o priveau într-adevăr şi o găseau irezistibilă. Când ultima notă a melodiei s-a stins şi domnii care se aflaseră în barca rivală au sărit pe ţărm, s-a produs o mică învălmăşeală în jurul ei. Anne a făcut un pas înapoi pe pasarelă, de parcă ar fi fost surprinsă de nesăbuinţa tinerilor de la curte. Am observat că arpegiul râsului ei aduce un zâmbet pe buzele lui Henric. Anne a scuturat din cap şi s-a îndepărtat, lăsându-i pe toţi acolo, cu aerul că nici unul nu era suficient de bun ca să-i fie pe plac. S-a dus direct la rege şi regină şi le-a făcut o reverenţă.

— A fost tabloul vivant pe placul Înălţimilor Voastre? i-a întrebat ea, ca şi cum tabloul ar fi fost un cadou oferit de ea, nu un dans pe care-l poruncise regina pentru a-l distra pe rege.

— Foarte drăguţ, a răspuns regina pe un ton abătut.

Anne i-a aruncat regelui o privire de-a dreptul focoasă pe sub genele plecate. Apoi a făcut încă o reverenţă adâncă, s-a apropiat mine şi s-a aşezat pe aceeaşi banchetă. Henric şi-a reluat conversaţia cu soţia sa.

— La vară, în timpul procesiunii curţii, o voi vizita pe prinţesa Maria, a spus el.

Regina şi-a ascuns surprinderea.

— Unde ne vom întâlni cu ea?

— Am spus că *eu* o voi vizita, a răspuns Henric cu răceală. Iar ea va veni oriunde îi voi porunci. Regina nici măcar n-a tresărit:

— Mi-ar plăcea să-mi văd fiica, a stăruit ea. Au trecut multe luni de când n-am mai fost împreună.

— Poate va veni ea să vă vadă. Oriunde v-aţi afla.

Regina a încuviinţat din cap, remarcând, la fel ca toţi curtenii care-şi încordau auzul să le surprindă discuţia, că ea nu va călători cu regele în vara aceea.

— Mulţumesc, a spus regina cu o demnitate simplă. Sunteţi foarte bun. Mi-a scris că face mari progrese cu greaca şi latina. Nădăjduiesc că veţi găsi că este o prinţesă înzestrată.

— Greaca şi latina nu-i vor ajuta cu nimic să facă fii şi moştenitori, a zis scurt regele. Ar face bine să nu devină o învăţată adusă de spate. Prima îndatorire a unei prinţese este aceea de-a fi mama unui rege. După cum bine ştiţi, doamnă.

Fiica Isabelei de Spania, una dintre cele mai inteligente şi educate femei din Europa, şi-a aşezat mâinile în poală şi s-a uitat la inelele scumpe de pe degetele sale subţiri.

— Ştiu, într-adevăr.

Henric a sărit în picioare şi a bătut din palme. Muzicienii s-au întrerupt imediat şi au aşteptat să-i afle porunca.

— Cântaţi o melodie populară! le-a poruncit. Să dansăm înainte de cină.

Ei au început îndată o gigă veselă, molipsitoare, iar curtenii s-au grăbit să-şi ocupe locurile. Henric s-a îndreptat spre mine. M-am ridicat să dansez cu el, dar el doar mi-a zâmbit şi i-a întins mâna lui Anne. Ea a trecut pe lângă mine cu ochii plecaţi, fără să-mi arunce nici măcar o privire. Rochia ei mi-a atins genunchii aproape dispreţuitor, de parcă ar fi trebuit să mă trag mai mult înapoi, să nu-i stau în cale, de parcă toţi ar fi trebuit să se tragă înapoi ca s-o lase pe Anne să treacă. După plecarea ei, am ridicat privirea şi am întâlnit-o pe-a reginei. Se uita la mine nepăsătoare, aşa cum aş fi privit eu rivalitatea dintre nişte păsări care se agită în porumbar. La drept vorbind, n-avea nici o importanţă. Cu timpul, toate vor fi mâncate.

Ardeam de nerăbdare să văd curtea plecată în procesiunea de vară, ca să pot merge la Hever să-mi văd copiii, dar plecarea întârzia, căci cardinalul Wolsey şi regele nu reuşeau să cadă de acord unde ar trebui să meargă mai întâi. Cardinalul, adâncit în negocieri cu noii aliaţi ai Angliei împotriva Spaniei – Franţa, Veneţia şi Papa –, voia să ţină curtea aproape de Londra, ca să poată lua cât mai uşor legătura cu regele dacă se ajungea la război.

Dar în oraş şi-n toate porturile bântuia ciuma şi Henric era îngrozit de boală. Voia să meargă la ţară, departe, unde

apa era dulce şi unde nu avea să fie urmat de mulţimile de cerşetori şi feluriţi solicitanţi veniţi din mahalalele marelui oraş. Cardinalul a adus cele mai bune argumente la care se putea gândi, însă Henric, dornic să scape de boală şi de moarte, era de neoprit. Nu se dădea în lături să meargă tocmai până-n Ţara Galilor s-o vadă pe prinţesa Maria, dar refuza să rămână în apropierea Londrei.

Eu nu aveam voie să plec nicăieri fără încuviinţarea expresă a regelui şi fără să mă însoţească George. I-am găsit pe amândoi jucând tenis în arşiţa puternică a terenului acoperit. O lovitură bună dată de George a făcut mingea să se izbească în acoperiş cu o bufnitură şi apoi să se rostogolească pe teren, dar Henric o aştepta deja şi a trimis-o cu putere în colţ.

George a ridicat mâna în semn de recunoaştere a loviturii, ca un spadasin, şi a servit iarăşi. Anne stătea jos pe marginea terenului, la umbră, împreună cu alte câteva doamne de companie, demne şi calme ca nişte mici statui de pe o fântână arteziană, toate îmbrăcate cu gust, toate aşteptând să fie remarcate. Am strâns din dinţi ca să-mi controlez dorinţa imediată de-a mă aşeza lângă ea, de-a o eclipsa. Am rămas însă în spate, aşteptând ca regele să termine partida.

A câştigat-o, bineînţeles. George a aşteptat până în ultimul punct, apoi a pierdut convingător. Toate doamnele au bătut din palme. Regele, roşu la faţă şi zâmbitor, s-a întors şi m-a văzut.

— Sper că n-ai pariat pe fratele tău.

— N-aş paria niciodată împotriva Maiestăţii Voastre la vreun sport de măiestrie! Am prea mare grijă de mica mea avere.

Vorbele mele l-au făcut să zâmbească. A luat un şervet de la pajul său ca să-şi şteargă faţa îmbujorată.

— Am venit să cer o favoare, am spus repede, înainte să ne poată întrerupe cineva. Vreau să-i văd pe fiul nostru şi pe fiica noastră înainte să plece curtea în călătorie.

— Dumnezeu ştie unde vom merge, a spus Henric cu o faţă întunecată şi încruntată. Wolsey spune întruna...

— Dacă aş putea să plec azi, m-aş întoarce într-o săptămână, am spus încet. Şi apoi voi călători cu tine, oriunde ai hotărî să mergi.

Nu voia să plec de lângă el. Zâmbetul i-a pierit de pe buze. I-am aruncat o scurtă privire lui George, implorându-l să mă ajute.

— Şi la întoarcere poţi să ne spui cum îi merge copilului! a zis el. Şi dacă e la fel de chipeş şi de puternic ca tatăl lui. Doica spune că e blond?

— Un blond auriu de Tudor, am spus repede. Dar nimeni nu mă poate convinge că e mai chipeş decât tatăl lui.

L-am prins pe Henric pe muchie – încă o clipă şi dispoziţia lui s-ar fi întunecat. Dar zâmbetul s-a ivit din nou pe chipul lui.

— Ah, ce linguşitoare eşti, Mary!

— Mi-ar plăcea atât de mult să mă conving că băiatul e bine îngrijit, înainte să plec cu Maiestatea Voastră!

— Foarte bine, a zis nepăsător.

Privirea lui a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre Anne.

— Îmi voi găsi ceva de făcut.

Toate celelalte doamne din jurul ei au zâmbit când l-au văzut uitându-se în direcţia lor. Cele mai îndrăzneţe au scuturat din cap, şi-au legănat umerii şi au început să cocheteze ca nişte ponei dresaţi în arenă. Doar Anne i-a aruncat o privire şi apoi s-a uitat în altă parte, de parcă atenţia lui ar fi lăsat-o rece. A întors capul şi i-a zâmbit lui Francis, iar rotirea capului ei era la fel de ademenitoare ca promisiunea şoptită a oricărei alte femei. Francis s-a apropiat de ea într-o clipă, i-a luat mâna şi a dus-o la buze s-o sărute.

L-am văzut pe rege întunecându-se la faţă şi m-am minunat de nesăbuinţa lui Anne. Regele şi-a aruncat şervetul pe după gât şi a deschis poarta terenului de tenis. Pe dată, doamnele s-au ridicat surprinse în picioare şi au făcut reverenţe adânci. Anne s-a uitat în jur, şi-a retras alene mâna din mângâierile lui sir Francis şi a făcut o mică reverenţă în stil propriu.

— Aţi urmărit cât de cât partida? a întrebat-o cu bruscheţe regele.

Anne s-a ridicat din reverenţă şi i-a zâmbit de parcă nemulţumirea lui n-ar fi însemnat nimic, spunând cu nepăsare:

— Am urmărit cam jumătate.

Chipul lui s-a întunecat iar.

— Jumătate, doamnă?

— De ce să-l privesc pe adversarul vostru, Sire, când o Maiestatea Voastră pe teren?

O clipă s-a aşternut tăcerea, apoi regele a râs tare şi curtenii au râs la rândul lor linguşitor, de parcă nu şi-ar fi ţinut până atunci respiraţia în faţa obrăzniciei ei. Anne i-a aruncat zâmbetul ei tulburător şi înşelător.

— Atunci sportul acesta n-are nici o noimă pentru dumneata, a spus Henric. Din moment ce vezi doar jumătate.

— Văd tot soarele şi nici o umbră, a răspuns ea. Întreaga zi şi nici o secundă de noapte.

— Spuneţi că sunt soarele?

Ea i-a zâmbit şi a şoptit:

— Ameţitor.

Cuvântul era cea mai intimă flatare.

— Ameţitor.

— Spuneţi că sunt ameţitor?

Anne a făcut ochii mari, de parcă neînţelegerea din mintea lui ar fi surprins-o.

— Soarele, Maiestate. Soarele e ameţitor azi.

Hever era o mică insulă cenuşie, cu multe turnuri, pe fundalul de un verde luxuriant al pământurilor din Kent. Am intrat în parc pe o poartă lăsată deschisă cu neglijenţă şi ne-am îndreptat spre castel când soarele apunea în spatele lui. Acoperişurile asimetrice, cu ţigle roşii luceau în lumina aurie, iar piatra cenuşie a zidurilor se reflecta în apa neclintită din şanţul împrejmuitor, aşa că păreau a fi două castele, unul plutind deasupra celuilalt, ca o lume de vis a căminului meu. Pe apa din şanţ alunecau două lebede sălbatice, ciugulindu-se reciproc şi alcătuind cu gâturile lungi, arcuite o inimă. Imaginea lor oglindită în apă dădea impresia că erau patru lebede, iar castelul reflectat pâlpâia în jurul lor.

— Frumos, a zis George scurt. Te face să-ţi doreşti să poţi sta aici tot timpul.

Am ocolit şanţul şi am traversat podeţul plat din scânduri din punctul în care drumul trecea peste râu. Două becaţe au ţâşnit dintre trestii şi mi-au speriat calul obosit cu zarva lor. Pe pajiştile de pe malurile râului fusese cosită iarba şi mirosul dulce al fânului stăruia în aerul înserării. Am auzit un strigăt şi câţiva dintre oamenii tatei, îmbrăcaţi în livrea, au

ieşit în grabă din sala de gardă şi s-au oprit pe podul mobil, cu mâna streaşină la ochi, ca să se apere de lumină.

– E tânărul lord împreună cu lady Carey! a exclamat unul dintre soldaţi.

Un flăcău aflat mai în spate s-a întors şi a dat fuga în curte, să le dea de veste tuturor; am lăsat caii la pas, în timp ce clopotul bătea, gărzile ieşeau alergând din sala lor şi servitorii se îmbulzeau în curtea interioară.

George mi-a aruncat un zâmbet trist văzând lipsa de eficienţă a soldaţilor noştri şi şi-a ţinut calul în frâu, ca să pot trece prima peste podul mobil şi prin arcada cu grilaj de fier. Toată suflarea castelului năvălea în curte, de la băieţii care învârteau proţapul în bucătărie, murdari şi zdrenţăroşi, până la menajeră, care deschidea uşile sălii celei mari, strigând cu o voce stridentă un servitor dinăuntru.

— Milord, lady Carey! a spus îndreptându-se spre noi.

Majordomul a înaintat odată cu ea şi s-au înclinat amândoi. Un valet mi-a luat hăţurile, iar căpitanul gărzii m-a ajutat să cobor, cam brusc, din şa.

— Ce face copilaşul meu? am întrebat-o pe menajeră.

A făcut semn spre scara din colţul curţii.

— Uitaţi-l.

M-am întors repede – doica îmi aducea băieţelul afară, la lumina soarelui. A trebuit în primul rând să cuprind cu mintea cât de mult crescuse. Ultima oară îl văzusem când avea doar o lună, iar la naştere fusese micuţ. Acum obrajii i se rotunjiseră şi deveniseră rozalii. Doica îi susţinea cu palma căpşorul blond şi am simţit o împunsătură de gelozie atât de puternică, încât aproape mi-a venit rău văzând mâna ei mare, roşie şi bătătorită pe capul fiului regelui, al fiului meu. Era înfăşurat strâns în scutece şi legat pe scândura de înfăşat. Am întins braţele, iar doica mi l-a dat ca pe un platou cu mâncare.

— Îi merge bine, a spus, apărându-se parcă.

L-am ridicat ca să-i pot vedea faţa. Mâinile şi braţele lui micuţe erau legate pe lângă corp, iar feşele îi ţineau chiar şi capul nemişcat. Putea să-şi mişte doar ochii, care mi-au cercetat chipul, de la gură până la ochi, apoi au privit cerul din spatele meu şi corbii ce se roteau în jurul turnului, deasupra capului meu.

— E adorabil! am şoptit.

George a descălecat fără grabă, i-a aruncat hăţurile unui băiat de la grajd şi s-a apropiat, uitându-se peste umărul meu. Pe dată, ochii de un albastru închis ai pruncului au început să cerceteze faţa cea nouă.

— Se uită la unchiul lui, a spus George cu satisfacţie. Bun! Ţine-mă bine minte, băiete! Ne vom făuri unul altuia soarta. Ia spune, Mary, nu-i aşa că e un Tudor? E bucăţică ruptă din rege. Bună treabă!

Am zâmbit, privind obrajii trandafirii şi şuviţele de păr auriu şi strălucitor care se iveau de sub boneta de pânză, ochii de un albastru închis care treceau de la chipul lui George la al meu cu o încredere calmă.

— Chiar este, nu-i aşa?

— Ce ciudat!

George a coborât vocea, şoptind doar pentru urechile mele.

— Gândeşte-te, am putea să-i jurăm credinţă fărâmei ăsteia de om! Într-o zi ar putea să fie regele Angliei! Ar putea să fie cel mai măreţ om din Europa, iar tu şi cu mine am putea depinde întru totul de el.

Mi-am încleştat degetele pe scândură şi am mângâiat trupuşorul mic, înfăşat strâns pe placa de lemn. Am şoptit:

— Te rog, Doamne, apără-l, oricare i-ar fi viitorul.

— Apără-ne pe noi toţi, a zis George. Căci nu ne va fi uşor să-l urcăm pe tron.

Mi-a luat copilul din braţe şi i l-a întins nepăsător doicii, de parcă n-ar mai fi avut răbdare să facă speculaţii, şi m-a condus spre uşa principală a casei. M-am oprit – chiar în prag, o fetiţă de doi ani, îmbrăcată în hainele scurte ale primei copilării, stătea şi se uita la mine. O femeie o ţinea strâns de mână. Catherine, fetiţa mea, m-a privit de parcă aş fi fost o străină.

M-am lăsat în genunchi pe pavajul de piatră al curţii.

— Catherine, ştii cine sunt?

Feţişoara ei palidă a tremurat, dar n-a izbucnit în plâns.

— Mama mea.

— Da! Am vrut să vin să te văd şi până acum, dar nu mi s-a dat voie. Mi-a fost dor de tine, fiica mea! Aş fi vrut să fii cu mine.

A ridicat ochii spre servitoarea care-o ţinea de mânuţă. Strângându-i uşor palma, aceasta a îndemnat-o să răspundă.

— Da, mamă, a zis ea cu o voce subţire.
— Îţi mai aminteşti de mine?
Durerea din vocea mea era evidentă pentru toţi cei care mă puteau auzi. Catherine s-a uitat la servitoarea care-o ţinea de mână, apoi iar la chipul meu. Buzele au început să-i tremure, faţa i s-a schimonosit şi a izbucnit în plâns.
— O, Dumnezeule! a exclamat George obosit.
Mâna lui fermă care mă ţinea de cot m-a silit să urc scările şi să trec pragul casei, apoi m-a împins cu hotărâre spre sala cea mare. Focul era aprins, deşi ne aflam în toiul verii, iar jilţul cel mare de lângă cămin era ocupat de bunica Boleyn. George a salutat-o scurt, după care s-a întors spre slujitorii care ne urmaseră în sală.
— Afară. Şi vedeţi-vă de treburi.
— Ce s-a întâmplat cu Mary? m-a întrebat bunica.
— Arşiţa şi soarele, a improvizat George la nimereală. Şi călăria. După naştere.
— Asta-i tot? m-a întrebat ea tăios.
George m-a trântit pe un scaun şi s-a lăsat şi el cu greutate pe un altul.
— Setea! a zis el cu subînţeles. Cred că moare după un pocal de vin. Şi eu la fel, doamnă.
Bătrâna doamnă a zâmbit cu gura până la urechi văzându-i grosolănia şi a făcut semn spre un dulap masiv din spatele ei. George s-a ridicat şi a turnat un pocal de vin pentru mine şi altul pentru el. L-a băut dintr-o înghiţitură şi şi-a mai turnat unul.
Mi-am frecat faţa cu dosul mâinii şi m-am uitat în jur.
— Vreau să mi-o aducă pe Catherine.
— Las-o baltă, m-a sfătuit George.
— Abia dacă mă recunoaşte. S-ar zice că m-a uitat cu totul.
— Tocmai de asta am spus s-o laşi baltă.
Aş fi protestat, dar George a stăruit:
— Probabil că a fost târâtă afară din camera copiilor când s-a auzit clopotul, îmbrăcată la iuţeală în rochia ei cea mai bună şi dusă jos, spunându-i-se să te salute politicos. Probabil că biata copilă era bolnavă de frică. Dumnezeule, Mary, nu mai ţii minte ce agitaţie era când aflam că vin tata şi mama? Era mai rău decât prima vizită la curte! Tu vomitai

de groază, iar Anne umbla cu zilele în rochia cea mai bună. Ești întotdeauna îngrozit când vine mama să te vadă. Las-o copilei un pic de răgaz ca să se liniștească, apoi du-te încet în camera ei și stai cu ea.

Am încuviințat – sfatul lui era de bun-simț – și m-am așezat comod pe scaun.

— Totul e bine la curte? a întrebat bătrâna doamnă. Ce face fiul meu? Și mama voastră?

— Bine, a răspuns George scurt. Tata a fost la Veneția în ultima lună, lucrând la încheierea alianței. Treburi de-ale lui Wolsey. Mama e bine, în slujba reginei.

— Regina e bine?

George a dat din cap.

— Anul ăsta nu-l însoțește pe rege în procesiunea de vară. I-a scăzut mult importanța la curte.

Bătrâna doamnă a încuviințat din cap auzind povestea aceea atât de cunoscută a femeii care se îndreaptă încet spre moarte.

— Și regele? Mary e încă favorita lui?

— Mary sau Anne, a răspuns George zâmbind. Se pare că gusturile sale înclină către fetele Boleyn. Mary e și acum favorita.

Bunica și-a îndreptat privirea sfredelitoare spre mine și a spus aprobator:

— Ești o fată bună. Cât stai?

— O săptămână, am spus. Atât mi s-a îngăduit.

— Dar tu? a întrebat ea întorcându-se spre George.

— Cred că voi rămâne câteva zile, a zis alene. Uitasem ce frumos e la Hever vara. S-ar putea să rămân și s-o duc pe Mary acasă când vine vremea să ne întoarcem la curte.

— Eu voi fi cu copiii toată ziua, l-am prevenit.

— Nu face nimic, a spus zâmbind. Nu am nevoie de companie. O să mă apuc de scris. Cred că voi deveni poet.

Urmând sfatul lui George, nu m-am dus la Catherine o vreme. Am urcat pe micuța scară răsucită în cămăruța mea, m-am spălat pe față în vasul cu apă și am privit pe fereastră parcul tot mai întunecat din jurul castelului. Am văzut o străfulgerare albă – o strigă – și i-am auzit țipătul întrebător, apoi răspunsul perechii sale în pădure. Am auzit un pește sărind

în apa din șanț și am văzut cum încep să răsară stelele, ca niște punctișoare argintii, pe cerul albastru-cenușiu. Abia atunci m-am dus în camera copiilor să-mi caut fiica.

Ședea pe un scăunel în fața focului, cu un castron cu lapte și pâine în poală, ținând lingura la jumătatea distanței dintre castron și gură și ascultând discuția purtată peste capul ei – dădaca bârfea împreună cu o altă servitoare. Când m-au văzut, au sărit în picioare, iar Catherine ar fi scăpat castronul dacă dădaca n-ar fi fost suficient de rapidă să i-l ia. Cealaltă servitoare a dispărut cu o fluturare a rochiei, iar dădaca s-a așezat lângă Catherine și a dat un spectacol pe cinste, urmărindu-mi fetița cum mănâncă și asigurându-se că nu stă prea aproape de foc.

M-am așezat fără să spun nimic până s-a mai potolit puțin agitația și am putut s-o privesc pe Catherine luând ultimele înghițituri. Dădaca i-a luat castronul. I-am făcut semn să iasă din cameră, iar ea a plecat fără o vorbă.

Am căutat în buzunarul rochiei.

— Ți-am adus un mic cadou.

Era o ghindă prinsă pe o sfoară, sculptată cu măiestrie ca să înfățișeze un chip. Micuța cupă a ghindei alcătuia pălăria. Copila a zâmbit pe dată și a întins mâna. Avea și acum palma dolofană, ca de bebeluș, cu degete mititele. I-am pus ghinda în mână, simțindu-i moliciunea pielii. Am întrebat-o:

— Îi vei da un nume?

O mică încruntare i-a încrețit fruntea netedă. Părul auriu îi era pe jumătate ascuns sub boneta de noapte, care-i dezvelea fața. Am atins cu blândețe panglica bonetei, apoi buclele aurii care se clătinau sub marginea acesteia. Complet absorbită de ghindă, nu s-a ferit de atingerea mea. A ridicat ochii albaștri spre mine.

— Cum să-i spun?

— Vine dintr-un stejar. E o ghindă. Stejarul e copacul pe care regele vrea să-l plantăm cu toții. Lemnul lui e tare bun pentru corăbiile regelui.

— Am să-i spun Oakley[1], a spus cu hotărâre micuța.

De bună seamă, n-o interesau deloc regele și corăbiile lui. A mișcat sfoara și mica ghindă s-a bălăbănit în sus și-n jos.

---

1. De la *oak* – stejar. (n. t.)

— Dansează! a strigat încântată.

— Ai vrea să stai pe genunchii mei cu Oakley? Aş putea să-ţi povestesc cum s-a dus el la o mare petrecere cu dans, împreună cu toate celelalte ghinde.

A şovăit câteva clipe.

— Au venit şi alunele, am ispitit-o. Şi castanele. A fost un mare bal în pădure. Cred că şi murele şi afinele au fost acolo

Era de-ajuns. Catherine s-a ridicat de pe scăunel şi s-a îndreptat spre mine; am ridicat-o pe genunchi. Era mai grea decât îmi aduceam aminte – un copil adevărat, din carne şi oase, nu copilul de vis la care mă gândeam noapte de noapte. Am aşezat-o pe genunchi, simţindu-i căldura şi puterea. Mi-am lipit obrazul de boneta caldă şi i-am simţit buclele gâdilându-mi gâtul. Am tras în piept mireasma dulce a pielii ei mirosul acela minunat de copil.

— Spune mai departe, m-a rugat şi s-a sprijinit de mine ca să asculte povestea petrecerii din pădure.

•

Am petrecut o săptămână minunată împreună – George, copiii şi cu mine. Ne-am plimbat sub razele soarelui şi am făcut picnicuri pe fâneţe, unde iarba moale reîncepea să crească printre cotoarele tari ale celei vechi, cosite. După ce ne îndepărtam de castel, îl desfăşam pe micuţul Henry şi-l lăsam să dea din picioare în aerul cald şi să se mişte liber. Mă jucam cu Catherine cu mingea sau de-a v-aţi ascunselea: un joc nu prea provocator pe o pajişte deschisă, dar ea avea încă vârsta la care putea să creadă că, dacă închide ochii şi-şi trage un şal peste cap, nu poate fi văzută. Iar George şi Catherine se întreceau la fugă în curse în care el era din ce în ce mai beteag, aşa că la început a fost nevoit să sară într-un picior, apoi să se târască de-a buşilea, iar spre sfârşitul săptămânii nu mai putea să meargă decât în mâini, eu ţinându-l de picioare, pentru ca întrecerea să fie corectă şi ea să poată învinge pe piciorușele-i nesigure.

În seara în care trebuia să ne întoarcem la curte n-am putut mânca la cină, fiindcă eram cumplit de tristă. Nu m-am îndurat să-i spun lui Catherine că plec, ci m-am furişat în zori ca o hoaţă, rugând-o pe dădacă să-i spună când se trezea că mama ei avea să vină înapoi cât de repede putea şi că o ruga să fie fetiţă cuminte şi să aibă grijă de Oakley. Am

călărit până la amiază cu mintea încețoșată de durere, fără să bag de seamă că ploua încă de la plecarea noastră. Mi-am dat seama abia la prânz, când George a zis:

- Pentru numele lui Dumnezeu, hai să ne adăpostim puțin de ploaia asta și să căutăm ceva de mâncare!

Se oprise în fața unei mănăstiri, al cărei clopot începea să bată pentru liturghie. A descălecat și m-a ajutat să mă dau jos din șa.

- Ai plâns tot drumul?

— Cred că da. Nu suport să mă gândesc...

— Atunci nu te gândi, mi-a zis tăios.

A stat deoparte până când unul dintre cei patru oameni ai noștri a tras de clopotul cel mare și ne-a anunțat paznicului porții. Când poarta grea s-a deschis, George m-a condus în curte, iar de-acolo pe treptele ce duceau spre refectoriu. Ajunseserăm devreme: înăuntru erau doar doi călugări care așezau pe masă farfurii de cositor și căni de cositor pentru bere sau vin. George l-a chemat pe unul dintre ei, pocnind din degete, și l-a trimis să aducă în grabă vin pentru noi, apoi mi-a pus cana rece în mâini.

— Bea până la fund! m-a îndemnat hotărât. Și nu mai plânge. Diseară trebuie să fii la curte și nu poți să sosești acolo cu fața albă și cu ochii roșii. N-au să te mai lase niciodată să pleci, dacă asta te urâțește. Nu ești femeia care să poată să-și facă pe plac.

— Arată-mi tu o femeie din lumea asta care poate să-și facă pe plac! am strigat mânioasă, făcându-l să râdă.

— Ai dreptate. Nu cunosc nici una. Cât mă bucur că micul Henry și cu mine suntem bărbați!

Am ajuns la Windsor abia seara și am găsit curtea pe picior de plecare. Nici măcar Anne n-a reușit să-și facă timp să mă cerceteze. Era cuprinsă de febra pregătirilor și am văzut două rochii noi dispărând în cufărul ei.

— Ce sunt acelea?

— Daruri de la rege, mi-a răspuns scurt.

Am încuviințat din cap fără să spun nimic. Mi-a aruncat un zâmbet pieziș, apoi a împachetat bonetele asortate. Am observat, iar ea asta și voia, fără îndoială, că una dintre ele, cel puțin, era bogat împodobită cu perle. M-am trântit pe

bancheta de sub fereastră şi am privit-o cum îşi aşază pele-
rina peste toate celelalte lucruri şi cum cheamă servitoarea
să vină să strângă chingile cufărului. După ce aceasta a ieşit,
iar portarul a urmat-o cu cufărul, Anne s-a întors spre mine
cu un aer provocator.

— Aşadar?

— Ce se petrece? Rochii?

S-a uitat la mine ţinând mâinile la spate, modestă ca o
şcolăriţă.

— Mă curtează. Pe faţă.

— Anne, e iubitul meu!

A ridicat alene din umeri.

— N-ai fost aici, nu? Ai plecat la Hever, ţi-ai vrut copiii
mai mult decât îl voiai pe el. N-ai fost tocmai... seducătoare.

— Şi tu eşti?

A zâmbit de parcă şi-ar fi amintit o glumă.

— În vara asta pluteşte o anumită seducţie în aer.

Am strâns din`dinţi ca să-mi ţin firea.

— Parcă trebuia să-i ţii treaz interesul faţă de mine, nu
să-l abaţi din drumul lui.

Anne a ridicat iarăşi din umeri.

— E bărbat. E mai uşor să-i stârneşti interesul decât să-l
respingi.

— Sunt curioasă de un singur lucru.

Dacă vorbele ar fi fost cuţite, le-aş fi aruncat, cu lama
înainte, în faţa ei mulţumită şi zâmbitoare.

— E clar că i-ai atras atenţia dacă-ţi face astfel de daruri.
Ai avansat la curte. Eşti favorita.

A încuviinţat din cap. Mulţumirea plutea în jurul ei precum
căldura unei pisici mângâiate.

— E clar că faci asta în ciuda faptului că e iubitul meu
recunoscut.

— Mi s-a spus s-o fac, a zis obraznic.

— Nu ţi s-a spus să-mi iei locul! am spus tăios.

A ridicat din umeri cu nevinovăţie.

— N-am ce să fac dacă mă doreşte, a zis pe un ton dulce
precum mierea. Curtea e plină de bărbaţi care mă doresc. Îi
încurajez? Nu.

— Adu-ţi aminte că vorbeşti cu mine, am spus posomorâtă.
Nu cu unul dintre neghiobii tăi. Ştiu bine că-i încurajezi pe toţi.

Mi-a aruncat acelaşi zâmbet blând.

— Ce speri, Anne? Să-i devii amantă? Să-mi iei locul?

Pe dată, bucuria trufaşă de pe chipul ei a fost înlocuită de un aer gânditor.

— Da, presupun că da. Dar există un risc.

— Un risc?

— Dacă îl las să mă aibă, sunt şanse mari să-şi piardă interesul. E greu de păstrat.

— Nu şi pentru mine, am spus, obţinând un avantaj.

— Nu scoţi nimic de la el. Pe Bessie Blount a măritat-o cu un nimeni când a terminat cu ea. Nici ea n-a scos nimic de la el.

Mi-am muşcat limba atât de tare, încât am simţit în gură gustul sângelui.

— Dacă spui tu, Anne...

— Cred că am să aştept. Am să aştept până când îşi va da seama că nu sunt o Bessie Blount şi nici o Mary Boleyn. Ci ceva mult mai însemnat. Am să aştept până când îşi va da seama că trebuie să-mi facă o propunere, una foarte însemnată.

După câteva clipe de tăcere, am prevenit-o:

— N-ai să-l capeţi niciodată înapoi pe Henry Percy, dacă asta speri. Nu ţi-l va da pe Percy ca să-ţi obţină favorurile.

Din doi paşi mari a ajuns în celălalt capăt al încăperii şi m-a înşfăcat de încheieturi, înfigându-mi unghiile în carne.

— Să nu-i mai rosteşti numele niciodată! a şuierat ea. Niciodată!

Mi-am smuls mâinile şi am apucat-o de umeri.

— Am să-ţi spun exact ce vreau! Aşa cum şi tu îmi spui exact ce vrei. Eşti blestemată, Anne, ţi-ai pierdut singura iubire şi acum vrei tot ce nu e al tău. Vrei tot ce e al meu. Întotdeauna ai vrut ce era al meu.

S-a desprins din strânsoarea mea, a deschis uşa cu o smucitură şi mi-a poruncit:

— Lasă-mă!

— Poţi să pleci, am corectat-o. Asta e odaia *mea*, dacă-ţi aduci aminte.

Preţ de câteva clipe ne-am sfredelit cu privirea, încăpăţânate ca două pisici pe acoperişul grajdului, pline de duşmănie şi de ceva mai întunecat – vechiul sentiment al tuturor surorilor că, de fapt, în lume nu e loc decât pentru una dintre ele.

M-am dat prima la o parte, spunând:
— Ar trebui să fim în aceeaşi tabără.
Anne a trântit uşa în urma ei.
— E odaia noastră, a hotărât.

Graniţele dintre mine şi Anne erau acum trasate clar. Pe tot parcursul copilăriei noastre se pusese problema care dintre noi e cea mai bună Boleyn, dar acum rivalitatea noastră din copilărie avea să se desfăşoare pe cea mai mare scenă din regat. La sfârşitul verii una dintre noi avea să fie amanta recunoscută a regelui, iar cealaltă – servitoarea, ajutoarea, poate măscăriciul ei.

Nu exista cale pe care s-o pot înfrânge. Aş fi complotat împotriva ei, dar nu aveam aliaţi şi nici putere. Nimeni din familie nu vedea vreun dezavantaj în faptul că regele mă avea pe mine în patul său noaptea, iar pe Anne la braţ în fiecare zi. Pentru ei era o situaţie ideală: fata Boleyn cea deşteaptă drept tovarăşă şi sfetnic, iar fata Boleyn cea fecundă drept amantă.

Doar eu vedeam cât o costa asta pe Anne. Seara, după ce dansase, râsese şi atrăsese neîncetat atenţia curţii asupra ei, se aşeza în faţa oglinzii şi-şi scotea boneta, iar eu îmi dădeam seama că faţa ei tânără e secătuită şi epuizată.

George venea adeseori seara în odaia noastră, aducând câte un pocal cu vin de Porto pentru fiecare. Cu ajutorul lui, o aşezam în pat, o înveleam până la bărbie şi o priveam cum goleşte paharul şi începe să-şi recapete încet culoarea din obraji.

— Dumnezeu ştie unde o să ne ducă toate astea! a murmurat George într-o seară, în timp ce o priveam cum doarme. Regele e vrăjit de ea, curtea e nebună după ea. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce speră?

Anne se mişcă în somn.

— Sst! l-am prevenit, trăgând perdelele în jurul patului. N-o trezi. N-o mai pot suporta nici măcar o clipă, zău!

George mi-a aruncat o privire luminoasă.

— E chiar aşa de rău?

— Stă pe locul meu, am spus sec.

— Of-of!

Am întors capul.

— Mi-a furat tot ce obținusem, am spus cu o voce scăzută și mânioasă.

— Dar acum nu-l mai vrei așa de mult, nu? m-a întrebat George.

Am clătinat din cap.

— Asta nu înseamnă că vreau să fiu dată la o parte de Anne.

A mers împreună cu mine până la ușă, cuprinzându-mi mijlocul cu brațul în timp ce mâna i se odihnea leneș pe coapsa mea. M-a sărutat pe buze în plin, ca un iubit.

— Știi că tu ești cea mai dulce.

I-am zâmbit.

— Știu că sunt o femeie mai bună decât ea. Ea e numai gheață și ambiție și ar prefera mai degrabă să te vadă în ștreang decât să renunțe la ambiția ei. Și știu că el are în mine o amantă care-l iubește pentru ceea ce este. Însă Anne l-a fermecat pe el, a fermecat întreaga curte, te-a fermecat chiar și pe tine.

— Pe mine nu, a spus George cu blândețe.

— Unchiului îi place mai mult de ea, am spus înciudată.

— Lui nu-i place de nimeni. Dar se întreabă cât de departe ar putea ea să meargă.

— Asta ne întrebăm cu toții. Și ce preț e dispusă să plătească. Mai ales dacă eu sunt cea care-l plătește.

— Dansul pe care-l dansează ea nu-i ușor, a recunoscut George.

— O urăsc! am spus simplu. Aș putea privi bucuroasă cum o omoară propria ambiție.

Curtea urma s-o viziteze pe prințesa Maria la castelul Ludlow, așa că toată vara am călătorit spre vest. Aceasta avea doar zece ani, dar era mai matură decât o arăta vârsta, fiind educată și învățată în stilul protocolar și foarte sever cunoscut de mama ei la curtea spaniolă. Avea un preot și mai mulți tutori, o doamnă de companie și propria casă în Țara Galilor, unde era prințesă. Ne așteptam să vedem o tânără demnă, o fată pe punctul de-a deveni femeie.

Dar am văzut cu totul altceva.

A intrat în sala cea mare, unde cina tatăl ei, și a trebuit să suporte chinul de-a o străbate de la ușă până la masa

principală sub privirile tuturor. Era micuţă, ca un copil de şase ani – o păpuşă perfectă, cu păr castaniu-deschis sub bonetă şi un chip grav şi palid. Era delicată, aşa cum fusese şi mama ei când sosise pentru prima oară în Anglia, dar era micuţă – un copil mic.

Regele a întâmpinat-o cu tandreţe, însă puteam citi uluiala întipărită pe chipul lui. N-o văzuse de peste şase luni şi se aştepta să fi crescut şi să fi înflorit, devenind o tânără femeie. Dar prinţesa pe care-o avea în faţa ochilor nu putea fi căsătorită peste un an şi trimisă la noul ei cămin cu încrederea că peste alţi doi-trei ani avea să fie pregătită să aibă copii. Era ea însăşi un copil – un copil palid, slăbuţ şi timid.

Regele a sărutat-o şi a aşezat-o la dreapta lui la masa principală, de unde copila s-a uitat prin sală şi a văzut toate privirile aţintite asupra ei. N-a mâncat aproape nimic şi n-a băut nimic. Când regele i se adresa, îi răspundea în şoapte monosilabice. Fără îndoială că era învăţată – toţi tutorii ei s-au înghesuit unul după altul să-l asigure pe rege că ştie să vorbească greaca şi latina, să facă adunări şi că cunoaşte geografia principatului ei şi pe cea a regatului. Când a început să cânte muzica, mica prinţesă a dansat, graţioasă şi sprintenă. Dar nu arăta ca o fată viguroasă, sănătoasă şi fertilă, ci ca o fată care putea pieri foarte uşor – părea că era de-ajuns o răceală ca s-o răpună. Singura moştenitoare legitimă a tronului tatălui ei, Henric, nu părea suficient de puternică pentru a ridica sceptrul.

În seara aceea, la castelul Ludlow, George a venit să mă ia devreme, prevenindu-mă:

— E într-o dispoziţie mizerabilă.

Anne s-a foit în pat.

— Nu e fericit cu mica lui pitică?

— Uimitor! a exclamat George. Chiar şi pe jumătate adormită, Anne, eşti tot atât de dulce precum otrava. Hai, Mary, nu-l putem face să aştepte.

Când am intrat, Henric stătea în picioare lângă foc, cu un picior sprijinit de un buştean pe care-l împingea mai adânc în jăratic. Abia dacă a ridicat privirea la apariţia mea, dar apoi a întins poruncitor mâna spre mine şi am alergat îndată în braţele sale.

– Asta e într-adevăr o lovitură, a spus încet, cu buzele lipite de părul meu. Crezusem că a crescut, că e aproape femeie. Mă gândisem s-o mărit cu Francisc sau chiar cu fiul lui şi astfel să închei o alianţă între noi şi Franţa. O fată nu mi-e de nici un folos, absolut de nici un folos. Dar o fată care nici măcar nu poate fi măritată!

S-a întrerupt, întorcându-se brusc cu spatele, şi a făcut doi paşi grăbiţi şi mânioşi prin încăpere. Pe masă era întins un joc de cărţi pe jumătate terminat, cu cărţile jucătorilor întoarse cu faţa în jos. Le-a măturat cu o mişcare furioasă, dărâmând şi masa. La auzul zgomotului, paznicul din faţa uşii a strigat:

— Maiestate?

— Lasă-mă! a răcnit Henric.

S-a întors spre mine.

— De ce să-mi facă Dumnezeu aşa ceva? De ce una ca asta? Nici un fiu şi o fiică arătând de parcă iarna următoare ar putea să-i vină de hac! N-am moştenitor. N-am pe nimeni care să-mi urmeze. De ce să-mi facă Dumnezeu aşa ceva?

Am rămas tăcută şi am clătinat din cap, aşteptând să aflu ce voia.

— E din cauza reginei, nu? m-a întrebat. La asta te gândeşti. La asta se gândesc cu toţii.

Nu ştiam dacă trebuie să fiu de acord sau nu. Îl urmăream grijulie, păstrându-mi calmul.

— E blestemata aceea de căsătorie! a strigat. N-ar fi trebuit s-o închei niciodată. Tatăl meu s-a împotrivit. A spus că putea să rămână în Anglia ca prinţesă văduvă aflată la porunca noastră. Dar eu am crezut... am vrut...

S-a întrerupt. Nu voia să-şi aducă aminte cât de mult şi cu câtă credinţă o iubise.

— Papa ne-a dat o dispensă, dar a fost o greşeală. Nu poţi obţine dispensă de la cuvântul Domnului.

Am încuviinţat cu gravitate.

— N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu soţia fratelui meu. E foarte simplu. Şi, pentru că m-am însurat cu ea, am fost blestemat ca ea să fie stearpă. Dumnezeu nu a binecuvântat această căsătorie falsă. Şi-a întors faţa de la mine în fiecare an, iar eu ar fi trebuit să înţeleg mai demult. Regina nu e soţia mea, ci soţia lui Arthur.

— Dar dacă acea căsătorie n-a fost consumată... am dat să spun.

— N-are importanţă, a zis tăios. Şi oricum, a fost.

Am plecat capul.

— Vino în pat, a spus Henric, dintr-odată ostenit. Nu pot îndura asta. Trebuie să mă eliberez de păcat. Trebuie să-i spun reginei să plece. Trebuie să mă curăţ de păcatul ăsta îngrozitor.

Supusă, m-am apropiat de pat, mi-am scos mantia, am dat la o parte cearşafurile şi m-am băgat în aşternut. Henric a îngenuncheat la picioarele patului şi a început să se roage fierbinte. Ascultând cuvintele murmurate de el, m-am pomenit că mă rog şi eu : rugăciunea unei femei neputincioase pentru o alta. Mă rugam pentru regină, acum, când bărbatul cel mai puternic din Anglia o învinuia că îl atrăsese într-un păcat mortal.

Toamna anului 1526

Ne-am întors la Londra, la Greenwich, unul dintre palatele cele mai dragi regelui, dar dispoziţia lui întunecată tot nu s-a schimbat. Petrecea mult timp cu clericii şi sfetnicii săi, aşa că unii oameni credeau că pregăteşte o nouă carte, un nou studiu teologic. Dar eu, care trebuia să stau cu el în cele mai multe seri, în timp ce citea şi scria, ştiam că se luptă cu cuvântul Bibliei, chinuindu-se să afle dacă era voia Domnului ca un bărbat s-o ia de nevastă pe văduva fratelui său – şi, aşadar, să se îngrijească de ea – sau dacă voia Domnului era ca bărbatul s-o îndepărteze pe văduva fratelui său, pentru că a o privi cu dorinţă în ochi însemna să-şi facă de ruşine fratele. Referitor la acest subiect, Dumnezeu era ambiguu. Nenumărate pasaje din Biblie spuneau lucruri diferite. Ar fi fost nevoie de un întreg colegiu de teologi pentru a hotărî care regulă ar fi trebuit să aibă întâietate.

Mie mi se părea evident că bărbatul ar trebui să se însoare cu văduva fratelui său, astfel încât copiii fratelui să poată fi crescuţi într-o casă creştinească, iar femeia cea bună să fie bine îngrijită. Slavă Domnului că n-am îndrăznit să exprim această părere la sfaturile de seară ale lui Henric! Erau de faţă bărbaţi care se contraziceau în greacă şi latină, revenind la textele originale şi consultându-le pe cele ale părinţilor Bisericii. Ultimul lucru pe care-l doreau era un strop de bun-simţ din partea unei femei tinere şi extrem de obişnuite.

Nu-i eram de nici un ajutor. Nu puteam să-i fiu de nici un ajutor. Anne era cea înzestrată cu creierul de care avea el nevoie, doar ea avea puterea de-a transforma o încâlceală teologică într-o glumă care să-l facă să râdă chiar în timp ce se străduia s-o pătrundă cu mintea.

Se plimbau împreună în fiecare după-amiază, Anne cu mâna pe braţul lui, cu capetele apropiate ca nişte conspiratori. Arătau ca doi iubiţi, dar când zăboveam în preajmă, o auzeam pe Anne spunând:

— Da, dar Sfântul Pavel se exprimă foarte clar când discută acest...

Iar Henric răspundea:

— Crezi că asta vrea să spună? Mi-am închipuit întotdeauna că se referă la alt pasaj.

George şi cu mine mergeam în urma lor, doi însoţitori docili, iar eu mă uitam cum Anne îl ciupeşte pe Henric de braţ ca să-l facă să priceapă un lucru sau clatină din cap în semn că e de altă părere.

— De ce nu-i spune pur şi simplu reginei că trebuie să plece? m-a întrebat George simplu. Nu există curte în Europa care să-l condamne pentru asta. Toată lumea ştie că trebuie să aibă un fiu.

— Îi place să aibă o părere bună despre el însuşi, i-am explicat, observând că Anne întoarce capul şi auzindu-i hohotul de râs. Nu se poate hotărî să respingă o femeie doar pentru că a îmbătrânit. Trebuie să găsească o cale să-şi dovedească lui însuşi că e voia lui Dumnezeu s-o părăsească. Trebuie să găsească o autoritate mai înaltă decât dorinţele proprii.

— Dumnezeule! Dacă aş fi rege, ca el, mi-aş urma dorinţele şi nu mi-aş bate capul dacă e voia Domnului sau nu, a exclamat George.

— Asta pentru că eşti un Boleyn lacom. Dar el e un rege care vrea să procedeze corect. Nu poate să meargă mai departe decât dacă e încredinţat că Dumnezeu e de partea lui.

— Iar Anne îl ajută, a remarcat George maliţios.

— Ce mai păzitor al conştiinţei! am spus înciudată. Sufletul tău nemuritor s-ar afla în siguranţă în mâinile ei.

A fost convocat un sfat al familiei. Mă aşteptam la asta. Încă de când ne întorseserăm de la Ludlow, unchiul ne urmărea, pe Anne şi pe mine, cu o concentrare tăcută. În vara aceea mersese împreună cu curtea şi observase că regele îşi petrecea zilele cu Anne şi că era atras irezistibil de locul în care se afla ea. Dar la căderea nopţii mă chema negreşit. Unchiul

era nedumerit în fața dorinței regelui pentru noi amândouă. Nu știa cum ar trebui manevrat pentru ca familia Howard să obțină avantajele cele mai mari.

George, Anne și cu mine eram înșirați în fața mesei celei mari din odaia unchiului. El ședea de cealaltă parte, cu mama lângă el, pe un jilț mai mic.

— E clar că regele o dorește pe Anne, a început unchiul. Dar dacă ea nu face decât să-i ia locul lui Mary ca favorită, asta nu ne duce mai departe. Dimpotrivă. Fiindcă nu e măritată și cât timp se petrece asta n-o poate avea nimeni, iar după ce se termină, ea nu mai valorează nimic.

M-am uitat la mama, ca să văd dacă discuția despre fiica ei cea mare o tulbură în vreun fel. Avea o față aspră. Era vorba de chestiuni de familie, nu de sentimente.

— Așa că Anne trebuie să se retragă, a hotărât unchiul. Îi strică jocul lui Mary. Ea i-a făcut o fată și un băiat, dar nu ne-am ales cu nimic din asta, în afară de câteva pământuri în plus...

— Vreo două titluri, a murmurat George. Câteva dregătorii...

— Da, da. Nu neg. Dar Anne îi scade dorința pentru Mary.

— Nu simte nici o dorință pentru Mary, a zis Anne cu răutate. I-a intrat în obișnuință. E cu totul altceva. Ești bărbat însurat, unchiule, așa că ar trebui să știi asta.

L-am auzit pe George icnind. Unchiul i-a aruncat lui Anne un zâmbet răutăcios.

— Mulțumesc, domniță Anne. Vorbele tale de duh inspirate ți-ar sta foarte bine dacă te-ai afla încă în Franța. Dar, cum ești în Anglia, trebuie să-ți aduc aminte că toate englezoaicele trebuie să se poarte așa cum li se cere și să pară fericite.

Anne a plecat capul și am văzut-o înroșindu-se de mânie.

— Vei pleca la Hever, a spus unchiul brusc.

Ea a dat să se ridice.

— Iarăși! Nu! Pentru ce?

— Ești o carte izolată și nu știu cum să mă folosesc de tine în joc, i-a răspuns el cu o franchețe brutală.

— Dacă mă lași să rămân la curte, pot să-l fac pe rege să mă iubească! a promis ea disperată. Nu mă trimite înapoi la Hever! Ce mă așteaptă acolo?

El a ridicat mâna.

— Nu e pe vecie. Doar pe perioada Crăciunului. E evident că Henric e foarte atras de tine, dar nu știu cum putem folosi asta. Nu poți să te culci cu el câtă vreme ești fecioară. Va trebui să fii măritată înainte să poți intra în patul lui și nici un bărbat care are cât de cât minte nu se va însura cu tine câtă vreme ești favorita regelui. Ce încurcătură!

Ea și-a înăbușit replica tăioasă și a făcut o mică reverență, spunând printre dinți:

— Sunt recunoscătoare. Dar nu văd în ce fel trimiterea la Hever pe perioada Crăciunului, singură, departe de curte și de rege, îmi va spori șansele de-a ajuta această familie.

— Te dă la o parte din drum, așa încât să nu tulburi ținta regelui. De îndată ce divorțează de Caterina, se poate însura cu Mary. Mary, cu cei doi copilași frumoși ai ei. Printr-o singură ceremonie poate căpăta o soție și un moștenitor. Tu, Anne, nu faci decât să tulburi tabloul.

— Așa că mă scoți cu totul din el? Cine ești acum, Holbein?!

— Vezi cum vorbești! a spus tăios mama.

— Îți voi găsi un soț, a promis unchiul. Dacă nu din Anglia, atunci din Franța. Odată ce Mary devine regina Angliei, îți poate face rost de un soț. Ești liberă să alegi.

Anne și-a înfipt unghiile în palme și s-a jurat:

— Nu voi accepta un soț dăruit de ea! Nici măcar nu va deveni regină. S-a ridicat cât de sus putea. Și-a desfăcut picioarele și i-a dăruit doi copii, dar lui *tot* nu-i pasă de ea. A plăcut-o când îi făcea curte. Nu înțelegeți? E un vânător, îi place să alerge după pradă! Odată ce Mary a fost prinsă, sportul s-a terminat și, Dumnezeu mi-e martor, n-a existat niciodată o femeie care să se lase prinsă mai ușor. Acum s-a obișnuit cu ea, îi e mai degrabă nevastă decât amantă –, dar o nevastă fără onoare, fără respect.

Spusese exact ce nu trebuia. Unchiul a zâmbit.

— Ca o nevastă? O, sper să fie așa! Cred, așadar, că deocamdată vom lua o mică pauză în privința ta și vom vedea ce poate face Mary cu el cât timp lipsești. Ai concurat cu Mary, iar ea e favorita noastră.

I-am făcut lui Anne o plecăciune, însoțită de un zâmbet dulce, repetând:

— Eu sunt favorita. Iar ea trebuie să dispară.

Iarna anului 1526

Când Anne a plecat la Hever, am trimis în cufărul ei daruri de Crăciun pentru copilaşii mei. Lui Catherine i-am trimis o căsuţă din marţipan, cu ţigle din migdale prăjite şi ferestre din zahăr candel. Am implorat-o pe Anne să i-o dea lui Catherine în seara a douăsprezecea şi să-i spună că mama ei o iubeşte, că îi e dor de ea şi că va veni s-o vadă în curând.

Anne s-a trântit pe şaua calului ei de vânătoare cu tot atâta graţie ca o nevastă de fermier care pleacă la piaţă. Nu era nimeni care s-o privească, veselia şi râsul nu-i aduceau nici un avantaj.

— Dumnezeu ştie de ce nu-i sfidezi şi nu te duci acolo dacă-ţi iubeşti aşa de mult copiii, mi-a spus, ispitindu-mă să-mi creez singură necazuri.

— Mulţumesc pentru sfatul cel bun. Sunt încredinţată că mi l-ai dat cu cele mai bune intenţii.

— Ei bine, Dumnezeu ştie ce-şi închipuie că eşti în stare să faci fără mine aici, ca să te sfătuiesc.

— Într-adevăr, Dumnezeu ştie, am răspuns veselă.

— Există femei cu care bărbaţii se căsătoresc şi femei cu care nu se căsătoresc, a hotărât ea. Iar tu eşti genul de amantă cu care un bărbat nu se oboseşte să se însoare. Cu sau fără fii.

I-am zâmbit. Eram mult mai înceată decât Anne în ceea ce privea vorbele de duh, aşa că simţeam o mare bucurie în puţinele ocazii când îmi venea apa la moară.

— Da, cred că ai dreptate, am spus. Dar există, evident, un al treilea soi: femeile cu care bărbaţii nici nu se însoară şi pe care nici nu şi le iau de amante. Femeile care pleacă

acasă singure de Crăciun. Şi se pare că asta eşti tu, surioară. Îţi urez o zi bună.

M-am răsucit pe călcâie şi am plecat, iar ea n-a putut să facă altceva decât să dea din cap spre soldaţii care aveau s-o însoţească în călătorie şi să iasă la trap pe poartă, apucând-o pe drumul spre Kent. Câţiva fulgi de nea s-au învârtejit în aer la plecarea ei.

De îndată ce ne-am instalat la Greenwich pentru sărbătoarea Crăciunului, a devenit clar ce avea să se întâmple cu regina. Avea să fie neglijată şi ignorată, fiindcă întreaga curte ştia că se afla în dizgraţie. Era un lucru înfiorător de privit – părea o bufniţă atacată de o mulţime de păsări mai mici pe timpul zilei.

Nepotul ei, regele Spaniei, ştia câte ceva despre cele ce se petreceau. A trimis deci în Anglia un nou ambasador, Mendoza, un avocat viclean pe care se putea bizui ca s-o reprezinte pe regină în faţa soţului ei şi să restabilească armonia dintre Spania şi Anglia. L-am văzut pe unchiul meu sfătuindu-se pe şoptite cu cardinalul Wolsey şi am presupus că n-avea intenţia de a-i netezi calea lui Mendoza.

Nu mă înşelasem. Pe tot parcursul sărbătorii de Crăciun, noul ambasador n-a primit învoire să se înfăţişeze la curte, acreditările lui n-au fost recunoscute, nu a fost lăsat să-l salute pe rege, nu i s-a dat voie nici măcar s-o vadă pe regină. Mesajele şi scrisorile acesteia erau supravegheate şi nu putea nici să primească daruri fără ca acestea să fie cercetate de valeţii odăii de culcare.

Crăciunul a ajuns la a douăsprezecea seară şi noului ambasador al Spaniei tot nu i s-a îngăduit s-o vadă pe regină. Abia la jumătatea lunii ianuarie, Wolsey şi-a încetat jocul de-a şoarecele şi pisica şi a recunoscut că ambasadorul Mendoza era într-adevăr reprezentantul autentic al regelui Spaniei şi că putea să-şi aducă scrisorile la curte şi să-i transmită reginei mesajele.

Mă aflam în odăile reginei când a venit un paj trimis de cardinal pentru a o anunţa că ambasadorul a cerut s-o vadă. Obrajii i s-au îmbujorat şi a sărit în picioare.

— Ar trebui să-mi schimb rochia, dar nu e timp!

Stăteam în spatele jilţului ei – singura doamnă care o slujea, toate celelalte fiind la plimbare în grădină împreună cu regele.

— Ambasadorul Mendoza îmi va aduce veşti de la nepotul meu.

Regina s-a aşezat în jilţ.

— Şi nădăjduiesc că va încheia o alianţă între soţul şi nepotul meu. Familiile nu trebuie să se certe între ele. Între Spania şi Anglia a existat o alianţă de când mă ştiu. Nu e deloc drept să fim dezbinaţi.

Am încuviinţat şi imediat uşa s-a deschis.

Nu era ambasadorul cu suita sa, aducându-i daruri, scrisori şi documente particulare de la nepotul ei. Era cardinalul, cel mai mare duşman al reginei, conducându-l pe ambasador în odaia reginei aşa cum duce saltimbancul de lanţ un urs dresat să danseze. Ambasadorul era capturat. Nu putea să-i vorbească reginei între patru ochi şi tainele pe care le adusese în cuferele sale fuseseră de mult cercetate. Acest bărbat nu era unul care să-l alieze din nou pe rege cu Spania. Nu era omul care să-i poată reda reginei adevăratul ei statut la curte. Era practic un om răpit de cardinal.

Mâna ei, când i-a întins-o, era neclintită ca o stâncă. Vocea ei era dulce şi perfect modulată. L-a întâmpinat pe cardinal cu o politeţe binevoitoare. Nimeni nu ar fi putut ghici din purtarea ei că în ziua aceea şi-a văzut în prag condamnarea, alături de mohorâtul ambasador şi de cardinalul zâmbitor. În clipa aceea şi-a dat seama că prietenii şi rudele n-aveau nici o putere să o ajute. Era cumplit de singură, vulnerabil de singură, cu desăvârşire singură.

La sfârşitul lui ianuarie a avut loc un turnir, dar regele a refuzat să participe. George a fost ales să poarte stindardul regal în locul lui. A învins în numele regelui şi a câştigat, drept mulţumire, o pereche de mănuşi din piele.

În seara aceea l-am găsit pe rege într-o dispoziţie sumbră, stând în faţa focului din odaia lui înfăşurat într-un halat gros, cu o carafă de vin pe jumătate goală alături şi o alta, goală, zăcând în cenuşa albă, scurgându-şi drojdia într-o baltă roşie.

— Vă simţiţi bine, Maiestate? am întrebat cu precauţie.

A ridicat privirea şi am văzut că ochii albaştri îi erau injectaţi, iar faţa – vlăguită.

— Nu, a spus încet.

— Ce s-a întâmplat?

I-am vorbit cu tot atâta tandreţe şi uşurinţă cum i-aş fi vorbit lui George. În seara aceea nu părea a fi regele terorii. Era doar un băieţel – un băieţel trist.

— Azi n-am luat parte la turnir.

— Ştiu.

— Şi nu voi mai lua parte.

— Niciodată?

— Poate niciodată.

— O, Henric, de ce?

A făcut o pauză.

— M-am temut. Nu e ruşinos? Când au început să-mi pună armura, mi-am dat seama că mă tem.

Nu ştiam ce să spun.

— Duelurile din turnir sunt primejdioase, a spus înciudat. Voi, femeile de pe margine, cu semnele voastre de afecţiune şi rămăşagurile voastre, ascultând cum sună crainicii în trâmbiţe, nu vă daţi seama. Când participi la turnir, e pe viaţă şi pe moarte. Nu-i o joacă.

Am aşteptat.

— Şi dacă mor? a întrebat gânditor. Dacă mor? Ce se întâmplă?

Timp de o clipă îngrozitoare, mi-am închipuit că întrebarea se referă la sufletul lui nemuritor, aşa că am spus şovăielnic:

— Nimeni nu ştie cu siguranţă.

— A, nu asta! a spus fluturând din mână. Ce se alege de tron? Ce se alege de coroana tatălui meu? El a unificat ţara asta după ani de lupte şi nimeni nu credea că va reuşi. Nimeni altul decât el n-ar fi reuşit. Dar el a făcut-o. Şi a avut doi fii. Doi fii, Mary! Aşa că atunci când Arthur a murit, am rămas eu să moştenesc. A lăsat regatul în siguranţă prin ceea ce-a făcut pe câmpul de luptă şi prin ceea ce-a făcut în pat. Am moştenit un regat pe cât de sigur e cu putinţă: hotare neameninţate, lorzi supuşi, o vistierie plină de aur şi n-am pe nimeni căruia să i-l las!

Glasul lui era atât de plin de amărăciune, că nu puteam spune nimic. Am plecat capul.

— Treaba asta cu fiul mă macină grozav. Trăiesc fiecare zi cu groaza că voi muri înainte să am un fiu pe care să-l urc pe tron. Nu pot să lupt în turnir, nu pot nici măcar să vânez cu inima uşoară. Văd un gard în faţa mea şi, în loc să mă avânt peste el şi să am încredere în calul meu că va sări bine, îmi trece prin faţa ochilor o imagine în care mă văd mort în şanţ, cu gâtul frânt, şi coroana Angliei agăţată într-un mărăciniş, s-o ia cine vrea. Şi cine ar putea s-o facă? Cine ar face-o?

Suferinţa de pe chipul şi din glasul lui era prea mult pentru mine. Am luat carafa şi i-am umplut pocalul.

— Mai e vreme, l-am consolat, gândindu-mă că unchiului i-ar plăcea să spun aşa ceva. Ştim că eşti fertil cu mine. Fiul nostru, Henry, îţi seamănă ca o copie fidelă.

Şi-a strâns mai bine mantia pe lângă trup.

— Poţi să pleci. Te aşteaptă George să te ducă în odaia ta?

— Mă aşteaptă întotdeauna, am răspuns surprinsă. Nu vrei să rămân?

— Inima mi-e prea întunecată în seara asta, a spus sincer. Trebuie să înfrunt perspectiva morţii proprii şi asta mă face să-mi piară cheful de-a mă juca între cearşafuri cu tine.

I-am făcut o reverenţă. La uşă m-am oprit şi m-am uitat în urmă. Nici nu observase că plecasem. Stătea încă încovoiat în jilţ, înfăşurat în mantie, privind ţintă tăciunii, de parcă ar fi putut să-şi vadă viitorul în cenuşa roşiatică.

— Ai putea să te însori cu mine, am spus încet. Avem deja doi copii, dintre care unul e băiat.

— Poftim?

A ridicat privirea spre mine – ochii albaştri îi erau tulburi de disperare.

Ştiam că unchiul ar fi vrut să stărui. Dar nu eram femeia care să stăruie astfel.

— Noapte bună, am spus cu blândeţe. Noapte bună, dulce prinţ.

Şi l-am lăsat cu întunericul lui.

Primăvara anului 1527

Căderea de la putere a reginei era tot mai vizibilă. În februarie, la curte au sosit soli din Franța. N-au suferit nici o întârziere câtă vreme li s-au cercetat documentele, au fost întâmpinați cu ospețe, banchete și felurite petreceri și-n scurt timp a devenit clar că se aflau în Anglia ca să aranjeze căsătoria prințesei Maria ori cu regele Francisc al Franței ori cu fiul lui. Prințesa Maria a fost chemată din reședința ei liniștită de la castelul Ludlow și prezentată solilor, încurajată să danseze, să participe la jocuri, să cânte și să mănânce. Dumnezeule, cum o puneau pe copila aceea să mănânce! De parcă ar fi putut să ia proporții chiar sub ochii lor, pentru a căpăta o statură potrivită pentru căsătorie în timpul lunilor de negocieri. Tata, întors din Franța în suita trimișilor, se afla pretutindeni – sfătuindu-l pe rege, traducând pentru trimiși, ținând sfaturi de taină cu cardinalul despre felul în care ar trebui să reformuleze alianțele din Europa și, în sfârșit, urzind cu unchiul în ce fel ar putea avansa familia în aceste vremuri frământate.

Au hotărât împreună că Anne ar trebui să se întoarcă la curte. Oamenii începeau să se întrebe de ce plecase. Tata voia ca solii francezi s-o vadă. Unchiul m-a oprit pe scară, în drum spre odăile reginei, ca să mă anunțe că Anne venea înapoi.

— De ce? am întrebat cât de obraznic am îndrăznit. Henric îmi vorbea chiar acum câteva seri despre dorința lui de-a avea un fiu. Dacă se va întoarce, va strica totul.

— A vorbit despre fiul tău? m-a întrebat sec unchiul și, văzând că tac, a clătinat din cap. Nu. Nu faci deloc progrese cu regele. Anne a avut dreptate. Nu înaintăm câtuși de puțin.

Am întors capul și m-am uitat pe fereastră. Știam că mi se citește pe față enervarea. Am răbufnit:

Și unde crezi că vă va duce Anne? N-o să lucreze pentru binele familiei, n-o să facă așa cum i se cere! Nu va urmări decât propriul câștig, propriile pământuri și titluri!

A dat din cap, scărpinându-și nasul.

- O, da, e o femeie care-și urmărește interesele. Dar regele vrea mereu s-o vadă, e înnebunit după ea într-un fel în care n-a fost niciodată după tine.

- Are doi copii cu mine!

Sprâncenele negre ale unchiului s-au ridicat brusc la auzul tonului meu strident. Am plecat capul pe dată.

– Îmi pare rău. Dar ce altceva mai pot face? Ce poate să facă Anne și eu n-am făcut? L-am iubit, m-am culcat cu el și i-am născut doi copii puternici. Nici o femeie n-ar putea să facă mai mult. Nici măcar Anne, chiar dacă e atât de prețioasă pentru toată lumea.

— Poate că va reuși mai mult, a zis el ignorându-mi răutatea de prisos. Dacă ar concepe chiar acum un copil cu el, ar putea s-o ia de soție. E atât de disperat s-o aibă, încât s-ar putea să facă asta. E disperat s-o aibă, e disperat să aibă un copil – cele două dorințe ar putea să se îmbine.

— Și cu mine cum rămâne? am țipat.

A ridicat din umeri și a spus de parcă n-ar fi avut absolut nici o importanță:

— Poți să te întorci la William.

Câteva zile mai târziu, Anne a revenit la curte tot atât de discret cum plecase și, în scurtă vreme, se afla în centrul atenției tuturor. O aveam din nou alături pe tovarășa mea de pat și de viață și m-am pomenit legându-i șireturile rochiei dimineața și pieptănându-i părul seara. Dispunea de serviciile mele tot așa cum înainte fusese forțată să mi le ofere pe-ale ei.

— Nu te-ai temut că l-am recâștigat? am întrebat-o curioasă în timp ce o pieptănam înainte de culcare.

— Tu nu contezi, mi-a răspuns încrezătoare. Nici măcar o clipă. Asta e primăvara mea, asta va fi vara mea. Îl voi face să danseze după cum îi cânt. Nimic nu-l va elibera de sub vraja mea. Nu contează ce faci tu sau ce face oricare altă femeie. E năuc de dragoste. E al meu, îl pot avea oricând.

— Doar pentru primăvara și vara asta?

Anne a căzut pe gânduri.

— O, ce femeie e în stare să ţină lângă ea un bărbat mult timp? Acum e chiar pe creasta valului dorinţei şi pot să-l ţin acolo, dar valul trebuie să se spargă în cele din urmă. Nimeni nu rămâne îndrăgostit pe vecie.

— Dacă vrei să te măriţi cu el, va trebui să-l păstrezi mult mai mult de două anotimpuri. Crezi că-l poţi păstra vreme de un an? Doi?

Mi-a venit să râd când am văzut cum i se topeşte aerul încrezător de pe chip.

— Când va deveni liber să se căsătorească, *dacă* va deveni vreodată liber să se căsătorească, nu te va mai dori cu atâta patimă. Vei fi în declin, Anne! Vei fi pe jumătate uitată. O femeie care şi-a trăit anii cei mai buni, a ajuns la douăzeci şi cinci de ani şi tot nemăritată a rămas.

S-a trântit pe pat şi a lovit perna cu palma.

— Nu cobi! mi-a strigat enervată. Dumnezeule, uneori parcă ai fi o babă răutăcioasă din Edenbridge! E posibil să se întâmple orice în favoarea mea, pot face să se întâmple orice. Tu vei fi cea în declin, fiindcă eşti prea leneşă ca să-ţi croieşti singură soarta. Dar eu mă trezesc în fiecare zi cu hotărârea de fier de-a obţine ceea ce vreau. E posibil să se întâmple orice în favoarea mea.

În mai treburile cu solii francezi erau practic încheiate. Prinţesa Maria urma să se mărite fie cu regele francez, fie cu al doilea fiu al acestuia, de îndată ce devenea femeie. Se organiză un mare turneu de tenis pentru a sărbători momentul, iar Anne fu numită să se ocupe de ordinea jucătorilor şi făcu o treabă excelentă, alcătuind un tabel cu toţi bărbaţii de la curte cu ajutorul unor mici steguleţe pe care era trecut numele lor. Regele o găsi cercetând harta şi strângând la piept un steguleţ, parcă fără să-şi dea seama.

— Ce aveţi acolo, domnişoară Boleyn?

— Ordinea desfăşurării turneului de tenis, răspunse ea. Trebuie să-i găsesc fiecărui gentilom un partener pe măsură, ca să poată juca toţi şi să fim siguri că vom avea un învingător adevărat.

— Voiam să ştiu ce aveţi acolo, în mână.

Anne tresări şi spuse repede:

— Am uitat că-l țin în mână. E unul dintre nume, atâta tot. Așez numele în ordinea de joc.

— Și cine e gentilomul pe care-l țineți atât de strâns?

Ea reuși să roșească.

— Nu știu, nu m-am uitat la nume.

El întinse mâna.

— Îmi dați voie?

Ea nu-i dădu stegulețul.

— Nu înseamnă nimic. E doar steagul pe care-l aveam în mână în timp ce mă gândeam. Dați-mi voie să-l pun la locul lui pe panou, Maiestate, și apoi putem cumpăni împreună ordinea de joc.

El era vigilent.

— Pari rușinată, domnișoară Boleyn.

Ea se zburli puțin.

— Nu mă rușinez de nimic! Doar că nu vreau să par nesăbuită.

— Nesăbuită?

Anne întoarse capul.

— Vă rog, lăsați-mă să pun numele pe panou, iar apoi îmi puteți da sfaturi privind ordinea de joc.

El întinse mâna.

— Vreau să știu numele de pe steag!

Preț de o clipă cumplită m-am gândit că nu se preface față de el. Preț de o clipă cumplită am crezut că regele e pe punctul să descopere că ea trișează, astfel încât fratele nostru George să aibă locul cel mai bun în grup. Faptul că regele stăruia să afle numele o tulbura și o nedumerea atât de mult, încât până și eu am crezut că a fost prinsă cu ocaua mică. Henric era aidoma celui mai bun ogar al lui aflat pe urmele unui miros. Știa că i se ascunde ceva și era chinuit de curiozitate și de dorință.

— Îți poruncesc, spuse el încet.

Șovăind și codindu-se, Anne puse micul steag în palma lui întinsă, făcu o reverență și se îndepărtă. Nu se uită înapoi, dar, după ce n-o mai văzurăm, îi auzirăm cu toții țăcănitul tocurilor și fâșâitul rochiei pe când fugea de pe terenul de tenis spre castel, pe poteca pietruită.

Henric desfăcu pumnul și se uită la numele de pe steagul pe care-l strânsese ea la piept. Era numele lui.

Turneul de tenis al lui Anne dură două zile și ea se afla pretutindeni, râzând, dând ordine, arbitrând și ținând scorurile. La urmă rămaseră de jucat patru partide: regele cu fratele nostru George, soțul meu, William Carey, cu Francis Weston, Thomas Wyatt, proaspăt întors din Franța, cu William Brereton și o partidă între doi fitecine, ce urma să aibă loc în timp ce noi ceilalți mâncam.

— Ai face bine să te asiguri că regele nu joacă cu Thomas Wyatt, i-am spus lui Anne cu glas scăzut în timp ce George și regele intrau împreună pe teren.

— O, de ce? m-a întrebat ea cu nevinovăție.

— Pentru că de asta depind prea multe. Regele vrea să învingă în fața trimișilor francezi, iar Thomas Wyatt vrea să învingă în fața ta. Regelui nu i-ar conveni deloc să fie bătut în public de Thomas Wyatt.

Anne a ridicat din umeri.

— E curtean. Nu va uita jocul cel mai important.

— Jocul cel mai important?

— Indiferent dacă e vorba de tenis, tras cu arcul sau flirt, jocul cere ca regele să fie întotdeauna fericit. Pentru asta suntem toți aici, asta e tot ce contează. Și o știm cu toții.

S-a aplecat în față. George, fratele nostru, se afla la locul lui, gata să servească. Iar regele aștepta, atent și pregătit. Anne a ridicat batista ei albă și a lăsat-o să cadă. George a servit – o lovitură bună, care a făcut mingea să lovească zgomotos acoperișul terenului și să cadă destul de aproape de Henric, dar nu suficient ca acesta să ajungă la ea. A făcut un salt și a trimis mingea înapoi peste plasă. George, care avea picioare iuți și doisprezece ani mai puțin decât regele, a lovit cu putere mingea, care a trecut pe lângă bărbatul mai în vârstă, iar Henric a ridicat mâna, recunoscându-i punctul.

Regelui i-a fost ușor să răspundă la următorul serviciu și a trimis o lovitură elegantă, puternică, pe care George nici nu s-a obosit s-o ajungă. Jocul și-a urmat cursul, ambii jucători alergând și lovind mingea cu toată forța, aparent fără cruțare și fără favoruri. George pierdea neîncetat și neabătut, dar o făcea cu atâta iscusință, încât orice privitor ar fi crezut că regele era un jucător mai bun. Și probabil că era, în ceea ce privea măiestria și tactica. Atâta doar că George ar fi putut să alerge de două ori mai mult ca el. George era

suplu și în formă – un tânăr bărbat de douăzeci și patru de ani, în vreme ce regele începea să se îngrașe – un bărbat care se îndrepta spre mijlocul vieții.

Erau aproape de sfârșitul primului set când George a trimis o minge înaltă. Henric a făcut un salt ca să lovească pe lângă adversarul lui și să câștige punctul, dar a căzut și s-a prăbușit pe teren cu un strigăt înfiorător.

Toate doamnele de la curte au țipat, Anne s-a ridicat pe dată, iar George a sărit peste plasă și a ajuns primul lângă rege.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? a strigat Anne.

George, palid, a țipat:

— Adu un doctor!

Un paj a pornit în goana mare spre castel, iar Anne și cu mine ne-am grăbit spre poarta terenului, am deschis-o la repezeală și am intrat.

Henric, roșu la față, blestema de durere. A bâjbâit după mâna mea și s-a agățat de ea.

— Pe toți diavolii din iad! Mary, scapă de toți oamenii ăștia.

M-am întors spre George.

— Nu lăsa pe nimeni să intre.

Am văzut privirea rapidă, stânjenită pe care Henric i-a aruncat-o lui Anne și mi-am dat seama că durerea pe care o îndura conta mai puțin decât mândria lui rănită la gândul că ea îl vedea prăbușit la pământ, lăcrimând fără să se poată abține. Am spus încet:

— Du-te, Anne.

Ea n-a protestat. S-a retras spre poarta terenului de tenis și a așteptat, așa cum aștepta întreaga curte, să afle ce l-a doborât pe rege chiar în clipa loviturii care-i aducea triumful.

— Ce te doare? l-am întrebat stăruitor.

Groaza mea era că avea să arate spre piept sau spre abdomen și că avea ceva rupt înăuntru ori nu-i mai bătea inima cum trebuia. Că rana era adâncă și fără leac.

— Laba piciorului, mi-a răspuns cu un glas gâtuit. Ce neghiob! Am călcat strâmb pe ea. Cred că e ruptă.

— Piciorul?

Aproape că mi-a venit să râd de ușurare.

— Dumnezeule, Henric, credeam că ai murit!

El a ridicat privirea și pe fața încruntată s-a ivit un zâmbet.

— Mort din cauza tenisului? Am renunțat la turniruri ca să fiu în siguranță, dar crezi că aș putea să mor jucând tenis?

Am răsuflat ușurată.

— Mort din cauza tenisului? Nu! Dar mă gândeam că poate... s-a întâmplat atât de brusc și ai căzut atât de repede...

— Și asta din cauza fratelui tău! a încheiat el.

Dintr-odată am izbucnit toți trei în hohote de râs, eu ținând capul regelui în poală, George ținându-i strâns mâinile, iar regele sfâșiat între durerea intensă provocată de piciorul rupt și ideea ridicolă că frații Boleyn încercaseră să-l asasineze cu tenisul.

Solii francezi urmau să plece, cu tratatele semnate, iar noi aveam de organizat o mare piesă-mască și o somptuoasă petrecere de rămas-bun. Piesa-mască trebuia să aibă loc în apartamentele reginei, fără invitația ei și chiar împotriva dorinței ei. Maestrul de ceremonii sosi pur și simplu și anunță pe neașteptate că regele poruncise ca piesa-mască să se țină în odăile sale. Regina zâmbi de parcă tocmai asta își dorea și-l lăsă să ia măsurile pentru paravane, tapiserii și decoruri. Doamnele reginei trebuiau să poarte rochii din țesătură de aur sau argint și să danseze cu regele și cu însoțitorii acestuia, care aveau să intre deghizați.

M-am gândit de câte ori se prefăcuse regina că nu-și recunoaște soțul când acesta intrase deghizat în odăile ei, de câte ori îl privise dansând cu doamnele ei, de câte ori mă condusese el la dans sub ochii ei, iar acum amândouă aveam să-l privim cum dansează cu Anne. Pe chipul reginei nu se ivi nici o umbră de neplăcere, nici măcar pentru o clipă. Își închipuia că avea să le aleagă pe dansatoare, așa cum făcuse de fiecare dată în trecut – un mic element de patronat, una din numeroasele căi de-a controla curtea. Dar maestrul de dans avea deja o listă cu doamnele care urmau să interpreteze rolurile. Fuseseră numite de rege, iar regina nu mai avea nimic de făcut – era doar o mobilă fără importanță în propriile sale odăi.

Pregătirile pentru piesa-mască durară întreaga zi și regina n-avea unde să stea în timp ce oamenii băteau în cuie draperiile pe panourile din lemn. Se retrase în odaia sa particulară, în timp ce noi ne probam rochiile și exersam pașii de dans,

prea entuziasmate ca să ne pese că abia dacă puteam auzi ritmul muzicii din cauza zarvei făcute de lucrători. Regina se duse la culcare devreme, ca să scape de zgomot și agitație, iar noi, ceilalți, cinarăm târziu.

A doua zi, la amiază, solii francezi veniră să prânzească în sala cea mare. Regina ședea la dreapta lui Henric, dar ochii lui erau ațintiți asupra lui Anne. Trâmbițele sunară și servitorii intrară ca niște soldați, în pas cadențat, îmbrăcați în livrele viu colorate, aducând noi și noi feluri de mâncare, întâi la masa principală, apoi la celelalte. Era un ospăț de proporții ridicole – toate felurile de animale fuseseră omorâte, curățate și gătite pentru a demonstra bogăția regelui și a regatului său. Apogeul ospățului a fost un fel alcătuit din păsări sălbatice, având în mijloc un păun, gătit și prezentat cu tot cu pene – un capriciu impunător. Păunul era împănat cu o lebădă, care fusese împănată cu o găină, care fusese împănată cu o ciocârlie. Sarcina celui care servea mesenii era să taie o felie perfectă din fiecare pasăre, fără să strice frumusețea felului. Henric gusta din toate, dar am văzut că Anne refuza tot ce i se oferea.

Henric făcu semn celui care servea și-i șopti ceva la ureche. Îi trimise lui Anne inima felului de mâncare – ciocârlia. Ea ridică ochii cu un aer surprins – de parcă n-ar fi urmărit fiecare mișcare făcută de el –, îi zâmbi și înclină capul în semn de mulțumire. Apoi gustă carnea. L-am văzut înfiorându-se de dorință în timp ce o privea cum bagă în gură o bucățică.

După cină, regina și doamnele ei, printre care Anne și cu mine, se retraseră din sala cea mare și porniră în grabă spre odăile lor, ca să se schimbe. Anne și cu mine ne ajutarăm una pe alta cu legatul șireturilor de la corsajele strâmte ale rochiilor noastre din țesătură de aur. Anne a început să se plângă când am tras de șireturi.

— Prea multă ciocârlie! am spus fără pic de compătimire.

— Ai văzut cum mă privește?

— Toată lumea a văzut.

Își trase boneta franțuzească mult pe spate, ca să i se vadă părul negru, și-și îndreptă B-ul de aur pe care-l purta întotdeauna la gât.

— Ce vezi când boneta mea e trasă așa pe spate?

— Fața ta încrezută.

— O faţă fără nici un rid. Păr lucios şi negru, fără un fir cărunt.

Se dădu câţiva paşi înapoi din faţa oglinzii şi îşi admiră rochia aurie.

— Îmbrăcată ca o regină.

Se auzi o bătaie în uşă şi Jane Parker băgă capul în odaie.

— Discutaţi secrete? ne-a întrebat ea cu o expresie lacomă.

— Nu, i-am retezat-o scurt. Ne pregătim doar.

Se strecură înăuntru. Purta o rochie argintie cu decolteu amplu, ca să-i pună în valoare sânii, ba chiar trăsese corsetul un pic mai jos, şi bonetă argintie. Când văzu cum poartă Anne boneta, se duse pe dată la oglindă şi şi-o trase pe-a ei puţin mai pe spate. Anne îmi făcu cu ochiul pe la spatele ei.

— Te preferă cu adevărat mai mult decât pe toate celelalte, i-a spus pe un ton secretos lui Anne. Oricine poate vedea că te doreşte.

— Într-adevăr.

Jane se întoarse spre mine.

— Nu te face geloasă? Nu e ciudat să te culci cu un bărbat care o doreşte pe sora ta?

— Nu, am răspuns scurt.

Dar nimic n-o putea opri pe femeia aceea. Speculaţiile ei semănau cu dâra lăsată de un melc.

— Mie mi s-ar părea foarte ciudat. Şi pe urmă, când te întorci din patul lui, te bagi în pat alături de Anne şi staţi una lângă alta, aproape dezbrăcate. Pesemne că el îşi doreşte să poată veni în odaia voastră şi să vă aibă pe amândouă odată!

Am încremenit de uimire.

— Ce vorbe murdare! Maiestatea Sa s-ar simţi foarte jignit.

Îmi aruncă un zâmbet care ar fi fost mai potrivit într-o casă de moravuri uşoare decât în odaia unei doamne.

— Desigur, există doar un bărbat care intră la cele două frumoase surori după ora lor de culcare, iar acela e soţul meu. Ştiu că vine în cele mai multe seri. În patul meu, cel puţin, nu e niciodată.

— Dumnezeule mare, cine i-ar putea găsi vreo vină? exclamă Anne fără înconjur. Eu una mai degrabă aş dormi lângă un vierme decât să te aud pe tine şoptindu-mi la ureche toată noaptea! Pleacă de-aici, Jane Parker, şi du-ţi gura spurcată şi mintea şi mai spurcată la latrină, acolo unde le e locul. Mary şi cu mine mergem să dansăm.

Aproape îndată după plecarea solilor francezi, de parcă ar fi așteptat să poată acționa pe tăcute și în taină, cardinalul Wolsey alcătui un tribunal secret și convocă martori, acuzatori și acuzați. El, firește, era judecătorul. Astfel, se crea impresia că Wolsey și numai el acționa din principiu și nu fiindcă i s-ar fi cerut. Astfel divorțul putea fi poruncit de Papă și nu solicitat de rege. În mod surprinzător, tribunalul lui Wolsey rămase secret. Nimeni nu știa nimic despre el, în afara celor duși discret pe apă la Westminster. Nu află nici mama, mereu vigilentă în interesul familiei, nici unchiul Howard, maestru într-ale spionajului. Nici eu, care mă întorceam în fiecare dimineață din patul cald al regelui, nici Anne, care se bucura de încrederea lui. Dar ceea ce era mai important – nici măcar regina nu află despre tribunalul creat pentru ea. Timp de trei zile se judecă acolo căsnicia unei femei nevinovate, fără ca ea să știe nimic.

Căci tribunalul tainic al lui Wolsey de la Westminster trebuia să-l judece pe Henric însuși pentru traiul împotriva legii cu soția lui Arthur, răposatul său frate : o acuzație atât de gravă și un tribunal atât de absurd, încât membrii lui probabil că se ciupeau singuri în timp ce depuneau jurământul și-l priveau pe regele lor intrând cu capul plecat, în semn de pocăință, acuzat de păcat de propriul său lord cancelar. Henric mărturisi că se căsătorise cu soția fratelui său pe baza unei dispense papale greșite. Spuse că la vremea aceea și chiar mai târziu avusese „mari îndoieli". Wolsey hotărî fără șovăială că problema trebuia adusă în fața unui legat papal – chiar el, în persoana-i obiectivă –, iar regele se arătă de acord, numi un avocat și se retrase. Curtea așteptă trei zile, după care convocă teologi care să depună mărturie că a te căsători cu soția unui frate mort era împotriva legii. Rețeaua de spioni a unchiului meu prinse în sfârșit de veste despre tribunalul secret când îi ajunseră la urechi niște întrebări adresate episcopului de Lincoln. Anne, George și cu mine furăm convocați pe dată în fața unchiului, în odăile sale de la Windsor.

— În ce scop divorțează? ne-a întrebat cu vocea încordată de emoție.

Anne aproape că nu mai respira la auzul veștii.

— Probabil că o face pentru mine. Pesemne că plănuiește s-o dea pe regină la o parte pentru mine.

— Te-a cerut? s-a interesat unchiul simplu şi direct.
Ea l-a privit în ochi.
— Nu. Cum ar fi putut? Dar pun rămăşag pe ce vrei că mă va cere în clipa în care va scăpa de regină.
Unchiul a încuviinţat din cap.
— Cât timp îl poţi ţine lângă tine?
— Cât timp poate să dureze? a parat Anne. Lucrările tribunalului sunt în desfăşurare. Se va da un verdict, regina va fi repudiată, iar regele va fi în sfârşit liber, şi *voilà*! Iată-mă!
Unchiul a zâmbit fără voie în faţa siguranţei ei.
— *Voilà*! Iată-te, încuviinţă el.
— Aşadar, eşti de acord că trebuie să fiu eu, s-a târguit Anne. Mary va pleca de la curte sau va rămâne, dacă i-o voi cere. Familia mă va susţine pe lângă rege, dacă voi avea nevoie. Plănuim asta doar în interesul meu. Nu există alternativă, Mary nu va fi reinstaurată pe poziţie, n-o veţi îndemna să meargă mai departe. Eu sunt singura Boleyn pe care o promovăm.
Unchiul l-a privit pe tata. Acesta s-a uitat de la o fiică la cealaltă şi a ridicat din umeri.
— Mă îndoiesc de amândouă, a zis sec. De bună seamă, regele va vrea mai mult decât o femeie de rând. E clar că nu Mary va fi aleasa. Ea şi-a avut zilele de glorie, dar acum el şi-a pierdut interesul pentru ea.
Am simţit că această analiză cu totul lipsită de iubire mă face să îngheţ până-n măduva oaselor. Dar tata nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Era vorba de afaceri.
— Aşadar, nu va fi Mary. Dar mă îndoiesc foarte tare că pasiunea lui pentru Anne îl va face s-o prefere unei prinţese franţuzoaice.
Unchiul s-a gândit câteva clipe.
— Pe cine susţinem?
— Pe Anne, a recomandat mama. E nebun după Anne. Cred că, dacă va reuşi să scape de nevasta lui luna asta, o va lua pe Anne.
Unchiul s-a uitat de la sora mea la mine aşa cum s-ar uita cineva la nişte mere, neputându-se hotărî pe care să-l mănânce, şi a spus:
— Atunci Anne să fie.
Ea nici măcar n-a zâmbit, ci a scos doar un mic suspin de uşurare. Unchiul şi-a împins scaunul deoparte şi s-a ridicat.

- Dar cu mine cum rămâne? am întrebat cu stângăcie.

M-au privit toţi cu aerul că, pe moment, uitaseră că mă aflam acolo.

– Cu mine cum rămâne? Să mă duc în patul lui dacă mă cheamă? Sau să refuz?

Dar nu unchiul a fost cel care a luat o hotărâre. În clipa aceea am simţit supremaţia lui Anne. Unchiul, capul familiei, sursa autorităţii în lumea mea, a lăsat hotărârea în seama surorii mele.

— Nu poate să refuze, a spus ea. Nu vrem să intre în patul lui vreo stricată care să-l distragă. Mary trebuie să rămână amanta lui noaptea, iar în timpul zilei va continua să se îndrăgostească de mine. Dar trebuie să fii ştearsă, Mary, ca o nevastă ştearsă.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, am răspuns enervată.

Anne a izbucnit în râsul ei cristalin şi senzual.

— A, poţi, a zis ea, aruncându-i unchiului un zâmbet pieziş şi viclean. Poţi fi minunat de ştearsă, Mary. Nu te subestima!

L-am văzut pe unchiul înăbuşindu-şi zâmbetul şi am simţit că-mi iau foc obrajii de furie. George s-a aplecat spre mine şi i-am simţit greutatea liniştitoare a trupului sprijinit de umărul meu, ca pentru a-mi aminti că nu-mi foloseşte la nimic să protestez.

Anne a ridicat din sprâncene, uitându-se la unchiul, iar el a dat din cap în semn că puteam pleca. A ieşit prima din odaie. Iar eu i-am urmat poala rochiei, aşa cum îmi fusese mereu groază că va trebui să fac, ţinând ochii aţintiţi în pământ. Anne ne-a condus afară, în lumina soarelui, până la poligonul de tras cu arcul, şi a privit grădina şi terasele construite în trepte abrupte ce duceau la şanţul cu apă, apoi orăşelul şi râul care se întindea dincolo de el. George mi-a atins mâna cu degetele, dar abia dacă l-am simţit. Mă mistuia furia fiindcă fusesem dată la o parte pentru sora mea. Propria mea familie hotărâse că eu trebuia să fiu târfa, iar ea trebuia să fie soţia.

— Aşadar voi fi regină, a spus Anne pe un ton visător.

— Voi fi cumnatul regelui Angliei! a exclamat George de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Şi eu ce voi fi? am întrebat printre dinţi.

Nu aveam să mai fiu favorita regelui. Nu aveam să mai fiu în centrul curţii. Pierdusem locul pentru care trudisem încă de la doisprezece ani. Eram târfa de anul trecut.

— Vei fi doamna mea de companie, a zis Anne dulce. Vei fi cealaltă Boleyn.

Nimeni n-avea idee cât de multe ştia regina despre catastrofa ce i se pregătea. În acele zile de primăvară, în timp ce cardinalul umbla pe la toate universităţile din Europa ca să găsească dovezi împotriva unei soţii cu totul nevinovate de orice păcat, era o regină de gheaţă şi piatră. Ca pentru a sfida soarta, se apucase să lucreze la încă o pânză de altar, perechea celei pe care o începuse mai demult; cele două pânze aveau să alcătuiască o lucrare uriaşă, care putea fi dusă la bun sfârşit doar cu ani întregi de muncă şi cu strădania tuturor doamnelor de companie ale curţii ei. Era ca şi cum totul, până şi cusutul, trebuia să dovedească lumii că va trăi şi va muri ca regină a Angliei. Cum altfel ar fi putut să fie? Nici o regină nu mai fusese înlăturată până atunci.

Îmi ceruse ajutorul la umplerea cerului albastru de deasupra îngerilor. Pânza fusese desenată pentru ea de un artist florentin şi era făcută după moda nouă, cu îngeri care aveau trupuri cu rotunjimi voluptuoase, pe jumătate ascunse de penele aripilor şi păstori cu chipuri expresive strânşi în jurul leagănului. Tabloul închipuit de artist era tot atât de plăcut privirii ca o piesă de teatru – oamenii păreau vii, însufleţiţi. Mă bucuram că nu voi fi nevoită să urmăresc micile contururi amănunţite cu acul. Cu mult înainte să fie gata cerul, Wolsey va da sentinţa, Papa o va confirma, iar ea va fi divorţată şi se va retrage într-o mănăstire, iar călugăriţele vor putea să coasă faldurile dificile şi penele aripilor în timp ce noi, cei din familia Boleyn, îl vom prinde în capcană pe regele celibatar. Am isprăvit un fir lung de mătase albastră, cu care cususem doar un pătrat minuscul de cer şi m-am dus să bag din nou aţă în ac în lumina ce intra prin fereastra îngustă, dar dintr-odată l-am zărit pe fratele meu urcând în goană treptele ce înconjurau şanţul cu apă. S-a făcut nevăzut în câteva clipe, deşi am întins gâtul ca să văd de ce aleargă.

— Ce s-a întâmplat, lady Carey? a întrebat din spatele meu regina cu o voce monotonă.

Fratele meu vine în fugă. Pot merge să-l văd, Maiestate?

— Desigur, a răspuns ea calm. Dacă are veşti importante, poţi să mi le aduci direct mie, Mary.

Cu acul în mână, am ieşit din odaie şi m-am apucat să cobor în grabă treptele de piatră ce duceau la sala cea mare. George tocmai năvălise înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Trebuie să-l găsesc pe tata. Papa a fost capturat.

— Poftim?!

— Unde e tata? Unde e?

— Cu secretarii, probabil.

George s-a întors pe dată să meargă în birourile acestora. M-am luat repede după el şi l-am prins de mânecă, dar el s-a eliberat.

— George, aşteaptă! Capturat de cine?

— De armata Spaniei. Mercenari angajaţi de Carol al Spaniei. Se zvoneşte că au scăpat de sub control, au jefuit oraşul sfânt şi l-au luat captiv pe Sfinţia Sa.

O clipă am rămas încremenită şi mută de uimire.

— Îl vor elibera, am spus. Nu pot fi atât de...

Nu reuşeam să-mi găsesc cuvintele. George mai-mai că ţopăia de pe un picior pe altul, atât de zorit era să fugă mai departe.

— Gândeşte-te! mi-a zis. Ce înseamnă dacă Papa e capturat de oştile Spaniei? Ce înseamnă?

Am clătinat din cap şi am spus şovăitor:

— Că Sfântul Părinte e în primejdie. Nu poţi să-l iei pe Papă prizonier...

George a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Neghioabo!

M-a luat de mână şi m-a tras după el pe scările ce duceau la odăile secretarilor. A bătut cu putere în uşă şi a băgat capul înăuntru.

— Tatăl meu e aici?

— E cu regele, a răspuns careva. În odaia personală a acestuia.

George s-a răsucit pe călcâie şi a pornit în fugă înapoi pe scări. Mi-am sumes poalele rochiei şi m-am luat după el.

— Nu înţeleg!

— Cine poate să-i acorde regelui divorţul? m-a întrebat George, oprindu-se la cotitura scărilor.

Se uita în sus la mine, cu ochii albaştri strălucind de emoţie. Ezitam, stând mai sus de el pe trepte, ca un apărător al scării circulare.

— Doar Papa, m-am bâlbâit.

— Cine-l are pe Papă?

— Carol al Spaniei, după cum spui tu.

— Cine e mătuşa lui Carol al Spaniei?

— Regina.

— Şi crezi că Papa îi va acorda regelui divorţul acum?

Am tăcut. George a urcat dintr-un salt două trepte şi m-a sărutat pe gura deschisă.

— Prostuţo! a zis cu căldură. Vestea e dezastruoasă pentru rege. Nu va scăpa niciodată de ea. Totul a luat-o razna, iar noi, cei din familia Boleyn, am luat-o şi noi razna.

L-am apucat de mână, căci altfel ar fi plecat în fugă.

— Şi atunci de ce eşti aşa bucuros? George! De ce eşti aşa de vesel, dacă suntem distruşi?

A râs.

— Nu sunt fericit, sunt înnebunit! a ţipat. Pentru o clipă începusem să cred în nebunia noastră. Începusem să cred că Anne va fi soţia lui şi următoarea regină a Angliei. Iar acum mi-am venit în fire. Slavă Domnului! De asta râd. Acum lasă-mă, trebuie să-i spun tatei. Am aflat vestea de la un luntraş care urca râul cu un mesaj pentru cardinal. Tatei i-ar plăcea să afle primul – dacă-l găsesc.

L-am lăsat să plece, în starea de nerăbdare în care se afla nu putea fi ţinut în loc.

Am auzit tropăitul cizmelor sale pe scările de piatră, apoi uşa de la sala cea mare deschizându-se cu zgomot, câţiva paşi zoriţi pe pardoseala de piatră a sălii, schelălăitul unui câine pe care l-a dat la o parte din cale cu un şut şi apoi cealaltă uşă închizându-se cu un scârţâit. M-am aşezat pe trepte, acolo unde mă lăsase, cu acul de brodat al reginei în mână, întrebându-mă ce poziţie aveam noi, cei din familia Boleyn, acum că puterea era din nou de partea reginei.

George nu-mi spusese dacă era cazul s-o anunţ pe regină sau nu, aşa că am socotit că era mai sigur să nu spun nimic la întoarcerea în odăile ei. Mi-am descreţit fruntea, am tras în jos corsajul rochiei şi mi-am luat un aer liniştit înainte să deschid uşa.

Regina ştia deja. Îmi dădeam seama de asta fiindcă învelitoarea pentru altar fusese aruncată deoparte, iar ea stătea la fereastră, privind afară de parcă ar fi putut să vadă până-n Italia, până la Roma, unde intrase triumfător tânărul ei nepot victorios, care promisese s-o iubească şi s-o respecte. Când am păşit în odaie mi-a aruncat o privire scurtă şi prudentă, apoi, văzându-mi expresia uluită de pe faţă, a chicotit uşor.

— Ai auzit veştile, a ghicit ea.

— Da. Fratele meu alerga să i le împărtăşească tatălui nostru.

— Asta va schimba totul, a spus ea. Totul.

— Ştiu.

— Iar sora ta se va afla într-o poziţie grozav de incomodă când va auzi, a spus ea mucalit.

Am chicotit fără să mă pot stăpâni.

— Îşi spune „fecioara purtată de valurile furtunii“! am zis, râzând tare.

Regina şi-a acoperit gura cu palma.

— Anne Boleyn?

Am încuviinţat din cap.

— I-a dăruit regelui o piatră preţioasă având gravată pe ea o fecioară într-o barcă purtată de valurile furtunii!

Regina şi-a băgat pumnul în gură.

— Sst! Sst!

Auzirăm oameni făcând zgomot de partea cealaltă a uşii şi, cu o mişcare rapidă, ea îşi reluă locul, cu gherghеful mare pe care era întinsă broderia tras spre ea, cu boneta grea, triunghiulară aplecată asupra lucrului, cu chipul grav. Îmi aruncă o privire şi îmi făcu semn să-mi reiau şi eu lucrul. Am apucat acul cu aţă pe care îl avusesem tot timpul la mine, astfel că, atunci când gărzile deschiseră uşa, regina şi cu mine coseam sârguincios, în tăcere.

Era regele însuşi, fără însoţitori. Intră, mă văzu, se opri o clipă, apoi păşi mai departe, de parcă ar fi fost bucuros să mă aibă martor la ceea ce avea să-i spună celei care-i era de-atâta timp soţie.

— Se pare că nepotul vostru a comis cea mai cumplită dintre crime! zise fără nici un fel de introducere, cu un glas aspru şi mânios.

Ea înălţă capul.

— Maiestate! spuse, făcându-i o reverență.

— Da, cea mai cumplită dintre crime!

— O, ce a făcut?

— Armata lui l-a capturat pe Sfântul Părinte și l-a întemnițat. Un act blasfemator, un păcat împotriva Sfântului Petru însuși!

Pe chipul ei obosit apăru o ușoară încruntare.

— Sunt sigură că-l va elibera pe Sfântul Părinte și-l va repune îndată pe scaunul său, zise ea. De ce n-ar face-o?

— N-o va face, fiindcă știe că dacă-l ține pe Papă în puterea sa, ne are în mână pe noi toți! Știe că suntem prinși în capcană! Încearcă să ne conducă pe toți, conducându-l pe Papă!

Regina își reluase lucrul, dar eu nu-mi puteam desprinde ochii de la Henric. Aveam în față un om nou, unul pe care nu-l mai văzusem. Era furios, dar nu în felul dezlănțuit care-l caracteriza. Îl stăpânea o furie rece – în ziua aceea avea întreaga putere a bărbatului matur care e un tiran de la vârsta de optsprezece ani.

— E un tânăr foarte ambițios, spuse regina pe un ton dulce. După cum îmi amintesc că era și Maiestatea Voastră la vârsta lui.

— Eu nu caut să stăpânesc întreaga Europă și să distrug planurile unor oameni mai însemnați decât mine! zise el mușcător.

Regina îl privi și-i zâmbi cu aerul ei binevoitor și încrezător dintotdeauna.

— Așa este, încuviință ea. E aproape ca și cum ar avea îndrumarea divină, nu-i așa?

Unchiul hotărî că trebuia să ne purtăm cu toții ca și cum n-am fi fost înfrânți. Așadar, ca și cum nimic nu ne-ar fi mers prost, ca și cum familia Boleyn n-ar fi fost înlăturată, râsetele, muzica și flirturile continuară în odăile lui Anne. Nimeni nu le mai numea odăile mele, cu toate că pe vremuri îmi fuseseră dăruite și fuseseră mobilate pentru mine. Așa cum regina devenise o fantomă, eu ajunsesem la rândul meu o umbră. Anne trăise și dormise în aceeași odaie cu mine, dar acum ea era substanța, iar eu umbra. Anne era cea care hotăra să jucăm cărți, cea care cerea vin, cea care ridica privirea și zâmbea suav și încrezător când intra regele.

Nu puteam face altceva decât să ocup locul al doilea şi să zâmbesc. Regele se culca cu mine noaptea, dar toată ziua îi aparţinea lui Anne. Pentru prima oară în lunga perioadă de când îi devenisem amantă, mă simţeam cu adevărat ca o târfă şi umilinţa aceasta mi-o adusese propria soră.

Regina, lăsată singură în cea mai mare parte a timpului, îşi continua lucrul la pânza pentru altar, petrecea ore în şir îngenuncheată pe scăunelul de rugăciune şi se întâlnea mereu cu confesorul ei, John Fisher, episcop de Rochester. Acesta stătea ore întregi cu regina, iar când ieşea din odaia ei era grav şi tăcut. Ne luaserăm obiceiul să-l privim cum coboară drumul pietruit până la barca lui de la malul râului, râzând de mersul lui domol. Înainta cu capul plecat, de parcă ar fi fost împovărat de gânduri.

— Trebuie să fi păcătuit mai ceva ca diavolul! a remarcat Anne.

Toţi ascultau, aşteptând gluma.

— De ce? a îndemnat-o George.

— Pentru că se spovedeşte cu orele zilnic! a exclamat Anne. Dumnezeu ştie ce-o fi făcut femeia asta, dar se spovedeşte mai mult timp decât petrec eu la masă!

S-a stârnit un tumult de râsete linguşitoare. Iar Anne a bătut din palme şi a cerut muzică. Perechile s-au aliniat să danseze. Eu am rămas la fereastră, privindu-l pe episcop cum se îndepărtează de castel şi de regină şi întrebându-mă ce discutau cei doi atât de amănunţit. Oare ea cunoştea întocmai planurile regelui? Oare spera să întoarcă Biserica – însăşi Biserica Angliei – împotriva lui?

Mi-am făcut loc cu greu pe lângă dansatori şi m-am îndreptat spre odăile reginei. Aşa cum se întâmpla mereu în ultima vreme, în ele domnea liniştea; prin ferestrele deschise nu se revărsa muzica, iar uşile erau închise, deşi înainte erau întotdeauna larg deschise oaspeţilor. Le-am împins şi am intrat.

Odaia ei de primire era goală. Pânza pentru altar zăcea acolo unde o lăsase – întinsă pe scăunele. Cerul era terminat doar pe jumătate; n-avea să fie gata niciodată, câtă vreme nu avea pe nimeni să lucreze cu ea. Mă minunam că putea îndura să coasă singură într-un colţ şi să vadă în faţa ei metri întregi de pânză goală. Focul din cămin era stins, iar în odaie era rece. Am trăit un moment de teamă adevărată.

Preț de o clipă m-am întrebat: dacă a fost luată de acolo? Era un gând nebunesc, căci cine putea aresta o regină? Unde putea fi dusă o regină? Dar o clipă m-am gândit că tăcerea și pustietatea încăperii puteau însemna doar un singur lucru: că Henric își ieșise din fire și, refuzând să mai aștepte fie și o secundă, își trimisese soldații s-o ridice.

Apoi am auzit un sunet slab. Părea atât de plin de jale încât am crezut că era un plânset de copil. Venea din odaia ei personală.

Nu m-am oprit să mă gândesc, plânsul acela disperat avea ceva care ar fi mișcat pe oricine. Am deschis ușa și am intrat.

Era regina. Capul îi era îngropat în cuverturile bogate de pe pat și boneta așezată strâmb. Stătea în genunchi, ca pentru rugăciune, dar își îndesase cuvertura în gură și singurul sunet pe care-l putea scoate era acel scâncet cumplit, disperat. În spatele ei stătea regele, cu mâinile în șold ca un călău în curtea interioară din Turnul Londrei. Auzind zgomotul ușii deschise s-a uitat peste umăr și m-a văzut, dar n-a dat nici un semn că m-ar recunoaște. Chipul îi era sever și lipsit de orice expresie, ca al unui om care nu mai este el însuși.

— Așadar mă văd silit să vă spun clar: căsătoria a fost într-adevăr împotriva legii și trebuie anulată, va fi anulată.

Regina s-a ridicat de pe pat obrazul ud de lacrimi.

— Am avut dispensă.

— Un Papă nu poate oferi dispense de la legea lui Dumnezeu, a spus hotărât Henric.

— Nu e legea lui Dumnezeu... a șoptit ea.

— Nu mă contraziceți, doamnă! a întrerupt-o Henric, căci se temea de inteligența ei. Trebuie să știți că nu veți mai fi soția și regina mea. Trebuie să vă dați la o parte.

Ea a înălțat spre el obrazul ud de lacrimi.

— Nu mă pot da la o parte. Nici chiar dacă aș vrea. Sunt soția și regina voastră. Nimic nu poate împiedica acest lucru. Nimic nu-l poate înlătura.

El a pornit spre ușă, vrând cu disperare să scape de priveliștea suferinței ei.

— V-am spus asta ca s-o auziți chiar din gura mea, i-a zis din prag. Nu vă puteți plânge că n-am fost cinstit. V-am prevenit că așa trebuie să se întâmple.

V-am iubit atâţia ani! a strigat ea în urma lui. V-am dăruit feminitatea mea. Spuneţi-mi, cu ce v-am jignit? Ce am făcut şi nu v-a fost pe plac?

Regele aproape că ieşise. M-am lipit de peretele lambrisat, ca să poată trece pe lângă mine, dar ultimele ei vorbe imploratoare l-au făcut să se oprească şi să se întoarcă preţ de câteva clipe. A spus simplu:

– Trebuia să-mi dăruiţi un fiu. N-aţi făcut-o.

– Am încercat! Dumnezeu mi-e martor, Henric! V-am născut un fiu, n-a fost vina mea că n-a trăit. Dumnezeu l-a vrut pe micul nostru prinţ în rai, n-a fost vina mea.

Durerea din glasul ei l-a tulburat, dar s-a îndepărtat oricum, repetând:

— Trebuia să-mi dăruiţi un fiu. Caterina, trebuie să am un fiu, pentru Anglia. Ştiţi bine!

Chipul ei era sumbru.

— Va trebui să vă-mpăcaţi cu voia Domnului.

— Dumnezeu însuşi m-a îndemnat să fac asta! a strigat Henric. Dumnezeu însuşi m-a avertizat că trebuie să ies din această falsă căsnicie a păcatului şi s-o iau de la capăt. Iar dacă o voi face, voi avea un fiu. Ştiu asta, Caterina! Iar dumneata...

— Da? a răspuns ea, iute precum ogarii pe urma vânatului, adunându-şi dintr-odată tot curajul. Ce mă aşteaptă? O mănăstire? Bătrâneţea? Moartea? Sunt prinţesă a Spaniei şi regina Angliei! Ce-mi puteţi oferi în schimbul acestor lucruri?

— E voia Domnului, a repetat el.

Ea a izbucnit în râs – un râs înfiorător, la fel de sălbatic precum îi fusese şi plânsul.

— E voia Domnului să vă înlăturaţi adevărata soţie şi să vă căsătoriţi cu o oarecare? Cu o târfă? Cu sora târfei voastre?!

Am îngheţat, dar Henric a trecut pe lângă mine şi a ieşit pe uşă.

— E voia Domnului şi voia mea! a strigat din anticameră, apoi am auzit uşa trântindu-se.

M-am furişat mergând cu spatele, dorindu-mi cu disperare ca ea să nu ştie că am surprins-o plângând, dorindu-mi cu disperare să nu mă vadă – pe mine, cea pe care o numise târfă. Dar ea şi-a ridicat faţa din mâini şi a spus simplu:

— Mary, ajută-mă!

M-am apropiat de ea în tăcere. Era prima oară în cei şapte ani de când o cunoşteam când cerea ajutor. A întins mâna ca s-o ajut să se ridice şi mi-am dat seama că abia se ţinea pe picioare. Avea ochii roşii de plâns.

— Maiestate, ar trebui să vă odihniţi.

— Nu mă pot odihni. Ajută-mă să merg la scăunelul de rugăciune şi dă-mi rozariul.

— Maiestate...

— Mary, mi-a spus cu o voce răguşită din cauza hohotelor înfundate de plâns. Mă va distruge, o va dezmoşteni pe fiica noastră, va distruge ţara asta şi-şi va condamna la iad sufletul nemuritor! Trebuie să mă rog pentru el, pentru mine şi pentru ţara noastră. Iar apoi trebuie să-i scriu nepotului meu.

— Maiestate, nu vor lăsa nici o scrisoare să ajungă la el.

— Am căile mele de a i-o trimite.

— Nu scrieţi nimic care să poată fi întors împotriva voastră.

A auzit frica din glasul meu şi s-a oprit o clipă, apoi a zâmbit – un surâs amar, care nu i-a adus în ochi nici o lumină.

— De ce? Crezi că poate exista ceva mai rău de-atât? Nu pot fi acuzată de trădare. Sunt regina Angliei, eu *sunt* Anglia. Nu pot fi divorţată, sunt soţia regelui. El a înnebunit în primăvara asta, dar îşi va reveni la toamnă. Nu trebuie decât să rezist peste vară.

— Vara Boleyn, am spus gândindu-mă la Anne.

— Vara Boleyn, a repetat ea. Nu poate să dureze mai mult de un anotimp.

Şi-a încleştat mâinile pătate de vârstă pe perna de catifea a scăunelului de rugăciune şi am ştiut că nu mai aude şi nu mai vede nimic din lumea asta. Se afla aproape de Dumnezeul ei. Am ieşit în tăcere şi am închis uşa.

George stătea într-un ungher întunecos al odăii de primire a reginei, pândind ca un asasin.

— Unchiul vrea să te vadă, mi-a zis scurt.

— George, nu pot să merg. Găseşte o scuză.

— Haide!

Am păşit în raza de lumină ce se revărsa prin fereastra deschisă, atât de strălucitoare încât m-a făcut să clipesc. Afară auzeam un glas care cânta şi râsul cristalin şi lipsit de griji al lui Anne.

Te rog, George, spune-i că nu m-ai găsit.

Ştie că ai fost la regină. Mi s-a poruncit să aştept până iaşi. Indiferent când ar fi fost asta.

Am clătinat din cap.

N-o pot trăda.

George a traversat odaia din trei paşi mari, m-a prins de cot şi m-a târât spre uşă. Mergea atât de repede, că trebuia să alerg ca să ţin pasul cu el, iar la coborârea scărilor aş fi alunecat dacă n-ar fi fost strânsoarea lui ca o menghină pe braţul meu.

– Care e familia ta? m-a întrebat printre dinţi.

– Boleyn.

– Care-ţi sunt rudele?

– Howard.

– Care ţi-e căminul?

– Hever şi Rochford.

– Care ţi-e regatul?

– Anglia.

– Cine ţi-e rege?

– Henric.

— Atunci slujeşte-le! În ordinea asta. Am pomenit-o cumva pe regina spaniolă în lista asta?

— Nu.

— Atunci ţine minte.

M-am luptat ca să-i înving hotărârea.

— George!

— În fiecare zi îmi jertfesc dorinţele pentru familia asta, mi-a spus pe un ton scăzut, sălbatic. În fiecare zi slujesc ca o marionetă o soră sau alta şi mă ocup de satisfacerea viciilor regelui. În fiecare zi renunţ la propriile dorinţe, la propria pasiune, renunţ la propriul meu suflet! Îmi ascund viaţa de mine însumi. Acum vino!

M-a împins pe uşa odăii particulare a unchiului Howard fără să mai bată. Unchiul şedea la masa de lucru, razele soarelui cădeau luminoase pe documentele sale, iar în faţă avea un buchet de trandafiri timpurii. Când am intrat, a ridicat privirea şi a remarcat imediat respiraţia mea întretăiată şi suferinţa ce mi se citea pe chip.

— Trebuie să ştiu ce s-a petrecut între rege şi regină, mi-a spus fără nici un fel de introducere. O slujnică mi-a dat de ştire că ai fost acolo, cu ei.

Am încuviinţat din cap.

— Am auzit-o plângând şi am intrat.

— A plâns? m-a întrebat, nevenindu-i să creadă.

Am dat din cap.

— Povesteşte-mi!

Am tăcut câteva clipe. S-a uitat din nou la mine şi în privirea lui întunecată şi sfredelitoare am zărit o întreagă lume a puterii.

— Povesteşte-mi, a repetat.

— Regele i-a spus că va cere anularea căsătoriei, fiindcă nu este valabilă.

— Iar ea?

— L-a acuzat de legătura cu Anne, iar el n-a negat.

În ochii unchiului s-a ivit dintr-odată o sclipire de bucurie răutăcioasă.

— În ce stare era când ai plecat?

— Se ruga.

Unchiul s-a ridicat de la masă şi s-a apropiat de mine. Mi-a luat mâna gânditor şi a spus încet:

— Mary, ţi-ar plăcea să-ţi vezi copiii în vara asta, nu-i aşa?

Dorul de Hever, de micuţa Catherine şi de băieţelul meu m-a făcut să ameţesc. Am închis ochii o clipă şi am reuşit să-i văd, să-i simt în braţe. Am reuşit să simt acel miros dulce al copiilor, miros de păr curat şi piele încălzită de soare.

— Dacă ne slujeşti bine în această chestiune, te las să pleci la Hever şi să stai toată vara în timp ce curtea îşi face procesiunea. Vei putea petrece toată vara împreună cu copiii tăi şi nimeni nu te va deranja. Îţi vei îndeplini misiunea, iar eu te voi lăsa să pleci de la curte. Dar trebuie să mă ajuţi, Mary. Trebuie să-mi spui întocmai ce crezi că plănuieşte regina să facă.

Am oftat uşor.

— Spunea că-i va scrie nepotului ei şi că ştie o cale de-a face scrisoarea să ajungă la el.

Unchiul a zâmbit.

— Mă aştept să afli cum trimite scrisori în Spania şi să vii să-mi spui. Fă asta şi vei fi cu copiii tăi într-o săptămână.

Am înghiţit în sec, vrând să scap de gustul trădării. Unchiul s-a întors la masă şi la hârtiile lui.

— Poţi să pleci, mi-a spus cu nepăsare.

Regina stătea la masă când am intrat în odaie.

- A, doamnă Carey, poţi să mai aprinzi o lumânare? Cu greu văd să scriu.

Am aprins încă o lumânare şi am aşezat-o aproape de hârtia ei. Am văzut că scria în spaniolă.

– Vrei să trimiţi după *señor* Felipez?

Am ezitat, dar ea a ridicat privirea de pe hârtie şi mi-a făcut un mic semn de încuviinţare cu capul, aşa că am făcut o reverenţă şi m-am îndreptat spre uşă, unde stătea de pază un servitor. I-am spus scurt:

— Cheamă-l pe *señor* Felipez.

Acesta a sosit într-o clipă. Era unul dintre mai-marii peste lighenele de spălat, un bărbat între două vârste venit din Spania după căsătoria Caterinei. Rămăsese în rândul servitorilor ei şi, cu toate că se căsătorise cu o englezoaică şi făcuse copii englezi, nu-şi pierduse accentul spaniol şi nici dragostea pentru Spania.

L-am condus în odaie, iar regina s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Lasă-ne.

Am văzut-o împăturind epistola şi sigilând-o cu pecetea ei – rodia de Spania. Am ieşit din odaie, m-am aşezat pe bancheta de la fereastră şi am aşteptat, ca o spioană ce eram, până l-am văzut plecând şi băgând scrisoarea în jiletcă, apoi m-am dus ostenită să-l caut pe unchiul Howard şi să-i spun totul.

Señor Felipez a părăsit curtea a doua zi, iar unchiul m-a găsit plimbându-mă pe cărarea şerpuită ce ducea spre partea cea mai de sus a castelului Windsor. Mi-a zis scurt:

— Poţi să pleci la Hever. Ţi-ai făcut treaba.

— Poftim?

— Îl vom prinde pe *señor* Felipez când va pleca spre Franţa din portul Dover. Suficient de departe de curte încât regina să nu prindă de veste. Vom pune mâna pe scrisoarea către nepotul ei şi ăsta-i va fi sfârşitul. Va fi o dovadă de trădare. Wolsey se află la Roma. Regina va trebui să fie de acord cu divorţul ca să-şi scape pielea. Regele va fi liber să se recăsătorească. Vara asta.

M-am gândit la convingerea reginei că, dacă va putea rezista până la toamnă, se va afla în siguranţă.

— Logodna în vara asta, nunta în public și încoronarea în toamnă, când ne vom întoarce cu toții la Londra.

Am înghițit în sec. Confirmarea glacială a faptului că sora mea avea să fie regina Angliei, iar eu – târfa repudiată a regelui m-a făcut să înghet pe dinăuntru.

— Și eu?

— Poți să pleci la Hever. Când Anne va deveni regină, vei putea să te întorci la curte și să-i slujești ca doamnă de companie, va avea nevoie de familie în jurul ei. Dar pentru moment ți-ai terminat treaba.

Am întrebat doar:

— Pot pleca azi?

— Dacă găsești pe cineva care să te ducă.

— Pot să-l întreb pe George?

— Da.

I-am făcut o reverență, m-am întors cu spatele și am pornit la deal, grăbind pasul.

— Ai făcut treabă bună cu Felipez, a spus unchiul pe când mă îndepărtam. Am obținut astfel răgazul de care aveam nevoie. Regina își închipuie că ajutorul ei e pe drum, dar de fapt e cu desăvârșire singură.

— Mă bucur că am fost de folos familiei Howard, am răspuns scurt.

Era mai bine ca nimeni să nu știe că-i îngropasem pe toți cei din neamul Howard, pe absolut toți, mai puțin pe George, în marele cavou al familiei, fără să mă gândesc o clipă măcar că era o pierdere.

George fusese la călărie cu regele și n-avea chef să urce iarăși în șa.

— Am un cap cât o baniță. Azi-noapte am băut și am jucat cărți. Iar Francis e imposibil...

S-a întrerupt o clipă, apoi a continuat.

— Nu plec la Hever azi, Mary, nu sunt în stare.

I-am luat mâinile într-ale mele și l-am silit să mă privească. Știam că am ochii plini de lacrimi și n-am făcut nimic ca să le împiedic să mi se reverse pe obraji.

— Te rog, George! Dacă unchiul se răzgândește? Te rog, ajută-mă! Te rog, du-mă la copiii mei. Te rog, du-mă la Hever!

— O, nu, nu plânge, mi-a spus. Ştii bine că nu suport asta. Te duc. Sigur că te duc. Trimite pe cineva la grajduri să spună să ni se înşeueze caii şi plecăm îndată.

Când am intrat ca o furtună în odaia noastră ca să împachetez câteva lucruri într-un sac de călătorie şi să pun să fie strâns în chingi cufărul şi să fie trimis cu o căruţă în urma mea, Anne se afla acolo.

— Unde pleci?

— La Hever. Unchiul Howard mi-a dat încuviinţarea.

— Dar cu mine cum rămâne? m-a întrebat.

Tonul disperat al vocii ei m-a făcut s-o privesc mai atent.

— Cum adică? Ai totul. Ce mai vrei, pentru numele lui Dumnezeu?!

S-a trântit pe scăunelul din faţa micii oglinzi, şi-a sprijinit capul în palme şi s-a privit.

— E îndrăgostit de mine. E nebun după mine. Îmi petrec tot timpul aducându-l mai aproape şi ţinându-l la distanţă. Când dansăm, îi simt mădularul tare ca o suliţă. E disperat să mă aibă!

— Şi?

— Trebuie să-l ţin aşa, ca pe o oală cu sos pe plita cu cărbuni. Trebuie să-l fac să fiarbă înăbuşit în continuare. Dacă dă în clocot, ce se întâmplă cu mine? Voi fi opărită de moarte. Dacă se răceşte şi se duce să-şi înmoaie fitilul în altă parte, voi avea o rivală. De asta am nevoie de tine aici.

— Să-şi înmoaie fitilul?! am repetat imaginea grosolană folosită de ea.

— Da.

— Va trebui să te descurci fără mine. Mai sunt doar câteva săptămâni. Unchiul spune că vei fi logodită în vara asta şi că te vei mărita la toamnă. Eu mi-am jucat rolul şi pot să plec.

Nici măcar nu m-a întrebat ce rol jucasem. Vederea lui Anne fusese întotdeauna ca un felinar cu apărătorile coborâte: nu se putea îndrepta decât într-o singură direcţie. Iar asta era întotdeauna Anne mai întâi, apoi familia Boleyn şi pe urmă clanul Howard. N-avea niciodată nevoie de catehismul pe care mi-l strigase George ca să-mi aducă aminte cui trebuie să-i fiu loială. Ştia întotdeauna care-i sunt interesele.

— O mai pot ţine aşa câteva săptămâni, a spus. Iar pe urmă voi avea totul.

Vara anului 1527

După ce George m-a lăsat la Hever, n-am mai primit nici o veste de la el sau de la Anne în timp ce curtea își făcea procesiunea prin ținuturile rurale ale Angliei, în zilele însorite ale acelei veri perfecte. Nu-mi păsa. Eram singură cu copiii mei, în căminul meu și nu era nimeni care să se uite dacă sunt palidă sau geloasă. Nimeni nu șoptea altcuiva, pe după paravanul mâinii ridicate la gură, că arăt mai bine sau mai rău decât sora mea. Scăpasem de supravegherea neîntreruptă a curții, scăpasem de lupta neîncetată dintre rege și regină. Și, ceea ce era cel mai bine, scăpasem de comparația plină de gelozie pe care o făceam tot timpul între mine și Anne.

Copiii mei aveau vârsta la care întreaga zi poate să se scurgă într-un șir de activități neînsemnate. Pescuiam în șanțul de apărare cu bucăți de slănină agățate de sfori. Puneam șaua pe calul meu de vânătoare și îi plimbam pe rând pe spinarea lui. Făceam expediții peste podul mobil al castelului și apoi în grădină ca să culegem flori sau în livadă după fructe. Am cerut să ni se aducă o căruță căptușită cu fân, am luat eu însămi frâiele în mâini și am mers până la Edenbridge, dincolo de parc, și am băut bere slabă în casa de-acolo. Îi priveam cum îngenunchează pentru liturghie și cum fac ochii mari la vederea cuminecăturii. Îi priveam cum adorm la sfârșitul zilei, cu pielea îmbujorată de soare și genele lungi atingându-le obrajii bucălați. Uitasem că există lucruri precum curtea, regele și favorita.

Însă în august am primit o scrisoare de la Anne. Mi-a adus-o cel mai de încredere valet al ei, Tom Stevens, care fusese născut și crescut în Tonbridge.

De la stăpâna mea, spre a fi încredinţată numai şi numai Domniei Voastre, a spus el cu adânc respect, stând în genunchi în faţa mea în sala de mese.

— Mulţumesc, Tom.

— Nimeni în afară de Domnia Voastră n-a văzut-o.

— Foarte bine.

— Şi nimeni în afara Domniei Voastre n-o va vedea, căci voi sta de pază în timp ce o veţi citi, iar apoi o voi arunca în foc şi o vom privi cum arde, milady.

Am zâmbit, dar începeam să mă simt neliniştită.

— Sora mea se simte bine?

— Ca o mieluşea pe pajişte.

Am rupt sigiliul şi am despăturit hârtiile.

Bucură-te pentru mine, căci lucrul s-a înfăptuit, iar soarta mi-e pecetluită. Am obţinut ce îmi doream. Voi fi regina Angliei. Chiar astă-seară m-a cerut de soţie şi a promis că până la sfârşitul lunii, când Wolsey va deveni legat papal, va fi liber să se însoare cu mine. I-am chemat pe unchiul şi pe tata să ni se alăture îndată, spunându-i că vreau să-mi împărtăşesc bucuria cu familia mea, astfel că există martori, iar el nu poate da înapoi. Am primit de la el un inel, pe care trebuie să-l ţin ascuns deocamdată, dar e un inel de logodnă, iar el e al meu cu legământ. Am făcut imposibilul. L-am câştigat pe rege şi am pecetluit soarta reginei. Am răsturnat ordinea. Nimic nu va mai fi ca înainte pentru nici o femeie din această ţară.

Ne vom cununa de îndată ce Wolsey ne va trimite vorbă că a anulat căsătoria lor. Regina va afla în ziua nunţii noastre, nu mai devreme. Va trebui să plece la o mănăstire din Spania. N-o vreau în ţara mea.

Poţi să te bucuri pentru mine şi pentru neamul nostru. Nu voi uita că m-ai ajutat să ajung aici şi vei vedea că vei avea o adevărată prietenă şi soră în Anne, regina Angliei.

Am pus scrisoarea pe genunchi şi m-am uitat la jarul din cămin. Tom s-a apropiat de mine.

— Pot s-o ard acum?

— Lasă-mă s-o mai citesc o dată.

S-a tras înapoi, dar nu m-am mai uitat la scrisul plin de entuziasm, aşternut pe hârtie cu cerneală neagră. N-aveam nevoie să-mi reamintesc ce scrisese. Triumful ei răzbătea din fiecare rând. Sfârşitul vieţii mele ca favorită a curţii engleze era deplin. Anne câştigase, eu pierdusem. Pentru ea avea să înceapă o viaţă nouă – avea să fie, aşa cum se semna deja, Anne, regina Angliei. Iar eu n-aveam să fiu nimic.

— Aşadar, în sfârşit... am şoptit pentru mine însămi.

I-am dat scrisoarea lui Tom şi l-am privit cum o împinge chiar în mijlocul grămezii de jăratic roşu. Dogoarea a făcut-o să se răsucească, a devenit maronie, apoi s-a înnegrit. Încă mai puteam desluşi cuvintele: *Am răsturnat ordinea. Nimic nu va mai fi ca înainte pentru nici o femeie din această ţară*

N-aveam nevoie să păstrez scrisoarea ca să-mi amintesc tonul ei. Anne triumfa. Şi avea dreptate. Nimic nu avea să mai fie vreodată ca înainte pentru nici o femeie din ţară. Pe viitor, nici o soţie, oricât de supusă, oricât de iubitoare, nu avea să mai fie în siguranţă. Căci toţi aveau să ştie că, dacă o soţie precum regina Caterina a Angliei putea fi repudiată fără motiv, atunci orice soţie putea fi repudiată.

Dintr-odată, scrisoarea s-a aprins scoţând o flacără de un galben strălucitor. Am privit-o cum arde şi se transformă în cenuşă moale, albicioasă. Tom a băgat vătraiul în foc şi a împrăştiat-o.

— Mulţumesc, i-am spus. Dacă mergi la bucătărie, vei primi de mâncare.

Am scos din buzunar o monedă de argint şi i-am întins-o. S-a înclinat şi a plecat. Am rămas cu ochii la micile frânturi de cenuşă albă, pe care fumul le purta pe horn în sus, spre cerul nopţii, pe care puteam să-l zăresc prin marea arcadă de cărămidă şi funingine.

— Regina Anne, am spus, ascultând cum sună cuvintele. Regina Anne a Angliei.

Îmi supravegheam copiii în timpul somnului de amiază când am zărit de la fereastra înaltă un călăreţ cu valeţii după el. Am coborât în grabă, aşteptându-mă să-l văd pe George, dar calul care a intrat tropotind în curte era al lui William, soţul meu. Mi-a zâmbit, remarcându-mi surprinderea.

— Nu mă învinovăţi pentru că-ţi aduc veşti proaste.

— Anne? am întrebat.

A încuviinţat din cap.

— Atacată din flancuri.

L-am condus în sala cea mare şi i-am oferit jilţul bunicii, care se afla chiar lângă foc. După ce m-am asigurat că uşa e încuiată şi că în încăpere nu mai e nimeni în afară de noi, l-am rugat:

— Acum spune-mi.

— Îl mai ţii minte pe Francisco Felipez, servitorul reginei?

Am dat din cap fără să recunosc nimic.

— A cerut să fie lăsat să călătorească în siguranţă de la Dover până-n Spania, dar a fost un vicleşug. Avea o scrisoare de la regină pentru nepotul ei şi l-a păcălit pe rege. A plecat din Londra chiar în dimineaţa aceea cu o corabie anume tocmită, pe calea mării, până-n Spania. La vremea când şi-au dat ei seama că le-a scăpat, dispăruse. I-a dus lui Carol al Spaniei scrisoarea reginei şi apoi s-a dezlănţuit iadul.

Mi-am dat seama că inima îmi bătea nebuneşte. Am dus mâna la piept, de parcă asta ar fi potolit-o.

— Ce fel de iad?

— Wolsey e tot în Europa, dar acum Papa a fost prevenit şi nu-l va accepta ca legat. Nici unul dintre cardinali nu-l susţine şi chiar şi acordul de pace a căzut. Suntem iarăşi în război cu Spania. Henric şi-a trimis secretarul în goana mare la Orvieto, drept la închisoarea unde este ţinut Papa, să-i ceară să anuleze el însuşi căsătoria şi să-i permită lui Henric să se însoare cu orice femeie doreşte, *chiar şi* cu una pe a cărei soră a avut-o, *chiar şi* cu una pe care a avut-o. Cu o târfă sau cu sora unei târfe.

Am icnit.

— Vrea să obţină permisiunea de-a se căsători cu o femeie pe care a avut-o? Doamne sfinte, doar nu cu mine?!

William a izbucnit într-un râs răguşit, ca un lătrat.

— Cu Anne. Face aranjamente ca să se poată culca cu ea înainte de căsătorie. Fetele Boleyn nu ies prea bine din asta, nu-i aşa?

M-am sprijinit de speteaza scaunului şi am oftat uşor. Nu voiam ca soţul meu să ia în derâdere lipsa mea de castitate.

— Aşadar?

— Aşadar totul atârnă de Sfântul Părinte, care se odihneşte în grija nepotului reginei, la castelul Orvieto, şi e foarte puţin probabil, cred – tu nu? –, să emită o bulă papală care să recunoască drept legitimă purtarea cea mai lipsită de castitate din câte se pot închipui: să te culci cu o femeie, apoi cu sora ei şi să te însori cu una dintre ele. Cu atât mai puţin pentru un rege a cărui soţie legiuită e o femeie cu o reputaţie nepătată, al cărei nepot deţine puterea în Europa.

Am tras aer în piept cu putere.

— Aşadar regina a învins?

A încuviinţat din cap.

— Din nou.

— Anne ce face?

— E fermecătoare. Se trezeşte prima dimineaţa. Râde şi cântă toată ziua, încântând privirea şi distrăgând mintea, se duce cu regele să asculte liturghia, călăreşte împreună cu el toată ziua, se plimbă cu el prin grădini, îl priveşte jucând tenis, stă lângă el în timp ce secretarii îi citesc scrisorile, joacă jocuri de cuvinte, citeşte filosofie împreună cu el şi dezbate lucrurile citite precum un teolog, dansează toată seara, pune în scenă piese-mască, planifică distracţii, se culcă ultima.

— Serios?

— E o stăpână a casei absolut perfectă. Nu se opreşte nici o clipă. Cred că se topeşte pe picioare.

S-a lăsat tăcerea. William şi-a golit pocalul.

— Aşadar suntem tot unde eram înainte, am spus, nevenindu-mi să cred. N-am înaintat măcar un pas.

Mi-a zâmbit cu căldură.

— Nu, cred că acum sunteţi într-o poziţie mai rea ca înainte. Fiindcă acum sunteţi daţi în vileag şi toţi vânătorii ştiu care e prada. Familia Howard şi-a dat arama pe faţă. Acum toţi ştiu că vreţi să puneţi mâna pe tron. Înainte s-ar fi zis că vreţi doar averi şi palate, la fel ca noi, ceilalţi, doar că sunteţi ceva mai lacomi. Acum ştim cu toţii că vreţi mărul cel mai de sus din copac. Toţi vă vor urî.

— Pe mine nu, am spus cu aprindere. Rămân aici.

William a clătinat din cap.

— Tu vii cu mine la Norfolk.

Am îngheţat.

— Ce vrei să spui?

– Regelui nu-i mai faci trebuință, dar mie, da. M-am însurat cu o fată și ea e încă soția mea. Mă vei însoți acasă la mine și vom trăi împreună.

– Copiii...

– Vin cu noi. Vom trăi așa cum doresc eu.

A făcut o pauză, apoi a repetat:

– Așa cum doresc *eu*.

M-am ridicat în picioare. Brusc mă temeam de acest bărbat cu care mă măritasem, cu care mă culcasem și pe care nu-l cunoscusem niciodată. L-am prevenit:

— Mai am încă rude puternice.

— Ar trebui să fii bucuroasă pentru asta. Căci dacă nu le-ai fi avut, aș fi renunțat la tine acum cinci ani, când mi-ai pus prima oară coarne. Vremurile de-acum nu sunt prielnice pentru neveste, doamnă. Cred că tu și familia ta veți constata că marea încurcătură pe care ați creat-o vă va face s-o luați cu toții la vale de-a tăvălugul.

— Eu n-am făcut decât să mă supun familiei mele și regelui, am spus cu o voce hotărâtă – nu voiam să-l las să vadă că mă tem.

— Iar acum te vei supune soțului tău, a zis cu un glas dulce. Cât de mult mă bucur că ai atâția ani de instruire!

Anne...

William spune că familia Boleyn e pierdută și mă duce împreună cu copiii la Norfolk. Te implor, vorbește în numele meu cu regele sau cu unchiul Howard sau cu tata, înainte să fiu luată de-aici, fără să mă mai pot întoarce.

M.

M-am strecurat pe furiș pe mica scară de piatră ce ducea în cabinetul tatălui meu, iar de-acolo, în curte. L-am chemat pe unul dintre servitorii familiei și l-am rugat să ducă biletul meu la curte, care se afla undeva pe drumul dintre Beaulieu și Greenwich. M-a salutat ducând mâna la pălărie și a luat scrisoarea.

— Ai grijă să ajungă la stăpâna Anne, i-am spus. E important.

Am cinat în sala cea mare. William s-a purtat la fel de galant ca-ntotdeauna – curteanul perfect –, oferindu-ne un

noian de vești și bârfe despre curte. Bunica Boleyn era de neconsolat. Părea nemulțumită, dar nu îndrăznea să protesteze fățiș. Cine avea curajul să-i spună unui bărbat că nu-și putea duce acasă soția și copiii?

De îndată ce servitorii au adus lumânările, bunica s-a ridicat anevoie și a spus posomorâtă:

— Eu plec la culcare.

William a sărit în picioare și i-a făcut o plecăciune la plecare. Înainte să se așeze la loc, a băgat mâna în buzunarul jiletcii și a scos o scrisoare. Mi-am recunoscut pe dată scrisul. Era biletul meu pentru Anne. L-a aruncat pe masă, în fața mea.

— Nu e prea loial, a remarcat el.

Am luat scrisoarea.

— Nu e prea politicos să-mi oprești servitorii și să-mi citești scrisorile.

Mi-a zâmbit.

— Sunt servitorii mei, scrisorile mele. Ești soția mea. Tot ce e al tău îmi aparține. Iar eu păstrez tot ce-mi aparține. Cu atât mai mult copiii și femeia care-mi poartă numele.

M-am așezat față-n față cu el și mi-am lipit palmele de masă. Am tras aer în piept ca să mă liniștesc. Mi-am reamintit că, deși aveam doar nouăsprezece ani, timp de patru ani și jumătate fusesem iubita regelui Angliei și că eram o Howard. Am zis calm:

— Ascultă ce am să-ți spun, soțul meu. Trecutul e trecut. Ai fost bucuros să-ți primești titlul, pământurile și averea și să fii în grațiile regelui, dar știm cu toții de ce le-ai primit. Eu nu am nici un motiv să mă rușinez și nici tu nu ai. Orice om aflat în poziția noastră ar fi fost fericit să aibă parte de aceste lucruri și știm amândoi că a câștiga și a păstra favoarea regelui nu e o sinecură.

William părea foarte surprins de brusca mea sinceritate.

— Neamul Howard nu va cădea din cauza ghinionului lui Wolsey. E greșeala de calcul a lui Wolsey, nu a noastră. Jocul e departe de-a se fi terminat și, dacă l-ai cunoaște pe unchiul meu Howard la fel de bine cum îl cunosc eu, nu te-ai grăbi să presupui că e înfrânt.

William a încuviințat din cap.

— Sunt foarte sigură că dușmanii ne pândesc îndeaproape, că familia Seymour e gata să ne ia locul într-o clipă și că

undeva, în Anglia, o fată Seymour e dichisită chiar acum ca să atragă privirea regelui. Aşa e întotdeauna. Întotdeauna există un rival. Dar acum, indiferent dacă regele este sau nu liber să se însoare cu Anne, steaua ei se află în urcare şi noi toţi, cei din neamul Howard – chiar şi tu, soţul meu –, ne urmărim cel mai bine interesele dacă-i susţinem ascensiunea.

- Anne pare că patinează pe o gheaţă prea subţire, a zis William brusc. Se străduieşte prea tare. Asudă ca să-şi păstreze locul alături de el, nu-şi lasă nici o clipă de răgaz. Oricine priveşte cu atenţie poate vedea.

– Ce importanţă are cine vede, atât timp cât regele e orb? William a râs.

— Are, pentru că ea n-o poate ţine aşa. Îl joacă pe degete, nu poate face asta la nesfârşit. Poate că va reuşi să-l păstreze lângă ea până la toamnă, dar nici o femeie nu poate face asta la nesfârşit. Nici un bărbat nu poate fi ţinut în şah aşa cum va trebui să-l ţină ea pe el. Ar putea să-l păstreze lângă ea câteva săptămâni, dar acum, că Wolsey a dat greş, s-ar putea să mai treacă luni. Sau chiar ani.

Ideea că Anne ar putea să îmbătrânească veselindu-se şi înveselindu-i pe alţii m-a făcut să şovăi câteva clipe.

— Dar ce altceva poate face?

— Nimic, mi-a răspuns cu un zâmbet răutăcios. Dar tu şi cu mine putem să mergem acasă şi să începem să trăim ca doi soţi. Vreau un fiu care să-mi semene, nu un mic Tudor blond. Vreau o fată cu ochii mei negri. Şi tu mi-i vei dărui.

Am plecat capul, spunând:

— Nu suport să mi se facă reproşuri.

A ridicat din umeri.

— Vei suporta orice tratament pe care ţi-l voi oferi. Eşti soţia mea, nu?

— Da.

— Asta dacă nu doreşti şi tu anularea căsătoriei, căci mariajul nu mai pare să fie la modă. Ai putea să te retragi la o mănăstire, dacă asta vrei.

— Nu.

— Atunci culcă-te în patul meu, mi-a zis simplu. Vin şi eu imediat.

Am îngheţat. Nu mă gândisem la asta. M-a privit pe deasupra cănii cu vin.

— Nu putem aştepta până ajungem la Norfolk?
— Nu.

M-am dezbrăcat încet, mirându-mă de propria-mi şovăială. Mă culcasem cu regele de zeci de ori fără să simt vreo dorinţă, urmând doar dorinţele lui şi oferindu-i plăcere. De fiecare dată în acest ultim an, ştiind că o dorea de fapt pe Anne, mă forţasem să-l strâng în braţe şi să-i şoptesc „iubitule", dându-mi seama că eram o târfă, iar el – un neghiob pentru că nu deosebea moneda calpă de cea adevărată.

Aşadar nu mai eram o fecioară de treisprezece ani, cum fusesem când intrasem pentru prima oară în pat cu acest bărbat pentru a consuma căsătoria. Dar nu ajunsesem încă nici atât de destrăbălată încât să mă pregătesc să mă culc cu un bărbat care-mi era pe jumătate duşman fără să mă simt cuprinsă de groază. William avea o răfuială cu mine şi mă temeam de el.

Nu s-a grăbit. M-am băgat încet în pat şi m-am prefăcut că dorm când s-a deschis uşa şi a intrat. L-am auzit umblând prin odaie şi dezbrăcându-se complet. S-a băgat lângă mine în pat. Am simţit cuverturile ridicându-se când le-a tras în jurul umerilor goi.

— Aşadar n-ai adormit?

— Nu, am recunoscut.

A întins mâinile prin întuneric şi mi-a căutat faţa, mi-a mângâiat gâtul, apoi umerii, iar de acolo a coborât spre mijloc. Purtam o cămaşă de noapte din in, dar îi simţeam răceala palmelor prin ţesătura fină. Am auzit cum i se iuţeşte puţin respiraţia. M-a tras spre el şi m-am lăsat în voia lui, desfăcând picioarele, pregătită să-l primesc, aşa cum făceam mereu cu Henric. Preţ de o clipă m-am oprit, dându-mi seama că nu ştiam ce să fac pentru nici un bărbat în afară de Henric.

— Nu vrei? m-a întrebat.

— Bineînţeles că vreau. Sunt soţia ta, am spus pe un ton indiferent.

Mă temeam că ar putea să mă atragă în capcana unui refuz care i-ar permite să mă repudieze, dar oftatul lui slab de dezamăgire mi-a dovedit că sperase sincer la o reacţie mai caldă.

— Atunci să dormim.

Eram atât de ușurată, încât n-am îndrăznit să scot o vorbă, ca să nu se răzgândească. Am rămas nemișcată până când s-a întors cu spatele, s-a învelit până la umeri, a pus capul pe pernă și s-a liniștit. Abia atunci mi-am dat voie să-mi destind mușchii abdomenului și mi-am șters zâmbetul mincinos, de Howard, de pe față. M-am lăsat să alunec în somn. Supraviețuisem încă unei nopți, eram tot la Hever, familia Howard avea toate motivele să continue să lupte. Mâine se putea întâmpla orice.

Ne-a trezit o bătaie în ușă. M-am ridicat și m-am dat jos din pat înainte ca William să se poată deștepta și să mă prindă de mână. Am deschis ușa și am spus cu asprime:

— Încet! Stăpânul meu doarme! de parcă asta mi-ar fi fost singura grijă și n-aș fi fost hotărâtă să plec din patul lui cât mai repede cu putință.

— Un mesaj urgent de la stăpâna Anne, a zis servitorul întinzându-mi o scrisoare.

Îmi doream cu ardoare să-mi arunc o mantie pe umeri și să citesc scrisoarea departe de William, dar el se trezise și se ridicase în capul oaselor.

— Scumpa noastră soră, a întrebat cu un zâmbet batjocoritor. Ce spune?

N-aveam de ales, trebuia să deschid scrisoarea și să nădăjduiesc din toată inima că, măcar o dată în viața ei egoistă, Anne se gândea la altcineva.

Sora mea,

Regele și cu mine vă poftim, pe tine și pe soțul tău, să veniți să ne întâlnim la Richmond, unde ne vom veseli cu toții.

Anne

William a întins mâna după scrisoare. I-am dat-o.

— A bănuit că vin după tine când am plecat de la curte, a remarcat el.

N-am spus nimic.

— Și uite-așa, țac-pac, dintr-un salt, ai fost eliberată de mine, a zis cu amărăciune. Și ne-am întors unde eram.

Spusese ceea ce gândeam şi eu, dar dincolo de asprimea tonului său îmi dădeam seama că e rănit. Coarnele de soţ înşelat nu sunt o podoabă prea plăcută, iar el le purta de cinci ani. M-am apropiat încet de pat şi i-am întins mâna, spunând cu blândeţe:

— Sunt soţia ta cu legământ. Şi n-am uitat asta niciodată, chiar dacă viaţa ne-a purtat pe căi diferite. William, dacă ajungem vreodată să fim căsătoriţi cu-adevărat, vei avea în mine o soţie iubitoare.

A ridicat privirea spre mine.

— Vorbeşte o Howard care se teme că se întoarce roata şi se gândeşte că viaţa ca lady Carey ar fi mai sigură decât viaţa în chip de cealaltă Boleyn, când prima Boleyn e pe cale să se prăbuşească?

Ghicise cu atâta precizie, încât am fost silită să întorc capul, ca să nu risc să citească adevărul în ochii mei.

— O, William! am spus cu reproş.

M-a tras spre el şi, punând un deget sub bărbia mea, mi-a întors faţa către a lui, zicând pe un ton batjocoritor:

— Scumpă soţie!

Am închis ochii, preferând să nu-i întâlnesc privirea iscoditoare şi, spre surprinderea mea, am simţit căldura feţei lui şi câteva sărutări tandre şi blânde pe buze. Am simţit cum creşte în mine dorinţa, ca un izvor de mult uitat. L-am cuprins pe după gât şi l-am tras ceva mai aproape.

— Aseară am început cu stângul, mi-a spus cu blândeţe. Aşa că nu acum şi nu aici. Dar poate curând, ce zici, soţioară?

I-am zâmbit, ascunzându-mi uşurarea că nu voi fi dusă la Norfolk.

— Curând, am încuviinţat. Oricând doreşti, William.

Toamna anului 1527

La Richmond, Anne era regină în toate privințele, numai cu numele nu. Avea apartamente noi, alăturate celor ale regelui, avea doamne de companie, avea o duzină de rochii noi, avea nestemate, avea doi cai de vânătoare ca să meargă să călărească împreună cu regele, îi ședea alături când sfetnicii discutau cu el problemele țării, avea propriul jilț lângă al lui. Doar în sala cea mare, când adevărata regină venea la cină, Anne era silită să se retragă la o masă de rând pentru curteni, în timp ce Caterina ședea la masa regală, cu toată măreția ei.

Eu trebuia să dorm în apartamentele lui Anne, în parte ca să-i ofer imaginea decentă de care avea nevoie, așa încât nimeni să nu-și poată închipui că tovărășia constantă a regelui însemna că erau amanți, dar, de fapt, ca s-o ajut să-l țină pe rege la oarecare distanță. El își dorea cu disperare s-o aibă și susținea că, din moment ce erau logodiți, puteau și să se culce împreună. Anne se folosea de toate trucurile la care se putea gândi. Protesta că e virgină și spunea că nu și-ar ierta-o niciodată dacă ar renunța la feciorie înainte de căsătorie, deși Dumnezeu știa cât de mult îl dorea. Spunea că nu și-o va ierta niciodată dacă nu i se va înfățișa în noaptea nunții ca fecioară neîntinată – deși Dumnezeu știa cât de mult îl dorea. Spunea că, dacă o iubea așa de mult cum spunea, iubea puritatea sacră a sufletului ei – deși Dumnezeu știa la-la-la – și că se temea, că tânjea după el și totodată fugea de el, că avea nevoie de timp.

— Cât poate să dureze?! s-a răstit ea la George și la mine. Pentru numele lui Dumnezeu! Cât poate să dureze ca

un afurisit de secretar să meargă la Roma să obţină semnarea unui document şi să se întoarcă?

Eram feriţi de ochii lumii, în dormitorul nostru din spatele odăii ei particulare, singurul loc cu adevărat retras din tot palatul. În orice altă parte ne aflam într-un spectacol public fără sfârşit. Toţi o urmăreau pe Anne ca să desluşească până şi cel mai mic indiciu cum că regele începea să-şi piardă interesul sau că în sfârşit a avut-o. O sută de ochi o cercetau căutând să zărească vreun semn că fusese părăsită sau că rămăsese însărcinată. George şi cu mine simţeam în unele zile că eram gărzile ei de corp, iar în altele, ca aceasta, temnicerii ei. Cu rochia foşnind, Anne se plimba încoace şi-ncolo prin spaţiul strâmt, de la pat la fereastră şi înapoi, incapabilă să stea locului, incapabilă să termine cu bombănitul.

George a prins-o de mâini şi a oprit-o. O privire aruncată pe deasupra capului ei m-a prevenit s-o înşfac din spate dacă o apuca unul din accesele ei de furie.

— Anne, calmează-te! Din clipă-n clipă va trebui să ieşim şi să privim cursa de bărci. Trebuie să fii calmă.

A tremurat în strânsoarea lui o vreme, apoi furia a părăsit-o şi umerii i s-au lăsat.

— Sunt atât de obosită, a şoptit.

— Ştiu, a zis George pe un ton hotărât. Dar situaţia asta ar putea să mai dureze o vreme, Anne. Planul tău are cel mai mare premiu din lume. Trebuie să te pregăteşti pentru un lung joc al măiestriei.

— Dacă aş vedea-o moartă! a izbucnit ea brusc.

George s-a uitat imediat spre uşa groasă, din lemn.

— Taci! S-ar putea să moară, a spus el. Ori s-ar putea ca Wolsey să fi reuşit. Ar putea să urce cu barca pe râu chiar în clipa asta, iar tu ai putea fi cununată mâine, mâine-seară ai putea fi în patul regelui şi în dimineaţa următoare – însărcinată. Linişteşte-te, Anne! Tot restul depinde de un singur lucru: să-ţi păstrezi frumuseţea.

— Şi să-ţi ţii firea în frâu, am adăugat încet.

— Îndrăzneşti să-mi dai sfaturi?

— El nu va suporta crize de furie, am prevenit-o. Şi-a petrecut toată viaţa de bărbat căsătorit cu Caterina, iar ea n-a ridicat nici măcar sprânceana la el, darămite vocea. Pe

Iine te va lăsa să mergi departe, fiindcă e nebun după tine. Dar nu-ți va suporta scenele.

Preț de o clipă, s-ar fi zis că va răbufni iarăși, dar apoi a încuviințat din cap, căci spusele mele erau adevărate.

– Da, știu. De asta am nevoie de voi doi.

Ne-am apropiat amândoi puțin, George o ținea în continuare de mâini, iar eu i-am cuprins șoldurile în palme și am ținut-o strâns.

— Știu, a spus George. Suntem cu toții în oala asta. Ceea ce se-ntâmplă ne privește pe toți: Boleyn și Howard. Ne va aduce tuturor ori ascensiunea, ori prăbușirea. Așteptăm cu toții și jucăm jocul cel lung. Tu, Anne, trebuie să conduci asaltul. Dar suntem alături de tine.

Ea a încuviințat din cap și s-a întors spre oglinda nouă și mare agățată pe perete, care reflecta lumina venită dinspre grădini și dinspre râu. Și-a tras boneta pe spate, și-a îndreptat colierul de perle, a răsucit capul și a privit într-o parte, ca să-și vadă imaginea reflectată, și-a încercat zâmbetul șăgalnic și promițător.

— Sunt pregătită.

Ne-am dat la o parte ca să treacă, de parcă ar fi fost deja regină. A ieșit pe ușă cu capul sus. George și cu mine am schimbat rapid o privire – aceea a jucătorilor care au împins pe scenă personajul principal – și am urmat-o.

Soțul meu se afla pe barja regală, ca să privească întrecerea bărcilor. Mi-a zâmbit și mi-a făcut loc lângă el pe banchetă. George s-a alăturat tinerilor de la curte, printre care și Francis Weston. M-am uitat la Anne, care era așezată lângă rege. După întoarcerea fugară a capului și privirea piezișă pe care i-a aruncat-o, mi-am dat seama că Anne și-a recăpătat controlul asupra ei însăși și asupra lui.

— Vino să te plimbi cu mine prin grădini înainte de cină, mi-a spus încet la ureche soțul meu.

Asta m-a alarmat pe dată.

— De ce?

A râs de mine.

— Of, voi, cei din neamul Howard! Pentru că-mi place tovărășia ta, pentru că ți-o cer. Pentru că suntem soț și soție și se poate oricând întâmpla să ajungem să trăim ca soț și soție.

— N-am uitat, am spus cu un zâmbet trist.

— Poate vei învăţa să aştepţi cu plăcere lucrul ăsta?

— Poate, am spus dulce.

A privit spre fluviul ale cărui ape scânteiau în soarele după-amiezii. Bărcile nobililor, cu vâslaşi în livrele, erau aliniate, aşteptând ordinele celui care dădea semnalul de pornire. Alcătuiau o imagine pitorească, cu vâslele ţinute în sus ca nişte trâmbiţe, aşteptând comanda de pornire. Se uitau cu toţii la rege. Acesta luă o eşarfă din mătase roşu-aprins şi i-o întinse lui Anne, care se apropie de marginea barjei regale şi ridică eşarfa deasupra capului. Rămase aşa vreme de câteva clipe, ştiind că toate privirile erau aţintite asupra ei. Din locul în care şedeam cu William, o vedeam din profil, cu capul dat pe spate, cu boneta descoperindu-i mult chipul, cu pielea albă acum îmbujorată de plăcere, cu rochia verde-închis strânsă bine peste sâni şi pe mijlocul subţire. Era însăşi esenţa dorinţei. Dădu drumul eşarfei roşii şi bărcile ţâşniră înainte, împinse de vâsle. Anne nu se întoarse îndată la locul ei, alături de rege. Pentru o clipă uită să joace rolul reginei: se aplecă peste balustradă, ca să vadă barca Howard luând-o înaintea celei a clanului Seymour, şi strigă brusc:

— Haide, Howard! Haide!

Ca şi cum ar fi auzit-o printre toate celelalte strigăte de pe mal, vâslaşii îşi înteţiră mişcările şi barca ţâşni înainte, se opri şi ţâşni iarăşi, într-un ritm mai rapid decât al bărcii Seymour. Mă ridicasem în picioare. Toată lumea aclama, iar barja regală se înclinase uşor, căci întreaga curte uitase de demnitate şi se îngrămădise pe o latură, ca să strige încurajări casei favorite. Însuşi regele, râzând iarăşi ca un băieţel, cu braţul petrecut pe după mijlocul lui Anne, privea, având grijă să nu strige numele vreunui lord sau al altuia, dar dorind clar să câştige barca Howard, fiindcă acest lucru ar fi încântat-o nespus pe fata din braţele sale.

Barca Howard mări viteza, vâslele abia se mai zăreau acum – o ceaţă de lumină şi stropi de apă –, ajungând la linia de sosire, fără putinţă de tăgadă, cu jumătate de lungime înaintea bărcii Seymour. Tobele răpăiră puternic şi trâmbiţele răsunară la rândul lor, ca să-i vestească pe cei din familia Seymour că totul se sfârşise pentru ei, că noi câştigaserăm cursa, că noi câştigaserăm cursa pentru a fi

prima familie din regat şi că fata din braţele regelui, cu ochii pe tronul Angliei, e de-a noastră.

Cardinalul Wolsey se întoarse acasă, dar nu triumfător, cu documentul de anulare a căsătoriei în buzunar, ci în dizgraţie, şi descoperi că nu poate nici măcar să vorbească între patru ochi cu Henric. Bărbatul care controlase totul, de la cantitatea de vin servită la banchete şi până la condiţiile păcii cu Franţa şi Spania, se trezi că trebuie să-şi facă raportul în faţa lui Anne şi a lui Henric, stând unul lângă altul, de parcă ar fi domnit amândoi, cu puteri egale. Fata pe care o mustrase pentru lipsă de castitate şi pentru că ţintea prea sus şedea la dreapta regelui Angliei, privindu-l cu ochii îngustaţi, cu aerul că nu era prea impresionată de ceea ce avea el de spus.

Cardinalul era un curtean prea vechi şi prea abil ca să-şi trădeze surprinderea. Se înclină foarte curtenitor în faţa lui Anne şi-şi dădu raportul. Anne zâmbi binevoitor, ascultă cu atenţie, se înclină în faţă, şopti ceva la urechea lui Henric, picurând otravă, apoi ascultă mai departe.

— Idiotul! a răbufnit ea în odaia noastră.

Eu şedeam pe pat, trăgându-mi picioarele din calea ei. Începuse din nou să se plimbe de la fereastră la stâlpul patului, ca unul dintre leii din Turn. Mi-am spus într-o doară că va lăsa o urmă pe podelele lustruite şi că am putea-o arăta celor cărora le plac relicvele şi semnele. Am putea-o numi „Martiriul lui Anne în faţa Timpului".

— E un neghiob, iar noi n-am ajuns nicăieri!

— Ce spune?

— Că e o chestiune serioasă s-o repudiezi pe mătuşa celui care-l ţine în ghearele sale pe Papă, plus jumătate de Europă şi că, cu voia Domnului, Carol al Spaniei va fi înfrânt de Italia şi de Franţa când acestea vor porni la război împreună şi că Anglia ar trebui să promită sprijin, dar fără să rişte vreun om sau să piardă vreo săgeată.

— Aşteptăm?

Anne a ridicat mâinile deasupra capului cu un gest de exasperare şi a ţipat:

— Să aşteptăm?! Nu! Nu putem aştepta! Cardinalul poate să aştepte! Henric poate să aştepte! Dar eu trebuie să dansez

pe loc, trebuie să dau impresia că fac progrese, când, de fapt, nu fac nici unul. Trebuie să întreţin iluzia că se întâmplă tot felul de lucruri, trebuie să-l fac pe Henric să se simtă iubit tot mai intens, trebuie să-i dau convingerea că lucrurile merg tot mai bine, fiindcă el e rege şi toată viaţa lui toţi i-au spus că va avea doar ce e mai bun. I s-a promis aur şi miere, eu nu pot să-i dau „aşteptare". Cum să merg mai departe? Cum să fac?

Îmi doream să fi fost şi George acolo.

— Te vei descurca, am spus. Vei merge mai departe la fel ca şi până acum. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine, Anne.

A scrâşnit din dinţi.

— Până o să se-ncheie povestea asta, o să fiu bătrână şi epuizată!

Am luat-o blând şi am întors-o spre marea oglindă veneţiană.

— Priveşte!

Pe Anne o alina întotdeauna vederea propriei frumuseţi. S-a oprit şi a tras aer în piept.

— Şi eşti şi sclipitor de inteligentă, i-am amintit. El spune mereu că ai mintea cea mai ascuţită din regat şi că, dacă ai fi bărbat, te-ar face cardinal.

— Cred că asta-l încântă nespus pe Wolsey, a zis ea cu un zâmbet sălbatic.

Am zâmbit şi eu, cu chipul alături de-al ei în oglindă – noi două, ca-ntotdeauna, diferite ca înfăţişare, culoare şi expresie.

— Sunt sigură. Dar Wolsey n-are ce face.

— Acum nici măcar nu-l mai poate vedea pe rege fără să stabilească o întâlnire dinainte, a zis ea jubilând. Am avut eu grijă! Nu mai stau nas în nas, ca înainte, ca să sporovăiască prieteneşte. Nimic nu se hotărăşte fără să fiu de faţă. Nu poate veni la palat pentru o întrevedere cu regele fără să-l anunţe şi fără să mă anunţe pe mine. E împins în afara cercului puterii, iar eu sunt în interiorul lui.

— Te-ai descurcat nemaipomenit de bine, am repetat – vorbe care mă dezgustau, dar o linişteau pe ea. Şi, Anne, ai mulţi ani înaintea ta.

Iarna anului 1527

William şi cu mine am alunecat într-o rutină comodă, aproape domestică, deşi se învârtea în jurul dorinţelor regelui şi ale lui Anne. Eu dormeam în continuare în acelaşi pat cu ea şi locuiam împreună cu ea, din toate punctele de vedere, în odăile pe care le împărţeam. Pentru lumea din afară eram amândouă doamne de companie ale reginei, nici mai mult, nici mai puţin ca altele.

Dar de dimineaţa până seara târziu, Anne era cu regele, tot atât de aproape de el ca o proaspătă mireasă, jucând rolul de sfetnic principal şi de cel mai bun prieten al lui. Se întorcea în odaia noastră doar ca să-şi schimbe rochia sau să se întindă pe pat şi să fure un moment de odihnă câtă vreme el era la liturghie sau când voia să iasă călare cu gentilomii lui. În astfel de clipe stătea întinsă pe pat în tăcere, ca un om pe care epuizarea l-a făcut să cadă lat. Privea fără nici o expresie baldachinul – ochii ei larg deschişi nu vedeau nimic. Respira încet şi egal, de parcă ar fi fost bolnavă. Nu vorbea deloc.

Învăţasem s-o las în pace când se afla în starea asta. Trebuia să găsească o cale de-a se odihni, de-a lua o pauză de la reprezentaţia publică pe care o dădea neîncetat. Anne era silită să fie neobosit de fermecătoare, nu doar pentru rege, ci şi pentru toţi cei care voiau să arunce o privire spre ea. O singură clipă în care să pară mai puţin radioasă ar fi fost de-ajuns ca să declanşeze la curte o furtună de zvonuri care ar fi înghiţit-o şi, împreună cu ea, ne-ar fi înghiţit pe noi toţi.

Când se ridica din pat şi mergea la rege, William şi cu mine ne petreceam timpul împreună. Ne întâlneam aproape

ca nişte străini, iar el îmi făcea curte. Era cel mai straniu, mai simplu şi mai dulce lucru pe care l-a făcut vreodată un soţ înstrăinat pentru soţia sa păcătoasă. Îmi trimitea mici buchete de flori, iar uneori ghirlande din frunze de ilice şi boabe roz de tisă. Odată mi-a trimis o mică brăţară aurită. Îmi scria cele mai frumoase poezii, în care-mi lăuda ochii cenuşii şi părul blond şi-mi cerea afecţiunea, de parcă aş fi fost doamna inimii sale. Când porunceam să mi se aducă iapa ca să ies călare cu Anne, găseam câte un bilet ascuns între curelele scărilor. Seara, când dădeam deoparte cearşafurile ca să merg la culcare cu Anne, descopeream câte o prăjitură învelită în hârtie poleită. Mă scălda în mici daruri şi bileţele şi, ori de câte ori ne aflam împreună la un banchet al curţii sau pe terenul de tras cu arcul sau când priveam jucătorii pe terenul de tenis, se apleca spre mine şi-mi şoptea din colţul gurii:

— Vino în odaia mea, nevastă!

Eu chicoteam, de parcă i-aş fi fost proaspătă amantă şi nu soţie de ani mulţi. Mă strecuram afară din mulţime, câteva clipe mai târziu se furişa şi el, şi ne întâlneam în spaţiul strâmt al odăii sale de culcare, aflată în partea de vest a palatului Greenwich. Acolo mă lua în braţe şi-mi spunea pe un ton promiţător, încântător:

— Avem doar puţin timp, iubirea mea, doar o oră în cel mai bun caz, aşa că de data asta totul va fi pentru tine.

Mă întindea pe pat, îmi desfăcea corsajul, îmi mângâia sânii şi pântecul şi-mi dăruia plăcere în toate felurile la care se putea gândi, până când strigam de încântare:

— O, William! O, iubirea mea! Eşti cel mai bun, cel mai bun, eşti absolut cel mai bun!

În clipa aceea, cu zâmbetul bărbatului elogiat din toate timpurile, îşi dădea voie să se reverse în mine şi se odihnea pe umărul meu, cutremurându-se cu un suspin.

Pentru mine era vorba de dorinţă şi doar de foarte puţin calcul. Dacă Anne cădea, iar noi, familia Boleyn, cădeam împreună cu ea, aş fi fost foarte bucuroasă să am un soţ care mă iubea şi care avea un conac frumos în Norfolk, un titlu şi avere. În plus, copiii îi purtau numele, iar el putea să poruncească să fie duşi în casa lui în orice clipă, dacă asta poftea. I-aş fi spus şi diavolului în persoană că e cel mai

bun, absolut cel mai bun, dacă asta m-ar fi ţinut alături de copiii mei.

La ospeţele de Crăciun, Anne a fost veselă. Dansa de parcă nimic n-ar fi putut-o împiedica să danseze toată ziua şi toată noaptea. La jocurile de noroc paria ca şi cum ar fi avut o avere de regină pe care s-o piardă. Cu mine şi cu George avea o înţelegere – îi trimiteam în secret banii înapoi cât de repede puteam. Dar când pierdea în faţa regelui, banii ei câştigaţi cu greu dispăreau în punga regală şi nu-i mai vedea înapoi. Şi trebuia să piardă în faţa lui: regele ura să câştige oricine altcineva.

El o scălda în daruri şi onoruri, o conducea pe ring la fiecare dans. În fiecare piesă-mască, Anne era regina încoronată. Dar tot Caterina şedea la masa regală şi-i zâmbea lui Anne de parcă ea însăşi i-ar fi dăruit onoarea, de parcă Anne i-ar fi ţinut locul cu consimţământul ei. Iar prinţesa Maria, mica prinţesă slăbuţă şi palidă, stătea lângă mama ei şi-i zâmbea lui Anne ca şi cum această pretendentă cu mers graţios ar fi amuzat-o grozav.

— Doamne, cât o urăsc! a spus Anne seara, în timp ce se dezbrăca. E bucăţică ruptă din amândoi, flecuşteţul acela cu faţa ca luna!

Am ezitat. N-avea nici un rost să mă cert cu Anne. Prinţesa Maria crescuse şi devenise o fată de o rară drăgălăşenie, cu chipul atât de plin de caracter şi hotărâre, încât nu puteai să te îndoieşti nici măcar o clipă că era fiica mamei sale până-n măduva oaselor. Când se uita la Anne şi la mine în sală, era ca şi cum ar fi privit prin noi, ca şi cum n-am fi fost decât nişte ferestre transparente din sticlă veneţiană şi ar fi vrut doar să vadă ce se afla dincolo de noi. Nu părea să ne invidieze, nici să ne vadă în chip de rivale la atenţia tatălui ei şi nici chiar ca pe un pericol la adresa locului ocupat de mama ei. Ne vedea ca pe două femei fără greutate, atât de lipsite de substanţă, încât vântul ar fi putut să ne măture cu o rafală nemiloasă.

Era o fată plină de duh, în stare, la numai doisprezece ani, să facă jocuri de cuvinte sau glume spirituale în engleză, franceză, spaniolă sau latină. Anne avea minte ageră şi era instruită, dar nu avusese parte de învăţăturile primite de

această mică prinţesă şi o invidia şi pentru acest lucru. Iar fata moştenea întreaga demnitate impunătoare a mamei sale. Indiferent dacă Anne ajungea vreodată regină sau nu, se născuse şi fusese crescută ca să înşface privilegii şi poziţii înalte. Prinţesa Maria se născuse cu drepturi la care noi puteam doar să visăm. Avea o siguranţă de sine pe care nici una dintre noi n-o putea deprinde vreodată. Avea o eleganţă izvorâtă din încrederea absolută în locul ei pe lume. Fireşte că Anne o ura.

— Ea nu înseamnă nimic, am spus liniştitor. Hai să-ţi perii părul.

S-a auzit o bătaie discretă în uşă şi George s-a strecurat în odaie înainte să apucăm să-i spunem să intre, zicând în chip de scuză:

— Sunt îngrozit că mă va descoperi nevastă-mea!

A fluturat o carafă cu vin şi trei căni de cositor.

— A dansat şi e înfierbântată astă-seară. Practic mi-a poruncit să merg în pat. Dacă m-ar fi văzut intrând aici, s-ar fi înfuriat teribil!

— Nu se poate să nu te fi văzut, a zis Anne luând o cană cu vin din mâna lui. Femeii ăleia nu-i scapă nimic.

— Ar fi trebuit să fie spioană! I-ar fi plăcut la nebunie să fie spioană specializată în plăceri carnale interzise!

Am chicotit şi l-am lăsat să-mi toarne nişte vin.

— Nu-i nevoie de prea multă agerime ca să fii găsit, i-am spus. Eşti aproape întotdeauna aici.

— E singurul loc unde pot fi eu însumi.

— Nu la bordel? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu mai merg acolo. Mi-a pierit gustul.

— Eşti îndrăgostit? l-a întrebat batjocoritor Anne.

Spre surprinderea mea, George şi-a ferit privirea şi a roşit.

— Eu? Nu.

— Ce s-a întâmplat, George? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Ceva şi nimic. Ceva ce nu vă pot spune şi nimic ce n-aş îndrăzni să fac.

— Cineva de la curte? a vrut să ştie Anne, intrigată.

George şi-a tras un scaun în faţa focului şi şi-a aţintit privirea asupra jăraticului.

— Dacă vă spun, trebuie să juraţi că nu veţi dezvălui secretul nimănui.

Am încuviinţat amândouă, la fel de hotărâte să aflăm totul.

— Mai mult decât atât, nu veţi discuta despre asta nici între voi, după ce voi pleca. Nu vreau să mă vorbiţi pe la spate.

De data asta am şovăit.

— Să jurăm că nu vom vorbi nici măcar între noi?

— Da, altfel nu spun nimic.

Am ezitat, dar curiozitatea a învins.

— Bine, a spus Anne vorbind în numele amândurora. Jurăm.

Faţa tânără şi frumoasă a lui George s-a întunecat. Şi-a îngropat obrazul în mâneca bogată a jiletcii şi a zis simplu:

— Sunt îndrăgostit de un bărbat.

— Francis Weston! am spus pe dată.

Tăcerea lui mi-a dovedit că nu mă înşelasem. Pe chipul lui Anne se citea uluiala şi groaza.

— El ştie?

George a scuturat din cap, cu faţa încă îngropată în catifeaua roşie şi bogată a mânecii brodate.

— Mai ştie şi altcineva?

A clătinat din nou capul cu plete negre.

— Atunci nu trebuie să faci nici măcar aluzie, nu trebuie să spui nimănui, niciodată! i-a poruncit ea. Asta trebuie să fie prima şi ultima oară când vorbeşti despre acest lucru, chiar şi cu noi. Trebuie să ţi-l smulgi din inimă şi din minte şi nici măcar să nu-l mai priveşti vreodată!

George a ridicat privirea.

— Ştiu că e un lucru lipsit de speranţă.

Dar sfatul lui Anne nu urmărea binele lui George.

— Mă pui în primejdie, a spus ea. Regele nu se va căsători cu mine nici într-o mie de ani dacă ne faci de ruşine!

— Asta e tot?! a întrebat-o el cuprins de o furie neaşteptată. Asta e tot ce contează? Nu faptul că sunt îndrăgostit şi că am căzut în păcat ca un neghiob. Nu faptul că nu pot fi niciodată fericit, fiindcă sunt însurat cu un şarpe şi îndrăgostit de cineva care ştie doar să frângă inimi, ci numai, *numai* ca reputaţia domnişoarei Anne Boleyn să fie absolut nepătată!

Anne s-a aruncat asupra lui într-o clipă, cu degetele ca nişte gheare, iar el a prins-o de încheieturi înainte să apuce să-i brăzdeze faţa cu unghiile.

— Uită-te la mine! a șuierat ea. N-am renunțat eu la singura mea iubire, n-am avut inima frântă? Nu mi-ai spus tu atunci că merită prețul?

George o ținea la distanță, dar ea era de neoprit.

— Uită-te la Mary! N-am luat-o noi de lângă soțul ei? Eu n-am fost luată de lângă al meu? Acum e rândul tău să renunți la cineva. Trebuie să pierzi marea iubire a vieții tale, așa cum am pierdut-o eu pe-a mea, așa cum Mary a pierdut-o pe-a ei. Nu te văicări că ți se frânge inima! Tu mi-ai ucis iubirea, am îngropat-o împreună și acum nu mai e.

George se lupta cu ea, iar eu am prins-o pe Anne din spate, trăgând-o de lângă el. Accesul ei de furie s-a potolit brusc și am rămas nemișcați, ca niște participanți la o piesă-mască alcătuind împreună un tablou – eu cu brațele în jurul mijlocului ei, el ținând-o de încheieturi, iar ea cu mâna întinsă, la câțiva centimetri de fața lui.

— Dumnezeule mare, ce familie mai suntem! am spus cu uimire. Dumnezeule mare, unde-am ajuns?

— Contează încotro ne îndreptăm, a zis Anne cu asprime.

George a privit-o în ochi și a încuviințat încet din cap, ca un om care se leagă cu jurământ. Apoi a oftat.

— Da. Nu voi uita.

— Vei renunța la dragostea ta, a hotărât Anne. Și nu-i vei mai rosti niciodată numele.

George a repetat gestul înfrânt de încuviințare mută.

— Și vei ține minte că nimic nu e mai important decât drumul meu spre tron.

— Voi ține minte.

M-am lăsat scuturată de un fior și am luat mâinile de pe talia lui Anne. Legământul șoptit avea ceva ce dădea impresia nu unui pact cu Anne, ci unei promisiuni făcute diavolului.

— N-o spune așa!

S-au uitat amândoi la mine – două chipuri cu aceiași ochi căprui ai familiei Boleyn, cu nasuri lungi și drepte, cu guri mici, impertinente și capricioase.

— Nu merită să trăiești viața asta, am adăugat, încercând să iau situația în glumă.

Nici unul, nici celălalt n-a râs.

— Merită, a zis Anne.

Vara anului 1528

Anne dansa, călărea, cânta, juca zaruri şi cărţi, naviga pe fluviu, participa la picnicuri, se plimba prin grădini și interpreta roluri în piese-mască de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Era din ce în ce mai palidă. Cearcănele de sub ochi deveneau tot mai întunecate şi începuse să folosească pudră ca să le ascundă. Îi strângeam tot mai lejer şireturile, căci începuse să slăbească, şi după o vreme a trebuit să-i căptuşim rochia, ca să-i facem sânii să pară mai plini, ca înainte.

Mi-a întâlnit privirea în oglindă în timp ce-i legam şireturile. Arăta întru totul ca o soră mai mare. Părea cu ani buni mai în vârstă decât mine.

— Sunt atât de obosită! mi-a şoptit.

Până şi buzele îi erau livide.

— Te-am prevenit! i-am spus fără pic de compasiune.

— Ai fi făcut şi tu acelaşi lucru, dacă ai fi avut inteligenţa și frumuseţea necesare ca să-l păstrezi.

M-am aplecat înainte, aşa încât faţa mea să fie aproape de-a ei şi să-mi vadă obrajii trandafirii, ochii luminoşi şi tenul proaspăt, alături de chipul ei tras și epuizat.

— Eu n-am inteligenţă şi frumuseţe?

Anne s-a întors spre pat, spunând fără eleganţă:

— Mă duc să mă odihnesc. Poţi să pleci.

Am ajutat-o să se bage în pat, apoi am ieşit, coborând în goană treptele de piatră spre grădini. Era o zi minunată, soarele strălucea cald şi razele lui scânteiau pe fluviu. Bărcile mici se plimbau harnice încolo şi-ncoace, strecurându-se printre corăbiile mai mari ce aşteptau fluxul ca să ridice ancora şi să pornească spre mare. Din josul fluviului venea

un vânticel uşor, aducând în grădina bine întreţinută miros de sare şi de aventură. Mi-am zărit soţul plimbându-se împreună cu alţi doi bărbaţi pe terasa de jos şi i-am făcut cu mâna. El s-a scuzat pe dată şi s-a îndreptat spre mine. S-a oprit cu un picior pe trepte şi m-a privit.

— Ia te uită, lady Carey! Văd că azi eşti la fel de frumoasă ca oricând.

— Ce mai faci, sir William?

— Bine. Unde sunt Anne şi regele?

— Ea e în odaia ei. Iar regele a plecat să călărească.

— Aşadar eşti liberă?

— Precum pasărea cerului.

Mi-a zâmbit cu zâmbetul lui tainic şi atotştiutor.

— Pot avea plăcerea companiei tale? Facem o mică plimbare?

— Desigur!

Am coborât treptele spre el, savurând senzaţia pe care mi-o dădea privirea aţintită asupra mea. Mi-a oferit braţul şi am pornit de-a lungul terasei de jos. Şi-a potrivit pasul cu al meu şi s-a aplecat să-mi şoptească la ureche:

— Eşti cel mai încântător lucru, soţia mea! Spune-mi că nu trebuie să ne plimbăm prea mult.

Am continuat să privesc înainte, dar nu m-am putut abţine să chicotesc:

— Oricine m-a văzut ieşind din palat ştie că am stat în grădină jumătate de minut!

— A, dar îi dai ascultare soţului tău, a remarcat el stăruitor. Admirabil lucru la o soţie.

— Dacă-mi ceri...

— Da, îţi cer, mi-a spus hotărât. Îţi poruncesc!

Am mângâiat cu dosul mâinii garnitura de blană a vestei lui.

— Atunci, ce pot face, decât să mă supun?

— Minunat!

S-a întors şi m-a călăuzit spre una dintre uşile mici ce dădeau spre grădină, iar în clipa când uşa s-a închis în urma noastră, m-a luat în braţe şi m-a sărutat, apoi m-a dus în dormitorul lui, unde am făcut dragoste toată după-amiaza în timp ce Anne, fata Boleyn cea norocoasă, fata Boleyn cea preferată, zăcea pe patul ei de fecioară, bolnavă de frică.

În seara aceea au avut loc un spectacol şi un dans. Ca de obicei, Anne avea rolul principal, iar eu eram una dintre dansatoare. Era mai palidă ca oricând – albă ca varul în rochia argintie. Înfăţişarea ei era într-atât de mult o fantomă a frumuseţii dinainte, încât până şi mama a băgat de seamă. Mi-a făcut semn cu degetul pe când aşteptam să-mi spun replicile în piesă şi să-mi dansez dansul.

— Anne e bolnavă?

— Nu mai mult ca de obicei, am spus scurt.

— Spune-i să se odihnească! Dacă-şi va pierde frumuseţea, va pierde tot!

Am dat din cap şi am zis prudent:

— Se odihneşte, mamă. Se întinde pe pat, dar frica nu lasă loc de odihnă. Acum trebuie să plec să dansez.

A încuviinţat din cap şi m-a lăsat să plec. Am dat ocol sălii, apoi mi-am făcut intrarea în piesa-mască. Eram o stea care pogoară din cer la apus şi binecuvântează pământul cu pace. Era o aluzie la războiul din Italia. Cunoşteam cuvintele în latină, dar nu mă ostenisem să le înţeleg sensul. Am văzut-o pe Anne strâmbându-se, semn că pronunţasem ceva greşit. Ar fi trebuit să mă simt ruşinată, însă William, soţul meu, mi-a făcut cu ochiul, înăbuşindu-şi râsul. Ştia că în după-amiaza aceea, cât fusesem în pat cu el, ar fi trebuit de fapt să-mi învăţ replicile.

Dansul s-a încheiat şi câţiva gentilomi străini au intrat în sală, purtând măşti şi costume de domino, şi şi-au ales partenerele de dans. Regina era uimită. Cine puteau fi? Eram surprinşi cu toţii, dar nu mai mult ca Anne, care a zâmbit când un bărbat corpolent, mai înalt decât aproape toţi ceilalţi, a invitat-o să danseze cu el. Au dansat împreună până la miezul nopţii, iar Anne a râs de propria-i surprindere când, la momentul scoaterii măştilor, a descoperit că era regele. La sfârşitul serii era tot atât de albă ca rochia pe care o purta – nici măcar dansul nu o îmbujorase.

Am plecat împreună spre odaia noastră. S-a împiedicat pe scări, iar când am întins mâna ca s-o ajut să-şi păstreze echilibrul, am simţit că are pielea rece şi umedă de sudoare.

— Anne, eşti bolnavă?

— Doar obosită, mi-a răspuns slab.

A ajuns în odaia noastră şi şi-a spălat faţa de pudră. Am văzut că obrajii îi erau acum pământii şi că tremura. N-a

vrut să se spele sau să se pieptene. S-a trântit în pat, clănțănind din dinți. Am deschis ușa și am trimis în grabă un servitor după George. A venit îndată, punându-și mantia peste cămașa de noapte.

— Cheamă un doctor! i-am spus. Asta e mai mult decât oboseală.

S-a uitat pe lângă mine în odaie, unde Anne stătea ghemuită pe pat, cu păturile adunate grămadă în jurul umerilor, cu pielea galbenă ca a unei bătrâne și dinții clănțănind de frig.

— Dumnezeule, friguri! a exclamat, rostind numele celei mai înspăimântătoare boli după ciumă.

— Cred că da, am spus mohorâtă.

M-a privit cu teamă în ochi.

— Ce se va întâmpla cu noi dacă Anne va muri?

Frigurile se abătură năprasnic asupra întregii curți. Șase dintre oamenii care dansaseră erau țintuiți la pat în odăile lor. O fată murise deja, servitoarea personală a lui Anne zăcea bolnavă ca un câine în odăile pe care le împărțea cu altele șase, iar pe când așteptam ca doctorul să ne trimită niște leacuri pentru Anne, am primit un mesaj de la William, care-mi spunea să nu mă apropii de el, ci să fac o baie cu spirt de aloe în apă, căci avea friguri și se ruga la Dumnezeu să nu mă fi molipsit.

M-am dus în odaia lui și i-am vorbit din prag. Obrazul lui avea aceeași nuanță gălbuie ca și al lui Anne. Era la rândul lui învelit cu un morman de pături și tot tremura de frig.

— Nu intra! mi-a poruncit. Nu te apropia.

— Are cine să te-ngrijească?

— Da, și am să plec cu căruța la Norfolk. Vreau să merg acasă.

— Așteaptă câteva zile și du-te când te simți mai bine.

M-a privit din pat, cu chipul schimonosit de durerea pricinuită de boală.

— Ah, prostuța mea soție-copil! Nu-mi pot permite să aștept. Ai grijă de copii la Hever!

— Sigur că voi avea, am spus, tot fără să-l înțeleg.

— Crezi că am mai făcut un copilaș? m-a întrebat.

— Încă nu știu.

William a închis ochii câteva clipe, de parcă și-ar fi pus o dorință.

— Ei bine, ce se va întâmpla e în mâinile Domnului. Dar mi-ar fi plăcut să-ţi fac un mic Carey.

— E timp destul pentru asta, am spus. După ce te faci bine.

Mi-a zâmbit slab şi mi-a spus cu tandreţe, deşi dinţii tot îi mai clănţăneau:

— Mă voi gândi la asta, soţioară. Iar dacă nu voi fi la curte o vreme, te rog, ai grijă de tine şi de copiii noştri.

— Desigur! Dar te vei întoarce imediat ce te simţi mai bine, nu-i aşa?

— În clipa în care mă însănătoşesc, mă întorc, mi-a promis. Tu du-te la Hever şi stai cu copiii.

— Nu ştiu când îmi vor îngădui să plec.

— Du-te azi, m-a sfătuit. Se va isca mare agitaţie când se va afla câţi oameni au luat frigurile. E foarte rău, iubirea mea. E foarte rău în oraş. Ascultă ce-ţi spun, Henric o va zbughi ca un iepure! Nimeni nu te va căuta vreme de o săptămână şi vei fi în siguranţă la ţară, împreună cu copiii. Găseşte-l pe George şi roagă-l să te însoţească. Du-te acum!

Am ezitat o clipă, tentată să fac ce-mi spunea.

— Mary, n-aş vorbi mai serios nici dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care ţi-aş spune să-l faci! Du-te la Hever şi ai grijă de copii câtă vreme curtea e bolnavă. Ar fi foarte rău dacă micuţii tăi şi-ar pierde şi mama, şi tatăl din cauza frigurilor.

— Dar ce vrei să spui? Nu vei muri, nu?

A reuşit să zâmbească.

— Sigur că nu. Dar aş fi mai fericit în adâncul sufletului, în drum spre casă, dacă te-aş şti în siguranţă. Găseşte-l pe George şi spune-i că ţi-am poruncit să pleci, iar lui, să te însoţească până acolo ca să ajungi cu bine.

Am făcut jumătate de pas în încăpere.

— Nu te apropia nici un centimetru mai mult! s-a răstit la mine. Pleacă!

Tonul lui era grosolan, aşa că m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din odaie bosumflată, trântind puţin uşa în urma mea, ca să-şi dea seama că m-a jignit.

A fost ultima oară când l-am văzut în viaţă.

George şi cu mine ne aflam la Hever de ceva mai mult de-o săptămână când a sosit Anne, călătorind aproape singură, într-o căruţă neacoperită. Era pe jumătate leşinată de epuizare şi nici George, nici eu n-am avut curajul s-o îngrijim cu mâinile

noastre. Am chemat o femeie pricepută din Edenbridge, care a dus-o pe Anne în odaia din turn şi a cerut porţii imense de mâncare şi vin, din care speram că mănâncă şi Anne. Întreaga ţară era fie bolnavă, fie îngrozită că s-ar putea îmbolnăvi. Două servitoare au plecat de la castel să-şi îngrijească părinţii, care locuiau în nişte sate din vecinătate, şi au murit amândouă. Era o boală înspăimântătoare, iar George şi cu mine ne trezeam în fiecare dimineaţă năduşiţi de groază şi ne petreceam ziua întrebându-ne dacă eram şi noi sortiţi morţii.

La primul semn de boală, regele plecase în grabă la Hunsdon. Faptul în sine era foarte rău pentru neamul Boleyn. Haosul cuprinsese curtea, ţara se zbătea în ghearele morţii. Dar cel mai rău pentru noi era faptul că regina Caterina era sănătoasă, la fel şi prinţesa Maria, şi că au călătorit cu regele toată vara, de parcă ar fi fost singurii binecuvântaţi de ceruri, neatinşi într-un ocean de boală.

Anne se lupta să trăiască aşa cum se luptase pentru rege – o bătălie îndelungată, tenace, în care-şi folosea toată hotărârea ca să învingă, deşi şansele erau aproape inexistente. Primea tot timpul scrisori de dragoste de la rege, din Hunsdon, Tittenhanger, Ampthill, în care îi recomanda un leac sau altul, îi jura că n-o uitase şi că o iubea. Dar era clar că divorţul nu putea să înainteze atâta vreme cât nu se desfăşurau nici un fel de activităţi oficiale şi cardinalul însuşi era bolnav. Chestiunea era pe jumătate uitată, regina se afla alături de rege, iar fermecătoarea lor mică prinţesă le era cel mai bun tovarăş şi le oferea cele mai bune distracţii. Totul se oprise pe durata verii, iar sentimentul lui Anne că timpul zbura şi disperarea ei nu însemnau nimic pentru omul care se temea de boală mai mult decât de orice şi care era binecuvântat în chip miraculos cu o sănătate de fier în mijlocul oceanului de suferinţă.

Norocul nostru, al familiei Boleyn, a făcut ca frigurile să nu ajungă la Hever, astfel că eu şi copiii ne aflam în siguranţă pe câmpurile şi pajiştile verzi familiare. Am primit o scrisoare de la mama lui William, care mă anunţa că acesta ajunsese acasă, aşa cum îşi dorise, înainte să moară. Era o misivă scurtă şi rece, iar la sfârşit mă felicita pentru că redevenisem o femeie liberă – de parcă ar fi considerat că jurămintele mele nupţiale nu mă reţinuseră niciodată prea mult în trecut.

Am citit scrisoarea în grădină, pe banca mea preferată, cu vedere spre şanţul de apărare şi spre zidurile de piatră

ale castelului. M-am gândit la bărbatul pe care-l încornorasem și care îmi devenise, în ultimele câteva luni, un iubit și un soț atât de încântător. Știam că nu-i oferisem niciodată ceea ce i se cuvenise. Fusese însurat cu o copilă și părăsit de o fată, iar când mă întorsesem la el ca femeie, sărutul meu avusese de fiecare dată ceva calculat.

Îmi dădeam seama că moartea lui mă eliberase. Dacă aș fi reușit să evit un nou soț, aș fi putut să cumpăr o mică fermă pe pământurile din Kent sau din Essex ale familiei mele. Aș fi putut avea un pământ care să-mi aparțină și niște culturi pe care să le privesc cum cresc. Aș fi putut să devin în sfârșit eu însămi, o femeie independentă, în loc să fiu amanta unui bărbat, soția altuia și sora unei Boleyn. Aș fi putut să-mi cresc copiii sub acoperișul propriu. Firește, trebuia să fac rost de bani de undeva, trebuia să conving un bărbat – un Howard, un Boleyn sau pe rege – să-mi dea o pensie, ca să-mi pot crește copiii și să am ce mânca, dar era posibil să câștig destul ca să fiu o văduvă modestă care trăiește la țară, la propria ei fermă.

— Nu se poate să-ți dorești cu adevărat să fii o ființă neînsemnată! a exclamat George după ce i-am descris planul, în timp ce ne plimbam prin pădure.

Copiii se ascundeau pe după copaci și ne pândeau, iar noi, mergând încet în fața lor, trebuia să jucăm rolul a două căprioare. George purta niște rămurele la pălărie, în chip de coarne. Din când în când auzeam chicotitul entuziast, irezistibil al micului Henry, care se apropia zgomotos, crezând că e cu totul nevăzut și neauzit. Nu mă puteam abține să mă gândesc la plăcerea de-a se deghiza a tatălui său, care își închipuia la rândul lui de fiecare dată că surprindea oamenii cu cele mai simple stratageme. I-am făcut pe plac fiului meu și m-am prefăcut că nu i-am auzit goana gălăgioasă de la un copac la altul, nici nu l-am văzut fugind din ascunzătoare în ascunzătoare.

— Ai fost favorita curții, a protestat George. De ce n-ai vrea să faci o partidă excelentă? Tata sau unchiul ar putea să-ți ofere tot ce e mai bun în Anglia! Când Anne va ajunge regină, vei putea deveni soția unui prinț francez.

— E tot muncă de femeie, indiferent dacă o faci într-o sală mare sau la bucătărie, am spus cu amărăciune. O cunosc

bine. Înseamnă să nu câştigi nici un ban pentru tine, căci tot ce câştigi îi revine soţului şi stăpânului tău. Înseamnă să-i dai ascultare tot atât de repede şi de bine ca şi când ai fi un servitor. Înseamnă să fii silită să suporţi tot ce hotărăşte el să întreprindă şi s-o faci zâmbind. Am servit-o pe regina Caterina în aceşti ultimi ani. Am văzut cum a fost viaţa ei. N-aş vrea să fiu prinţesă nici chiar pentru o zestre de prinţesă. N-aş vrea nici măcar să fiu regină. Am văzut-o făcută de ruşine, umilită şi insultată, fără să poată face altceva decât să îngenuncheze pe scăunelul de rugăciune, să se roage pentru puţin ajutor, să se ridice şi să-i zâmbească femeii care triumfa în faţa ei. Nu-mi pasă de toate astea, George.

Catherine a alergat încântată prin spatele nostru şi m-a apucat de rochie.

— Te-am prins! Te-am prins!

George s-a întors, a ridicat-o şi a aruncat-o în aer, iar apoi mi-a dat-o mie. Acum era grea – o micuţă de patru ani, îndesată şi mirosind a soare şi a frunze.

— Ce fată deşteaptă! i-am spus. Eşti o vânătoriţă iscusită.

— Şi cu ea cum rămâne? m-a întrebat George. Îi vei refuza un loc important în lume? Gândeşte-te, va fi nepoata reginei Angliei.

Am ezitat.

— Dacă femeile ar putea să aibă mai mult... am spus cu părere de rău. Dacă am putea avea mai multe lucruri care să ne aparţină... Să fii femeie la curte e ca şi cum ai privi la nesfârşit un cofetar lucrând în bucătărie. Nenumărate bunătăţi, dar nici una nu poate fi a ta.

— Dar Henry? a încercat el să mă ispitească. Henry al tău e nepotul regelui Angliei, cunoscut de foarte mulţi ca fiul lui. Dacă, Doamne fereşte, Anne nu are un fiu, Henry ar putea să revendice tronul Angliei, Mary! Băiatul tău e fiul unui rege şi ar putea fi moştenitorul lui!

Ideea nu m-a făcut să radiez de bucurie. Am privit spre pădure, unde băieţelul meu cel voinic se chinuia să ţină pasul cu noi şi murmura pentru sine cântece de vânătoare compuse chiar de el. Am spus doar:

— Te rog, Doamne, apără-l! Te rog, Doamne, apără-l!

Toamna anului 1528

Anne a supraviețuit bolii și s-a înzdrăvenit în aerul curat de la Hever. Când a ieșit din odaia ei, am refuzat să stau cu ea – mă temeam grozav să nu-mi îmbolnăvesc copiii. A încercat să glumească pe seama temerilor mele, dar în glasul ei exista ceva tăios. Se simțise trădată de rege când acesta fugise de la curte și jignită de moarte că el petrecuse vara cu regina Caterina și cu prințesa Maria.

Era hotărâtă să-l caute imediat ce se răcorea vremea și boala frigurilor trecea. Nădăjduiam că, în graba de-a o urca pe Anne pe tron, familia va uita de mine.

— Trebuie să te întorci cu mine, a spus Anne sec.

Stăteam pe banca noastră preferată, în apropierea șanțului de apărare. Anne era așezată pe banca de piatră, George se lungise în iarbă, dinaintea ei. Eu ședeam pe iarbă, cu spatele sprijinit de bancă, și-mi priveam copiii cum plescăie solemn cu piciorușele în apă. La mal, apa nu era prea adâncă, dar chiar și așa, nu-mi puteam lua ochii de la ei.

— Mary! a spus Anne pe un ton dur.

— Te-am auzit, am răspuns fără să întorc capul.

— Uită-te la mine!

I-am aruncat o privire.

— Trebuie să te întorci cu mine, nu mă descurc fără tine.

— Nu înțeleg de ce...

— Eu, da, a intervenit George. Trebuie să aibă o tovarășă de pat în care să se poată încrede. Când închide ușa odăii de culcare în urma ei, trebuie să știe că nimeni nu se va duce la regină, să-i șoptească la ureche că plânge sau la Henric, să-i spună că e furioasă. În fiecare zi a vieții ei joacă un rol, așa că are nevoie de o bandă de actori ambulanți alături de

ea. Trebuie să aibă în jur nişte oameni pe care-i cunoaşte şi care o cunosc. Nu poate fi totul un bal mascat.

— Da, a spus Anne surprinsă. Chiar aşa şi este. De unde ştii?

— Ştiu pentru că Francis Weston îmi e prieten, a spus George cu sinceritate. Am nevoie de cineva căruia să nu-i fiu frate, odraslă sau soţ.

— Şi nici amant, am adăugat.

A clătinat din cap.

— Doar prieten. Dar ştiu că Anne are nevoie de tine, pentru că, la rândul meu, eu am nevoie de el.

— Ei bine, eu am nevoie de copiii mei! am spus cu încăpăţânare. Iar Anne se descurcă foarte bine şi fără mine

— Te rog ca pe-o soră.

Ceva din tonul ei m-a făcut s-o privesc mai cu atenţie. Boala îi mai scăzuse din aroganţă şi, preţ de o clipă, mi s-a părut a fi o femeie care are nevoie de duioşia surorii ei. Încet, foarte încet, într-un gest nefamiliar, Anne a întins mâna spre mine.

— Mary... Nu pot să fac asta singură, mi-a şoptit. Data trecută aproape că m-a omorât. Ştiam că, dacă voi fi silită s-o ţin tot aşa, se va frânge ceva în mine. Iar acum trebuie să mă întorc şi s-o iau de la capăt.

— Nu poţi să-l păstrezi pe rege fără atâta efort?

S-a lăsat pe spate şi a închis ochii. În clipele acelea nu arăta ca tânăra cea mai hotărâtă şi cea mai sclipitoare de la o curte sclipitoare, arăta ca o fată extenuată care a văzut cât de profundă e frica din sufletul ei.

— Nu. Singura cale pe care o cunosc e să fiu întotdeauna cea mai bună.

Am întins mâna, am atins-o pe-a ei şi am simţit cum îmi apucă strâns degetele.

— Voi veni şi te voi ajuta.

— Bine, a spus ea încet. Chiar am nevoie de tine, să ştii. Rămâi lângă mine, Mary!

La curte, la palatul Bridewell, jocul se schimbase iarăşi. Papa, sătul de nesfârşitele solicitări venite din Anglia, urma să trimită la Londra un teolog italian, cardinalul Campeggio, ca să lămurească definitiv şi fără umbră de îndoială chestiunea

căsătoriei regelui. Departe de-a se simţi ameninţată de această întorsătură, regina părea bucuroasă. Arăta bine. Pielea ei căpătase sub razele soarelui de vară o strălucire încântătoare şi fusese fericită în tovărăşia fiicei ei. Regele, zguduit de groaza lui de boală, fusese uşor de întreţinut. Discutaseră împreună cauzele bolii care bântuise ţara, plănuiseră măsuri de prevenire şi compuseseră rugăciuni speciale, poruncind să fie rostite în toate bisericile. Îşi făcuseră griji împreună pentru sănătatea ţării asupra căreia domneau de-atâta timp. Deşi regele se gândise tot timpul la ea, Anne îşi pierduse o parte din strălucire câtă vreme fusese o bolnavă între atâţia alţii. Regina redevenise singurul lui prieten statornic şi de nădejde într-o lume primejdioasă.

Ne-am dat seama că lucrurile se schimbaseră în ceea ce-o privea pe regină în clipa când am intrat în apartamentul ei din palat. Purta o rochie nouă, din catifea roşu-închis, care se potrivea bine cu culoarea pielii sale. Nu arăta ca o femeie tânără – n-avea cum să devină din nou tânără –, dar avea o demnitate încrezătoare pe care Anne n-ar fi fost în stare s-o deprindă niciodată.

Ne-a primit, pe Anne şi pe mine, cu un uşor zâmbet ironic. A întrebat de copiii mei, s-a interesat de sănătatea lui Anne. Dacă i-a trecut vreo clipă prin minte că ţara ar fi fost un loc mai bun dacă frigurile ar fi luat-o pe sora mea, aşa cum îi luaseră pe atâţia alţii, chipul ei n-a trădat deloc lucrul ăsta.

Teoretic, eram în continuare doamnele ei de companie, cu toate că sala de primire şi odaia particulară care ne fuseseră puse la dispoziţie erau aproape la fel de mari ca ale reginei. Doamnele ei alergau între odăile ei, ale noastre şi sala de primire a regelui. Disciplina severă de la curte se dezintegra, exista acum sentimentul că se putea întâmpla aproape orice. Regele şi regina erau în termeni de politeţe calmă. Legatul papal era aşteptat să sosească de la Roma, dar pierdea nefiresc de mult timp pe drum. Anne se întorsese într-adevăr la curte, însă regele petrecuse o vară fericită fără ea şi se putea ca pasiunea lui să se fi răcit.

Nimeni nu îndrăznea să prezică ce curs aveau să ia evenimentele, aşa că exista un val constant de oameni care veneau să-i prezinte omagiile lor reginei, iar după ce ieşeau din odăile ei se duceau s-o vadă pe Anne. Se încrucişau cu un alt val –

cei care pariau pe calul celălalt. Se zvonea chiar că Henric se va întoarce în cele din urmă la mine şi la copiii noştri. N-am dat importanţă acestor bârfe până când n-am aflat că unchiul glumise cu regele despre băiatul lui cel chipeş de la Hever.

Ştiam foarte bine, la fel ca Anne şi George, că unchiul nu făcea nimic la întâmplare. Anne ne-a chemat, pe George şi pe mine, în odaia ei particulară şi s-a proţăpit în faţa noastră cu un aer acuzator.

— Ce se petrece?

Am clătinat din cap, dar George avea un aer evaziv.

— George?

— E întotdeauna adevărat că, atunci când steaua uneia dintre voi se înalţă, a celeilalte coboară, a spus el stânjenit.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Anne glacial.

— S-a ţinut un sfat de familie.

— Fără mine?

George a ridicat mâinile ca un spadasin învins.

— Eu am fost chemat. N-am vorbit. N-am scos un cuvânt.

Anne şi cu mine ne-am năpustit pe dată asupra lui.

— S-au întâlnit fără să ne cheme? Ce-au spus? Ce mai vor acum?

George ne-a dat pe amândouă la o parte, la distanţă de un braţ.

— Bine, bine! Familia nu ştie încotro s-o apuce acum. Nu vor ca Anne să afle, de teamă să n-o jignească. Dar acum, că norocul a făcut să rămâi văduvă, Mary, iar el şi-a pierdut interesul pentru Anne în vara asta, se întreabă dacă n-ar putea fi făcut să se întoarcă la tine.

— Nu şi-a pierdut interesul! s-a jurat Anne. Nu accept să fiu înlocuită!

S-a întors spre mine.

— Căţea ce eşti! Asta e planul tău!

— N-am făcut nimic, am răspuns clătinând din cap.

— Te-ai întors la curte!

— Tu ai stăruit. Abia dacă m-am uitat la rege. Nu i-am adresat mai mult de două vorbe.

S-a întors cu spatele la mine şi s-a trântit pe pat cu faţa în jos, de parcă n-ar fi putut suporta să ne vadă.

— Dar tu ai un băiat cu el! s-a văitat ea.

— Asta e realitatea, a spus George cu blândeţe. Mary are un băiat cu el, iar acum e liberă să se căsătorească. Familia crede că regele s-ar putea mulţumi cu ea. Iar dispensa lui se aplică la amândouă. Dacă vrea, se poate căsători cu ea.

Anne s-a ridicat de pe perne cu faţa udă de lacrimi.

— Eu nu-l vreau, am spus exasperată.

— Oricum nu contează, nu-i aşa? a spus cu un glas plin de amărăciune. Dacă familia îţi va spune să mergi înainte, vei merge înainte şi-mi vei lua locul pe tron.

— Aşa cum l-ai luat şi tu pe al meu, i-am amintit.

S-a ridicat în capul oaselor, cu un zâmbet tot atât de acru ca şi când ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— O Boleyn sau cealaltă. Oricare dintre noi poate deveni regina Angliei şi totuşi pentru familia noastră vom rămâne mereu nişte nulităţi.

Anne îşi petrecu săptămânile următoare vrăjindu-l iarăşi pe rege. Îl îndepărtă de regină, chiar şi de propria fiică. Treptat, curtea ajunse să-şi dea seama că îl recâştigase. Nu mai exista nimeni în afară de Anne.

Priveam seducţia cu detaşarea unei văduve. Henric îi dărui lui Anne o casă proprie în Londra, casa Durham de pe Strand, iar pentru perioada Crăciunului, propriile apartamente la palatul Greenwich, deasupra curţii pentru turnire. Consiliul regelui hotărî că regina nu avea voie să se îmbrace prea elegant şi nici să iasă pentru a fi văzută de oameni. Toţi îşi dădeau seama limpede că era doar o chestiune de timp până când cardinalul Campeggio avea să decidă în favoarea divorţului, Henric avea să se poată căsători cu Anne, iar eu aveam să pot pleca acasă, la copiii mei, şi să-mi făuresc o nouă viaţă.

Eram în continuare principala confidentă şi tovarăşă a lui Anne. Într-o zi de noiembrie, aceasta a insistat să ne plimbăm toţi trei – ea, George şi cu mine – pe malul fluviului revărsat de lângă palatul Greenwich.

— Pesemne că te întrebi ce se va alege de tine, acum, că nu mai ai soţ, a început Anne.

S-a aşezat pe o bancă şi s-a uitat la mine. Am răspuns prudent:

— Mă gândeam că voi sta cu tine câtă vreme vei avea nevoie de mine, iar apoi mă voi întoarce la Hever.

— Pot să-l rog pe rege să-ți îngăduie asta. Face parte din darul meu.

— Mulțumesc.

— Și pot să-l rog să se îngrijească de tine în privința banilor. Doar știi că William nu ți-a lăsat mai nimic.

— Știu.

— Regele îi plătea lui William o pensie de o sută de lire pe an. Pot să-l rog să-ți transfere pensia lui.

— Mulțumesc, am repetat.

— Problema e, a continuat Anne degajată, ridicându-și gulerul ca să se apere de vânt, că m-am gândit să-l adopt pe Henry.

— La ce te-ai gândit?!

— M-am gândit să-l adopt pe Henry ca pe propriul meu fiu.

Eram atât de uluită, că nu puteam decât s-o privesc.

— Nici măcar nu-ți place prea mult de el, am spus – primul gând prostesc al unei mame iubitoare. Nu te joci niciodată cu el. George a petrecut cu el mai mult timp decât tine.

Anne a întors privirea, de parcă ar fi implorat fluviul și acoperișurile neregulate ale orașului să-i dea răbdare.

— Nu, desigur. Nu de aceea l-aș adopta. Nu-l vreau fiindcă mi-ar plăcea de el.

Încet-încet am început să gândesc.

— Ci ca să ai un fiu, fiul lui Henric. Un fiu care e, prin naștere, un Tudor. Dacă el se căsătorește cu tine, obține, prin aceeași ceremonie, un fiu.

Anne a încuviințat. M-am întors și am făcut câțiva pași, iar cizmele de călărie au scrâșnit pe pietrișul înghețat. Gândeam frenetic.

— Și, desigur, în felul ăsta îmi iei fiul. Astfel încât să fiu mai puțin atrăgătoare pentru Henric. Dintr-o mișcare, devii mama fiului regelui și-mi iei ceea ce mă îndreptățește cel mai mult la atenția lui.

George și-a dres glasul și s-a sprijinit de parapet, cu brațele încrucișate la piept. Chipul lui era întruchiparea detașării. M-am repezit la el.

— Știai?

A ridicat din umeri.

— Anne mi-a spus după ce totul era deja aranjat. A făcut asta de îndată ce i-am zis că familia e de părere că ai putea să atragi din nou privirile regelui. Le-a spus tatei și unchiului

numai după ce regele a fost de acord și fapta s-a înfăptuit. Unchiului i s-a părut o mutare iscusită.

Mi-am dat seama că aveam gâtul uscat și am înghițit cu greu.

– O mutare iscusită?!

– Și înseamnă că ești asigurată, a adăugat George imparțial. Fiul tău ajunge mai aproape de tron, toate beneficiile sunt adunate la Anne, e un plan bun.

– E vorba de fiul *meu*!

Abia puteam rosti cuvintele, căci jalea mă sugruma.

– Nu e de vânzare ca o gâscă de Crăciun dusă la piață!

George s-a ridicat de pe zid, m-a cuprins cu brațul pe după umeri și mi-a întors fața spre el.

— Nu-l vinde nimeni, îl facem practic prinț, îi reclamăm drepturile. Ar putea să devină următorul rege al Angliei. Ar trebui să fii mândră!

Am închis ochii și am simțit pe pielea rece a obrajilor vântul de pe țărm. Preț de o clipă am crezut că voi leșina sau voi vomita și-mi doream asta mai mult decât orice altceva: să mă îmbolnăvesc atât de tare, încât să fie nevoiți să mă ducă acasă, la Hever, și să mă lase acolo pe vecie, cu copiii mei.

— Și Catherine? Cum rămâne cu fiica mea?

— Pe Catherine o poți păstra, spuse Anne pe un ton net. E fată.

— Și dacă refuz?

M-am uitat în ochii căprui și cinstiți ai lui George. Aveam încredere în el, chiar dacă-mi ascunsese planul lui Anne. A clătinat din cap.

— Nu poți să refuzi. Anne a făcut totul legal. E deja semnat și pecetluit. S-a înfăptuit.

— George! am șoptit. E băiatul meu, băiețelul meu! Știi doar ce înseamnă pentru mine.

— Îl vei vedea în continuare, a încercat el să mă consoleze. Vei fi mătușa lui.

Asta a venit ca o lovitură fizică. M-am clătinat și mi-aș fi pierdut echilibrul dacă n-ar fi fost brațul lui George. M-am întors spre Anne, care tăcea cu cel mai dulce și mai încântat de sine surâs pe buzele arcuite.

— Totul trebuie să fie pentru tine, nu-i așa?! am întrebat-o, zguduită de profunzimea urii pe care-o simțeam. Trebuie să

ai totul, nu? Regele Angliei îți mănâncă din palmă, dar a trebuit să-l ai și pe fiul meu. Ești ca un cuc care mănâncă toți ceilalți pui din cuib! Cât de departe trebuie să mergem toți pentru ambiția ta? Ne vei aduce tuturor pieirea, Anne!

Ea a întors capul, ca să nu vadă ura întipărită pe fața mea, și a spus:

— Trebuie să fiu regină. Iar voi toți trebuie să mă ajutați. Fiul tău, Henry, poate să-și joace rolul în ascensiunea acestei familii, iar noi, în schimb, îl vom ajuta să avanseze. Știi că așa stau lucrurile, Mary. Numai un neghiob protestează vehement pentru felul în care cad zarurile.

— Când joc cu tine, zarurile sunt întotdeauna măsluite. Nu voi uita asta, Anne! Când vei fi pe patul de moarte, îți voi aminti că mi-ai luat fiul fiindcă te-ai temut că tu nu vei putea avea un băiat.

— Sigur că pot avea un băiat! a spus jignită. Tu ai avut, eu de ce n-aș avea?

Am izbucnit într-un hohot de râs triumfător și am spus cu răutate:

— Pentru că îmbătrânești pe zi ce trece. La fel și regele. Cine știe dacă mai poți avea copii? Eu am fost atât de fertilă cu el, încât i-am născut doi copii unul după altul, iar unul e cel mai frumos băiat din câți a lăsat Dumnezeu să trăiască vreodată. Tu, Anne, n-o să ai niciodată un băiat ca Henry al meu! În adâncul sufletului tău știi că nu vei avea niciodată un băiat care să-i fie pe măsură. Tot ce poți să faci e să-mi furi fiul, pentru că știi că nu vei avea niciodată un băiat al tău!

S-a albit atât de tare la față, încât arăta de parcă i s-ar fi întors frigurile.

— Încetați! a strigat George. Încetați amândouă.

— Să nu-mi mai spui asta niciodată, a șuierat ea. Asta înseamnă să mă blestemi. Iar dacă eu cad, cazi și tu, Mary. Și George. Cădem cu toții. Să nu îndrăznești să mai spui asta vreodată, că altfel te trimit la o mănăstire și nu-ți mai vezi niciodată copiii, nici pe unul, nici pe celălalt!

S-a ridicat de pe bancă, s-a răsucit pe călcâie și a plecat într-un vârtej de brocart garnisit cu blană. Am privit-o urcând în grabă cărarea spre palat și mi-am zis că era un dușman periculos. Putea să dea fuga la unchiul Howard, putea să

dea fuga la rege. Anne era ascultată de toţi cei care aveau puterea să-mi poruncească. Iar dacă-mi voia fiul, dacă-mi voia viaţa, n-avea decât să-i spună lucrul ăsta unuia din ei şi s-ar fi înfăptuit.

George m-a luat de mână şi mi-a zis cu stângăcie:

— Îmi pare rău. Dar măcar în felul ăsta copiii tăi rămân la Hever şi poţi să-i vezi.

— Anne ia totul. A luat mereu totul. Dar asta n-am să i-o iert niciodată.

Primăvara anului 1529

Anne şi cu mine ne aflam în sala mănăstirii Blackfriars, ascunse după o draperie din spate. Ne-ar fi fost imposibil să stăm deoparte. Nici unul dintre cei care aveau cel mai mic pretext de-a se afla la curte nu putea îndura să stea deoparte. În Anglia nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Acela era locul care fusese ales pentru audierea dovezilor pentru şi împotriva căsătoriei regelui şi reginei Angliei – o audiere absolut extraordinară, un eveniment absolut extraordinar.

Curtea se afla la palatul Bridewell – la doi paşi de mănăstire. Regele şi regina aveau să ia cina în sala cea mare de la Bridewell în fiecare seară şi-n fiecare zi aveau să meargă la tribunalul de la Blackfriars ca să afle dacă îndelungata lor căsnicie iubitoare, care durase douăzeci de ani, fusese vreodată validă.

Era o zi teribilă. Regina purta una dintre cele mai elegante rochii ale sale – se vedea bine că hotărâse să sfideze porunca de-a se îmbrăca foarte simplu dată de consiliu –, rochia cea nouă de catifea roşu-închis, cu jupon din brocart auriu. Mânecile şi poala rochiei erau garnisite cu blană neagră şi bogată de samur. Boneta neagră îi încadra faţa. Nu părea obosită şi tristă, ca în ultimii doi ani, ci aprigă şi însufleţită, gata de bătălie.

Când a fost rugat să se adreseze tribunalului, regele a afirmat că încă de la început avusese îndoieli cu privire la validitatea căsătoriei, iar regina l-a întrerupt – ceea ce n-ar fi îndrăznit nimeni altcineva din lume să facă – şi a spus cu multă înţelepciune că îşi trecuse sub tăcere îndoielile foarte multă vreme. Regele a ridicat vocea şi şi-a continuat discursul pregătit dinainte, dar era descumpănit.

A spus că îşi alungase îndoielile din cauza marii iubiri pe care-o purtase reginei, dar că nu-şi mai putea trece cu vederea temerile. Am simţit-o pe Anne tremurând lângă mine ca un cal ţinut în frâu, împiedicat să pornească pe urma vânatului.

— Ce absurdităţi! a şoptit ea pătimaş.

Apoi au chemat-o pe regină să răspundă la afirmaţia regelui. Aprodul curţii i-a strigat numele o dată, de două ori, de trei ori, dar ea l-a ignorat cu desăvârşire, cu toate că stătea chiar lângă tronul ei şi striga. A traversat încăperea cu capul sus şi s-a dus direct la Henric, care stătea aşezat pe jilţul său. A îngenuncheat în faţa lui. Anne a întins gâtul pe după draperie.

— Ce face?! N-are voie să facă asta!

O puteam auzi pe regină, cu toate că ne aflam tocmai în fundul sălii. Puteam desluşi limpede fiecare cuvânt, deşi accentul ei era mai puternic ca oricând.

— Vai, Sire, a spus ea cu blândeţe, pe un ton aproape intim. Cu ce v-am jignit? Iau pe Dumnezeu şi lumea întreagă drept martori că v-am fost soţie adevărată, umilă şi supusă. V-am fost soţie adevărată în aceşti douăzeci de ani şi mai bine şi v-am dăruit mulţi copii, cu toate că a fost voia Domnului să-i cheme la El din această lume. Iar când m-aţi avut prima oară, eram cu adevărat fecioară, fără să fi fost atinsă de bărbat...

Henric s-a foit pe jilţ şi s-a uitat la mai-marii curţii, implorându-i să o întrerupă, dar ea nu şi-a desprins privirea de pe chipul său.

— Las în seama conştiinţei voastre să judece dacă ce-am spus e adevărat sau nu.

— Nu poate să facă asta! a şuierat Anne, fără să-i vină să creadă. Trebuie să-şi cheme avocaţii ca să aducă dovezi. N-are voie să-i vorbească regelui în public.

— Şi totuşi îi vorbeşte.

În sală domnea o linişte desăvârşită – toţi o ascultau pe regină. Henric, cu spatele lipit de speteaza tronului, era palid de ruşine. Arăta ca un copil gras, răzgâiat, căruia-i cere socoteală un înger. M-am trezit că zâmbesc privind-o pe regină. Zâmbeam cu gura până la urechi, cu toate că familia mea era aceea a cărei cauză se năruia cu fiecare cuvânt rostit de ea. Eram pe punctul să izbucnesc în râs de încântare, căci Caterina de Aragon vorbea în numele tuturor femeilor

din ţară, al tuturor nevestelor supuse care n-ar trebui să poată fi repudiate doar pentru că soţilor lor le căzuse cu tronc altcineva, al tuturor femeilor care erau silite să se împartă între bucătărie, dormitor, biserică şi odaia de naştere. Al tuturor femeilor care meritau mai mult decât să fie la cheremul capriciilor soţilor lor.

Caterina şi-a pus cauza în mâinile lui Dumnezeu şi ale legii, iar când a terminat de vorbit s-a iscat o zarvă teribilă. Cardinalii băteau cu ciocanul în masă, cerând linişte, secretarii strigau şi entuziasmul s-a răspândit până la oamenii care stăteau la uşa sălii şi pe străzi, în faţa porţilor închise ale mănăstirii. Aceştia şi-au repetat unii altora cuvintele spuse de regină şi apoi şi-au strigat în gura mare sprijinul faţă de Caterina, adevărata regină a Angliei.

Lângă mine, Anne a izbucnit în lacrimi, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Ea îmi va fi pierzania sau voi fi eu pierzania ei! s-a jurat ea. Te rog, Doamne, fă s-o văd moartă înainte să-mi vină ea de hac!

Vara anului 1529

Ar fi trebuit să fie vara triumfului lui Anne. Tribunalul cardinalului Campeggio, care audia chestiunea căsătoriei, ajunsese în sfârşit la deliberări, iar hotărârea sa era o certitudine, oricât de convingătoare ar fi fost regina. Cardinalul Wolsey era prietenul declarat şi susţinătorul lui Anne, regele Angliei era la fel de îndrăgostit ca-ntotdeauna, iar regina, după momentul ei de triumf, se retrăsese şi nici măcar nu se mai înfăţişase dinaintea tribunalului.

Dar Anne nu simţea nici o bucurie. Când a auzit că împachetez ca să plec la Hever şi să petrec vara acolo cu copiii mei, s-a năpustit în odaie ca gonită de toţi demonii iadului.

— Nu mă poţi lăsa câtă vreme tribunalul cardinalilor încă mai deliberează! Trebuie să te am lângă mine.

— Anne, nu fac nimic aici. Jumătate din ce se spune nu înţeleg, iar cealaltă jumătate nu vreau s-o aud. Toate lucrurile astea despre ce-a spus prinţul Arthur în dimineaţa de după noaptea nunţii şi bârfele servitorilor de-acum o viaţă... Nu vreau să le aud, pentru mine n-au nici o noimă.

— Crezi că eu vreau să le aud?

Nota sălbatică din glasul ei ar fi trebuit să mă prevină.

— Fără îndoială că vrei, fiindcă eşti mereu la tribunal, am spus chibzuind bine. Dar se va termina curând, nu-i aşa? Se va spune că regina a fost căsătorită cu prinţul Arthur, că de fapt căsătoria a fost consumată şi că, prin urmare, căsătoria dintre ea şi Henric nu e validă. Şi apoi se va termina. Pentru ce ai nevoie de mine aici?

— Pentru că mi-e frică! a răbufnit pe neaşteptate. Mi-e frică! Mi-e frică tot timpul. Mary, nu mă poţi lăsa singură aici! Am nevoie de tine.

— Haide, Anne, am spus pe un ton convingător. Ce motive ai să te temi? Tribunalul nu aude adevărul și nici nu-l caută. Se află sub comanda lui Wolsey, care e omul regelui până-n măduva oaselor. Se află sub comanda lui Campeggio, care are ordine de la Papă să încheie odată chestiunea asta. Calea ți-e deschisă în față. Dacă nu vrei să stai aici, la palatul Bridewell, du-te la casa ta cea nouă din Londra. Dacă nu vrei să dormi singură, ai șase doamne de companie. Dacă te temi în privința regelui și a vreunei fete noi de la curte, cere-i s-o trimită de-aici. Face tot ce vrei. Toți fac tot ce vrei.

— Dar tu nu! mi-a strigat pe ton ascuțit, plin de ranchiună.

— N-am de ce, sunt doar cealaltă Boleyn. Fără bani, fără soț, fără viitor, decât dacă hotărăști tu să fie altfel. Fără copii, dacă nu mi se îngăduie să-i văd. Fără fiu...

Glasul mi-a tremurat o clipă.

— Dar mi se îngăduie să merg să-i văd și voi pleca, Anne! Nu mă poți opri. Nici o putere din lume nu mă poate opri.

— Regele poate să te oprească, m-a prevenit ea.

M-am întors cu fața spre ea și am spus pe un ton dur precum fierul:

— Ascultă-mă bine, Anne. Dacă ai să-l rogi să-mi interzică să mă apropii de copiii mei, am să mă spânzur cu cingătoarea ta de aur în noul tău palat, Durham, și ai să fii blestemată pe vecie. Există lucruri atât de mari, încât nici măcar tu nu te poți juca cu ele. Nu mă poți împiedica să-mi văd copiii vara asta!

— Fiul *meu*, a subliniat ea.

Am fost silită să-mi înghit furia, am fost silită să-mi înăbuș dorința de-a o împinge prin blestemata de fereastră și de-a o lăsa să-și rupă gâtul egoist pe pavajul de piatră al terasei de dedesubt. Am tras aer în piept și am reușit să mă controlez.

— Știu, am spus calm. Iar acum merg să-l văd.

M-am dus să-mi iau rămas-bun de la regină. Stătea singură în odăile sale tăcute, cosând la uriașa pânză pentru altar. Am șovăit în prag.

— Maiestate, am venit să-mi iau rămas-bun, plec să-mi văd copiii și să petrec vara cu ei.

A ridicat privirea. Știam bine amândouă că nu mai trebuia să-i cer permisiunea de-a lipsi de la curte.

— Eşti norocoasă că-i vezi atât de des, a spus.
— Da.
Ştiam că se gândeşte la prinţesa Maria, care fusese ţinută departe de ea încă de la Crăciunul trecut.
— Dar sora ta ţi-a luat fiul, a remarcat.
Am încuviinţat din cap – n-aveam încredere că eram în stare să vorbesc despre asta.
— Domnişoara Anne joacă o mână puternică. Îl vrea pe soţul meu şi, totodată, pe băiatul tău. Vrea un ful.
N-am îndrăznit să ridic privirea de teamă că va vedea ura adâncă din ochii mei. Am spus încet:
— Mă bucur să pot pleca peste vară. Vă mulţumesc, Maiestate, că vă puteţi lipsi de mine.
Regina Caterina mi-a zâmbit uşor şi a spus ironic:
— Sunt atât de bine slujită! Nu-ţi voi duce lipsa în mulţimile care se adună în jurul meu.
Stăteam stingherită, neştiind ce să spun, în odăile tăcute pe care le văzusem cândva atât de pline de forfotă şi de veselie.
— Nădăjduiesc să vă slujesc din nou, Maiestate, când mă întorc la curte în septembrie, am spus cu grijă.
A lăsat acul deoparte şi s-a uitat la mine.
— Sigur că mă vei sluji. Voi fi aici. Nu există îndoială.
— Nu, am încuviinţat, trădătoare până-n vârful unghiilor.
— Ai fost întotdeauna politicoasă şi m-ai slujit cu credinţă. Chiar şi când erai tânără şi nesăbuită, Mary, tot erai o fată bună.
Am înghiţit în sec – parcă-mi înghiţeam vinovăţia.
— Îmi doresc să fi putut face mai mult, am spus foarte încet. Au fost momente când am regretat că a trebuit să-i slujesc pe alţii, nu pe Maiestatea Voastră.
— A, te referi la Felipez! a spus cu seninătate. Mary dragă, ştiam că-i vei spune unchiului sau tatălui tău sau regelui. M-am asigurat că vezi biletul şi că ştii cine va fi mesagerul. Voiam ca ei să supravegheze alt port, nu pe cel care trebuia. Voiam să creadă că au pus mâna pe el. Dar el a transmis nepotului meu mesajul. Te-am ales să-mi fii Iudă. Ştiam că mă vei trăda.
Am roşit tare, groaznic de umilită, şi am şoptit:
— Nu vă pot cere să mă iertaţi.

Regina a ridicat din umeri.

— Jumătate din doamnele de companie îi dau raportul cardinalului sau regelui sau surorii tale în fiecare zi. Am învăţat să nu mă încred în nimeni. Voi şti, până la sfârşitul vieţii, că nu pot să mă încred în nimeni. Voi fi până la moarte o femeie dezamăgită de prieteni. Însă nu sunt dezamăgită de soţul meu. În clipa asta e prost sfătuit, e năucit. Dar îşi va veni în fire. Ştie că sunt soţia lui. Ştie că nu poate avea altă soţie în afară de mine. Se va întoarce la mine.

M-am ridicat.

— Maiestate, mă tem că n-o va face. I-a dat cuvântul surorii mele.

— Nu e al lui, ca să-l dea altcuiva, a spus ea simplu. E un bărbat căsătorit. Nu-i poate promite nimic altei femei. Cuvântul lui e cuvântul meu. E căsătorit cu mine.

Nu mai puteam spune nimic.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, Maiestate.

Mi-a zâmbit cu tristeţe, de parcă ar fi ştiut la fel de bine ca şi mine că ne luam rămas-bun pentru totdeauna. La întoarcerea mea n-avea să mai fie la curte. I-am făcut o reverenţă, iar ea a ridicat mâna deasupra capului meu, ca să mă binecuvânteze.

— Să-ţi dea Dumnezeu viaţă lungă şi să te bucuri din plin de copiii tăi!

Razele soarelui scăldau castelul Hever în lumina şi căldura lor, iar Catherine învăţase să scrie numele noastre, ale tuturor, să spună pe litere cuvintele din cărticica ei şi să cânte un cântec în franceză. Henry, voit ignorant, nu era dispus nici măcar să scape de micul defect de vorbire care-l făcea să spună *u* în loc de *r*. Îşi pronunţa numele „Henuy" şi-mi spunea „duaga mea", dar numai o mamă cu inimă de piatră ar fi putut să-i atragă atenţia că nu vorbeşte corect. Nu i-am spus că-i eram mamă doar din bunăvoinţa altora – după lege era fiul lui Anne. Nu m-am îndurat să-i spun că mi-a fost furat şi că am fost silită să renunţ la el.

George a rămas cu noi la ţară două săptămâni, la fel de uşurat ca şi mine să stea departe de curtea care aştepta, precum o haită de câini în jurul unei căprioare rănite, clipa în care regina putea fi târâtă jos de pe tron. Nici el, nici eu

nu voiam să fim de faţă când tribunalul cardinalului avea să dea verdictul împotriva reginei nevinovate şi s-o trimită în dizgraţie din ţara pe care o socotise căminul ei. Dar într-o zi George a primit o scrisoare de la tata.

George,

Totul a luat-o razna. Campeggio a anunţat astăzi că nu poate lua nici o hotărâre fără Papă. Tribunalul şi-a încheiat şedinţele, Henric e negru de furie, iar sora ta şi-a ieşit din minţi.

S-a hotărât să plecăm cu toţii în procesiune, iar regina trebuie să rămână pe loc, în dizgraţie.

Tu şi cu Mary trebuie să veniţi să staţi cu Anne – nimeni în afară de voi nu-i poate controla furiile.

Boleyn.

– Nu merg, am spus simplu.

Stăteam împreună în sala cea mare, după cină. Bunica Boleyn se dusese la culcare, iar copiii dormeau buştean în pătucurile lor după o zi de alergat şi de jucat cu mingea şi de-a v-aţi ascunselea.

— Eu va trebui să mă duc, a zis George.

— Mi-au spus că pot să-mi petrec vara împreună cu copiii. Mi-au promis.

— Dacă Anne are nevoie de tine...

— Anne are întotdeauna nevoie de mine, are întotdeauna nevoie de tine. Are întotdeauna nevoie de noi toţi. Încearcă să facă imposibilul: să alunge cu forţa o femeie bună din căminul ei conjugal, să înlăture o regină de pe tron. Sigur că are nevoie de o armată! O insurecţie trădătoare cere întotdeauna o armată.

George a aruncat o privire să vadă dacă uşile sălii sunt închise.

— Ai grijă!

Am ridicat din umeri.

— Suntem la Hever. De asta vin la Hever. Ca să pot vorbi. Spune-le că sunt bolnavă. Spune-le că s-ar putea să am friguri. Spune-le că vin imediat ce mă însănătoşesc.

— E vorba de viitorul nostru!

Am ridicat din umeri.

— Am pierdut. Toţi ştiu, numai noi nu. Caterina îl va păstra pe rege, după cum e şi drept. Anne va deveni amanta lui. Nu vom ajunge niciodată pe tronul Angliei. Cel puţin nu în generaţia asta. Va trebui să speri că Jane Parker îţi va face o fată frumoasă. Şi vei putea s-o arunci în bârlogul acela de lupi, ca să vezi cine-o înşfacă.

Asta l-a făcut să izbucnească într-un hohot scurt de râs.

— Plec mâine. Nu putem să capitulăm cu toţii.

I-am spus sec:

— Am pierdut. Nu e deloc ruşinos să capitulezi când eşti cu desăvârşire înfrânt.

Dragă Mary,

George mi-a spus că nu vii la curte fiindcă eşti încredinţată că acum cauza mea e pierdută. Ai mare grijă cui spui asta. Cardinalul Wolsey îşi va pierde casa, pământurile, averea şi funcţia de lord cancelar, va fi un om distrus pentru că n-a izbutit să ducă la bun sfârşit treburile mele. Aşadar, nu uita că şi tu lucrezi pentru mine şi că nu voi îngădui un slujitor care se îndoieşte.

Îl am pe rege la degetul mic; joacă după cum îi cânt. Nu mă voi lăsa învinsă de doi moşnegi şi de lipsa lor de curaj. Vorbeşti prea curând când vorbeşti despre înfrângerea mea. Îmi pun viaţa rămăşag că voi deveni regina Angliei. Am spus că o voi face şi o voi face.

Anne

Vino negreşit la Greenwich în toamnă.

Toamna anului 1529

Toate amenințările lui Anne la adresa lui Wolsey s-au adeverit și unchiul Howard împreună cu ducele de Suffolk, prietenul apropiat și cumnatul regelui, au fost cei care au avut plăcerea de a-i lua cardinalului în dizgrație Marele Sigiliu al Angliei. Aveau să se înfrupte pe alese și din averea lui.

— Am spus că-l voi doborî, mi-a atras atenția Anne încântată de sine.

Citeam pe bancheta de la fereastră, în odaia de primire din noua ei casă londoneză, casa Durham. Dacă stătea la fereastră și întindea gâtul, Anne putea să vadă York Place, unde cardinalul domnise cândva cu puteri depline și unde ea îl curtase pe Henry Percy.

S-a auzit o bătaie în ușă. Anne s-a uitat la mine, rugându-mă să răspund în locul ei. Am strigat:

— Intră!

Era unul dintre pajii regelui – un tânăr chipeș, de vreo douăzeci de ani. I-am zâmbit, atenție care i-a făcut ochii să sclipească.

— Sir Harold? am întrebat politicos.

— Regele o roagă fierbinte pe dulcea lui doamnă să primească acest dar, a spus tânărul și s-a lăsat în genunchi în fața lui Anne, ținând o cutiuță în palma întinsă.

Ea a luat-o, a deschis-o și a gângurit mulțumită la vederea conținutului.

— Ce e? am întrebat, neputând să-mi înăbuș curiozitatea.

— Perle, a răspuns ea scurt.

S-a întors către paj.

— Spune-i regelui că darul său mă onorează și că îl voi purta diseară la cină, ca să-i mulțumesc personal. Spune-i

că va vedea că are o doamnă bună, nu una crudă, a adăugat zâmbind ca la o glumă pe care numai ea o cunoştea.

Tânărul a încuviinţat solemn din cap, s-a ridicat în picioare, s-a înclinat adânc în faţa lui Anne şi mai uşor, cu oarecare cochetărie, în faţa mea şi a ieşit din odaie. Anne a închis cutia şi mi-a aruncat-o. M-am uitat la perle – erau magnifice, montate pe un lanţ din aur.

— Ce voia să spună mesajul tău? Că vei fi bună, nu crudă?

— Nu mă pot dărui lui, mi-a răspuns repede, ca un negustor ambulant care cunoaşte valoarea banului. Dar în dimineaţa asta ne-am certat fiindcă voia să mă ducă în odaia lui particulară după liturghie, iar eu n-am vrut să merg.

— Ce i-ai spus?

— Mi-am pierdut cumpătul, mi-a mărturisit. L-am certat că vrea să mă trateze ca pe-o târfă şi să mă dezonoreze, să se dezonoreze pe el însuşi şi să distrugă orice şansă ca Roma să ia hotărârea cuvenită. Dacă va crede cineva că sunt târfa lui, nu-i voi lua niciodată locul Caterinei. Nu voi fi cu nimic mai bună decât tine.

— Ţi-ai pierdut cumpătul? am întrebat, trecând imediat la partea cea mai proastă a întâmplării. El ce-a făcut?

— A cedat, a zis Anne cu amărăciune. A ţâşnit afară din odaie ca o pisică opărită de o tigaie căzută de pe sobă. Dar vezi ce iese din asta? Nu suportă să mă vadă nemulţumită. Îl fac să danseze ca un băieţandru.

— Pentru moment, am prevenit-o.

— A, diseară voi fi bună, aşa cum am promis. Mă voi îmbrăca, voi cânta şi voi dansa doar pentru el.

— Şi după cină?

— Îl las să mă atingă, a spus fără chef. Îl las să-mi mângâie sânii şi să-mi bage mâna sub fustă. Dar nu-mi scot niciodată rochia pentru el. Nu îndrăznesc.

— Îi oferi plăcere?

— Da. Stăruie şi nu ştiu cum să evit. Dar uneori...

S-a ridicat de pe banchetă şi a început să se plimbe prin mijlocul camerei.

— După ce-şi scoate pantalonii, o împinge în mâna mea şi-l urăsc pentru asta. Mi se pare o insultă să mă folosească aşa şi pe urmă...

S-a întrerupt, amuţită de furie.

— Pe urmă îşi obţine plăcerea şi stropeşte în jur ca o balenă idioată, atâta umezeală şi atâta murdărie, şi mă gândesc...

Şi-a lovit palma cu pumnul.

— Mă gândesc: „Dumnezeule, o, Dumnezeule, am nevoie de un copil şi uite aici câtă risipă!“. Se goleşte în palma mea, când ar trebui să se golească în pântecul meu! Pentru numele lui Dumnezeu! Pe lângă faptul că e un păcat, e aşa o nebunie!

— Se reface mereu, am spus, dând dovadă de mult spirit practic.

Privirea pe care mi-a aruncat-o părea hăituită.

— Eu nu mă refac mereu. Acum e înnebunit să mă atingă, dar aşteaptă de trei ani! Dacă suntem nevoiţi să mai aşteptăm încă trei ani? Cum să-mi păstrez frumuseţea? Cum să rămân fertilă? Se prea poate ca el să poftească până la şaizeci de ani, dar eu?

— N-are o părere proastă despre tine? am întrebat-o. Şmecheriile pe care le foloseşti cu el sunt şmecherii de târfă.

Anne a clătinat din cap.

— Trebuie să fac ceva ca să-i întreţin patima pentru atingerea mea. Trebuie să-l fac să se apropie şi să-l ţin la distanţă totodată.

— Mai poţi face şi alte lucruri.

— Spune-mi!

— Poţi să-l laşi să te privească.

— Să-l las să mă privească făcând ce?

— Lasă-l să se uite când te atingi. Îi place la nebunie. Aproape că-l face să plângă de dorinţă.

Anne părea foarte stânjenită.

— Ce ruşine!

Am râs scurt.

— Îl laşi să se uite cum te dezbraci, un veşmânt după altul, foarte încet. La urmă îţi ridici cămaşa, îţi strecori mâna între picioare, îţi desfaci păsărica şi-i arăţi.

A scuturat din cap.

— N-aş putea să fac asta...

— Sau poţi să i-o iei în gură.

Mi-am ascuns amuzamentul văzând că se încreţeşte pielea pe ea. S-a uitat la mine cu dezgust făţiş.

— Poftim?!

— Poţi să îngenunchezi în faţa lui şi să i-o iei în gură. Şi asta îi place foarte mult.

— Ai făcut asta cu el? m-a întrebat Anne încruntându-se.

Am privit-o în ochi.

— Am fost târfa lui. Fratele nostru are dregătoriile pe care le are şi tatăl nostru are averea pe care o are datorită acestui lucru. Când se întindea pe spate, mă întindeam peste el şi-l sărutam de la gură în jos, până la părţile intime, iar apoi îi lingeam părţile intime cum lipăie pisica laptele. Pe urmă i-o luam în gură şi i-o sugeam.

Chipul lui Anne era portretul curiozităţii şi al repulsiei.

— Şi-i plăcea asta?

— Da, am spus cu o sinceritate brutală. Îi plăcea la nebunie; îi oferea o plăcere la fel de mare ca orice altceva. Poţi să ai aerul că nu suporţi nici măcar ideea, poţi să ţii nasul pe sus cât vrei, dar dacă eşti silită să-l ţii lângă tine cu şmecherii de târfă, ai face bine să înveţi unele noi şi să le faci bine.

O clipă am crezut că Anne va lua foc, dar a tăcut şi a încuviinţat din cap. Apoi a spus cu o voce plină de ranchiună:

— Sunt sigură că regina n-a făcut niciodată asemenea lucruri!

— Nu, am spus, dându-mi pe faţă pentru o clipă ura nestrămutată. Dar ea a fost soţia lui iubită, cu care s-a căsătorit din dragoste, pe când tu şi cu mine suntem doar nişte târfe.

Şmecheriile pe care Anne a învăţat să le folosească cu regele l-au mai domolit, dar pe ea au făcut-o mai iritabilă ca oricând. Într-o zi am deschis uşa odăii ei şi i-am auzit vocea ridicată, ca o adevărată furtună dezlănţuită.

Când am intrat, Henric, care stătea cu faţa la uşă, mi-a aruncat o privire aproape rugătoare. M-am holbat absolut uluită la Anne, care îl toca mărunt. Era întoarsă cu spatele la mine şi nici nu auzise zgomotul zăvorului – era atât de furioasă, încât devenise oarbă şi surdă la tot ce se întâmpla în jur, mai puţin la propriile cuvinte.

— Şi apoi aflu că ea, *ea!* încă-ţi mai coase cămăşile şi-şi bate joc de mine cu asta, le scoate în faţa mea şi mă roagă să-i bag aţă în ac! Mă roagă în faţa tuturor doamnelor să-i pun aţă în ac, de parcă aş fi o slujnică!

— Nu i-am cerut niciodată...

— A, da? Atunci ce se întâmplă? Intră ea în odăile tale și-ți fură cămășile noaptea? Le șterpelește valetul odăii de culcare și apoi i le duce? Umbli prin somn și le duci la ea din greșeală?!

— Anne, e soția mea. Îmi coase cămășile de douăzeci de ani. N-am știut că nu vei fi de acord. Dar îi voi spune că nu vreau să se mai ocupe de ele.

— N-ai știut că nu voi fi de acord?! De ce nu te întorci în patul ei, să vezi dacă sunt de acord cu asta?! Cos la fel de bine ca ea, de fapt mult mai bine, fiindcă nu sunt atât de bătrână și nu am vederea atât de slabă ca să fiu nevoită să rog pe altcineva să-mi bage ața în ac. Dar tu nu-mi aduci cămășile să ți le cos. Mă tratezi cu dispreț... (Glasul i-a tremurat.) Mă tratezi cu dispreț în fața întregii curți ducându-ți cămășile la ea!

Indignarea a întărit-o:

— Ai putea la fel de bine să spui lumii: asta e soția mea și femeia în care am încredere, iar asta e amanta mea, cu care mă joc noaptea.

— Dumnezeu mi-e martor... a început regele.

— Dumnezeu mi-e martor, Henric, m-ai rănit făcând asta!

Tremurul vocii ei l-a descurajat. A desfăcut brațele s-o primească la piept, dar ea a scuturat din cap.

— Nu, nu, n-am să alerg la tine și n-am să te las să-mi ștergi lacrimile cu sărutări și să mă faci să spun că n-are importanță. Are, mai mult decât orice altceva!

Ducând mâna la ochi, a trecut pe lângă el, a deschis ușa odăii personale și a intrat fără să-i arunce măcar o privire. În liniștea care s-a așternut, am auzit-o închizând ușa și răsucind cheia în broască.

Regele și cu mine ne-am uitat unul la altul. El era uluit.

— Dumnezeu mi-e martor, n-am vrut nici o clipă s-o rănesc!

— Pentru niște cămăși?

— Regina încă-mi mai coase cămășile. Anne nu știa. S-a înfuriat rău de tot când a aflat.

— Ah! am exclamat.

Henric a clătinat din cap.

— Îi voi spune reginei să nu mi le mai coasă.

— Cred că ar fi cel mai înțelept, am zis cu blândețe.

— Şi, când iese, vrei să-i spui că sunt foarte nefericit pentru că i-am provocat o durere atât de mare? Și că ofensa nu se va repeta niciodată?

— Da, îi voi spune.

— Am să trimit după aurar şi am să-i cer să-i facă ceva frumos, a zis, entuziasmat de idee. Iar când va fi din nou fericită, va uita cu totul că am avut cearta asta.

— Va fi fericită după ce se va odihni puţin, am spus cu speranță. Desigur, îi este foarte greu să aştepte să vă devină soţie. Vă iubeşte atât de mult!

Preţ de o clipă mi s-a părut că arăta întocmai ca băiețandrul care se îndrăgostise de Caterina.

— Da, de asta se dezlănţuie ca o furtună. Pentru că mă iubeşte foarte mult!

— Desigur, l-am încredinţat.

Ultimul lucru pe care-l voiam era ca Henric să-şi dea seama cât de disproporţionată era furia lui Anne în comparație cu faptele. Pe chipul lui s-a ivit iarăşi tandreţea.

— Ştiu. Trebuie să am răbdare cu ea. Și-n plus, e foarte tânără, nu ştie mai nimic despre lucrurile lumeşti.

Mi-am ţinut gura, gândindu-mă că, la vremea când familia mă aruncase în braţele lui, şi eu eram foarte tânără, însă nu mi se îngăduise vreodată măcar un protest şoptit, darămite o criză de furie.

— Am să-i dăruiesc nişte rubine, a spus. Înţelegi, femeie virtuoasă, rubine...

— Îi vor plăcea, am spus încrezătoare.

Henric i-a dăruit rubine, iar ea l-a răsplătit nu doar cu un zâmbet. Într-o seară s-a întors în odaia ei foarte târziu, cu rochia răvăşită toată şi cu boneta în mână. Adormisem deja – nu stăteam niciodată trează s-o aştept, aşa cum făcuse ea înainte pentru mine. A tras cuverturile de pe mine, ca să mă trezesc şi să-i desfac şireturile.

— Am făcut ce mi-ai spus şi i-a plăcut la nebunie, m-a anunțat. Și l-am lăsat să se joace cu părul și cu sânii mei.

— Aşadar aţi redevenit prieteni.

I-am desfăcut şireturile corsajului şi i-am tras juponul peste cap.

— Iar tata va deveni conte, a continuat Anne cu o mulţumire calmă. Conte de Wiltshire şi Ormonde. Eu voi deveni lady Anne Rochford, iar George va fi lord Rochford. Tata trebuie să se întoarcă în Europa, să încheie pacea, iar lordul George, fratele nostru, îl va însoţi. Lordul George, fratele nostru, va deveni unul dintre cei mai preţuiţi ambasadori ai regelui.

Cascada de favoruri m-a făcut să rămân cu gura căscată.

— Un titlu de conte pentru tata?

— Da.

— Iar George va fi lord Rochford! Ce grozav pentru el, îi va plăcea teribil! Şi ambasador!

— Aşa cum şi-a dorit dintotdeauna.

— Dar eu? Eu cu ce mă aleg?

Anne s-a aşezat pe pat şi m-a lăsat să-i scot pantofii şi ciorapii.

— Tu rămâi lady Carey, văduva, mi-a răspuns. Cealaltă Boleyn şi atât. Ştii, nu pot să le fac pe toate.

Crăciunul anului 1529

Curtea urma să se întrunească la Greenwich, iar regina trebuia să fie prezentă. Aveau să i se acorde toate onorurile, iar Anne nu trebuia să fie văzută.

— Acum ce mai e? l-am întrebat pe George.

Şedeam pe patul lui, iar el, pe bancheta de la fereastră. Slujitorul îi împacheta cuferele pentru călătoria la Roma. Din când în când, George ridica privirea şi striga la servitorul netulburat:

— Nu pelerina albastră, are molii!

Sau:

— Urăsc pălăria aia, dă-i-o lui Mary pentru micuţul Henry.

— Acum ce mai e? mi-a repetat el întrebarea.

— Am fost chemată în apartamentele reginei. Voi locui în vechea mea odaie din aripa ei de palat. Anne va trebui să stea singură în odăile ei de deasupra terenului de turnir. Cred că mama se va muta cu ea, dar eu şi toate doamnele de companie trebuie s-o slujim pe regină, nu pe Anne.

— Nu poate fi semn rău, a spus George. Regele aşteaptă ca o mulţime de oameni din oraş să vină să-i privească la masă în zilele de Crăciun. Ultimul lucru pe care şi-l poate permite e ca neguţătorii şi meseriaşii din oraş să spună că nu se poate stăpâni. Vrea ca toţi să creadă că a ales-o pe Anne pentru binele Angliei, nu din pricina dorinţei trupeşti.

Am aruncat o privire neliniştită spre servitor.

— Joss e în regulă, a zis George. Cam surd, slavă Domnului. Nu-i aşa, Joss?

Omul n-a întors capul.

— Of, bine, lasă-ne, a spus George.

Slujitorul şi-a văzut însă mai departe de împachetat cu mult sârg.

— Chiar şi aşa, ar trebui să ai grijă, am zis.

George a ridicat vocea.

— Lasă-ne singuri, Joss! Poţi să termini mai târziu.

Omul a tresărit, s-a uitat în jur, s-a înclinat în faţa noastră şi a ieşit. George s-a îndepărtat de fereastră şi s-a întins pe pat, lângă mine. L-am tras mai jos, ca să poată sta cu capul în poala mea şi m-am sprijinit comod de tăblia de la căpătâi.

— Crezi că se va întâmpla vreodată? am întrebat într-o doară. Am senzaţia că plănuim de-o sută de ani nunta asta.

Închisese ochii, dar auzindu-mi vorbele i-a deschis şi s-a uitat la mine.

— Dumnezeu ştie. Dumnezeu ştie care va fi preţul când se va întâmpla asta: fericirea unei regine, siguranţa tronului, respectul oamenilor, caracterul sacru al Bisericii. Uneori mi se pare că ne-am petrecut toată viaţa lucrând pentru Anne şi nici măcar nu ştiu ce-am câştigat din asta.

— Tu, moştenitorul unui titlu de conte? A două titluri de conte?

— Voiam să plec în cruciadă şi să omor necredincioşi. Voiam să mă întorc acasă la o femeie frumoasă, care să mă aştepte într-un castel şi să mă venereze pentru curajul meu.

— Iar eu voiam un câmp cu hamei, o livadă cu meri şi o turmă de oi, am spus eu.

— Ce proşti suntem, a zis George şi a închis ochii.

În câteva minute a adormit. L-am ţinut în braţe cu blândeţe, uitându-mă cum i se ridică şi-i coboară pieptul, apoi mi-am rezemat capul de învelitoarea de brocart a tăbliei de căpătâi, am închis ochii şi m-am lăsat furată de somn.

Încă visând, am auzit pe cineva deschizând uşa şi am deschis alene ochii. Nu era servitorul lui George, revenit în odaie, nu era nici Anne, pornită în căutarea noastră. Clanţa s-a răsucit cu o mişcare furişă, uşa s-a întredeschis cu fereală şi Jane, soţia lui George, acum lady Jane Rochford, a băgat capul în odaie şi s-a uitat după noi.

N-a tresărit când ne-a văzut împreună pe pat şi nici eu – încă pe jumătate adormită şi încremenită de un fel de frică de fereala ei – nu m-am mişcat. Cu ochii pe jumătate închişi, am privit-o printre gene.

A rămas absolut nemişcată – nici n-a intrat, nici n-a plecat, ci ne-a cercetat centimetru cu centimetru: capul lui George în poala mea, picioarele mele depărtate sub rochie. Capul meu dat pe spate, boneta azvârlită pe bancheta de sub fereastră, părul meu desfăcut, căzând în dezordine în jurul feţei adormite. S-a uitat la noi de parcă ne-ar fi studiat ca să picteze o miniatură sau de parcă ar fi strâns dovezi. Apoi s-a strecurat afară, la fel de tăcută cum venise.

L-am scuturat neîntârziat pe George şi i-am pus mâna la gură când s-a trezit.

— Ssst! Jane a fost aici. S-ar putea să fie şi acum la uşă.

— Jane?

— Jane, pentru numele lui Dumnezeu! Soţia ta, Jane!

— Ce voia?

— N-a spus nimic. A intrat doar şi ne-a privit, cum stăteam adormiţi împreună pe pat, s-a uitat bine în jur şi pe urmă a plecat în vârful picioarelor.

— N-a vrut să mă trezească.

— Poate, am spus cu îndoială.

— Care-i necazul?

— Avea un aer... ciudat.

— Întotdeauna are un aer ciudat, a zis el nepăsător. Parcă e pornită la vânătoare.

— Da, întocmai. Dar când s-a uitat la noi, m-am simţit...

M-am întrerupt, nu-mi puteam găsi cuvintele. În cele din urmă am continuat:

— M-am simţit murdară. Ca şi cum am fi făcut ceva necuvenit. Ca şi cum am fi fost...

— Cum?

— Prea apropiaţi.

— Suntem frate şi soră! a exclamat George. Fireşte că suntem apropiaţi.

— Eram amândoi pe pat şi dormeam.

— Fireşte că dormeam! Ce altceva am fi putut face împreună pe pat? Dragoste?

Am chicotit.

— Jane mă face să simt de parcă nici nu s-ar cuveni să mă aflu în odaia ta.

— Ei bine, se cuvine, a spus el hotărât. Unde altundeva am putea vorbi fără ca jumătate de curte, ca să nu mai vorbim

de ea, să ne dea târcoale şi să tragă cu urechea? E geloasă, asta-i tot. Ar plăti o recompensă regească să fie în pat cu mine după-amiaza, iar eu mai degrabă mi-aş băga capul într-o capcană pentru urşi decât să-l pun în poala ei.

Am zâmbit.

— Crezi că ea nu contează deloc?

— Deloc, mi-a răspuns leneş. E nevasta mea. Pot s-o controlez. Iar la felul cum se schimbă moda într-ale căsătoriei, aş putea foarte bine să mă descotorosesc de ea şi să mă-nsor cu o fată frumoasă.

Anne refuză cu tărie să-şi petreacă la Greenwich sărbătoarea Crăciunului dacă n-avea să se afle în centrul atenţiei. Deşi Henric încercă în repetate rânduri să-i explice că era spre binele cauzei lor, ea protestă vehement că o preferă pe regină alături de el.

— Am să plec! îi strigă ea. N-am să rămân aici, ca să fiu insultată şi ignorată! Am să plec la Hever. Voi petrece acolo Crăciunul. Sau poate că voi pleca la curtea franceză. Tatăl meu se află acolo şi cred că aş putea să mă simt foarte bine. Am fost întotdeauna foarte admirată în Franţa.

Henric se albi la faţă de parcă l-ar fi înjunghiat.

— Anne, iubirea mea, nu spune asemenea lucruri!

Se întoarse spre el mânioasă.

— Iubirea ta?! Nici măcar nu vrei să-ţi fiu alături în ziua de Crăciun!

— Sigur că te vreau lângă mine, în ziua aceea şi-n fiecare zi! Dar în cazul în care Campeggio îi mai trimite chiar şi acum rapoarte Papei, vreau ca toţi să ştie că o repudiez pe regină din cele mai pure motive, din cele mai bune motive.

— Iar eu sunt impură?! prinse Anne din zbor cuvântul.

Ascuţimea minţii ei, pe care-o pusese în slujba flirtului, era acum folosită asupra lui Henric ca armă. Iar el era neajutorat, la fel cum fusese şi înainte.

— Iubirea mea, pentru mine eşti un înger! Şi vreau să ştie şi restul lumii lucrul ăsta. I-am spus reginei că vei fi soţia mea fiindcă eşti tot ce are Anglia mai bun de oferit. Aşa i-am spus.

— Vorbeşti cu ea despre mine?!

Anne scoase un ţipăt uşor.

— O, nu! Asta înseamnă insultă peste insultă! Iar ea îți spune, pesemne, că nu sunt. Îți spune că, pe vremea când îi eram doamnă de companie, nu eram câtuşi de puţin un înger. Poate îți spune chiar că nu sunt bună nici măcar să-ți cos cămăşile!

— Anne!

Henric îşi sprijini capul în palme. Anne se întoarse cu spatele la el şi se apropie de fereastră. Eu am rămas cu capul plecat asupra cărţii pe care, pasămite, o citeam, urmărind cu degetul şirul de cuvinte, dar fără să văd nimic. O urmăream pe-ascuns amândoi – regele şi fosta amantă. Umerii ei încordaţi se scuturară sub povara suspinelor, apoi se destinseră şi Anne se întoarse spre el. Ochii îi luceau de lacrimi, furia îi îmbujorase obrajii. Părea aţâţată. Se duse la el şi-i luă mâinile.

— Iartă-mă, gânguri ea. Iartă-mă, iubire!

Henric o privi cu aerul că nu-i venea să creadă cât de norocos era. Desfăcu braţele, iar ea se aşeză pe genunchii lui şi-l cuprinse pe după gât.

— Iartă-mă! îi şopti.

M-am ridicat de pe scaun, încercând să nu fac zgomot, şi m-am îndreptat spre uşă. Anne mi-a făcut semn cu capul că puteam pleca şi am ieşit. Închizând uşa în urma mea, am auzit-o spunându-i:

— Dar voi merge la casa Durham, iar tu vei plăti cheltuielile ca să pot sărbători acolo Crăciunul.

Regina m-a primit din nou în odăile ei cu un surâs triumfător. Biata doamnă credea că absenţa lui Anne însemna o scădere a influenţei sale. Nu auzise, ca mine, lista penitenţelor impuse de Anne iubitului ei ca plată pentru absenţa sa de la curte. Nu ştia, aşa cum ştia prea bine tot restul curţii, că politeţea lui Henric faţă de ea pe durata sărbătorii Crăciunului era doar de formă.

Dar află curând. Henric n-a cinat singur cu ea în odăile ei nici măcar o dată. Nu-i vorbea decât dacă îi privea cineva. Nu a dansat deloc cu ea. Mai mult, s-a scuzat de la majoritatea dansurilor şi s-a mulţumit să-i privească pe dansatori. Erau la curte câteva fete noi, care făceau piruete cu partenerii lor sub ochii regelui: o nouă moştenitoare Percy, o nouă

fată din familia Seymour. Din fiecare ţinut al Angliei care putea să câştige un loc la curte venise câte o fată nouă, să-l farmece pe rege şi, poate, să capete o şansă la tron. Însă regele nu putea fi abătut de pe calea sa. Şedea tras la faţă alături de soţie şi se gândea la amantă.

În seara aceea, regina a stat mult timp îngenuncheată pe scăunelul de rugăciune şi celelalte doamne au adormit în jilţuri, aşteptând ca ea să ne dea drumul și să ne trimită la culcare. Când regina s-a ridicat şi s-a întors, doar eu mai eram trează.

— Şase rugăciuni către Sfântul Petru, a spus ea, observând cât de mult o neglijau doamnele sale în acele clipe atât de triste pentru ea.

— Îmi pare rău.

— Se pare că nu are importanţă dacă ea se află aici sau în altă parte, a zis cu o înţelepciune amară.

A plecat capul sub greutatea bonetei, aşa că m-am apropiat de ea, am scos acele şi i-am dat-o jos. Părul îi încărunţise complet. Aveam impresia că îmbătrânise mai mult în acest ultim an decât în cei cinci dinainte.

— E doar o pasiune peste care va trece, a spus, vorbind mai mult cu ea însăşi decât cu mine. Se va plictisi de ea, aşa cum s-a plictisit de toate. De Bessie Blount, de tine... Anne e doar una dintre cele multe.

N-am zis nimic.

— Important e să nu cadă în păcat împotriva sfintei Biserici câtă vreme se află sub vraja ei, a continuat ea. E singurul lucru pentru care mă rog: să nu păcătuiască. Ştiu că se va întoarce la mine.

— Maiestate, am spus încet. Dacă nu se întoarce? Dacă vă e anulată căsătoria şi el se căsătoreşte cu ea? Aveţi unde vă duce? V-aţi îngrijit de siguranța voastră în cazul în care totul merge prost?

Regina Caterina a întors ochii albaştri şi obosiţi spre mine de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară. A întins braţele, ca să-i pot desface şireturile corsajului, apoi s-a răsucit, ca să pot să i-l scot. Pielea îi era roasă până la sânge din cauza cămăşii din păr de cal. N-am spus nimic – nu-i plăcea nici măcar ca noi, doamnele, să vedem.

— Nu mă pregătesc pentru înfrângere, a spus ea simplu. Ar însemna să mă trădez pe mine însămi. Știu că Dumnezeu îl va face pe Henric să-și îndrepte din nou gândurile lui spre mine și că vom fi iarăși fericiți. Știu că fiica mea va fi regina Angliei și că va fi una dintre cele mai bune regine din câte au domnit vreodată. Bunica ei a fost Isabela de Castilia și nimeni nu se poate îndoi că o femeie poate domni asupra unui regat. Va fi o prințesă pe care o vor ține minte cu toții, iar la moartea mea, regele va fi lordul Inimă Credincioasă, la fel ca atunci când eram copilă.

A intrat în odaia ei personală, iar servitoarea, care moțăia în fața focului, a sărit de pe scaun și a luat din brațele mele rochia reginei și boneta.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, a spus regina. Poți să mergi și să le spui celorlalte să se ducă la culcare. Le aștept pe toate dimineață să mă însoțească la liturghie. Și pe tine la fel, Mary. Îmi place ca doamnele mele să vină la liturghie.

Vara anului 1530

Mergeam pe drumul spre Hever înconjurată de o mică armată de servitori, cu stindardul Howard în faţă şi-n spate, iar ceilalţi călători de pe drum se îngrămădeau în şanţ la trecerea noastră. Gardurile vii şi iarba de pe marginea drumului erau deja pline de praf – fusese o primăvară secetoasă şi toate semnele arătau că va fi un an prost pentru ciumă. Dar la o oarecare distanţă de drum, fânul cosit deja şi adunat în clăi pe unele câmpuri răspândea un miros dulce, iar grâul şi orzul erau înalte până la genunchi şi începeau deja să dea în spic. Terenurile cultivate cu hamei erau verzi, iar iarba din livezile de meri era ninsă de petale albe.

Bucuria de-a călări prin ţinuturile rurale ale Angliei, cu spatele întors spre curte, în drum spre copiii mei era atât de mare, încât mă făcea să cânt. Oamenii se aflau sub comanda lui William Stafford, un gentilom din suita unchiului meu, care merse alături de mine o parte din drum.

— Praful ăsta e groaznic, a spus el. De îndată ce vom ieşi din oraş, le voi porunci oamenilor să călărească în spatele Domniei Voastre.

L-am privit pe furiş, cu coada ochiului. Era un bărbat chipeş, cu umeri laţi şi o faţă deschisă, cinstită. Bănuiam că e un Stafford ruinat după execuţia ducelui de Buckingham cel căzut în dizgraţie. Arăta clar ca un om născut şi crescut într-un mediu mai înalt.

— Vă mulţumesc că mă însoţiţi. E foarte important pentru mine să-mi văd copiii.

— După părerea mea, nu există nimic mai important. Eu nu am nici soţie, nici copil, dar dacă aş avea, n-aş pleca de lângă ei.

— Cum de nu v-ați căsătorit?

Mi-a zâmbit.

— N-am întâlnit nici o femeie pe care s-o plac îndeajuns.

Nu era nimic în spusele lui și totuși parcă era ceva. Mi-am dat seama că-mi doream să-l întreb ce-ar trebui să facă o femeie pentru a-i fi pe plac. Era un neghiob dacă se arăta atât de pretențios în privința femeilor. Majoritatea bărbaților s-ar însura bucuroși cu o femeie care le poate aduce fie avere, fie legături însemnate. Și totuși, William Stafford nu părea a fi un neghiob.

Când ne-am oprit să cinăm, s-a apropiat de calul meu ca să mă ajute să cobor și m-a ținut în brațe câteva clipe, ca să-mi pot păstra echilibrul după ce picioarele mele atinseră pământul.

— Vă simțiți bine? m-a întrebat cu blândețe. Ați petrecut foarte mult timp în șa.

— N-am nimic. Spuneți-le oamenilor că nu vom rămâne prea mult aici să cinăm. Vreau să pornim din nou spre Hever înainte să se întunece.

M-a condus înăuntrul hanului.

— Sper să se poată găsi ceva bun pentru Domnia Voastră. Au promis o găină, dar mă tem că va fi de fapt o slăbătură de gâscă bătrână.

Am râs.

— Orice! Mi-e atât de foame, încât aș putea să mănânc orice. Cinați cu mine?

Preț de o clipă am crezut că va accepta, dar a făcut o plecăciune și a spus:

— Mănânc împreună cu oamenii.

M-am simțit puțin rănită în mândria mea pentru că-mi refuzase invitația.

— Cum doriți, am spus rece și am intrat în sala cu tavan scund a hanului.

Mi-am încălzit mâinile la foc și am privit afară prin ferestruica mică. În curtea grajdului, Stafford supraveghea oamenii care deșeuau caii și-i frecau cu paie înainte să mănânce. Era un bărbat chipeș. Păcat că avea maniere atât de proaste.

Hotărâsem că, în vara aceea, buclele aurii ale lui Henry aveau să fie tunse, iar Catherine avea să înceapă să poarte

rochii obişnuite în locul celor scurte. Henry urma să se îmbrace şi el cu pieptar şi pantaloni. Dacă ar fi fost după mine, le-aş fi dat voie să poarte încă un an veşmintele de copii mici, dar bunica Boleyn stăruia că trebuiau să lase amândoi pruncia în urmă şi era în stare să-i scrie lui Anne şi să-i spună că nu-i cresc cum trebuie băiatul, care-mi fusese încredinţat.

Părul lui Henry era mai moale decât penele de purtat la pălărie. Avea bucle lungi, aurii, care-i cădeau pe umeri în inele şi-i încadrau feţişoara luminoasă. Nici o mamă din lume n-ar fi rezistat să se uite cum sunt tunse fără să plângă. Era copilaşul meu şi ultimul lucru pe care-l voiam era ca el să depăşească vârsta buclelor şi a rotunjimilor de copil, ultimul lucru pe care-l voiam era să descopăr vreo schimbare în felul cum întindea mâinile ca să fie luat în braţe, în pasul nesigur, dar iute al picioruşelor lui dolofane.

El, bineînţeles, era întru totul de acord cu schimbarea şi îşi dorea o sabie şi un ponei. Voia să meargă la curtea Franţei, la fel ca George, şi să înveţe să se dueleze. Voia să plece în cruciadă, să înveţe să lupte în turnir şi să crească repede, cât mai repede cu putinţă, în timp ce eu îmi doream să-l ţin în braţe şi să rămână pentru totdeauna copilaşul meu.

William Stafford ne-a găsit în locul nostru preferat – pe banca de piatră aşezată cu faţa spre şanţul de apărare şi spre castel. Henry alergase toată dimineaţa, iar acum era foarte somnoros, se cuibărise în braţele mele, strecurând pe furiş degetul mare în gură. Catherine plescăia cu tălpile goale prin apa din şanţ.

Stafford şi-a dat seama pe dată că aveam lacrimi în ochi, dar a şovăit şi a spus încet, ca să nu-mi trezească băiatul:

— Îmi pare rău că vă deranjez. Am venit să vă anunţ că ne întoarcem la Londra şi să întreb dacă aveţi vreun mesaj de trimis.

— Am nişte fructe şi nişte legume pentru mama în bucătărie.

A dat din cap, dar apoi a şovăit, nehotărât.

— Să-mi fie cu iertare, a zis cu stângăcie, dar văd că aţi plâns. Pot să fac ceva? Unchiul Domniei Voastre v-a lăsat în grija mea. E de datoria mea să ştiu dacă v-a jignit cineva.

Ideea m-a făcut să râd.

— Nu. E doar faptul că Henry trebuie să înceapă să poarte veşminte normale şi primii ani din viaţa lui mi-au fost atât

de dragi! Nu vreau ca el şi micuţa mea Catherine să crească. Dacă aş avea un soţ, acesta l-ar lua pe Henry şi i-ar tunde buclele fără încuviinţarea mea. Dar aşa, trebuie să mă ocup personal de asta.

— Vă e dor de soţul Domniei Voastre? m-a întrebat curios.

— Puţin, da.

M-am întrebat cât de multe ştia Stafford despre căsnicia mea, care nu fusese aproape deloc o căsnicie.

— N-am petrecut prea mult timp împreună.

Mai sincer şi mai cu tact decât atât nu puteam descrie situaţia, însă gestul lui uşor de încuviinţare imparţială nu m-a lăsat să-mi dau seama dacă mă înţelesese sau nu.

— Mă refer la prezent, a zis el, dovedindu-mi că era mai ager la minte decât îmi închipuisem. Acum, că nu vă mai aflaţi în graţiile regelui. Acum ar fi momentul când v-aţi aştepta să aveţi încă un copil cu soţul Domniei Voastre, nu-i aşa? Şi să luaţi lucrurile de la capăt.

Am ezitat.

— Presupun că da.

Nu prea mă trăgea inima să-mi discut viitorul cu un bărbat care era doar gentilom în suita unchiului meu – un ban duzina, la drept vorbind, aproape totuna cu un aventurier de rând, dacă era să fiu răutăcioasă.

— Dar nu e o situaţie prea plăcută pentru o femeie ca Domnia Voastră, o femeie tânără, de douăzeci şi doi de ani, cu doi copii mici. Aveţi toată viaţa înainte, şi totuşi viitorul vă e legat de cel al surorii Domniei Voastre. Staţi în umbra ei. Domnia Voastră, care eraţi cândva favorita tuturor.

Imaginea pe care mi-a zugrăvit-o era un rezumat atât de sumbru şi de corect al vieţii mele, încât aproape că m-am înecat.

— Aşa stau lucrurile cu femeile, am spus, îmboldită să fiu sinceră. Nu îşi aleg ele drumul, vă asigur. Femeile sunt jucăriile sorţii. Dacă mi-ar fi trăit soţul, ar fi primit mari onoruri. Fratele meu e lord, tatăl meu e conte, iar eu m-aş fi bucurat de prosperitatea bărbatului meu. Dar oricum, rămân o Boleyn şi o Howard, nu sunt săracă lipită. Am perspective.

— Sunteţi o aventurieră. La fel ca mine. Sau, oricum, aţi putea fi. În timp ce familia Domniei Voastre e atât de concentrată asupra lui Anne, iar viitorul ei e atât de şubred, aţi

putea să vă croiţi singură drumul. Aţi putea să alegeţi singură. Pentru moment au uitat să vă controleze. Şi acest moment v-ar putea aduce libertatea.

L-am privit cu atenţie.

— De asta nu v-aţi căsătorit? Ca să fiţi liber?

Mi-a zâmbit şi dinţii albi i-au lucit pe obrazul ars de soare.

— O, da! Nu-mi datorez traiul nici unui bărbat, nu-i sunt dator nici unei femei să mă îngrijesc de ea. Sunt omul unchiului Domniei Voastre, îi port livreaua, dar nu mă consider sclavul lui. Sunt un englez născut liber, îmi croiesc propriul drum.

— Sunteţi bărbat. Pentru o femeie e altfel.

— Da, a recunoscut el. Doar dacă acea femeie s-ar mărita cu mine. Atunci am putea să ne croim propriul drum împreună.

Am râs încet şi l-am tras pe micul Henry mai aproape de mine.

— V-aţi croi propriul drum fără un sfanţ dacă v-aţi căsători împotriva voinţei stăpânului dumneavoastră şi fără binecuvântarea părinţilor ei.

Stafford n-a fost deloc descumpănit.

— Există începuturi mai rele de-atât. Cred că aş prefera ca femeia care mă iubeşte să-şi mizeze viaţa pe puterea mea de-a avea grijă de ea decât ca tatăl ei să mă lege cu zestre şi contract.

— Şi ea cu ce s-ar alege?

M-a privit drept în ochi şi a zis:

— Cu iubirea mea.

— Şi asta merită ruptura cu familia ei? Cu stăpânul dumneavoastră? Cu neamul ei?

A întors privirea şi s-a uitat spre turnurile castelului, acolo unde rândunelele îşi făceau cuiburile ca nişte mici cupe de lut.

— Mi-ar plăcea o femeie liberă precum pasărea cerului. Mi-ar plăcea o femeie care să vină la mine din iubire, să mă vrea din iubire şi să nu-i pese decât de mine.

— În cazul ăsta aţi avea o nesăbuită drept soţie, am spus tăios.

S-a întors iarăşi spre mine şi mi-a zâmbit.

— Cu atât mai bine că n-am întâlnit până acum femeia pe care o voiam. Aşa, în loc de doi nesăbuiţi, nu există nici unul.

Am încuviinţat din cap. Aveam senzaţia că ieşisem triumfătoare din schimbul de replici, dar că subiectul rămăsese oarecum nerezolvat.

— Nădăjduiesc să rămân nemăritată o vreme.

Vorbele au sunat nesigur chiar şi în propriile mele urechi.

— Şi eu nădăjduiesc acelaşi lucru, a zis el straniu. Vă spun rămas-bun, lady Carey.

S-a înclinat, gata de plecare.

— Şi cred că veţi descoperi că băieţelul Domniei Voastre va rămâne băieţelul Domniei Voastre, indiferent dacă va purta pantaloni sau hăinuţe scurte, a adăugat cu blândeţe. Mi-am iubit mama până-n ziua în care a murit, Dumnezeu s-o odihnească în pace, şi am fost totdeauna băieţelul ei indiferent cât de mare şi de nesuferit am devenit.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji în privinţa pierderii buclelor lui Henry. După ce au fost tunse, am putut să-i văd din nou forma rotundă, perfectă a capului şi gâtul fraged şi vulnerabil. Nu mai arăta ca un bebeluş, ci ca un băieţel – cel mai mic şi mai atrăgător băieţel. Îmi plăcea să-i cuprind capul în palmă şi să-i simt căldura. În hainele de om mare arăta întru totul ca un prinţ şi, fără voia mea, am început să mă gândesc că într-o zi ar putea să stea pe tronul Angliei. Era fiul regelui, era adoptat de femeia care putea foarte bine să poarte într-o zi titlul de regină a Angliei –, dar, mai mult decât atât, era cel mai princiar băieţel din câţi văzusem. Punea mâinile în şold exact ca tatăl lui, cu aerul că e stăpânul lumii. Era băieţelul cu cea mai dulce fire dintre toţi cei chemaţi vreodată de o mamă, dintre toţi cei văzuţi vreodată de o mamă venind în fugă pe pajişte, urmându-i glasul cu aceeaşi încredere cu care un şoim urmează fluieratul şoimarului. În vara aceea era un copil de aur şi, văzându-l ca pe băieţelul care era şi ca pe tânărul care avea să devină, am încetat să mai plâng după pruncul care fusese.

Dar mi-am dat seama astfel că îmi mai doresc un copil. Frumuseţea lui Henry ca băiat însemna că îmi pierdusem bebeluşul. Mă gândeam cum ar fi să am un copil care să nu reprezinte doar un simplu pion în marele joc al tronului, ci să fie dorit doar pentru sine. Mă gândeam cum ar fi să am un copil cu un bărbat care să mă iubească şi care să aştepte

cu bucurie pruncul pe care-l vom avea într-o zi. Acest gând m-a făcut să mă întorc la curte într-o dispoziție foarte sobră și tăcută.

William Stafford a venit să mă însoțească la palatul Richmond și a stăruit să plecăm dimineața devreme, ca să putem lăsa caii să se odihnească la amiază. Mi-am sărutat copiii de rămas-bun și am ieșit în curtea grajdului. Stafford m-a ridicat în șa. Plângeam fiindcă trebuia să-mi las copiii și, spre stânjeneala mea, o lacrimă a căzut pe fața lui ridicată spre mine. A luat-o cu vârful degetului, dar în loc să-și șteargă mâna de pantaloni, a dus degetul la buze și a cules lacrima cu limba.

— Ce faceți?!

Chipul lui a căpătat pe dată o expresie vinovată.

— N-ar fi trebuit să lăsați să vă cadă o lacrimă pe mine.

— N-ar fi trebuit s-o culegeți cu limba! am răbufnit.

Nu mi-a răspuns și nici nu s-a îndepărtat imediat. După câteva clipe a spus:

— Pe cai!

S-a întors cu spatele la mine și s-a urcat în șa. Micul grup călare a ieșit din curtea castelului, iar eu le-am făcut cu mâna băiatului și fetei mele, care stăteau la fereastra odăii lor de culcare ca să mă vadă plecând.

Am traversat podul mobil, pe ale cărui scânduri copitele cailor noștri tropăiau răsunător, și am apucat-o pe drumul lung, șerpuit, ce ducea la capătul parcului. William Stafford și-a apropiat calul de al meu și a spus pe neașteptate:

— Nu plângeți!

L-am privit pieziș și mi-am dorit să meargă alături de oamenii săi.

— Nu plâng.

— Ba da, m-a contrazis el. Iar eu nu pot escorta până la Londra o femeie scăldată în lacrimi.

— Nu sunt scăldată în lacrimi! am spus cu oarecare enervare. Dar urăsc să-mi las copiii și să știu că nu-i voi revedea timp de un an. Un an întreg! Cred că am voie să mă simt puțin tristă pentru că plec de lângă ei.

— Nu, mi-a răspuns hotărât. Și să vă explic de ce. Mi-ați spus foarte clar că femeia trebuie să facă așa cum îi cere familia. Domniei Voastre, familia v-a cerut să trăiți departe

de copiii voştri, ba chiar să vă încredinţaţi băiatul surorii voastre. Ar avea mai multă noimă să vă împotriviţi lor şi să vă recăpătaţi copiii decât să plângeţi. Dacă aţi ales să fiţi o Boleyn şi o Howard, aţi putea foarte bine să vă supuneţi cu bucurie.

— Aş vrea să călăresc singură, am spus cu răceală.

Şi-a îndemnat pe dată calul şi le-a poruncit oamenilor din fruntea escortei să rămână în urmă. Au mers cu toţii la şase paşi în spatele meu, iar eu am călărit în tăcere şi singurătate până la Londra, aşa cum cerusem.

Toamna anului 1530

Curtea se afla la Richmond, iar Anne era toată numai zâmbet după o vară fericită petrecută împreună cu Henric prin ţară. Vânaseră în fiecare zi, iar el îi făcuse daruri peste daruri – o şa nouă pentru calul ei de vânătoare, un arc nou şi o tolbă cu săgeţi nouă. Îi poruncise şelarului său să-i facă o minunată pernă pe care Anne să poată sta în spatele lui, cu braţele în jurul mijlocului său, cu capul sprijinit pe umărul lui, ca să-şi poată şopti pe drum. Oriunde se duceau, li se spunea că ţara îi admira şi le susţinea planurile. Erau întâmpinaţi pretutindeni cu cuvântări, poeme, piese-mască şi tablouri vivante ce exprimau toate loialitatea. Fiecare reşedinţă îi primea cu o ploaie de petale şi plante aromate proaspăt aşternute pe jos. Anne şi Henric primeau asigurări peste asigurări că sunt un cuplu de aur, cu un viitor sigur. Nimic nu putea să le meargă prost.

Tata, sosit de curând din Franţa, a hotărât să nu spună nimic ca să tulbure această imagine. I-a zis unchiului:

— Dacă sunt fericiţi împreună, să mulţumim Domnului!

O priveam pe Anne pe terenul de tras cu arcul, aflat pe o terasă mai sus de fluviu. Anne ţintea cu măiestrie şi se părea că va câştiga premiul. O singură altă doamnă, lady Elizabeth Ferrers, dădea impresia că ar putea-o întrece pe sora mea.

— E o schimbare plăcută, a spus acru unchiul. Fata asta a ta are firea unei pisici vagaboande.

Tata a chicotit nestânjenit şi a răspuns:

— Seamănă cu maică-sa. Toate fetele Howard sar într-o parte sau într-alta imediat ce te uiţi la ele. Cred că ai avut parte de nişte bătăi pe cinste cu sora ta în copilărie.

Unchiul Howard l-a privit rece, fără să încurajeze tonul intim.

— Femeia ar trebui să-şi cunoască locul, a spus cu asprime

Tata şi cu mine am schimbat o privire. Episoadele regulate de revoltă din casa Howard erau bine-cunoscute. Nu era deloc un lucru surprinzător – unchiul Howard îşi luase pe faţă o amantă încă de când nevasta îi născuse băieţii. Mătuşa jura că femeia cu pricina era nimeni alta decât spălătoreasa copiilor şi că, până-n ziua de azi, cei doi ar fi putut face un cuplu numai când se întindeau pe cearşafurile murdare. Ura dintre ea şi soţul ei era un lucru foarte obişnuit la curte şi era la fel de distractiv ca o piesă de teatru să-l vezi pe unchiul conducându-şi nevasta cu prilejul evenimentelor oficiale, când trebuiau să păstreze aparenţa unităţii şi să apară în public împreună. El o ţinea de vârful degetelor, abia atingând-o, iar ea mergea cu capul întors în partea cealaltă, de parcă i-ar fi mirosit a izmene nespălate şi a rufărie murdară.

— Nu suntem toţi binecuvântaţi cu norocul tău în ce priveşte femeile, a zis tata.

Unchiul i-a aruncat o privire surprinsă. Era de-atâta vreme capul familiei, încât se obişnuise să fie tratat cu respect. Dar acum tata era conte, iar fiica lui, care chiar în clipa aceea a slobozit o săgeată şi a privit-o cum zboară drept spre centrul ţintei, putea ajunge regină.

Anne s-a întors zâmbind, încântată de lovitură, iar Henric, neputând să stea departe de ea, s-a ridicat din jilţ, a intrat zorit pe teren şi a sărutat-o pe gură în faţa întregii curţi. Toţi au zâmbit şi au aplaudat, iar lady Elizabeth şi-a ascuns cât de bine a putut orice strop de iritare fiindcă pierduse în faţa favoritei şi a primit de la rege o mică piatră preţioasă, în timp ce Anne a primit o mică podoabă pentru cap, în formă de coroană.

— O coroană! a rostit tata, uitându-se cum regele i-o întinde lui Anne.

Cu un gest intim, plin de încredere, Anne şi-a scos boneta şi a rămas în faţa tuturor cu pletele negre şi dese revărsate în inele lucioase. Henric a făcut un pas înainte şi i-a aşezat coroana pe cap. S-a aşternut o linişte desăvârşită.

Bufonul regelui a fost cel care a pus capăt încordării. A început să danseze în faţa regelui şi i-a aruncat lui Anne o privire pe după spatele acestuia.

— O, stăpână Anne! a strigat el. Aţi ochit ochiul taurului, dar aţi lovit o altă parte! Fu...

Henric s-a întors spre el, izbucnind într-un râs năvalnic, şi a dat să-l lovească zdravăn cu palma, însă bufonul s-a ferit. Curtea a izbucnit în râs, iar Anne, roşind graţios, cu micuţa coroană de arcaş lucindu-i în părul negru, a clătinat din cap spre bufon, l-a ameninţat cu degetul, apoi şi-a îngropat faţa, confuză, în umărul lui Henric.

Împărţeam cu Anne o odaie de culcare în al doilea grup de încăperi alese pe care le avea de oferit palatul Richmond. Nu erau apartamentele reginei, dar veneau pe locul al doilea după acestea. Părea să existe o regulă nescrisă care spunea că Anne putea să pună stăpânire pe nişte odăi şi să le mobileze la fel de bogat precum cele ale reginei, aproape la fel de bogat precum acelea ale regelui, dar că încă nu i se îngăduia să trăiască în odăile reginei, chiar dacă aceasta nu era niciodată prezentă. Trebuiau inventate tot timpul protocoale noi la această curte care nu semăna cu nici o alta din trecut.

Anne stătea lungită pe patul ornamentat fără să-i pese că-şi boţeşte rochia.

— Ai avut o vară frumoasă? m-a întrebat ea într-o doară. Copiii sunt sănătoşi?

— Da, am spus scurt.

Îmi jurasem să nu-i mai vorbesc niciodată de bunăvoie despre fiul meu. Renunţase la dreptul de a-i fi mătuşă când se decretase mama lui.

— Ai urmărit concursul de tras cu arcul împreună cu unchiul. Despre ce vorbea?

Am recapitulat conversaţia în minte.

— Despre nimic. Spunea că tu şi regele sunteţi fericiţi.

— I-am zis că vreau ca Wolsey să fie distrus. S-a întors împotriva mea. O susţine pe regină.

— Anne, a pierdut funcţia de lord cancelar, fără îndoială asta e de-ajuns!

— Corespondează cu regina. Îl vreau mort!

— Dar ţi-a fost prieten!

Ea a scuturat din cap.

— Am jucat amândoi un rol ca să-l mulţumim pe rege. Wolsey mi-a trimis peşte din iazul lui cu păstrăvi, eu i-am

trimis mici daruri. Dar n-am uitat nici o clipă cum mi-a vorbit despre Henry Percy, iar el n-a uitat nici o clipă că sunt o Boleyn, o parvenită, la fel ca şi el. A fost invidios pe mine, iar eu am fost invidioasă pe el. Am fost duşmani încă din clipa când m-am întors din Franţa. El nici măcar nu m-a văzut. N-a înţeles ce putere am. Nici acum nu înţelege. Dar când va muri, va înţelege. I-am luat casa, îi voi lua şi viaţa.

— E un om bătrân! Şi-a pierdut toată averea şi titlurile care erau marea lui mândrie şi bucurie. Se retrage la reşedinţa sa din York. Dacă vrei răzbunare, poţi să-l laşi să putrezească. E de-ajuns.

Anne a clătinat din cap.

— Nu. Atâta vreme cât regele îl iubeşte nu e de-ajuns.

— Regele trebuie să te iubească doar pe tine, pe nimeni altcineva? Nici măcar pe cel care l-a păzit şi l-a îndrumat ca un tată atâţia ani?

— Da. Trebuie să mă iubească doar pe mine.

Eram surprinsă.

— Ai ajuns să-l doreşti?

Mi-a râs în nas.

— Nu. Dar vreau să nu vadă pe nimeni şi să nu vorbească cu nimeni, decât cu mine şi cu cei în care pot să am încredere. Şi în cine pot să am încredere?

Am clătinat din cap.

— În tine – poate. În George – întotdeauna. În tata – de obicei. În mama – uneori. În unchiul Howard – dacă îi convine. Dar nu în mătuşa, care a trecut de partea Caterinei. Poate în ducele de Suffolk, dar nu şi în soţia lui, Maria Tudor, care nu suportă să mă vadă ridicându-mă atât de sus. În altcineva? Nu. Asta-i tot. Poate că unii bărbaţi simt afecţiune pentru mine. Vărul meu, sir Francis Bryan, poate şi Francis Weston, în virtutea prieteniei sale cu George. Sir Thomas Wyatt încă mai ţine la mine.

A mai ridicat un deget în tăcere. Ştiam amândouă că ne gândeam la Henry Percy, aflat departe, în Northumberland, refuzând cu hotărâre să vină vreodată la curte, bolnav de nefericire, trăind în pustietate cu soţia cu care se căsătorise protestând.

— Zece, a spus Anne încet. Zece oameni care-mi doresc binele, faţă de o lume întreagă care s-ar bucura să mă vadă prăbuşindu-mă.

— Dar cardinalul nu mai poate face nimic împotriva ta. Şi-a pierdut toată puterea.

— Înseamnă că ăsta e momentul cel mai bun ca să-l distrug. Acum, când şi-a pierdut toată puterea şi e un om bătrân şi învins.

Complotul fusese clocit de ducele de Suffolk şi de unchiul Howard, dar purta amprenta lui Anne. Unchiul avea dovezi cum că Wolsey îi trimisese Papei o scrisoare, iar Henric, care fusese dispus să-i dea altă funcţie înaltă bătrânului său prieten, s-a întors iarăşi împotriva lui şi a poruncit să fie arestat.

Anne l-a ales pe lordul trimis ca să-l aresteze. A fost gestul final al lui Anne faţă de cel care o făcuse neghioabă şi parvenită. Henry Percy de Northumberland s-a dus la Wolsey, la York, şi i-a spus că e acuzat de trădare şi că trebuie să facă lunga călătorie înapoi la Londra, dar că nu va locui în minunatul său palat de la Hampton Court, care-i aparţinea acum regelui, nici în York Place, frumoasa lui reşedinţă din Londra, rebotezată acum Whitehall şi aflată în posesia lui Anne, ci va fi dus, ca un trădător, în Turn, unde-şi va aştepta judecata, aşa cum mai fuseseră duşi înaintea lui şi alţii, care făcuseră apoi drumul scurt până la eşafod.

Probabil că Henry Percy a simţit o bucurie sălbatică trimiţându-i-l lui Anne pe bărbatul care-i despărţise, acum bolnav de epuizare şi disperare. N-a fost vina lui Henry Percy că Wolsey le-a scăpat tuturor printre degete şi a murit pe drum. Singura mulţumire pe care putea s-o aibă Anne era aceea că băiatul pe care-l iubise îi spusese bărbatului care-i despărţise că răzbunarea ei îl ajunsese în sfârşit.

Crăciunul anului 1530

Regina a venit la curte, la Greenwich, pentru sărbătoarea Crăciunului, iar Anne a organizat propriile festivităţi rivale în fostul palat al răposatului cardinal. Nu era o taină pentru nimeni faptul că, după cina oficială împreună cu regina şi cu întreaga curte, regele se furişa în tăcere, chema barja regală şi era dus până la treptele palatului Whitehall, unde cina din nou cu Anne. Uneori lua cu el câţiva curteni aleşi pe sprânceană, printre care mă număram şi eu, şi petreceam împreună o seară veselă pe apă, înfăşuraţi în haine călduroase ca să ne apărăm de gerul aprig, cu stelele strălucind puternic deasupra noastră pe când făceam cale întoarsă şi, uneori, cu o imensă lună argintie luminându-ne drumul.

Eram din nou una dintre doamnele reginei şi schimbarea care se petrecuse în ea m-a uluit. Atunci când ridica privirea şi-i zâmbea lui Henric, în ochii ei nu se mai zărea strop de bucurie. I-o alungase el, poate pentru totdeauna. Regina avea aceeaşi demnitate calmă, aceeaşi încredere în sine ca prinţesă a Spaniei şi regină a Angliei, dar niciodată n-avea să mai aibă acea strălucire a femeii care ştie că soţul ei o adoră.

Într-o zi şedeam împreună lângă foc, în apartamentul ei, cu pânza pentru altar întinsă de la un capăt la celălalt al căminului. Eu lucram la cerul albastru, încă neterminat, iar ea, în chip cu totul neobişnuit, abandonase albastrul şi trecuse la altă culoare. Mi-am spus că trebuia să fie într-adevăr ostenită dacă lăsase o sarcină neterminată. De obicei era perseverentă, indiferent cât ar fi costat-o.

— Ţi-ai văzut copiii vara aceasta? m-a întrebat.

— Da, Maiestate. Catherine poartă acum rochii lungi şi învaţă franceza şi latina, iar buclele lui Henry au fost tunse.

— Îi vei trimite la curtea franceză?

Nu mi-am putut ascunde fiorul de nelinişte.

— Deocamdată nu. Sunt încă atât de mici!

Mi-a zâmbit.

— Lady Carey, ştii că nu are importanţă cât de mici sunt, nici cât de iubiţi. Trebuie să înveţe care le e datoria. Aşa cum ai făcut şi dumneata, aşa cum am făcut şi eu.

Am plecat capul şi am spus încet:

— Ştiu că aveţi dreptate.

— Femeia trebuie să-şi cunoască datoria, ca să o poată îndeplini şi să trăiască în starea care i-a fost hărăzită din voia Domnului, a spus regina.

Ştiam că se gândea la sora mea, care nu trăia în starea care-i fusese hărăzită din voia Domnului, ci într-o situaţie nouă, plină de glorie, câştigată de ea prin frumuseţe şi agerime de minte şi acum întreţinută printr-o campanie înverşunată.

S-a auzit o bătaie în uşă şi în prag s-a ivit unul dintre oamenii unchiului meu.

— Ducesa de Norfolk vă trimite în dar portocale, a zis acesta. Şi un bilet.

M-am ridicat să iau coşul frumos, cu portocalele aranjate pe frunzele lor de un verde închis. Deasupra lor se afla o scrisoare purtând sigiliul unchiului.

— Citeşte biletul, m-a rugat regina.

Am pus fructele pe masă, am desfăcut scrisoarea şi am citit cu voce tare:

— „Maiestate, primind un butoiaş cu portocale proaspete din ţara în care v-aţi născut, mi-am luat libertatea de-a vi le trimite pe cele mai bune, împreună cu complimentele mele."

— Foarte amabil, a spus calm regina. Vrei să le duci în odaia mea de culcare, Mary? Şi să-i scrii mătuşii tale un răspuns din partea mea, ca să-i mulţumeşti pentru dar.

M-am ridicat şi am dus coşul în odaia ei. Pe prag era un preş şi din întâmplare mi-am agăţat tocul pantofului în el. În timp ce încercam să-mi recapăt echilibrul, portocalele au căzut care încotro, rostogolindu-se pe duşumea precum bilele de sticlă ale unui şcolar. Am înjurat cât de încet am putut şi m-am grăbit să le pun înapoi în coş, înainte să intre regina şi să observe în ce hal dădusem greş cu o sarcină simplă.

Şi atunci am zărit ceva care m-a făcut să încremenesc. Pe fundul coşului se afla o hârtiuţă mototolită. Am netezit-o. Era acoperită cu cifre mărunte, nu se zărea nici un singur cuvânt. Era încifrată.

Am rămas aşa, în genunchi, cu portocalele împrăştiate în jur, vreme îndelungată. Apoi le-am pus la loc în coş, aranjându-le aşa cum fuseseră înainte, şi am aşezat coşul pe un cufăr scund. Ba chiar am făcut un pas înapoi ca să le admir şi să schimb poziţia câtorva. Pe urmă am băgat biletul în buzunar şi m-am întors în cealaltă încăpere, lângă femeia pe care o iubeam mai mult decât pe oricare alta. M-am aşezat alături de ea şi mi-am reluat cusutul la tapiseria ei, întrebându-mă ce fel de catastrofă fumegândă am în buzunarul rochiei şi ce să fac cu ea.

N-aveam de ales. De la început până la sfârşit n-am avut de ales. Eram o Boleyn. Eram o Howard. Dacă nu îi rămâneam credincioasă familiei mele, aş fi fost o nimeni, fără mijloace ca să-mi întreţin copiii, fără viitor şi fără protecţie. Am dus biletul în odăile unchiului meu şi i l-am pus în faţă, pe masă.

Oamenii lui au dezlegat cifrul într-o jumătate de zi. Nu era o conspiraţie prea complicată. Era doar un mesaj de speranţă din partea ambasadorului spaniol, şoptit la urechea mătuşii mele şi transmis de aceasta reginei. O conspiraţie deloc eficientă. O urzeală în deşert. Nu însemna nimic în afară de puţină alinare pentru regină, iar acum eu devenisem instrumentul care-i răpise acea alinare.

După ce totul a fost dat în vileag, stârnind un scandal de proporţii în apartamentele unchiului – acesta i-a strigat soţiei sale că şi-a trădat regele şi soţul însuşi – şi după ce mătuşa a fost chemată şi mustrată chiar de către rege, m-am dus la regină. Stătea în odaia ei şi privea pe fereastră grădina îngheţată. Câţiva oameni înfăşuraţi în blănuri călduroase se îndreptau spre fluviu, unde îi aşteptau ambarcaţiunile ca să-i ducă s-o viziteze pe sora mea, la curtea ei rivală. Regina, singură în odaie şi tăcută, îi urmărea cum pleacă. Bufonul ţopăia în jurul lor, iar unul dintre muzicieni mângâia coardele unei lăute, cântându-le pe drum.

Am căzut în genunchi în faţa ei şi i-am mărturisit cinstit:

— I-am dat unchiului meu biletul ducesei. L-am găsit între portocale. Dacă n-ar fi ajuns în mâna mea, nu l-aş fi căutat. Se pare că vă trădez mereu, cu toate că niciodată nu pornesc cu intenţia de-a o face.

S-a uitat la capul meu plecat, cu aerul că faptul n-ar fi avut mare însemnătate.

— Nu cunosc pe nimeni care ar fi procedat altfel, a spus ea. Ar trebui să cazi în genunchi în faţa lui Dumnezeu, nu a mea, lady Carey.

Nu m-am ridicat.

— Vă implor iertarea! Destinul meu este să aparţin unei familii ale cărei interese sunt opuse intereselor Maiestăţii Voastre. Dacă v-aş fi fost doamnă de companie în alte vremuri, n-ar fi trebuit să vă îndoiţi vreodată de mine.

— Dacă n-ai fi fost ispitită, n-ai fi căzut. Dacă n-ar fi fost în interesul tău să mă trădezi, mi-ai fi fost loială. Pleacă, lady Carey, nu eşti cu nimic mai bună decât sora ta, care-şi urmăreşte scopurile precum o nevăstuică, fără să se uite în dreapta sau în stânga. Nimic nu va opri familia Boleyn să obţină ce vrea, ştiu bine. Uneori îmi spun că nimic, nici măcar moartea mea n-ar putea-o împiedica pe sora ta. Şi ştiu că o vei ajuta, oricât de mult m-ai iubi, oricât de mult te-am iubit când erai micuţa mea slujitoare, şi că o vei susţine în fiecare pas.

— E sora mea, am spus pătimaş.

— Iar eu sunt regina ta, mi-a răspuns ea glacial.

Mă dureau genunchii din pricina duşumelei tari, dar nu voiam să mă mişc.

— Îl are pe fiul meu. Iar regele îi face voia, oricare-ar fi.

— Pleacă, a repetat regina. Sărbătoarea Crăciunului se va încheia curând şi nu ne vom revedea până de Paşte. În curând Papa va lua o hotărâre, iar când îi va spune regelui că e obligat să onoreze căsătoria cu mine, sora ta va face următoarea mutare. La ce crezi că ar trebui să mă aştept? O acuzaţie de trădare? Sau otravă în mâncare?

— N-ar îndrăzni, am şoptit.

— Ba ar îndrăzni, a spus sec regina. Iar tu ai ajuta-o. Pleacă, lady Carey. Nu vreau să te mai văd până la Paşte.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă mergând cu spatele. Când am ajuns în prag, am făcut o reverenţă adâncă,

precum dinaintea unui împărat. N-am vrut s-o las să-mi vadă fața udă de lacrimi. M-am înclinat plină de rușine. Am ieșit din odaia ei, am închis ușa și am lăsat-o singură, privind dincolo de grădina înghețată cum curtea pornește râzând în josul fluviului ca s-o cinstească pe dușmanca ei.

Cum mare parte din curteni lipseau, grădinile erau tăcute. Mi-am înfundat mâinile reci în blana ce-mi căptușea mânecile și am coborât spre râu, cu capul plecat, cu obrajii înghețați din cauza lacrimilor. Pe neașteptate, în fața mea s-a oprit o pereche de cizme cu toc jos. Am ridicat încet privirea. O pereche de picioare bine alcătuite, dacă o femeie ar fi vrut să le remarce, vestă călduroasă, pelerină din barchet, față zâmbitoare: William Stafford.

— N-ați plecat împreună cu curtea să vă vizitați sora? m-a întrebat el fără un cuvânt de salut.

— Nu, am răspuns scurt.

Mi-a privit mai atent chipul plecat.

— Totul e în regulă cu copiii?

— Da.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Am făcut un lucru rău, am spus, mijind ochii ca să mă apăr de scânteierea puternică a soarelui de iarnă pe apă și uitându-mă în amonte, spre curtea cea veselă care se îndepărta tot mai mult.

A așteptat.

— Am descoperit ceva despre regină și i-am spus unchiului meu.

— El e de părere că a fost un lucru rău?

Am râs scurt.

— O, nu! În ceea ce-l privește, i-am făcut un serviciu.

— Biletul ducesei! a ghicit pe dată. Tot palatul vorbește. Ea a fost alungată de la curte. Dar nimeni nu știe cum a fost descoperită.

— Eu... Eu... m-am bâlbâit cu stângăcie.

— Nimeni nu va afla de la mine.

Mi-a luat mâna cu un gest de familiaritate, a așezat-o pe brațul lui și m-a condus de-a lungul malului, ca și cum am fi ieșit la plimbare. Soarele puternic ne scălda obrajii, iar mâna mea, prinsă între brațul și trupul lui, s-a încălzit.

— Dumneata ce-ai fi făcut? l-am întrebat. Dat fiind că nu asculţi de nimeni şi te mândreşti atât de mult cu independenţa dumitale.

Stafford mi-a zâmbit larg, în culmea încântării.

— Nu îndrăzneam să sper că vă amintiţi conversaţiile noastre.

— Asta nu înseamnă nimic, am răspuns, uşor fâstâcită.

— Sigur că nu.

S-a gândit câteva clipe.

— Cred că aş fi procedat la fel ca Domnia Voastră. Dacă nepotul ei ar fi plănuit o invazie, ar fi fost esenţial ca biletul să fie citit.

Ne-am oprit la hotarul grădinilor palatului.

— Ce-ar fi să deschidem poarta şi să ne plimbăm mai departe? Putem să mergem în sat, să bem o cană de bere şi să mâncăm castane coapte.

— Nu. Trebuie să merg la cină diseară, cu toate că regina m-a eliberat din serviciul ei până de Paşte.

S-a întors şi a mers alături de mine, fără să vorbească, dar cu mâna mea caldă lipită de el. La uşa ce dădea spre grădină s-a oprit.

— Vă las aici. Eram în drum spre grajd când v-am văzut. Iapa mea şchiopătează şi vreau să mă conving că i se unge copita cum trebuie.

— Nu ştiu, zău, de ce aţi întârziat pentru mine, am spus cu o undă de provocare în glas.

M-a privit drept în faţă şi am simţit că mi se iuţeşte puţin respiraţia.

— O, cred că ştiţi, a spus încet. Cred că ştiţi foarte bine de ce m-am oprit să vă văd.

— Domnule Stafford...

— Urăsc mirosul pomezii care se aplică pe copite! a zis repede.

S-a înclinat în faţa mea şi a dispărut înainte să apuc să râd sau să protestez sau chiar să recunosc că m-a prins în capcană şi m-a făcut să flirtez cu el, când sperasem să-l prind eu în capcană.

Primăvara anului 1531

Biserica şi-a dat seama repede că, prin moartea cardinalului, îşi pierduse nu doar unul dintre cei mai mari speculanţi, ci şi marele protector. Henric a amendat Biserica printr-un bir imens, care i-a golit acesteia vistieriile şi i-a făcut pe clerici să înţeleagă că, deşi Papa le era în continuare conducător spiritual, conducătorul lor pământesc era mult mai aproape de ei şi mult mai puternic.

Nici măcar regele n-ar fi putut face singur acest lucru. Henric îi avea de partea sa, în atacul asupra Bisericii, pe cei mai luminaţi gânditori ai epocii, oamenii în ale căror cărţi credea Anne şi care cereau ca Biserica să revină la puritatea de odinioară. Poporul Angliei, ignorant într-ale teologiei, nu era pregătit să-şi susţină preoţii şi mănăstirile împotriva lui Henric când acesta vorbea despre dreptul englezilor de-a avea o Biserică a Angliei. Biserica de la Roma părea a fi în foarte mare măsură Biserica Romei: o instituţie străină, dominată pe moment de un împărat străin. Ar fi fost cu mult mai bine ca Biserica să dea socoteală în primul rând lui Dumnezeu şi să fie condusă, aşa cum erau conduse toate celelalte treburi ale ţării, de către regele Angliei. Cum altfel ar fi putut el să fie rege?

Nimeni din afara Bisericii nu contrazicea această logică. Iar în sânul Bisericii, doar episcopul Fisher, bătrânul şi încăpăţânatul, dar loialul confesor al reginei, a protestat când Henric şi-a luat titlul de conducător suprem al Bisericii Angliei.

— Ar trebui să-i interzici să mai vină la curte, i-a spus Anne lui Henric.

Şedeau într-o firidă a sălii de audienţe a palatului de la Greenwich. Ea a coborât puţin vocea, din respect pentru

solicitanţii veniţi să-l vadă pe rege şi pentru curtenii aflaţi pretutindeni în jurul lor.

— Se strecoară mereu în odăile reginei şi şoptesc ore întregi. De unde să ştim că ea se spovedeşte, iar el se roagă? Cine ştie ce sfaturi îi dă el? Cine ştie ce intrigi urzesc?

— Nu pot să-i interzic riturile creştine, a spus regele cu înţelepciune. N-o văd complotând în confesional.

— E spionul ei, a zis Anne sec.

El a bătut-o uşurel pe mână.

— Linişteşte-te, scumpa mea. Sunt conducătorul Bisericii Angliei, acum pot să hotărăsc singur în privinţa căsătoriei mele. Lucrul e ca şi înfăptuit.

— Fisher va vorbi împotriva noastră, se agită ea. Şi toţi îi vor da ascultare.

— Fisher nu e conducătorul suprem al Bisericii, a repetat Henric savurând cuvintele. Eu sunt.

S-a uitat la unul dintre solicitanţi.

— Ce doreşti? Poţi să te-apropii.

Omul a înaintat, ţinând în mână o hârtie – o neînţelegere legată de un testament pe care tribunalul epitropilor nu reuşise s-o rezolve. Tata, care-l adusese pe om la curte, s-a tras înapoi şi l-a lăsat să-şi formuleze cererea. Anne s-a strecurat de lângă Henric şi s-a apropiat de tata, i-a atins mâneca şi i-a şoptit ceva. Apoi s-au despărţit, iar ea s-a întors la rege zâmbind.

Eu împărţeam cărţile ca să jucăm o partidă. M-am uitat în jur, căutând un gentilom care să fie al patrulea la joc. Sir Francis Weston s-a îndreptat spre mine şi s-a înclinat, întrebând:

— Pot să-mi pun miză inima?

George ne privea, zâmbind la flirtul lui sir Francis cu o privire plină de căldură.

— N-aveţi ce să puneţi miză, i-am amintit. Mi-aţi jurat că v-aţi pierdut inima când m-aţi văzut în rochia cea albastră.

— Am recăpătat-o când aţi dansat cu regele, mi-a răspuns el. E sfărâmată, dar am recăpătat-o.

— Nu e o inimă, ci o săgeată veche şi uzată, a remarcat Henric. O slobozi întruna şi apoi te duci s-o recuperezi.

— Nu-şi găseşte niciodată ţinta, a spus sir Francis. În comparaţie cu Maiestatea Voastră, sunt un ţintaş foarte slab.

— Eşti şi un jucător de cărţi slab, a spus Henric plin de speranţă. Să jucăm pe un şiling punctul!

Câteva seri mai târziu, episcopul Fisher s-a îmbolnăvit şi a fost la un pas de moarte. Trei dintre oamenii care cinaseră cu el au murit otrăviţi şi alţi membri ai casei sale erau de asemenea bolnavi. Cineva îl mituise pe bucătarul lui să-i pună otravă în supă. Doar norocul a făcut ca episcopul Fisher să nu vrea supă în seara aceea.

N-am întrebat-o pe Anne ce i-a spus tatei în prag, nici ce i-a răspuns el. N-am întrebat-o dacă a avut vreun amestec în boala episcopului şi în moartea celor trei oameni nevinovaţi care stătuseră cu el la masă. Nu e puţin lucru să te gândeşti că sora şi tatăl tău sunt nişte criminali. Dar mi-am amintit cât de întunecată era faţa ei când a jurat că-l urăşte pe Fisher tot atât de mult cât îl urâse pe cardinal. Iar acum, cardinalul era mort de ruşine, iar cina lui Fisher fusese condimentată cu otravă. Simţeam că toată povestea, care începuse ca un flirt de vară, devenise prea întunecată şi luase prea mare amploare ca să vreau să-i aflu tainele. Mottoul sumbru al lui Anne, „Aşa va fi: pizmă pentru cine pizmuieşte", părea un blestem pe care aceasta îl arunca asupra neamului Boleyn, asupra neamului Howard şi asupra ţării însăşi.

Regina s-a aflat în centrul atenţiei curţii în timpul sărbătorii Paştelui, aşa cum se aşteptase. Regele cina cu ea în fiecare seară, tot numai zâmbet, astfel încât oamenii care veneau din Londra să-i vadă pe rege şi pe regină mâncând să spună la întoarcerea acasă că era păcat ca un bărbat în floarea vârstei să fie legat de o femeie cu mult mai bătrână şi cu un aer atât de grav. Uneori ea se retrăgea devreme de la cină, iar doamnele sale aveau de ales: să o însoţească sau să rămână în sala cea mare. Eu o urmam de fiecare dată. Mă săturasem de bârfa şi de scandalurile nesfârşite de la curte, de răutatea femeilor şi de farmecul fragil al surorii mele. Şi mă temeam de ceea ce aş fi putut vedea dacă rămâneam. Curtea era acum un loc mult mai puţin sigur decât la vremea când sosisem acolo prima oară, cu speranţe atât de înalte – când eram singura fată Boleyn din Anglia, proaspătă soţie

cu speranţe mari în ceea ce-l privea pe soţul meu şi viaţa pe care aveam s-o duc alături de el.

Regina mi-a acceptat serviciile fără să spună nimic. N-a adus vorba nici măcar o dată despre trădarea mea de dinainte. Într-un singur rând m-a întrebat doar dacă n-aş prefera să stau în sala cea mare, privind festivităţile sau dansând.

— Nu, am răspuns.

Luasem în mână o carte şi mă pregăteam să-i propun să citesc cu glas tare în timp ce ea cosea la pânza pentru altar. Aproape terminase cerul albastru – era uimitor cât de repede şi de îngrijit lucrase. Pânza era întinsă pe genunchii ei ca o a doua rochie, revărsându-se spre podea într-un vârtej de albastru intens. Îi mai rămăsese de umplut doar ultimul colţ de cer.

— Nu te interesează dansul? m-a întrebat. Pe tine, o văduvă tânără? Nu ai peţitori?

Am clătinat din cap.

— Nu, Maiestate.

— Tatăl tău îţi va căuta o nouă partidă, mi-a spus, atrăgându-mi atenţia asupra unui lucru evident. Ţi-a vorbit?

— Nu. Şi lucrurile sunt...

Îmi era cu neputinţă să închei propoziţia cum ar fi trebuit s-o facă un curtean.

— Lucrurile sunt foarte frământate pentru noi.

Regina Caterina a pufnit într-un râs autentic şi a recunoscut:

— La asta nu m-am gândit. Ce risc mare pentru un bărbat tânăr! Cine ştie cât de sus s-ar putea ridica împreună cu voi? Cine ştie cât de jos ar putea cădea?

Am zâmbit palid şi i-am arătat cotorul cărţii.

— Aţi vrut să vă citesc, Maiestate?

— Crezi că sunt în siguranţă? m-a întrebat ea pe neaşteptate. M-ai avertiza dacă viaţa mi-ar fi în primejdie, nu-i aşa?

— În siguranţă cu privire la ce?

— Otravă.

M-am cutremurat de parcă seara de primăvară ar fi devenit brusc umedă şi rece. Am spus doar:

— Trăim vremuri întunecate. Foarte întunecate.

— Ştiu, mi-a răspuns ea. Şi începuseră atât de bine!

Nu i-a mai vorbit nimănui în afară de mine despre teama de-a fi otrăvită, dar doamnele au observat că-i dădea lui Flo,

căţeluşa ei, să guste din mâncarea ce i se aducea la micul dejun, înainte să mănânce şi ea. Una dintre ele, o fată Seymour Jane – a remarcat că asta va face căţeaua să se îngraşe şi că strici educaţia câinelui dacă-l hrăneşti la masă. Altcineva a spus râzând că dragostea micuţei Flo era tot ce-i mai rămă sese reginei. N-am zis nimic. M-aş fi bucurat ca regina să-şi încerce mâncarea pe oricare din ele. Dacă am fi pierdut-o pe Jane Seymour, nu i s-ar fi dus prea tare dorul.

Aşa că atunci când i s-a adus vestea că prinţesa Maria era bolnavă, primul meu gând, ca şi al reginei a fost acela că fiica ei cea frumoasă şi inteligentă fusese otrăvită. Probabil de sora mea.

— Spune că e foarte bolnavă, a zis regina citind scrisoarea doctorului. Dumnezeule, spune că-i e rău de opt zile şi nu poate ţine nici un strop de mâncare în ea!

Uitând de protocolul regal, i-am luat mâna, care tremura atât de tare, încât făcea foaia de hârtie să foşnească.

— Nu poate fi otravă! i-am şoptit pe un ton imperios. Nimeni n-ar avea de câştigat otrăvind-o.

— E moştenitoarea mea, a spus regina cu obrazul la fel de alb ca hârtia. Ar otrăvi-o Anne ca să mă sperie până-ntr-atât, încât să mă retrag la mănăstire?

Am clătinat din cap. Nu eram în stare să spun cu certitudine ce-ar face Anne în împrejuările de faţă.

— Oricum ar fi, trebuie să merg s-o văd!

S-a dus la uşă şi a deschis-o cu o mişcare bruscă.

— Unde-l găsesc pe rege?

— Aflu eu. Daţi-mi voie să merg! Nu se poate să umblaţi aşa prin palat.

— Nu, a zis ea, scoţând un geamăt de durere. Nu pot nici măcar să mă duc la el şi să-i cer îngăduinţa să o văd pe fiica noastră. Ce fac dacă femeia aceea spune nu?

Preţ de câteva clipe n-am ştiut ce să-i răspund. Ideea ca regina Angliei s-o roage disperată pe sora mea, parvenita, să-i dea voie să-şi vadă copilul, o prinţesă cu sânge regesc, era prea mult, chiar şi pentru lumea asta cu susul în jos.

— Nu va hotărî ea, Maiestate. Regele o iubeşte pe prinţesa Maria şi nu va dori ca, bolnavă fiind, să n-o aibă alături pe mama ei, care s-o îngrijească.

Anne ştia deja de boala prinţesei. Anne ştia acum totul. Sistemul de spioni al unchiului, care fusese întotdeauna o reţea excelentă, recrutase câte un servitor din fiecare casă mai mare din Anglia, iar lucrurile aflate pe această cale erau puse în slujba surorii mele. Anne ştia că prinţesa Maria era bolnavă de supărare. Fetiţa trăia singură, doar cu servitorii şi confesorul ei, şi petrecea ore întregi în genunchi, rugându-se la Dumnezeu să îndrepte iarăşi dragostea tatălui ei către mama ei, soţia sa. Era bolnavă de durere.

În seara aceea, când a venit în apartamentele reginei, regele avea răspunsul pregătit.

— Poţi să mergi s-o vezi pe prinţesă, dacă vrei, şi să rămâi acolo. Cu binecuvântarea mea. Cu mulţumirile mele. Aşadar rămas-bun!

Reginei i s-a scurs sângele din obraji. Părea bolnavă şi epuizată.

— Nu te voi părăsi niciodată, soţul meu, a şoptit ea. Mă gândeam la copila noastră. Mă gândeam că ai vrea să ştii că e bine îngrijită.

— E doar o fată, i-a răspuns el cu o voce plină de răutate. Pe fiul nostru nu te-ai grăbit atât de tare să-l îngrijeşti! Din câte-mi amintesc, pentru fiul nostru n-ai fost o infirmieră atât de eficientă!

Regina a lăsat să-i scape un geamăt uşor de durere, dar el a continuat:

— Aşadar, doamnă, vii la cină? Sau pleci la fiica dumitale?

Ea a făcut un efort să-şi revină. Şi-a îndreptat trupul mărunt şi a acceptat braţul oferit de el, iar el a condus-o la masă ca pe-o regină. Dar nu se putea preface aşa cum se prefăcea el. S-a uitat de-a lungul sălii şi a văzut-o pe sora mea la propria ei masă, înconjurată de mica ei curte. Anne a simţit privirea întunecată a reginei asupra sa şi a ridicat ochii. I-a aruncat un zâmbet radios, plin de încredere în sine, iar regina, văzând încântarea făţişă de pe chipul lui Anne, a ştiut cui trebuie să-i mulţumească pentru cruzimea de care dăduse dovadă regele. A plecat capul şi a fărâmiţat o felie de pâine, fără s-o mănânce.

În seara aceea, mulţi oameni au spus că un bărbat tânăr şi chipeş precum regele n-ar trebui să aibă drept pereche o

femeie care pare destul de în vârstă ca să-i fie mamă şi, pe deasupra, mai e şi teribil de nefericită.

Regina Caterina n-a părăsit terenul de tras cu arcul care era acum curtea decât după ce a îndurat toate injuriile posibile. Oricare altă femeie, în afară de sora mea, s-ar fi ruşinat privind cum îşi face regina curaj să-i ceară socoteală soţului ei. La câteva zile după primirea veştii despre boala prinţesei Maria, a luat cina cu regele în particular, împreună cu doamnele sale de companie şi cu gentilomii lui, plus doi ambasadori şi Thomas Cromwell, care la vremea aceea se afla pretutindeni. Era de faţă şi Thomas More, dând impresia clară că-şi dorea să fi fost în altă parte.

Cărnurile fuseseră luate de pe masă şi erau aduse fructele şi vinul de desert. Regina s-a întors spre rege şi l-a rugat – ca şi cum ar fi fost o simplă solicitare – s-o trimită pe Anne de la curte. A numit-o „creatură fără pic de ruşine".

Am văzut faţa lui Thomas More şi am ştiut că şi pe-a mea se aşternuse aceeaşi expresie de uluială. Nu-mi venea să cred că regina îl provoca pe rege în public. Că ea, al cărei caz se afla chiar în acele clipe în faţa Papei de la Roma, avea curajul să-şi înfrunte soţul chiar în odaia acestuia şi să-i ceară politicos să-şi înlăture amanta. Nu-mi trecea prin minte de ce făcea asta, dar dintr-odată am înţeles. Pentru prinţesa Maria. Ca să-l facă să se ruşineze şi să-i dea voie să meargă la prinţesă. Risca totul ca să-şi vadă fiica.

Obrazul lui Henric s-a făcut roşu ca focul de furie. Mi-am aţintit ochii asupra mesei şi m-am rugat la Dumnezeu ca turbarea lui să nu se reverse asupra mea. Cu capul plecat, am aruncat pe furiş o privire într-o parte şi l-am văzut pe ambasadorul Chapuys în aceeaşi poziţie. Numai regina, cu mâinile încleştate pe braţele jilţului, ca să nu tremure, şi-a păstrat capul sus, ochii pironiţi asupra feţei lui înroşite şi o expresie de solicitare politicoasă, de mult deprinsă, pe chip.

— Dumnezeu mi-e martor! a strigat Henric la ea. N-o voi trimite niciodată pe lady Anne de la curte! N-a făcut nimic care să ofenseze pe orice om care gândeşte aşa cum trebuie!

— Este amanta voastră, a spus regina încet. Iar acest lucru este scandalos într-o casă cu frica lui Dumnezeu.

— Niciodată!

Strigătul lui Henric a devenit urlet. Am tresărit. Era la fel de înspăimântător ca un urs prins în capcană.

— Niciodată! E o femeie cât se poate de virtuoasă!

— Nu-i adevărat, a replicat regina calm. E lipsită de rușine și neobrăzată, cu gândul și cu vorba, chiar dacă nu și cu fapta, și nu e tovarășa potrivită pentru o femeie cinstită sau pentru un prinț creștin.

Henric a sărit în picioare, dar ea tot n-a dat înapoi.

— Ce naiba vrei de la mine?! i-a strigat în față.

Saliva lui i-a împroșcat obrazul. Regina n-a clipit, nici n-a întors fața. A rămas nemișcată în jilț, de parcă ar fi fost de piatră, iar el – o viitură cumplită de primăvară ce se izbește de maluri.

— Vreau s-o văd pe prințesa Maria, a spus ea încet. Asta e tot.

— Du-te! a răcnit el. Du-te! Pentru numele lui Dumnezeu, du-te! Și lasă-ne pe toți în pace. Pleacă și rămâi acolo!

Regina Caterina a clătinat încet din cap și a zis pe ton scăzut:

— Nu vă voi părăsi nici măcar pentru fiica mea, cu toate că-mi veți frânge inima.

A urmat o tăcere prelungă și dureroasă. Am ridicat privirea. Regina avea lacrimi pe obraz, dar înfățișarea ei era foarte calmă. Știa că tocmai a renunțat la șansa de a-și vedea copilul, deși copilul ei era poate pe moarte.

Henric a sfredelit-o cu o privire plină de ură absolută preț de câteva clipe, iar regina a întors capul și i-a făcut semn unui servitor din spatele ei, spunând rece:

— Mai toarnă vin pentru Maiestatea Sa.

Mânios, regele a sărit în picioare și și-a împins jilțul, care s-a frecat de podeaua din lemn scoțând un sunet ca un țipăt. Ambasadorul, lordul cancelar și noi, ceilalți, ne-am ridicat nesiguri odată cu el. Henric s-a trântit înapoi pe jilț de parcă ar fi fost epuizat. Ne-am înclinat, complet nedumeriți. Regina Caterina s-a uitat la el. Părea la fel de stoarsă de confruntare, dar nu era înfrântă. A spus foarte încet:

— Te rog!

— Nu! i-a răspuns el.

O săptămână mai târziu, regina și-a reînnoit cererea. Nu mă aflam cu ea când a avut loc scena, dar Jane Seymour

mi-a povestit, cu ochii măriți de revoltă, că regina și-a apărat poziția, cu toate că regele s-a dezlănțuit în culmea furiei.

— Cum de îndrăznește? a întrebat ea.

— O face pentru copila ei, am spus cu amărăciune.

M-am uitat la chipul tânăr al lui Jane și mi-am zis că înainte să-l nasc pe fiul meu, fusesem o neghioabă tot atât de mare ca prostuța din fața mea.

— Vrea să fie cu fiica ei, am adăugat. N-ai cum să înțelegi.

Henric i-a dat voie reginei să plece abia când doctorii au spus că prințesa se afla la un pas de moarte și că întreba în fiecare zi când vine mama ei. A poruncit ca prințesa Maria să fie dusă cu lectica la palatul Richmond, pentru ca regina s-o poată întâlni acolo. M-am dus în curtea grajdurilor ca s-o văd înainte de plecare.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, Maiestate, pe voi și pe prințesă!

Regina a spus doar:

— Măcar acum pot fi cu ea.

Am încuviințat și m-am dat la o parte, iar grupul călare a trecut pe lângă mine – stindardul reginei în față, urmat de șase călăreți, apoi regina și două dintre doamnele ei, apoi călăreții din spate – și în câteva clipe a dispărut.

Din cealaltă parte a curții grajdurilor, William Stafford mă privea cum flutur mâna în semn de rămas-bun.

— Așadar poate în sfârșit să-și vadă fiica.

S-a apropiat agale de locul în care stăteam, ridicându-mi poalele rochiei ca s-o feresc de noroi.

— Se zice că sora Domniei Voastre jură că regina nu se va mai întoarce niciodată la curte. Spune că regina își iubește cu atâta nesăbuință fiica, încât a plecat s-o vadă și că, prin această călătorie, a pierdut coroana regatului.

— Nu știu nimic despre asta sau despre orice altceva, am spus cu încăpățânare.

A râs și ochii lui căprui au strălucit.

— Păreți foarte neștiutoare astăzi. Nu vă bucurați de măreția la care a ajuns sora Domniei Voastre?

— Nu cu prețul ăsta, am spus scurt.

M-am întors și m-am îndepărtat. Abia făcusem cinci-șase pași, când m-a ajuns.

— Şi cum rămâne cu Domnia Voastră, lady Carey? Nu v-am văzut de zile întregi. Se întâmplă vreodată să mă căutaţi?

Am ezitat.

— Fireşte că nu vă caut.

Şi-a potrivit pasul după al meu şi a spus cu o sinceritate surprinzătoare:

– Nici nu mă aştept. Chiar dacă glumesc cu Domnia Voastră, doamnă, ştiu prea bine că sunteţi mult deasupra mea.

— Aşa şi este, am spus pe un ton nepoliticos.

— O, ştiu, m-a asigurat el din nou. Dar credeam că ne plăcem reciproc.

— Nu pot să joc cu dumneata jocurile astea, am spus cu blândeţe. Fireşte că nu vă caut. Vă aflaţi în slujba unchiului meu, iar eu sunt fiică de conte, a contelui de Wiltshire...

— O onoare recentă, a adăugat el repede.

M-am încruntat, uşor distrasă de întrerupere.

— N-are nici o importanţă dacă e o onoare primită azi sau acum o sută de ani. Eu sunt fiică de conte, iar dumneata eşti un nimeni.

— Dar cum e cu tine, Mary? Lăsând deoparte titlurile? Spune-mi, Mary, frumoasă Mary Boleyn, nu mă cauţi niciodată? Nu te gândeşti niciodată la mine?

— Niciodată, am spus sec şi am plecat, lăsându-l sub arcada ce ducea spre curtea grajdurilor.

Vara anului 1531

Curtea s-a mutat la Windsor, iar regina a adus-o cu ea la castel pe prinţesa Maria, încă foarte palidă şi slabă. Regele nu putea fi altfel decât duios cu singurul său copil legitim. Atitudinea faţă de soţia lui se îndulcea, apoi se înăsprea din nou, în funcţie de locul unde se afla: cu sora mea sau la căpătâiul fiicei sale. Regina, căreia rugăciunile şi îngrijirile acordate prinţesei nu-i mai lăsau timp să doarmă, nu era niciodată într-atât de ostenită încât să nu-l întâmpine cu un zâmbet şi cu o reverenţă, era mereu o stea de neclintit pe firmamentul curţii. Ea şi prinţesa urmau să se odihnească la Windsor peste vară.

Mi-a zâmbit când m-a văzut intrând cu un mic buchet de trandafiri timpurii.

— M-am gândit că prinţesei Maria îi va plăcea să-i aibă la căpătâi. Au un miros foarte plăcut.

Regina Caterina a luat trandafirii şi i-a mirosit.

— Eşti o doamnă de la ţară, a spus ea. Nici una din celelalte doamne ale mele nu s-ar fi gândit să culeagă flori şi să le aducă înăuntru.

— Copiilor mei le place foarte mult să aducă flori în camera lor. Împletesc cununi şi coliere din margarete. De multe ori, când o sărut pe Catherine, găsesc pe pernă flori de piciorul-cocoşului căzute din părul ei.

— Regele ţi-a dat voie să mergi la Hever câtă vreme curtea călătoreşte?

Am zâmbit văzând cât de bine ghicise motivul mulţumirii mele.

— Da. Şi pot rămâne acolo toată vara.

— Atunci vom fi amândouă alături de copiii noştri, şi tu, şi eu. Te vei întoarce la curte la toamnă?

— Da, am promis. Mă voi întoarce în serviciul vostru, Maiestate, dacă doriți.

— Și o vom lua de la capăt, a spus ea. Crăciunul, când sunt indiscutabil regină, și vara, când sunt părăsită.

Am dat din cap a încuviințare.

— Îl ține lângă ea, nu-i așa?

S-a uitat pe ferestrele ce dădeau spre grădini și spre fluviu. În depărtare îi puteam zări pe rege și pe Anne făcând o plimbare pe poteca de pe malul apei înainte să plece în procesiunea de vară.

— Da, am răspuns scurt.

— Care crezi că e secretul ei?

— Cred că seamănă foarte mult unul cu altul, am spus, disprețul față de amândoi strecurându-mi-se în glas. Amândoi știu precis ce vor și nici unul nu se dă în lături de la nimic ca să obțină acel lucru. Au amândoi capacitatea de-a se concentra exclusiv asupra unui lucru. De aceea este regele atât de bun la sporturi. Când se află pe urmele unui cerb, nu vede nimic altceva în inima sa decât cerbul. Iar Anne e la fel. S-a educat singură să-și urmeze doar propriul interes. Iar acum dorințele lor sunt identice. Asta îi face...

M-am oprit, căutând cuvântul potrivit.

— Uluitori, am spus.

— Și eu pot fi uluitoare, a spus regina.

Am privit-o cu coada ochiului. Dacă n-ar fi fost regină, aș fi cuprins-o cu brațul pe după umeri și aș fi îmbrățișat-o.

— Cine știe asta mai bine decât mine? V-am văzut înfruntându-l pe rege într-unul din accesele sale de furie, v-am văzut înfruntând doi cardinali și Consiliul Coroanei. Dar Maiestatea Voastră îl slujiți pe Dumnezeu, îl iubiți pe rege și vă iubiți copilul. Nu vă întrebați doar: „Ce anume vreau *eu*?".

A încuviințat din cap.

— Asta ar însemna să cad în păcatul egoismului.

M-am uitat spre cele două siluete de pe malul apei, cei mai egoiști oameni din câți cunoșteam.

— Da.

M-am dus în curtea grajdurilor ca să mă asigur că au fost încărcate cuferele și că iapa mea a fost pregătită pentru plecarea de a doua zi dimineață și l-am găsit pe William Stafford verificând roțile căruței.

— Mulţumesc, am spus, puţin surprinsă să-l găsesc acolo.

S-a îndreptat de spate şi mi-a aruncat un zâmbet luminos.

— Vă voi escorta. Nu v-a spus unchiul Domniei Voastre?

— Sunt sigură că mi-a pomenit de altcineva.

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Într-adevăr. Dar omul acela nu e în stare să călărească mâine.

— De ce nu?

— Îi e rău de la băutură.

— E beat acum şi nu va fi în stare să călărească mâine?

— Ar fi trebuit să spun că îi va fi rău de la băutură.

Am aşteptat.

— Îi va fi rău de la băutură mâine, fiindcă diseară va fi mort de beat.

— Puteţi prevedea viitorul?

— Pot să prevăd că eu voi turna vinul, a chicotit el. Nu mi-e îngăduit să vă escortez, lady Carey? Ştiţi doar că voi avea grijă să ajungeţi în siguranţă.

— Desigur că vă e îngăduit, am spus puţin fâstâcită. Atâta doar că...

Stafford devenise foarte tăcut – aveam impresia că mă asculta nu doar cu urechile, ci cu toate simţurile.

— Atâta doar că ce? m-a îmboldit el.

— N-aş vrea să suferiţi. Nu puteţi fi pentru mine mai mult decât un om aflat în slujba unchiului meu.

— Dar ce ne-ar împiedica să ne plăcem reciproc?

— Cele mai serioase necazuri cu familia mea.

— Şi asta ar conta foarte mult? N-ar fi mai bine să aveţi un prieten, unul adevărat, indiferent cât de neînsemnat ca poziţie, decât să fiţi o mare doamnă singură, aflată la porunca surorii sale?

M-am îndepărtat de el. Ideea de-a mă afla în slujba lui Anne mă enerva la fel de mult ca oricând.

— Aşadar vă însoţesc la Hever mâine? m-a întrebat, rupând intenţionat vraja.

— Dacă vreţi, am răspuns pe un ton nepoliticos. Un om sau altul, mi-e totuna.

L-am văzut înăbuşindu-şi râsul, dar nu m-a contrazis. M-a lăsat să plec, iar eu am ieşit din curtea grajdurilor dorindu-mi

cu el să fugă după mine şi să-mi spună că el nu era totuna cu oricare alt bărbat şi că puteam fi foarte sigură de asta.

Când am urcat în odaia mea, am găsit-o pe Anne potrivindu-şi pălăria în oglindă, strălucind de entuziasm.

— Plecăm! mi-a spus. Vino şi urează-ne drum bun.

Am urmat-o pe scări, având grijă să nu calc pe trena lungă a rochiei ei bogate, din catifea roşie.

Am ieşit pe marile uşi duble şi l-am văzut pe Henric, deja urcat în şa, cu calul negru de vânătoare al lui Anne aşteptând nerăbdător lângă el. Mi-am dat seama îngrozită că sora mea îl făcuse pe rege să aştepte ca să-şi aranjeze ea pălăria.

Henric zâmbea. Anne putea face orice. Doi bărbaţi tineri au sărit ca s-o ajute să urce în şa, iar ea a cochetat o clipă, nehotărându-se căruia din ei să-i acorde privilegiul de-a ţine mâinile făcute căuş sub cizma ei. Regele a dat semnalul de pornire şi s-au pus toţi în mişcare. Anne m-a privit peste umăr şi mi-a făcut semn cu mâna, strigând:

— Spune-i reginei că am plecat!

— Poftim?! Desigur că v-aţi luat rămas-bun de la ea!

Anne râse.

— Nu. Am plecat pur şi simplu. Spune-i că am plecat şi că a rămas singură.

Îmi venea să fug după ea, s-o trag jos de pe cal şi s-o pălmuiesc pentru răutatea aceea. Dar am rămas în prag, zâmbindu-i regelui şi făcându-i cu mâna surorii mele. Apoi, în timp ce călăreţii, căruţele, avangarda, soldaţii şi întreaga gospodărie treceau cu mare larmă pe lângă mine, m-am întors şi am intrat încet în castel.

Am lăsat uşile să se închidă cu zgomot în urma mea. Era foarte, foarte linişte. Tapiseriile de pe pereţi dispăruseră, din sala cea mare fuseseră luate câteva mese şi pretutindeni domneau ecourile tăcerii. Focul murise în cămin, căci nu mai erau oşteni care să arunce buşteni pe jăratic şi să mai ceară bere. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, aruncând fâşii de lumină aurie pe podea şi luminând firicelele de praf ce dansau în aer. Nu mai stătusem niciodată într-un palat regal în care să nu se audă nici un zgomot. Încăperile erau mereu însufleţite şi răsunau întotdeauna de forfota oamenilor care munceau, se agitau cu treburi sau se distrau cu

felurite jocuri. Erau mereu servitori care se certau, ordine strigate de la etaj, oameni care se rugau să fie primiţi sau să li se acorde o favoare sau alta, muzicieni care cântau, câini care lătrau şi curteni care flirtau.

Am urcat scările spre apartamentele reginei auzindu-mi limpede tocurile ţăcănind pe lespezi. Am bătut la uşă şi până şi sunetul scos de vârful degetelor mele ce loveau lemnul mi s-a părut nefiresc de puternic. Am deschis uşa şi m-am gândit la început că odaia e pustie. Apoi am văzut-o. Stătea la fereastră, privind drumul şerpuit ce pornea de la palat. Putea să vadă cum se îndepărtează tot mai mult de castel curtea aceea, care fusese odinioară a ei, condusă de cel care fusese soţul ei, şi toţi prietenii şi servitorii ei, bunurile, mobilierul şi chiar şi rufăria casei, urmând-o pe Anne Boleyn călare pe calul ei mare şi negru şi lăsând-o pe ea singură.

— A plecat, a spus pe un ton mirat. Fără să-şi ia măcar rămas-bun de la mine.

Am încuviinţat din cap.

— N-a mai făcut niciodată aşa ceva. Oricât de rău ar fi stat lucrurile, venea întotdeauna la mine să-i dau binecuvântarea înainte să plece. Uneori îmi spuneam că e ca un băiat, băiatul meu, că oricât de mult s-ar îndepărta, va dori mereu să ştie că se poate întoarce la mine. Îmi cerea întotdeauna binecuvântarea, înaintea oricărei călătorii.

O trupă de călăreţi mergea la trap de-a lungul caravanei cu bagaje, cerându-le căruţaşilor să strângă rândurile şi să păstreze mai bine ordinea. De la ferestrele reginei se putea auzi zgomotul roţilor. Nu era cruţată de nimic.

Pe scări s-a auzit un tropăit de cizme, urmat de o bătaie scurtă în uşa pe jumătate deschisă. M-am dus să răspund. Era unul dintre oamenii regelui, cu o scrisoare purtând sigiliul regal. Regina s-a întors pe dată, cu chipul luminat de bucurie, şi a traversat grăbită odaia ca să ia scrisoarea din mâna lui.

— Uite! N-a plecat fără o vorbă. Mi-a scris!

S-a dus cu scrisoarea la lumină şi a rupt sigiliul.

Pe măsură ce citea parcă îmbătrânea sub ochii mei. Culoarea din obraji i s-a şters, lumina din ochi i-a pierit, zâmbetul i-a dispărut de pe buze. S-a prăbuşit pe bancheta de la fereastră, iar eu l-am împins pe om afară din odaie şi

Am închis uşa în faţa pe care se citea curiozitatea. M-am apropiat de regină într-un suflet şi am îngenuncheat alături de ea.

Regina s-a uitat la mine, dar fără să mă vadă, avea ochii plini de lacrimi.

— Trebuie să părăsesc castelul, a şoptit ea. Mă alungă. Cardinal, ne-cardinal, Papă, ne-Papă, mă trimite în exil. Trebuie să plec într-o lună, iar fiica noastră la fel.

Mesagerul a bătut în uşă şi şi-a strecurat prudent capul în odaie. Am sărit în picioare şi i-aş fi trântit uşa în nas pentru impertinenţă, dar regina m-a apucat de mânecă, oprindu-mă.

— Vreun răspuns? a întrebat omul fără să-i spună măcar „Maiestate".

— Oriunde aş merge, rămân soţia lui şi mă voi ruga pentru el, a spus ea cu glas hotărât.

S-a ridicat în picioare.

— Spune-i regelui că-i doresc numai bine în această călătorie, că îmi pare rău că nu mi-am luat rămas-bun de la el; dacă mi-ar fi spus că pleacă atât de curând, aş fi avut grijă să nu pornească la drum fără binecuvântarea soţiei sale. Şi roagă-l să-mi trimită un mesaj, ca să-mi dea de ştire că e sănătos.

Mesagerul a încuviinţat din cap, mi-a aruncat o scurtă privire de scuză şi a ieşit. Am aşteptat.

M-am apropiat împreună cu regina de fereastră. Îl puteam vedea pe mesager, călare pe calul lui, înaintând de-a lungul caravanei cu bagaje, care încă se mai putea zări pe drumul şerpuit ce mergea pe lângă râu. Apoi mesagerul a dispărut din raza vederii noastre. Anne şi Henric, poate ţinându-se de mână, poate cântând împreună, erau probabil departe, pe drumul spre Woodstock.

— N-am crezut niciodată că se va încheia aşa, a spus regina cu o voce stinsă. N-am crezut că va fi în stare să mă părăsească fără să-şi ia rămas-bun.

Eu şi copiii mei aveam parte de o vară frumoasă. Henry avea cinci ani, iar sora lui – şapte, aşa că am hotărât că ar trebui să aibă fiecare poneiul lui. Dar n-am reuşit să găsesc nicăieri în ţinut o pereche de ponei buni, suficient de mici şi de docili pentru noi. Pe drumul spre Hever îi vorbisem lui

William Stafford despre acest lucru, aşa că n-am fost complet surprinsă când l-am văzut întorcându-se la castel, nepoftit, o săptămână mai târziu, cu câte un ponei mic şi rotofei de o parte şi de alta a calului său zvelt de vânătoare.

Mă plimbam cu copiii pe pajiştile din faţa şanţului de apărare. I-am făcut semn cu mâna, iar el a ieşit de pe alee şi a pornit spre noi, de-a lungul şanţului. Îndată ce au văzut poneii, Henry şi Catherine au început să sară în sus de încântare.

— Aşteptaţi, i-am prevenit. Staţi să vedem. Nu ştim dacă sunt buni. Nu ştim dacă vrem să-i cumpărăm.

— Aveţi dreptul să fiţi precaută. Sunt un negustor viclean! a zis William Stafford coborând din şa.

Mi-a luat mâna şi a dus-o la buze.

— Unde aţi reuşit să-i găsiţi?

Catherine apucase funia micului ponei cenuşiu şi-l mângâia pe bot. Henry, ascuns după fusta mea, se uita la cel castaniu cu un amestec de teamă şi încântare.

— A, ştiţi, pe pragul uşii, a zis într-o doară. Dacă nu vă plac, pot să-i trimit înapoi.

S-a auzit pe dată un strigăt de protest din partea lui Henry, ascuns în continuare după fusta mea.

— Nu-i trimite înapoi!

William Stafford s-a lăsat într-un genunchi, ca să fie la aceeaşi înălţime cu Henry, şi a spus cu bunătate:

— Ieşi de-acolo, băiete! N-o să ajungi niciodată un bun călăreţ dacă te ascunzi în spatele mamei tale.

— Muşcă?

— Trebuie să ţii palma întinsă când îl hrăneşti, i-a explicat William. Aşa, nu poate să muşte.

A întins palma lui Henry şi i-a arătat cum mănâncă un cal.

— Merge la galop? l-a întrebat Catherine. Ştii, la fel ca şi calul mamei?

— Nu poate merge la fel de repede, dar merge la galop, răspunse William. Şi poate să sară.

Henry a făcut ochii cât farfuriile.

— Pot să sar cu el?

William s-a ridicat şi mi-a zâmbit.

— Întâi trebuie să înveţi să te ţii în şa, să mergi la pas, la trap şi la galop uşor. Apoi poţi să treci la lupta cu lancea şi la salturi.

— Mă înveţi? l-a întrebat Catherine. Mă înveţi, nu-i aşa? Stai cu noi toată vara şi învaţă-ne să călărim!

Zâmbetul lui William era neruşinat de triumfător.

— Ei bine, mi-ar plăcea, desigur. Dacă mama voastră îmi dă voie să rămân.

Copiii s-au întors pe dată spre mine.

— Spune da! m-a implorat Catherine.

— Te rog! a stăruit Henry.

— Dar vă pot învăţa eu să călăriţi.

— Nu şi să luptăm cu lancea! a exclamat Henry. Iar tu călăreşti pe-o parte. Eu trebuie să călăresc drept. Nu-i aşa, domnule? Trebuie să călăresc drept, fiindcă sunt băiat şi voi fi bărbat.

William m-a privit peste capul fiului meu, care se bâţâia nerăbdător.

— Ce spuneţi, lady Carey? Pot să rămân aici peste vară şi să-l învăţ pe fiul Domniei Voastre să călărească drept?

Mi-am ascuns amuzamentul.

— Foarte bine. Le puteţi cere servitorilor din casă să vă pregătească o odaie, dacă vreţi.

În fiecare dimineaţă, William Stafford şi cu mine ne plimbam ceasuri întregi împreună cu copiii, care erau aşezaţi în şa pe poneii lor. După cină le puneam poneilor hăţuri lungi, de instrucţie şi-i lăsam să meargă la pas, la trap şi apoi la galop uşor, în cerc, iar copiii se agăţau de ei ca două mici grămăjoare însufleţite.

William avea o răbdare nesfârşită cu ei. Avea grijă să-i înveţe câte ceva nou în fiecare zi, deşi bănuiam că totodată avea grijă să nu-i înveţe prea repede. Voia ca ei să poată călări singuri la sfârşitul verii, dar nu mai devreme.

— N-ai o casă a dumitale unde să mergi? l-am întrebat deloc amabil într-o seară, în timp ce ne întorceam la castel, fiecare cu un ponei de frânghie.

Soarele cobora în spatele turnurilor, iar castelul arăta ca un mic palat de basm, cu ferestrele scăldate într-o lumină trandafirie şi, în spatele lui, cerul palid, brăzdat de nori.

— Tatăl meu locuieşte în Northampton.

— Eşti singurul lui fiu?

Întrebarea-cheie l-a făcut să zâmbească.

— Nu, sunt al doilea fiu: bun de nimic, milady. Dar, dacă voi putea, îmi voi cumpăra o mică fermă în Essex. Mi-am pus în cap să fiu proprietarul unei ferme mici.

— De unde veţi lua banii? am întrebat curioasă. Nu cred că unchiul meu vă plăteşte prea bine.

— Am slujit pe o corabie şi am primit ceva bani dintr-o pradă, acum câţiva ani. Am destul ca să încep. Şi pe urmă voi căuta o femeie căreia să-i placă să trăiască într-o casă frumoasă, în mijlocul câmpurilor sale, şi să ştie că nimic – nici puterea prinţilor, nici răutatea reginelor – n-o poate atinge.

— Reginele şi prinţii te pot atinge oricând. Altfel n-ar fi regine şi prinţi.

— Da, dar poţi să fii atât de neînsemnat, încât să nu prezinţi interes pentru ei. Un pericol ar fi băiatul tău. Câtă vreme văd în el moştenitorul tronului, nu-l vor scăpa nici o clipă din ochi.

— Dacă Anne va naşte un băiat, va renunţa la al meu, am spus.

Fără să-mi dau seama, îi urmasem firul gândurilor ca şi cum mi-aş fi potrivit pasul după al lui. Iar el, viclean, nu spusese nimic care să mă neliniştească.

— Mai mult chiar, va dori ca el să se afle departe de curte. Ar putea să stea cu noi şi l-am putea creşte ca pe un mic cavaler de la ţară. Nu e o viaţă rea pentru un bărbat. Poate cea mai bună viaţă posibilă. Nu-mi place la curte. Iar acum, de câţiva ani, nu ştii niciodată cum stai.

Am ajuns la podul mobil şi, ca şi cum am fi fost înţeleşi, i-am ajutat pe copii să descalece. Catherine şi Henry au fugit în casă în timp ce William şi cu mine am dus poneii în curtea grajdurilor. Doi băieţi au venit să-i ia.

— Veniţi la cină? l-am întrebat pe un ton nepăsător.

— Desigur, mi-a răspuns.

Mi-a făcut o mică plecăciune şi s-a îndepărtat.

Abia în odaia mea, când am îngenuncheat ca să mă rog în seara aceea şi m-am trezit că gândurile îmi rătăcesc aiurea, cum se întâmplă întotdeauna, mi-am dat seama că l-am lăsat să-mi vorbească de parcă eu aş fi fost femeia care şi-ar fi dorit o casă frumoasă în mijlocul propriilor câmpuri şi pe William Stafford în patul conjugal.

Dragă Mary,

Vom sosi la Richmond ca să petrecem toamna, iar în iarnă vom merge la Greenwich. Regina nu va mai locui niciodată sub acelaşi acoperiş cu regele. Va pleca la More, vechea reşedinţă a lui Wolsey din Hertfordshire, iar regele îi va îngădui să-şi ia propria curte acolo, ca să nu se plângă că e prost tratată.

Nu vei mai fi în serviciul ei, mă vei sluji doar pe mine.

Regele şi cu mine avem încredere că Papa este îngrozit de ceea ce ar putea face regele cu Biserica din Anglia. Suntem siguri că va decide în favoarea noastră imediat ce curtea se va aduna din nou în toamnă. Mă pregătesc pentru nuntă în toamnă şi, la scurt timp după aceea, pentru încoronare. Totul e aproape încheiat – pizmă pentru cine pizmuieşte!

Unchiul s-a purtat foarte rece cu mine, iar ducele de Suffolk s-a întors împotriva mea. Henric l-a trimis de la curte vara asta şi m-am bucurat să văd că i se dă o lecţie. Sunt prea mulţi oameni care mă pizmuiesc şi mă urmăresc. Mary, vreau să fii la Richmond când sosesc. Nu ai voie s-o vizitezi pe re... pe Caterina de Aragon la More. Şi nu ai voie să rămâi la Hever. Fac toate astea pentru fiul tău în aceeaşi măsură în care le fac pentru mine, iar tu mă vei ajuta.

Anne.

Toamna anului 1531

În toamna aceea, când m-am întors la curte, mi-am dat seama că regina fusese în sfârşit înlăturată. Anne îl convinsese pe Henric că nu mai avea nici un rost să păstreze aparenţele de soţ bun. Puteau la fel de bine să-şi arate chipul neruşinat în faţa lumii şi să-i sfideze pe toţi cei care li se împotriveau.

Henric s-a arătat generos. Caterina de Aragon trăia în condiţii foarte bune la More şi primea ambasadori aflaţi în vizită, ca şi cum ar fi fost în continuare o regină iubită şi onorată. Avea un personal de peste două sute de oameni, dintre care cincizeci erau slujitoare personale. Nu erau cele mai bune dintre femeile tinere: acelea se adunau toate la curtea regelui şi ajungeau să facă parte din personalul lui Anne. Ea şi cu mine am petrecut o zi veselă alocând curţii reginei tinerele femei care nu ne plăceau. În felul acesta ne-am descotorosit de şase fete Seymour şi am râs închipuindu-ne ce mutră va face sir John Seymour când va afla.

— Aş vrea s-o putem trimite pe nevasta lui George s-o slujească pe regină! am zis eu. Ar fi mult mai fericit dacă ar veni acasă şi ar constata că a dispărut.

— Prefer s-o ţin aici, unde o pot supraveghea, decât s-o trimit undeva unde poate pricinui mai multe necazuri. În jurul reginei vreau doar nulităţi.

— Nu se poate să-ţi fie în continuare teamă de ea! Ai distrus-o complet.

Anne a clătinat din cap.

— Câtă vreme va trăi, nu voi fi în siguranţă. După cum nici ea nu va fi în siguranţă câtă vreme voi trăi eu. Acum nu mai e doar o chestiune de bărbat sau de tron. E ca şi cum eu aş fi umbra ei, iar ea – umbra mea. Suntem legate una de

alta până la moarte. Una din noi trebuie să învingă pe deplin şi nici una dintre noi nu poate fi sigură că a învins decât când cealaltă e moartă şi îngropată.

— Cum ar putea ea să învingă? am întrebat. Regele nici măcar n-o va mai vedea.

— Nu ştii cât de mult mă urăsc oamenii! a şoptit Anne.

A trebuit să mă aplec spre ea ca s-o aud.

— Acum, când ne aflăm în procesiune, mergem de la o reşedinţă la alta şi nu ne oprim deloc în sate. Oamenii au auzit zvonurile de la Londra şi nu mă mai văd ca pe fata frumoasă care călăreşte lângă rege, ci ca pe femeia care a distrus fericirea reginei. Dacă zăbovim într-un sat, oamenii strigă tot felul de lucruri împotriva mea.

— Nu se poate!

Ea a dat din cap.

— Iar când regina a venit la Londra şi a dat un banchet, în faţa palatului Ely s-au adunat o mulţime de oameni şi toţi îi strigau binecuvântări şi-i promiteau că nu-şi vor pleca niciodată genunchii în faţa mea.

— O mână de servitori morocănoşi.

— Şi dacă e mai mult de-atât? a întrebat posomorâtă Anne. Dacă mă urăşte toată ţara? Ce crezi că va simţi regele când îi va auzi huiduindu-mă şi blestemându-mă? Crezi că un om ca Henric poate suporta să fie blestemat când umblă călare? Un om ca Henric, obişnuit încă din copilărie cu laudele?

— Se vor obişnui. Preoţii vor spune la biserică, în predicile lor, că eşti soţia lui, iar când le vei dărui un fiu, îşi vor schimba purtarea într-o clipă – vei fi salvatoarea ţării.

— Da, a spus ea. De asta atârnă totul, nu-i aşa? Un fiu.

Anne avea dreptate să se teamă de mulţime. Cu puţin înainte de Crăciun am plecat de la Greenwich în susul fluviului, ca să cinăm la familia Trevelyan. Nu era o ieşire oficială a curţii. Nimeni nu ştia că ne ducem acolo. Regele lua cina în particular cu doi ambasadori din Franţa, iar Anne a avut chef să iasă în oraş. Am mers cu ea, împreună cu doi gentilomi de-ai regelui şi două doamne. Pe fluviu era frig, aşa că eram toţi înfăşuraţi în blănuri călduroase. Nimeni de pe ţărm nu ne-ar fi putut zări feţele când barca a oprit în dreptul scărilor reşedinţei Trevelyan şi am coborât.

Dar cineva ne-a văzut şi a recunoscut-o pe Anne, iar înainte să apucăm măcar să mâncăm, în sală a intrat în grabă un servitor, care i-a şoptit lordului Trevelyan că spre casa lui se îndrepta o mulţime. Privirea rapidă pe care acesta i-a aruncat-o lui Anne ne-a lămurit pe dată pentru cine venea mulţimea.

— Aţi face bine să plecaţi, a zis pe un ton lipsit de politeţe lordul. Nu vă pot garanta că vă veţi afla în siguranţă aici.

— De ce nu? l-a întrebat Anne. Puteţi închide porţile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunt cu miile!

Teama îl făcea să ridice vocea. Ne-am ridicat cu toţii în picioare.

— Nu se îndreaptă încoace o bandă de flăcăiandri ucenici, ci o mulţime care jură că vă va spânzura de grindă! Lady Anne, aţi face bine să luaţi barca şi să vă întoarceţi la Greenwich.

Ea a şovăit o clipă, auzindu-l cât e de hotărât s-o vadă plecată din casa sa.

— Barca e pregătită?

Cineva a ieşit în goană din sală, strigând după vâslaşi.

— Sunt sigur că-i putem înfrânge! a spus Francis Weston. Câţi oameni aveţi aici, lord Trevelyan? Putem să ne batem cu mulţimea, să le dăm oamenilor ălora o lecţie şi apoi să cinăm.

— Am trei sute de oameni... a început lordul.

— Păi atunci haideţi să-i înarmăm şi...

— Mulţimea numără acum opt mii de oameni şi creşte cu fiecare stradă pe care trece!

S-a lăsat o tăcere uluită.

— Opt mii? a şoptit Anne. Opt mii de oameni mărşăluiesc pe străzile Londrei porniţi împotriva mea?!

— Repede! a spus lady Trevelyan. Pentru numele lui Dumnezeu, duceţi-vă la barcă!

Anne şi-a înşfăcat pelerina din mâinile servitoarei, iar eu am luat o alta, care nici măcar nu era a mea. Doamnele venite cu noi plângeau de frică. Una dintre ele a fugit la etaj – se temea să meargă pe fluviu, în caz că mulţimea venea după noi pe apele întunecate. Anne a ieşit în goană din casă şi a străbătut în grabă grădina cufundată în beznă. S-a suit în barcă, iar eu am urmat-o imediat. Francis şi William ne însoţeau. Ceilalţi au aruncat în barcă frânghiile ce o ţineau la chei şi au împins-o. Nu voiau să vină cu noi.

— Ţineţi capul jos şi staţi acoperite! a strigat cineva.

— Și dați jos stindardul regal!

Era un moment umilitor. Unul dintre vâslași a scos cuțitul și a tăiat frânghiile ce susțineau stindardul regal, de teamă că oamenii din Anglia vor vedea steagul propriului lor rege. N-a reușit să-l apuce bine și steagul i-a alunecat din mâini și a căzut peste bord. L-am privit cum se răsucește în apă și se scufundă.

— Lăsați asta! Vâsliți! a strigat Anne, cu fața acoperită de blănuri.

M-am ghemuit lângă ea și ne-am agățat una de alta. O simțeam cum tremură.

Când barca a pornit, purtată de curentul puternic și capricios, am putut vedea mulțimea. Oamenii țineau în mâini făclii aprinse; vedeam sclipirile lor săltărețe reflectate în apa neagră. Șirul de lumini părea să se întindă la nesfârșit. Îi auzeam de peste apă strigând blesteme la adresa surorii mele. După fiecare strigăt violent izbucnea o furtună de urlete de încuviințare, o furtună de ură fățișă. Anne s-a ghemuit și mai mult în barcă și s-a agățat și mai strâns de mine, tremurând de frică.

Luntrașii vâsleau ca niște posedați, știind că nici unul dintre noi n-ar fi supraviețuit unui atac asupra bărcii pe o vreme ca aceea. Dacă mulțimea ar fi știut că suntem pe fluviul întunecat, ar fi desprins pietre de pavaj să le arunce în noi, ne-ar fi urmărit de-a lungul malului ca să ne prindă, ar fi găsit bărci în care să se urce și ar fi pornit după noi.

— Vâsliți mai repede! a șuierat Anne.

Înaintam neregulat, fiindu-ne prea teamă să batem toba sau să ținem ritmul cu strigăte. Voiam să ne strecurăm pe lângă mulțime la adăpostul întunericului. M-am uitat pe furiș peste marginea bărcii și am văzut luminile oprindu-se și șovăind, de parcă ar fi scrutat întunericul, de parcă oamenii din mulțime ar fi putut simți, cu receptivitatea supranaturală a fiarelor sălbatice, că femeia pe care o voiau își înăbușea în blănuri suspinele de groază la doar câțiva metri de ei.

Apoi procesiunea a înaintat spre casa Trevelyan. Urma cotitura râului și torțele păreau să se întindă pe kilometri întregi. Anne s-a ridicat în capul oaselor și și-a dat boneta pe spate. Avea o expresie uluită.

— Crezi că el mă va apăra de așa ceva? m-a întrebat pătimaș. În fața Papei, da – mai ales dacă asta înseamnă că

poate să păstreze chiar el zeciuiala cerută de Biserică. În fața reginei, da – mai ales dacă asta înseamnă că obține un fiu și moștenitor. Dar în fața supușilor săi, dacă vin după mine noaptea, cu torțe și frânghii? Crezi că atunci mă va susține?

În anul acela Crăciunul la Greenwich a fost liniștit. Regina i-a trimis regelui un minunat pocal din aur, pe care el i l-a trimis înapoi cu un mesaj foarte rece. Resimțeam tot timpul absența reginei. Era ca o casă din care lipsește mama îndrăgită. Nu pentru că ea ar fi fost sclipitoare sau provocatoare sau radioasă, cum era întotdeauna Anne – ajungea chiar să te obosească –, ci prin simplul fapt că fusese prezentă întotdeauna. Domnia ei durase atât de mult timp, încât foarte puțini oameni își puteau aminti curtea engleză fără ea.

Anne era hotărâtă să fie veselă, fermecătoare și neobosită. A cântat, a dansat și i-a dăruit regelui un set de săgeți în stil Biscaya, iar el i-a dăruit o odaie plină cu cele mai scumpe țesături pentru rochii. I-a oferit cheia odăii și a privit-o cum intră și se minunează, cuprinsă de încântare, cercetând valurile de țesături în culori vii suspendate pe suporturile aurii. A scăldat-o în daruri, și nu doar pe ea, ci pe toți cei din neamul Howard. Mie mi-a dăruit o frumoasă cămașă cu broderie neagră, bogată. Dar, chiar și așa, părea că suntem mai degrabă la un priveghi decât la o sărbătoare de Crăciun. Tuturor ne lipsea prezența conciliantă a reginei și toți ne întrebam ce făcea ea în frumoasa casă care-i aparținuse cardinalului – dușmanul ei până aproape de sfârșit, când găsise în cele din urmă curajul de-a recunoaște că ea avea dreptate.

Nimic nu-i putea înveseli pe curteni, cu toate că Anne ajunsese ca o umbră tot încercând să fie voioasă. Noaptea zăcea lângă mine în pat și o auzeam murmurând chiar și în somn, ca o femeie nebună.

Într-o seară am aprins o lumânare și am ridicat-o, ca s-o privesc. Avea ochii închiși, genele negre îi atingeau obrajii albi. Avea părul legat sub o bonetă de noapte la fel de albă ca și pielea ei. Cearcănele de sub ochi erau violete precum panselele. Părea fragilă. Iar buzele ei lipsite de culoare, întredeschise într-un surâs, murmurau mereu prezentări, vorbe de duh, replici spirituale rapide. Din când în când întorcea neliniștită capul pe pernă – acea fermecătoare întoarcere a

capului care îi ieşea atât de bine – şi râdea, un hohot gutural înspăimântător, venit din partea unei femei atât de hotărâte să reuşească, încât până şi-n cele mai profunde vise încerca să însufleţească o sărbătoare.

A început să bea vin dimineaţa. Vinul îi readucea culoarea în obraji şi îi făcea ochii să strălucească, ajutând-o să scape de oboseala şi nervozitatea care o dădeau gata. Odată mi-a trecut repede carafa când am intrat în odaie cu unchiul după mine.

— Ascunde-o! a şuierat disperată şi s-a întors spre el ţinând dosul mâinii la gură, ca unchiul să nu-şi dea seama că răsuflarea îi mirosea a băutură.

— Anne, trebuie să încetezi! i-am spus după plecarea lui. Toţi sunt cu ochii pe tine tot timpul. Sigur te va vedea cineva şi-i va spune regelui.

— Nu pot să încetez, a zis ea sumbru. Nu pot să încetez nimic, nici măcar pentru o clipă. Trebuie să o ţin aşa la nesfârşit, de parcă aş fi cea mai fericită femeie din lume. Mă voi căsători cu bărbatul pe care-l iubesc. Voi deveni regina Angliei. Sigur că sunt fericită! Sigur că sunt minunat de fericită. Nu poate exista în Anglia femeie mai fericită ca mine.

George urma să se întoarcă acasă imediat după Anul Nou, iar Anne şi cu mine am hotărât să organizăm o cină privată în odăile ei grandioase, ca să-i urăm bun venit. Am petrecut întreaga zi discutând cu bucătarii şi comandând tot ce aveau mai bun, iar după-amiaza am lâncezit pe banchetele de la fereastră, aşteptând să vedem barca lui George urcând fluviul, cu stindardul Howard fluturând. Eu am zărit-o prima, neagră pe fundalul amurgului, dar nu i-am spus lui Anne nici o vorbă, ci m-am strecurat afară din odaie şi am coborât în fugă scările, aşa că atunci când George a debarcat şi a pus piciorul pe chei, am fost singură, în braţele lui, şi pe mine m-a sărutat şoptind:

— Dumnezeule, surioară, cât mă bucur că sunt din nou acasă!

Când şi-a dat seama că pierduse prilejul de-a fi prima, Anne n-a alergat după mine, ci a aşteptat să-l întâmpine în odaia ei, în faţa marelui şemineu arcuit. El s-a înclinat şi i-a sărutat mâna şi abia apoi a strâns-o în braţe. Am lăsat femeile să plece şi am rămas doar noi, cei trei Boleyn, din nou împreună, aşa cum fuseserăm mereu.

George ne împărtășise la cină toate veștile lui, iar acum voia să știe tot ce se petrecuse cât lipsise de la curte. Am remarcat că Anne avea mare grijă ce-i spunea și ce nu. Nu i-a zis că nu putea ieși în oraș fără o gardă înarmată. Nu i-a zis că în zonele rurale fusese nevoită să treacă rapid prin sătucuri mici. Nu i-a zis că în seara de după moartea cardinalului Wolsey a născocit o piesă-mască, în care a și dansat, intitulată „Trimiterea cardinalului în iad“, care îi uluise pe toți cei care-o văzuseră, din cauza triumfului de prost gust asupra răposatului prieten al regelui. Nu i-a zis că episcopul Fisher continua să fie împotriva ei și nici că același episcop fusese la un pas să moară otrăvit. Văzând că nu-i spune lucrurile astea, am înțeles, cum înțelesesem și înainte, că se rușina de ceea ce devenea. Nu voia ca George să știe cât de adânc pătrunsese în inima ei putreziciunea ambiției. Nu voia ca el să știe că nu mai era surioara lui iubită, ci o femeie care învățase să riște totul, până și propriul suflet nemuritor, în bătălia pentru tronul de regină.

— Ție cum îți merge? m-a întrebat George. Cum îl cheamă?

Anne era perplexă.

— Ce tot spui acolo?

— Oricine poate vedea – sper că nu m-am înșelat! Marianne strălucește ca o lăptăreasă primăvara. Aș fi pus rămășag pe-o avere că e îndrăgostită.

Am roșit puternic.

— Așa credeam și eu, a zis fratele meu cu o mare satisfacție. Cine e?

— Mary nu are iubit, a spus Anne.

— Bănuiesc că se poate să fi pus ochii pe cineva fără permisiunea ta, a sugerat George. Bănuiesc că e posibil s-o fi ales cineva fără să vină să-ți ceară voie, doamnă regină.

— Ar face bine să nu, a spus ea fără pic de zâmbet. Am planuri pentru Mary.

George a fluierat fără zgomot.

— Dumnezeule, Annamaria, oricine ar crede că ești unsă deja regină!

Ea s-a întors spre el.

— Când voi fi, voi ști care-mi sunt prietenii. Mary e doamna mea de companie și voi menține ordinea în suita mea.

— Sunt sigur că acum poate să aleagă singură.

Anne a clătinat din cap.

— Nu şi dacă vrea să se afle în graţiile mele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Anne! Suntem rude! Te afli unde te afli pentru că Mary s-a dat la o parte pentru tine. Nu poţi să te întorci acum şi să te porţi precum Prinţesa Sângeroasă! Noi te-am pus unde eşti acum. Nu ne poţi trata ca pe nişte supuşi!

— Sunteţi nişte supuşi, a spus ea simplu. Tu, Mary, chiar şi unchiul Howard. Am făcut ca mătuşa mea să fie trimisă de la curte, am făcut să fie îndepărtat de la curte cumnatul regelui. Am făcut ca regina însăşi să fie alungată de la curte. Există cineva care se îndoieşte că-l pot trimite în exil dacă vreau? Nu. Poate că m-aţi ajutat să ajung unde sunt...

— Te-am ajutat?! Pe toţi dracii, te-am împins!

— Dar acum, că sunt aici, voi fi regină. Iar voi îmi veţi fi supuşi şi mă veţi sluji. Voi fi regină şi mama următorului rege al Angliei. Aşa că ai face bine, George, să ţii minte asta, căci nu ţi-o voi repeta.

Anne s-a ridicat de pe podea şi s-a îndreptat încet spre uşă. A aşteptat să i-o deschidă cineva şi, când a văzut că nici unul dintre noi nu sare în picioare să-i facă voia, a deschis-o singură, cu o mişcare bruscă. S-a întors din prag.

— Şi nu-mi mai spune Annamaria. Iar ei nu-i mai spune Marianne. Ea e Mary, cealaltă Boleyn. Iar eu sunt Anne, viitoarea regină Anne. Între noi două e o diferenţă ca de la cer la pământ. Nu avem un nume în comun. Ea e aproape o nimeni, iar eu voi fi regină.

A ieşit cu un mers ţeapăn, fără să se ostenească să închidă uşa. I-am auzit paşii îndreptându-se spre dormitor. Am aşteptat în tăcere până când am auzit uşa odăii ei trântindu-se.

— Dumnezeule mare! a exclamat George din toată inima. Ce cotoroanţă!

S-a ridicat şi a închis uşa prin care pătrundea un curent rece.

— De câtă vreme e aşa?

— Puterea ei a crescut treptat. Îşi închipuie că e de neatins.

— Şi chiar este?

— Regele e îndrăgostit până peste cap. Aşa că, da, cred că Anne se află în siguranţă.

— Şi el tot n-a avut-o?

— Nu.

— Dumnezeule mare, dar ce fac ăştia doi?!
— Totul, mai puţin fapta aceea. Ea nu îndrăzneşte s-o îngăduie.
— Cred că-l scoate din minţi! a spus George cu o satisfacţie sumbră.
— Nu numai pe el, ci şi pe ea, am adăugat. Aproape în fiecare seară el o sărută, o atinge, iar ea îl dezmiardă peste tot cu părul şi cu gura.
— Aşa vorbeşte cu toţi? Cum a vorbit cu mine?
— Mult mai rău. Şi o costă: pierde prieteni. Charles Brandon e acum împotriva ei, unchiul Howard s-a săturat de ea, s-au certat de-a dreptul cel puţin de două ori de la Crăciun încoace. Anne crede că e atât de ferită de pericole prin iubirea regelui, încât nu mai are nevoie de altă protecţie.
— Eu n-o să îngădui aşa ceva. O să i-o spun.
Mi-am păstrat expresia îngrijorată de soră, dar inima mi-a tresăltat de bucurie la gândul unei rupturi între Anne şi George. Dacă aş fi putut să-l atrag pe George de partea mea, aş fi avut un real avantaj în lupta de a-mi redobândi fiul.
— Şi, spune drept, chiar nu e nimeni pe care să fi pus ochii? m-a întrebat el.
— Un nimeni, am spus. Nu i-aş destăinui asta nimănui în afară de tine, George, aşa că păstrează secretul.
— Jur! a spus el, luându-mi amândouă mâinile şi trăgându-mă mai aproape. Nu suflu o vorbă, pe onoarea mea. Eşti îndrăgostită?
— O, nu, am spus, dând înapoi până şi în faţa simplei idei. Fireşte că nu. Dar el mi-a acordat puţină atenţie şi e plăcut ca un bărbat să te curteze.
— Aş fi crezut că e plină curtea de bărbaţi care te curtează.
— O, scriu poezii şi jură că vor muri din dragoste. Dar el... el e ceva mai... cu picioarele pe pământ.
— Cine e?
— Un nimeni, am repetat. Aşa că nu mă gândesc la el.
— Păcat că nu poţi să-l ai, a zis George cu o candoare frăţească.
N-am răspuns câteva clipe. Mă gândeam la zâmbetul atrăgător şi intim al lui William Stafford.
— Da, am spus foarte încet. Păcat, dar nu pot.

Primăvara anului 1532

Necunoscând furia oamenilor, George ne-a invitat, pe Anne și pe mine, să mergem cu el călare în josul fluviului, să cinăm la o mică tavernă și apoi să ne întoarcem. Mă așteptam ca Anne să refuze, să-i spună că nu mai e în siguranță când iese călare singură, dar n-a zis nimic. S-a îmbrăcat cu o rochie neobișnuit de închisă la culoare, și-a tras mult pe ochi pălăria de vânătoare și și-a lăsat acasă colierul distinctiv cu B-ul de aur.

Încântat să fie iarăși în Anglia, călărind cu surorile sale, George n-a remarcat purtarea și îmbrăcămintea discretă a lui Anne. Dar când ne-am oprit la cârciumă, bătrâna neîngrijită care ar fi trebuit să ne servească a privit-o pieziș pe Anne și a plecat. După câteva clipe și-a făcut apariția stăpânul casei, ștergându-și mâinile cu șorțul de lucru, și ne-a anunțat că pâinea și brânza pe care voia să ni le pună dinainte se stricaseră și că în casa lui nu se găsea nimic altceva de mâncare.

George și-ar fi ieșit din fire, dar Anne a pus mâna pe brațul lui și a spus că n-avea importanță, că puteam să mergem la mănăstirea din apropiere și să mâncăm acolo. El s-a lăsat călăuzit de ea și am avut parte de o masă bună. Regele era acum un motiv de groază în toate abațiile și mănăstirile din țară. Numai servitorii, mai puțin cunoscători într-ale politicii decât călugării, s-au uitat chiorâș la Anne și la mine și au făcut speculații șoptite: care dintre noi era vechea târfă și care era cea nouă.

Pe când călătoream spre casă, cu soarele rece în spate, George a dat pinteni calului și s-a apropiat de mine.

— Aşadar toţi ştiu, a spus el sec.

— De la Londra până departe la ţară. Nu-mi dau seama cât de departe au ajuns veştile.

— Şi nu văd pe nimeni aruncându-şi pălăria în aer şi aclamând.

— Nu, nu vei vedea aşa ceva.

— Aş fi crezut că o englezoaică frumoasă va fi pe placul oamenilor. E frumoasă, nu-i aşa? Flutură mâna în trecere, dă de pomană şi tot restul?

— Face toate astea. Dar femeile se încăpăţânează s-o placă pe bătrâna regină. Spun că, dacă regele Angliei repudiază o soţie loială şi cinstită pentru că are chef de schimbare, nici o femeie nu mai e în siguranţă.

George tăcu câteva clipe.

— Oamenii fac şi altceva decât să cârtească?

— Am fost prinse într-o revoltă în Londra. Iar regele spune că nu e deloc sigur pentru ea să iasă în oraş. E ţinta urii, George, şi oamenii spun tot felul de lucruri despre ea.

— Ce fel de lucruri?

— Că e vrăjitoare şi că l-a fermecat pe rege prin vrăji. Că e o criminală care ar otrăvi-o pe regină dacă ar putea. Că l-a făcut pe rege impotent cu toate celelalte femei, aşa încât să fie silit să se însoare cu ea. Că a nimicit copiii din pântecele reginei şi a făcut ca tronul Angliei să fie sterp.

George a pălit puţin şi mâna cu care ţinea hăţurile s-a încleştat în vechiul semn împotriva vrăjitoriei – degetul mare între arătător şi mijlociu, alcătuind semnul crucii.

— Şi oamenii spun asta în public? Ar fi cu putinţă ca regele să audă?

— Ce e mai rău nu ajunge la el, dar mai devreme sau mai târziu îi va spune cineva.

— N-o să creadă o vorbă, nu-i aşa?

— Unele din lucrurile astea le spune chiar el. Spune că e posedat. Spune că ea l-a vrăjit şi că nu se poate gândi la altă femeie. Când le rosteşte el sunt vorbe de dragoste, dar dacă sunt auzite de alţii... e primejdios.

George a încuviinţat din cap.

— Anne ar trebui să facă mai multe fapte bune şi să nu mai fie atât de afurisit de...

S-a întrerupt, căutând cuvântul potrivit.

— Senzuală, a zis într-un sfârşit.

M-am uitat în faţă. Chiar şi pe spinarea calului, chiar şi atunci când călărea doar cu rudele ei, Anne se legăna în şa într-un fel care te făcea să-ţi vină s-o prinzi de mijloc.

— E o Boleyn şi o Howard, am spus deschis. Dincolo de numele impozant suntem toate nişte căţele în călduri.

Aşteptând la poarta palatului Greenwich la sosirea noastră, William Stafford a dus un deget la pălărie şi mi-a remarcat surâsul tainic. După ce am descălecat şi Anne a intrat prima înăuntru, el s-a oprit la uşă şi m-a tras deoparte.

— Vă aşteptam, a zis fără vreo formulă de salut.

— Am văzut.

— Nu-mi place să călăriţi fără mine, zona de ţară nu oferă siguranţă fetelor Boleyn.

— Fratele nostru a avut grijă de noi. A fost plăcut să ieşim fără o suită numeroasă.

— O, asta vă pot oferi! Simplitate – v-o pot oferi din belşug.

Am râs.

— Mulţumesc.

A rămas cu mâna pe braţul meu, ca să mă reţină lângă el.

— După ce regele şi sora Domniei Voastre se vor căsători, veţi fi măritată cu un bărbat ales de ei.

I-am privit faţa pătrată şi arsă de soare.

— Şi?

— Şi, dacă aţi vrea să vă căsătoriţi cu un bărbat care are un conac frumuşel şi câteva câmpuri în jur, ar trebui s-o faceţi înainte de nunta surorii Domniei Voastre. Cu cât veţi amâna mai mult, cu atât va fi mai greu.

Am şovăit. M-am îndepărtat de el şi m-am întors puţin, zâmbindu-i şi privindu-l pieziş pe sub gene. L-am lămurit dulce:

— Dar nimeni nu m-a cerut. Va trebui să mă împac cu văduvia pentru tot restul zilelor mele. Absolut nimeni nu m-a cerut de soţie.

De data asta nu-şi putea găsi cuvintele.

— Dar am crezut... a început el.

Mi-a scăpat un chicotit de încântare. I-am făcut o reverenţă adâncă şi m-am întors spre palat. În timp ce urcam scările, am aruncat o privire în urmă şi l-am văzut aruncându-şi

pălăria pe jos și dând cu piciorul în ea și am simțit bucuria pe care o încearcă orice femeie când știe că a pus pe jar un bărbat chipeș.

Nu l-am văzut o săptămână întreagă, cu toate că mi-am făcut de lucru prin curtea grajdurilor, prin grădină și pe malul apei, unde m-ar fi putut găsi. Într-o zi, când suita unchiului a trecut pe lângă mine, am cercetat-o cu atenție, însă n-am reușit să-l descopăr printre cei două sute de bărbați în livreaua Howard. Știam că mă port ca o neghioabă, dar îmi spuneam că nu e nimic rău în a căuta un bărbat atrăgător și a-l tachina.

Nu l-am văzut o săptămână, apoi încă o săptămână. Într-o dimineață caldă de aprilie, pe când unchiul și cu mine îi priveam pe rege și pe Anne jucând popice, l-am întrebat într-o doară:

— Omul acela... William Stafford... mai e în slujba ta?

— A, da, zise unchiul. Dar i-am dat o lună de concediu.

— A plecat de la curte?

— Mi-a spus că i s-a năzărit să se însoare. S-a dus să vorbească cu tatăl lui și să cumpere o locuință pentru viitoarea nevastă.

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Credeam că e însurat deja, am spus, alegând calea cea mai puțin primejdioasă.

— O, nu, e un mare fustangiu, mi-a răspuns unchiul, cu gândul mai mult la rege și la Anne. Una dintre doamnele de la curte a fost îndrăgostită rău de el, se gândea să se mărite cu el și să renunțe la viața de la curte ca să trăiască cu el și cu un cârd de găini. Îți poți închipui una ca asta?!

— Ce neghiobie!

Îmi simțeam gura uscată. M-am străduit să înghit.

— Și-n tot timpul ăsta, nu mă îndoiesc, el era logodit cu vreo fetișcană de la țară, a spus unchiul. Așteptând pesemne ca ea să ajungă la vârsta măritișului. Luna asta lipsește ca să se însoare, iar apoi se va întoarce. E un om de ispravă, foarte de încredere. Te-a dus la Hever, nu-i așa?

— De două ori. Și a găsit poneii pentru copii.

— E bun la lucruri dintr-astea, a zis unchiul. Cred că va ajunge departe. Aș putea să-l avansez, să-l pun să-mi conducă grajdurile, să-mi fie mai-marele pentru cai.

S-a oprit şi, pe neaşteptate, a întors spre mine ochii negri, ca două torţe strălucitoare.

— N-a flirtat cu tine, sper.

I-am răspuns cu o privire de indiferenţă absolută:

— Un om aflat în serviciul tău? Bineînţeles că nu.

— Bine, a spus unchiul, deloc impresionat. Dacă are un cât de mic prilej, se poartă ca un nemernic.

— Cu mine n-are nici o şansă.

Anne şi cu mine eram gata de culcare – îmbrăcate în cămaşă de noapte, servitoarele trimise în odaia lor – când s-a auzit bătaia familiară în uşă.

— Nu poate fi decât George, a spus Anne. Intră!

Chipeşul nostru frate stătea în uşă cu o carafă cu vin într-o mână şi trei pocale în cealaltă.

— Am venit să mă închin la altarul frumuseţii!

Era ameţit bine.

— Poţi intra, am spus. Suntem minunat de frumoase.

George a închis uşa cu o lovitură de picior.

— Mult mai bine în lumina lumânării, a zis el, cercetându-ne. Dumnezeule mare, cred că Henric înnebuneşte când se gândeşte că a avut-o pe una dintre voi, că o vrea pe cealaltă şi că n-o poate avea pe nici una!

Pe Anne nu o încânta deloc să i se amintească faptul că regele îmi fusese amant.

— E întotdeauna atent cu mine, a răspuns ea.

George s-a uitat la mine şi a dat ochii peste cap.

— Vin?

Am luat fiecare câte un pocal şi George a mai aruncat un buştean pe foc. De cealaltă parte a uşii s-a auzit un zgomot abia perceptibil. George, dintr-odată agil şi iute, s-a îndreptat spre uşă într-o clipă şi a deschis-o cu o smucitură. În prag se afla Jane Parker, tocmai îndreptându-se de spate – stătuse aplecată ca să se uite pe gaura cheii.

— Draga mea soţie! a exclamat George cu un glas dulce ca mierea. Dacă mă vrei în patul tău, nu trebuie să bântui prin jurul odăilor surorii mele, e de-ajuns să mi-o ceri!

Ea a roşit până la rădăcina părului şi s-a uitat pe lângă el în odaie, la Anne, care stătea în pat, cu umărul dezgolit de cămaşa de noapte ce îi alunecase, şi la mine, îmbrăcată în ţinută de noapte, care şedeam lângă foc. Ceva din felul în

care ne-a privit m-a făcut să tresar. Mă făcea întotdeauna să mă simt ruşinată, de parcă aş fi făcut ceva necuvenit. Lăsa impresia că dorea să comploteze cu noi. Avea aerul că voia să afle secrete murdare şi să le împărtăşească.

— Treceam pe lângă uşă şi am auzit voci, a spus cu stângăcie. M-am temut că o deranjează cineva pe lady Anne. Mă pregăteam să bat la uşă, ca să mă asigur că e totul în regulă.

— Aveai de gând să baţi la uşă cu urechea? a întrebat George nedumerit. Cu nasul?

— Of, George, las-o baltă, am spus brusc. Jane, totul e în regulă. George a venit să bea un pocal de vin cu noi şi să ne spună noapte bună. Se întoarce imediat în odaia lui.

N-a părut câtuşi de puţin recunoscătoare pentru intervenţia mea.

— Poate să se întoarcă sau nu. Poate să rămână aici toată noaptea, dacă asta pofteşte!

— Pleacă, a spus Anne simplu.

A rostit cuvântul cu aerul că nu se cobora să se certe cu Jane. George s-a înclinat şi a trântit repede uşa în nasul lui Jane. S-a întors, s-a lipt cu spatele de uşă şi, fără să-i pese că ea avea să-l audă cu siguranţă, a râs.

— Ce pui de şarpe! a strigat el. O, Mary, n-ar trebui să te cobori la nivelul ei. Urmează exemplul lui Anne: „Pleacă". Dumnezeule mare! A fost copios: „Pleacă".

S-a întors lângă foc şi a turnat vin pentru toţi. Mi-a dat mie primul pocal, pe al doilea i l-a întins lui Anne, apoi l-a ridicat pe-al său ca să închine în cinstea noastră. Anne n-a ridicat pocalul şi nici nu i-a zâmbit, ci a zis:

— Data viitoare mă vei servi pe mine prima.

— Poftim? a exclamat George nedumerit.

— Când torni vin în pocale, primul trebuie să mi-l oferi mie. Când deschizi uşa odăii mele de culcare, trebuie să mă întrebi dacă vreau să primesc oaspeţi. Voi fi regină, George, şi va trebui să înveţi să mă serveşti ca pe-o regină.

George nu s-a răstit la ea, aşa cum făcuse la întoarcerea din Europa. Chiar şi în acel scurt răstimp reuşise să-şi dea seama că Anne avea o mare putere. Nu-i păsa dacă se certa cu unchiul sau cu oricare dintre bărbaţii de la curte care i-ar fi putut fi aliaţi. Nu-i păsa cine o ura, câtă vreme îl avea pe rege la degetul mic. Şi putea distruge orice bărbat, dacă aşa voia.

George a pus pocalul jos, pe marginea căminului, şi s-a cățărat pe pat, în patru labe, cu faţa la doar câţiva centimetri de a ei.

— Mica mea viitoare regină, a gângurit el.

Această intimitate a îmblânzit chipul lui Anne.

— Mica mea prinţesă, a şoptit el.

A sărutat-o blând pe nas, apoi pe buze şi a implorat-o:

— Nu fi scorpie cu mine! Ştim cu toţii că eşti prima doamnă a regatului, dar fii dulce cu mine, Anne. Vom fi cu toţii mult mai fericiţi dacă vei fi dulce cu mine.

Ea a zâmbit fără voie şi l-a prevenit:

— Trebuie să-mi arăţi respect deplin.

— Mă voi lungi sub copitele calului tău! a promis George.

— Și să nu-ţi mai iei niciodată libertăţi.

— Mai curând aş muri!

— Atunci vino încoace şi voi fi dulce cu tine.

El s-a aplecat şi a sărutat-o din nou. Anne a închis ochii, iar buzele ei au surâs şi apoi s-au desfăcut. Am privit cum el se apropie şi mai mult şi degetul lui îi caută umărul gol şi-apoi îi mângâie gâtul. Am privit, fascinată şi îngrozită, cum degetele lui se strecoară în părul lucios al lui Anne, dându-i capul pe spate pentru sărut. Apoi ea a deschis ochii cu un mic oftat.

— Ajunge.

L-a împins cu blândeţe de pe pat. George şi-a reluat locul lângă foc şi ne-am prefăcut cu toţii că n-a fost decât un sărut frăţesc.

A doua zi, Jane Parker era la fel de încrezătoare în sine ca oricând. Mi-a zâmbit, i-a făcut o reverenţă lui Anne şi i-a întins pelerina, căci Anne se pregătea să plece la plimbare cu regele pe malul apei.

— M-aş fi aşteptat să fiţi nemulţumită azi, milady.

Anne a luat pelerina.

— De ce?

— Veştile, a spus Jane.

— Ce veşti? am întrebat, astfel încât Anne să nu pară curioasă.

Jane mi-a răspuns, dar o observa pe Anne.

— Contesa de Northumberland divorţează de Henry Percy.

Anne s-a clătinat o clipă și s-a albit la față.

— O! am strigat, ca să-i distrag atenția de la Anne. Ce scandal! De ce să divorțeze de el? Ce idee! Ce mare greșeală din partea ei!

Anne își revenise, dar Jane o văzuse.

— O, spune că de fapt căsătoria lor nu a fost validă din capul locului, a zis Jane cu o voce moale precum mătasea. Spune că a existat un contract anterior. Spune că în tot acest timp el a fost căsătorit cu Domnia Voastră, lady Anne.

Anne înălță capul și-i zâmbi lui Jane.

— Lady Rochford, recunosc că-mi aduci cele mai extraordinare vești. Și îți alegi cel mai ciudat moment ca să mi le aduci. Aseară te furișai și ascultai la ușa mea, iar acum ești tot atât de plină de vești proaste pe cât e plin de viermi un câine mort. Dacă contesa de Northumberland nu e fericită în căsnicie, sunt sigură că o compătimim cu toatele.

S-a auzit un murmur dinspre doamne – mai mult curiozitate bolnăvicioasă decât compasiune.

— Dar dacă vrea să susțină că Henry Percy a fost logodit cu mine, acest lucru este pur și simplu o minciună. În orice caz, regele mă așteaptă, iar dumneata mă faci să întârzii.

Anne și-a legat pelerina și a ieșit ca o furtună din odaie. Două-trei doamne au urmat-o, așa cum ar fi trebuit să facă toate. Dar restul au rămas în urmă, strângându-se în jurul lui Jane Parker, avide de scandal.

— Jane, sunt sigură că regele ar dori să o însoțești pe lady Anne, am spus cu maliție.

A fost silită să plece pe dată. A urmat-o pe Anne afară din odaie, iar celelalte s-au luat după ea. Eu mi-am ridicat poalele rochiei și am dat fuga, ca o școlăriță, în apartamentele unchiului.

El se afla la masa de lucru, cu toate că era după-amiază devreme. Lângă el, un secretar scria după dictare rapoarte. Unchiul s-a încruntat văzându-mă că bag capul pe ușă, apoi mi-a făcut semn să intru și să aștept.

— Ce este? m-a întrebat. Sunt ocupat. Tocmai am aflat că Thomas More e nemulțumit de acțiunea regelui împotriva reginei. Nu mă așteptam să-i placă, dar speram s-o poată

înghiți, în ciuda a ceea ce-i dictează conştiinţa. Aş da o mie de coroane ca Thomas More să nu mi se împotrivească făţiş.

— E altceva, am spus scurt. Dar important.

Unchiul i-a făcut semn secretarului să plece.

— Anne? m-a întrebat el.

Am încuviinţat. Acum alcătuiam o afacere de familie, iar Anne era bunul nostru de vânzare. Unchiul ştia, fără să-i mai spun, că dacă dădeam fuga în odaia lui într-o după-amiază, asta însemna că negoţul nostru se confrunta cu o criză.

— Jane ne-a anunţat adineaori că contesa de Northumberland vrea să ceară divorţul de Henry Percy, am zis în grabă. Jane spunea că aceasta susţine că Henry Percy a avut un contract anterior cu Anne.

— Pe toţi dracii! a înjurat unchiul.

— Ştiai?

— Desigur că ştiam că se gândeşte la asta. Dar credeam că va invoca abandonul sau cruzimea sau sodomia sau mai ştiu eu ce. Credeam că am făcut-o noi să lase deoparte povestea cu contractul anterior.

— Noi?

S-a încruntat supărat.

— Noi. Nu contează cine, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi Jane de unde ştie? m-a întrebat enervat.

— O, Jane le ştie pe toate! Aseară trăgea cu urechea la uşa lui Anne.

— Ce-ar fi putut să audă? s-a interesat unchiul – maestrul spion din el era mereu în alertă.

— Nimic, am spus cu fermitate. George era acolo şi nu făceam decât să vorbim şi să bem un pocal cu vin.

— Nimeni altcineva în afară de George? m-a întrebat răstit.

— Cine altcineva putea să fie?

— Tocmai asta te întreb.

— Nu te poţi îndoi de castitatea lui Anne!

— Anne îşi petrece viaţa atrăgând bărbaţii în capcană.

Nici măcar eu nu puteam accepta această nedreptate.

— Îl atrage în capcană pe rege, după cum i-ai poruncit.

— Unde e Anne acum?

— În grădină, cu regele.

— Du-te fără întârziere la ea şi spune-i să nege totul în ceea ce-l priveşte pe Henry Percy. N-au existat nici un fel de logodnă şi nici un fel de contract. Doar un băiat şi o fată la vremea primăverii şi o afecţiune copilărească. Un paj care îi face ochi dulci unei doamne de companie. Nimic mai mult şi nici un fel de afecţiune din partea ei. Doar din partea lui. Ai înţeles?

— Sunt unii care ştiu că n-a fost aşa, l-am prevenit.

— Sunt cumpăraţi cu toţii. Mai puţin Wolsey, iar el e mort.

— E posibil să-i fi spus regelui atunci, demult, înainte să ştie cineva că regele se va îndrăgosti de Anne.

— E mort, a repetat cu uşurare unchiul. Nu poate să mai spună nimic. Şi toţi ceilalţi se vor da peste cap să-l asigure pe rege că Anne e tot atât de castă ca Fecioara Maria. Henry Percy mai repede ca oricine altcineva. Mai puţin afurisita aia de nevastă-sa, care-şi doreşte cu atâta disperare să scape de căsnicie, încât e dispusă să rişte totul.

— De ce-l urăşte atât de mult? m-am mirat.

A lăsat să-i scape un hohot tăios, ca un lătrat.

— Dumnezeule mare, Mary, eşti cea mai încântătoare neghioabă! Pentru că el *a fost* căsătorit cu Anne, iar ea ştie. Pentru că el a fost îndrăgostit de Anne, iar ea ştie. Şi pentru că pierderea lui Anne l-a făcut să se cufunde în melancolie şi de-atunci e un om distrus. Nu-i de mirare că nu vrea să fie soţia lui. Acum du-te şi găseşte-ţi sora şi ai grijă să minţi până îngheaţă apele. Deschide ochii aceia frumoşi şi înşiră minciuni pentru noi.

I-am găsit pe rege şi pe Anne plimbându-se pe malul fluviului. Ea îi vorbea cu seriozitate, iar el înclinase capul de parcă n-ar fi putut risca să piardă nici o vorbă. Anne a ridicat privirea când m-a văzut venind.

— Mary îţi poate spune, a zis ea. Pe-atunci, când eram doar o fată nouă la curte, ea îmi era tovarăşă de pat.

Henric a ridicat ochii spre mine. Pe chipul lui se putea citi suferinţa.

— E vorba de contesa de Northumberland, m-a lămurit Anne. Împrăştie calomnii despre mine ca să se salveze dintr-o căsnicie de care s-a săturat.

— Ce-ar putea spune?

— Vechiul scandal. Că Henry Percy a fost îndrăgostit de mine.

I-am zâmbit regelui cu toată căldura şi siguranţa de care eram în stare.

— Desigur că a fost, Maiestate! Nu mai ţineţi minte cum era când a sosit Anne la curte? Toţi erau îndrăgostiţi de ea. Iar Henry Percy se afla printre ei.

— S-a vorbit de o logodnă, a spus Henric.

— Cu contele de Ormonde? am răspuns repede.

— Nu s-a putut ajunge la o înţelegere privind zestrea şi titlul, a intervenit Anne.

— Între tine şi Henry Percy vreau să spun, a stăruit el.

— N-a fost nimic, a zis ea. Un băiat şi o fată la curte, o poezie, câteva vorbe, un fleac.

— Mi-a compus şi mie trei poezii, am spus. Era cel mai lones paj din câţi a avut vreodată un cardinal. Compunea mereu poezii pentru toată lumea. Ce păcat că s-a însurat cu o femeie lipsită de simţul umorului! Dar slavă Domnului că ea nu iubeşte poezia, căci altfel ar fi fugit de el chiar mai devreme!

Anne a râs, dar n-am reuşit să-i abatem lui Henric gândul de la asta.

— Ea susţine că a existat un contract, a stăruit el. Că tu şi el aţi fost logodiţi.

— Ţi-am spus că n-am fost, l-a contrazis Anne pe un ton uşor tăios.

— Dar de ce a spus că aţi fost, dacă nu e adevărat? a întrebat-o Henric.

— Ca să scape de soţul ei! s-a răstit Anne.

— Dar de ce a ales minciuna asta şi nu alta? De ce n-a spus că a fost însurat cu Mary, aici de faţă? Dacă şi ea a primit poezii de la el?

— Mă aştept să spună, am răspuns nebuneşte, sperând să amân izbucnirea lui Anne.

Dar furia începea să clocotească în ea şi nu putea s-o oprească. Şi-a retras mâna de pe braţul lui şi l-a întrebat mânioasă:

— Ce vrei să sugerezi? Ce vrei să spui despre mine? Că sunt pângărită?! Când stau în faţa ta şi-ţi jur că niciodată, absolut niciodată nu m-am uitat la alt bărbat? Iar tu – dintre

toţi oamenii din lume – mă acuzi că am avut un contract?! Tu! Tu, care m-ai urmărit şi m-ai curtat având o soţie în viaţă? Care dintre noi, crezi, are şanse mai mari să fie bigam? Bărbatul cu o soţie ţinută departe, într-o casă frumoasă din Hertfordshire, linguşită de propria-i curte, vizitată de toţi, o regină în exil, sau fata căreia i s-a compus cândva o poezie?!

— Căsătoria mea nu e validă! a ţipat Henric la ea. După cum ştiu toţi cardinalii din Roma!

— Dar a avut loc! După cum ştiu toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii din Londra! Dumnezeu ştie că ai cheltuit bani frumoşi cu ea! Atunci erai foarte fericit că ai făcut-o! Dar în cazul meu nu s-a întâmplat nimic, nu s-au făcut promisiuni, nu s-au dat inele, nimic, nimic, nimic! Şi tu mă chinui pentru nimicul ăsta!

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat el. Vrei să mă asculţi?

— Nu! a strigat ea, pierzându-şi cumpătul. Pentru că eşti un neghiob, iar eu sunt îndrăgostită de un neghiob şi de-aceea sunt şi mai neghioabă! Nu vreau să te-ascult, dar tu eşti dispus să dai ascultare fiecărui vierme răutăcios care-ţi picură otravă în ureche!

— Anne!

— Nu! a ţipat ea şi s-a smucit de lângă el.

Din doi paşi rapizi, a ajuns lângă ea şi a prins-o. Ea s-a năpustit la el şi l-a lovit în umerii căptuşiţi ai hainei. Jumătate din curte a tresărit văzându-l pe monarhul Angliei atacat, nimeni nu ştia ce să facă. Henric i-a prins mâinile şi i le-a strâns zdravăn la spate, ţinându-i faţa tot atât de aproape de-a lui ca şi când ar fi făcut dragoste, trupul lipit de-al lui, gura suficient de aproape ca să muşte sau să sărute. Am văzut expresia de dorinţă pătimaşă care i s-a ivit pe chip când a lipit-o de el.

— Anne, a spus, pe ton cu totul diferit.

— Nu, a repetat ea, dar zâmbea.

— Anne.

Ea a închis ochii, a dat capul pe spate şi l-a lăsat să-i sărute pleoapele şi buzele.

— Da, a şoptit ea.

— Dumnezeule mare! mi-a zis George la ureche. Aşa îl joacă?

Am încuviinţat. Ea s-a răsucit în braţele lui şi au pornit amândoi mai departe, şold lângă şold, braţul lui în jurul umerilor ei, braţul ei în jurul mijlocului său. Aveau aerul că şi doresc să se îndrepte spre dormitor, în loc să se plimbe pe malul apei. Dorinţa şi mulţumirea le luminau chipurile, ca şi cum cearta ar fi fost o furtună aidoma celei a dragostei trupeşti.

— De fiecare dată furia scăpată de sub control şi apoi împăcarea?

— Da, am spus. Înlocuieşte furia dragostei trupeşti, nu crezi? Aşa amândoi pot să strige şi să ţipe şi apoi sfârşesc îmbrăţişându-se în tăcere.

— Probabil că o adoră, a remarcat George. Întâi se năpusteşte la el, apoi i se cuibăreşte în braţe. Dumnezeule, niciodată n-am văzut atât de limpede! E o târfă pasională, nu-i aşa? Îi sunt frate, dar aş poseda-o chiar în clipa asta. E în stare să scoată din minţi un bărbat!

Am dat din cap.

— Cedează de fiecare dată, dar de fiecare dată cu cel puţin două minute prea târziu. Împinge mereu lucrurile până la limită şi chiar dincolo de ea.

— E un joc periculos cu un rege care dispune de puteri absolute!

— Ce altceva să facă? Trebuie să-l ţină cumva lângă ea. Trebuie să fie castelul pe care el îl asediază iarăşi şi iarăşi. Trebuie să întreţină cumva dorinţa.

George mi-a oferit braţul şi am urmat perechea regală pe potecă.

— Şi cu contesa de Northumberland cum rămâne? m-a întrebat. Nu va obţine anularea căsătoriei pe temeiul că Henry Percy a fost promis dinainte lui Anne?

— Ar putea la fel de bine să aştepte să rămână văduvă, am spus cu grosolănie. Nu putem permite nici o calomnie la adresa numelui lui Anne. Contesa va rămâne măritată pentru totdeauna cu un bărbat care a fost dintotdeauna îndrăgostit de altcineva. Ar fi făcut mai bine să nu fi devenit deloc contesă, ci să se fi măritat cu un bărbat care s-o iubească.

— Eşti de partea iubirii mai nou? m-a întrebat George. Ăsta e sfatul acelui nimeni?

Am râs de parcă nu mi-ar fi păsat.

— Acel nimeni a plecat. Drum bun şi cale bătută. Acel nimeni n-a însemnat nimic, după cum ar fi trebuit să prevăd.

Vara anului 1532

Acel nimeni, William Stafford, s-a întors în slujba unchiului meu în iunie. M-a căutat să-mi spună că s-a întors la curte și că mă va escorta la Hever când voi fi pregătită să plec.

— L-am rugat deja pe sir Richard Brent să mă însoțească, am răspuns cu răceală.

Am avut plăcerea să-l văd complet descumpănit.

— Credeam că îmi veți îngădui să rămân și să-i duc pe copii la călărie.

— Cât de amabil ești! am spus glacial. Poate vara viitoare.

M-am întors și m-am îndepărtat înainte să apuce să spună ceva ca să mă rețină. I-am simțit privirea pe spatele meu și m-am bucurat că mă răzbunasem într-o anumită măsură pentru că flirtase cu mine și mă tratase ca pe o proastă, atâta vreme cât plănuia să se însoare cu alta.

Sir Richard a rămas doar câteva zile, lucru care a fost o ușurare pentru amândoi. Nu-i plăcea de mine la țară, unde mă distrăgeau copiii și interesul față de arendași. Mă prefera la curte, unde n-aveam altceva de făcut decât să flirtez. Spre ușurarea lui, doar pe jumătate ascunsă, regele l-a chemat înapoi la curte, ca să ajute la plănuirea unei călătorii regale în Franța.

— Sunt dezolat că trebuie să plec, mi-a spus, așteptând să i se aducă de la grajd calul.

Stăteam lângă șanțul de apărare, scăldați de razele soarelui. Copiii aruncau crenguțe în apă de o parte a podului mobil și așteptau să le vadă plutind pe sub pod și ieșind pe partea cealaltă. Am râs privindu-i.

— Va dura o veșnicie! le-am spus. Ăsta nu e un pârâu cu ape repezi.

— William ne-a făcut bărcuțe cu pânze, a spus Catherine fără să-și ia ochii de la crenguța ei. Pluteau încotro bătea vântul.

Mi-am îndreptat iarăși atenția spre curtezanul meu dezolat.

— Ne va fi dor de tine, sir Richard. Te rog, transmite-i surorii mele omagiile noastre.

— Îi voi spune că viața la țară vi se potrivește precum o catifea verde înfășurată în jurul unui diamant.

— Mulțumesc. Știți cumva dacă toată curtea va pleca în Franța?

— Nobilii, regele, lady Anne și doamnele sale de companie. Iar eu trebuie să am grijă ca toate stațiile de poștalioane din Anglia să fie pregătite pentru o asemenea procesiune.

— Sunt sigură că n-ar fi putut încredința această muncă unui gentilom mai competent. Căci m-ați adus până aici în siguranță și am călătorit foarte comod.

— Vă pot duce înapoi, s-a oferit el.

Am pus mâna pe capul tuns și cald al lui Henry.

— Mai rămân o vreme la Hever. Îmi place să petrec vara la țară.

Eram atât de fericită cu copiii, atât de încălzită de soarele de la Hever, atât de împăcată în micul meu castel, sub cerul de acasă, încât nu-mi pusesem problema cum aveam să mă întorc la curte. Dar la sfârșitul lui august am primit un bilet scurt de la tata, prin care mă anunța că George venea după mine a doua zi.

Am avut o cină plină de tristețe. Copiii erau palizi și perspectiva despărțirii îi făcea să se uite la mine cu ochii mari. I-am sărutat de noapte bună și apoi am rămas lângă patul lui Catherine, așteptând să adoarmă. A durat mult. Catherine se străduia să-și țină ochii deschiși, știind că, dacă adormea, se făcea noapte, iar a doua zi n-aveam să mai fiu cu ea, dar după o oră n-a mai reușit să stea trează.

Am pus servitoarele să-mi împacheteze rochiile și celelalte lucruri și să se ocupe de încărcarea lor în căruță. I-am poruncit intendentului să împacheteze cidru și bere, de care tata avea să se bucure, precum și mere și alte fructe – un dar elegant pentru rege. Anne voia niște cărți, așa că m-am dus în bibliotecă să le iau. Una era în latină și am petrecut

vreme îndelungată descifrând titlul, ca să mă asigur că o luam pe cea care trebuia. Cealaltă era o carte de teologie în franceză. Le-am pus cu grijă în mica mea casetă de bijuterii. Apoi m-am dus la culcare și am plâns cu obrazul în pernă, fiindcă vara mea cu copiii fusese scurtată.

Urcasem deja în șa și-l așteptam pe George, cu căruța încărcată, pregătită, când am zărit coloana de oameni care se îndrepta călare spre podul mobil. Chiar și de la distanța aceea mi-am dat seama că nu era George, ci el.

— William Stafford, am spus fără să zâmbesc. Îl așteptam pe fratele meu.

— V-am câștigat, a zis el, scoțându-și pălăria și aruncându-mi un zâmbet strălucitor. Am jucat cărți cu el și am câștigat dreptul de-a veni și a vă duce înapoi la castelul Windsor.

— În acest caz, fratele meu e un om fără cuvânt, am spus dezaprobator. Iar eu nu sunt o sclavă, ca să fiu pusă drept miză pe masa de joc a unui han de rând.

— Era un han deosebit de aparte, a spus el inutil de provocator. Iar după ce v-a pierdut pe Domnia Voastră, a pierdut și un diamant frumușel și un dans cu o fată drăguță.

— Vreau să plec acum, am spus nepoliticos.

S-a înclinat, și-a tuflit pălăria pe cap și le-a făcut semn oamenilor să se întoarcă. Apoi a spus:

— Am dormit la Edenbridge astă-noapte, așa că suntem odihniți pentru drum.

Mi-am lăsat calul să meargă în același ritm cu al lui.

— De ce n-ați venit aici?

— Era prea rece, mi-a răspuns scurt.

— O, cum așa? De fiecare dată când ați stat aici ați avut una dintre cele mai bune odăi!

— Nu mă refeream la castel. Nu e nimic în neregulă cu castelul.

— Vă refereați la mine, am spus șovăind.

— Gheață, a întărit el. Și habar n-am ce am făcut ca să vă ofensez! Acum o clipă vorbeam despre bucuriile vieții la țară și-n clipa următoare v-ați prefăcut într-un sloi de gheață.

— N-am nici cea mai vagă idee la ce vă referiți.

— Brrr! a exclamat și a îndemnat coloana la trap.

A ţinut-o într-un ritm răzbunător până la amiază, când ne-am oprit pentru popas. M-a dat jos din şa şi a deschis poarta ce dădea spre un câmp aflat pe malul unei ape.

— Am adus mâncare ca să prânzim, mi-a spus. Haideţi să ne plimbăm cât timp o pregătesc ceilalţi.

— Sunt prea obosită ca să mă plimb, i-am răspuns, deloc dispusă să-l ajut.

— Atunci haideţi să ne aşezăm.

Şi-a întins pelerina pe jos, la umbra unui copac. Nu mai puteam să mă contrazic cu el. M-am aşezat, m-am sprijinit de scoarţa aspră, dar prietenoasă şi am privit râul scânteietor. Aproape de noi, câteva raţe se bălăceau în apă, iar în stufărişul de pe malul celălalt se zăreau două găinuşe de baltă timide. A dispărut câteva clipe şi s-a întors cu două căni de cositor pline cu bere slabă. Mi-a întins una şi a luat o înghiţitură zdravănă dintr-a lui.

— Aşa, a spus cu aerul omului care se aşază să discute. Aşa, lady Carey. Spuneţi-mi, vă rog, cu ce v-am jignit.

Îmi stătea pe limbă să-i spun că nu mă jignise absolut deloc şi că, din moment ce între noi nu fusese nimic de la început şi până la sfârşit, nu se putuse pierde nimic.

— Vă rog, nu! a zis el repede, de parcă ar fi putut citi toate acestea pe faţa mea. Ştiu că vă tachinez, doamnă, dar n-am avut nici o clipă intenţia să vă supăr. Credeam că suntem pe cale să ne înţelegem unul pe altul.

— Aţi flirtat făţiş cu mine, am spus supărată.

— N-am flirtat, ci v-am curtat, m-a corectat el. Iar dacă nu sunteţi de acord cu asta, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să mă opresc, dar trebuie să ştiu de ce.

— De ce aţi plecat de la curte? am întrebat scurt.

— M-am dus să-l văd pe tatăl meu, voiam să-mi dea banii pe care îmi promisese că mi-i va da când mă voi căsători şi să cumpăr o fermă în Essex. V-am povestit despre toate astea.

— Şi aveţi de gând să vă căsătoriţi?

Preţ de câteva clipe m-a privit încruntat, apoi chipul i s-a înseninat dintr-odată.

— Cu nimeni alta! a strigat el. Ce credeai? Cu tine! Fată slabă de minte! Cu tine! M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut prima oară şi mi-am muncit creierii să găsesc un loc potrivit şi să-ţi pot oferi un cămin suficient de

bun pentru tine. Apoi, când am văzut cât de mult îți place la Hever, mi-am spus că, dacă-ți ofer un conac, o fermă frumușică, ai putea-o lua în considerare. Că m-ai putea lua pe mine în considerare.

— Unchiul meu spunea că-ți cumperi o casă fiindcă te însori cu o fată, am spus cu răsuflarea tăiată.

— Tu! a strigat el. Tu ești fata! Mereu tu. Nici o alta decât tine!

S-a întors spre mine și preț de o clipă am crezut că mă va strânge în brațe. Am întins mâna ca să-l împiedic și acel mic gest l-a făcut să se oprească pe dată.

— Nu?

— Nu, am răspuns cu o voce tremurătoare.

— Fără sărut?

— Nici măcar unul, am spus, încercând să zâmbesc.

— Și spui nu micuței ferme? Fațada dă spre sud și casa e cuibărită în coasta unui deal. Are de jur împrejur pământ bun, clădirea e frumușică, pe jumătate făcută din lemn și cu acoperiș de stuf, iar curtea din spate dă spre grajduri. O grădină de zarzavat, o livadă și un pârâu la poalele livezii. Un țarc pentru calul tău de vânătoare și un câmp pentru vacile tale.

— Nu, am spus, cu tot mai multă nesiguranță.

— De ce nu?

— Pentru că sunt o Howard și o Boleyn, iar tu ești un nimeni.

Vorbele mele dure nu l-au făcut pe William Stafford să tresară.

— Ai fi și tu o nimeni dacă te-ai mărita cu mine. E un fapt foarte liniștitor. Sora ta e pornită să fie regină. Crezi că va fi mai fericită decât tine?

Am clătinat din cap.

— Nu pot să fug de ceea ce sunt.

— Și când ești mai fericită? m-a întrebat el, deși știa deja răspunsul. Iarna, când te afli la curte? Sau vara, când ești cu copiii la Hever?

— Nu i-am putea aduce pe copii la ferma ta. I-ar lua Anne. N-ar accepta ca fiul regelui să fie crescut de doi nimeni, la naiba-n praznic.

— Asta până când va avea și ea un fiu. Din clipa aceea nu va mai vrea să-l vadă pe-al tău, a spus el practic. Va avea

alte doamne de companie, familia ta va găsi alte fete Howard. Dacă te vei retrage din lumea lor, în trei luni vei fi uitată. Ai de ales, iubirea mea. Nu trebuie să rămâi toată viaţa cealaltă Boleyn. Ai putea să fii unica şi singura doamnă Stafford.

— Nu mă pricep la o sumedenie de lucruri, am spus cu o voce slabă.

— Ca de pildă?

— Să fac brânză. Să jumulesc găini.

Încet, ca şi cum n-ar fi vrut să mă sperie, a îngenuncheat lângă mine. Mi-a luat mâna, care nu s-a opus de astă dată, şi a dus-o la buze. Mi-a întors şi mi-a întins degetele, ca să-mi poată săruta palma, încheietura, fiecare deget. Mi-a spus cu blândeţe:

— Te învăţ eu cum să jumuleşti găini. Şi vom fi fericiţi.

— Nu spun da, am şoptit, închizând ochii drept răspuns la senzaţia pe care mi-o stârneau răsuflarea lui caldă şi sărutările lui pe pielea mea.

— Şi nu spui nici nu, a încuviinţat el.

La castelul Windsor, Anne se afla în odaia de primire, înconjurată de croitori, halebardieri şi cusătorese. Valuri mari de ţesături bogate erau aşternute pe jilţuri şi întinse pe bancheta de la fereastră. Încăperea arăta mai degrabă ca Sala Croitorilor în zi de sărbătoare decât ca o odaie de regină şi, preţ de o clipă, m-am gândit la felul atent în care se gospodărea regina Caterina, care ar fi fost uluită până-n adâncul sufletului de bogăţia deşartă a mătăsurilor, catifelelor şi ţesăturilor de aur.

— Plecăm spre Calais în octombrie, m-a anunţat Anne în timp ce două cusătorese prindeau în jurul ei falduri de stofă. Ai face bine să-ţi comanzi nişte rochii noi.

Am şovăit.

— Ce e? s-a răstit ea.

Nu voiam să vorbesc în faţa meseriaşilor şi a doamnelor de companie, dar se părea că n-aveam de-ales. Am spus încet:

— Nu-mi pot permite rochii noi, Anne, ştii doar cum m-a lăsat soţul meu. Am doar o pensie mică şi ceea ce-mi dă tata.

— O să plătească el, a zis sigură pe sine. Du-te la dulapul meu şi scoate rochia aceea veche din catifea roşie şi pe cea cu jupon argintiu. Poţi să le iei şi să le transformi.

M-am dus încet în odaia ei personală şi am ridicat capacul greu al unuia din numeroasele cufere cu veşminte. Anne m-a trimis cu o fluturare a mâinii la una dintre cusătorese.

— Doamna Clovelly poate s-o desfacă şi să ţi-o refacă. Dar ai grijă să fie la modă. Vreau ca la curtea franceză să arătăm toate foarte stilate. Vreau ca doamnele mele să n-aibă nimic demodat sau spaniol.

Femeia mi-a luat măsurile. Anne s-a uitat în jur şi a spus scurt:

— Puteţi pleca toate. Mai puţin doamna Clovelly şi doamna Simpter.

A aşteptat până au plecat, apoi a spus cu o voce foarte scăzută:

— E tot mai rău. De asta ne-am întors acasă mai devreme. N-am putut călători. Oriunde am mers, am avut necazuri.

— Necazuri?

— Oamenii strigau ocări. Într-un sat, şase flăcăi au azvârlit cu pietre în mine. Şi în rege, care era lângă mine!

— Au aruncat cu pietre în rege?!

A încuviinţat.

— Într-un orăşel n-am putut nici măcar să intrăm. Oamenii au aprins un foc în piaţa din centru şi mi-au ars efigia.

— Ce-a spus regele?

— La început s-a înfuriat, avea de gând să trimită soldaţii ca să-i înveţe o lecţie, dar acelaşi lucru s-a întâmplat în fiecare sat. Erau prea multe. Şi dacă oamenii începeau să se lupte cu soldaţii regelui? Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Cusătoreasa m-a făcut să mă întorc cu o atingere uşoară pe şolduri. M-am mişcat aşa cum mi-a cerut, dar nu-mi dădeam seama bine ce făceam. Fusesem crescută în pacea solidă a domniei lui Henric, mi-era aproape cu neputinţă să-mi imaginez că englezii s-ar putea ridica împotriva regelui.

— Ce spune unchiul?

— Spune să mulţumim lui Dumnezeu că avem a ne teme doar de ducele de Suffolk ca duşman, fiindcă atunci când regele e lovit cu pietre şi insultat în propriul regat, războiul civil nu e departe.

— Suffolk e duşmanul nostru?

— Absolut declarat, a zis ea scurt. Spune că l-am costat pe rege Biserica, îşi va pierde şi ţara?

M-am întors încă o dată şi cusătoreasa a îngenuncheat şi a încuviinţat din cap, întrebându-mă în şoaptă:

— Să iau aceste rochii şi să le refac?

— Ia-le.

Femeia şi-a luat materialele şi sacul de cusut şi a ieşit din odaie. Cusătoreasa care îi făcea tiv rochiei lui Anne a încheiat ultima împunsătură şi a tăiat aţa.

— Dumnezeule, Anne! am spus. Chiar aşa a fost peste tot?

— Peste tot, a răspuns ea posomorâtă. Într-un sat mi-au întors spatele, în altul m-au fluierat. Când străbăteam drumuri de ţară, băieţii care speriau ciorile mă batjocoreau. Fetele ieşite cu gâştele la păscut scuipau în ţărână în faţa mea. Când traversam vreun oraş în zi de târg, femeile din piaţă aruncau în noi cu peşte împuţit şi legume putrezite. Când mergeam să facem popas la o reşedinţă sau într-un castel, ne urma o mulţime de oameni care strigau ocări şi trebuiau închise porţile ca să nu intre. A fost mai rău decât un coşmar, a zis ea clătinând din cap. Când gazda noastră ieşea să ne întâmpine, rămânea cu gura căscată văzându-şi jumătate din arendaşi în drum, strigând ocări împotriva regelui lor legiuit. La fiecare poartă am sosit cu o suită de nefericire. Nu putem intra în Londra şi nu putem călători nici prin ţară. Ne ascundem în palatele noastre, unde oamenii nu ne pot ajunge. Iar pe ea o numesc Caterina cea iubită.

— Ce spune regele?

— Spune că nu va mai aştepta hotărârea Romei. De îndată ce arhiepiscopul Warham va muri, va numi un nou arhiepiscop, care ne va cununa. O vom face pur şi simplu, indiferent dacă Roma va hotărî în favoarea noastră sau nu.

— Şi dacă Warham nu se grăbeşte? am întrebat cu teamă.

Anne a râs aspru.

— O, nu face faţa asta! N-am să-i trimit supă! E om bătrân şi a zăcut în pat mai toată vara. Va muri curând, iar apoi Henric îl va numi pe Cranmer în loc şi Cranmer ne va cununa.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Atât de simplu? După atâta timp?

— Da. Iar dacă regele ar fi fost bărbat şi nu un copil, ar fi putut să se însoare cu mine acum cinci ani, iar la vremea asta am fi putut avea cinci fii. Dar nu, a trebuit s-o facă pe

regină să înţeleagă că are dreptate, a trebuit să convingă ţara că are dreptate. Simte nevoia ca toată lumea să fie încredinţată că face ceea ce e corect, oricare-ar fi adevărul. E un neghiob!

— Ai face bine să nu spui asta altcuiva în afară de mine, am prevenit-o.

— Toţi ştiu, mi-a răspuns cu încăpăţânare.

— Anne, ai face bine să-ţi ţii în frâu limba şi firea aprigă. Chiar şi acum, tot mai poţi să cazi.

A scuturat din cap.

— El îmi va dărui un titlu propriu şi o avere pe care nu mi-o va putea lua nimeni.

— Ce titlu?

— Marchiz de Pembroke.

— Marchiză? am întrebat, crezând că n-am auzit bine.

— Nu, mi-a răspuns, strălucind de mândrie. Nu titlul pe care-l dai femeii căsătorite cu un marchiz. Titlul pe care o persoană îl poate deţine de drept. Marchiz. Voi fi marchiz şi nimeni nu-mi va putea lua asta. Nici măcar regele în persoană.

Am închis ochii, cuprinsă de un val de invidie pură.

— Şi averea?

— Voi avea conacele Coldkeynton şi Hanworth din Middlesex şi pământuri în Ţara Galilor. Îmi vor aduce vreo mie de lire pe an.

— O mie de lire? am repetat, gândindu-mă la pensia mea anuală de o sută de lire.

Anne jubila.

— Voi fi cea mai bogată şi mai nobilă femeie din Anglia! Cu averea proprie şi cu titlul propriu. Iar pe urmă voi fi regină.

A râs, dându-şi seama cât de amar era pentru mine triumful ei.

— Cred că te bucuri pentru mine!

— O, da.

A doua zi dimineaţă, în curtea grajdurilor era mare agitaţie: regele pleca la vânătoare şi toată lumea trebuia să-l însoţească. Erau aduşi caii de vânătoare din boxe, iar ogarii aşteptau într-un capăt al curţii mari, ţinuţi în loc cu biciul de hăitaşi, dar reuşind să se năpustească aproape mereu într-un colţ sau altul, adulmecând şi lătrând de nerăbdare.

Valeții alergau încoace și-ncolo cu chingi și catarame și-și ajutau stăpânii să urce în șa. Grăjdarii ieșiseră cu cârpe în mâini, să dea un ultim lustru crupelor și gâturilor deja lucioase. Calul negru de vânătoare al lui Henric stătea lângă piatra de încălecat, arcuindu-și gâtul și bătând din copite în așteptarea regelui.

M-am uitat în toate părțile după William Stafford și, la un moment dat, am simțit o atingere ca o adiere pe talie și o voce caldă mi-a șoptit la ureche:

— Am fost trimis să fac o treabă, dar la întoarcere am fugit tot drumul.

M-am întors să-l privesc. Eram pe jumătate în brațele lui. Ne aflam atât de aproape unul de altul, încât, dacă s-ar fi apropiat cu doar un centimetru, trupurile ni s-ar fi atins. Am închis ochii o clipă, mirosul lui trezindu-mi dorința, iar când i-am deschis, am văzut aceeași dorință întunecându-i privirea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trage-te înapoi! am spus cu glas tremurător.

Fără voie, mi-a lăsat una din mâini și a făcut jumătate de pas înapoi.

— Dumnezeu mi-e martor, trebuie să mă însor cu tine! Mary, nu mai știu pe ce lume sunt. N-am mai fost așa niciodată în viață! Nu mai rezist o clipă fără să te țin în brațe.

— Ssst! am șoptit. Urcă-mă în șa.

Mă gândeam că, dacă urcam pe cal și mă îndepărtam de el, slăbiciunea din genunchi și amețeala din cap n-aveau să mai fie atât de puternice. Am reușit să mă sui în șa, mi-am petrecut piciorul pe după oblânc și mi-am aranjat costumul de călărie ca să cadă cum trebuia. El mi-a îndreptat poala rochiei și mi-a cuprins talpa cu mâna. A ridicat privirea spre mine, cu chipul stăpânit de hotărâre, și a spus simplu:

— Trebuie să-mi fii soție.

M-am uitat în jur la bogăția curții, la penele ce fluturau la pălării, la mătăsuri și catifele – toți se îmbrăcaseră ca niște prinți, chiar și pentru o zi petrecută în șa. Am încercat să-i explic:

— Asta e viața mea. Asta mi-a fost căminul încă de mică. Întâi curtea franceză, apoi cea de aici. N-am trăit niciodată într-o casă obișnuită. N-am petrecut niciodată întregul an

într-o singură odaie. Sunt curteană şi mă trag dintr-o familie de curteni. Nu pot să devin o nevastă de ţară cât ai pocni din degete.

Cornurile au răsunat şi regele – corpolent, dar zâmbitor – a ieşit din castel cu Anne alături. Privirea ei rapidă a cercetat curtea. Mi-am smuls talpa din strânsoarea lui William şi i-am aruncat lui Anne un zâmbet nepăsător şi nevinovat. Regele a fost ajutat să încalece, a rămas greoi în şa o clipă, apoi a apucat hăţurile, pregătit, şi toţi cei care nu încălecaseră încă s-au grăbit să urce în şa şi s-au întrecut să ocupe cea mai bună poziţie în grup, domnii încercând să ajungă aproape de Anne, iar doamnele călărind, ca din întâmplare, alături de rege.

— Nu vii? am întrebat grăbită.

— Vrei să vin?

Călăreţii părăseau fără grabă curtea, înghiontindu-se şi aşteptând în dreptul porţii boltite.

— Mai bine nu. Unchiul meu e prezent azi şi ochii lui observă totul.

William s-a tras înapoi şi am văzut cum i se stinge lumina din ochi.

— Cum doreşti.

Dacă ar fi fost după voia mea, aş fi sărit de pe cal şi l-aş fi sărutat până i-aş fi adus din nou zâmbetul pe chip. Dar el s-a înclinat, a făcut un pas înapoi, s-a sprijinit de zid şi a urmărit grupul de vânătoare, cu mine cu tot, cum pleacă şi se îndepărtează. Nici măcar nu m-a strigat să mă întrebe când ne vom revedea. M-a lăsat să plec.

Toamna anului 1532

Anne și-a primit titlul de marchiz de Pembroke cu toată pompa unei încoronări, în odaia de primire a regelui de la castelul Windsor. Regele ședea pe tron, flancat de unchiul meu și de Charles Brandon, ducele de Suffolk, de curând iertat și revenit la curte la timp ca să fie martorul triumfului lui Anne. Suffolk avea aerul că mestecă lămâi, atât de acru zâmbea. Iar unchiul era sfâșiat între bucuria trezită de averea și prestigiul nepoatei sale și ura tot mai mare față de aroganța ei.

Anne purta o rochie din catifea roșie, garnisită cu blană albă și pufoasă de hermină. Părul negru și lucios precum coama unui cal de curse îi cădea liber pe umeri, ca unei fete în ziua nunții. Lady Mary, fiica ducelui, ducea mantia nobiliară, iar restul doamnelor de companie ale lui Anne – Jane Parker, eu și celelalte douăsprezece –, îmbrăcate toate în ce aveam mai bun, am urmat-o și am așteptat într-o tăcere lingușitoare cât timp regele i-a legat pe umeri mantia nobiliară și i-a așezat pe cap o coroană nobiliară din aur.

La banchet, George și cu mine am stat alături și ne-am privit sora, așezată lângă rege. Nu m-a întrebat dacă eram invidioasă. Răspunsul era prea evident ca să se obosească să pună întrebarea.

— Nu cunosc nici o altă femeie care ar fi putut face asta, a zis el. Are o hotărâre de nestrămutat să ajungă pe tron.

— Eu n-am avut-o niciodată, am spus. Singurul lucru pe care mi l-am dorit încă din copilărie a fost să nu fiu ignorată.

— Ei bine, poți să-ți iei gândul de la asta, a spus George cu o franchețe de frate. De-acum înainte vei fi ignorată tot restul vieții. Amândoi vom fi niște nulități. Tot ce voi înfăptui

va fi privit ca un dar al ei. Iar tu nu te vei putea măsura cu ea niciodată. Va fi singura Boleyn pe care o va cunoaște și pe care și-o va aminti oricine. Vei rămâne o nimeni pentru totdeauna.

Cuvântul „nimeni“ a sunat altfel în urechile mele. Auzindu-l, toată ostilitatea din mine s-a risipit și am zâmbit.

— Știi ceva? Să fii un nimeni poate să-ți aducă bucurie.

Am dansat până târziu și apoi Anne și-a trimis la culcare toate doamnele, în afară de mine.

— Merg la el, a spus ea.

Nu era nevoie să-mi explice la ce se referă.

— Ești sigură? Încă nu sunteți căsătoriți.

— Cranmer va deveni arhiepiscop dintr-o zi într-alta. Plec în Franța în chip de consoartă și Henric a stăruit să fiu tratată ca o regină. Mi-a acordat titlul de marchiz și pământurile și nu pot să spun nu la nesfârșit.

Brusc, i-am înțeles nerăbdarea.

— Dumnezeule mare, vrei s-o faci! Ai ajuns în sfârșit să-l iubești?

— O, nu! a exclamat nerăbdătoare, de parcă asta n-ar fi avut nici o însemnătate. Dar îl țin la distanță de-atâta vreme, încât aproape că și-a pierdut mințile, și eu la fel. Uneori dorința, atingerile și tachinările lui m-au stârnit în asemenea hal, încât aș fi fost în stare s-o fac cu un grăjdar. Și am promisiunea lui, văd drumul spre tron. Vreau s-o fac acum. Vreau s-o fac astă-seară.

I-am turnat apă în lighean și, în timp ce se spăla, i-am încălzit un cearșaf cu care să se șteargă.

— Cu ce te îmbraci?

— Cu rochia pe care am purtat-o la dans. Și îmi voi pune coroana nobiliară. Voi merge la el ca o regină.

— Ar fi bine să te ducă George.

— Vine. I-am spus deja.

A terminat cu spălatul și a luat cearșaful din mâinile mele ca să se șteargă. În lumina focului și a lumânărilor, trupul ei era frumos ca al unui animal sălbatic.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Deschide, a spus Anne.

Am ezitat. Își lega fusta la brâu, dar în rest era dezbrăcată.

— Hai, du-te, a zis ea cu hotărâre.

Ridicând din umeri, am deschis ușa. George a tresărit puternic văzându-și sora cu pletele negre revărsate peste sânii goi.

— Poți să intri, a spus ea cu nepăsare. Sunt aproape gata.

El mi-a aruncat o privire întrebătoare, a intrat în odaie și s-a așezat pe jilțul de lângă foc.

Anne, ținându-și corsajul peste pieptul și pântecul dezgolite, a întors spatele gol spre George, ca să-i lege șireturile. El s-a ridicat în picioare și s-a apucat să bage șireturile prin butoniere în cruciș. La fiecare butonieră, mâna lui îi atingea pielea și am văzut-o închizând ochii și lăsându-se în voia plăcerii pe care i-o stârnea acea mângâiere continuă. George, întunecat la față și încruntat, făcea ce i se ceruse.

— Altceva? a întrebat el. Să-ți leg pantofii? Să-ți lustruiesc cizmele?

— Nu vrei să mă atingi? l-a provocat ea sarcastic. Pentru rege sunt suficient de bună!

— Ești suficient de bună pentru bordel, a răspuns el cu brutalitate. Ia-ți pelerina dacă ai de gând să vii.

— Dar *sunt* demnă de-a fi dorită, l-a înfruntat ea.

George a ezitat.

— De ce Dumnezeu mă întrebi pe mine? Jumătate din curte a avut genunchii moi astă-seară. Ce mai vrei?

— Vreau să-i aibă toată curtea, a spus ea fără să zâmbească. Vreau să spui că sunt cea mai bună, George. Vreau s-o spui *tu*, aici, în fața lui Mary.

El a chicotit cu voce joasă și a spus rar:

— Ah, vechea rivalitate! Anne, marchiz de Pembroke, ești cea mai dorită și mai bogată fată din familie. Ne-ai eclipsat pe noi amândoi cu succesul tău. În scurtă vreme îți vei eclipsa respectatul tată și respectatul unchi ca mândrie și ca poziție. Ce altceva mai vrei?

Laudele o făcuseră să strălucească, dar auzind întrebarea, a părut brusc speriată, de parcă și-ar fi amintit blestemele nevestelor de pescari și strigătele de „Târfă!" ale negutătorilor din piață.

— Vreau s-o știe toată lumea.

— Te duc la rege? a întrebat George cu simț practic.

Anne l-a luat de braț și l-am văzut încordându-se când ea a întors capul și i-a zâmbit pieziș.

— N-ai prefera să mă duci în odaia ta?

— Dacă aş vrea să fiu decapitat pentru incest – da.

Anne a izbucnit într-un hohot de râs senzual.

— Foarte bine atunci. La rege. Dar nu uita, George, eşti curteanul meu, la fel ca toţi ceilalţi.

El s-a înclinat şi a condus-o afară din odaie. I-am auzit traversând sala de primire şi apoi coborând treptele şi am aşteptat să desluşesc zgomotul uşii de la capătul scării. Mi-am spus că dorinţa lui Anne de-a fi prima în ochii tuturor trebuia să fie într-adevăr foarte puternică, dacă zăbovea să-şi chinuie propriul frate tocmai în noaptea în care se ducea în patul regelui.

Anne s-a întors în zori, ghemuită în veşminte, aşa cum făceam şi eu cândva. A adus-o George şi împreună am dezbrăcat-o şi am băgat-o în pat. Era mult prea ostenită ca să vorbească.

— Aşadar, s-a înfăptuit, am spus privind-o cum închide ochii.

— De mai multe ori, cred, a zis George. Am aşteptat în odaia alăturată şi am adormit în jilţ, dar m-au trezit de vreo două ori cu strigătele şi cu gâfâiala lor. Te rog, Doamne, fă să iasă din asta un moştenitor!

— Şi nu există nici o îndoială că o va lua de nevastă? Nu se va plictisi de ea, acum, că a avut-o?

— Nu în următoarele şase luni. Iar acum, că are şi ea parte de plăcere şi nu mai trebuie să-l respingă tot timpul, s-ar putea să se poarte mai dulce cu el şi – te rog, Doamne! – cu noi.

— Dacă se poartă mult mai dulce decât până acum cu tine, o să ajungă şi în patul tău, nu doar într-al regelui!

George s-a întins, a căscat şi mi-a zâmbit leneş.

— Era aţâţată, a zis el. Şi nu putea să se descarce pe nimeni altcineva. Era aţâţată, iar când se va potoli, te rog, Doamne, fă să aibă un prunc în pântec, un inel pe deget şi o coroană pe cap! *Vivat Anna!* Şi pizmă celui care pizmuieşte – s-a înfăptuit.

Am lăsat-o pe Anne să doarmă, cu gândul că, dacă mă duceam în odăile unchiului la acea oră a dimineţii, puteam să-l văd pe William Stafford. Castelul începea să se trezească la viaţă, aleile ce duceau spre bucătărie erau pline cu căruţe ce aduceau lemn şi cărbune de foc din pădure, fructe şi legume de la

piață și carne, lapte și brânză de la ferme. În odăile unchiului domnea agitația unei mari gospodării care-și începea ziua. Servitoarele terminaseră de măturat și de dereticat în sala de primire, iar servitorii de la bucătărie încărcau cu bușteni căminele și suflau în jăratic ca să-i facă să se aprindă.

Gentilomii unchiului locuiau în șase odăi mici, aflate dincolo de sala cea mare, iar soldații lui dormeau în sala de gardă. William putea fi oriunde. Am traversat sala de primire și am salutat din cap doi gentilomi pe care-i cunoșteam, încercând să dau impresia că aștept să-mi văd unchiul sau mama.

Ușa odăii personale a unchiului s-a deschis și George a ieșit grăbit.

— O, bun! a zis când m-a văzut. Anne mai doarme?

— Dormea când am plecat eu.

— Du-te și trezește-o. Spune-i că în sfârșit clericii s-au supus regelui – sau cel puțin destui dintre ei, încât să însemne că am învins –, însă Thomas More a anunțat că-și părăsește postul. Regele va afla azi, în timpul liturghiei, când va primi scrisoarea lui More, dar Anne trebuie prevenită dinainte. E foarte posibil ca regele să primească vestea ca pe o lovitură.

— Thomas More? am repetat. Dar credeam că e de partea noastră!

George a țâțâit din buze văzându-mi ignoranța.

— I-a promis regelui să nu comenteze vreodată în public dezlegarea căsătoriei. Dar e evident ce crede, nu? E avocat, e un om cu gândire logică și e puțin probabil să se lase convins de deformarea adevărului care a fost întreprinsă într-o mie de universități din Europa.

— Dar credeam că vrea ca Biserica să fie reformată, nu? Nu era prima oară când mă simțeam pierdută în oceanul politicii, elementul natural al familiei.

— Reformată, da, dar nu făcută bucăți și condusă de rege, a spus repede fratele meu. Cine știe mai bine ca Thomas More că regele nu e potrivit ca să joace rolul de Papă? Îl cunoaște din copilărie. Nu-l va accepta niciodată pe Henric ca moștenitor al Sfântului Petru. E o idee ridicolă! a râs el scurt.

— Ridicolă? Credeam că o susținem.

— Sigur că o susținem. Asta înseamnă că Henric poate să hotărască în privința propriei căsătorii și că poate să se

însoare cu Anne. Dar numai un netot ar crede că există cea mai mică justificare pentru asta din punctul de vedere al legii, moralităţii sau al bunului-simţ. Lasă, Mary, nu-ţi face griji, Anne înţelege toate astea. Du-te doar şi trezeşte-o şi spune-i că Thomas More renunţă la funcţie şi că regele va afla în dimineaţa asta, iar ea trebuie să fie calmă. Asta a spus unchiul. Anne trebuie să fie calmă.

M-am întors să fac ce-mi cerea şi, tocmai în clipa aceea, în sală a intrat William Stafford, îmbrăcându-şi vesta. S-a oprit când m-a văzut şi s-a înclinat adânc.

— Lady Carey.

S-a înclinat şi în faţa lui George.

— Lord Rochford.

Acesta l-a ignorat şi m-a împins uşurel.

— Du-te! Du-te şi spune-i.

N-aveam de-ales: trebuia să plec repede din încăpere fără să pot atinge măcar mâna lui William şi să-i pot spune „bună dimineaţa".

Anne şi regele au stat închişi mai toată dimineaţa, cumpănind ce ar putea însemna pentru ei plecarea lui Thomas More. Tata şi unchiul se aflau cu ei, la fel şi Cranmer şi secretarul Cromwell – toţi bărbaţii loiali cauzei lui Anne, hotărâţi cu toţii că regele trebuie să preia puterea şi profitul Bisericii din Anglia. Anne şi regele au venit la masă într-o perfectă armonie, iar ea s-a aşezat la dreapta lui, de parcă ar fi fost deja regină.

După masă s-au dus în odaia lui particulară şi toţi curtenii au fost trimişi de-acolo. George a ridicat din sprâncene cu un zâmbet uşor şi a şoptit:

— Ei, Mary, treacă-meargă dacă din asta iese un mic prinţ... nu-i aşa?

Apoi a plecat să joace cărţi cu Francis Weston şi cu alţi doi curteni. Eu am ieşit în grădină, să mă las scăldată de lumina soarelui şi să privesc fluviul, ştiind prea bine că, de fapt, tânjeam după William Stafford.

S-a ivit pe neaşteptate lângă mine, de parcă l-aş fi chemat.

— Pe mine mă căutai azi-dimineaţă?

— Nu, am răspuns, minţind repede, ca o curteană. Îl căutam pe fratele meu.

— Oricum ar fi, eu am venit să te caut. Și mă bucur că te-am găsit. Mă bucur foarte mult, milady.

M-am dat puțin la o parte pe bancă și i-am făcut semn că poate sta lângă mine. În clipa în care a ajuns atât de aproape de mine încât puteam să-l ating, am simțit că inima începe să-mi bată nebunește. Avea un parfum cald, dulce, masculin ce-i stăruia în păr și în barba moale, castanie. M-am trezit că mă aplec spre el și mi-am impus să stau dreaptă.

— Mi s-a poruncit să-l însoțesc pe unchiul tău la Calais, a spus el. Poate îți voi putea fi de folos în timpul călătoriei.

— Mulțumesc.

Am tăcut câteva clipe.

— Îmi pare rău de cele petrecute în curtea grajdurilor, am spus. Mă temeam să nu ne vadă Anne împreună. Câtă vreme îl are în grijă pe fiul meu, nu îndrăznesc să-i aduc nici o ofensă.

— Înțeleg, a spus William repede. A fost doar momentul... îți țineam cizma de călărie în mână și nu voiam să-i dau drumul.

— Nu pot să-ți fiu amantă, am spus pe un ton foarte scăzut. Categoric nu.

El a încuviințat.

— Dar mă căutai azi-dimineață?

— Da, am șoptit, în sfârșit sinceră. Nu mai puteam rezista nici un minut fără să te văd.

— Eu mi-am făcut de lucru prin grădina asta și pe lângă odăile marchizului toată ziua sperând să te văd. Am stat aici atâta vreme, că mi-a trecut prin cap să iau o sapă și să fac ceva folositor cât aștept.

— Grădinărit? am spus chicotind, gândindu-mă ce față ar fi făcut Anne dacă aș fi anunțat-o că sunt îndrăgostită de omul care sapă grădina. Nu ajută câtuși de puțin!

— Nu, a zis el, împărtășindu-mi amuzamentul. Dar cum dădeam târcoale odăilor doamnelor ca un codoș, cred că varianta cealaltă e mai bună. Mary, ce să facem? Care ți-e vrerea?

— Nu știu, am îngăimat, spunând purul adevăr. Am senzația că asta e un fel de nebunie prin care trec și că, dacă aș avea un prieten adevărat, m-ar ține legată fedeleș până s-ar termina.

— Crezi că se va termina? m-a întrebat, de parcă acesta ar fi fost un punct de vedere interesant, la care nu se gândise.

— O, da. E o toană, nu? Atâta doar că ni s-a întâmplat amândurora în același timp. Am început să te plac, iar dacă tu nu m-ai fi plăcut, aș fi fost un pic melancolică și ți-aș mai fi făcut ochi dulci o vreme, iar apoi mi-ar fi trecut.

Ideea l-a făcut să zâmbească.

— Mi-ar fi plăcut! Nu poți face asta oricum?

— Vom râde mai târziu pe tema asta.

Mă așteptam să mă contrazică. De fapt, contam pe el să mă contrazică, să spună că e o iubire adevărată, o iubire nepieritoare și să mă convingă că trebuie să-mi urmez glasul inimii, indiferent de preț. Dar a încuviințat.

— O toană, deci? Și nimic mai mult?

— O! am exclamat surprinsă.

William s-a ridicat în picioare și m-a întrebat pe ton indiferent:

— Cât de curând te aștepți să-ți revii?

M-am ridicat și m-am oprit lângă el. Eram atrasă de el, de parcă fiecare oscior din trupul meu ar fi avut nevoie de atingerea lui, indiferent ce-ar fi rostit buzele.

— Gândește-te puțin, mi-a spus cu blândețe.

Gura lui era atât de aproape de urechea mea, încât răsuflarea sa făcea să fluture mica șuviță de păr ce-mi ieșise de sub bonetă.

— Ai putea să fii iubirea mea, ai putea să fii soția mea. Am avea-o pe Catherine, nu? Nu ți-o vor lua. Și de îndată ce Anne va naște un fiu, ți-l va da înapoi pe Henry, băiatul nostru.

— Nu e băiatul nostru, am spus, agățându-mă cu greu de bunul-simț sub torentul de vorbe convingătoare rostite pe un ton scăzut.

— Cine i-a cumpărat primul ponei? Cine i-a făcut prima corabie? Cine l-a învățat să afle ora după soare?

— Tu, am recunoscut. Dar nimeni în afară de tine și de mine n-ar fi de aceeași părere.

— El ar putea să fie.

— E doar un băiețel, n-are un cuvânt de spus în nici o privință. Iar Catherine nu va avea niciodată un cuvânt de spus. Va fi doar o altă Boleyn, care va fi trimisă unde va dori familia.

— Atunci sparge chiar tu tiparul și-i vom salva și pe copii. Nu mai rămâne o simplă Boleyn nici măcar o zi. Vino să fii

doamna Stafford, unica și cea mai iubită doamnă Stafford, proprietara de drept a pământurilor și a micii ei ferme, care învață să facă brânză și să jumulească găini.

Am râs și în aceeași clipă el mi-a luat mâna și mi-a apăsat palma cu degetul mare. Fără voia mea, degetele mele i-au strâns mâna. Am rămas așa câteva clipe, ținându-ne de mână sub razele calde ale soarelui și mi-am spus, ca o copilă năucă de dragoste: „Ăsta-i raiul".

S-au auzit pași în spatele nostru. Am dat drumul mâinii lui de parcă m-ar fi ars și m-am întors iute. Slavă Cerului că era George și nu spioana de nevastă-sa! S-a uitat de la obrajii mei îmbujorați la expresia nepăsătoare a lui William și a ridicat din sprânceană.

— Sora mea?

— William îmi spunea că iapa mea de vânătoare și-a scrântit încheietura, am zis la nimereală.

— Am uns-o cu o alifie, a adăugat William repede. Iar lady Carey poate împrumuta unul dintre caii regelui până când își revine Jesmond. N-ar trebui să dureze mai mult de o zi-două.

— Foarte bine, a spus George.

William s-a înclinat și a plecat. L-am lăsat să plece. N-am avut curajul să-l chem înapoi, nici măcar în fața lui George, în care m-aș fi încrezut dacă ar fi fost vorba de oricare alt secret. William s-a îndepărtat, cu umerii puțin încordați de ranchiună.

George m-a urmărit cum îl privesc.

— Se trezește puțină dorință în lady Carey? m-a întrebat într-o doară.

— Puțină, am încuviințat.

— El e acel nimeni care nu însemna nimic?

— Da, am spus zâmbind cu regret.

— N-o face, a zis el simplu. De azi și până în ziua nunții, Anne trebuie să fie imaculată, mai ales acum, că se culcă cu regele. Suntem cu toții expuși privirilor. Dacă simți puțină dorință față de omul ăla, ține-o în frâu, sora mea, căci până se mărită Anne trebuie să fim caști precum îngerii, iar ea trebuie să fie cel mai înalt serafim.

— Nu se pune problema să mă tăvălesc cu el prin fân, am protestat. Reputația mea e la fel de bună ca a oricui altcuiva. Cu siguranță mai bună ca a ta.

— Atunci spune-i să nu se mai uite la tine cu aerul că vrea să te mănânce de vie. Omul pare cu totul năuc de dragoste.

— Aşa e? am rostit încântată. O, George, chiar aşa?

— Dumnezeu să ne-ajute! Am pus paie pe foc. Da, mă tem că aşa e. Spune-i să-şi ţină sentimentele pentru sine până când Anne se mărită şi devine regina Angliei, apoi poţi să alegi singură.

În odaia particulară a lui Anne se desfăşura o ceartă explozivă. George şi cu mine, veniţi de la călărie, am încremenit în sala de primire şi ne-am uitat la gentilomii lui Henric şi la doamnele lui Anne, care se prefăceau de minune cu toţii că nu ascultă, dar în acelaşi timp ciuleau urechile ca să prindă fiecare vorbă prin uşa groasă. Am auzit strigătul de furie al lui Anne acoperind bombănitul nemulţumit al lui Henric.

— La ce-i mai sunt ei de folos? La ce-o mai ajută? Sau se va întoarce iarăşi la curte de Crăciun? Va sta pe locul meu, iar eu voi fi dată la o parte, acum, că m-ai avut?!

— Anne, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu! Dacă m-ai fi iubit cât de cât, n-aş fi fost nevoită să cer! Cum să merg în Franţa purtând altceva decât giuvaierele reginei? Ce spune faptul că mă duci în Franţa ca marchiză, doar cu un pumn de diamante?!

— Nu e nici pe departe doar un pumn...

— Nu sunt bijuteriile coroanei!

— Anne, unele dintre ele i-au fost cumpărate de tatăl meu, pentru prima ei căsătorie, nu au nimic de-a face cu mine...

— Au totul de-a face cu tine! Sunt giuvaierele Angliei, dăruite reginei. Dacă voi fi regină, va trebui să le am. Dacă ea e regina, poate să le păstreze. Alege!

Am auzit cu toţii răcnetul sălbatic al lui Henric:

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, ce trebuie să fac ca să te mulţumesc?! Ai primit toate onorurile la care poate visa o femeie! Acum ce mai vrei? Rochia de pe ea?! Boneta din capul ei?!

— Toate astea şi încă mai mult! a ţipat Anne.

Henric a deschis uşa cu o smucitură, iar noi am început cu toţii să vorbim cu însufleţire de cum l-am văzut şi ne-am plecat în faţa lui.

— Ne vedem la cină, i-a spus el lui Anne glacial, peste umăr.

— Nu ne vom vedea, i-a răspuns ea foarte tare. Căci voi fi de mult plecată. Voi lua cina pe drum şi micul dejun la Dover. Nu mă poţi trata cu dispreţ.

El s-a întors pe dată la ea şi a închis uşa în urma lui. Ne-am încordat cu toţii auzul ca să desluşim ceea ce nu puteam vedea.

— Nu poţi să mă părăseşti!

— Nu accept să fiu regină pe jumătate, a spus ea pătimaş. Ori mă ai, ori nu mă ai. Ori mă iubeşti, ori nu mă iubeşti. Ori sunt a ta cu totul, ori sunt a nimănui. Nu accept jumătăţi de măsură cu tine, Henric!

Am auzit foşnetul rochiei ei când el a strâns-o la piept şi apoi micul suspin de încântare.

— Vei avea toate diamantele din Turn, vei avea diamantele ei şi barja ei, i-a promis el cu glas răguşit. Vei avea tot ce-ţi doreşte inima, fiindcă mi-ai dăruit ce dorea inima mea.

George s-a dus şi a închis uşa.

— Vrea careva să joace cărţi? Cred că vom aştepta o vreme.

S-a auzit un val de râsete pe jumătate înăbuşite; cineva a scos la iveală un pachet de cărţi, iar altcineva, nişte zaruri. Am trimis în grabă pajul după muzicieni ca să facă zgomot şi să acopere eventualele suspine indiscrete venite din odaia personală a lui Anne. Am luat toate măsurile posibile ca să mă asigur că, în timp ce sora mea şi regele făceau dragoste, curtea era ocupată cu jocuri. Am făcut tot ce am putut ca să nu mă gândesc la regină, mutată în noua ei locuinţă, mai puţin comodă, anunţată printr-un mesager trimis de rege că trebuia să predea giuvaierele regale, inelele, brăţările, colierele şi toate micile simboluri de iubire pe care i le dăruise el de-a lungul anilor, fiindcă sora mea voia să le poarte în Franţa.

Era o expediţie uriaşă – cea mai mare întreprinsă de curtea lui Henric de la călătoria la Field of the Cloth of Gold[1] şi, în toate privinţele, tot atât de extravagantă şi ostentativă cum

1. Nume dat unui loc din apropiere de Calais, unde a avut loc legendara întâlnire din iunie 1520 dintre regele Henric al VIII-lea al Angliei şi regele Francisc I al Franţei. (n. t.)

fusese acel eveniment de legendă. Trebuia să fie – Anne era hotărâtă să depăşească tot ce văzuse şi făcuse Caterina. Prin urmare, am călătorit prin Anglia, de la Hanbury la Dover, precum împăraţii. O trupă de soldaţi călare mergea în faţa noastră, ca să alunge de pe drum eventualii nemulţumiţi, dar simpla amploare a expediţiei şi numărul de cai, trăsuri, căruţe, soldaţi, servitori şi însoţitori, precum şi frumuseţea doamnelor călare şi a gentilomilor de lângă ele au făcut mai toată ţara să încremenească într-o tăcere uluită.

Traversarea Canalului Mânecii a fost liniştită. Doamnele au stat sub punte, iar Anne s-a retras în cabina ei şi a dormit aproape tot timpul călătoriei. Gentilomii au rămas pe punte, înfăşuraţi în jachetele de călărie, privind orizontul în căutarea altor corăbii şi împărţind urcioare cu vin fiert. Am ieşit pe punte, m-am sprijinit de parapetul corabiei şi am privit mişcarea valurilor ce se rostogoleau sub prova ei, ascultând scârţâitul scândurilor. O mână caldă a acoperit-o pe-a mea, care era deja îngheţată.

— Te simţi bine? mi-a şoptit la ureche William Stafford. Nu ţi-e rău?

M-am întors spre el şi i-am zâmbit.

— Deloc, slavă Domnului. Dar toţi marinarii spun că e o traversare foarte liniştită.

— Mă rog la Dumnezeu să rămână la fel! a zis el cu ardoare.

— O! Cavalerul meu cel aventuros! Nu-mi spune că ţi-e rău.

— Doar puţin, a răspuns el ca să se apere.

Îmi doream să-l iau în braţe. M-am gândit preţ de o clipă ce încercare e pentru iubire faptul că uneori cel iubit nu e întru totul perfect. N-aş fi crezut vreodată că m-aş putea simţi atrasă de un bărbat care suferă de rău de mare şi totuşi iată-mă dorindu-mi să-i aduc vin aromat şi să-l învelesc ca să-i fie cald.

— Vino şi stai jos, i-am spus privind în jur.

Eram pe cât de neobservaţi se putea la această curte – veşnic izvor de bârfe şi scandaluri. L-am condus la o grămadă de pânze făcute sul şi l-am aşezat lângă catarg, ca să se poată sprijini. L-am învelit bine cu mantia, cu tot atâta grijă ca şi când ar fi fost băieţelul meu, Henry.

— Nu mă lăsa singur! m-a rugat pe un ton atât de plângăreț, încât o clipă am crezut că mă tachinează, dar avea în ochi o nevinovăție atât de limpede, încât i-am atins obrazul cu degetele mele reci.

— Mă duc doar să aduc niște vin fiert aromat.

M-am îndreptat spre bucătăria corabiei, unde bucătarii înfierbântau vin și bere și serveau codri de pâine. Când m-am întors, William s-a mutat puțin pe pânza făcută sul, ca să pot sta lângă el. Am ținut cana până a mâncat el pâinea, apoi am împărțit vinul – o înghițitură el, o înghițitură eu.

— Te simți mai bine?

— Sigur că da, pot face ceva pentru tine?

— Nu, nu, am spus grăbită. Eram doar bucuroasă că arăți mai bine. Să-ți mai aduc vin fiert?

— Nu, mulțumesc. Cred că aș vrea să dorm.

— Ai putea dormi dacă te-ai sprijini de catarg?

— Nu, nu cred că aș putea.

— Sau dacă te-ai lungi pe pânză?

— Cred că m-aș rostogoli de pe ea.

M-am uitat în jur. Cei mai mulți oameni se retrăseseră în partea ferită de vânt a corabiei și moțăiau sau jucau cărți și zaruri. Eram practic singuri.

— Să te țin în brațe?

— Mi-ar plăcea, a spus încet, de parcă i-ar fi fost prea rău ca să vorbească.

Am făcut schimb de locuri, eu m-am așezat cu spatele sprijinit de catarg, iar el și-a așezat capul drag, cu păr ondulat pe genunchii mei, mi-a cuprins mijlocul cu brațele și a închis ochii.

Am petrecut o vreme mângâindu-i părul și admirând moliciunea bărbii lui șatene și fluturarea genelor sale pe obraji. Capul lui era greu și cald în poala mea, brațele lui mă țineau strâns de talie. Simțeam mulțumirea deplină pe care o încercam mereu când ne aflam unul lângă altul. Mi se părea că trupul meu tânjise după el toată viața, indiferent ce ar fi gândit mintea mea, iar acum era în sfârșit al meu.

Mi-am lăsat capul pe spate, simțind pe obraji aerul rece al mării. Legănarea corabiei îndemna la somn, la fel și scârțâitul ușor și șuieratul pânzelor în bătaia vântului. Zgomotul a devenit din ce în ce mai slab și am adormit.

M-a trezit căldura atingerii lui: îmi presăra sărutări mici pe coapse şi la rădăcina coapselor, iar mâna lui, pornită la explorat pe sub pelerină, îmi mângâia braţele, mijlocul, gâtul, sânii. Am deschis ochii, somnoroasă, sub acest potop de senzaţii, iar el a ridicat capul şi mi-a sărutat gâtul dezgolit, obrajii, pleoapele şi, în sfârşit, pătimaş, gura. Buzele lui erau calde, dulci, stăruitoare, limba lui mi se strecura printre buze, aţâţându-mă. Voiam să-l mănânc, să-l beau, voiam să mă sărute şi apoi să mă întindă pe scândurile frecate cu piatra ale punţii şi să mă aibă acolo, pe loc, să nu-mi mai dea drumul niciodată.

Când şi-a slăbit strânsoarea, pregătit să mă lase să mă desprind, eu am fost cea care l-a cuprins cu braţele pe după gât, trăgându-i gura înapoi spre mine, dorinţa mea a fost cea care ne-a mânat mai departe, nu a lui.

— Există pe undeva o cabină? Un prici? Vreun loc unde putem merge? m-a întrebat el cu răsuflarea tăiată.

— Doamnele au toate cabinele, iar eu am renunţat la priciul meu.

A scos un mic geamăt de dorinţă frustrată, apoi şi-a trecut mâinile prin păr şi a râs de el însuşi.

— Dumnezeule mare, sunt ca un paj îmbătat de mirosul de femeie! Tremur de dorinţă.

— Şi eu. O, Doamne, şi eu!

William s-a ridicat în picioare.

— Aşteaptă aici! mi-a poruncit, dispărând în pântecul corabiei.

S-a întors cu o cană cu bere slabă, mi-a oferit mai întâi mie, apoi a băut şi el cu poftă.

— Mary, trebuie să ne căsătorim! Sau altfel trebuie să-ţi asumi toată răspunderea pentru că mă va cuprinde nebunia.

Am râs slab.

— O, iubirea mea!

— Da, sunt, a spus el cu ardoare.

— Ce eşti?

— Sunt iubirea ta. Spune-o din nou!

O clipă m-am gândit să refuz, dar apoi mi-am dat seama că mă săturasem să tăgăduiesc adevărul.

— Iubirea mea!

A zâmbit auzind asta, de parcă pe moment îi era de-ajuns atât.

— Vino încoace! m-a chemat.

Şi-a desfăcut pelerina ca pe nişte aripi şi m-a chemat lângă parapetul navei. Supusă, m-am apropiat de el; m-a cuprins cu braţul, mi-a acoperit umerii cu pelerina lui caldă de vânătoare şi m-a ţinut strâns. Stând la adăpostul pelerinei, mi-am strecurat mâna în jurul mijlocului său şi, văzută doar de pescăruşi, mi-am aşezat capul pe umărul lui. Am stat aşa, şold lângă şold, legănându-ne în acelaşi ritm cu mişcarea corabiei, o vreme îndelungată şi liniştită.

— Iată şi Franţa, a spus el în cele din urmă.

M-am uitat în faţă şi am zărit forma întunecată a uscatului şi apoi, treptat, cheiul şi catargele corăbiilor, zidurile şi castelul fortăreţei englezeşti Calais. William mi-a dat drumul fără tragere de inimă şi mi-a spus:

— De îndată ce ne instalăm, vin să te caut.

— Te voi aştepta.

Ne-am desprins unul de celălalt: pe punte începeau să se ivească oamenii, minunându-se de cât de liniştită fusese traversarea şi uitându-se spre Calais peste strâmtoarea îngustă.

— Te simţi bine acum? am întrebat.

Mă aflam la distanţă de el şi simţeam cum răceala obişnuită a vieţii mele ia locul intimităţii pătimaşe. Preţ de o clipă, William a avut decenţa de-a părea nedumerit.

— O, răul meu de mare! Uitasem de el.

Mi-am dat seama brusc că mă păcălise.

— Ţi-a fost rău vreo clipă? Nu! Nu ţi-a fost rău deloc! Totul a fost o urzeală menită să mă facă să stau lângă tine şi să te ţin în braţe ca să dormi.

Ruşinea de pe chipul lui era încântătoare, a plecat capul ca un copil, dar apoi i-am văzut zâmbetul radios.

— Spune-mi însă, doamnă Carey, m-a provocat el. Ai trăit azi cele mai fericite şase ore din viaţa ta sau nu?

Mi-am muşcat limba. M-am oprit şi m-am gândit. Trebuie să fi existat în viaţa mea o duzină de momente fericite. Fusesem iubita unui rege, fusesem revendicată de un soţ iubitor şi, vreme de mulţi ani, avusesem cea mai plină de succes soră. Dar cele mai fericite şase ore?

— Da, am spus simplu, recunoscând totul. Au fost cele mai fericite şase ore din viaţa mea.

Corabia a tras la chei într-o forfotă de zgomot şi activitate, căpitanul portului, marinarii şi docherii s-au strâns cu toţii pe chei să-i privească pe rege şi pe Anne debarcând şi să-i aclame când au atins pământul englezesc din Franţa. Apoi am mers cu toţii să ascultăm liturghia în capela bisericii Sf. Nicolae, împreună cu guvernatorul oraşului Calais, care s-a agitat teribil şi a tratat-o pe Anne cu aceeaşi politeţe ca şi când ar fi fost regină încoronată. Dar indiferent ce spunea şi făcea guvernatorul ca să-i mai domolească lui Anne neliniştea care-o făcea să vâneze mereu confirmări, regele Franţei nu era la fel de flexibil, aşa că Henric a fost nevoit s-o lase pe Anne la Calais când a plecat să se întâlnească cu Francisc.

— E un neghiob! a bombănit Anne pentru sine.

Privea de la fereastra castelului Calais cum Henric porneşte în fruntea oamenilor săi înarmaţi, cu pălăria în mână ca să salute mulţimea, iar apoi se răsuceşte în şa să facă cu mâna spre castel, în speranţa că ea îl privea.

— De ce?

— Trebuia să ştie că regina Franţei nu se va întâlni cu mine – e prinţesă spaniolă, la fel ca şi Caterina. Iar pe urmă a lăsat-o şi pe regina de Navarra să refuze să mă întâlnească. Nici măcar n-ar fi trebuit întrebată, dar a fost, aşa că i s-a dat prilejul să refuze.

— A spus de ce? Când eram mici se purta întotdeauna foarte amabil cu noi.

— A spus că purtarea mea e scandaloasă, mi-a răspuns Anne scurt. Dumnezeule mare, ce mai aere îşi dau femeile astea când sunt măritate şi în siguranţă! Ai zice că nici una dintre ele nu s-a luptat vreodată să pună mâna pe un soţ.

— Aşadar nu-l vom vedea deloc pe regele Francisc?

— Nu putem avea o întâlnire oficială. Nu există nici o doamnă care să mă întâmpine.

A bătut darabana pe pervazul ferestrei.

— Caterina a fost întâmpinată de însăşi regina Franţei şi toţi povestesc acum cât de prietenos s-au purtat una cu alta.

— Ei bine, ştii doar, încă nu eşti regină, am spus pe negândite.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era de gheață.

— Da. Știu asta. Am observat pe parcursul ultimilor șase ani. Am avut ceva vreme să-mi dau seama de asta, mulțumesc frumos. Dar voi fi. Și data viitoare când voi veni în Franța ca regină, o voi face să regrete această insultă, iar când Margareta de Navarra va încerca să-și căsătorească odraslele cu fiii mei, nu voi uita că m-a făcut „scandaloasă".

M-a privit cu asprime.

— Și nu voi uita că tu te grăbești mereu să-mi atragi atenția că încă nu sunt regină.

— Anne, spuneam doar...

— Atunci ar trebui să taci și, măcar o dată, să încerci să gândești înainte să deschizi gura, s-a răstit ea.

Henric l-a invitat pe regele Francisc la fortul englezesc Calais și timp de două zile, noi, doamnele de companie, cu Anne în frunte, a trebuit să ne mulțumim să tragem cu ochiul la regele francez de la ferestrele castelului, fără să vedem din renumita-i frumusețe mai mult decât creștetul capului. Mă așteptasem ca Anne să fie într-o stare de furie absolută din cauza excluderii, dar era zâmbitoare și secretoasă și în fiecare seară, când Henric venea în odaia ei, după cină, îl întâmpina cu un umor atât de plăcut, încât eram sigură că punea ceva la cale.

Ne-a pus să repetăm un dans special, care urma să fie condus de ea la intrarea în sală și apoi avea să-i includă pe mesenii așezați la cină, care vor fi chemați să danseze cu noi. Era evident că plănuia să intre în sala cea mare la banchetul dat de Henric în cinstea regelui Franței și să danseze cu acesta.

Unele dintre doamnele mai tinere se întrebau cum de îndrăznea să sfideze convențiile, dar știam că planul va primi încuviințarea lui Henric. Surprinderea lui la intrarea ei avea să fie tot atât de falsă ca uimirea pe care învățase regina Caterina s-o arate de fiecare dată când soțul ei intra în odăile sale deghizat. Ideea că ne prefăcuserăm ani la rând că nu-l recunoaștem pe rege și că Anne avea să joace acum același joc, iar curtea avea să fie silită să-i admire mă făcea să mă simt bătrână și sătulă de lume.

În ciuda faptului că trebuia să călăresc cu Anne dimineața și să dansez cu ea și cu doamnele după-amiaza, îmi făceam

timp în fiecare zi, la amiază, să ies pe străzile din Calais. Îl găseam de fiecare dată pe William Stafford aşteptându-mă la o cârciumă mică. Mă trăgea înăuntru, la adăpost de privirile iscoditoare, şi-mi punea în faţă o cană cu bere slabă.

— Totul e bine, iubirea mea? mă întreba.

Îi zâmbeam.

— Da. Şi la tine?

A încuviinţat din cap.

— Mâine trebuie să ies călare cu unchiul tău, am veşti despre nişte cai care s-ar putea să-i fie pe plac. Dar preţurile sunt absurde. Toţi fermierii francezi sunt hotărâţi să jupoaie un lord englez în sezonul ăsta, de teamă că nu ne vom mai întoarce niciodată.

— Spunea că s-ar putea să te facă mai-marele peste cai. Ar fi un lucru bun pentru noi, nu-i aşa? am spus melancolic. Ne-am putea vedea mai uşor dacă ai avea în grijă calul meu şi am putea călări împreună.

— Şi ne-am putea căsători, desigur, m-a tachinat el. Unchiul tău ar fi în culmea încântării dacă mai-marele său peste cai s-ar însura cu nepoata lui. Nu, iubirea mea, nu cred că ar fi un lucru bun pentru noi. Nu cred că avem vreun viitor la curte.

Mi-a atins obrazul.

— Nu vreau să te văd în fiecare zi în virtutea norocului. Vreau să te văd în fiecare noapte şi-n fiecare zi fiindcă suntem căsătoriţi şi trăim în aceeaşi casă.

N-am spus nimic.

— Te voi aştepta, a zis moale William. Ştiu că acum nu eşti pregătită.

Am ridicat ochii spre el.

— Nu e vorba că nu te-aş iubi. E vorba de copii, de familia mea şi de Anne. Mai mult decât orice, e vorba de Anne. Nu ştiu cum aş putea s-o părăsesc.

— Pentru că are nevoie de tine? m-a întrebat surprins.

Am râs uşor.

— Dumnezeule mare! Nu! Pentru că nu mă va lăsa să plec. Simte nevoia să mă aibă sub ochi, ca să ştie că e în siguranţă.

M-am întrerupt, neputând să-i explic rivalitatea îndelungată şi crâncenă dintre noi două.

— Orice triumf al ei e redus la jumătate dacă nu sunt acolo să-l văd. Orice lucru rău care mi se întâmplă, orice

ofensă sau umilinţă o vede imediat şi chiar o răzbună imediat – o, dar în adânc, inima ei cântă de bucurie că am încasat o lovitură.

— Parcă ar fi o diavoliţă, a remarcat ţinându-mi partea.

Am chicotit iar, mărturisind:

— Aş vrea să pot spune că aşa e. Dar ca să fiu sinceră, la fel e şi în cazul meu. Sunt la fel de invidioasă pe ea cum e ea pe mine. Am văzut-o cum se înalţă fără încetare. Acum ştiu că nu voi urca niciodată mai sus decât ea. Am ajuns să accept lucrul ăsta. Ştiu că ea l-a cucerit pe rege şi l-a păstrat lângă ea, pe când eu n-am reuşit. Mai ştiu şi că n-am vrut cu adevărat. După ce s-a născut fiul meu, nu mi-am mai dorit nimic altceva decât să fiu cu copiii mei, departe de curte. Iar regele e atât de...

— Cum? m-a îmboldit el.

— Atât de plin de dorinţe! Nu numai în ceea ce priveşte iubirea, ci şi restul lucrurilor. E ca un copil, iar după ce am avut eu însămi un copil, unul real, mi-am dat seama că n-am răbdare cu un bărbat care vrea să i se distragă atenţia ca unui copil. După ce am văzut o dată că regele Henric e tot atât de egoist ca băieţelul lui, n-am mai putut să-l iubesc cu adevărat. Nu mai puteam să-l privesc decât cu iritare.

— Dar nu l-ai părăsit.

— Regele nu poate fi părăsit, am spus simplu. Te părăseşte el.

William a încuviinţat, recunoscând adevărul spuselor mele.

— Dar când m-a părăsit pentru Anne, n-am regretat să-l văd plecând. Iar acum, când dansez cu el sau cinez sau mă plimb şi vorbesc cu el, îmi fac meseria de curteană. Îl las să creadă că e cel mai încântător bărbat din lume, îl privesc şi-i zâmbesc şi-i dau toate motivele să creadă că tot mai sunt îndrăgostită de el.

William mi-a cuprins mijlocul cu braţul şi m-a ţinut strâns.

— Dar nu eşti.

— Dă-mi drumul! am şoptit. Mă strângi prea tare.

M-a strâns şi mai tare.

— O, foarte bine. Nu, sigur că nu sunt. Îmi fac datoria de Boleyn, de curteană Howard. Sigur că nu-l iubesc.

— Dar există cineva pe care-l iubeşti? m-a întrebat pe ton indiferent, strângându-mi mijlocul mai tare ca oricând.

— Nimeni, am spus provocator.

Și-a pus degetul sub bărbia mea şi m-a obligat să ridic fața, iar ochii lui căprui şi luminoşi m-au cercetat de parcă mi s-ar fi uitat în suflet.

— Un nimeni, l-am lămurit.

Când a sosit, sărutul lui mi-a atins uşor buzele, ca o pană caldă.

În seara aceea, Henric şi Francisc au cinat în particular la Staple Hall. Noi, doamnele de companie, cu Anne în frunte, ne-am strecurat afară din castel cu mantii peste rochiile fine şi glugi peste bonetele elegante. Ne-am adunat în sala ce dădea în încăpere, ne-am scos mantiile şi ne-am ajutat una pe alta să ne îmbrăcăm dominourile aurii, să ne punem măştile aurii şi bonetele aurii. În sală nu erau oglinzi, aşa că nu puteam vedea cum arătam, dar celelalte doamne din jur erau ca o mare de flăcări aurii şi ştiam că şi eu străluceam. Anne mai ales, cu ochii negri sclipind prin despicăturile măştii aurii ce închipuia o față de şoim, avea un aer de bogăţie şi sălbăticie. Pletele negre i se revărsau pe umeri pe sub vălul auriu al bonetei.

Am aşteptat semnalul, apoi am intrat în fugă să ne executăm dansul. Henric şi regele Franţei nu-şi puteau lua ochii de la ea. Am dansat cu sir Francis Weston, care mi-a şoptit la ureche propuneri abominabile în franceză, sub pretextul că mă credea a fi o doamnă franceză care ar primi bucuroasă astfel de invitaţii, şi l-am văzut pe George invitând la dans o altă doamnă, în graba lui de-a evita să danseze cu propria nevastă.

Dansul s-a terminat, iar Henric s-a apropiat de o dansatoare şi i-a descoperit faţa, apoi, cu un aer ceremonios, s-a plimbat prin încăpere, scoţând măştile tuturor doamnelor mascate şi ajungând în cele din urmă la Anne.

— A, marchizul de Pembroke! a spus regele Francisc, părând complet surprins. Înainte te cunoşteam ca domnişoara Anne Boleyn şi erai cea mai frumoasă fată de la curtea mea, aşa cum astăzi eşti cea mai frumoasă femeie de la curtea prietenului meu Henric.

Anne a surâs şi a întors capul spre Henric, ca să-i zâmbească.

— Exista doar o singură fată pe măsura ta, şi anume cealaltă Boleyn, a continuat regele Francisc uitându-se după mine.

Momentul de triumf al lui Anne s-a topit brusc şi mi-a făcut semn să înaintez cu aerul că şi-ar fi dorit să mă conducă la eşafod.

— Maiestate, sora mea, a spus ea scurt. Lady Carey.

Francisc mi-a sărutat mâna şi a şoptit seducător:

— *Enchanté.*

— Să dansăm din nou! a spus brusc Anne, enervată, aşa cum mă aşteptam, de atenţia ce mi se acorda.

Muzicienii au atacat pe dată o melodie, iar tot restul serii, curtea s-a veselit şi toţi şi-au dat multă osteneală să se asigure că Anne era fericită.

Seara aceea a încheiat vizita oficială în Franţa, aşa că am petrecut a doua zi împachetându-ne lucrurile pentru călătoria de întoarcere acasă. Însă vântul ne era potrivnic, aşa că am fost nevoiţi să zăbovim în Calais, trimiţând în fiecare dimineaţă un slujitor la căpitanul corabiei ca să-l întrebe dacă poate ieşi din port în ziua aceea sau în următoarea. Anne şi Henric vânau şi se distrau tot atât de bine de parcă ar fi fost în Anglia. Mai bine chiar, de fapt, din moment ce în Franţa nu era nimeni care să huiduie când trecea Anne călare pe stradă sau să strige „Târfă!“ la vederea calului ei. Iar întârzierea ne dădea, mie şi lui William, libertatea de-a ne întâlni.

Mergeam călare în fiecare după-amiază pe o plajă de nisip aflată la vest de oraş, care se întindea aproape cât vedeai cu ochii. Uneori caii se cabrau, dornici să galopeze pe nisipul întărit de la marginea apei, şi-i lăsam să gonească după pofta inimii. Apoi urcam între dune, iar William mă cobora din şa, îşi aşternea mantia pe jos şi ne întindeam unul lângă altul, îmbrăţişaţi, sărutându-ne şi şoptindu-ne vorbe dulci până ajungeam aproape să plângem de dorinţă.

Au fost multe după-amiezi în care m-am simţit ispitită să desfac şireturile pantalonilor lui şi să-l las să mă aibă, fără ceremonie, ca pe-o fată de la ţară, sub mângâierea soarelui seducător şi distraşi doar de ţipătul pescăruşilor. Mă săruta până începea să mă doară gura şi buzele îmi erau umflate şi crăpate, iar în serile lungi, când trebuia să cinez cu doamnele,

fără el, puteam simţi vânătăile lăsate de muşcăturile lui pătimaşe când duceam la buze paharul rece. Îmi atingea trupul peste tot, fără ruşine. Mâinile lui îmi descheiau corsajul la spate, ca să-l poată coborî până la şolduri şi să-mi poată mângâia sânii. Plecând capul cu păr castaniu şi cârlionţat, îmi sugea sfârcurile până ţipam de plăcere şi mă gândeam că vor veni noi şi noi valuri de plăcere, până când nu voi mai putea suporta nici o clipă, şi atunci îşi lipea capul în pântecul meu şi mă muşca tare de buric, făcându-mă să tresar de durere, să-l împing şi să-mi dau seama că strig şi-l resping în loc să suspin.

Mă învăluia cu braţele calde şi stătea întins lângă mine vreme îndelungată fără să se mişte, până când mi se potolea puţin foamea de el. Apoi mă întorcea cu spatele şi-şi lipea trupul suplu de spinarea mea, îmi scotea boneta şi-mi dădea la o parte părul, ca să-mi poată săruta ceafa, şi se împingea în mine în aşa fel încât îi puteam simţi bărbăţia tare, chiar şi prin rochie şi jupoane, şi ştiam că mă împing în el la rândul meu, ca o târfă, parcă implorându-l să treacă la fapte fără încuviinţarea mea, căci nu puteam spune „Da“. Şi Dumnezeu ştia că nu voiam să spun „Nu“.

Se împingea în mine, se oprea, se împingea iarăşi, iar eu mă împingeam în el, ştiind şi tânjind după ceea ce se va întâmpla în continuare – el va iuţi ritmul, iar eu voi simţi cum creşte plăcerea în mine şi cum ajung într-un punct în care nu mă voi mai putea opri, indiferent dacă aş vrea sau nu – şi apoi, chiar înainte să ating plăcerea maximă, înainte să ne fi atins piele pe piele, se va opri cu un mic suspin şi se va întinde iarăşi lângă mine, mă va strânge în braţe şi mă va ţine aşa până mă voi opri din tremurat.

Câtă vreme vântul a bătut dinspre larg, ţinând corăbiile în port, am mers pe dunele de nisip şi am făcut dragoste fără a face dragoste propriu-zis, ci o curte pătimaşă. Şi-n fiecare zi speram, împotriva voinţei mele, că aceea va fi ziua în care voi şopti „Da“ sau în care mă va sili s-o fac. Dar în fiecare zi el se oprea doar cu o secundă, doar cu o clipă înainte să consimt şi mă strângea în braţe şi mă liniştea de parcă m-aş fi cutremurat de durere, nu de dorinţă – şi au fost multe zilele în care n-aş fi putut face diferenţa între cele două.

În a douăsprezecea zi mergeam cu caii de căpăstru, ieşind dintre dune ca să ne întoarcem pe plajă, când William s-a oprit brusc şi s-a uitat în sus.

— S-a schimbat vântul.

— Poftim? am întrebat prosteşte.

Încă mai eram năucită de plăcere. Nu ştiam că bate vântul. Abia dacă eram conştientă de nisipul de sub cizmele mele de călărie, de valurile care se spărgeau la ţărm, de căldura soarelui pregătit să apună pe obrazul meu stâng.

— Bate spre larg. Se va putea naviga, a spus el.

Mi-am lăsat braţul pe grumazul calului.

— Naviga? am repetat.

S-a întors, mi-a văzut expresia năucă şi a râs de mine.

— O, scumpa mea, eşti departe, nu-i aşa? Mai ţii minte că nu am putut pleca spre Anglia pentru că am aşteptat un vânt prielnic? Ei bine, iată-l. Vântul s-a schimbat. Mâine ridicăm ancora.

Cuvintele sale au căpătat în sfârşit sens.

— Şi noi ce facem?

Şi-a petrecut pe după braţ hăţurile calului şi s-a apropiat de al meu, ca să mă urce în şa.

— Ridicăm ancora, presupun.

Şi-a făcut mâinile căuş sub cizma mea şi m-a urcat în şa. Am recunoscut durerea surdă din trupul meu: dorinţă neîmplinită, mai multă dorinţă, încă o zi de dorinţă, a douăsprezecea zi de dorinţă.

— Şi apoi? am insistat. Nu ne putem întâlni aşa la Greenwich.

— Nu, a încuviinţat el pe un ton plăcut.

— Şi atunci cum ne vom întâlni?

— Mă poţi găsi în curtea grajdurilor sau te pot găsi eu în grădină. Ne-am descurcat întotdeauna, nu-i aşa?

A încălecat şi el, cu multă uşurinţă; nu tremura ca mine. Nu-mi puteam găsi cuvintele.

— Nu vreau să ne întâlnim aşa.

William şi-a potrivit scările, încruntându-se uşor, apoi s-a îndreptat de spate şi mi-a zâmbit politicos, cam distant.

— Te pot escorta la Hever la vară, a propus el.

— Dar asta e peste şapte luni! am exclamat.

— Da.

M-am apropiat puțin de el. Nu-mi venea să cred că e nepăsător.

— Nu vrei să ne vedem în fiecare după-amiază, ca aici?

— Știi bine că da.

— Și cum se poate face asta?

Mi-a aruncat un zâmbet ușor, pe jumătate glumeț și a spus cu blândețe:

— Nu cred că se poate. Neamul Howard are prea mulți dușmani care s-ar grăbi să te denunțe pentru purtarea ușuratică. Există prea mulți spioni în suita unchiului tău ca să rămân nedescoperit prea multă vreme. Am fost norocoși, am avut parte de douăsprezece zile ale noastre și au fost foarte dulci. Dar nu cred că le vom putea avea din nou în Anglia.

— Oh!

Am întors calul, simțind soarele cald pe spate. Valurile au măturat blând țărmul și iapa mea, puțin agitată, s-a ferit când i-au stropit încheieturile și genunchii. Nu puteam s-o țin locului. Nu puteam s-o stăpânesc. Nu puteam să mă stăpânesc.

William și-a apropiat calul de al meu.

— Cred că nu voi rămâne în serviciul unchiului tău.

— Poftim?

— Cred că am să merg la ferma mea și am să-mi încerc norocul ca fermier. E acolo și mă așteaptă. M-am săturat de curte. Nu sunt potrivit pentru viața asta. Sunt un om prea independent ca să slujesc un stăpân, fie chiar și o familie mare ca a ta.

Mi-am îndreptat puțin spatele. Mândria de Howard era de ajutor. Mi-am tras umerii înapoi și am ridicat bărbia, spunând cu tot atâta răceală ca el:

— Cum dorești.

A încuviințat și și-a lăsat calul să rămână puțin în urmă. Ne-am îndreptat spre zidurile orașului ca o doamnă cu însoțitorul ei. Iubiții cuprinși de vrajă de pe dunele de nisip rămăseseră de mult în urmă, eram fata Boleyn și slujitorul familiei Howard pe drumul de întoarcere la curte.

Poarta cetății era deschisă, încă nu se înserase. Am străbătut unul lângă altul străzile pietruite ce duceau la castel. Porțile erau deschise, podul mobil era coborât, așa că am intrat direct în curtea grajdurilor. Oamenii adăpau caii și-i

frecau cu şomoioage de paie. Regele şi Anne se întorseseră cu jumătate de oră mai devreme şi caii lor erau plimbaţi ca să se răcorească, înainte să poată fi hrăniţi şi adăpaţi. N-aveam nici o şansă să vorbim între patru ochi.

William m-a dat jos din şa şi atingerea mâinilor sale pe talia mea, trupul lui aproape de al meu m-au umplut de un dor de el atât de aprig, atât de acut, încât mi-a scăpat un mic strigăt de durere.

— Te simţi bine? m-a întrebat, lăsându-mă jos.

— Nu! am spus pătimaş. Nu mă simt bine. Ştii bine că nu.

Preţ de o clipă, asta l-a scos din calmul lui. M-a prins de mână şi m-a tras cu duritate spre el. A spus pe ton scăzut, dar pătimaş:

— Ceea ce simţi acum e ceea ce simt eu de luni întregi. Ceea ce simţi acum e ceea ce simt zi şi noapte încă de când te-am văzut prima oară şi mă aştept să simt acelaşi lucru tot restul vieţii. Gândeşte-te bine, Mary. Şi trimite după mine. Trimite după mine când vei înţelege că nu poţi trăi fără mine.

Mi-am răsucit mâna, ca s-o scap din strânsoarea lui, şi m-am smucit. Mă aşteptam pe jumătate să vină după mine, dar n-a venit. Am pornit cu un pas atât de încet, încât dacă mi-ar fi şoptit numele, l-aş fi auzit şi m-aş fi întors. M-am îndepărtat de el, cu toate că abia îmi târâiam picioarele. Am trecut pe sub arcada ce ducea la uşa castelului, cu toate că fiecare centimetru al trupului meu îmi striga să rămân cu el.

Voiam să merg în odaia mea şi să plâng, dar când am traversat sala cea mare, George s-a ridicat de pe un jilţ.

— Te-am aşteptat, unde ai fost?

— M-am plimbat călare.

— Cu William Stafford! m-a acuzat el.

L-am lăsat să-mi vadă ochii roşii şi buzele tremurânde.

— Da. Şi?

— O, Dumnezeule! a exclamat George pe ton frăţesc. Dumnezeule mare, nu, târfă prostuţă! Du-te şi spală-te şi scapă de expresia asta zugrăvită pe faţă, oricine poate ghici ce-ai făcut.

— N-am făcut nimic! am strigat cuprinsă brusc de mânie. Nimic! Şi tare mi-a mai ajutat!

A ezitat.

— Şi mai bine. Hai, grăbeşte-te.

M-am dus în odaia mea, mi-am spălat ochii şi mi-am şters faţa cu un cearşaf. Când am intrat în sala de primire a lui Anne, am găsit şase doamne care jucau cărţi şi pe George aşteptându-mă foarte grav în firidă.

S-a uitat rapid, cu prudenţă prin cameră, apoi mi-a luat mâna, a aşezat-o pe braţul său şi m-a condus în galeria cu tablouri, care se întindea de-a lungul sălii celei mari, dar care era pustie la acea oră a zilei.

— Ai fost văzută, mi-a zis. Nu se poate să-ţi fi închipuit că vei scăpa neobservată.

— Cu ce?

George s-a oprit şi m-a privit cu o seriozitate pe care nu i-o mai văzusem înainte.

— Nu fi obraznică, m-a sfătuit. Ai fost văzută ieşind dintre dune cu capul pe umărul lui, cu braţul lui în jurul mijlocului şi cu pletele fluturând libere în vânt. Nu ştiai că unchiul Howard are spioni pretutindeni? Nu te-ai gândit că vei fi prinsă negreşit?

— Ce se va întâmpla? am întrebat plină de teamă.

— Nimic, dacă lucrurile se opresc aici. Tocmai de aceea îţi vorbesc eu, nu unchiul sau tata. Ei nu vor să ştie. Şi, în ceea ce te priveşte, nici nu ştiu. E doar între tine şi mine şi nu trebuie să meargă mai departe.

— Îl iubesc, George! am spus foarte încet.

A plecat capul şi a pornit ca o furtună de-a lungul galeriei, târându-mă după el, la braţ.

— Pentru oameni ca noi asta n-are nici o importanţă. Ştii doar.

— Nu pot să dorm, nu pot să mănânc, nu pot să fac nimic altceva decât să mă gândesc la el. Noaptea îl visez, cât e ziua de lungă aştept să-l văd, iar când îl văd, inima îmi tresare şi-mi spun că voi leşina de dorinţă.

— Şi el? m-a întrebat George atras de poveste fără voia lui.

Am întors capul ca să nu vadă durerea subită de pe chipul meu.

— Credeam că şi el simte acelaşi lucru. Dar azi, când vântul s-a schimbat, a spus că vom ridica ancora şi vom

porni spre Anglia şi că acolo nu ne vom putea vedea la fel ca aici, în Franţa.

— Ei bine, are dreptate, a spus brutal George. Şi dacă Anne şi-ar fi făcut treaba, nici tu, nici alte vreo şase dintre doamnele ei n-aţi fi lenevit în Franţa flirtând cu bărbaţi din suita voastră.

— Nu e deloc aşa, am răbufnit. El nu e în suita noastră. E bărbatul pe care-l iubesc!

— Îl mai ţii minte pe Henry Percy? m-a întrebat pe neaşteptate George.

— Sigur că da.

— Era îndrăgostit. Mai mult decât atât, era logodit. Mai mult decât atât, era însurat. L-a salvat asta? Nu. E ţintuit în Northumberland, însurat cu o femeie care-l urăşte, tot îndrăgostit, tot cu inima frântă, tot lipsit de speranţă. Ai de ales. Poţi să fii îndrăgostită şi cu inima frântă sau poţi întoarce situaţia astfel încât să scoţi tot ce-i mai bun din ea.

— Ca tine?

— Ca mine, a zis el posomorât.

Fără voie, s-a uitat în lungul galeriei, spre locul unde sir Francis Weston se apleca peste umărul lui Anne, urmărind o partitură muzicală. Sir Francis ne-a simţit privirea şi a ridicat ochii. A uitat de astă dată să-mi zâmbească. A privit pe lângă mine şi la fratele meu şi în căutătura lui se citea o intimitate adâncă.

— Eu nu-mi urmez niciodată dorinţa, nu-i dau niciodată ascultare, a spus posomorât George. Mi-am pus familia pe primul loc şi asta mă costă o bătaie de inimă în fiecare zi din viaţă. Nu fac nimic care ar putea s-o facă de ruşine pe Anne. Pentru noi, cei din neamul Howard, iubirea nu intră în calcul. Suntem în primul şi-n primul rând curteni. Viaţa noastră e la curte. Şi la curte nu e loc pentru dragostea adevărată.

Sir Francis a zâmbit distant când a văzut că George nu l-a observat şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre muzică. George m-a ciupit de degetele reci care se odihneau pe braţul lui.

— Trebuie să încetezi să-l mai vezi, mi-a spus. Trebuie să juri pe onoarea ta.

— Nu pot să jur pe onoarea mea, fiindcă n-am onoare, am spus dezolată. Am fost măritată cu un bărbat şi l-am încornorat

cu regele. M-am întors la el și el a murit înainte să am prilejul să-i spun că, poate, îl iubesc. Iar acum, când găsesc un bărbat pe care-l pot iubi cu toată inima și cu tot sufletul, tu îmi ceri să jur pe onoarea mea că nu-l voi mai vedea – și jur. Pe onoarea mea. Nu mai există pic de onoare în noi, cei trei Boleyn.

— Bravo, a zis George.

M-a luat în brațe și m-a sărutat pe buze.

— Suferința din dragoste îți priește. Arăți adorabil!

A doua zi am pornit pe mare spre Anglia. L-am căutat din priviri pe William pe punte și, când l-am văzut, având grijă să nu se uite la mine, m-am retras sub punte împreună cu celelalte doamne, m-am ghemuit într-un cuib de perne și am adormit. Îmi doream mai mult ca orice altceva să dorm următoarea jumătate de an, până voi putea să merg la Hever și să-mi revăd copiii.

Iarna anului 1532

Curtea a sărbătorit Crăciunul la Westminster și Anne a fost în centrul fiecărei activități. Maestrul de ceremonii punea în scenă piesă-mască după piesă-mască și-n toate Anne era preamărită ca regina păcii, regina iernii, regina Crăciunului. I se spunea în toate felurile, numai regina Angliei nu, și toți știau că va urma și asta curând. Henric a dus-o în Turnul Londrei, de unde a ales ce-i voia inima din vistieria Angliei, de parcă ar fi fost născută prințesă.

Ea și Henric aveau acum apartamente alăturate. Plini de îndrăzneală, se retrăgeau seara împreună în odaia lui sau a ei, iar dimineața ieșeau împreună. El i-a cumpărat un halat din satin negru, căptușit cu blană, în care să-i salute pe oaspeții care intrau în odaia lui de culcare. Eu am fost eliberată din funcția de însoțitoare și tovarășă de pat și m-am trezit singură seara pentru prima oară din copilărie. Într-un fel, era o plăcere să pot sta lângă micul meu foc și să știu că Anne nu va da buzna în odaie ca o furtună, cuprinsă de furie. Dar mi-am dat seama că mă simțeam singură. Petreceam seri lungi visând cu ochii deschiși în fața focului și multe după-amiezi reci privind pe fereastră ploaia cenușie de iarnă. Strălucirea soarelui și dunele de nisip din Calais păreau la un milion de ani depărtare. Simțeam că mă transform în gheață, la fel ca lapovița pe țiglele acoperișului.

L-am căutat pe William Stafford printre oamenii unchiului și unul dintre ei mi-a spus că s-a dus la ferma lui, ca să se îngrijească de săpatul napilor și de sacrificarea animalelor bătrâne. M-am gândit la el – se ocupa de mica lui fermă, punea lucrurile la punct, se îndeletnicea cu lucruri reale, în

timp ce eu pierdeam vremea la curte, înconjurată de bârfe și scandaluri și gândindu-mă doar la plăcerea a doi oameni leneși și egoiști și la cum puteau fi făcuți să se distreze.

În toiul sărbătorii de douăsprezece zile a Crăciunului, Anne a venit la mine și m-a întrebat ce semne îi spun femeii că pântecul ei a prins rod. Am numărat amândouă zilele ciclului ei – urma să-i vină în cursul săptămânii. Era deja hotărâtă să-i fie greață dimineața și să nu poată mânca grăsimea de pe carne, dar i-am spus că e prea devreme ca să știm cu siguranță.

Număra zilele. Uneori o vedeam stând absolut nemișcată și știam că-și folosește puterea voinței ca să-și impună să rămână grea.

A sosit ziua când ar fi trebuit să sângereze. În seara aceea a băgat capul pe ușa odăii mele și mi-a spus triumfător:

— Sunt curată! Înseamnă că am zămislit?

— O zi nu dovedește nimic, am răspuns fără milă. Trebuie să aștepți măcar o lună.

A trecut și a doua zi și următoarea. Ea nu i-a spus lui Henric ce spera, dar îmi închipuiam că putea socoti și el, la fel ca oricare bărbat. Au început să arate amândoi ca un cuplu care se balansează în aer precum doi dansatori pe sârmă la bâlci. El n-a îndrăznit s-o întrebe, dar a venit la mine și s-a interesat dacă lui Anne i-a întârziat ciclul.

— Doar cu o săptămână sau două, Maiestate, am spus respectuos.

— Să trimit după moașă?

— Încă nu, l-am sfătuit. Mai bine să așteptați până în luna a doua.

Părea temător.

— N-ar trebui să mă mai culc cu ea.

— Poate doar să fiți foarte blând, am sugerat.

S-a încruntat neliniștit și m-am gândit că dorința amândurora de-a avea acest copil le va despuia de bucurie intimitatea chiar înainte să se cunune.

În ianuarie era clar că lui Anne îi întârziase ciclul o lună. I-a spus regelui că credea că rămăsese grea cu pruncul lui.

Era emoționant să-l vezi. Fusese căsătorit atâta vreme cu o femeie stearpă, încât gândul la o soție fertilă era pentru el ca un pământ umed, bun de cultivat într-un august secetos.

Când stăteau împreună, erau foarte tăcuţi, foarte străini unul faţă de altul. Se certaseră cu pasiune, se iubiseră cu pasiune, iar acum voiau să fie prieteni. Anne voia să se odihnească în linişte – îi era groază să facă orice lucru care ar fi putut să tulbure procesul ce se desfăşura tainic în corpul ei. Henric voia să şadă lângă ea, de parcă prezenţa lui ar fi putut continua ceea ce începuseră împreună. Voia s-o ţină în braţe şi să se plimbe cu ea şi s-o scutească de absolut orice efort.

Văzuse prea multe sarcini încheiate foarte prost, cu femei scăldate în lacrimi şi cu dezamăgire. Celebrase câţiva prunci născuţi vii şi bucuria îi fusese răpită de morţi inexplicabile. Acum se gândea că fertilitatea uşoară a lui Anne îl răzbuna complet. Dumnezeu îl blestemase fiindcă se însurase cu soţia fratelui său şi acum ridica blestemul, făcându-i viitoarea soţie (prima soţie, conform conştiinţei flexibile a lui Henric) atât de fertilă, încât să rămână grea după doar câteva luni de când se culca cu el. O trata cu nespusă tandreţe şi respect şi a dat în grabă o lege nouă ca să se poată căsători legal, conform cu noua lege engleză, în noua Biserică engleză.

Cununia a avut loc într-o taină aproape deplină, la Whitehall, casa din Londra a lui Anne, fostul cămin al cardinalului, răposatul ei adversar. Cei doi martori ai regelui au fost prietenii săi Henry Norris şi Thomas Heneage, iar William Brereton l-a ajutat. George şi cu mine am fost chemaţi ca să dăm impresia că Anne şi regele cinează în odaia sa personală. Ne-am gândit că modul cel mai plăcut de-a face acest lucru era să comandăm cea mai bună cină pentru patru persoane, care să ne fie servită în odaia regelui. Curtea, care privea felurile apetisante intrând şi ieşind, a ajuns la concluzia că era o cină privată pentru rege şi cei trei Boleyn. A fost o răzbunare plăcută pentru mine să stau în jilţul lui Anne şi să mănânc din farfuria ei în vreme ce ea se mărita cu regele Angliei, dar m-a amuzat. Ca să spun drept, i-am probat şi halatul de satin negru în lipsa ei, iar George a jurat că-mi stătea foarte bine.

Primăvara anului 1533

Câteva luni mai târziu chestiunea a fost încheiată. Anne, ținându-se mereu de pântecul umflat, a fost declarată public soția oficială a regelui de către o autoritate însemnată – arhiepiscopul Cranmer, care a făcut cercetări extrem de sumare asupra căsătoriei dintre regina Caterina și Henric și a descoperit că a fost dintotdeauna nulă și neavenită. Regina nici măcar nu s-a înfățișat dinaintea tribunalului care-i trăda numele și o dezonora. Se agăța de pledoaria pe care o trimisese la Roma și ignora hotărârea din Anglia. Preț de o clipă o căutasem cu privirea, prostește, când se făcuse anunțul, gândindu-mă că ar putea fi acolo, sfidătoare, în rochia ei cea roșie, așa cum fusese și înainte. Dar ea era departe și le scria Papei, nepotului ei și aliaților ei, implorând să i se judece drept cazul, în fața unor judecători onorabili din Roma.

Dar Henric a adoptat o lege – altă lege nouă – care spunea că disputele din Anglia puteau fi judecate doar de tribunale englezești. Dintr-odată nu se mai puteau face apeluri legale la Roma. Mi-am amintit cum îi spusesem lui Henric că englezilor le-ar plăcea să vadă dreptatea făcută într-un tribunal englezesc, fără să visez măcar că justiția engleză va ajunge să nu mai fie altceva decât capriciul lui Henric, tot așa cum Biserica ajunsese să fie vistieria lui Henric, iar Consiliul Coroanei ajunsese să fie alcătuit din favoriții lui Henric și ai lui Anne.

La ospăț, nimeni n-a pomenit numele reginei Caterina. De parcă nici n-ar fi existat vreodată. Nimeni n-a făcut vreo remarcă atunci când pietrarii s-au apucat să spargă cu dalta rodiile de Spania, care se aflau acolo de atâta vreme, încât

piatra devenise roasă de timp, ca un munte care a existat dintotdeauna. Nimeni n-a întrebat care va fi noul titlu al Caterinei, acum, că Anglia avea o nouă regină. Nimeni n-a vorbit deloc despre ea, de parcă ar fi murit de o moarte atât de ruşinoasă, încât încercam cu toţii s-o uităm.

Anne aproape că se împleticea sub greutatea mantiei de stat şi a diamantelor şi nestematelor pe care le purta în păr, pe trenă, pe poalele rochiei şi care-i încărcau gâtul şi braţele. George a spus că regele plănuia încoronarea ei de Rusalii, care aveau să cadă în iunie în anul acela.

— În Londra?

— Va fi un spectacol care va pune în umbră încoronarea Caterinei. Trebuie să fie aşa.

William Stafford nu s-a întors la curte. Având mare grijă la tonul vocii, l-am întrebat pe unchiul, în timp ce-l priveam împreună pe rege jucând popice, dacă l-a făcut pe William Stafford mai-mare peste cai, fiindcă mi-ar plăcea la nebunie să am un nou cal de vânătoare pentru sezonul ce urma.

— A, nu, mi-a răspuns, descoperind minciuna din glasul meu imediat ce am rostit-o. A plecat. Am schimbat două vorbe cu el după călătoria la Calais. Nu-l vei mai vedea.

Mi-am păstrat expresia feţei neclintită şi nici n-am gemut, nici n-am tresărit. Eram curteană, aşa cum şi el era curtean, şi puteam să primesc o lovitură şi să merg mai departe.

— A plecat la ferma lui? am întrebat cu aerul că nu-mi păsa.

— Ori acolo, ori a pornit în cruciadă. Drum bun şi cale bătută.

Mi-am îndreptat atenţia spre joc, iar când Henric a reuşit o lovitură bună, am bătut tare din palme şi am strigat „Ura!". Cineva mi-a propus un pariu, dar am refuzat să pariez împotriva regelui şi am prins din zbor un zâmbet rapid din partea lui pentru acea mică linguşeală. Am aşteptat să se termine meciul, iar când m-am lămurit că Henric nu mă va chema să mă plimb cu el, m-am strecurat prin mulţimea ce-l înconjura şi m-am dus în odaia mea.

Focul era stins în micul cămin. Odaia dădea spre vest şi era mohorâtă dimineaţa. M-am aşezat pe pat, mi-am strâns picioarele sub poalele rochiei şi mi-am înfăşurat umerii într-o pătură, ca o femeie săracă pe câmp. Mi-era groaznic de frig.

Am strâns pătura mai bine pe lângă mine, dar asta nu m-a încălzit. Mi-am amintit zilele de pe plaja din Calais, mirosul mării și nisipul aspru de sub spinarea mea, ce mi se strecura în rufărie în timp ce William mă atingea și mă săruta. În acele nopți din Franța îl visam și mă trezeam în fiecare dimineață toropită de dor, găsind nisip scuturat din plete pe pernă. Chiar și acum buzele mele tânjeau după sărutul lui.

Vorbisem serios când îi făcusem lui George promisiunea. Spusesem că, mai presus de toate, eram o Boleyn și o Howard până-n măduva oaselor, dar acum, în odaia întunecoasă, privind ardezia cenușie a orașului și norii întunecați ce parcă se sprijineau pe acoperișul palatului Westminster, mi-am dat seama dintr-odată că George se înșela, că familia mea se înșela și că mă înșelasem și eu – toată viața. Nu eram o Howard mai presus de orice altceva. Mai presus de orice eram o femeie capabilă de pasiune, care avea o mare nevoie și o mare dorință de iubire. Nu voiam recompensele pentru care-și sacrificase Anne tinerețea. Nu voiam strălucirea aridă a vieții lui George. Voiam căldura, sudoarea și pasiunea unui bărbat pe care-l puteam iubi și în care puteam avea încredere. Și voiam să mă dăruiesc lui – nu pentru vreun avantaj, ci din dorință.

Fără să știu prea bine ce făceam, m-am ridicat din pat, mi-am dat la o parte hainele cu un gest brusc și am șoptit în odaia pustie:

— William! William!

M-am îndreptat spre curtea grajdurilor și am poruncit să mi se aducă din boxă iapa, spunând că plec la Hever să-mi văd copiii. Eram încredințată că unchiul avea o pereche de ochi și de urechi care urmăreau și ascultau tot ce se întâmpla în curtea grajdurilor, dar trăgeam nădejdea să fiu pe drum înainte să poată ajunge la el vreun mesaj. Curtea părăsise terenul de popice și se dusese la cină, așadar mi-am spus că, dacă aveam noroc, puteam pleca înainte ca vreun spion să-l găsească pe unchiul liber să primească raportul care-i spunea că nepoata lui se dusese acasă fără escortă.

În două ore s-a lăsat întunericul – noaptea rece de primăvară care se așterne mai întâi cenușie și apoi devine repede întunecată ca-n miezul iernii. Nici n-am ieșit din oraș că am

intrat într-un sătuc numit Canning şi am zărit zidurile înalte şi porţile păzite ale unei mănăstiri. Am bătut cu putere în poartă şi, când au văzut calitatea calului meu, m-au lăsat să intru, m-au condus într-o chilie mică, văruită şi mi-au adus drept cină o felie de carne, una de pâine şi una de brânză şi o cană de bere slabă.

Dimineaţă mi-au oferit exact acelaşi lucru la micul dejun. Am ascultat liturghia cu maţele chiorăind şi gândindu-mă că discursurile lui Henric, în care denunţa violent corupţia şi bogăţia Bisericii, ar trebui să facă excepţii pentru comunităţi mici precum aceea.

Am fost nevoită să întreb cum puteam ajunge la Rochford. Casa şi moşia se aflau de ani buni în familia Howard, dar le vizitam rareori. Fusesem acolo o singură dată şi atunci merseseeem pe calea apei. N-aveam habar de drumuri. Dar la grajd era un băiat care spunea că ştie să ajungă la Tilbury, iar călugărul care juca rolul de mai-mare peste cai pentru cei doi catâri de călărie şi caii de plug a zis că băiatul putea veni cu mine pe un cal bătrân, cu picioare scurte, ca să-mi arate drumul.

Era un flăcău de treabă, pe nume Jimmy, şi călărea fără şa, lovind cu călcâiele desculţe coastele prăfuite ale calului bătrân şi cântând din răsputeri. Alcătuiam o pereche ciudată: ştrengarul şi doamna, mergând călare pe drumul paralel cu râul. Înaintam anevoie; drumul era numai pământ şi pietriş pe alocuri, sau noroi prin alte părţi. Acolo unde traversa pâraie ce se vărsau în Tamisa erau vaduri şi uneori chiar mlaştini înşelătoare, iar iapa mea se trăgea înapoi şi se agita simţind nisipul mişcător şi mâlul în care i se afundau copitele, şi doar calmul bătrânului cal al lui Jimmy o îndemna să meargă mai departe. Am cinat la o fermă dintr-un sat numit Rainham. Nevasta fermierului mi-a dat un ou fiert şi nişte pâine neagră, spunând că atât îşi putea permite. Jimmy a mâncat pâine goală şi a părut mulţumit. La desert am avut două mere uscate şi aproape că am izbucnit în râs când m-am gândit la cina pe care o pierdeam la palatul Westminster, cu jumătate de duzină de garnituri pe lângă o duzină de feluri de mâncare din carne servite pe platouri de aur.

Nu mi-era teamă. Pentru prima oară simţeam că îmi luasem viaţa în mâini şi că eram stăpână pe destinul meu. De data asta nu mă supuneam nici unchiului meu, nici tatălui meu,

nici regelui, ci-mi urmam propriile dorințe. Și știam că dorința mă călăuzea neînduplecată spre bărbatul iubit.

Nu mă îndoiam de el. Nu mă gândeam nici o clipă că mă uitase sau că se însurase cu vreo fată ștearsă din sat ori cu vreo moștenitoare aleasă de alții pentru el. Nu, ședeam pe capra unei căruțe și-l priveam pe Jimmy cum scuipă în aer semințe de măr și, de data asta, aveam destulă judecată încât să am încredere.

Am mai călărit încă două ore după cină și am ajuns în micul târg Grays pe când începea să se întunece. Jimmy m-a asigurat că drumul duce mai departe la Tilbury, dar, dacă voiam să ajung la Rochford, dincolo de Southend, se gândea că puteam să mă îndepărtez de fluviu și să merg spre est.

Grays se lăuda cu o cârciumă mică și absolut nici o fermă, fie mare, fie mică, dar exista un conac frumos, clădit mai departe de drum. Am cochetat cu ideea de-a merge la conac și de a invoca dreptul de-a cere ospitalitate în calitate de călător prins de întuneric pe drum. Dar mă temeam de influența unchiului, care se întindea în tot regatul. Și începeam să nu mă simt în largul meu din cauza prafului din păr și a murdăriei de pe față și haine. Jimmy era jegos ca un ștrengar de pe stradă, nici o casă de soi nu l-ar fi culcat altundeva decât în grajd.

— Mergem la cârciumă, am hotărât.

Localul era mai bun decât părea la început. Traficul spre și dinspre Tilbury, unde călătorii din capitală preferau deseori să călătorească în loc să aștepte ca fluxul sau șlepurile să le ducă ambarcațiunile în amonte, spre Londra, îi fusese prielnic. Îmi puteau oferi un pat cu perdele într-o odaie comună, iar lui Jimmy – o saltea de paie în bucătărie. Au tăiat și au gătit o găină pentru cina mea și au servit-o cu pâine de grâu și cu un pahar de vin. Am reușit chiar să mă spăl într-un lighean cu apă rece, așa că fața mi-era curată, chiar dacă părul mi-era murdar. Am dormit cu hainele pe mine și mi-am pus cizmele de călărie sub pernă, temându-mă de hoți. Dimineața m-am trezit cu sentimentul neplăcut că miros urât și cu un șirag de pișcături de purice pe burtă, sub corsaj, care mă mâncau tot mai tare pe măsură ce treceau orele.

Dimineața a trebuit să-l las pe Jimmy să plece. Îmi promisese doar să-mi arate drumul spre Tilbury și-l aștepta o

călătorie lungă de întoarcere pentru un băiat aflat de capul lui. Dar pe el nu-l speria deloc ideea. A sărit de pe piatra de încălecat pe spinarea arcuită a calului său și a acceptat un ban de la mine și pe deasupra un codru de pâine cu brânză pentru cină. Am pornit împreună până ni s-au despărțit cărările. Mi-a arătat drumul spre Southend, apoi a apucat-o spre vest, înapoi la Londra.

Călăream singură printr-un ținut pustiu. Pustiu, întins și trist. Mi-a trecut prin minte că să cultivi acest pământ era un lucru foarte diferit față de regiunile fertile din Kent. Călăream sprinten și mă uitam cu atenție în jur, temându-mă că drumul pustiu prin mlaștini ar fi putut fi bântuit de hoți. De fapt, tocmai pustietatea regiunii îmi era prietenă. Nu existau tâlhari la drumul mare, fiindcă nu existau călători de la care să fure. În orele care s-au scurs din zori și până la amiază am văzut doar un băiețandru care alunga ciorile de deasupra unui petic de pământ de curând semănat cu legume și, în depărtare, un plugar care tăia brazde în pământul noroios de la marginea mlaștinii, cu câțiva pescăruși plutind în urma sa ca un fir de fum.

Înaintam încet, căci drumul traversa mlaștinile, devenind îmbibat de apă și noroios. Vântul venit dinspre fluviu aducea miros de sare. Am trecut pe lângă două sate care nu erau decât noroi modelat în formă de case – pereți din lut, acoperișuri din lut. Doi copii au holbat ochii și apoi au fugit după mine, țipând de entuziasm la trecerea mea ; și ei aveau culoarea lutului. Când am ajuns în Southend începea să se întunece ; m-am uitat în jur, căutând un loc în care să-mi petrec noaptea.

Erau câteva case și o biserică mică, lângă care se zărea casa parohială. Am bătut la ușă, dar îngrijitoarea mi-a deschis cu o încruntătură descurajantă. I-am spus că sunt în călătorie și i-am cerut ospitalitate, iar ea m-a condus, cu un aer foarte neprietenos, într-o odaie mică aflată alături de bucătărie. Mi-am spus că, dacă aș fi fost o Boleyn și o Howard, aș fi înjurat-o pentru lipsa de politețe, dar de fapt eram o femeie săracă, fără nimic pe lume cu excepția câtorva monede și a unei hotărâri de nestrămutat.

— Mulțumesc, i-am spus, de parcă odaia mi-ar fi fost pe plac. Îmi poți aduce și niște apă să mă spăl? Și ceva de mâncare ?

Clinchetul banilor din punga mea i-a transformat refuzul în consimțământ: s-a dus să-mi aducă apă și apoi un blid cu tocană cu carne, care, judecând după aspect și după gust, s-ar fi zis că stătea în oală de vreo două zile. Mi-era prea foame ca să-mi pese și eram prea obosită ca să mă cert cu femeia. Am mâncat tocana și am întins în blidul de lemn cu o bucată de pâine, apoi m-am prăbușit pe patul mic, cu saltea de paie și am dormit până-n zori.

Dimineață, femeia era trează și trebăluia prin bucătărie, măturând podeaua și ațâțând focul ca să-i pregătească micul dejun stăpânului ei. Am împrumutat de la ea un cearșaf de șters și m-am dus în curte ca să-mi spăl fața și mâinile. Mi-am spălat și tălpile, fiind tot timpul certată de un cârd de găini. Aș fi vrut foarte mult să-mi scot hainele și să mă spăl peste tot și apoi să îmbrac haine curate, dar aș fi putut la fel de bine să-mi doresc o lectică și purtători care să mă care în spinare ultimii kilometri până la destinație. Dacă mă iubea, n-avea să-l deranjeze puțină murdărie. Dacă nu mă iubea, murdăria n-avea să însemne nimic pentru mine pe lângă acea catastrofă.

La micul dejun, îngrijitoarea s-a arătat curioasă cum de călătoream singură. Îmi văzuse calul și rochia și își dăduse seama cât valorau fiecare. N-am răspuns nimic, am strecurat o felie de pâine în buzunarul rochiei și m-am dus să-mi înșeuez calul. După ce am încălecat, fiind gata de plecare, am strigat-o din curte:

— Îmi poți spune care e drumul spre Rochford?

— Ieși pe poartă și faci la stânga pe drum. Ține-o spre est. Ar trebui să ajungi într-o oră. Pe cine vrei să vezi? Familia Boleyn e tot timpul la curte.

Am mormăit un răspuns. Nu voiam să știe că eu, o Boleyn, bătusem atâta cale pentru un bărbat care nici măcar nu mă invitase. Pe măsură ce mă apropiam de casa lui mi-era tot mai teamă și n-aveam nevoie de martori ai îndrăznelii mele. Am plescăit din limbă ca să-mi îndemn calul, am ieșit din curte, am făcut la stânga, așa cum îmi spusese ea, și apoi m-am îndreptat direct spre soarele care răsărea.

Rochford era un cătun cu șase case adunate în jurul unei cârciumi, la răspântie. Reședința impunătoare a familiei mele

se ridica mai la o parte, în spatele unor ziduri înalte de cărămidă, şi era înconjurată de un parc de dimensiuni respectabile. Nici n-o puteam zări de pe drum. N-aveam de ce să mă tem că vreun servitor din casă mă va vedea şi, chiar dacă m-ar fi văzut, nimeni n-avea să mă recunoască.

Un tânăr de vreo douăzeci de ani lenevea, proptit de peretele unei căsuţe, privind drumul pustiu. Regiunea era foarte plată şi bătută de vânt. Era foarte frig. Dacă asta era o încercare menită cavalerilor aventurieri, ei bine, nu se putea închipui nimic mai descurajant. Am ridicat bărbia şi i-am strigat tânărului:

— Ferma lui William Stafford?

A scos paiul din gură şi s-a apropiat agale de calul meu. Am întors puţin calul, ca să nu poată pune mâna pe hăţuri. Flăcăul s-a dat înapoi, ferindu-se de crupa puternică şi s-a tras de ciuful de păr de pe frunte.

— William Stafford? a repetat nedumerit.

Am scos din buzunar un penny şi l-am ţinut între degetul mare şi arătătorul mâinii înmănuşate.

— Da.

— Gentilomul cel nou? De la Londra? Ferma Appletree, a spus tânărul arătând în susul drumului. Faceţi la dreapta, spre râu. Casa cu acoperiş de stuf şi o curte a grajdurilor. E un măr la marginea drumului.

I-am aruncat bănuţul şi l-a prins cu o singură mână.

— Veniţi tot din Londra? m-a întrebat, curios.

— Nu. Din Kent.

M-am întors şi am pornit în susul drumului, căutând din priviri râul, un măr şi o casă cu acoperiş de stuf şi o curte a grajdurilor.

Pământul cobora brusc dincolo de drum, spre râu. La malul apei se vedeau desişuri de stuf; un cârd de raţe a început să măcăie neliniştit şi din stufăriş a ţâşnit un bâtlan cu picioare lungi şi piept bombat, care şi-a fluturat aripile imense şi apoi s-a aşezat puţin mai departe în aval. Câmpurile erau mărginite cu garduri vii scunde, din păducel; la marginea apei, pajiştile cu margini neregulate erau îngălbenite – vătămate probabil de sare, mi-am zis. Mai aproape de drum, iarba

era îngălbenită, ca ostenită de iarnă, dar m-am gândit că, în primăvară, William ar putea scoate o recoltă bună de fân.

De partea cealaltă a drumului, terenul era mai înalt și fusese arat. Între brazde sclipea apa – pământul ăsta avea să fie mereu umed. Mai spre nord am zărit câteva parcele pe care erau plantați meri. Și mai era un măr solitar, mare și bătrân, care se apleca spre drum, cu crengile atârnând mult în jos. Scoarța îi era colorată într-un cenușiu argintat, iar ramurile îi erau noduroase din cauza vârstei venerabile. La ramificația unei ramuri creștea o tufă bogată de vâsc; mânată de un impuls, mi-am îndemnat calul într-acolo și am cules o crenguță, astfel că atunci când am ieșit de pe drum și am pornit pe mica potecă ce ducea spre casa lui, țineam în mână cea mai păgână plantă dintre toate.

Era o fermă micuță, parcă desenată de un copil. O clădire joasă și lungă, cu patru ferestre la etajul de deasupra, plus altele două de o parte și de alta a ușii principale de la parter. Ușa era construită ca una de grajd, din două părți ce se puteau deschide separat – una sus, alta jos. Îmi închipuiam că într-un trecut nu foarte îndepărtat familia fermierului și animalele dormiseră laolaltă înăuntru. Pe o latură a casei era o curte a grajdului bună, pietruită și curată, iar alături de ea, un câmp cu șase vaci. Un cal a dat din cap peste poartă și am recunoscut calul de vânătoare al lui William Stafford, care galopase alături de mine pe plajele de nisip din Calais. A nechezat când ne-a văzut, iar iapa mea i-a răspuns, de parcă și-ar fi amintit și ea de acele zile însorite de la sfârșitul verii.

La auzul zgomotului, ușa de la intrare s-a deschis și din interiorul întunecat s-a ivit o siluetă care s-a oprit în prag, cu mâinile în șolduri și m-a privit cum mă apropii pe drum. Nu s-a clintit și nici n-a spus nimic până când n-am ajuns la poarta grădinii. Am coborât din șa fără ajutor și am deschis poarta fără vreo vorbă de bun venit din partea lui. Am agățat hățurile de poartă și, cu vâscul în mână, m-am apropiat de el.

Mi-am dat seama că, după lunga călătorie, n-aveam nimic de spus. Hotărârea și sentimentul că aveam un scop clar s-au topit în clipa în care am dat cu ochii de el.

— William!

Atât am reușit să rostesc și i-am întins crenguța de vâsc cu bobocii ei albi, de parcă ar fi fost un tribut.

— Ce e? m-a întrebat, fără să mă ajute deloc şi tot fără să facă vreo mişcare spre mine.

Mi-am scos boneta şi mi-am scuturat părul. Eram dintr-odată copleşitor de conştientă că nu mă văzuse niciodată altfel decât îmbăiată şi parfumată. Iar acum, iată-mă în aceeaşi rochie pe care o purtam de trei zile, pişcată de purici, jalnică, prăfuită, mirosind a cal şi a sudoare şi disperat, neajutorat de mută.

— Ce e? a repetat el.

— Am venit să mă căsătoresc cu tine, dacă mă mai vrei.

Părea să nu existe cale de-a îndulci asprimea vorbelor. Chipul lui nu trăda nimic. S-a uitat la drumul din spatele meu.

— Cine te-a adus?

— Am venit singură.

— Ce a mers prost la curte?

— Nimic. Lucrurile n-au fost niciodată mai bune. S-au căsătorit, iar ea e grea. Neamul Howard n-a avut niciodată perspective mai luminoase. Voi fi mătuşa regelui Angliei.

William a râs scurt şi aspru auzind asta, iar eu mi-am privit cizmele jegoase şi costumul de călărie prăfuit şi am râs la rândul meu. Când am ridicat iar ochii, am întâlnit privirea lui, foarte caldă acum.

— N-am nici un fel de avere, m-a prevenit el. Sunt un nimeni, după cum ai spus pe bună dreptate.

— Nici eu n-am avere, doar o sută de lire pe an, pe care le voi pierde când se va afla unde am plecat. Şi fără tine sunt o nimeni.

A făcut un gest iute cu mâna, ca şi cum ar fi dat să mă tragă spre el, dar s-a stăpânit.

— Nu vreau să fiu pricina ruinei tale. Nu accept să devii mai săracă pentru că mă iubeşti.

Faptul că se afla atât de aproape şi dorinţa ca el să mă ţină în braţe mă făceau să tremur.

— Nu are importanţă, am spus repede. Îţi jur că acum nu mai are nici o importanţă pentru mine!

Auzind asta, a desfăcut larg braţele să mă primească, iar eu m-am apropiat, pe jumătate păşind şi pe jumătate prăbuşindu-mă. M-a prins şi m-a strâns cu putere la piept, gura lui acoperind-o pe a mea, presărându-mi cu sărutări flămânde faţa murdară, pleoapele, obrajii, buzele şi, în sfârşit,

cufundându-se în gura mea plină de dor. M-a ridicat apoi în brațe și m-a trecut peste pragul casei sale, apoi m-a purtat pe scări în sus, în dormitor, pe cearșafurile curate, din in ale patului cu saltea de puf, iar de acolo, în brațele bucuriei.

Mult mai târziu, a râs de pișcăturile de purici și mi-a adus o albie mare din lemn, pe care a umplut-o cu apă și a așezat-o în fața focului zdravăn din bucătărie și mi-a pieptănat părul, ca să se convingă că nu mă alesesem și cu păduchi, în timp ce eu leneveam cu capul dat pe spate, bălăcindu-mă în apa fierbinte, cu miros dulce. A pus deoparte corsajul meu, fusta și rufăria, ca să fie spălate, și a stăruit să mă îmbrac cu o cămașă de-a lui și cu o pereche de pantaloni, pe care i-am legat la brâu și i-am suflecat, ca un marinar pe punte. A dus iapa mea pe o pajiște, unde s-a tăvălit de plăcere că a scăpat de șa și a alergat încoace și-ncolo la galop ușor, împreună cu calul lui William, cabrându-se și dând din picioare ca un mânz. Pe urmă William mi-a pregătit o strachină mare cu terci de ovăz îndulcit cu miere și mi-a tăiat o felie de pâine albă cu unt gras și o bucată de brânză de Essex moale. A râs de călătoria mea cu Jimmy și m-a mustrat că am plecat fără escortă, apoi m-a dus din nou în pat și am făcut dragoste toată după-amiaza, până când cerul s-a întunecat și ni s-a făcut iarăși foame.

Am cinat în bucătărie, la lumina lumânărilor. În cinstea mea, William a tăiat o găină bătrână și a pus-o la frigare. Eu, înarmată cu o pereche de mănuși de-ale lui, aveam sarcina să învârt frigarea în timp ce el a tăiat pâinea, a adus berea și s-a dus în cămară după unt și brânză.

După ce am mâncat, ne-am tras scaunele lângă foc și am închinat unul în cinstea celuilalt, cufundându-ne apoi într-o tăcere uimită.

— Nu-mi vine să cred, am spus după o vreme. Nu m-am gândit decât să ajung la tine, dar nu m-am gândit la casa ta. Nu m-am gândit la ce vom face mai departe.

— Și acum ce crezi?

— Încă nu știu ce să cred, am mărturisit. Cred că mă voi obișnui. Voi fi nevastă de fermier.

El s-a aplecat și a aruncat în foc o bucată de turbă, care a început să ardă roșiatic.

— Şi familia ta? m-a întrebat el.
Am ridicat din umeri.
— Ai lăsat vreun bilet?
— Nimic, am spus clătinând din cap.
A râs.
— O, dragostea mea, unde ţi-a fost mintea?
— La tine, am răspuns simplu. Mi-am dat seama pur şi simplu cât de mult te iubesc. Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: că trebuia să vin la tine.
William a întins mâna şi mi-a mângâiat părul, spunând aprobator:
— Eşti o fată bună.
Am râs uşor.
— O fată bună?
— Da, a zis el netulburat. Foarte.
Am lăsat capul pe spate, ca să-i simt mai bine mângâierea, şi mâna lui a alunecat de pe capul meu pe ceafă. M-a cuprins într-o strânsoare fermă şi m-a scuturat uşurel, cum face o pisică cu puii ei. Am închis ochii, topindu-mă sub atingerea lui.
— Nu poţi rămâne aici, a zis încet.
Am deschis ochii surprinsă.
— Nu?
— Nu.
A ridicat o mână, ca să mă facă să-l ascult.
— Nu pentru că nu te iubesc, fiindcă te iubesc. Şi trebuie să ne căsătorim. Dar trebuie să obţinem cât se poate de mult din asta.
— Te referi la bani? am întrebat dezamăgită.
A scuturat din cap.
— Mă refer la copiii tăi. Dacă vii la mine fără nici un cuvânt de avertizare, fără nici un sprijin din partea nimănui, nu-ţi vei primi niciodată copiii. Nu-i vei mai revedea.
Durerea m-a făcut să-mi muşc buzele.
— Anne mi-i poate lua oricum în orice clipă.
— Sau ţi-i poate da înapoi, mi-a amintit el. Ai spus că e grea?
— Da. Dar...
— Dacă va naşte un băiat, nu va mai avea nevoie de al tău. Trebuie să fim pregătiţi să-l prindem în braţe când îi dă ea drumul.
— Crezi că-l voi primi înapoi?

— Nu ştiu. Dar tu trebuie să te afli la curte, ca să proteşti lucrurile pentru el.

Îi simţeam mâna caldă pe umăr, prin cămaşa de in.

— Mă voi întoarce cu tine, mi-a spus el. Pot să las un om să se ocupe de fermă un anotimp, două. Regele îmi va da ceva de făcut. Şi putem fi împreună până vedem din care parte bate vântul. Dacă reuşim, luăm copiii, părăsim curtea şi ne întoarcem aici.

A şovăit o clipă şi am văzut cum i se aşterne o umbră pe chip. Părea stânjenit.

— Locul ăsta e suficient de bun pentru ei? m-a întrebat el cu timiditate. S-au obişnuit la Hever, iar aici, la doi paşi mai încolo e reşedinţa familiei tale. Ei sunt născuţi şi crescuţi nobili. Iar asta e doar o căsuţă mică.

— Vor fi cu noi, am spus simplu. Şi-i vom iubi. Vor avea o familie nouă – o familie cum n-a avut niciodată un nobil. Un tată şi o mamă căsătoriţi din dragoste, care s-au ales unul pe altul fără să se gândească la avere şi poziţie. Ar trebui să fie mai bine pentru ei, nu mai rău.

— Dar tu? Nu suntem în Kent.

— Nu suntem nici la palatul Westminster. Am luat hotărârea asta când am înţeles că nimic nu mă poate răsplăti pentru faptul că nu sunt cu tine. Mi-am dat seama atunci că am nevoie de tine. Oricare ar fi preţul, vreau să fiu cu tine.

Mâinile lui mi-au strâns şi mai tare umerii, apoi William m-a ridicat de pe scaun şi m-a aşezat pe genunchi.

— Mai spune-o o dată! mi-a şoptit el. Cred că visez.

— Am nevoie de tine, am şoptit cercetându-i cu privirea chipul concentrat. Oricare ar fi preţul, vreau să fiu cu tine.

— Primeşti să-mi fii soţie?

Am închis ochii şi mi-am sprijinit fruntea de coloana caldă a gâtului său.

— O, da! O, da!

Ne-am căsătorit imediat ce rochia şi rufăria mea au fost spălate şi uscate, fiindcă am refuzat cu tărie să merg la biserică în pantalonii lui. Preotul îl cunoştea pe William, aşa că ne-a deschis biserica chiar a doua zi şi a oficiat slujba cu o grabă distrată. Nu m-a deranjat. Prima oară mă căsătorisem în capela regală a palatului Greenwich, în prezenţa regelui, şi

în câțiva ani căsnicia mea devenise masca unei legături amoroase, iar moartea îi pusese capăt. Cununia asta, atât de simplă și de ușoară, avea să mă poarte spre un viitor complet diferit: un cămin al meu, alături de bărbatul pe care-l iubeam.

Ne-am întors la fermă ținându-ne de mână și ne-am înfruptat din ospățul de nuntă – pâine proaspăt coaptă și o șuncă pe care William o afumase în horn.

— Va trebui să învăț să fac toate astea, am spus neliniștită privind în sus, spre grinzile tavanului, de care erau agățate celelalte trei pulpe ale ultimului porc al lui William.

A râs.

— E ușor. Și vom aduce o fată să te ajute. Când vor veni copiii, vom avea nevoie de două femei care să lucreze aici.

— Copiii? am întrebat, gândindu-mă la Catherine și la Henry.

— Copiii noștri, a spus el zâmbind. Vreau o casă plină cu mici Stafford. Tu nu?

În ziua următoare am pornit înapoi spre Westminster. Îi trimisesem deja un bilet lui George, implorându-l să le spună lui Anne și unchiului că am căzut bolnavă și că m-am temut atât de tare că ar putea fi frigurile, încât am plecat de la curte fără să trec pe la ei și m-am dus să stau la Hever până mă făceam bine. Minciuna venea prea târziu și erau mici șansele de-a convinge pe oricine s-ar fi gândit puțin la ea, dar mizam pe faptul că, întrucât Anne era măritată cu regele și-i purta în pântec pruncul, nimeni nu se va gândi prea mult și nu-și va bate capul prea tare cu ce făceam eu.

Ne-am întors la Londra cu barja, împreună cu cei doi cai. Nu mă trăgea deloc inima să plec. Intenția mea fusese să părăsesc curtea și să trăiesc cu William la țară, nu să-i dau lui planurile peste cap și să-l iau de la ferma lui. Dar William era de neclintit.

— Nu-ți vei găsi niciodată liniștea fără copiii tăi, a prezis el. Și nu vreau ca nefericirea ta să-mi apese conștiința.

— Așadar nu e deloc un act de generozitate, am zis.

— Ultimul lucru pe care-l vreau e o nevastă nefericită, mi-a spus vesel. Adu-ți aminte, am încercat să călăresc cu tine de la Hever la Londra. Știu prea bine ce mică pacoste nefericită poți fi!

Am prins începutul fluxului și un vânt dinspre mal, așa că am urcat cu repeziciune în amonte. Am debarcat în dreptul scărilor de la Westminster, iar eu am pornit spre palat, în timp ce William s-a dus pe chei să debarce și caii. I-am promis că ne vom întâlni peste o oră, pe treptele ce duceau spre sala cea mare. Până atunci speram să aflu cum stau lucrurile.

M-am dus direct în odăile lui George. În mod ciudat, ușa era încuiată, așa că am bătut – ciocănitul Boleyn – și am așteptat să-mi fie deschisă. Am auzit niște zgomote, apoi ușa s-a crăpat puțin.

— A, tu erai! a spus George.

Când am intrat în odaie, l-am găsit pe sir Francis Weston, care-și îndrepta vesta.

— Oh! am exclamat, făcând un pas înapoi.

— Francis a căzut de pe cal, mi-a explicat George. Poți merge, Francis?

— Da, dar mă duc să mă odihnesc.

S-a înclinat adânc deasupra mâinii mele și n-a făcut nici un comentariu despre starea rochiei și a pelerinei cu care eram îmbrăcată și care vădeau toate semnele purtării îndelungate și ale spălatului acasă.

Imediat ce ușa s-a închis în urma lui, m-am întors spre fratele meu.

— George, îmi pare așa de rău, dar a trebuit să plec! Ai reușit să minți ca să mă acoperi?

— William Stafford? m-a întrebat.

Am încuviințat.

— Așa m-am gândit și eu. Doamne, ce nesăbuiți suntem amândoi!

— Amândoi? am întrebat precaută.

— Fiecare în felul lui. Te-ai dus la el și l-ai avut, nu-i așa?

— Da, am răspuns scurt – nu îndrăzneam să-i încredințez nici măcar lui George vestea explozivă a căsătoriei noastre. Și s-a întors la curte cu mine. Nu reușești să-i găsești un post pe lângă rege? Nu poate să se întoarcă în slujba unchiului.

— Pot să-i găsesc ceva, a spus George cu îndoială. În clipa asta, neamul Howard are foarte mare trecere. Dar de ce-l vrei la curte? Veți fi descoperiți negreșit.

— George, te rog! N-am cerut nimic. Toți ați primit dregătorii sau pământuri sau bani de pe urma ascensiunii lui

Anne, dar eu n-am cerut nimic în afară de copiii mei, iar ea mi a luat băiatul. Ăsta e primul lucru pe care-l cer.

Vei fi prinsă, m-a prevenit George. Și dezonorată.

Avem cu toții secrete. Chiar și Anne. Am apărat tainele lui Anne, le-aș apăra și pe ale tale, vreau să faci același lucru pentru mine.

— Of, bine, a zis fără tragere de inimă. Dar trebuie să fii discretă. Fără plimbări călare doar cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu rămâne cu burta la gură! Și, dacă unchiul îți va găsi un soț, va trebui să te măriți. Din dragoste sau fără dragoste.

— Cu asta am să-mi bat capul când va fi cazul. Ai să-i găsești un post?

- Poate fi gentilom ușier al regelui. Dar ai mare grijă să știe că a primit postul datorită mie și să țină ochii deschiși și urechile ciulite în interesul meu. Acum e omul meu.

— Ba nu, am spus cu un surâs ștrengăresc. E cu totul al meu!

— Dumnezeule mare, ce târfă! a exclamat fratele meu râzând și luându-mă în brațe.

— Așadar sunt în siguranță? Au crezut cu toții că am plecat la Hever?

— Da. Timp de o zi nimeni n-a băgat de seamă absența ta. M-au întrebat dacă te-am dus la Hever fără permisiune și mi-am zis că era cel mai sigur să spun că da, până aflam ce naiba faci. Am spus că te temeai că s-au îmbolnăvit copiii. Când am primit biletul tău, minciuna fusese deja spusă, așa că am rămas la ea. Toți cred că ai dat fuga la Hever și eu te-am dus. Nu-i o minciună rea, ar trebui să țină.

— Mulțumesc! Acum aș face bine să merg să-mi schimb rochia înainte să mă vadă cineva așa.

— Mai bine arunc-o. Ești o nebună curajoasă, Marianne! Nu te-aș fi crezut niciodată în stare de așa ceva. Anne era mereu cea care insista să facă după cum o tăia capul. Credeam că tu vei face ce ți se spune.

— Nu și de data asta, am zis.

I-am trimis o bezea și am plecat.

M-am întâlnit cu William, așa cum îi promisesem, dar era ciudat și incomod să trebuiască să stăm la distanță de un

braț și să vorbim ca doi străini, când eu voiam să-i simt brațele în jurul meu și sărutările în păr.

— George a mințit deja pentru mine, așa că sunt în siguranță. Și spune că-ți poate obține postul de gentilom ușier al regelui.

— Cum mai avansez în lume! a exclamat William batjocoritor. Știam că voi trage foloase dacă mă voi însura cu tine. De la fermier la gentilom ușier într-o singură zi!

— Și la eșafod în ziua următoare, dacă nu ai grijă ce spui, l-am prevenit.

A râs, apoi mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

— Mă duc să caut o locuință cât mai aproape de zidurile palatului, ca să putem petrece toate nopțile împreună, chiar dacă zilele trebuie să ni le petrecem despărțiți.

— Da, vreau asta.

Mi-a zâmbit și mi-a spus blând:

— Ești soția mea. N-am să renunț la tine acum.

Am găsit-o pe Anne în odăile reginei, începând să lucreze cu doamnele ei la o pânză pentru altar imensă. Imaginea îmi amintea atât de mult de regina Caterina, încât pe moment am rămas locului, clipind nedumerită; apoi am văzut diferențele cruciale. Doamnele lui Anne erau toate membre ale familiei Howard sau favorite alese de familie. Cea mai frumoasă dintre fete era, fără îndoială, verișoara noastră, Madge Shelton, noua fată Howard de la curte, iar cea mai bogată și mai influentă era Jane Parker, soția lui George. Atmosfera încăperii era și ea foarte diferită: regina Caterina o ruga deseori pe una dintre noi să-i citească, din Biblie sau din vreo carte de predici. Anne prefera muzica – patru muzicieni cu instrumentele lor cântau când am intrat, iar una dintre doamne a ridicat capul și a început să cânte din gură în timp ce lucra.

Erau și domni în odaie. Regina Caterina, crescută în stricta separare a curții regale spaniole, era întotdeauna protocolară – chiar și după nenumărații ani petrecuți în Anglia. Gentilomii veneau în vizită împreună cu regele, erau întotdeauna făcuți să se simtă bine-veniți și întotdeauna tratați regește, dar, în general, curtenii nu zăboveau în odăile reginei. Flirturile aveau loc în libertatea nesupravegheată a grădinilor sau la vânătoare.

Situaţia creată de Anne era mult mai veselă. În încăpere se aflau şase bărbaţi: sir William Brereton o ajuta pe Madge să aleagă pe culori firele de mătase pentru brodat, sir Thomas Wyatt şedea pe bancheta de la fereastră şi asculta muzica, sir Francis Weston se uita peste umărul lui Anne şi-i ridica în slăvi măiestria la cusut, iar într-un colţ al odăii, Jane Parker conversa în şoaptă cu James Wyville.

Anne abia dacă a ridicat privirea când am intrat, îmbrăcată într-o rochie verde, curată.

— A, te-ai întors, mi-a spus nepăsătoare. Copiii s-au făcut bine?

— Da. A fost doar un guturai.

— Cred că e minunat la Hever, a zis sir Thomas Wyatt de la fereastră. Au ieşit narcisele lângă râu?

— Da, am minţit repede, apoi m-am corectat: dar sunt abia îmbobocite.

— Dar cea mai frumoasă floare din Hever se află aici, a spus sir Thomas, privind-o pe Anne.

Ea a ridicat ochii de pe broderie.

— Şi tot îmbobocită, a zis ea provocator.

Doamnele au râs împreună cu ea. Eu m-am uitat de la sir Thomas la Anne. Nu mă aşteptasem să facă aluzii, fie ele cât de ferite, la sarcina ei, mai ales de faţă cu domnii.

— Ce n-aş da să fiu albinuţa care se joacă între petale, a spus sir Thomas, continuând gluma obscenă.

— Ai descoperi că petalele se închid strâns dacă te apropii, i-a răspuns Anne.

Ochii strălucitori ai lui Jane Parker treceau de la un jucător la celălalt, de parcă ar fi urmărit o partidă de tenis. Întregul joc, o nouă piesă-mască în falsitatea fără sfârşit a curţii, mi s-a părut dintr-odată o pierdere de vreme – irosea timpul pe care l-aş fi putut petrece cu William. Eram însetată de iubire adevărată.

— Când ne punem în mişcare? am întrebat întrerupând flirtul. Când pornim în procesiune?

— Săptămâna viitoare, a spus Anne nepăsătoare, tăind un fir de mătase. Mergem la Greenwich, cred. De ce?

— M-am săturat de Londra.

— Ce agitată eşti! protestă Anne. Abia te-ai întors de la Hever şi vrei să pleci din nou. Ai nevoie de un bărbat care să te ţină locului, sora mea. Eşti văduvă de prea multă vreme.

M-am aşezat pe dată, potolită, pe bancheta de la fereastră, lângă sir Thomas.

— A, nu, câtuşi de puţin, am spus. Vezi, sunt liniştită precum o pisică adormită.

Anne a râs scurt.

— Oricine te-ar auzi ar crede că ai o aversiune faţă de bărbaţi.

Nota de răutate a făcut doamnele să râdă.

— Doar o lipsă de înclinaţie.

— N-ai avut niciodată reputaţia unei lipse de înclinaţie, a zis Anne mieros.

I-am zâmbit.

— Tu n-ai avut niciodată reputaţia înclinaţiei. Dar acum, vezi, suntem amândouă fericite!

Şi-a muşcat buzele auzind replica şi am văzut-o gândindu-se la înţepăturile la care ar fi putut să recurgă şi respingând jumătate din ele ca fiind prea obscene sau prea aproape de adevărul statutului ei, acela de amantă a regelui, cu nimic mai bună decât fusesem eu.

— Domnul fie lăudat, a spus în cele din urmă cu pioşenie, plecând fruntea asupra broderiei.

— Amin, am adăugat cu un glas la fel de dulce ca al ei.

Zilele petrecute la Westminster, la curtea lui Anne, mi se păreau nesfârşite. În timpul zilei îl vedeam pe William doar întâmplător. Ca gentilom uşier, trebuia să fie mereu alături de rege. Henric a început să-l placă; îi cerea sfaturi privind caii săi şi călărea deseori alături de el. Mi se părea ironic ca William al meu, un om complet nepotrivit pentru viaţa de la curte, să ajungă atât de bine văzut. Dar lui Henric îi plăceau cei care vorbeau direct, atâta timp cât erau de aceeaşi părere cu el.

William şi cu mine puteam fi singuri doar noaptea. Închiriase câteva odăi peste drum de marele palat de la Westminster – o mansardă în podul unei clădiri vechi. Când stăteam întinşi în pat, după ce făceam dragoste, puteam auzi păsările somnoroase aşezându-se să doarmă în cuiburile lor din stuful acoperişului. Aveam un pat mic, cu saltea de paie, o masă şi două scaune, un cămin în care ne încălzeam cina adusă de la palat şi atâta tot. Nu ne doream mai mult.

În fiecare zi mă trezeam în zori simţindu-i atingerea, căldura încântătoare şi mirosul îmbătător al pielii. Nu mă mai culcasem niciodată cu un bărbat care să mă iubească pe deplin, pentru ceea ce eram, iar experienţa era ameţitoare. Nu mă mai culcasem niciodată cu un bărbat a cărui atingere s-o ador, fără să fie nevoie să-mi ascund adoraţia sau s-o exagerez sau s-o modific cât de puţin. Îl iubeam pur şi simplu, ca şi cum ar fi fost unicul şi singurul meu iubit, iar el mă iubea la rândul lui cu aceeaşi simplitate a poftei şi dorinţei care mă făcea să mă întreb ce-mi închipuisem că fac în toţi acei ani în care avusesem de-a face cu monedele calpe ale vanităţii şi dorinţei trupeşti. Pe atunci nu ştiusem de existenţa unei alte monede: cea din aur curat.

Încoronarea lui Anne a fost umbrită de o ceartă violentă cu unchiul nostru. Eram în odaia ei când a atacat-o furios, jurând că de la o vreme căpătase atâta măreţie în mintea ei, încât uitase cine o pusese unde se afla. Anne, enervant de mulţumită de sine, a pus mâna pe pântecul bombat şi i-a spus că măreţia se afla în trupul ei şi că ştia foarte bine cine o pusese acolo.

— Dumnezeu mi-e martor, Anne, îţi vei ţine minte familia! i-a strigat el.

— Cum aş putea s-o uit? Roiesc toţi în jurul meu, ca nişte viespi în jurul oalei cu miere. La fiecare pas pe care-l fac, mă împiedic de unul dintre voi, venit să ceară încă o favoare.

— Eu nu cer, s-a răstit unchiul. Eu am drepturi.

Anne a întors capul.

— Nu şi asupra mea! Îi vorbeşti reginei tale!

— Îi vorbesc nepoatei mele, care ar fi fost alungată de la curte şi dezonorată pentru că s-a culcat cu Henry Percy, dacă n-aş fi fost eu! i-a trântit el în obraz.

Anne a sărit în picioare, gata parcă să se repeadă la el.

— Anne! am ţipat. Stai jos! Stai liniştită!

M-am uitat la unchiul.

— *Nu are voie* să se supere! Copilul!

El a privit-o cu un aer criminal, dar apoi şi-a stăpânit furia.

— Desigur, a spus cu o politeţe rigidă. Stai jos, Anne. Fii calmă.

Ea s-a aşezat la loc şi a şuierat:

— Să nu mai aduci niciodată vorba despre asta! Îţi ju
cu toate că-mi eşti unchi, dacă mai aminteşti vreodată de
acea veche calomnie la adresa mea, te alung de la curte!

— Sunt conte mareşal al curţii, a spus el printre dinţi
Eram unul dintre cei mai mari oameni ai Angliei când tu
erai încă în scutece.

— Şi înainte de Bosworth, tatăl tău era închis în Turn, ca
trădător, i-a răspuns ea triumfător. Nu uita, cum nu uit nici
eu, că suntem împreună ca membri ai neamului Howard
Dacă nu eşti de partea mea, nu sunt nici eu de partea ta
Ajunge un cuvânt al meu ca să vezi iarăşi Turnul pe dinăuntru

— Rosteşte-l! i-a strigat el mânios.

Apoi a ieşit din odaie fără să se încline. Anne a rămas
uitându-se după el.

— Îl urăsc! a zis ea foarte încet. Îl voi distruge, îl voi
transforma într-un nimeni.

— Nu gândi aşa! am spus repede. Ai nevoie de el.

— N-am nevoie de nimeni, mi-a răspuns sec. Regele îmi
aparţine în întregime. Am inima lui, am dorinţa lui şi-i port
fiul. Nu am nevoie de nimeni.

Împăcarea după cearta cu unchiul Howard încă nu avusese loc când acesta a sosit s-o însoţească pe Anne la Londra pentru încoronare. Avea să fie, după cum prezisese George, cea mai măreaţă încoronare din câte se văzuseră vreodată. Anne pusese să se ardă rodia ce reprezenta blazonul reginei Caterina de pe barja care-i aparţinuse acesteia, ca şi cum Caterina ar fi fost o uzurpatoare, nu o regină cu toate drepturile. În locul ei a fost pus blazonul lui Anne şi iniţialele ei, împletite cu ale lui Henric. Oamenii îşi băteau joc până şi de asta – spuneau că iniţialele înseamnă HA HA! şi că râsul cel din urmă era pe seama bietei Anglii. Noul motto al lui Anne se zărea pretutindeni: „Cea mai fericită". Chiar şi George a pufnit când l-a auzit prima oară.

— Anne fericită? Poate când va ajunge regina raiului şi o va înlătura pe însăşi Fecioara Maria!

Am plecat cu barjele spre Turnul Londrei, arborând stindarde în nuanţe de auriu, alb şi argintiu; regele ne aştepta la marea poartă ce dădea spre chei. Oamenii au ţinut în loc barca noastră pentru ca Anne să debarce; am privit-o ca şi

cum ar fi fost o străină. S-a ridicat de pe tron şi a traversat parcă plutind pasarela, cu aerul că s-a născut regină. Era înveşmântată într-o minunată rochie din ţesătură de argint şi de aur, cu o mantie de blană pe umeri. Nu semăna cu sora mea; nu semăna cu nici o femeie muritoare. Se purta ca şi cum ar fi fost cea mai mare regină născută vreodată.

Am petrecut două seri în Turn, iar în prima a avut loc o cină măreaţă şi o festivitate la care Henric a împărţit onoruri pentru a sărbători ziua. A numit optsprezece cavaleri ai băii şi a oferit douăsprezece noi titluri de cavaler, trei dintre ele gentilomilor săi uşieri preferaţi, printre care şi soţul meu. După ce regele l-a atins pe umăr cu sabia, iar el i-a sărutat inelul ca jurământ de credinţă, William a venit să mă caute. M-a invitat la un dans care ne permitea să ne amestecăm printre ceilalţi curteni şi să nădăjduim că nimeni nu va observa că sora reginei dansează cu un gentilom uşier.

— Aşa deci, lady Stafford, mi-a spus încet. Ce zici de ambiţia asta?

— Înălţătoare. Vei ajunge la fel de sus ca un Howard, ştiu bine.

— De fapt, mă bucur, a spus el revenind la tonul şoptit, confidenţial, în timp ce urmăream un cuplu de dansatori aflaţi în mijlocul cercului. Nu voiam ca prin căsătoria cu mine să cobori în rang.

— M-aş fi căsătorit cu tine şi dacă ai fi fost ţăran, am spus cu hotărâre.

Vorbele mele l-au făcut să chicotească.

— Iubirea mea, am văzut cât de supărată ai fost din cauza pişcăturilor de purice! Nu cred câtuşi de puţin că m-ai fi luat de soţ dacă eram ţăran.

Râzând, m-am întors spre el, dar în clipa aceea am surprins privirea furioasă a lui George, care dansa cu Madge Shelton. M-am potolit pe dată.

— George ne urmăreşte.

William a încuviinţat şi a spus:

— Ar face mai bine să se îngrijească de el însuşi.

— De ce?

Era rândul nostru să dansăm. William m-a condus în mijlocul cercului şi am dansat împreună – trei paşi într-o parte, trei în cealaltă. Era un dans de curtare, greu de executat fără

să ne apropiem și să ne privim în ochi. Eu îmi aduceam mereu aminte să nu las să mi se citească pe chip încântarea pe care mi-o trezea lucrul ăsta, însă William era mai puțin discret decât mine. De fiecare dată când îl priveam pe furiș, ochii lui erau ațintiți asupra mea, de parcă ar fi vrut să mă mănânce. M-am simțit ușurată când pașii ne-au purtat de-a lungul cercului, apoi pe sub o arcadă de brațe, și dansul a redevenit general.

— Ce-i cu George?

— Tovărășie proastă, a zis William scurt.

Am râs tare.

— E un Howard și e prieten cu regele. Firește că se află într-o tovărășie proastă!

L-am văzut schimbând abordarea.

— O, presupun că nu e nimic.

Muzicienii au ajuns la final și au cântat ultimul acord. L-am tras pe William spre marginea sălii.

— Acum spune-mi la ce te referi cu adevărat.

— Francis Weston e mereu cu el, a spus William, îndemnat să vorbească. Și are o reputație proastă.

Am devenit pe dată precaută.

— Indiferent ce-ai auzit, sunt pesemne doar nebunii de bărbat tânăr.

— Mai mult, spuse scurt William.

— Ce anume?

William s-a uitat în jur cu aerul că ar fi vrut să scape de interogatoriu.

— Am auzit că sunt iubiți.

Am tras ușor aer în piept.

— Știai?

Am încuviințat în tăcere.

— Dumnezeule, Mary!

William s-a îndepărtat de mine un pas, apoi s-a apropiat din nou.

— Nu mi-ai spus? Fratele tău se bălăcește în păcat și tu nu mi-ai spus?

— Sigur că nu! am exclamat. Nu țin deloc să-l fac de rușine. E fratele meu. Și e posibil să se schimbe.

— Îi ești loială lui mai mult decât mie?

— Și lui, și ție, am spus repede. William, e fratele meu! Suntem cei trei Boleyn și avem nevoie unii de alții. Cunoaștem

cu toţii o duzină de lucruri, o puzderie de lucruri care sunt cele mai mari dintre taine. Încă nu sunt pe deplin lady Stafford.

— Fratele tău e un sodomit! a şuierat el.

— Şi rămâne fratele meu!

L-am apucat de braţ, fără să-mi pese cine ar putea să ne vadă şi l-am târât într-o firidă.

— E un sodomit, iar soră-mea e o târfă, poate şi o ucigaşă, iar eu sunt o târfă. Unchiul meu a fost cel mai fals dintre prieteni, tata s-a îndreptat mereu încotro a bătut vântul, iar mama – Dumnezeu ştie, unii spun chiar că l-a avut pe rege înaintea mea şi a lui Anne! Ai ştiut toate astea sau ai putut să le deduci. Acum spune-mi: sunt suficient de bună pentru tine? Căci eu am ştiut că eşti un nimeni şi, chiar şi aşa, am venit la tine. Dacă vrei să devii cineva la curtea asta, vei ajunge să ai mâinile pătate de sânge sau de rahat. Eu a trebuit să învăţ asta printr-o ucenicie grea, încă de când eram mică. Tu poţi învăţa acum, dacă ai curajul.

William a rămas cu gura căscată văzându-mi vehemenţa şi s-a tras un pas înapoi ca să mă privească.

— N-am vrut să te supăr.

— El e fratele meu. Ea e sora mea. Orice-ar fi, sunt rudele mele.

— Ne-ar putea deveni amândoi duşmani, m-a prevenit el.

— Mi-ar putea fi duşmani până la moarte, dar tot ar rămâne fratele şi sora mea.

Am tăcut câteva clipe.

— Rude şi duşmani în acelaşi timp?

— Poate. Depinde cât de mult urcă miza.

William a încuviinţat.

— Acum spune-mi, ce se vorbeşte despre el? am întrebat mai calmă. Ce-ai auzit?

— Nu ştiu prea mulţi, slavă Domnului, dar se spune că există la curte o curte tainică; se învârt în jurul surorii tale, îi sunt prietenii cei mai apropiaţi, dar totodată sunt iubiţi între ei. Sir Francis e unul, sir William Brereton e altul. Jucători de cărţi împătimiţi, călăreţi excelenţi, bărbaţi care ar face orice pentru o provocare, orice lucru care le-ar aduce plăcere sau emoţii tari –, iar George se numără printre ei. Se învârt mereu în jurul reginei, în odăile ei se întâlnesc, flirtează şi joacă. Aşa că Anne e compromisă şi ea.

M-am uitat la fratele meu, aflat în celălalt capăt al sălii. Aplecat peste speteaza tronului lui Anne îi șoptea ceva la ureche. Am văzut-o dând capul pe spate ca să-i audă șoapta intimă și chicotind.

— Viața asta ar corupe și un sfânt, darămite un bărbat tânăr, a zis William.

— Își dorea să fie soldat, am spus cu tristețe. Un mare cruciat, un cavaler cu scut alb care luptă împotriva necredincioșilor.

William a clătinat din cap.

— Dacă putem, îl vom salva pe micul Henry din toate astea.

— Fiul meu?

A încuviințat.

— Fiul nostru. Vom încerca să-i oferim o viață care să aibă un scop, nu una de lenevie și căutare a plăcerilor. Și ai face bine să-ți avertizezi fratele și sora că cercul lor de prieteni e subiect de șoapte, iar George, cel mai mult dintre toți.

Anne a intrat în Londra în ziua următoare. Am ajutat-o să-și îmbrace rochia albă și să-și pună o pelerină albă pe deasupra și o mantie din hermină albă. Își lăsase părul liber pe umeri și-și prinsese în creștet un văl auriu, cu un inel de aur. Și-a făcut intrarea în Londra într-o lectică trasă de doi ponei albi, baronii celor cinci porți ținând deasupra capului ei un baldachin din pânză de aur. Întreaga curte o urma pe jos, toți curtenii fiind îmbrăcați în cele mai alese veșminte. Erau arcuri de triumf, erau fântâni din care curgea vin, erau poezii de credință la fiecare oprire, dar întreaga procesiune a trecut printr-un oraș cufundat într-o cumplită tăcere.

Madge Shelton mergea alături de mine în urma lecticii lui Anne, în tăcerea care devenea tot mai amenințătoare pe măsură ce înaintam pe străduțele înguste, spre catedrală.

— Dumnezeule mare, e îngrozitor! a murmurat ea.

Londra era mohorâtă; oamenii ieșiseră cu miile pe străzi, dar nu fluturau steaguri, nu strigau binecuvântări și nici numele lui Anne. Se uitau lung la ea, cu o oribilă curiozitate flămândă, de parcă ar fi vrut s-o vadă pe femeia care adusese o asemenea schimbare în Angliei, îi pricinuise regelui o asemenea schimbare și, în cele din urmă, transformase mantia de regină în rochie proprie.

Dacă intrarea lui Anne în oraş a fost sumbră, încoronarea, în a doua zi de celebrare tăcută, nu s-a dovedit cu nimic mai bună. De astă dată purta o rochie din catifea de un roşu aprins, garnisită cu cea mai moale şi mai albă blană de hermină, şi o mantie purpurie, însă chipul îi era posomorât ca tunetul.

— Eşti fericită acum, Anne? am întrebat-o îndreptându-i trena.

Mi-a aruncat un zâmbet care era mai mult o grimasă.

— Cea mai fericită, mi-a spus ironic, citându-şi propriul motto. Cea mai fericită. Ar trebui să fiu, nu-i aşa? Am obţinut tot ce mi-am dorit vreodată şi tot ce numai eu am crezut de la început până la sfârşit că pot obţine. Sunt regină, sunt soţia regelui Angliei. Am înlăturat-o pe Caterina şi i-am luat locul.

— Iar el te iubeşte, am spus, gândindu-mă cât de mult mi-a transformat viaţa iubirea unui om bun.

Anne a ridicat din umeri şi a zis nepăsătoare:

— A, da.

Şi-a atins pântecul.

— Dacă aş putea şti sigur că e băiat! Dacă aş fi avut deja un prinţ în odaia copiilor la vremea încoronării!

Am bătut-o uşurel pe umăr cu un gest stângaci de intimitate. Ne atingeam rareori de când nu mai împărţeam acelaşi pat. De când avea servitoare, nu-i mai periam părul şi nu-i mai legam şireturile rochiilor. Cu George continua să fie intimă, dar de mine se îndepărtase, iar faptul că-mi furase fiul lăsase între noi resentimente nerostite. Mi se părea ciudat că-mi mărturisea o slăbiciune. Poleiala statutului de regină o învăluise cum învăluie smalţul o figurină de lut.

— Nu mai ai mult de aşteptat, am spus cu blândeţe.

— Trei luni.

S-a auzit o bătaie în uşă; Jane Parker a intrat cu faţa luminată de entuziasm.

— Te aşteaptă! a zis ea cu răsuflarea tăiată. A sosit timpul. Eşti gata?

— Poftim?! a exclamat Anne glacial.

Sora mea a dispărut pe dată în spatele măştii de regină. Jane a făcut repede o reverenţă.

— Maiestate! Să-mi fie cu iertare! Ar fi trebuit să spun că Maiestatea Voastră este aşteptată.

— Sunt gata, a spus Anne şi s-a ridicat în picioare.

Celelalte doamne de companie au intrat în odaie şi i-au aranjat trena lungă a mantiei, iar eu i-am îndreptat vălul şi i-am răsfirat pe umeri pletele lungi şi negre.

Apoi sora mea, fata Boleyn, a plecat să fie încoronată regină a Angliei.

Am petrecut noaptea încoronării lui Anne împreună cu William, în dormitorul meu din Turn. Ar fi trebuit să împart patul cu Madge Shelton, dar ea mi-a şoptit că va lipsi toată noaptea, aşa că, în timp ce ospăţul continua la curte, William şi cu mine ne-am strecurat în odaia mea, am încuiat uşa, am mai aruncat un buştean pe foc, şi ne-am dezbrăcat încet, senzual şi am făcut dragoste.

Ne-am trezit în timpul nopţii, am făcut dragoste şi am aţipit iarăşi, într-un ciclu somnoros de dorinţă şi satisfacţie, iar pe la cinci dimineaţa, când începea să se facă lumină afară, eram amândoi plăcut epuizaţi şi hămesiţi de foame

— Vino, mi-a spus. Hai să ieşim şi să căutăm ceva de mâncare.

Ne-am îmbrăcat, eu mi-am pus pe deasupra o mantie cu glugă, ca să-mi ascund faţa, şi am părăsit pe furiş Turnul adormit, ieşind pe străzile oraşului. Jumătate din bărbaţii Londrei păreau să zacă în şanţuri, beţi din cauza a ceea ce se revărsase gratis din fântâni pentru a celebra triumful lui Anne. Am fost nevoiţi să păşim peste trupuri inerte tot drumul până sus, pe dealul către Minories.

Mergeam de mână, fără să ne pese că puteam fi văzuţi în oraşul năuc şi îngreţoşat de băutură. William m-a dus la o brutărie şi a făcut un pas în spate, să vadă dacă ieşea fum pe horn.

— Îmi miroase a pâine, am spus adulmecând aerul şi râzând de foamea pe care-o simţeam.

— Bat la uşă şi-l trezesc, a zis William, izbind cu pumnul în uşă.

Dinăuntru i-a răspuns un strigăt înăbuşit şi uşa a fost deschisă larg de un bărbat cu faţă roşie, cu dâre albe de făină.

— Pot să cumpăr o pâine? a întrebat William. Şi micul dejun?

Omul a clipit pentru a se obişnui cu lumina puternică de-afară şi a spus morocănos:

— Dacă aveţi bani. Că, Dumnezeu mi-e martor, pe-ai mei i am făcut harcea-parcea.

William m-a condus în brutărie. Înăuntru era cald şi mirosea plăcut. Totul era acoperit cu un praf fin de făină albă – chiar şi masa şi scaunele. William a şters cu mantia un scaun şi mi l-a întins.

— Nişte pâine, a zis el. Două căni cu bere slabă. Nişte fructe, dacă ai, pentru doamna. Două ouă fierte şi, poate, puţină şuncă? Brânză? Orice ai bun.

— Asta-i prima mea serie pe ziua de azi, a protestat omul. Nici n-am apucat să dejunez, darămite să umblu de nebun ca să tai şuncă pentru nobili.

Un mic clinchet şi lucirea unui ban de argint au schimbat totul.

— Am nişte şuncă pe cinste în cămară şi nişte brânză abia primită de la ţară, făcută chiar de vărul meu, a zis omul pe ton convingător. Iar nevastă-mea se scoală şi vă scoate chiar ea berea din butoi. E o berăriţă pe cinste, n-o să găsiţi bere mai bună în toată Londra!

— Mulţumim, a zis William politicos.

S-a aşezat lângă mine, mi-a făcut cu ochiul şi m-a cuprins uşor cu braţul pe după mijloc.

— Proaspăt căsătoriţi? ne-a întrebat brutarul scoţând pâinile din cuptor şi văzând cum mă priveşte William.

— Da, am răspuns.

— Să fie într-un ceas bun! a zis el cu îndoială, aşezând pâinile pe tejghea.

— Amin, a răspuns încet William.

M-a tras spre el, m-a sărutat pe buze şi mi-a şoptit tainic la ureche:

— Te voi iubi întotdeauna la fel ca acum.

William m-a condus până la mica poartă laterală a Turnului şi abia apoi a coborât pe malul fluviului, a plătit un barcagiu şi a intrat prin poarta pe apă. Madge Shelton se afla în odaia noastră când am intrat, dar era prea preocupată să se pieptene şi să-şi schimbe rochia ca să se întrebe unde fusesem la o oră atât de matinală. După câte se părea, jumătate din curteni şi curtene se trezeau în alt pat decât al lor. Triumful lui

Anne, amanta care devenise soție, era o sursă de inspirație pentru toate fetele ușuratice din țară.

Mi-am spălat fața și mâinile și m-am îmbrăcat, pregătindu-mă să merg cu Anne și cu celelalte doamne la slujba de dimineață. Anne, în prima ei zi ca regină, purta veșminte foarte bogate – o rochie de culoare închisă, bonetă cu pietre scumpe și un șirag lung de perle răsucit de două ori în jurul gâtului. Nu renunțase la B-ul ei de aur; în mână ducea o carte de rugăciuni legată în foiță de aur. A dat din cap când m-a văzut; i-am făcut o reverență adâncă și i-am urmat poala rochiei cu aerul că mă simțeam onorată s-o fac.

După liturghie și după micul dejun împreună cu regele, Anne a început să-și organizeze personalul. Mulți dintre servitorii reginei Caterina își transferaseră loialitatea fără prea mare bătaie de cap; la fel ca noi, ceilalți, preferau să se asocieze cu o stea în ascensiune și nu cu regina învinsă. Mi-a căzut privirea pe numele Seymour.

— Iei o fată Seymour ca doamnă de companie? am întrebat curioasă.

— Care dintre ele? s-a interesat George într-o doară, trăgând lista spre el. Despre Agnes se spune că e o târfă îngrozitoare.

— Jane, a răspuns Anne. Dar le voi avea pe mătușa Elizabeth și pe verișoara Mary. Cred că avem destule Howard ca să contracarăm influența unei singure Seymour.

— Cine a cerut să i se dea un loc? a întrebat-o George.

— Toți cer locuri, a zis Anne obosită. Toți, tot timpul. M-am gândit că una-două femei din alte familii îi vor împăca. Neamul Howard nu poate să aibă totul.

— O, de ce nu? a râs George.

Anne și-a împins jilțul la o parte, a pus mâna pe pântec și a oftat. George era vigilent.

— Obosită? a întrebat-o el.

— Niște crampe.

Anne s-a uitat la mine:

— N-are importanță, nu? Mici junghiuri de durere? Nu înseamnă nimic, așa-i?

— Eu am avut dureri mari cu Catherine, dar s-a născut la termen și a fost o naștere ușoară.

— Dar nu înseamnă că va fi fată, sper, a zis George neliniștit.

M-am uitat la amândoi – cele două chipuri ovale de Boleyn, cu nasuri lungi şi ochi hrăpăreţi. Aveau aceleaşi trăsături care mă priviseră şi pe mine din oglindă toată viaţa, numai că eu îmi pierdusem aerul flămând.

— Fii pe pace, i-am spus lui George. Nu există nici un motiv pe lume ca ea să nu aibă cel mai frumos băiat. Şi cel mai rău lucru pe care-l poate face e să se îngrijoreze.

— Ai putea la fel de bine să-mi spui să nu respir! s-a răstit Anne. E ca şi cum aş purta în pântec tot viitorul Angliei! Iar regina a avortat de nenumărate ori.

— Pentru că nu-i era soţie adevărată, a zis liniştitor George. Căsătoria lor n-a fost niciodată validă. Sunt sigur că Dumnezeu îţi va dărui un fiu.

Ea a întins în tăcere mâna peste masă şi George i-a strâns-o cu putere. I-am privit, am privit disperarea absolută a ambiţiei care încă-i mai mâna cu tot atâta putere ca atunci când erau copiii unui lord mărunt, aflat în ascensiune. I-am privit şi m-am simţit încă o dată uşurată că evadasem. Am aşteptat câteva clipe, apoi am spus:

— George, am auzit nişte bârfe care nu-ţi fac deloc cinste.

M-a privit cu zâmbetul lui vesel şi maliţios.

— Nu pot să cred!

— E lucru serios.

— La cine ai plecat urechea? m-a întrebat el.

— Şoapte de la curte. Se spune că sir Francis Weston face parte dintr-un cerc de nebunatici, în care te afli şi tu.

George s-a uitat repede la Anne, ca pentru a-şi da seama ce ştie. Ea m-a privit întrebător. Se vedea bine că n-avea habar despre ce vorbim.

— Sir Francis e un prieten loial, a zis ea.

— Regina a glăsuit, a încercat George să glumească.

— Pentru că nu ştie nici măcar jumătate din poveste, dar tu o ştii! m-am răstit.

Asta a neliniştit-o pe Anne.

— Trebuie să fiu absolut perfectă, a zis ea. Nu-i pot lăsa să aibă nici un motiv să se ducă la rege şi să-i şoptească răutăţi împotriva mea.

George a bătut-o uşurel pe mână.

— Nu-ţi face griji! Câteva nopţi sălbatice şi prea multă băutură. Câteva femei prost alese şi nişte jocuri de noroc cu mize mari. Nu te voi discredita niciodată, Anne, îţi jur!

— E mai mult de-atât, am spus sec. Se zice că sir Francis e iubitul lui George.

Anne a făcut ochii mari şi a întins pe dată mâna spre George.

— George, spune-mi că nu e aşa!

— Câtuşi de puţin.

I-a cuprins mâna într-o strânsoare liniştitoare. Ea a întors spre mine chipul rece.

— Mary, nu veni la mine cu poveşti urâte. Eşti la fel de rea ca Jane Parker!

— Ai face bine să ai grijă, l-am avertizat pe George. Orice noroi aruncat în tine ne va împroşca pe toţi.

— Nu există noroi, a spus el cu ochii la Anne. Absolut deloc.

— Ai face bine să fii sigur, a zis ea.

— Absolut deloc, a repetat George.

Am lăsat-o să se odihnească şi am mers să-i căutăm pe ceilalţi curteni, care jucau inele cu regele.

— Cine a vorbit despre mine? a vrut să ştie George.

— William, am răspuns cu sinceritate. Nu voia să împrăştie scandalul. Ştia că mă voi teme pentru tine.

A râs nepăsător, dar i-am simţit încordarea din glas.

— Îl iubesc pe Francis, mi-a mărturisit el. Nu văd nici un bărbat mai bun ca el în toată lumea, n-a existat niciodată un bărbat mai curajos, mai plăcut, mai bun... şi nu pot să nu-l doresc.

— Îl iubeşti ca o femeie? l-am întrebat cu stângăcie.

— Ca un bărbat, m-a corectat repede. Un lucru mult mai plin de pasiune.

— George, e un păcat cumplit, iar el îţi va frânge inima! E o întorsătură dezastruoasă. Dacă unchiul ar afla...

— Dacă ar afla cineva, oricine, aş fi distrus pe dată.

— Nu poţi să nu te mai vezi că el?

S-a întors spre mine cu un zâmbet strâmb.

— Tu poţi să nu te mai vezi cu William Stafford?

— Nu e acelaşi lucru! am protestat. Ceea ce descrii tu nu e acelaşi lucru. Câtuşi de puţin. William mă iubeşte în mod onorabil şi sincer. Iar eu îl iubesc. Dar asta...

— Nu eşti fără pată, eşti doar norocoasă, a spus George cu brutalitate. Să iubeşti pe cineva care are libertatea de a-ţi răspunde la sentimente înseamnă să ai noroc. Dar eu

n am. Eu doar îl doresc şi-l tot doresc. Şi aştept ca pasiunea să se stingă.

— Se va stinge?

— Negreşit, a zis el cu amărăciune. Tot ce am dobândit vreodată s-a transformat în cenuşă după o vreme. De ce ar fi altfel acum?

— George! am spus întinzând mâna spre el. O, fratele meu...

M-a privit cu ochii aceia duri şi flămânzi, de Boleyn.

— Ce e?

— Treaba asta îţi va veni de hac, am şoptit.

— O, probabil că da, a răspuns cu nepăsare. Dar mă va salva Anne. Anne şi nepotul meu, regele.

Vara anului 1533

Anne a refuzat să mă lase să-mi petrec vara la Hever căci aştepta să nască în august. Curtea nu putea pleca în procesiune pe la conacele din Anglia, nimic n-avea să se întâmple aşa cum ar fi trebuit. Dezamăgirea mă făcuse atât de furioasă, încât cu greu suportam să stau în aceeaşi odaie cu ea. Dar eram silită să stau în aceeaşi odaie cu ea în fiecare zi şi să-i ascult nesfârşitele speculaţii despre ce fel de rege va fi pruncul ei. Toţi trebuiau s-o slujească pe Anne. Toţi trebuiau să se încline în faţa ei. Nimic nu conta mai mult decât Anne şi pântecul ei. Se afla în centrul tuturor evenimentelor şi nu voia să facă nici un plan. Într-o astfel de confuzie, curtea nu putea să hotărască nimic, nu putea să plece nicăieri. Henric nu se îndura să se desprindă de ea nici măcar ca să meargă la vânătoare.

La începutul lui iulie, George şi unchiul au fost trimişi în Franţa, ca emisari la curtea regelui francez, pentru a-i spune că în curând se va naşte moştenitorul tronului Angliei şi a obţine de la el unele jurăminte şi promisiuni în eventualitatea că noua insultă la adresa mătuşii sale îl va face pe regele spaniol să pornească împotriva Angliei. De acolo urmau să meargă să-l întâlnească pe Papă, prilej cu care ar fi putut fi depăşit impasul ce ţinea Anglia încremenită. M-am dus la Anne s-o întreb din nou dacă se putea lipsi de mine de îndată ce intra în odaia de naştere.

— Vreau să merg la Hever, i-am spus calm. Simt nevoia să-mi văd copiii.

A scuturat din cap. Stătea întinsă pe un pat de zi adus special în firida ferestrei din odaia ei. Toate geamurile erau

deschise, pentru a lăsa să intre adierea venită dinspre fluviu, dar ea tot transpira. Șireturile rochiei sale erau strânse bine; sânii, apăsați de corset, erau umflați incomod. O durea spatele, chiar și sprijinit pe perne brodate cu perle.

— Nu, mi-a zis scurt.

A văzut că sunt pe cale să mă contrazic cu ea.

— O, încetează! a izbucnit enervată. Pot să-ți poruncesc, în calitate de regină, să faci ceea ce, ca soră, nici n-ar trebui să-ți cer. Ar trebui să vrei să stai cu mine. Eu te-am vizitat când erai izolată în odaia de naștere.

— Mi-ai furat iubitul în timp ce eu îi năşteam fiul! am spus sec.

— Așa mi s-a cerut. Și tu ai fi făcut același lucru, dacă rolurile ar fi fost inversate. Am nevoie de tine, Mary! Nu pleca tocmai când am nevoie de tine.

— Pentru ce ai nevoie de mine?

Culoarea i s-a scurs din obrajii îmbujorați și s-a făcut albă precum ceara.

— Dacă pruncul mă omoară? Dacă rămâne înțepenit și din asta mi se trage moartea?

— O, Anne...

— Nu mă mângâia, a zis enervată. Nu vreau compasiunea ta. Vreau doar să fii aici ca să mă aperi.

Am ezitat.

— Cum adică?

— Dacă pruncul poate fi scos omorându-mă, nu dau un ban pe viața mea, a spus ea cu brutalitate. Ei ar prefera să aibă un prinț al Țării Galilor viu decât o regină vie. Pot găsi altă regină, dar prinții sunt rari pe piața asta.

— Nu voi putea să-i opresc, am spus slab.

M-a privit tăios pe sub gene.

— Știu că ai puterea unei trestii frânte. Dar ai putea cel puțin să-i spui lui George, iar el l-ar convinge pe rege să mă salveze.

Imaginea ei sumbră despre lume m-a făcut să șovăi. Dar apoi m-am gândit la propriii mei copii.

— După ce naști copilul și te simți bine, plec la Hever, am hotărât.

— După ce se naște copilul, poți să te duci și la naiba dacă vrei, mi-a zis pe un ton nepăsător.

Nu era nimic de făcut, doar de aşteptat. Dar în zilele de arşiţă, când ni se părea că nu se întâmplă nimic, au sosit de la Roma cele mai îngrozitoare veşti. Papa dăduse în sfârşit verdictul – împotriva lui Henric. Era absolut uluitor: regele urma să fie excomunicat.

— Poftim?! a exclamat Anne.

Vestea fusese adusă de lady Rochford, adică Jane Parker, recent înnobilata soţie a lui George. Era totdeauna prima, ca un uliu atras de un stârv proaspăt.

— Excomunicat.

Chiar şi ea părea uluită.

— Toţi englezii loiali Papei trebuie să înceteze să-i dea ascultare regelui. Spania poate să ne invadeze. Va fi un război sfânt.

Anne era mai albă ca perlele pe care le purta la gât.

— Ieşi afară! am spus brusc. Cum îndrăzneşti să vii aici şi s-o tulburi pe regină?!

— Unii vor spune că nu e regină, a zis Jane în drum spre uşă. Oare regele n-o va repudia acum?

— Pleacă! am spus ameninţător.

Am dat fuga la Anne. Stătea cu mâna pe pântec, ca pentru a-şi apăra pruncul de vestea dezastruoasă. I-am ciupit obrajii şi i-am văzut fluturarea pleoapelor.

— El mă va susţine, a şoptit Anne. Cranmer însuşi ne-a căsătorit. M-a încoronat. Nimeni nu poate spune că totul trebuie uitat.

— Nu, am spus cât de hotărât am putut.

Dar mă gândeam că totul putea fi dat uitării, căci cine îndrăznea să i se împotrivească Papei, care ţinea în mână cheia raiului? Regele trebuia să capituleze. Şi primul lucru la care avea să fie silit să renunţe era Anne.

— O, Doamne, cât mi-aş dori să fie şi George aici! a spus Anne cu un uşor suspin de disperare. Mi-aş dori să fie acasă.

Două zile mai târziu, George s-a întors din Franţa cu o scurtă scrisoare alarmată din partea unchiului, prin care cerea să i se spună ce trebuia întreprins în continuare în cadrul negocierilor pentru a rezolva o criză preschimbată subit într-un dezastru. Regele l-a trimis pe George înapoi în Franţa fără întârziere, cu ordin pentru unchiul să întrerupă

tratativele şi să se întoarcă acasă. Nu puteam face altceva decât să aşteptăm cu toţii şi să vedem ce avea să se întâmple.

Zilele au devenit tot mai fierbinţi; se puneau la cale planuri de apărare a Angliei în faţa unei invazii spaniole, preoţii predicau din amvon păstrarea calmului, dar se întrebau de care parte ar trebui să se afle. Multe biserici şi-au bătut pur şi simplu uşile în cuie şi nimeni nu putea să se spovedească sau să se roage, să-şi îngroape morţii sau să-şi boteze pruncii. Unchiul Howard s-a rugat de rege să-l lase să se întoarcă în Franţa, pentru a-l implora pe Francisc să-l convingă pe Papă să anuleze excomunicarea. Nu l-am văzut niciodată atât de îngrozit. Dar George, cel mai calm dintre noi toţi, şi-a îndreptat atenţia exclusiv asupra lui Anne.

Ca şi când ar fi fost încredinţat că sufletul nemuritor al regelui şi viitorul Angliei erau nişte probleme mult prea covârşitoare pentru el. Singurul lucru pe care îl putea face era să supravegheze creşterea pruncului din pântecul lui Anne.

— Asta e garanţia noastră, mi-a spus el încet. Nimic nu ne garantează mai bine siguranţa ca un băieţel.

Îşi petrecea dimineţile cu Anne, şezând alături de ea pe patul de zi din firida ferestrei. Când intra Henric în odaie, George dispărea, dar după plecarea regelui Anne se lăsa pe perne şi se uita în jur după fratele nostru. Nu-i arăta nici o clipă lui Henric prin ce greutăţi trecea. Rămânea pentru el femeia fascinantă dintotdeauna. Dacă o supăra, se înfuria cât ai zice peşte. Dar nu-i arăta nici o clipă că se temea. Nu-şi arăta frica de faţă cu nimeni, în afară de George şi de mine. Henric avea parte de dulceaţa, farmecul şi flirtul ei. Chiar şi în a opta lună de sarcină, Anne putea să privească pieziş într-un fel care făcea să li se taie respiraţia bărbaţilor. O urmăream în timp ce discuta cu Henric şi vedeam că fiecare gest, fiecare centimetru din ea avea menirea să-l încânte.

Nu era deloc de mirare că, atunci când el pleca din odaie ca să meargă să vâneze, Anne se lăsa pe perne şi mă chema să-i scot boneta şi să-i mângâi fruntea.

— Mi-e atât de cald!

Henric, fireşte, nu se ducea la vânătoare singur. Oricât de fascinantă ar fi fost, nici măcar Anne nu putea să-l ţină lângă ea când era însărcinată în opt luni şi n-avea voie să

meargă în patul lui. Henric flirta pe faţă cu lady Margaret Steyne şi Anne a aflat în scurt timp.

Într-o după-amiază, când el a venit s-o vadă, a avut parte de o primire dură.

— Mă întreb cum de îndrăzneşti să te arăţi în faţa mea! l-a luat Anne în primire cu un şuierat când Henric s-a aşezat pe pat lângă ea.

El s-a uitat în jur; gentilomii curţii s-au îndepărtat pe dată câţiva paşi şi s-au prefăcut a fi orbi, iar doamnele au întors capul, spre a da perechii regale iluzia intimităţii.

— Doamnă?

— Am auzit că te-ai culcat cu o putoare, a zis Anne.

Henric s-a uitat în jur şi a văzut-o pe lady Margaret. O privire aruncată lui William Brereton l-a făcut pe cel mai experimentat dintre curteni să-i ofere lui lady Margaret braţul şi s-o scoată din odaie sub pretextul unei plimbări pe malul fluviului. Anne i-a urmărit pe când ieşeau cu o privire tăioasă, care ar fi speriat un om mai de rând.

— Doamnă? a zis întrebător Henric.

— Nu accept aşa ceva, l-a prevenit ea. Nu voi tolera aşa ceva. Ea trebuie să plece de la curte!

Henric a clătinat din cap şi s-a ridicat în picioare, decretând:

— Uiţi cu cine vorbeşti. Şi furia nu este prielnică stării în care te afli. Îţi spun bună ziua, doamnă.

— Tu uiţi cu cine vorbeşti! i-a strigat Anne. Sunt soţia ta şi sunt regină şi nu accept să fiu ignorată şi insultată în propria mea curte. Femeia aceea trebuie să plece!

— Nimeni nu-mi dă porunci!

— Nimeni nu mă insultă!

— În ce fel ai fost insultată? Doamna nu ţi-a arătat nici o clipă altceva decât cea mai mare atenţie şi politeţe, iar eu rămân soţul cel mai supus. Ce e cu tine?

— Nu vreau s-o văd la curte! Nu accept să fiu tratată astfel.

— Doamnă, a spus Henric cu cel mai rece glas. O lady mai mare ca tine a fost tratată mult mai prost şi nu mi s-a plâns niciodată. După cum bine ştii.

Preţ de o clipă, absorbită de propria furie, Anne n-a înţeles aluzia. Dar când a priceput-o, a sărit în picioare, strigând la el.

— Mi-o dai drept exemplu! Îndrăzneşti să mă compari cu femeia aceea, care nu ţi-a fost niciodată soţie?!

— A fost prinţesă de sânge, a strigat Henric la rândul lui. Şi niciodată, absolut niciodată nu mi-a făcut reproşuri. Ştia că singura îndatorire a unei soţii este să se îngrijească de confortul soţului ei.

Anne s-a plesnit cu palma peste pântecul bombat.

— Ţi-a dat ea un fiu?

Câteva clipe s-a lăsat tăcerea; apoi Henric a răspuns cu gravitate:

— Nu.

— Atunci, prinţesă sau nu, n-a fost bună de nimic. Şi nu ţi-a fost soţie.

El a încuviinţat din cap. Lui Henric şi nouă, tuturor, ne era greu uneori să ne amintim cel mai discutabil fapt.

— Nu trebuie să te superi, a spus el.

— Atunci nu mă supăra, i-a răspuns ea înţepător.

M-am apropiat fără tragere de inimă şi am zis cât de încet am putut:

— Anne, ar trebui să te aşezi.

Henric s-a întors uşurat spre mine.

— Da, lady Carey, ai grijă să fie liniştită. Eu tocmai plecam.

S-a înclinat uşor în faţa lui Anne şi a ieşit în grabă. O parte din gentilomi s-au năpustit pe urmele lui, iar restul, luaţi prin surprindere, au rămas. Anne s-a uitat la mine.

— Pentru ce ne-ai întrerupt?

— Nu poţi pune în pericol pruncul.

— A! Pruncul! Toţi se gândesc numai la prunc!

George s-a apropiat şi i-a luat mâna lui Anne.

— Fireşte. Viitorul nostru, al tuturor, depinde de asta. Şi al tău, Anne. Acum stai potolită. Mary are dreptate.

— Ar fi trebuit să ducem cearta până la capăt, a spus ea cu ranchiună. N-ar fi trebuit să-l las să plece până nu-mi promitea s-o trimită de la curte. N-ar fi trebuit să ne întrerupi.

— Nu poţi duce cearta până la capăt, i-a amintit George. Nu puteţi sfârşi în pat decât după ce naşti şi primeşti binecuvântarea în biserică. Trebuie să aştepţi, Anne. Ştii bine că el se va culca cu altcineva în vremea asta.

— Şi dacă ea reuşeşte să-l păstreze? s-a văitat Anne fără să se uite la mine, ştiind prea bine că mi-l luase în timp ce mă pregăteam să nasc.

— Nu are cum, a spus George simplu. Ești soția lui. Nu poate divorța de tine, nu-i așa? Abia ce a scăpat de cealaltă. Iar dacă îi naști un fiu, nu va avea nici un motiv s-o facă. Anne, cartea ta câștigătoare e acolo, în pântec! Ține-o bine și joac-o așa cum trebuie.

Ea s-a sprijinit de speteaza jilțului.

— Trimite după niște muzicieni. Puteți dansa.

George a pocnit din degete și un paj s-a ivit pe dată. Anne s-a întors spre mine.

— Iar tu spune-i lui Margaret Steyne că nu vreau s-o văd în ochi.

Curtea a început să se distreze pe fluviu în vara aceea. În lunile de vară dinainte nu ne apropiaserăm niciodată de Tamisa, dar acum, maestrul de festivități a organizat bătălii, piese-mască și felurite distracții pe apă pentru Henric și proaspăta lui regină. Într-o seară, în amurg, s-a ținut pe fluviu o bătălie de foc și Anne a urmărit-o dintr-un mic palat de pânză construit pe mal. Oamenii reginei au învins, iar după aceea s-a dansat pe o mică estradă construită pe apă. Am dansat cu vreo șase bărbați, apoi m-am uitat în jur.

El mă urmărea, mă urmărea întotdeauna, în așteptarea clipei în care ne puteam furișa amândoi. O înclinare discretă a capului, un zâmbet tainic și dispăream în umbră pentru un sărut sau o atingere, iar uneori, când era întuneric și nu ne mai puteam stăpâni, ne dăruiam pasiunii, ascunși în bezna de pe malul apei, contând pe sunetul îndepărtat al muzicii ca să-mi ascundă suspinele de plăcere.

Eram iubită clandestină, iar asta mă făcea vigilentă în privința lui George. Participa la primele cinci-șase dansuri și-și confirma prezența în miezul lucrurilor. Pe urmă se retrăgea la rândul lui cercul de lumină, în întunecimea grădinii. Apoi observam că și sir Francis lipsea și știam că îl dusese undeva pe fratele meu – poate în odăile sale, poate în mahalalele orașului, pentru vreo faptă nebunească, poate la un joc de cărți sau la o plimbare călare în lumina lunii sau într-un loc unde să se poată îmbrățișa. Uneori George reapărea după cinci minute, alteori lipsea toată noaptea. Anne, care își închipuia că chefuiește ca de obicei, îl acuza că flirtează cu slujnicele de la curte, iar George râdea și nega, tot ca de

obicei. Numai eu ştiam că o dorinţă mai intensă şi mai primejdioasă îl prinsese în gheare pe fratele meu.

În august, Anne a anunţat că se retrage în vederea naşterii, iar când Henric a venit s-o viziteze dimineaţa, după liturghie, a găsit odăile ei într-un haos total, mobile mutate de colo-colo şi toate doamnele într-o activitate frenetică.

Anne şedea pe un jilţ, înconjurată de toată nebunia, şi dădea porunci. Când l-a văzut pe Henric intrând, a înclinat capul, dar nu s-a ridicat să-i facă o reverenţă. Lui nu-i păsa, era nebun după regina lui cea însărcinată. A îngenuncheat lângă ea ca un băieţel, să-şi pună mâinile pe pântecul ei mare, rotund şi s-o privească.

— Avem nevoie de un veşmânt de botez pentru fiul nostru, a spus Anne fără introducere. E la ea?

„Ea“ însemna un singur lucru în vocabularul regal. „Ea“ era regina care dispăruse, regina de care nu pomenea nimeni, regina de care încercau toţi să nu-şi amintească, aşezată pe acel jilţ, pregătindu-se pentru propria izolare în odaia de naştere şi întorcându-se mereu spre Henric cu surâsul ei dulce şi respectuos.

— Este chiar al ei. L-a adus din Spania.

— Maria a fost botezată în el? a întrebat Anne, deşi cunoştea deja răspunsul.

Henric s-a încruntat, străduindu-se să-şi amintească.

— A, da, un veşmânt frumos, alb, lung, cu broderii bogate. Dar era al Caterinei.

— Îl mai are?

— Putem comanda un veşmânt nou, a spus Henric împăciuitor. Poţi să-l desenezi chiar tu şi măicuţele pot să-l coasă.

Anne a scuturat din cap, semn că asta nu era de-ajuns.

— Copilul meu va avea veşmântul regal. Vreau să-l botez în veşmântul pe care l-au purtat toţi prinţii!

— Nu avem un veşmânt regal... i-a răspuns el şovăitor.

— Cred şi eu! s-a răstit Anne. Fiindcă e la ea.

Henric ştia că era înfrânt. A înclinat capul şi i-a sărutat mâna, încleştată pe braţul jilţului.

— Nu te supăra! a rugat-o el. Nu acum, când sorocul ţi-e atât de aproape. Trimit să se aducă veşmântul, îţi jur! Micul nostru Edward Henry va avea tot ce doreşti.

Ea a încuviinţat, şi-a regăsit zâmbetul dulce şi i-a atins ceafa cu vârful degetelor când el s-a înclinat.

Moaşa s-a apropiat de ea şi a făcut o reverenţă.

— Odaia Maiestăţii Voastre e pregătită.

Anne s-a întors spre Henric.

— Vei veni să mă vizitezi în fiecare zi.

Părea mai mult o poruncă decât o rugăminte.

— De două ori pe zi. Timpul va trece repede, scumpa mea, trebuie să te odihneşti pentru venirea pe lume a fiului nostru.

I-a sărutat încă o dată mâna şi a plecat. Eu m-am apropiat şi ne-am îndreptat împreună spre odaia de naşteri, oprindu-ne în prag. Patul ei cel mare fusese adus înăuntru, iar pe pereţi fuseseră agăţate tapiserii groase, care să nu lase să pătrundă pic de zgomot, de soare sau de aer proaspăt. Pe jos fusese aşternut pipirig, rozmarin parfumat şi levănţică liniştitoare. Toate celelalte mobile fuseseră scoase din odaie, mai puţin un jilţ şi o masă pentru moaşă. Anne urma să stea în pat o lună întreagă. Se aprinsese focul, deşi eram în toiul verii şi odaia era înăbuşitor de caldă. Au fost aprinse lumânări, ca ea să poată să citească sau să coasă, iar leagănul şedea pregătit la picioarele patului.

Anne a tresărit violent în pragul încăperii întunecoase şi înăbuşitoare.

— Nu pot să intru acolo, e ca o temniţă!

— E doar pentru o lună, am spus. Poate mai puţin.

— Am să mă sufoc!

— N-ai să păţeşti nimic. Am trecut şi eu prin asta.

— Dar eu sunt regina!

— Cu atât mai mult.

Moaşa s-a ivit în spatele meu şi a întrebat:

— Vă e totul pe plac, Maiestate?

Anne era albă la faţă.

— E ca o temniţă!

Râzând, moaşa ne-a împins în odaie.

— Toate spun asta. Dar vă veţi bucura de odihnă.

— Spune-i lui George că vreau să-l văd mai târziu, mi-a strigat Anne peste umăr. Şi zi-i să aducă pe cineva amuzant. N-am de gând să stau aici complet singură! Aş putea la fel de bine să fiu închisă în Turn.

— Vom cina împreună cu tine, am promis. Dacă acum te odihneşti.

După retragerea lui Anne de la curte, regele şi-a reluat programul obişnuit: vânătoare în fiecare dimineaţă, de la şase până la zece, apoi întoarcerea la palat pentru masă. După-amiaza o vizita pe Anne, iar apoi, seara, se organizau pentru el felurite distracţii.

— Cu cine dansează? a întrebat Anne, vigilentă ca-ntotdeauna, cu toate că zăcea, înfierbântată, obosită şi greoaie, în odaia întunecoasă.

— Cu nimeni în special.

Madge Shelton îi atrăsese privirea, la fel şi Jane, fata Seymour. Lady Margaret Steyne se împăuna cu o jumătate de duzină de rochii noi. Dar nimic din toate astea n-avea să conteze dacă Anne năştea un băiat.

— Şi cine vânează cu el?

— Doar gentilomii, am minţit.

Sir John Seymour îi cumpărase fiicei sale un cal de vânătoare sur, deosebit de frumos. Fata avea un costum de călărie albastru şi arăta foarte bine în şa. Anne m-a privit bănuitoare.

— Doar nu-l vânezi chiar tu? m-a întrebat ea pe un ton neplăcut.

Am clătinat din cap şi am spus sincer:

— N-am nici o dorinţă de a-mi schimba statutul.

Mi-am impus să nu mă gândesc la William. Ştiam că, dacă îmi dădeam voie să mă gândesc la umerii lui laţi sau la felul cum se întindea gol în lumina dimineţii, dorinţa mi se putea citi pe faţă. Oricine era în stare s-o vadă. Eram întru totul femeia lui.

— Îl veghezi pe rege în locul meu? Spune-mi, Mary, îl veghezi, nu-i aşa? a stăruit ea.

— Regele aşteaptă să i se nască fiul, la fel ca şi restul curţii. Dacă vei avea un băiat, nimic nu te va putea atinge. Ştii bine.

A încuviinţat din cap, a închis ochii şi s-a lăsat pe perne.

— Doamne, aş vrea să se termine! a spus pe un ton plângăreţ.

— Amin, am încheiat.

În lipsa privirii iscoditoare a surorii mele, eram liberă să-mi petrec timpul cu William. Madge Shelton lipsea des din odaia mea de culcare şi ne făcuserăm un aranjament neprotocolar:

băteam de fiecare dată la uşă, iar dacă era încuiată pe dinăuntru, plecam imediat. Madge era o fetişcană tânără dar la curte crescuse rapid. Ştia că şansele ei de-a încheia o căsătorie bună depindeau de echilibrul atent între atragerea dorinţei unui bărbat şi lipsa oricărei umbre de îndoială asupra reputaţiei proprii. Iar în acele vremuri, traiul la curte era mai nebunesc şi mai dur decât când sosisem eu pentru prima oară.

Şi stratagemele lui George funcţionau bine. El şi sir Francis împreună cu William Brereton şi cu Henry Norris erau ca scăpaţi din frâu în lipsa reginei de la curte. Vânau cu Henric dimineaţa şi uneori erau chemaţi să ia parte la sfatul lui după-amiaza, dar în cea mai mare parte a timpului lenoveau. Flirtau cu doamnele reginei, se furişau în susul fluviului, spre oraş, şi dispăreau câte o noapte întreagă fără explicaţii. Odată l-am surprins dimineaţa devreme. Ieşisem să privesc răsăritul soarelui pe apă, când o barcă cu vâsle a tras debarcaderul palatului; George i-a plătit barcagiului şi a urcat în tăcere cărarea prin grădină.

— George! l-am chemat, ridicându-mă de pe banca mea înconjurată de trandafiri.

A tresărit.

— Mary!

Gândul i s-a îndreptat îndată spre Anne.

— Se simte bine?

— Da. Unde ai fost?

A ridicat din umeri.

— Am ieşit să ne distrăm niţel. Cu nişte prieteni de-ai lui Henry Norris. Am mers să dansăm, să mâncăm şi să jucăm câteva jocuri de noroc.

— A fost şi sir Francis?

A încuviinţat din cap.

— George...

— Nu-mi face reproşuri! a zis el repede. Nu ştie nimeni altcineva. Ţinem totul într-o taină absolută.

— Dacă va afla regele, vei fi alungat, am spus sec.

— Nu va afla. Ştiu că tu ai ai descoperit totul, dar asta a fost din cauza unui valet bârfitor. I s-a astupat gura. A fost alungat. Gata.

I-am luat mâna şi i-am cercetat ochii întunecaţi, de Boleyn

— George, mă tem pentru tine!

A râs cu râsul lui rece de curtean.

— Să nu te temi. N-am nici un motiv de teamă. Nici un motiv de teamă, nici un motiv să privesc spre viitor şi nici un loc unde să mă duc.

Anne n-a obţinut veşmântul regal de botez. Reginei i s-a trimis o scrisoare cu propuneri pentru despărţirea ei de rege. Scrisoarea i se adresa cu titlul de prinţesă văduvă, iar ea a sfâşiat pergamentul declaraţiei cu o trăsătură mânioasă de pană când a tăiat titlul acela. Era ameninţată că n-o va mai revedea niciodată pe prinţesa Maria, fiica ei. Era mutată în cel mai sumbru palat: Buckden, din Lincolnshire. Şi totuşi, n-a dat înapoi. În ciuda tuturor lucrurilor, nu accepta posibilitatea de-a nu fi fost soţia legitimă a regelui. Într-un astfel de impas, veşmântul de botez părea să aibă foarte puţină importanţă; a refuzat să se despartă de el, spunând că-i aparţinea, fiind adus din Spania, şi Henric n-a stăruit.

Mă gândeam la ea – stând în casa aceea rece de la marginea mlaştinilor. Mă gândeam la ea – despărţită de fiica ei, aşa cum eram şi eu despărţită de fiul meu din cauza ambiţiei aceleiaşi femei. Mă gândeam la hotărârea ei nestrămutată de-a face ceea ce era drept în faţa lui Dumnezeu. Şi mi-era dor de ea. Îmi fusese ca o mamă când sosisem la curte şi o trădasem, aşa cum fiica îşi trădează mama, dar totuşi nu încetasem s-o iubesc.

Toamna anului 1533

Durerile lui Anne au început în zori și moașa m-a chemat pe dată în odaia de naștere. Aproape că a trebuit să-mi croiesc drum cu forța printre curtenii, avocații, secretarii și oficialii de la curte aflați în sala de primire învecinată. Cel mai aproape de ușă se aflau doamnele de companie, adunate acolo ca să-i fie de ajutor reginei în perioada de izolare, dar de fapt nefăcând altceva decât să se sperie unele pe altele cu povești de coșmar despre nașteri dificile. Printre ele se afla prințesa Maria, cu chipul ei palid, încrețit de obișnuita sa încruntare hotărâtă. Mi-am spus că Anne dădea dovadă de cruzime cerându-i fiicei Caterinei să fie martoră la nașterea pruncului care avea să-i aducă dezmoștenirea. I-am aruncat un zâmbet ușor când am trecut pe lângă ea, iar ea mi-a răspuns cu acea reverență ciudată, făcută cu jumătate de inimă, care-i devenise acum caracteristică. Nu putea avea încredere în nimeni, nu va mai avea niciodată încredere în nimeni.

Interiorul odăii aducea cu un peisaj din iad. De stâlpii patului fuseseră legate frânghii, iar Anne se agăța de ele ca o femeie care se îneacă. Cearșafurile erau deja pătate de sânge, iar moașele fierbeau o băutură întăritoare pe focul pe care-l încărcaseră cu bușteni. Anne era dezbrăcată de la brâu în jos. Nădușea și țipa de frică. Două doamne de companie recitau rugăciuni cu glas monoton, temător și enervant, iar din când în când, Anne scotea un țipăt ascuțit de durere.

— Trebuie să se odihnească, mi-a spus una dintre moașe. Se împotrivește.

M-am apropiat de pat și am așteptat.

— Anne, odihnește-te, am zis. Etapa asta va dura ore întregi.

— Tu eşti, nu? a întrebat ea dându-şi la o parte părul de pe faţă. M-am gândit eu că te vei trezi.

— Am venit imediat ce am fost chemată. Pot face ceva pentru tine?

— Poţi să faci asta pentru mine, mi-a răspuns ea, spirituală ca întotdeauna.

Am râs.

— Nu eu!

Anne a întins mâna, iar când i-am luat-o într-a mea, s-a agăţat cu putere de ea şi a şoptit:

— Doamne, ajută-mă, sunt îngrozită!

— Dumnezeu te va ajuta. Naşti un prinţ creştin, nu-i aşa? Dai naştere unui băiat care va conduce Biserica Angliei, nu-i aşa?

— Nu pleca de lângă mine! Sunt gata să vomit de frică!

— O, ai să vomiţi! am spus cu veselie. Va fi mult mai rău decât acum înainte să fie mai bine.

Travaliul lui Anne a durat toată ziua; apoi durerile s-au înteţit şi ne-am dat seama cu toatele că se năştea pruncul. Ea a încetat să se mai împotrivească şi a devenit moale şi visătoare, lăsându-şi trupul să-şi îndeplinească misiunea. Am ridicat-o, moaşa a întins pânza pentru copil şi a strigat de bucurie când capul acestuia a ieşit din trupul teribil de încordat al lui Anne; apoi, cu o mişcare lină, pruncul a venit pe lume.

— Domnul fie lăudat! spuse femeia.

A înclinat capul, a suflat în gura pruncului şi am auzit un mic plânset sugrumat. Atât Anne, cât şi eu ne-am străduit să vedem.

— E prinţul? a întrebat Anne abia respirând, cu vocea răguşită de ţipete. Se va numi prinţul Edward Henry.

— E fetiţă, a spus moaşa cu o veselie hotărâtă.

Am simţit toată greutatea trupului lui Anne, prăbuşit de dezamăgire, şi m-am auzit şoptind:

— O, Dumnezeule, nu!

— Fetiţă, a repetat moaşa. O fată puternică şi sănătoasă, a zis ea, ca pentru a ne alina dezamăgirea.

Preţ de o clipă am crezut că Anne a leşinat. Era albă ca moartea. Am aşezat-o încet pe perne şi i-am dat la o parte părul lipit de faţa transpirată.

— Fată!

— Un prunc viu: acesta e lucrul esenţial, am spus luptându-mă cu propria disperare.

Moaşa a înfăşurat copila în scutec şi a bătut-o uşurel cu palma. Şi eu, şi Anne am întors capul la auzul plânsului strident.

— Fată! a zis Anne îngrozită. La ce ne foloseşte o fată?!

George a spus acelaşi lucru când i-am dat vestea. Unchiul Howard a înjurat tare când m-am dus să-l anunţ şi m-a făcut târâtură inutilă, iar pe Anne, târfă proastă. Tot norocul familiei depinsese de acest mic accident de naştere. Dacă Anne ar fi născut un băiat, am fi devenit cea mai puternică familie din Anglia, cu o miză legitimă asupra tronului pentru totdeauna. Dar născuse o fată.

Henric, mereu rege, mereu imprevizibil, nu s-a plâns. A luat fetiţa în braţe şi i-a lăudat ochii albaştri şi trupuşorul puternic şi voinic. A admirat micile detalii ale mâinilor ei, gropiţele de la mâini, perfecţiunea unghiilor minuscule. I-a spus lui Anne că data viitoare vor avea un băiat şi că era fericit să aibă o nouă prinţesă, şi încă una atât de perfectă. A poruncit să se adauge „esă“ la cuvântul „prinţ“ din scrisorile care trebuiau trimise pentru a anunţa naşterea unui prinţ, dând astfel de veste regelui Franţei şi regelui Spaniei că regele Angliei avea încă o fiică. A scrâşnit din dinţi şi a încercat să nu se gândească la ce avea să se spună la curţile europene. Toţi aveau să râdă de Anglia fiindcă traversase nişte prefaceri uriaşe pentru ca regele să aibă o fiică născută de o femeie de rând. Dar l-am admirat în seara aceea, când a luat-o pe sora mea în braţe, a sărutat-o şi i-a spus „scumpa mea“. Îl înţelegeam: era prea mândru ca să arate cuiva că se simţea dezamăgit. Mi-am spus că era un om foarte vanitos, cu capricii periculoase şi totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri – sau poate *în virtutea* lor –, un mare rege.

M-am întors în odaia mea de culcare, după treizeci şi şase de ore de nesomn şi cu furia şi disperarea tatălui, a unchiului şi a fratelui meu răsunându-mi în urechi, şi l-am găsit acolo pe William, cu o mică plăcintă cu carne pe masa de lângă cămin şi un urcior cu bere slabă.

— M-am gândit că eşti obosită şi flămândă, mi-a spus în loc de salut.

I-am căzut în braţe şi mi-am îngropat faţa în rufăria lui cu miros mângâietor.

— O, William!

— Necazuri?

— Toţi sunt grozav de furioşi, Anne e disperată şi nimeni nu s-a uitat la fetiţă, în afară de rege, şi chiar şi el a ţinut-o în braţe doar câteva clipe. Şi totul pare atât de oribil! O, Doamne, dacă ar fi fost băiat!

El m-a bătut uşurel pe spate.

— Gata, iubirea mea. Au să se răzgândească ei. Şi au să aibă alt copil. Poate un fiu data viitoare.

— Încă un an! Încă un an înainte ca Anne să se poată elibera de frică, iar eu să mă pot elibera de ea!

M-a tras la masă, m-a pus să mă aşez şi mi-a împins lingura în mână.

— Mănâncă. Totul va arăta mult mai bine după ce vei mânca şi te vei odihni.

— Unde e Madge? am întrebat cu teamă, uitându-mă la uşă.

— Petrece în sala cea mare ca o beţivă. Curtea a pregătit un ospăţ de bun venit pentru prinţ şi avea de gând să mănânce, indiferent de cele întâmplate. Vor trece ore bune până să se întoarcă Madge, asta dacă se întoarce astă-seară.

Am dat din cap şi am mâncat, aşa cum îmi ceruse. După ce am terminat, William m-a aşezat pe pat şi mi-a sărutat urechea, gâtul şi pleoapele, foarte blând şi foarte tandru, până când am uitat complet de Anne şi de fetiţa cea nedorită şi m-am răsucit în braţele lui, lăsându-l să mă ţină strâns. Am adormit aşa, complet îmbrăcată, întinsă deasupra cuverturilor, sfâşiată între somn şi dorinţă. Am adormit şi am visat că făceam dragoste, iar el m-a ţinut în braţe şi mi-a mângâiat obrajii toată noaptea.

De îndată ce şi-a revenit după naştere, Anne a fost absorbită de aranjamentele pentru îngrijirea micuţei prinţese Elisabeta, la palatul Hatfield, unde urma să fie înfiinţată creşa regală, sub supravegherea mătuşii noastre, lady Anne Shelton, mama cea discretă a lui Madge. Prinţesa Maria, care fusese văzută zâmbind de ruşinea lui Anne de-a fi născut o fată, avea să plece curând, departe de tatăl ei şi de locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe de drept la curte.

— Poate s-o slujească pe Elisabeta, a spus Anne nepăsătoare. Poate să-i fie domnişoară de companie.

— Anne, este ea însăşi prinţesă! am zis. Nu se poate să-ţi slujească fata, nu e corect.

Anne mi-a zâmbit larg şi a spus simplu:

— Proasto! Totul face parte din acelaşi plan. Lumea trebuie să vadă că se duce acolo unde o trimit şi că-mi slujeşte fiica; în felul ăsta voi şti că sunt într-adevăr regină şi că mama ei, Caterina, a fost uitată.

— Nu te poţi odihni deloc? Nu trebuie să urzeşti mereu comploturi.

Mi-a aruncat un surâs slab şi amar.

— Doar nu crezi că Cromwell se odihneşte! Doar nu crezi că familia Seymour se odihneşte! Doar nu crezi că ambasadorul spaniol şi reţeaua lui de spioni şi femeia aceea blestemată se odihnesc cu toţii, spunându-şi: „Ei bine, s-a măritat cu el şi a dat naştere unei fete inutile, aşa că, deşi avem toate mizele pentru care să jucăm, ne vom odihni!". Asta crezi?

— Nu, am spus fără voie.

Anne m-a privit câteva clipe.

— Ar face bine omul să te întrebe cum reuşeşti să fii atât de rotofeie şi de mulţumită de tine însăţi, când raţiunea spune că ar trebui să te chinui să trăieşti dintr-o pensie mică şi să te ofileşti.

Nu mi-am putut înăbuşi râsul stârnit de viziunea ei sumbră despre mine.

— Mă descurc, am spus scurt. Dar acum aş vrea totuşi să merg la Hever să-mi văd copiii, dacă mă laşi să plec.

— O, du-te! a spus ea, sătulă să-i tot cer asta. Dar întoarce-te la Greenwich la timp pentru Crăciun.

M-am îndreptat repede spre uşă, să nu apuce să se răzgândească.

— Şi spune-i lui Henry că trebuie să fie încredinţat unui tutore şi educat cum se cuvine. Poate pleca mai târziu, dar până să se încheie anul.

M-am oprit cu mâna pe tocul uşii.

— Băiatul meu? am întrebat în şoaptă.

— Băiatul meu, m-a corectat ea. Ştii bine că nu poate să-şi petreacă toată copilăria jucându-se.

— Credeam...

— Am făcut aranjamente să studieze împreună cu băiatul lui sir Francis Weston şi cu fiul lui William Brereton. Mi se spune că învaţă bine. A sosit vremea să stea împreună cu băieţi de vârsta lui.

— Nu vreau să stea cu ei! am spus îndată. Nu cu băieţii lor!

Anne a ridicat din sprâncene.

— Sunt gentilomi ai curţii mele, mi-a amintit ea. Fiii lor vor fi şi ei curteni – într-o zi ar putea deveni curtenii lui. Trebuie să stea cu ei. E hotărârea mea.

Îmi venea să ţip la ea, dar mi-am ciupit degetele şi mi-am păstrat vocea moale şi dulce.

— Anne, e doar un băieţel! E fericit cu sora lui la Hever. Dacă vrei să fie educat, rămân acolo, îl educ eu...

— Tu! a râs ea. Aş putea la fel de bine să pun raţele din şanţul de apărare să-l înveţe să măcăie! Nu, Mary. Am hotărât. Şi regele e de acord cu mine.

— Anne...

S-a lăsat pe spate şi m-a privit printre pleoapele îngustate.

— Înţeleg că vrei să-l vezi totuşi anul ăsta. Nu vrei să-l trimit imediat la tutorele lui?

— Nu!

— Atunci du-te, sora mea, fiindcă am hotărât şi fiindcă mă oboseşti.

William mă privea cum mă plimbam încolo şi-ncoace prin spaţiul strâmt al odăii noastre închiriate.

— O omor!

Stând cu spatele lipit de uşă, s-a asigurat că fereastra era închisă şi nu ne putea auzi nimeni.

— O omor! Să-l pună pe băiatul meu, pe băieţelul meu cel scump, laolaltă cu băieţii aceia de sodomiţi! Să-l pregătească pentru viaţa la curte! Să-i poruncească prinţesei Maria s-o slujească pe Elisabeta şi, din aceeaşi suflare, să-mi trimită băiatul în exil! E nebună dacă face una ca asta! Ambiţia i-a luat minţile! Şi băiatul meu... băiatul meu...

Eram prea gâtuită de supărare ca să mai pot vorbi. Mi s-au înmuiat genunchii, m-am trântit pe pat şi am hohotit cu faţa îngropată în cuvertură.

William nu s-a clintit de la uşă şi m-a lăsat să plâng. A aşteptat până am ridicat capul şi mi-am şters obrajii uzi cu

degetele. Abia atunci a venit şi a îngenuncheat lângă mine, pe podea; m-am târât în patru labe, doborâtă de durere, până în braţele lui. M-a strâns blând şi m-a legănat de parcă aş fi fost la rândul meu un copil.

— Îl vom lua înapoi, mi-a şoptit cu gura lipită de părul meu. Vom petrece o perioadă minunată cu el, îl vom trimite la tutorii săi şi pe urmă îl vom aduce înapoi. Îţi promit. Îl vom aduce înapoi, scumpa mea.

Iarna anului 1533

Anne a cerut să fie meşteşugit un obiect foarte extravagant ca dar de Anul Nou pentru rege. Aurarii l-au adus în sala cea mare şi am petrecut toată dimineaţa instalându-l. Când au intrat în apartamentele reginei ca să-i spună că putea veni să-l vadă, Anne ne-a chemat pe George şi pe mine şi ne-a rugat s-o însoţim.

Am coborât în fugă scara spre sala cea mare, Anne prima, ca să poată să deschidă uşile şi să ne vadă feţele. Era o imagine absolut uluitoare : o fântână arteziană din aur, incrustată cu diamante şi rubine. La baza ei se aflau trei femei goale, tot din aur, iar din sânii lor ţâşnea de asemenea apă.

— Dumnezeule ! a spus George cu adevărat năucit. Cât te-a costat ?

— Nu întreba. E măreaţă, nu ?

— Măreaţă.

N-am adăugat „Şi îngrozitor de urâtă“, cu toate că expresia uluită a lui George îmi spunea că şi el era de aceeaşi părere.

— M-am gândit că foşnetul apei va fi liniştitor, a zis Anne. Henric poate s-o pună în sala lui de primire.

S-a apropiat mai mult de fântână şi a atins-o.

— Au lucrat-o cu mare fineţe.

— Femei fertile din care ţâşneşte apă, am spus privind cele trei statuete sclipitoare.

Anne mi-a zâmbit.

— Un semn. Un mod de a-i aminti. O dorinţă.

— O prevestire, te rog, Doamne ! a spus George mohorât. Vreun semn ?

— Încă nu. Dar se va întâmpla curând.

— Amin, am zis George şi cu mine în acelaşi timp, pioşi ca nişte luterani. Amin!

Rugăciunile noastre au fost ascultate. Lui Anne nu i-a venit ciclul în ianuarie şi nici în februarie. Primăvara, când au apărut lăstarii de sparanghel, regina mânca planta la fiecare masă, căci se spunea că ajută ca pruncul să fie băiat. Oamenii au început să se întrebe. Nimeni nu ştia precis. Anne umbla cu un zâmbet uşor întipărit pe chip şi savura faptul că revenise în centrul atenţiei.

Primăvara anului 1534

Planurile curţii pentru procesiunea de vară au fost amânate din nou în timp ce Anne, în mijlocul vârtejului de bârfe, părea foarte mulţumită să şadă senină, cu mâna pe pântec şi să-i lase pe toţi să-şi pună tot felul de întrebări . Palatul zumzăia de bârfe. George, mama şi cu mine eram asaltaţi de curtenii care cereau veşti, vrând să ştie dacă rămăsese grea şi când se avea să se retragă pentru naştere. Nimănui nu-i plăcea să fie aproape de străzile bântuite de ciumă ale Londrei în perioada căldurilor, dar ideea că regina va intra în izolarea dinainte de naştere şi prilejurile de avansare pe care le-ar putea oferi solitudinea regelui constituiau atracţii puternice.

După câte ştiam, urma să petrecem vara la Hampton Court, iar călătoria plănuită în Franţa pentru consolidarea tratatului cu Francisc fusese amânată.

Unchiul a convocat un sfat de familie în mai, dar n-a chemat-o pe Anne – era acum mult dincolo de ordinele sale. Totuşi, îmboldită de curiozitate, ea şi-a sincronizat perfect sosirea în odăile unchiului, aşa încât ne-a găsit pe toţi stând pe scaune şi aşteptând când a intrat în odaie. A şovăit în prag, perfect calmă. Unchiul s-a ridicat de la locul lui din capul mesei şi s-a dus să-i aducă un jilţ, dar în clipa în care locul lui a rămas gol, Anne s-a îndreptat într-acolo cu o atitudine de măreţie şi s-a aşezat în capul mesei, fără un cuvânt de mulţumire. Am chicotit – un sunet mic, înăbuşit –, iar Anne mi-a zâmbit. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-şi exercite puterea pe care o dobândise cu un preţ atât de mare.

— Am cerut familiei să se întrunească pentru a afla care vă sunt planurile, Maiestate, a spus molcom unchiul. Mi-ar

fi de folos să știu dacă sunteți într-adevăr grea și când vă așteptați să intrați în izolare.

Anne a ridicat o sprânceană, ca și cum întrebarea lui ar fi fost obraznică.

— Mă întrebi asta pe *mine*?

— Voiam s-o întreb pe mama sau pe sora voastră, dar cum sunteți aici, aș putea la fel de bine să vă întreb direct.

Unchiul nu era deloc impresionat de Anne. Slujise deja doi monarhi înspăimântători: pe tatăl lui Henric și pe Henric însuși. Avusese parte de atacuri de cavalerie. Nici măcar Anne, în cea mai regală atitudine a ei, nu putea să-l sperie.

— În septembrie, a spus ea scurt.

— Dacă e iarăși fată, el își va arăta dezamăgirea de data asta, a remarcat unchiul. A avut deja destule necazuri făcând-o pe Elisabeta moștenitoare în prejudiciul Mariei. Turnul e plin de oameni care refuză s-o renege pe Maria. Iar Thomas More și Fisher li se vor alătura cu siguranță. Dacă veți avea un băiat, nimeni nu-i va nega drepturile.

— Va fi băiat, a spus Anne cu convingere.

Unchiul i-a zâmbit.

— Asta nădăjduim cu toții. Regele își va lua o femeie în ultimele voastre luni.

Anne a ridicat capul ca să vorbească, dar unchiul nu s-a lăsat întrerupt.

— O face de fiecare dată, Anne. Trebuie să iei lucrurile astea cu mai mult calm, în loc să te înfurii și să-i faci reproșuri.

— Nu voi îngădui una ca asta, a zis ea sec.

— Va trebui s-o faci, a spus el, tot atât de puțin dispus la compromisuri ca și ea.

— În toți anii în care m-a curtat, nu s-a uitat niciodată la alta. Nici măcar o dată.

George a ridicat din sprâncene și m-a privit stăruitor. N-am spus nimic. Se părea că nu contam. Unchiul a râs scurt și l-am văzut pe tata zâmbind.

— A face curte e alt lucru. Oricum, am ales fata care să-l distragă, spuse unchiul. O Howard.

Am simțit că mă năpădește sudoarea. Mi-am dat seama că mă albisem ca varul când George mi-a șuierat din colțul gurii:

— Stai dreaptă!

— Cine? a întrebat aspru Anne.

— Madge Shelton, a spus unchiul.

— O, Madge, am îngăimat, cu inima bătând nebuneşte de uşurare şi cu obrajii arzând când sângele mi s-a întors cu iuţeală în trup. Acea fată Howard.

— Îl va ţine ocupat şi-şi cunoaşte locul, a spus tata cu înţelepciune, fără a avea câtuşi de puţin aerul că sorteşte încă o nepoată adulterului şi păcatului.

— Iar influenţa ta nu scade cu nimic! s-a răstit Anne.

Unchiul a zâmbit.

— Adevărat, fireşte, dar pe cine ai prefera? O fată Seymour? Dacă e o certitudine, nu e mai bine pentru noi să fie o fată care să se supună poruncilor noastre?

— Depinde ce-i porunceşti, a zis Anne scurt.

— Să-i distragă atenţia cât timp eşti izolată, a continuat calm unchiul. Nimic mai mult.

— Nu vreau să-i devină amantă, nu vreau să se instaleze în cele mai bune odăi, să poarte giuvaiere, să aibă rochii noi şi să se împăuneze în faţa mea, l-a prevenit Anne.

— Da, tu, dintre toate femeile, ar trebui să ştii cât de dureroase sunt lucrurile astea pentru o soţie bună, a încuviinţat unchiul.

Anne i-a aruncat o căutătură mânioasă.

— Îi va distrage atenţia regelui pe timpul izolării tale, iar când te vei întoarce la curte, va dispărea, i-a promis el. Voi avea grijă să facă o partidă bună, iar Henric o va uita tot atât de uşor pe cât o va băga în patul lui.

Anne a bătut darabana cu degetele în masă. Vedeam cu toţii că se luptă cu sine însăşi.

— Aş vrea să pot avea încredere în tine, unchiule.

— Aş vrea să ai.

Ezitarea ei l-a făcut să zâmbească. S-a întors spre mine, făcându-mă să simt tremurul familiar al fricii stârnit de atenţia lui.

— Madge Shelton doarme în aceeaşi odaie cu tine, nu?

— Da, unchiule.

— Sfătuieşte-o cum să procedeze şi cum să se poarte.

S-a întors spre George.

— Iar tu ai grijă ca atenţia regelui să rămână îndreptată tot timpul asupra lui Anne şi a lui Madge.

— Da, sir, a zis George voios, de parcă nu și-ar fi dorit nicicând altă carieră decât pe cea de codoș în haremul regal.

— Bun, a spus unchiul și s-a ridicat în picioare, semn că sfatul se încheiase. A, încă un lucru...

Am așteptat cu toții supuși să vorbească, în afară de Anne, care se uita pe fereastră, la grădinile scăldate în soare și la terenurile de popice, unde regele se afla în centrul atenției, ca de obicei.

— Mary, a zis unchiul.

Am tresărit auzindu-mi numele.

— Cred că ar trebui s-o măritâm, ce ziceți?

— M-aș bucura s-o văd logodită înainte ca sora ei să intre în odaia de naștere, a spus tata. În felul ăsta nu există nesiguranță dacă Anne dă greș.

Nu se uitau la Anne, care putea să poarte în pântec o fată și, astfel, să ne reducă forța de negociere pe piața căsătoriilor. Nu se uitau nici la mine, pentru care urmau să se tocmească întocmai ca pentru o vacă. Se uitau unul la altul – negustori pe cale să pună la cale un târg.

— Foarte bine, a zis unchiul. Voi vorbi cu secretarul Cromwell, e timpul să se mărite.

Am scăpat de Anne și George și m-am îndreptat spre odăile regelui. William nu se afla în sala de primire, iar eu nu îndrăzneam să merg să-l caut în odaia particulară. A intrat cu pas leneș un tânăr cu o lăută – Mark Smeaton, muzicianul lui sir Francis Weston.

— L-ai văzut pe sir William Stafford? l-am întrebat.

S-a înclinat cu eleganță.

— Da, lady Carey. Încă mai joacă popice.

Am dat din cap și am pornit spre sala cea mare. Imediat ce am ieșit din raza vederii lui, am deschis una dintre ușile mici ce dădeau spre terasa lată din fața palatului, iar de acolo am pornit pe treptele de piatră spre grădină. William aduna bilele – partida se încheiase. S-a întors și mi-a zâmbit. Ceilalți jucători m-au salutat și m-au provocat la o partidă.

— O, prea bine, am spus. Care e miza?

— Un șiling partida, mi-a răspuns William. Ați nimerit între niște jucători disperați, lady Carey.

Am băgat mâna în pungă, am scos un şiling, l-am pus jos, apoi am luat o bilă şi am rostogolit-o cu grijă în iarbă. Nici nu s-a apropiat de popice. M-am tras înapoi să-i fac loc altui jucător şi l-am găsit pe William la un pas de mine.

— Totul e bine? m-a întrebat el încet.

— Destul de bine. Dar trebuie să fiu singură cu tine cât de curând se poate.

— O, simt şi eu acelaşi lucru! mi-a spus el cu un râs gutural. Dar nu te ştiam aşa de lipsită de ruşine.

— Nu pentru asta! am spus indignată. A trebuit să mă opresc şi să mă uit în altă parte înainte să mă vadă careva râzând şi roşind.

Tânjeam să-l cuprind în braţe, cu greu puteam să stau alături de el şi să nu-l ating. M-am retras cu băgare de seamă un pas, ca pentru a vedea mai bine jocul.

Am fost scoasă din joc devreme, iar William a avut grijă să piardă la scurt timp după aceea. Ne-am lăsat şilingii pe iarbă pentru viitorul câştigător şi ne-am îndepărtat alene, ca pentru a lua aer, pe poteca lungă, aşternută cu pietriş ce ducea spre apă. Ferestrele palatului dădeau spre pajişte, aşa că nu îndrăzneam să-l ating sau să-l las să-mi ofere braţul. Mergeam unul lângă altul, ca nişte străini curtenitori. Abia când am ajuns pe chei mi-a putut atinge cotul, ca pentru a mă ajuta să-mi păstrez echilibrul, iar după aceea nu m-a mai lăsat. Simplul contact între mâna lui şi braţul meu mi-a încălzit tot trupul.

— Ce s-a întâmplat?

— Unchiul. Îmi plănuieşte căsătoria.

S-a întunecat pe dată la faţă.

— Curând? Se gândeşte la un soţ?

— Nu. Familia chibzuieşte.

— Atunci trebuie să ne pregătim pentru momentul când vor găsi pe cineva. Iar când vor găsi, va trebui să mărturisim pur şi simplu şi să sperăm că îndrăzneala ne va scoate la liman.

— Da.

Am tăcut o clipă, privind când profilul lui, când fluviul.

— Mă sperie, am şoptit. În clipa în care a spus că vrea să mă vadă măritată, mi-am zis că trebuie să mă supun. Vezi tu, am fost obişnuită să-i arăt supunere. Toţi i se supun. Chiar şi Anne.

— Nu face fața asta, iubita mea – altfel te iau în brațe sub ochii întregului palat! Îți jur că ești a mea și nu voi lăsa pe nimeni să mi te ia. Ești a mea. Sunt al tău. Nimeni nu poate să nege asta.

— L-au luat pe Henry Percy de lângă Anne, am zis. Iar ea era la fel de căsătorită ca și noi.

— Henry Percy era un flăcău tânăr, a spus William. Nici un om nu se pune între mine și ai mei!

A tăcut câteva clipe.

— Dar e posibil să plătim un preț mare pentru asta. Anne îți va rămâne prietenă? Dacă avem sprijinul ei, suntem în siguranță.

— Nu va fi încântată, am spus, cunoscând cât se poate de bine egoismul înfiorător al surorii mele. Dar nu-i va dăuna în nici un fel.

— Ei bine, să așteptăm până vom fi încolțiți, iar atunci vom mărturisi. Și între timp vom fi cât de fermecători vom putea.

— Față de rege? am râs, gândindu-mă că se referă la folosirea măiestriei de curteni.

— Unul față de celălalt, a spus el. Cine contează cel mai mult pentru mine în lumea întreagă?

— Eu, am spus cu o bucurie calmă. Și pentru mine, tu.

Ne-am petrecut noaptea unul în brațele celuilalt, în odaia unui mic han. Când m-am trezit și m-am întors spre el, trupul lui îl căuta deja pe-al meu. Am adormit înlănțuiți, de parcă nu ne-am fi îndurat să ne desprindem – nici măcar în somn nu ne puteam îndura să ne dezlipim unul din brațele celuilalt. Dimineața, când m-am trezit, William era încă deasupra mea, încă în mine, iar când m-am mișcat, am simțit că dorința i se trezește din nou. Am închis ochii și m-am lăsat să plutesc în voia iubirii lui până când soarele dimineții ce pătrundea cu putere printre obloane și zgomotul din curtea de dedesubt ne-au prevenit că era timpul să ne întoarcem la palat.

A urcat pe fluviu împreună cu mine într-o luntre mică și m-a lăsat la debarcader, urmând să coboare mai în aval și să vină la palat cu jumătate de oră în urma mea. Mă gândeam să intru prin grădină și să mă strecor în odaia mea la timp

ca să-mi fac apariţia la slujba de dimineaţă, dar când am ajuns la uşa odăii, George s-a ivit din neant şi a spus:

— Slavă Cerului că te-ai întors! Dacă mai întârziai o oră-două, aflau toţi.

— Ce e? am întrebat repede.

Chipul lui era mohorât.

— Anne a căzut la pat.

— Mă duc la ea!

Am pornit în fugă pe coridor. Am bătut la uşa odăii de culcare a lui Anne şi am băgat capul înăuntru. Era singură în încăperea impunătoare, stătea întinsă în pat albă şi trasă la faţă.

— A, tu erai! a zis ea pe un ton nemulţumit. Ai putea să intri.

Am intrat, iar George a închis bine uşa în urma noastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Sângerez, mi-a spus scurt. Şi am dureri puternice, ca acelea ale naşterii. Cred că pierd copilul.

Groaza pe care mi-o trezeau vorbele ei era prea mare ca să fiu în stare s-o asimilez dintr-odată. Eram cât se poate de conştientă de părul meu în dezordine şi de mirosul lui William impregnat în fiecare centimetru al pielii mele. Contrastul dintre iubirea din noaptea trecută şi dezastrul pe care îl aduseseră zorii era prea mult. M-am întors spre George.

— Trebuie să chemăm o moaşă!

— Nu! a şuierat Anne ca un şarpe. Nu înţelegi? Dacă o vede mulţimea care aşteaptă în faţa uşii, află toată lumea! În clipa asta nimeni nu ştie cu siguranţă dacă sunt grea sau nu; e doar un zvon. Nu pot risca să se afle că am pierdut sarcina.

— E o greşeală, i-am spus sec lui George. Vorbim de un copil! Nu putem lăsa un copil să moară de frica unui scandal. Hai s-o ducem într-o odaie dosnică, o odăiţă, nimic pretenţios. Să-i acoperim faţa şi să tragem perdelele. Am să chem o moaşă şi am să-i spun că e o slujnică de la curte. O fiinţă neînsemnată.

George a şovăit.

— Dacă e fată, nu merită riscul. Dacă e tot fată, e mai bine să moară.

— George, pentru numele lui Dumnezeu! Vorbim de un suflet! Vorbim de carnea şi sângele nostru! Trebuie s-o salvăm dacă ne stă în putere.

Chipul lui s-a înăsprit; în clipele acelea nu semăna deloc cu iubitul meu frate, ci cu unul dintre curtenii aceia cu chipuri împietrite, care ar fi semnat condamnarea la moarte a oricărui om atâta timp cât ei se aflau în siguranță.

— George! am strigat. Dacă e o nouă fată Boleyn, are dreptul să trăiască tot atât de mult ca Anne și ca mine.

— Bine, a încuviințat fără tragere de inimă. O mut eu pe Anne. Tu adu o moașă și ai grijă să fii discretă. Pe cine trimiți?

— Pe William.

— O, Doamne! William! a exclamat enervat. Chiar trebuie să știe totul despre noi? Cunoaște o moașă? De unde o să scoată una?

— O să se ducă la baia publică. Sunt sigură că acolo e nevoie deseori de o moașă în grabă. Și o să păstreze taina, fiindcă mă iubește.

George a încuviințat și s-a apropiat de pat. L-am auzit încercând să o lămurească pe Anne ce aveam de gând, șoptindu-i la ureche cu voce tandră. Am fugit din odaie spre ușa dosnică a palatului, pe care mă așteptam să intre William dintr-o clipă într-alta.

L-am prins în prag și l-am trimis să caute o moașă. S-a întors în mai puțin de o oră cu o femeie tânără și surprinzător de curată, care căra un săculeț cu flacoane și ierburi de leac.

Am dus-o în cămăruța unde dormea de obicei pajul lui George; s-a uitat prin încăperea întunecoasă și a tresărit uluită. Într-un moment grotesc de fantezie, George și Anne cotrobăiseră prin cufărul cu costume al palatului în căutarea unei măști care să-i ascundă chipul bine-cunoscut. În loc de o deghizare simplă, aleseseră masca în chip de pasăre pe care Anne o purtase în Franța ca să danseze cu regele. Gemând de durere, învăluită în strălucirea slabă a lumânărilor pâlpâitoare, Anne zăcea pe un pat îngust, cu pântecul imens ițindu-se de sub cearșafuri, iar deasupra lui, o mască sclipitoare din aur închipuind un șoim, cu un plisc mare și auriu și niște sprâncene ridicate mânios. Era ca o scenă dintr-o cumplită pictură moralizatoare înfățișând chipul lui Anne ca pe o imagine a lăcomiei și deșertăciunii, cu ochii negri sclipind prin crăpăturile

mândrului chip aurit din partea de sus a patului, în timp ce mai jos coapsele ei vulnerabile stăteau desfăcute deasupra cearşafurilor îmbibate de sânge.

Moaşa s-a uitat la ea, având grijă să o atingă foarte puţin. S-a îndreptat de spate şi i-a pus mai multe întrebări despre dureri – cât de des se repetă, cât de puternice sunt, cât durează. Apoi a spus că putea să pregătească o licoare care s-o adoarmă pe Anne şi că, astfel, putea să salveze pruncul. Trupul ei avea să se odihnească şi, poate, avea să se odihnească şi pruncul. În vocea ei nu se ghicea prea multă speranţă. Ciocul lipsit de expresie al şoimului s-a întors dinspre femeie spre chipul tras al lui George, dar Anne n-a zis nimic.

Moaşa a fiert licoarea pe focul din cămin şi Anne a băut-o dintr-o cană de cositor. George a sprijinit-o până când s-a lăsat moale pe umerii lui; cumplita mască strălucitoare avea un aer sălbatic de triumfător, chiar şi atunci când moaşa a învelit-o pe Anne cu blândeţe. Femeia s-a îndreptat spre uşă. George a întins-o uşor pe Anne în pat şi ne-a urmat.

— N-o putem pierde, nu putem suporta s-o pierdem! a zis el, şi, preţ de o clipă, am simţit patima din glasul lui.

— Atunci rugaţi-vă pentru ea, a spus scurt femeia. E în mâinile Domnului.

George a mormăit ceva de neînţeles şi s-a întors în odaie. Eu am condus-o pe femeie până la uşă, iar William a însoţit-o pe coridoarele întunecate, până la porţile palatului. M-am întors în odaie şi m-am aşezat de cealaltă parte a patului, veghind-o pe Anne împreună cu George în timp ce ea dormea, gemând prin somn.

Am fost nevoiţi s-o aducem înapoi în odaia ei şi să dăm de ştire că nu se simţea bine. George juca nepăsător cărţi în sala de primire, cu aerul că n-avea nici o grijă pe lume, iar doamnele flirtau şi jucau cărţi şi zaruri, de parcă totul ar fi fost la fel ca-ntotdeauna. Eu stăteam lângă Anne în odaia ei de culcare. I-am trimis un mesaj regelui în numele ei, spunându-i că era obosită şi ce avea să-l vadă înainte de cină. Mama, îngrijorată de nepăsarea zgomotoasă a lui George şi de dispariţia mea, a venit s-o caute pe Anne. Când a văzut-o, cufundată în somnul ei narcotic şi a zărit sângele de pe cearşafuri, s-a albit pe dată la faţă.

— Am făcut tot ce ne-am priceput, am spus disperată.

— Mai ştie cineva?

— Nimeni. Nici măcar regele.

A încuviinţat din cap.

— Aşa să şi rămână.

Orele treceau. Anne s-a pornit să năduşească, iar eu am început să mă îndoiesc de licoarea moaşei. I-am pus mâna pe frunte şi am simţit că fierbinţeala îmi ardea palma. M-am uitat la mama.

— E prea fierbinte!

Mama a ridicat din umeri. M-am întors iarăşi spre Anne. Îşi legăna întruna capul pe pernă într-o parte şi-n alta; pe neaşteptate, fără nici un avertisment, s-a ridicat, s-a ghemuit şi am zărit un val roşu de sânge şi o masă informă. Anne s-a lăsat să cadă la loc pe perne şi a ţipat – un strigăt jalnic de durere sufletească. Apoi pleoapele i s-au zbătut de câteva ori şi a rămas nemişcată.

I-am atins iarăşi fruntea şi mi-am lipit urechea de pieptul ei. Inima îi bătea ritmic şi puternic, dar ochii îi rămâneau închişi. Mama, cu chipul împietrit, strângea grămadă cearşafurile pătate, înfăşurând masa informă în ele. S-a apropiat de căminul în care ardea focul – un foc mic, de vară – şi mi-a spus scurt:

— Aţâţă-l.

Am ezitat, privind spre Anne.

— Are fierbinţeală mare!

— Asta e mai important. Ce e aici trebuie să dispară înainte să prindă cineva de veste.

Am băgat vătraiul în foc şi am răscolit jarul fierbinte. Mama a îngenuncheat lângă foc, a rupt o fâşie din cearşaf şi a aruncat-o în flăcări, unde s-a răsucit şi a ars sfârâind. A rupt cu răbdare încă una şi încă una, până a ajuns în mijlocul grămezii, la cumplita masă informă şi întunecată care fusese pruncul lui Anne.

— Pune vreascuri pe foc.

Am privit-o îngrozită.

— N-ar trebui să îngropăm...?

— Pune vreascuri! s-a răstit la mine printre dinţi. Cât timp crezi că ar rezista oricare dintre noi dacă s-ar afla că ea nu poate păstra un copil?

I-am privit chipul şi i-am măsurat puterea voinţei. Apoi am aruncat în foc o grămadă de conuri mici şi parfumate de brad, iar când au început să ardă puternic, am pus în flăcări grămăjoara vinovată, ne-am aşezat pe vine precum două vrăjitoare bătrâne şi am privit cum ceea ce mai rămăsese din pruncul lui Anne iese pe horn, ca un blestem cumplit.

După ce cearşaful a ars în întregime şi grămăjoara sfârâitoare a fost şi ea mistuită de flăcări, mama a aruncat alte câteva conuri de brad în foc şi a presărat nişte ierburi aromate pe podea, ca să purifice mirosul din odaie, şi abia după aceea s-a întors la fiica ei.

Anne era trează şi, sprijinită într-un cot, ne urmărea cu nişte ochi sticloşi.

— Anne? a spus mama.

Făcând un efort, sora mea a ridicat ochii spre ea.

— Pruncul tău e mort, a anunţat-o mama sec. Mort şi dispărut. Trebuie să dormi şi să te faci bine. Mă aştept să fii pe picioare până mâine. Mă auzi? Dacă te întreabă cineva despre copil, spune că ai făcut o greşeală şi că n-a existat nici un copil. N-a existat nici un copil şi nici n-ai anunţat că ar exista. Dar, cu siguranţă, va veni unul în curând.

Anne s-a uitat la mama cu o privire goală. Preţ de o clipă m-a cuprins frica teribilă că licoarea, durerea şi fierbinţeala au făcut-o să înnebunească şi că pentru tot restul vieţii avea să privească fără să vadă şi să audă fără să înţeleagă.

— Regelui la fel, a zis mama pe un ton rece. Spune-i că ai făcut o greşeală şi că n-ai rămas grea. O greşeală e nevinovată, dar un avort e dovada păcatului.

Pe chipul lui Anne nu s-a întrezărit nici o schimbare. Nici măcar n-a protestat că e nevinovată. Mi-am spus că probabil surzise. Am strigat-o cu blândeţe.

— Anne?

S-a întors spre mine şi, când mi-a văzut privirea uluită şi faţa murdară de funingine, expresia i s-a schimbat. Şi-a dat seama că se petrecuse ceva absolut cumplit.

— Tu de ce eşti aşa de răvăşită? m-a întrebat cu răceală. Doar ţie nu ţi s-a întâmplat nimic, nu?

— Îi voi spune unchiului tău, a zis mama.

S-a oprit în prag şi s-a uitat la mine.

— Ce a făcut de s-a întâmplat aşa ceva? m-a întrebat cu tot atâta răceală ca şi când s-ar fi interesat de o farfurie de porţelan spartă. Trebuie să fi făcut ceva ca să piardă copilul astfel. Ştii ce?

M-am gândit la zilele şi nopţile în care îl sedusese pe rege şi îi frânsese inima soţiei sale, la faptul că otrăvise trei bărbaţi şi îl distrusese pe cardinalul Wolsey.

— Nimic ieşit din comun.

Mama a dat din cap şi a ieşit din odaie fără să-şi atingă fiica, fără vreun alt cuvânt pentru vreuna dintre noi. Privirea goală a lui Anne s-a îndreptat din nou spre mine; faţa ei era tot atât de golită de simţăminte ca masca din aur în formă de şoim. Am îngenuncheat la căpătâiul patului şi am întins braţele. Fără să-şi schimbe expresia, Anne s-a aplecat încet spre mine şi şi-a lăsat capul greu pe umărul meu.

Ne-a luat toată noaptea aceea şi ziua următoare s-o repunem pe Anne pe picioare. Regele s-a ferit să se apropie de odaie, căci am dat de ştire că a răcit. Dar nu şi unchiul. Acesta s-a înfăţişat în pragul odăii ei de culcare ca şi cum Anne ar fi fost în continuare o simplă Boleyn. Văzând lipsa asta de respect, privirea i s-a întunecat de furie.

— Mi-a spus mama ta, a zis el scurt. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Anne a întors capul.

— De unde să ştiu?

— N-ai consultat nici o descântătoare ca să rămâi grea? N-ai încercat nici o licoare, nici o buruiană de leac, nimic? N-ai invocat spirite şi n-ai făcut vrăji?

Anne a clătinat din cap.

— Nu mă ating de astfel de lucruri. Poţi să întrebi pe cine vrei. Întreabă-l pe preotul meu confesor. Întreabă-l pe Thomas Cranmer. Îmi pasă de sufletul meu tot atât de mult cât îţi pasă şi ţie.

— Mie îmi pasă mai mult de gâtul meu, a spus unchiul sumbru. Juri? Căci într-o zi s-ar putea să fiu nevoit să jur pentru tine.

— Jur, a zis Anne îmbufnată.

— Scoală-te din pat cât de curând poţi şi apucă-te să concepi alt prunc, iar de data asta ar fi bine să fie băiat.

Privirea pe care Anne a ațintit-o asupra lui era atât de plină de ură, că până și unchiul a tresărit.

— Mulțumesc pentru sfat! s-a răstit ea. Lucrul ăsta mi-a trecut și mie prin cap mai devreme. Trebuie să rămân grea cât de repede se poate, trebuie să duc sarcina până la capăt și trebuie să fie băiat. Mulțumesc, unchiule! Da. Știu asta.

Anne a întors capul și și-a ațintit privirea asupra perdelelor bogate ale patului. El a așteptat câteva clipe, apoi mi-a aruncat zâmbetul acela sumbru, încremenit parcă, și a plecat. Am închis ușa și am rămas singură cu Anne.

Când m-a privit, ochii ei erau plini de teamă. A șoptit:

— Și dacă regele nu poate avea un fiu legitim? Cu ea n-a avut. Toată vina va cădea asupra mea, și atunci ce se va alege de mine?

Vara anului 1534

În primele zile ale lunii iulie am început să am greţuri dimineaţa şi sânii îmi erau sensibili la atingere. Într-o după-amiază, William, sărutându-mi pântecul în odaia întunecoasă, cu obloanele trase, m-a bătut uşurel cu palma peste el şi m-a întrebat încet:

— Ce părere ai, iubirea mea?

— Despre ce?

— Despre burtica asta rotundă.

Am întors capul, ca să nu-mi vadă zâmbetul.

— N-am băgat de seamă.

— Ei bine, eu da, a zis el direct. Acum spune-mi: de cât timp ştii?

— De două luni, am mărturisit. Şi am fost sfâşiată între bucurie şi teamă, căci asta ne va fi sfârşitul.

M-a cuprins cu braţul.

— Nicidecum! E primul nostru născut, primul mic Stafford, şi e un prilej de mare bucurie. Nimic nu m-ar putea încânta mai tare. Un băiat care să aducă vacile acasă sau o fată care să le mulgă – ce fată deşteaptă eşti!

— Îţi doreşti un băiat? am întrebat curioasă, gândindu-mă la veşnica obsesie a familiei Boleyn.

— Dacă asta îmi dăruieşti, sigur, a zis el vesel. Orice ai acolo, înăuntru, iubirea mea.

În iulie şi august mi s-a dat voie să părăsesc curtea şi să merg la Hever să-mi văd copiii în timp ce Anne şi regele călătoreau. William şi cu mine am avut parte de cea mai frumoasă vară petrecută împreună cu cei mici, dar când a

sosit vremea să ne întoarcem la curte, sarcina mea era atât de vizibilă, iar eu atât de mândră de ea, încât știam că aveam să fiu nevoită să-i dau vestea lui Anne și să sper că avea să mă apere de furia unchiului, care avea să se dezlănțuie cu siguranță împotriva pruncului pe care-l purtam, așa cum o apărasem și eu în fața regelui când avortase.

Am avut noroc la sosirea la Greenwich. Regele era plecat la vânătoare împreună cu cea mai mare parte a curtenilor. Anne ședea în grădină, pe o bancă acoperită cu iarbă, sub un cort ridicat ca s-o apere de soare, și un grup de muzicieni îi cânta. Cineva citea poezii de dragoste. M-am oprit câteva clipe și am privit grupul cu luare-aminte. Toți erau mai în vârstă decât îmi aduceam aminte. Curtea nu mai era aceea a unui bărbat tânăr. Erau cu toții încercați într-un fel cum nu fuseseră când se afla regina Caterina pe tron. Aveau un ușor aer de extravaganță și eleganță luxoasă; se rosteau o mulțime de cuvinte frumoase și exista în grup o anumită fierbințeală care nu se datora în întregime soarelui de sfârșit de vară și vinului. Curtea devenise mai sofisticată, mai matură. Aș fi putut spune chiar coruptă. Dădea impresia că se putea întâmpla orice.

— O, iată-mi sora, a zis Anne ducând mâna streașină la ochi. Bine-ai venit înapoi, Mary. Te-ai săturat de viața de la țară?

Nu-mi scosesem încă mantia largă de călărie care îmi ascundea trupul.

— Da. Am venit în căutarea razelor de soare ale curții voastre.

Anne a chicotit.

— Foarte frumos spus! Voi pune să fii educată ca o curteană adevărată. Ce face fiul meu Henry?

Întrebarea m-a făcut să scrâșnesc din dinți, așa cum știa și ea că se va întâmpla.

— Vă transmite iubirea și credința sa. Am la mine o copie a scrisorii pe care v-a scris-o în latină. E un băiat inteligent, profesorul e mulțumit de el, iar vara asta a învățat să călărească foarte bine.

— Bun, a zis Anne.

S-a întors spre William Brereton – în mod clar, nu meritam să-și bată capul cu mine.

— Dacă nu găseşti pentru „iubire“ o rimă mai bună decât „simţire“, îi voi acorda premiul lui sir Thomas.

— Nălucire? a propus el.

Anne a râs.

— Cum? Regina mea, unica mea iubire, tu pentru mine eşti o simplă nălucire?

— Iubirea e imposibilă, a remarcat sir Thomas. În poezie, la fel ca şi în viaţă, nimic nu se potriveşte cu ea.

— Căsătoria, a sugerat Anne.

— E limpede că iubirea nu merge cu căsătoria – căsătoria e cu totul altceva. În primul rând, are cinci silabe, nu trei. Şi în al doilea rând, nu e deloc armonioasă.

— Căsătoria mea e armonioasă, a spus Anne.

Sir Thomas a înclinat capul.

— Tot ce face Maiestatea Voastră e armonios. Dar cuvântul nu are nici o rimă ca lumea.

— Premiul îţi aparţine, sir Thomas. Nu e nevoie să mă şi măguleşti, e de-ajuns să faci poezii.

— Să spui adevărul nu înseamnă să măguleşti, a răspuns el îngenunchind la picioarele sale.

Anne i-a dăruit un lănţişor de la cingătoarea ei, iar sir Thomas l-a sărutat şi l-a băgat în buzunarul vestei.

— Aşa, a spus Anne. Merg să-mi schimb rochia înainte ca regele să se întoarcă de la vânătoare şi să vrea să cineze.

S-a ridicat în picioare şi s-a uitat în jur, la doamnele ei.

— Unde e Madge Shelton?

Tăcerea care s-a lăsat i-a spus totul.

— Unde e?

— La vânătoare cu regele, Maiestate, a răspuns una dintre doamne.

Anne a ridicat dintr-o sprânceană şi mi-a aruncat o privire – eram singura membră a curţii ei care ştia că unchiul nostru o alesese pe Madge drept amanta regelui, dar asta numai pe durata izolării lui Anne. Acum se părea că Madge făcea progrese de capul ei.

— Unde e George? am întrebat-o.

A dat din cap – era o întrebare esenţială.

— Cu regele, mi-a răspuns.

Ştiam că putem avea încredere în George că va apăra interesele lui Anne.

Ea a încuviinţat şi s-a îndreptat spre palat. Veselia după-amiezii pălise în clipa în care se vorbise despre rege şi despre o altă femeie. Anne avea umerii încordaţi şi chipul mohorât. Am urcat alături de ea scara spre odăile sale. Aşa cum sperasem, le-a făcut semn doamnelor de companie să aştepte în sala de primire şi am intrat doar noi două în odaia personală. Imediat ce uşa se închise, am zis:

— Anne, am ceva să-ţi spun. Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce mai e acum?

S-a aşezat în faţa oglinzii cu ramă de aur şi şi-a scos boneta. Părul negru, la fel de frumos şi de lucios ca întotdeauna, i s-a revărsat pe umeri.

— Perie-mi părul, mi-a zis.

Am luat o perie şi am început să netezesc şuviţele întunecate, sperând că asta avea s-o liniştească. Am spus simplu:

— M-am căsătorit cu un bărbat. Şi îi port în pântec copilul.

Anne a rămas atât de nemişcată, încât o clipă am crezut că nu m-a auzit şi în acea clipă m-am rugat la Dumnezeu să nu mă fi auzit. Dar ea s-a răsucit pe taburet, cu chipul întunecat precum furtuna.

— Ce-ai făcut?!

Parcă ar fi scuipat întrebarea.

— M-am căsătorit.

— Fără permisiunea mea?

— Da, Anne. Îmi pare foarte rău.

A înălţat capul şi mi-a întâlnit privirea în oglindă.

— Cu cine?

— Cu sir William Stafford.

— William Stafford? Uşierul regelui?

— Da. Are o mică fermă în apropiere de Rochford.

— E un nimic!

Auzeam cum creşte furia în glasul ei.

— Regele l-a făcut cavaler. Acum e sir William.

— Sir William Nimic! a repetat ea. Şi eşti grea?

— Da, am spus pe ton umil – ştiam că ăsta era lucrul pe care-l va urî cel mai mult.

A sărit în picioare şi a tras mantia de pe mine, ca să-mi poată vedea corsajul lărgit.

— Târfă!

Mâna ei și-a luat avânt; am încremenit, pregătită să primesc lovitura, iar când acesta a venit, forța ei mi-a smucit capul pe spate. Palma m-a aruncat înapoi, până la pat; Anne stătea deasupra mea precum un luptător.

— De cât timp se petrece asta? Și când se va naște următorul tău bastard?

— În martie. Și nu e bastard.

— Te-ai gândit să-ți râzi de mine, apărând la curtea mea cu o burtă cât a unei iepe de prăsilă? Ce-ai vrut să faci? Să spui lumii întregi că *tu* ești fata Boleyn cea fertilă, iar eu sunt practic stearpă?!

— Anne...

Nimic n-o putea opri.

— Să arăți lumii că ești iarăși borțoasă? Simpla ta prezență aici mă insultă! Ne insultă familia!

— M-am căsătorit cu el, am spus – vocea îmi tremura puțin din cauza furiei ei. M-am căsătorit cu el din dragoste, Anne. Te rog, te rog, nu fi așa! Îl iubesc. Pot să plec de la curte, dar te rog, lasă-mă să-mi văd...

Nici măcar nu m-a lăsat să termin.

— O, da, vei pleca de la curte! a strigat ea. Direct în iad, din partea mea. Vei pleca de la curte și nu te vei mai întoarce niciodată.

— Copiii, am încheiat cu respirația tăiată.

— Poți să-ți iei adio de la ei! Nu accept ca nepotul meu să fie crescut de o femeie fără pic de mândrie pentru familia din care face parte și fără pic de cunoaștere a lumii. O neghioabă care se lasă târâtă prin viață de pofta trupească. De ce să te măriți cu William Stafford? De ce nu cu un băiat de la grajd? De ce nu cu morarul din Hever? Dacă tot ce vrei e o tăvăleală bună, de ce să te oprești la unul dintre oamenii regelui? Un soldat de rând e la fel de bun!

— Anne, te previn!

Furia mi se strecura în glas, chiar dacă obrazul încă îmi mai zvâcnea, fierbinte din cauza loviturii.

— Nu rabd așa ceva! M-am căsătorit din dragoste cu un om bun. Am făcut exact ce a făcut și prințesa Maria Tudor când s-a măritat cu ducele de Suffolk. M-am căsătorit o dată ca să fac pe plac familiei, am făcut ce mi-au cerut ei când regelui i-au căzut ochii pe mine, iar acum vreau să fac ceea

ce mi doresc. Anne, numai tu mă poţi apăra în faţa unchiului şi a tatei!

— George ştie?

— Nu, ţi-am spus că nu ştie. Tu eşti singura la care am venit. Doar tu mă poţi ajuta.

— Niciodată! a jurat ea. Te-ai măritat din dragoste cu un om sărac, n-ai decât să mănânci dragoste pe pâine! N-ai decât să trăieşti din asta. Du-te la ferma lui cea mică din Rochford şi putrezeşte acolo, iar când tata sau George sau eu vom veni la conacul Rochford, ai mare grijă să nu apari în faţa ochilor noştri. Eşti izgonită de la curte, Mary! Te-ai distrus singură, iar eu îţi pecetluiesc ruina. Nu mai exişti! Nu mai am soră!

— Anne! am strigat absolut îngrozită.

S-a întors spre mine furioasă.

— Să chem gărzile şi să pun să fii aruncată pe poartă afară? Jur că o voi face!

Am căzut în genunchi.

— Fiul meu...

Mai mult n-am putut spune.

— Fiul meu! a strigat ea răzbunător. Îi voi spune că mama lui a murit şi că trebuie să-mi spună mie mamă. Ai pierdut totul pentru dragoste, Mary. Sper că te bucuri.

Nu mai aveam ce spune. M-am ridicat cu stângăcie – pântecul greu împiedicându-mi mişcările. Ea m-a privit cum mă chinui cu aerul că mai degrabă m-ar împinge decât să mă ajute. M-am îndreptat spre uşă, dar m-am oprit, şovăind, cu mâna pe zăvor, în caz că avea să se răzgândească.

— Fiul meu...

— Pleacă! Pentru mine eşti moartă. Şi să nu te apropii de rege – altfel îi spun imediat ce târfă eşti.

M-am strecurat afară din încăpere şi m-am retras în odaia mea de culcare.

Madge Shelton îşi schimba rochia în faţa oglinzii. Când m-a auzit intrând, s-a întors cu un zâmbet larg pe chipul tânăr, dar la vederea expresiei mele mohorâte a făcut ochii mari. Privirea aceea exprima toate diferenţele dintre noi în privinţa vârstei, a poziţiei şi a locului în familia Howard. Ea era o fată tânără, care se bucura de toate atuurile, iar eu

eram o femeie căsătorită de două ori, care urma să nască al treilea copil la douăzeci şi şapte de ani, alungată de familie şi având drept sprijin doar un bărbat de la o fermă mică. Eram o femeie care avusese şansa ei şi o irosise.

— Eşti bolnavă? m-a întrebat.

— Ruinată, i-am răspuns scurt.

— Ah! Îmi pare atât de rău a exclamat ea, cu toată neghiobia tinereţii deşarte.

Am reuşit să găsesc undeva, în adâncul meu, un hohot de râs amar şi am spus posomorâtă:

— Nu face nimic. Eu singură mi-am aşternut culcuşul.

Mi-am aruncat mantia de călărie pe pat. Madge a zărit şireturile lejere ale corsajului meu şi a lăsat să-i scape un mic icnet de groază.

— O, da. Port un prunc în pântec şi, dacă vrei să ştii, sunt măritată.

— Regina? m-a întrebat ea aproape în şoaptă, căci ştia, la fel ca noi toate, că regina ura un singur lucru: femeile fertile.

— Deloc în culmea încântării.

— Soţul tău?

— William Stafford.

Lucirea din ochii ei mi-a dat de înţeles că observase mai mult decât lăsase să se vadă.

— Mă bucur pentru tine. E un bărbat chipeş şi un om bun. Mă gândeam eu că-l placi. Aşadar, în toate nopţile acelea...?

— Da, am spus scurt.

— Şi acum ce se va întâmpla?

— Vom fi nevoiţi să ne croim singuri drumul prin lume. Plecăm la Rochford. El are acolo o mică fermă. S-ar putea să ne meargă foarte bine.

— La o fermă mică? a întrebat Madge nevenindu-i să creadă.

— Da, am spus, simţindu-mă cuprinsă de o energie subită. De ce nu? Există şi alte locuri în care oamenii pot trăi în afară de palate şi castele. Există şi alte melodii pe care se poate dansa în afară de muzica de la curte. Nu trebuie să-i slujim la nesfârşit pe rege şi pe regină. Mi-am petrecut toată viaţa la curte, mi-am irosit aici copilăria şi tinereţea. Regret că voi fi săracă, dar să fiu a naibii dacă-mi va lipsi viaţa de-aici.

— Şi copiii tăi?

Întrebarea mi-a tăiat respiraţia ca o lovitură în pântec. Mi s-au înmuiat genunchii; m-am lăsat pe podea, cuprinzându-mă strâns cu braţele, ca pentru a-mi împiedica inima să-mi sară din piept.

— O, copiii mei... am spus în şoaptă.

— Îi păstrează regina? a întrebat Madge.

— Da. Da. Îl păstrează pe fiul meu.

Aş fi putut spune multe lucruri, unele chiar foarte aspre. Aş fi putut spune că-mi păstrează băiatul fiindcă ea nu poate avea unul. Că mi-a luat mereu tot ce a fost în stare să-mi ia, că-mi va lua mereu totul. Că ea şi cu mine suntem surori şi rivale de moarte şi nimic nu ne va împiedica vreodată să ne uităm la nesfârşit una în farfuria celeilalte şi să ne temem că porţia celeilalte e mai mare. Anne voia să mă pedepsească pentru că refuzam să rămân în umbra ei. Şi ştia că alesese singura pedeapsă din lume pe care nu puteam s-o îndur.

— Cel puţin voi scăpa de ea, am spus. Şi voi scăpa de ambiţia familiei ăsteia.

Madge m-a privit cu ochii mari, părând să cunoască lumea tot atât cât un pui de căprioară.

— Da, dar unde ţi-ai găsit scăparea?

Anne s-a grăbit să-mi anunţe plecarea. Tata şi mama nici n-au vrut să mă vadă înainte să părăsesc curtea. Doar George a venit în curtea grajdurilor să privească încărcarea cuferelor mele într-o căruţă. William m-a ajutat să urc în şa şi apoi a încălecat şi el pe calul său de vânătoare.

— Să-mi scrii, a spus George cu faţa încreţită de îngrijorare. Te simţi suficient de bine ca să faci un drum atât de lung?

— Da.

— Voi avea grijă de ea, l-a asigurat William.

— Până acum te-ai descurcat de minune, a zis George nepoliticos. E ruinată, şi-a pierdut pensia şi a fost izgonită de la curte.

Mâna lui William s-a încleştat pe hăţuri şi calul a tropăit nervos.

— Nu eu am făcut toate astea, ci răutatea şi ambiţia reginei şi a familiei Boleyn. Oricare altă familie din ţară i-ar fi îngăduit lui Mary să se mărite cu bărbatul ales de ea.

— Încetează, am spus repede, înainte ca George să poată răspunde.

El a răsuflat adânc şi a plecat capul.

— N-a avut parte de cel mai bun tratament, a recunoscut George.

A ridicat privirea spre William, care, urcat în şa, se afla mai sus decât el şi i-a zâmbit cu zâmbetul lui trist şi fermecător de Boleyn.

— Am urmărit alte ţinte decât fericirea ei.

— Ştiu, a zis William. Dar eu nu urmăresc altele.

George părea melancolic.

— Aş vrea să-mi spuneţi secretul iubirii adevărate. Uitaţi-vă la voi : păşiţi pe marginea prăpastiei şi totuşi aveţi aerul că tocmai aţi devenit conţi.

Am întins mâna, am apucat-o pe a lui William şi, strângând-o cu putere, am spus simplu :

— L-am găsit pe bărbatul pe care-l iubesc. N-aş fi putut avea vreodată lângă mine un bărbat care să mă iubească mai mult sau să fie mai cinstit.

— Duceţi-vă atunci ! a spus George.

Şi-a fluturat pălăria când căruţa s-a pus în mişcare.

— Mergeţi şi fiţi fericiţi împreună. Am să fac tot ce-mi stă în putere ca să-ţi redobândesc locul şi pensia.

— Doar copiii, am spus. Altceva nu vreau.

— Voi vorbi cu regele când va veni momentul potrivit, iar tu poţi să scrii. Scrie-i eventual lui Cromwell, iar eu voi vorbi cu Anne. Nu e pentru totdeauna. Te vei întoarce, nu-i aşa ? Te vei întoarce ?

Glasul lui avea un ton ciudat – nu suna ca şi cum mi-ar fi promis revenirea în miezul regatului, ci mai degrabă ca şi cum s-ar fi temut să rămână fără mine. Nu părea a fi unul dintre cei mai importanţi oameni de la o curte măreaţă, ci un băieţel părăsit într-un loc primejdios.

— Ai grijă de tine ! i-am spus, începând dintr-odată să tremur. Fereşte-te de tovărăşii proaste şi veghează asupra lui Anne !

Nu mă înşelasem. Pe chipul lui se citea frica.

— Am să încerc.

În glasul lui se simţea o siguranţă lipsită de sinceritate.

— Am să încerc !

Căruţa a trecut pe sub arcadă, iar William şi cu mine am pornit călare în urma ei. M-am uitat în urmă, la George, şi mi s-a părut foarte tânăr şi foarte departe. Mi-a făcut cu mâna şi a strigat ceva, dar n-am auzit nimic din cauza scârţâitului roţilor pe pavaj şi a tropăitului cailor.

Am ajuns în sfârşit la drum şi William şi-a îndemnat calul să iuţească pasul, astfel încât să depăşim căruţa înceată şi să scăpăm de praful stârnit de roţile ei. Iapa mea ar fi pornit-o la trap, dar am strunit-o să meargă la pas. Mi-am şters faţa cu dosul mănuşii, iar William s-a uitat la mine dintr-o parte şi m-a întrebat blând:

— Regrete?

— Mă tem pentru el, atâta tot.

A încuviinţat din cap. Ştia prea multe despre viaţa lui George la curte ca să mă consoleze cu mângâieri mincinoase. Legătura amoroasă a lui George cu sir Francis, cercul lor indiscret de prieteni, băutura, jocurile de noroc, târfele încetau treptat să mai fie o taină bine păzită. Tot mai mulţi bărbaţi de la curte îşi găseau plăceri din ce în ce mai nebuneşti, iar George se număra printre ei.

— Şi pentru ea, am adăugat, gândindu-mă la sora mea, care mă alungase ca pe o cerşetoare şi, astfel, rămăsese cu un singur prieten pe lume.

William s-a aplecat şi mi-a luat mâna într-a lui.

— Hai să mergem.

Am întors caii spre fluviu şi am pornit spre chei, unde ne aştepta barca.

Am debarcat la Leigh în zorii zilei. Caii erau înfriguraţi şi agitaţi după călătoria îndelungată pe fluviu. I-am mânat la pas în susul drumului, pe la nord de Rochford. William m-a călăuzit pe poteca îngustă ce străbătea ţinutul, ducând spre ferma lui. Ceaţa dimineţii învăluia câmpurile, umedă şi rece – era cea mai puţin prielnică perioadă din an pentru a veni la ţară. Ne aştepta o iarnă lungă, geroasă şi umedă la mica fermă aflată departe de toţi şi de toate. Hainele mele jilave n-aveau să se usuce pe deplin vreme de şase luni de-acum înainte.

William mi-a aruncat o privire şi a zâmbit.

— Fruntea sus, scumpa mea, şi uită-te în jur! Iese soarele. Totul va fi bine.

Am reuşit să zâmbesc, mi-am îndreptat spatele şi mi-am îndemnat calul înainte. Puteam zări în faţa noastră acoperişul de stuf al casei, iar după ce am trecut peste un deal, cei cincizeci de acri de pământ bun s-au ivit dinaintea noastră, cu râul scăldând câmpurile până în depărtare şi cu curtea grajdului şi hambarul la fel de îngrijite cum mi le aminteam.

Am coborât poteca şi William a descălecat să deschidă poarta. Ca din pământ, a apărut un băieţel care ne-a privit cu îndoială.

— Nu puteţi intra, ne-a zis hotărât. Proprietatea îi aparţine lui sir William Stafford. Un om important de la curte.

— Mulţumesc, a zis William. Eu sunt William Stafford. Poţi să-i spui mamei tale că eşti un paznic de ispravă. Dă-i de veste că m-am întors acasă împreună cu soţia şi că avem nevoie de pâine, lapte, nişte şuncă şi nişte brânză.

— Precis sunteţi William Stafford? a stăruit băiatul.

— Da.

— Atunci cred că mama o să taie şi o găină.

Copilul a pornit iute peste câmpuri spre căsuţa aflată la vreo opt sute de metri depărtare.

Am intrat pe poartă cu Jesmond şi am dus-o în curtea grajdului; William m-a ajutat să descalec şi a petrecut hăţurile pe după un stâlp, ca să mă conducă în casă. Uşa bucătăriei era deschisă şi am păşit împreună peste prag.

— Stai jos, mi-a spus William, aşezându-mă pe un scaun de lângă cămin. Aprind focul imediat.

— Ba deloc! Voi fi nevastă de fermier, îţi aduci aminte? Fac eu focul, iar tu poţi să vezi de cai.

A şovăit.

— Ştii să aprinzi focul, micuţa mea iubită?

— Pleacă de-aici! am spus cu prefăcută indignare. Ieşi din bucătăria mea. Trebuie să aranjez lucrurile pe-aici.

Parcă ar fi fost un joc de-a gospodăria, de genul celor pe care le jucau copiii mei într-un adăpost făcut din brusturi, şi în acelaşi timp era o casă adevărată şi o provocare adevărată. Pe grătar erau nişte surcele şi o cutie cu iască, aşa că mi-au trebuit doar vreo cincisprezece minute de muncă răbdătoare şi migăloasă ca să aprind focul şi să văd flăcările dansând în jurul lemnelor. Hornul era rece, dar vântul bătea din direcţia

potrivită, aşa că în curând coşul a început să tragă. William s-a întors de la cai tocmai când a venit şi băieţandrul cu un pachet cu de-ale gurii învelit în muselină. Am întins toată mâncarea pe masa de lemn şi am făcut din ea un mic ospăţ. William a destupat o sticlă de vin din pivniţa de sub scară şi am ciocnit pentru sănătatea noastră şi pentru viitor.

Familia care cultivase câmpurile lui William cât timp el fusese la curte făcuse treabă bună. Gardurile vii erau bine tunse, şanţurile erau curate, iarba de pe păşuni fusese cosită, uscată şi pusă la loc sigur în hambar. Animalele mai bătrâne din cireada de vaci şi din turma de oi aveau să fie sacrificate de-a lungul toamnei, iar carnea lor urma să fie sărată sau afumată. Aveam găini în curte, porumbei în coteţ şi provizii nelimitate de peşte din râu. Pentru câţiva gologani puteam să mergem în josul râului şi să cumpărăm peşte de apă sărată de la pescari. Era o fermă prosperă, care ne asigura o viaţă uşoară.

Mama ştrengarului, Megan, venea la fermă în fiecare zi să mă ajute la treburi şi să mă înveţe lucrurile pe care era nevoie să le ştiu. Mi-a arătat cum să bat untul şi să fac brânză. Mi-a arătat cum să coc pâine şi să jumulesc găini, porumbei sau păsări sălbatice. Ar fi trebuit să mi se pară uşor şi încântător să învăţ toate aceste lucruri importante, dar pe mine asta mă epuiza complet.

Simţeam că pielea de pe mâini îmi devenea tot mai uscată şi vedeam, în ciobul de oglindă, că faţa mea prindea treptat culoare, bătută de soare şi de vânt. La sfârşitul fiecărei zile mă prăbuşeam în pat şi cădeam într-un somn fără vise: un somn de femeie aflată la un pas de epuizare. Dar, cu toate că eram ostenită la sfârşitul zilei, simţeam că înfăptuisem ceva, oricât de neînsemnat. Îmi plăcea munca, fiindcă ne aducea mâncare pe masă sau câţiva gologani în borcanul cu economii. Îmi plăcea sentimentul că ne construiam căminul împreună, luând în stăpânire pământul. Îmi plăcea să deprind lucrurile pe care femeile sărace le învăţau încă din copilărie, iar când Megan m-a întrebat dacă nu mi-era dor de veşmintele mele fine şi de rochiile elegante de la curte, mi-am amintit ce corvoadă cumplită mi se părea să dansez cu bărbaţi care nu-mi plăceau, să flirtez cu bărbaţi pe care nu-i doream, să

pierd o mică avere jucând cărţi şi să încerc la nesfârşit să-i mulţumesc pe toţi cei din jur. Aici eram doar William şi cu mine şi traiul nostru era tot atât de lipsit de griji şi de voios ca al unor vrăbii ce stăteau pe gardul viu – întocmai cum îmi promisese.

Aveam o singură amărăciune în suflet: pierderea copiilor mei. Le scriam în fiecare săptămână, iar o dată pe lună îi scriam lui George sau lui Anne, trimiţându-le urări de bine. I-am scris secretarului Thomas Cromwell, rugându-l să intervină pe lângă sora mea şi s-o întrebe dacă ne putem întoarce la curte. Dar refuzam cu tărie să-mi cer iertare pentru alegerea pe care o făcusem. Refuzam să-mi îndulcesc rugămintea cu scuze. Vorbele îmi îngheţau în vârful penei – nu puteam să spun că regretam că-l iubeam pe William, căci cu fiecare zi îl îndrăgeam tot mai mult. Într-o lume în care femeile erau cumpărate şi vândute precum caii, eu găsisem un bărbat pe care-l iubeam şi pe care-l luasem din dragoste. N-aveam de gând să spun vreodată că fusese o greşeală.

Iarna anului 1535

De Crăciun am primit o scrisoare de la fratele meu, George.

Draga mea soră,

Îți trimit urări de Crăciun și nădăjduiesc că sărbătorile te găsesc la fel de bine la ferma ta cum sunt eu la curte. Poate chiar mai bine.

Lucrurile au început să meargă cam prost aici pentru sora noastră. Regele călărește și dansează cu o fată Seymour – o mai ții minte pe Jane ? Cea care se uită mereu în pământ – atât de dulce ! – și în sus – atât de surprinsă ! Regele o curtează chiar sub nasul surorii noastre, iar ea nu e deloc încântată. A dezlănțuit câteva furtuni deasupra capului lui, dar acum nu-l mai mișcă până la lacrimi, ca înainte. El îi poate suporta nemulțumirea – se îndepărtează de ea și atâta tot. Poți să-ți închipui ce efect are lucrul ăsta asupra firii ei aprige.

Unchiul nostru, avertizat în privința rătăcirilor regelui, i-a scos-o în cale pe Madge Shelton, iar acum Maiestatea Sa e sfâșiat între cele două. Cum amândouă sunt doamne de companie, odăile reginei sunt într-o agitație permanentă, așa că regele se simte mai în siguranță petrecând mult timp la vânătoare și lăsând doamnele în pace, să plângă, să țipe și să se zgârie pe față una pe alta.

Anne e bolnavă de frică și nu știu cum se vor sfârși toate. Nu s-a gândit nici o clipă, când a răsturnat o regină, că după aceea toate reginele se vor afla pe teren nesigur. N-are nici un prieten la curte în afară de mine. Tata, mama și unchiul sunt cu toții de acord s-o împingă pe Madge în față, astfel încât regele să nu mai aibă ochi

pentru fata Seymour. Asta o înfurie rău de tot pe Anne, care acuză familia că urmăreşte s-o înlocuiască cu o nouă fată Howard. Îi e dor de tine, însă nu vrea să recunoască.

Îi vorbesc despre tine, dar nimic din ceea ce-i spun n-o poate face să se împace cu ideea căsătoriei tale. Dacă te-ai fi măritat cu un prinţ şi ai fi fost nefericită, ţi-ar fi fost cea mai apropiată prietenă. Ceea ce-i frânge inima e gândul că tu ai găsit dragostea, pe când ea se află la cea mai mare curte din Europa, înspăimântată şi nefericită.

Eu mă îmbogăţesc pe zi ce trece; nevastă-mea e un blestem, prietenul meu e o încântare şi un chin. Curtea asta ar corupe şi un sfânt, iar Anne şi cu mine n-am fost niciodată nişte sfinţi. Ea e îngrozitor de singură şi de speriată, iar eu tânjesc după ceea ce nu pot avea şi sunt silit să-mi ţin ascunse dorinţele. Mă simt obosit şi mânios, iar Crăciunul ăsta pare să nu ne aducă nimic nouă, celor din familia Boleyn, decât dacă Anne rămâne iarăşi grea. Scrie-mi să-mi spui ce mai e nou. Sper că eşti la fel de fericită pe cât mi te închipui.

Fratele tău,

George

William şi cu mine am sărbătorit Crăciunul cu o halcă zdravănă de căprioară. Am avut grijă să nu întreb unde fusese omorât animalul. Parcul de la Rochford Hall al familiei mele era bine înzestrat şi prost păzit şi, în sinea mea, nu mă îndoiam deloc că tocmai cumpărasem o căprioară care-mi aparţinea. Dar, cum nici tata, nici mama nu mi-au trimis urări de sărbători, mi-am spus că pot să-mi ofer un dar din averea lor, aşa că am cumpărat căprioara la un preţ de nimic, şi doi fazani pe deasupra. Munca la fermă nu s-a oprit pe durata celor douăsprezece zile, însă am găsit timp să mergem la liturghia de Crăciun, să vedem balul costumat de la Rochford, să închinăm un pahar cu vecinii noştri şi să ne plimbăm împreună pe malul râului, în vreme ce pescăruşii ţipau deasupra noastră şi un vânt rece bătea dinspre estuar.

În zilele geroase din februarie am început să mă pregătesc pentru naştere. De astă dată nu mai eram o mare doamnă la curte, aşa că nu trebuia să zac în martie o lună. Puteam face ce doream. William se temea mai mult decât mine şi

stăruia să chemăm o moaşă să stea cu noi începând din ultimele zile ale lunii, ca să nu existe pericolul ca pruncul să vină şi noi să fim izolaţi din cauza troienelor de zăpadă. Am râs de teama lui, dar am făcut cum voia, aşa că la începutul lui martie, o femeie bătrână, mai mult vrăjitoare decât moaşă, a venit să stea cu noi şi să mă vegheze.

M-am bucurat că William fusese atât de grijuliu când, într-o dimineaţă, m-am trezit şi am văzut odaia scăldată într-o lumină albă, sclipitoare. Ninsese toată noaptea şi încă mai ningea cu nişte fulgi mari şi deşi, care se cerneau în tăcere din cerul cenuşiu şi dansau prin curte. Lumea se transformase într-un loc al liniştii absolute și al magiei. Găinile se adăposteau în coteţ şi doar urmele lor cu trei degete presărate prin curte arătau că se aventuraseră afară căutând ceva de mâncare. Oile s-au înghesuit toate lângă poartă, cafenii şi murdare pe fundalul câmpului alb. Vacile s-au îngrămădit în hambar, iar câmpul pe care păşteau de obicei era doar o întindere albă. Stăteam la fereastră, simţind cum se mişcă pruncul în pântecul meu, şi priveam cum cresc troienele de-a lungul gardului viu. Mi se părea că fulgii nu ating pământul, ci dansează doar în jurul casei, purtaţi de vânt, dar cu fiecare oră ce trecea, culmile şi adânciturile troienelor de zăpadă deveneau tot mai înalte şi mai exotic modelate. Când priveam în jos de la fereastră, fulgii erau albi ca puful de gâscă, dar dacă dădeam capul pe spate şi mă uitam în sus, erau ca nişte petice de dantelă cenuşie, murdară, pe un cer mohorât.

— S-a pus pe nins serios, a spus William.

Îşi înfăşurase cizmele şi picioarele în pânză de sac, iar acum stătea pe mica prispă din faţa uşii, dezlegând pânza şi scuturându-se de zăpadă. Am coborât încet treptele şi i-am zâmbit. A încremenit când m-a văzut.

— Te simţi bine?

— Visătoare. Am privit ninsoarea toată dimineaţa.

A schimbat o privire scurtă şi plină de subînţeles cu moaşa, care pregătea nişte terci de ovăz, apoi a ţopăit desculţ prin bucătărie şi m-a tras spre un jilţ de lângă foc.

— Au început durerile?

Am zâmbit.

— Încă nu. Dar cred că se va întâmpla azi.

Moaşa a pus terci într-o strachină mare şi mi-a întins-o împreună cu o lingură.

— Mănâncă atunci, a zis ea încurajator. O să avem nevoie toţi de putere.

Până la urmă naşterea a fost uşoară. Fetiţa mea a sosit pe lume după numai patru ore de dureri, iar moaşa a înfăşurat-o într-un cearşaf alb, cald şi mi-a pus-o la sân. William, care nu se desprinsese de lângă mine nici o clipă în cele patru ore, a pus mâna pe căpşorul ei mic, murdar de sânge şi a binecuvântat-o cu buzele tremurând de emoţie. Apoi s-a întins în pat, alături de mine. Bătrâna a aruncat o pătură peste noi trei şi ne-a lăsat să dormim liniştiţi la căldură, îmbrăţişaţi.

Ne-am trezit abia după două ore, când micuţa s-a foit şi a început să plângă; am pus-o la sân şi am încercat senzaţia familiară şi minunată de-a hrăni un copil iubit. William mi-a aşezat un şal pe umeri şi s-a dus jos, să-mi aducă o cană de bere caldă. Încă mai ningea; vedeam din pat fulgii albi conturându-se pe cerul mai întunecat. M-am cuibărit la căldură şi m-am sprijinit de pernele din puf de gâscă, ştiind că sunt într-adevăr o femeie binecuvântată de soartă.

Primăvara anului 1535

Draga mea soră,

Regina, sora noastră, mi-a poruncit să-ţi spun că e din nou grea şi că îţi cere să vii la curte să o ajuţi, dar soţul tău trebuie să rămână la Rochford, la fel şi pruncul. Nu vrea să-i vadă nici pe unul, nici pe celălalt. Ţi se va reinstitui pensia şi ţi se va îngădui să-ţi vezi copiii la Hever în vara asta.

Ăsta e mesajul pe care mi s-a poruncit să ţi-l transmit, dar îţi mărturisesc la rândul meu că avem nevoie de tine la Hampton Court. Anne se aşteaptă să intre în odaia de naştere în toamna acestui an. Vom pleca în procesiune peste vară, dar nu prea departe. E nerăbdătoare să te aibă lângă ea, fiindcă e disperată să păstreze copilul ăsta, după cum îţi poţi închipui, şi vrea o prietenă la curte, aşa cum vreau şi eu. Ca să spun drept, în clipa de faţă e cea mai singură femeie din lume. Regele e aprins rău după Madge, care se plimbă peste tot cu câte o rochie nouă pentru fiecare zi a săptămânii. Acum câteva zile s-a ţinut un sfat de familie la care n-am fost chemaţi nici eu, nici tata, nici mama. A mers în schimb familia Shelton. Te las să-ţi imaginezi ce înţelegem Anne şi cu mine din asta. Anne e în continuare regină, dar nu mai este favorita regelui şi nici a propriei familii.

Te previn de un lucru înainte să soseşti. Londra e cuprinsă de frământare. Jurământul de succesiune a aruncat cinci bărbaţi de ispravă în Turnul Londrei, iar de acolo, pe eşafod, şi e posibil să le mai urmeze mulţi. Henric a descoperit că puterea sa nu are limite, iar acum nu mai există nici Wolsey, nici regina Caterina şi nici Thomas

More ca să-l țină în frâu. Curtea în sine e un loc mai pervertit decât atunci când ai cunoscut-o tu. Am făcut parte din avangarda ei şi a ajuns să mă dezguste. E ca o căruță scăpată de sub control şi nu văd nici o cale de-a sări din ea în siguranță. Palatul la care te chem nu e un loc fericit. Nu, nu te chem – te implor să vii.

Ca să te conving, îți pot promite o vară cu copiii tăi, dacă Anne se simte suficient de bine ca să te lase să pleci de lângă ea.

George

M-am dus cu scrisoarea ce purta pecetea grea a familiei Boleyn la soțul meu, care se afla în curte şi mulgea o vacă, cu capul lipit de burta ei caldă; laptele curgea cu zgomot în căldare.

— Veşti bune? m-a întrebat, văzându-mi fața luminoasă.

— Mi se dă voie să mă întorc la curte. Anne e iarăşi grea şi vrea să fiu acolo.

— Şi copiii tăi?

— Pot să-i văd la vară, dacă-mi dă ea drumul.

— Slavă Domnului! a spus el simplu.

A întors capul spre burta vacii şi a închis ochii o clipă, făcându-mă să-mi dau seama de un lucru pe care nu-l înțelesesem pe deplin înainte: că suferise pentru mine din cauza pierderii copiilor.

— Iertare pentru mine? m-a întrebat el după o vreme.

Am clătinat din cap.

— Ți se interzice să te întorci la curte. Dar cred că ai putea să vii pur şi simplu cu mine.

— Mi-ar părea rău să lipsesc iarăşi de la fermă atât de mult timp.

Am chicotit.

— Ai devenit un țăran sadea, iubirea mea?

— Bârrr! a exclamat el.

S-a ridicat de pe scăunelul de muls şi a bătut uşurel vaca pe crupă. Am deschis poarta, iar animalul a ieşit pe câmp, unde iarba primăvăratică se ivea din pământ, verde şi deasă.

— Vin cu tine la curte, indiferent ce spun ei, iar la vară ne întoarcem aici.

— După Hever, am precizat eu.

William mi-a zâmbit şi mi-a cuprins mâna aşezată pe poartă cu mâna lui caldă.

— După Hever, fireşte. Când urmează să nască regina?

— În toamnă. Dar nimeni nu ştie.

— Să dea Dumnezeu ca de data asta să poată duce la capăt sarcina!

A şovăit o clipă, apoi a cufundat polonicul în laptele cald şi m-a rugat:

— Gustă.

Am făcut ce-mi cerea şi am luat o înghiţitură zdravănă de lapte cald şi înspumat.

— Bun?

— Da.

— Vrei să-l duc la putinei, pentru bătut?

— Da. Mă gândeam s-o fac chiar eu.

— Nu vreau să te oboseşti prea tare.

Grija lui m-a făcut să zâmbesc.

— Pot s-o fac.

— Duc eu căldarea, a spus el cu tandreţe.

A pornit înaintea mea spre odaia cu putineiul, unde fetiţa noastră, botezată Anne, ca să-i facem plăcere mătuşii sale, dormea pe bancă, înfăşată strâns.

A fost trimisă barjă regală să mă aducă la Hampton Court. William, doica şi cu mine ne-am îmbarcat în stil mare la Leigh, îmbrăcaţi în veşmintele noastre de curteni. Caii aveau să ne fie aduşi mai târziu. Aerul impunător al plecării noastre a fost umbrit întru câtva de soţul meu, care striga fără oprire dându-i ultimele îndrumări soţului lui Megan, cel care avea să se ocupe de fermă în lipsa noastră.

— Sunt sigur că şi-ar fi amintit să tundă oile, am remarcat pe un ton blajin când William s-a aşezat în sfârşit la locul lui şi a încetat să se mai aplece peste balustradă şi să răcnească asemenea unui marinar. Probabil că ar fi băgat de seamă când blana lor ar fi ajuns prea mare.

A zâmbit larg.

— Îmi pare rău. Te-am făcut de ruşine?

— Ei bine, fiindcă faci parte din familia regală, sunt de părere că ai putea găsi un mod de a te purta care să nu semene cu cel al unui fermier beat în zi de târg.

Fără să se căiască deloc, a zis:

— Vă cer iertare, lady Stafford! Vă jur că atunci când vom ajunge la Hampton Court voi fi discreția în persoană. Unde voi dormi, de pildă? Fânarul din grajdul Domniei Voastre ar fi suficient de umil?

— Mă gândeam să ne găsim o căsuță în oraș. Iar eu voi veni acolo în fiecare zi, în cea mai mare parte a timpului.

— Și ai face bine să vii să dormi acasă, mi-a atras el atenția. Altfel vin eu la palat și te iau. Acum ești soția mea recunoscută și mă aștept să te porți ca atare.

Am zâmbit și am întors capul, ca să nu-mi vadă amuzamentul. N-avea nici un rost să-i amintesc soțului meu, un bărbat direct și hotărât, că prima mea căsnicie fusese o căsnicie de curte și că nu dormisem aproape niciodată în patul soțului meu și nimeni nu fusese câtuși de puțin surprins de acest lucru.

— N-are nici o importanță, a zis el, cunoscându-mi parcă dinainte gândurile. N-are absolut nici o importanță cum a fost prima ta căsnicie. Asta e căsnicia noastră și eu îmi vreau nevasta în pat lângă mine.

Am râs tare și m-am cuibărit în brațele lui, mărturisindu-i:

— Acolo și vreau să fiu. De ce mi-aș dori vreodată să mă aflu în altă parte?

Barja regală urca lin pe fluviu. Vâslașii se mișcau în ton cu bătăile ritmice ale tobei, iar fluxul, năvălind spre uscat, ne purta la fel de repede ca un cal în galop. Curând s-au ivit reperele familiare – marele turn pătrat și alb și gura căscată a porții de pe apă a Turnului Londrei. Podul era o umbră întunecată deasupra apei, semănând cu o arcadă dincolo de care se zăreau frumoasele palate de pe mal, grădinile acestora și agitația entuziastă, tipică principalei căi navigabile din inima unui mare oraș. Micile bărci de pescuit și poduri plutitoare traversau fluviul în toate părțile sub ochii noștri, iar la Lambeth, marele pod plutitor pentru cai s-a clătinat când am trecut cu iuțeală pe lângă el. William mi-a arătat un bâtlan mare, cenușiu, ce cuibărea cam incomod într-un copac de pe mal, și un cormoran care s-a lansat cu capul în jos și s-a scufundat– o umbră întunecată, hrăpăreață sub apă.

Multe fețe se întorceau spre ambarcațiunea regală, dar puține zâmbeau. Îmi aminteam cum mergeam cu barja

împreună cu regina Caterina şi toţi îşi scoteau pălăriile la trecerea noastră, femeile făceau reverenţe, iar copiii ne trimiteau bezele şi ne făceau cu mâna. Altădată exista o încredere deplină în înţelepciunea şi puterea regelui, în frumuseţea şi bunătatea reginei, încrederea că nimic nu putea să meargă prost. Dar Anne şi ambiţia neamului Boleyn provocaseră o mare ruptură în acea unitate şi acum toţi puteau să vadă crăpăturile sale. Puteau să vadă că regele nu era cu nimic mai bun decât micul primar meschin al vreunui orăşel, care-şi dorea un singur lucru, şi anume să-şi asigure confortul propriu, şi că era căsătorit cu o femeie care cunoştea dorinţa, ambiţia şi lăcomia şi tânjea să şi le satisfacă.

Dacă Anne şi Henric se aşteptaseră ca poporul să-i ierte, trebuie să fi fost foarte dezamăgiţi. Poporul nu avea să-i ierte niciodată. Chiar dacă era practic prizonieră în mlaştinile friguroase din Huntingdonshire, regina nu fusese uitată. Ba, mai mult, fiecare zi care nu aducea botezul unui nou moştenitor al Angliei făcea ca exilul ei să pară tot mai inutil.

M-am sprijinit de umărul liniştitor al lui William şi am aţipit. După o vreme am auzit-o pe micuţa noastră plângând şi m-am trezit: doica o ţinea strâns în braţe şi o alăpta. Am simţit în sânii strânşi bine în corsaj o durere surdă, arsura unui dor cumplit. William m-a strâns mai tare de mijloc, m-a sărutat pe creştet şi mi-a spus cu blândeţe:

— E bine îngrijită. Şi nimeni nu ţi-o va lua vreodată.

Am dat din cap a încuviinţare. Puteam porunci la orice oră din zi şi din noapte să mi se aducă fetiţa. Era copilul meu într-un fel în care ceilalţi doi nu fuseseră niciodată. N-avea nici un rost să-i spun lui William că vederea ochilor ei albaştri şi atenţi mă făcea să jelesc şi mai tare pierderea celorlalţi doi copii. Ea nu le putea lua locul, ci doar îmi amintea că eram mama a trei copii şi că, chiar dacă aveam un trupuşor cald în braţe, undeva în lume existau alţi doi copii ai mei, iar eu nici măcar nu ştiam unde punea capul pe pernă seara fiul meu.

Când marele debarcader de la Hampton Court şi impunătoarele porţi de fier din spatele lui s-au ivit dinaintea ochilor noştri, se lăsa amurgul. Toboşarul a bătut încă o dată în tobe şi lucrătorii de pe chei s-au grăbit să pregătească totul pentru debarcarea noastră. Fanfara a cântat un marş

scurt în onoarea stindardului regal, apoi barja a tras la chei şi am debarcat. William şi cu mine eram iarăşi la curte.

Discreţi, William, fetiţa noastră şi doica au apucat-o pe cărarea ce ducea în sat şi m-au lăsat să intru singură în palat. El mi-a strâns scurt mâna înainte de-a pleca şi mi-a spus zâmbind:

— Fii curajoasă! Şi nu uita, ea are acum nevoie de tine. Nu-ţi vinde prea ieftin serviciile.

Am încuviinţat din cap, mi-am strâns mantia în jurul trupului şi m-am întors cu faţa spre marele palat.

Am fost condusă înăuntru ca şi cum aş fi fost o străină şi însoţită pe scara cea mare ce ducea către apartamentele reginei. Când gărzile au deschis uşa şi am intrat, s-a lăsat o tăcere mormântală preţ de câteva clipe, după care s-a dezlănţuit în jurul meu o adevărată furtună de entuziasm feminin. Fiecare femeie din odaie mi-a atins umerii, gâtul, mânecile rochiei, boneta de pe cap şi a făcut remarci despre cât de bine arătam, ce bine îmi priau maternitatea şi aerul de la ţară şi cât de minunat era să mă vadă înapoi la curte. Fiecare femeie îmi era cea mai apropiată prietenă, cea mai dragă verişoară, puteam alege orice odaie de culcare doream, toate voiau să împartă camera cu mine. Erau atât de încântate să mă vadă revenită la curte, încât nu puteam decât să mă minunez că se descurcaseră atâta timp fără mine, fără ca vreuna din ele să-mi scrie, fără ca vreuna din ele să-i ceară vreodată clemenţă surorii mele în numele meu.

Şi chiar eram măritată cu William Stafford? Şi chiar avea un conac la ţară? Doar unul? Dar era mare, nu? Nu? Ce ciudat! Şi aveam un copil? Băiat sau fată? Şi cine îi erau naşii şi protectorii? Şi cum o chema? Şi unde erau acum William şi copilul? La curte? Nu? O, ce curios!

Am parat întrebările cu toată abilitatea de care eram în stare şi m-am uitat în jur după George. Nu era acolo. Regele plecase la călărie târziu, doar cu o mână de favoriţi, mari băutori şi călăreţi neîntrecuţi, şi încă nu se întorseseră. Doamnele se schimbaseră pentru cină şi aşteptau întoarcerea bărbaţilor. Anne se afla în odaia sa particulară, singură. Mi-am luat inima-n dinţi, m-am apropiat de uşă, am ciocănit, am apăsat clanţa şi am intrat.

Odaia era cufundată în întuneric, singura lumină venind de la ferestrele ale căror obloane încă nu fuseseră trase – lumina cenuşie a amurgului de mai – şi de la slaba lucire pâlpâitoare a unui foc mic. Anne stătea în genunchi în faţa pupitrului de rugăciune, lucru care m-a făcut să-mi înăbuş o exclamaţie de teamă superstiţioasă. O vedeam pe regina Caterina îngenuncheată în acelaşi fel, rugându-se cu fervoare să-i conceapă un fiu soţului ei şi ca el să le întoarcă spatele fetelor Boleyn şi să revină la ea. Dar apoi regina fantomatică a dispărut şi-n locul ei am văzut-o pe Anne, sora mea, palidă şi încordată, cu ochii puşi pe flirt încercănaţi de oboseală. Am simţit pe dată că mi se umple inima de milă; am traversat odaia şi am cuprins-o în braţe aşa, îngenuncheată.

— O, Anne!

Ea s-a ridicat, m-a strâns în braţe şi şi-a lăsat capul greu pe umărul meu. Nu mi-a mărturisit că îi fusese dor de mine, că era teribil de singură la curtea aceea care-şi îndreptase atenţia în altă parte, însă nici nu era nevoie s-o facă. Înclinarea umerilor ei îmi spunea îndeajuns de limpede că, în acele zile, statutul de regină nu-i aducea prea multă bucurie lui Anne Boleyn.

Am aşezat-o cu blândeţe pe un jilţ şi am luat şi eu loc, fără să-i aştept permisiunea, în faţa ei.

— Te simţi bine? am întrebat-o, trecând la subiectul principal – unicul subiect.

— Da.

Buza de jos i-a tremurat puţin. Avea obrazul foarte palid şi de o parte şi de alta a gurii îi apăruseră câteva riduri noi. Pentru prima oară îi priveam faţa şi vedeam că semăna cu mama, puteam să ghicesc cum avea să atate la bătrâneţe.

— Dureri?

— Deloc.

— Eşti foarte palidă.

— Sunt ostenită, mi-a mărturisit. Pruncul îmi secătuieşte puterile.

— În câte luni eşti?

— Patru, a răspuns ea cu puterea de a-şi aminti pe dată a femeii care se gândeşte numai la asta.

— Atunci te vei simţi curând mai bine. Primele trei luni sunt întotdeauna cele mai rele.

Am fost cât pe ce să adaug „și apoi ultimele trei“, dar asta nu era o glumă pentru Anne, care purtase doar un singur copil până în ultimele trei luni.

— Regele e la palat? m-a întrebat ea.

— Mi s-a spus că e încă la vânătoare, George e cu el.

A dat din cap.

— Madge e cu doamnele?

— Da.

— Și flecușteţul acela Seymour cu faţă albă?

— Da, am răspuns, nefiindu-mi deloc greu s-o recunosc pe Jane în descrierea ei.

Anne a încuviinţat.

— Foarte bine. Cât timp nici una din ele nu e cu el, sunt mulţumită.

— Ar trebui să încerci să fii mulţumită oricum, am spus cu blândeţe. Nu vrei să ai burta plină de fiere câtă vreme pruncul e și el acolo.

Ea mi-a aruncat o privire scurtă și a râs aspru.

— O, da, foarte mulţumită. Soţul tău a venit cu tine?

— La curte, nu. Ai spus că nu-i e îngăduit.

— Tot mai ești înnebunită de dragoste? Sau te-ai săturat între timp de el și de mâna lui de pământ?

— Îl iubesc și acum.

Nu eram dispusă să mușc momelile lui Anne. Gândul la William mă umplea de o asemenea liniște, încât nu voiam să mă cert cu nimeni, cu atât mai puţin cu o femeie atât de palidă și de ostenită cum era regina din faţa mea. Ea mi-a zâmbit amar.

— George spune că ești singura Boleyn cu judecată. Spune că, dintre noi trei, tu ai făcut alegerea cea mai înţeleaptă. Nu vei fi niciodată bogată, dar ai un soţ care te iubește și un prunc sănătos în leagăn. Nevasta lui George se uită la el cu aerul că ar vrea să-l omoare și să-l mănânce fript, atât e de amestecată cu ură dorinţa ei, iar Henric intră și iese din odaia mea sprinţar ca un fluture primăvara. Și fetele alea două umblă la fel de sprinţare după el, cu plasele la îndemână.

Am râs închipuindu-mi-l pe Henric, care se îngrășa tot mai tare, zburdând ca un fluture primăvara.

— Niște plase mari! m-am mulţumit să spun.

Anne a zâmbit o clipă, apoi a râs și ea: râsul ei familiar și vesel.

— Doamne sfinte, aş da orice să scap de ele!
— Acum sunt aici. Le pot ţine eu la distanţă de tine.
— Da, a spus ea. Şi dacă lucrurile merg prost cu mine, mă poţi ajuta, nu?
— Bineînţeles. Orice s-ar întâmpla, ne ai oricând pe George şi pe mine alături.
Din odaia alăturată s-au auzit zgomote: un râs răsunător inconfundabil – marele râs Tudor. Anne a auzit bucuria soţului ei, dar n-a râs.
— Acum bănuiesc că o să vrea să cineze.
A deschis uşa şi, chiar în clipa aceea, l-am văzut pe Henric prinzând un colier la gâtul lui Madge Shelton, care roşise.
— O mică amintire, i-a spus el lui Anne. Un mic pariu câştigat de fata asta isteaţă. Bună seara, soţia mea.
— Bună seara şi ţie, soţul meu, a zis Anne printre dinţi.
Henric s-a uitat pe lângă ea şi m-a văzut.
— O, Mary! a exclamat strălucind de încântare. Frumoasa lady Carey a revenit printre noi.
I-am făcut o reverenţă şi l-am privit în ochi.
— Lady Stafford, vă rog, Maiestate. M-am recăsătorit.
Scurta sa încuviinţare din cap mi-a dovedit că-şi amintea – şi-şi amintea totodată zarva făcută de soţia sa, peste capul lui, când mă alungase de la curte. Văzând că zâmbetul nu-i pierea de pe buze şi că privirea caldă îi stăruia asupra feţei mele, mi-am dat seama ce vrăjitoare afurisită era sora mea. Ceruse şi obţinuse de una singură exilul meu; nu fusese câtuşi de puţin voinţa regelui. El m-ar fi iertat pe dată. Dacă Anne n-ar fi avut nevoie de mine ca s-o ajut să-şi ascundă sarcina, m-ar fi lăsat pe vecie la mica mea fermă.
— Şi aveţi un copil? m-a întrebat el.
Nu s-a putut abţine să nu se uite repede, peste capul meu, la Anne, privind de la fata Boleyn cea rodnică la cea stearpă.
— O fată, Maiestate, am răspuns, mulţumind lui Dumnezeu că nu era băiat.
— William e un bărbat norocos.
I-am zâmbit cu un aer familiar.
— Aşa îi spun şi eu.
Henric a râs şi a întins mâna ca să mă tragă mai aproape.
— El nu-i aici? m-a întrebat, uitându-se la gentilomii din suita sa.

— Nu a fost poftit... am început.

A înțeles pe dată ce voiam să spun și s-a întors spre soția lui.

— De ce nu a fost chemat sir William înapoi la curte împreună cu soția lui?

Anne nu s-a lăsat intimidată.

— Desigur că a fost chemat. I-am invitat pe amândoi să se întoarcă imediat ce draga mea soră își primește binecuvântarea în biserică.

Nu puteam decât s-o admir pentru minciuna sfruntată. N-aveam altceva mai bun de făcut decât să accept minciuna și s-o folosesc cum puteam mai bine.

— Dacă Maiestatea Voastră dorește, va veni și el mâine. Și, dacă mi se îngăduie, va fi adusă și fiica mea.

— Curtea nu e locul potrivit pentru un bebeluș, a zis Anne sec.

Henric s-a răstit îndată la ea.

— Cu atât mai rău! Și cu atât mai rău să aud asta din gura soției mele. Curtea e cel mai potrivit loc pentru un bebeluș – după cum credeam că știi, tocmai tu, dintre toți.

— Mă gândeam la sănătatea copilului, milord, a spus Anne rece. Mă gândeam că ar trebui să crească la țară.

— Asta poate să hotărască mama ei, a zis Henric cu generozitate.

I-am aruncat un zâmbet dulce ca mierea și am profitat imediat de șansa oferită.

— Într-adevăr, cu voia Maiestății Voastre, aș vrea să-mi duc micuța la țară, la Hever, vara asta. Va putea face cunoștință cu ceilalți copii ai mei.

— Cu fiul *meu* Henry, mi-a amintit Anne.

Am ridicat spre Henric o privire fermecătoare.

— De ce nu? a spus el. Cum dorești, lady Stafford.

Mi-a oferit brațul, iar eu i-am făcut o reverență și mi-am strecurat mâna pe sub cotul lui. L-am privit ca și cum ar fi fost și acum cel mai chipeș prinț din Europa, nu bărbatul gras și chel în care se transformase. Linia fermă a maxilarului i se îngroșase. În creștet, părul era subțire și rar. Gura ca un boboc de trandafir, care fusese atât de apetisantă când era tânăr, căpătase un aer bosumflat, răsfățat, și ochii jucăuși erau aproape ascunși de grăsimea pleoapelor și de

obrajii puhavi. Arăta ca un bărbat răzgâiat şi totodată nefericit. Un bărbat ca un copil bosumflat.

I-am zâmbit radios, am dat capul pe spate ca să-l privesc, am râs la remarcile lui şi l-am făcut să râdă cu istorisirile mele despre bătutul untului şi făcutul brânzei, până când am ajuns la masa principală, apoi el s-a dus să-şi ocupe tronul de rege al Angliei, iar eu m-am dus să mă aşez la masa doamnelor de companie.

Cina a durat multă vreme – curtea ajunsese la un exces de mâncare şi băutură. Erau douăzeci de feluri preparate din carne: vânat şi animale domestice, păsări şi peşte. Erau cincisprezece budinci diferite. Îl priveam pe Henric gustând câte puţin din toate şi poruncind mereu să se aducă alte feluri. Anne şedea lângă el cu chipul ca de gheaţă, abia atingându-se de mâncare, aruncând mereu priviri într-o parte şi într-alta, de parcă ar fi vrut să vadă de unde o pândea primejdia.

După ce au fost luate farfuriile, într-un târziu, a urmat o piesă-mască, apoi curtea s-a pus pe dansat serios. Supravegheam cu atenţie uşa laterală aflată la stânga căminului, chiar şi atunci când îmi luam locul într-un cerc de dansatori, chiar şi în timp ce flirtam cu vechii prieteni de la curte. După miezul nopţii, atenţia mi-a fost răsplătită: uşa s-a deschis şi soţul meu, William, a intrat în sală, căutându-mă din priviri.

Lumânările începuseră să scadă şi erau atât de mulţi oameni care dansau şi umblau de colo-colo, încât n-a fost văzut. M-am scuzat de la dans şi m-am îndreptat spre el; m-a tras într-o firidă ascunsă de o draperie.

— Iubirea mea! mi-a spus luându-mă în braţe. Parcă a trecut o viaţă.

— La fel simt şi eu. Fetiţa e bine? V-aţi instalat?

— Când am plecat, şi ea, şi doica dormeau buştean. Am găsit nişte odăi bune pentru ele şi pentru noi, de îndată ce poţi pleca de la curte.

— Eu m-am descurcat chiar mai bine, i-am spus încântată. Regele s-a bucurat să mă vadă şi a întrebat de tine. Mâine eşti aşteptat la curte. Putem fi împreună aici. Şi a spus că o putem duce pe micuţa Anne la Hever pe durata verii.

— A cerut Anne asta pentru tine?

Am clătinat din cap.

— Anne e cea căreia trebuie să-i mulţumesc pentru exil. Nu m-ar fi lăsat nici măcar să-mi văd copiii dacă nu i-aş fi cerut-o regelui.

William a fluierat încet.

— Probabil că i-ai mulţumit din inimă pentru asta!

Am clătinat iarăşi din cap.

— N-are nici un rost să mă plâng de ceva care-i stă pur şi simplu în fire.

— Şi ea ce face?

— E acră, am spus foarte încet. Bolnavă. Şi tristă.

Vara anului 1535

În seara aceea George şi cu mine am stat cu Anne în odaia ei în timp ce se pregătea de culcare. Regele spusese că va dormi cu ea în noaptea aceea, aşa că s-a îmbăiat şi m-a rugat să-i perii părul.

— Sper că ai grijă să se poarte atent, nu-i aşa? am întrebat-o cu teamă. E păcat că se culcă totuşi cu tine.

George, întins pe patul ei, cu cizmele pe cuvertura fină, a râs scurt. Ea a întors capul.

— Nu mă pândeşte nici un pericol de dragoste pătimaşă.

— Ce vrei să spui?

— În unele nopţi nu poate s-o facă. În unele nopţi nu i se întăreşte deloc. E dezgustător! Trebuie să zac sub el, în vreme ce se agită, năduşeşte şi icneşte. Şi pe urmă se înfurie, se înfurie pe mine! De parcă eu aş avea vreo vină.

— E din cauza băuturii? am întrebat-o.

Anne a ridicat din umeri.

— Doar îl ştii pe rege. În fiecare zi e pe jumătate beat la vremea serii.

— Dacă-i spui că eşti grea...

— Va trebui să-i spun în iunie, nu? a zis ea. Imediat ce pruncul se va mişca, îi voi spune. Va anula procesiunea curţii şi vom putea rămâne cu toţii la Hampton Court. George va trebui să se plimbe călare împreună cu el, să vâneze şi s-o ţină la distanţă pe Jane aia, cu faţa ei ca luna.

— Nici arhanghelul Gabriel n-ar fi în stare să ţină femeile departe de el! a zis George cu nepăsare. Ai stabilit un model, Anne, şi vei ajunge să-l regreţi. Îl ţin toate la distanţă de un braţ şi-i promit cerul şi pământul. Era mai uşor când se

purtau toate ca frumoasa Mary, aici de față – acceptau o mică tăvăleală și primeau în schimb vreo două conace.

— Cred că tu te-ai ales cu conacele, am spus cu asprime. Și tata. Și William Carey. Din câte mi-amintesc, eu m-am ales doar cu o pereche de mănuși brodate și cu un colier de perle.

— Și cu o corabie botezată cu numele tău și cu un cal, a intervenit Anne invidioasă cu memoria ei fidelă. Și nenumărate rochii și cu un pat nou.

George a râs.

— Anne, ții un inventar atât de amănunțit de parcă ai fi valet al casei!

A întins mâna și a tras-o pe pat, cu capul pe pernă, lângă el. I-am privit – intimi ca doi gemeni, întinși alături pe marele pat al Angliei.

— Eu plec, am spus scurt.

— Fugi la sir Nimeni! mi-a aruncat Anne peste umăr.

Apoi a tras perdelele cu broderii bogate ale patului, ca să fie feriți de privirea mea.

William mă aștepta în grădină, privind spre fluviu, întunecat la față.

— Ce s-a întâmplat?

— L-a arestat pe Fisher, a spus el. Nu credeam că va îndrăzni.

— Episcopul Fisher?

— Credeam că episcopul are parte de o viață vrăjită. Henric l-a îndrăgit totdeauna și se părea că avea voie s-o apere pe regina Caterina și să scape neatins. Loialitatea lui față de ea a fost neclintită. Caterina îl va plânge.

— Dar nu i se va întâmpla altceva în afară de faptul că va fi ținut în Turn vreo săptămână, nu-i așa? Iar apoi va fi iertat sau ce se va petrece cu el?

— Depinde ce i se va cere. Sunt sigur că nu va depune jurământul de succesiune. Nu poate spune că Elisabeta e moștenitoare în locul Mariei, a scris o duzină de cărți și a ținut un milion de predici în apărarea căsătoriei lor, n-o poate dezmoșteni pe fiica ei!

— Înseamnă că va rămâne acolo.

— Cred că da, a întărit William.

M-am apropiat mai mult și i-am pus mâna pe braț.

— De ce eşti aşa de îngrijorat? Va avea cărțile și lucrurile sale, prietenii îl vor vizita. Va fi eliberat la sfârşitul verii.

William s-a întors cu spatele spre fluviu şi mi-a luat mâinile într-ale sale.

— Eram de față când Henric a poruncit să fie trimis în Turn. Asculta liturghia şi-şi făcea treburile. Gândeşte-te, Mary: asculta liturghia când a poruncit ca un episcop să fie închis în Turn.

— Și-a făcut mereu treburile ascultând liturghia. Asta nu înseamnă nimic.

Nu voiam să recunosc câtă dreptate avea soțul meu.

— Acestea sunt legile lui Henric, a spus el ţinându-mi mâinile fără să-mi dea drumul. Jurământul de succesiune, apoi legea supremației şi legea trădării. Nu sunt legile împământenite. Sunt legile lui Henric, care întind o capcană menită să-i prindă pe toţi duşmanii lui, iar Fisher şi More au căzut în ea.

— Doar nu-i va decapita, am spus îngăduitoare. Zău aşa, William! Unul dintre ei e cel mai respectat om al Bisericii din toată țara, iar celălalt a fost lord cancelar. Nu va îndrăzni să-i decapiteze.

— Dacă îndrăzneşte să-i judece pentru trădare, nici unul din noi nu se mai află în siguranță.

— De ce? am întrebat, dându-mi seama că vorbeam în şoaptă, la fel ca şi el.

— Pentru că astfel va înțelege că Papa nu-şi apără supuşii. Că bărbaţii şi femeile Angliei nu se ridică împotriva tiraniei. Că nimeni nu e îndeajuns de bine văzut sau nu are legături îndeajuns de înalte ca să nu poată fi arestat după legea cea nouă concepută de el. Cât timp crezi că va mai rămâne liberă regina Caterina după întemnițarea sfetnicului ei?

Mi-am retras mâinile din ale lui.

— Nu vreau să ascult aşa ceva. Asta înseamnă să ne temem de umbre. Bunicul meu Howard a fost închis în turn pentru trădare şi a ieşit de-acolo zâmbind. Henric nu-l va executa pe Thomas More, ține foarte mult la el! Poate că acum sunt în conflict, însă More i-a fost cel mai bun prieten şi cea mai mare bucurie.

— Dar unchiul tău Buckingham?

— Asta a fost altceva. Era vinovat.

Soţul meu mi-a dat drumul şi s-a întors iarăşi cu faţa spre fluviu, spunând doar:

— Vom vedea. Să dea Dumnezeu ca tu să ai dreptate şi eu să mă înşel.

Rugăciunile noastre au rămas fără răspuns. Henric a făcut lucrul pe care, îmi închipuiam eu, nu se va gândi niciodată să-l facă. I-a trimis pe episcopul Fisher şi pe sir Thomas More în faţa tribunalului pentru afirmaţia că regina Caterina fusese cu adevărat căsătorită cu el. I-a lăsat să-şi rişte viaţa declarând că el nu era conducătorul Bisericii, că nu era un papă englez. Şi cei doi, oameni fără cea mai mică pată pe conştiinţă, doi dintre cei mai buni oameni din Anglia, au urcat pe eşafod şi şi-au pus capetele pe butuc, de parcă ar fi fost cei mai infami trădători.

Zilele din iunie, când au murit Fisher şi apoi More, au fost zile foarte tăcute la curte. Toţi simţeau că lumea devenise mai primejdioasă. Dacă episcopul Fisher putea fi decapitat, dacă Thomas More putea fi târât la eşafod, cine se mai putea considera în siguranţă?

George şi cu mine aşteptam tot mai nerăbdători ca pruncul lui Anne să mişte în pântec, astfel încât ea să-i poată spune regelui că era grea, dar am ajuns la jumătatea lui iunie şi tot nu se întâmplase nimic.

— Se poate să fi socotit greşit? am întrebat-o.

— Cât de mari sunt şansele? a zis. Nu e ăsta singurul lucru la care mă gândesc?

— Se poate să se mişte atât de încet, încât să nu simţi?

— Tu să-mi spui. Tu eşti scroafa care e mereu cu burta la gură. Se poate?

— Nu ştiu.

— Ba da, ştii.

Gura ei mică avea buzele strânse într-o linie subţire şi amară.

— Ştim amândouă. Ştim ce s-a întâmplat. A murit înăuntru. Au trecut de-acum cinci luni şi nu sunt mai mare decât la trei. A murit în pântecul meu.

Am privit-o îngrozită.

— Trebuie să te vadă un doctor!

Anne a pocnit din degete sub nasul meu.

— Mai degrabă accept să mă vadă însuşi diavolul! Dacă Henric află că port în pântec un prunc mort, nu se mai apropie de mine niciodată.

— O să te îmbolnăvească! am prevenit-o.

A râs – un râs strident şi amar.

— O să mă omoare oricum, într-un fel sau altul. Căci, dacă scap o vorbă cum că e al doilea prunc pe care nu l-am putut purta până la capăt, voi fi dată la o parte şi ruinată. Ce să fac?

— Mă duc chiar eu la o moaşă şi o întreb dacă poţi lua ceva ca să scapi de el.

— Ai face bine să te asiguri că nu ştie că-i pentru mine, a zis Anne sec. O vorbă dacă se află despre povestea asta, Mary, sunt pierdută.

— Ştiu, am spus posomorâtă. Îl iau pe George cu mine ca să mă ajute.

În seara aceea, înainte de cină, am pornit amândoi pe fluviu în jos. Ne ducea un barcagiu – nu voiam să mergem cu marea barcă a familiei. George cunoştea o baie publică pentru femei uşoare. În apropierea ei locuia o femeie despre care se spunea că ştie să facă farmece, să oprească o sarcină, să blesteme o cireadă de vaci sau să facă păstrăvul de râu să muşte. Geamurile imense ale băii dădeau spre apă; în fiecare fereastră era aşezată o lumânare, iar femeile stăteau pe jumătate despuiate în jurul ei, ca să poată fi văzute dinspre fluviu. George şi-a înfundat pălăria pe ochi, iar eu mi-am tras mai bine gluga mantiei. Barca s-a oprit lângă micul debarcader; nu le-am luat în seamă pe fetele care se aplecau pe ferestrele de deasupra noastră şi gângureau la George.

— Aşteaptă aici, i-a poruncit el barcagiului.

Am urcat treptele ude şi alunecoase. M-a luat de braţ şi m-a călăuzit pe pavajul murdar al străzii, până la casa din colţ. A bătut la uşă, iar când aceasta s-a deschis fără zgomot, s-a tras înapoi şi m-a lăsat să intru singură. Am şovăit în prag, scrutând întunericul cu privirea.

— Du-te, mi-a spus George.

Un brânci neaşteptat în şale m-a prevenit că n-avea dispoziţia necesară pentru întârzieri.

— Hai, du-te! Trebuie să-i facem rost de leacul ăla.

Am încuviinţat şi am intrat. M-am trezit într-o odaie mică, plină de fum de la focul leneş ce ardea în cămin, întreţinut doar cu nişte resturi de lemn aduse de apă. Singurele mobile erau o masă mică din lemn şi două scaune. La masă şedea femeia: o bătrână adusă de spate şi încărunţită, cu un chip atotştiutor brăzdat de riduri şi nişte ochi de un albastru intens care vedeau totul. Surâsul pe care mi l-a aruncat i-a scos la iveală dinţii înnegriţi.

— O doamnă de la curte, a remarcat ea, cercetându-mi mantia şi rochia bogată ce se întrezărea vag prin deschizătura acesteia.

Am pus pe masă un ban de argint, spunând sec:

— Asta e pentru tăcerea ta.

Femeia a râs.

— N-o să-ţi fiu de prea mare ajutor dacă tac.

— Am nevoie de ajutor.

— Vrei să faci pe cineva să te iubească? Vrei moartea cuiva?

Privirea ei luminoasă m-a cercetat cu aerul că voia să ştie totul despre mine. A zâmbit iarăşi larg.

— Nici una, nici cealaltă, am răspuns.

— Atunci necazuri cu un prunc.

Am tras un scaun spre mine şi m-am aşezat, gândindu-mă la împărţirea simplă a lumii: dragoste, moarte şi naşterea copiilor.

— Nu am venit pentru mine, ci pentru prietena mea.

A chicotit încântată.

— Parcă nu aşa e întotdeauna!

— A rămas grea, dar acum e în luna a cincea şi pruncul nu creşte şi nu mişcă.

Bătrâna a arătat pe dată un viu interes.

— Ea ce spune?

— Crede că e mort.

— Se face mai voinică?

— Nu. Nu-i mai mare decât era acum două luni.

— Are greţuri dimineaţa, o dor sânii?

— Acum nu.

Femeia a dat din cap.

— A sângerat?

— Nu.

— S-ar zice că pruncul e mort. Ar fi bine să mă duci la ea ca să mă conving.

— Asta nu se poate. E foarte bine păzită.

A râs scurt.

— Nu ți-ar veni să crezi în ce case am pus piciorul!

— Nu se poate s-o vezi.

— Atunci n-avem altă alegere decât să riscăm. Pot să-ți dau o băutură; o s-o facă să-i fie grozav de rău și pruncul o să iasă.

Am încuviințat nerăbdătoare, însă femeia a ridicat mâna.

— Și dacă prietena ta s-a înșelat? Dacă are în pântec un prunc viu? Care doar se odihnește o vreme? Stă potolit?

M-am uitat nedumerită la ea.

— Dacă-i așa, ce se întâmplă?

— Îl omori, a spus ea simplu. Și asta ne face pe toate trei să devenim niște criminale – pe tine, pe ea și pe mine. Poți trăi cu așa ceva?

Am clătinat încet din cap.

— Dumnezeule, nu! am spus gândindu-mă la ce s-ar întâmpla cu mine și cu ai mei dacă ar afla cineva că i-am dat reginei o licoare ca s-o fac să avorteze un prinț.

M-am ridicat și m-am îndepărtat de masă, vrând să privesc pe fereastră fluviul cenușiu și rece. Am invocat în minte imaginea lui Anne așa cum o văzusem la începutul acestei sarcini – fața mai plină de culoare și sânii umflați –, apoi așa cum era acum: palidă, sleită de puteri, uscată parcă.

— Dă-mi băutura. Poate să hotărască ea dacă s-o ia sau nu.

Femeia s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat, cu un pas legănat, spre fundul odăii.

— Te costă trei șilingi.

N-am făcut nici un comentariu despre prețul absurd de mare, ci doar am pus în tăcere monedele de argint pe masa unsuroasă. Ea le-a înșfăcat rapid și, pe neașteptate, a spus:

— Nu de băutură ar trebui să te temi, ci de tăiș.

Am simțit un fior rece, ca și cum pâcla cenușie de pe apă mi-ar fi urcat încet pe șira spinării, pe sub veșminte.

— Ce vrei să spui?

Femeia a scuturat din cap, de parcă ar fi ațipit o clipă.

— Eu? Nimic. Dacă vorbele mele înseamnă ceva pentru tine, chibzuieşte bine la ele. Dacă nu înseamnă nimic, nu înseamnă nimic. Dă-le uitării.

Am aşteptat o clipă, în caz că ar fi vrut să adauge ceva, dar văzând că tace, am deschis uşa şi m-am strecurat afară din odaie.

George mă aştepta, cu braţele încrucişate la piept. Mi-a oferit braţul în tăcere şi am coborât grăbiţi treptele verzi şi aluno-coase până la barca legănată uşor de apă. Am făcut drumul de întoarcere fără să vorbim, uitându-ne la barcagiul care vâslea împotriva curentului. După ce am coborât pe debar-caderul de la palat, i-am spus cu gravitate lui George:

— Trebuie să ştii două lucruri: unu, că dacă pruncul nu e mort, băutura îl va ucide şi-l vom avea pe conştiinţă.

— Există vreun mod de-a afla dacă e băiat înainte s-o bea?

Mi-a venit să-l înjur pentru că nu se gândea decât la unul şi acelaşi lucru.

— Nimeni nu poate afla asta.

El a dat din cap.

— Şi celălalt lucru?

— Celălalt lucru pe care mi l-a spus femeia a fost că nu de băutură trebuie să ne temem, ci de tăiş.

— Ce fel de tăiş?

— N-a zis.

— De sabie? De brici de ras? De securea călăului?

Am ridicat din umeri.

— Suntem din familia Boleyn, a spus George simplu. Când îţi petreci viaţa în umbra tronului, te temi mereu de tăiş. Hai să trecem întâi de seara asta. Să-i dăm băutura şi să vedem ce se întâmplă.

Anne a mers la cină ca o regină: cu capul sus şi cu zâmbetul pe buze, chiar dacă palidă şi trasă la faţă. S-a aşezat lângă Henric pe jilţul ei, doar cu o idee mai puţin măreţ ca al lui, şi a sporovăit cu el, l-a măgulit şi l-a vrăjit aşa cum era în stare s-o facă chiar şi acum. Ori de câte ori se oprea, fie şi pentru o clipă, din râul de vorbe spirituale, ochii lui începeau să rătăcească prin încăpere şi se opreau asupra doamnelor de companie, aşezate la masa lor, uitându-se poate la Madgo

Shelton, poate la Jane Seymour, ba o dată mi-a zâmbit și mie, cald, meditativ. Anne se prefăcea că nu vede nimic; îl asalta cu întrebări despre vânătoarea la care fusese, îi lăuda sănătatea. Alegea cele mai bune bucăți din felurile de pe masa regală și le așeza pe farfuria lui deja încărcată. Era întru totul Anne, cu fiecare rotire a capului și fiecare privire fugară și provocatoare aruncată pe sub gene, dar farmecul ei hotărât avea ceva ce-mi amintea de femeia care șezuse pe acel jilț înaintea ei și care încercase să nu observe că atenția soțului ei se îndrepta în altă parte.

După cină, regele a spus că avea niște treburi de făcut; știam toți că avea să tragă o beție pe cinste cu prietenii săi cei mai apropiați.

— Aș face bine să mă duc cu el, a zis George. Tu ai grijă să ia doctoria și stai cu ea, bine?

— Am să dorm în odaia ei în seara asta. Femeia spunea că o s-o facă să-i fie cumplit de rău.

El a încuviințat, a strâns din buze, s-a întors și a pornit-o pe urmele regelui.

Anne le-a spus doamnelor ei că o durea capul și că voia să se culce devreme. Le-am lăsat în sala de primire, cosând cămăși pentru săraci. Când le-am urat noapte bună lucrau cu mare hărnicie, dar știam că, după ce aveam să închidem ușa în urma noastră, avea să urmeze obișnuitul noian de bârfe fără sfârșit.

Anne s-a îmbrăcat în cămașă de noapte și mi-a întins pieptănul pentru păduchi, spunându-mi fără pic de politețe:

— Ai putea foarte bine să faci ceva util cât așteptăm.

Am pus sticluța pe masă.

— Toarnă-mi.

Flaconul de culoare închisă, cu dop din sticlă avea ceva care-mi stârnea repulsia.

— Nu. Trebuie să fie fapta ta și numai a ta.

Anne a ridicat din umeri ca un jucător care mărește miza, deși are buzunarele goale și a turnat băutura într-un pocal din aur. L-a ridicat spre mine într-un toast batjocoritor, a dat capul pe spate și a băut licoarea. I-am văzut gâtul încordându-se când s-a forțat să înghită cele trei guri mari de lichid. A trântit apoi pocalul pe masă și mi-a zâmbit – un zâmbet sălbatic și sfidător.

— Gata. Să dea Domnul să lucreze uşor.

Ne-am pus pe aşteptat; am pieptănat-o, iar ceva mai târziu, Anne a spus:

— Am face bine să ne culcăm. Nu se întâmplă nimic.

Ne-am ghemuit în pat, aşa cum făceam pe vremuri, când dormeam împreună, şi ne-am trezit la scurt timp după ce s-a luminat de ziuă. Anne nu simţea nici o durere.

— N-a mers, a zis ea.

Nutream o mică speranţă prostească: aceea că pruncul se luptase, că era un prunc viu – poate mic, poate fragil, dar care se luptase şi rămăsese în viaţă, în ciuda otrăvii.

— Mă duc în patul meu, dacă n-ai nevoie de mine, am spus.

— A, da! Fugi la sir Nimeni şi trage o tăvăleală năduşită, de ce nu?

N-am răspuns imediat. Cunoşteam bine acea nuanţă de invidie din vocea surorii mele; pentru mine, era cea mai dulce muzică.

— Dar tu eşti regină.

— Da. Iar tu eşti lady Nimeni.

— Asta a fost alegerea mea, am spus zâmbind şi am ieşit din odaie înainte ca ea să poată avea ultima replică.

Nu s-a întâmplat nimic toată ziua. George şi cu mine am vegheat-o pe Anne de parcă ar fi fost copilul nostru, dar, cu toate că era palidă şi se plângea de arşiţa soarelui puternic de iunie, nu s-a întâmplat nimic. Regele şi-a petrecut dimineaţa cu treburi, primind solicitanţi care se grăbeau să-l prindă înainte să plece curtea în procesiune.

— Cum e? am întrebat-o pe Anne în timp ce se îmbrăca pentru cină.

— Nimic. Mâine va trebui să te duci iar la ea.

Pe la miezul nopţii, am băgat-o pe Anne în pat şi apoi m-am dus în odăile mele. William moţăia când am intrat, dar, văzându-mă, s-a dat jos din pat şi mi-a desfăcut şireturile, tot atât de duios şi de priceput ca o cameristă de nădejde. Am râs de expresia concentrată cu care mi-a desfăcut fusta în talie şi apoi a lărgit-o ca s-o pot scoate de pe mine, iar când a început să-mi masese cutele adânci lăsate în piele de balenele corsetului, am oftat de plăcere.

— E mai bine? m-a întrebat.

— Întotdeauna e mai bine când sunt cu tine, am răspuns simplu.

M-a luat de mână şi m-a dus în pat. Mi-am scos juponul şi m-am strecurat între cearşafurile calde. Trupul lui fierbinte, uscat, familiar m-a înlănţuit pe dată, m-a învăluit, mirosul lui m-a ameţit, atingerea piciorului său gol, furişat între coapsele mele m-a aţâţat, pieptul lui cald, lipit de sânii mei rotunzi m-a făcut să surâd de plăcere, iar sărutul lui mi-a desfăcut buzele.

Pe la două dimineaţa, când afară era încă beznă, ne-a trezit cea mai uşoară zgârietură la uşă. William a sărit din pat într-o clipă, cu pumnalul în mână.

— Cine-i acolo?

— George. Am nevoie de Mary.

William a înjurat încet, şi-a aruncat o mantie pe umeri, mi-a întins cămaşa de noapte şi a deschis uşa.

— E vorba de regină? a întrebat el.

George a clătinat din cap. Nu suporta să dezvăluie altui bărbat tainele noastre de familie. S-a uitat pe lângă William, spre mine.

— Vino, Mary.

William s-a retras din faţa uşii, ţinându-şi în frâu mânia pricinuită de faptul că fratele meu îmi poruncea să ies chiar din patul conjugal. Mi-am tras cămaşa de noapte pe mine şi am întins mâna după veşminte.

— N-avem vreme! mi-a strigat George mânios. Vino.

— Nu iese pe jumătate dezbrăcată din odaia asta, a spus sec William.

Preţ de o clipă, George s-a oprit să cerceteze expresia belicoasă de pe faţa soţului meu, apoi a zâmbit cu zâmbetul lui fermecător de Boleyn şi a spus cu blândeţe:

— Mary are treabă de făcut. Sunt chestiuni de familie, William. Las-o să plece. Mă îngrijesc eu să nu păţească nimic. Dar trebuie să vină acum.

William şi-a scos mantia care-i acoperea umerii goi, m-a înfăşurat în ea şi m-a sărutat repede pe frunte, în treacăt. George m-a înşfăcat de mână şi m-a tras după el, în fugă, spre odaia de culcare a lui Anne.

Stătea pe podea în faţa focului, cu braţele în jurul trupului, de parcă s-ar fi îmbrăţişat singură. Pe jos, lângă ea, se afla o

bocceluţă de pânză pătată de sânge. Când am deschis uşa, a ridicat privirea printre şuviţele de păr care-i acopereau faţa, apoi a întors iarăşi capul, ca şi cum n-ar fi avut nimic de spus.

— Anne? am şoptit.

Am traversat odaia şi m-am aşezat lângă ea. I-am cuprins şovăielnic umerii ţepeni cu braţul. Ea nici nu s-a sprijinit de mine, ca s-o alin, nici nu m-a respins. Era tot atât de rigidă ca un butuc. M-am uitat la tragicul pacheţel.

— Acela a fost pruncul tău?

— S-a întâmplat aproape fără durere, a spus ea printre dinţi. Şi atât de rapid, că totul s-a terminat în câteva clipe. Am simţit o răscolire în burtă, de parcă aş fi avut nevoie să mă uşurez, m-am ridicat din pat să mă duc la oală şi în câteva clipe s-a terminat totul. Era mort. N-a curs sânge aproape deloc. Cred că era mort de luni de zile. A fost o pierdere de vreme. Toată povestea. O pierdere de vreme.

M-am întors spre George.

— Trebuie să te descotoroseşti de el.

El părea îngrozit.

— Cum?

— Îngroapă-l. Scapă cumva de el. Nu se poate ca asta să se fi întâmplat. Toată povestea asta nu trebuie să se fi întâmplat.

Anne şi-a strecurat în păr degetele albe, împodobite cu inele şi a început să tragă de el.

— Da, a zis ea cu voce goală. Nu s-a întâmplat. La fel ca data trecută. La fel ca data viitoare. Nimic nu se întâmplă, niciodată.

George s-a dus să ridice bocceaua, dar s-a oprit. Nu se simţea în stare s-o atingă.

— Am să iau o mantie.

I-am făcut semn spre unul dintre cuferele cu veşminte înşirate de-a lungul pereţilor. L-a deschis. Mirosul plăcut, de levănţică şi pelin, a umplut odaia. George a scos o mantie de culoare închisă.

— Nu aceea! s-a răstit Anne. Are garnitură de hermină adevărată.

Absurditatea cuvintelor ei l-a făcut să tresară, dar a scos altă mantie şi a aruncat-o peste mica formă de pe jos. Era atât de minusculă, încât parcă n-ar fi existat, nici chiar după ce George a învelit-o în mantie şi-a îndesat-o sub braţ.

— Nu ştiu unde să sap, mi-a spus încet, supraveghind-o în acelaşi timp pe Anne.

Ea continua să se tragă de păr, ca şi cum ar fi vrut să simtă durere.

— Du-te şi întreabă-l pe William, i-am zis, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru bărbatul meu, care avea să ne salveze pe toţi trei din situaţia cumplită în care ne aflam. Te ajută el.

Anne a scos un geamăt slab de durere.

— Nu trebuie să ştie nimeni!

I-am făcut semn lui George.

— Du-te!

El a ieşit din odaie. Bocceluţa de sub braţul lui era atât de mică, încât ar fi putut să conţină o carte, înfăşurată în pelerină ca să fie apărată de umezeală.

De îndată ce uşa s-a închis, m-am întors la Anne. Aşternutul era pătat, aşa că l-am tras de pe pat şi am scos şi cămaşa de noapte de pe ea. Le-am sfâşiat şi m-am apucat să le ard în cămin. Am tras pe ea o cămaşă curată şi am încurajat-o să se urce din nou în pat şi să se bage sub pături. Era albă ca o moartă şi clănţănea tare din dinţi, micuţă, împuţinată sub păturile groase, parcă înăbuşită de baldachinul cu broderie bogată şi de perdelele patului mare, cu patru stâlpi.

— Îţi aduc nişte vin cald.

În sala de primire era un urcior cu vin; l-am dus în odaia ei şi am pus în el vătraiul încins. Am adăugat şi puţin brandy, ca măsură de prevedere, apoi am turnat totul în pocalul ei de aur. I-am sprijinit umerii şi am ajutat-o să bea. S-a oprit din tremurat, dar a rămas la fel de palidă ca moartea.

— Dormi. Rămân cu tine în noaptea asta.

Am ridicat păturile şi m-am strecurat lângă ea, cuprinzând-o în braţe ca să-i fie cald. Trupul ei uşor, cu pântecul din nou plat, era tot atât de mic ca al unui copil. Am simţit cum pânza cămăşii mele de noapte devine tot mai udă pe umăr şi mi-am dat seama că plângea în tăcere, lacrimile revărsându-se pe sub pleoapele ei închise.

— Dormi, am spus din nou, neajutorată. În noaptea asta nu mai putem face nimic. Dormi, Anne.

Ea n-a deschis ochii, ci doar a şoptit:

— Voi dormi. Şi mă voi ruga la Dumnezeu să nu mă mai trezesc.

Fireşte că s-a trezit dimineaţă. S-a trezit, a cerut să i se pregătească baia şi a pus să i se umple albia cu apă insuportabil de fierbinte, de parcă ar fi vrut să opărească durerea din mintea şi din trupul ei şi, astfel, să scape de ea. Stând în picioare în albie, s-a frecat zdravăn pe tot corpul, apoi s-a cufundat în clăbuci şi le-a poruncit servitoarelor să mai aducă un urcior cu apă fierbinte şi apoi încă unul. Regele i-a trimis vorbă că va merge la liturghia de dimineaţă, iar Anne i-a răspuns că-l va vedea la micul dejun şi că va asculta liturghia în odaia de culcare. M-a rugat să aduc săpunul şi o bucată de pânză aspră de in şi să-i frec spatele până se înroşeşte. Şi-a spălat părul şi l-a legat în creştet cât a stat la înmuiat în apa clocotită. Pielea i se făcuse roşie ca racul, căci ceruse încă un urcior cu apă fierbinte. Apoi a poruncit să i se aducă nişte cearşafuri calde, în care să se înfăşoare la ieşirea din baie.

S-a aşezat în faţa focului să se usuce şi a pus să i se scoată cele mai bune rochii, ca să se hotărască ce va purta în ziua aceea şi ce va lua cu ea în procesiunea curţii. Am rămas în fundul odăii, privind-o şi întrebându-mă ce însemna acel cumplit botez în apă clocotită, ce-i spunea această paradă a bogăţiei. A fost îmbrăcată şi şi-a strâns tare şireturile, aşa încât corsajul să-i transforme sânii în două rotunjimi dureros de ademenitoare acolo unde rochia lăsa să i se vadă pielea albă. Părul negru, lucios era dezvelit de boneta dată pe spate, degetele lungi erau încărcate cu inele, la gât purta colierul ei preferat de perle, cu B-ul de aur, de la Boleyn; înainte de-a ieşi din odaie s-a oprit să se privească în oglindă şi să-i ofere propriei imagini reflectate acel mic surâs atotştiutor şi seducător.

— Acum te simţi mai bine? am întrebat-o, ieşind în sfârşit din ungherul meu.

Rotirea ei bruscă a făcut mătasea bogată a rochiei să fluture şi diamantele incrustate să sclipească în lumina puternică.

— *Bien sûr!* De ce nu? De ce nu?

— Nu există absolut nici un motiv.

Mi-am dat seama că-mi doream să ies cu spatele din odaia ei, nu din respectul pe care-i plăcea lui Anne să-i fie arătat, ci din cauza sentimentului că toate astea erau prea mult pentru mine. Nu voiam să fiu cu Anne când era toată numai strălucire şi duritate. Când o vedeam aşa, tânjeam după

simplitatea şi blândeţea lui William şi după lumea în care lucrurile erau aşa cum păreau.

L-am găsit acolo unde mă aşteptam: la plimbare pe malul apei, ţinând-o pe fetiţa noastră în braţe.

— Am trimis doica să dejuneze, a zis el, dându-mi copilul.

Mi-am lipit faţa de creştetul capului ei şi am simţit micul puls bătând uşor lângă obrazul meu. Am tras în piept mirosul dulce de bebeluş, închizând ochii de plăcere. William mi-a cuprins mijlocul cu braţul şi m-a ţinut strâns.

M-am odihnit aşa câteva clipe, savurând atingerea lui, căldura fetiţei mele lipite de mine, savurând ţipetele pescăruşilor în aer şi căldura soarelui pe faţa mea, apoi am pornit încet, unul lângă altul, pe cărarea ce mergea de-a lungul apei.

— Cum se simte regina în dimineaţa asta?

— Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Şi aici se încheie totul.

El a dat din cap şi a spus şovăitor:

— Mă gândeam doar la un singur lucru. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar...

— Ce-i?

— Ce e în neregulă cu ea de nu poate purta un prunc?

— A avut-o pe Elisabeta.

— Şi de-atunci încoace?

M-am uitat la el printre pleoapele îngustate.

— La ce te gândeşti?

— Doar la ceea ce s-ar gândi oricine ar şti ceea ce ştiu eu.

— Şi la ce s-ar gândi oricine? am întrebat pe ton uşor tăios.

— Ştii bine la ce.

— Spune-mi tu.

El a chicotit stânjenit.

— Nu şi dacă te încrunţi aşa la mine, arăţi ca unchiul tău. Mă faci să-mi tremure nădragii pe mine.

Vorbele lui m-au făcut să râd şi am clătinat din cap.

— Bine, nu mă mai încrunt. Dar spune mai departe. La ce-ar gândi oricine? La ce te gândeşti şi încerci să treci sub tăcere?

— Lumea ar spune că un păcat îi apasă sufletul, vreo lucrătură cu diavolul sau vreo vrăjitorie, a zis el sec. Nu mă certa, Mary. Până şi tu ai spune asta. Mă gândeam că ar

putea să se spovedească sau să facă un pelerinaj sau să-şi spele cumva conştiinţa. Nu ştiu, de unde aş putea şti? Nici măcar nu *vreau* să ştiu. Dar trebuie să fi făcut ceva îngrozitor de greşit, nu?

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndepărtat încet. William m-a ajuns din urmă.

— Sunt sigur că te întrebi...

Am clătinat din cap şi am spus cu hotărâre:

— Niciodată! Nu ştiu nici măcar jumătate din lucrurile pe care le-a făcut ca să devină regină. N-am habar ce ar face ca să conceapă un fiu. Nu ştiu şi nu vreau să ştiu.

Am păşit câteva clipe în tăcere. William mi-a aruncat o privire.

— Dacă nu va avea ea însăşi un fiu, îl va păstra pe-al tău, a zis el, ştiind încotro mi se îndreptau gândurile.

Curtea urma să pornească în călătorie într-o săptămână, iar eu puteam să-mi vizitez copiii imediat ce plecau toţi ceilalţi. În emoţia şi haosul împachetatului şi al organizării procesiunii anuale, umblam ca un saltimbanc pe coji întregi de ouă, temându-mă să nu cumva să fac ceva care să stârnească furia reginei împotriva mea.

Norocul a fost de partea mea, Anne şi-a ţinut firea aprigă în frâu. William şi cu mine am făcut cu mâna suitei regale ce pornea spre sud, către cele mai înstărite oraşe şi către marile reşedinţe pe care le ofereau ţinuturile Sussex, Hampshire, Wiltshire şi Dorset. Anne era îmbrăcată sclipitor, în alb şi auriu, iar Henric, alături de ea, rămânea un rege măreţ, mai cu seamă pe un cal cu crupa lată. Anne îşi strunea iapa să meargă la fel de aproape de el ca întotdeauna, aşa cum călăriseră mereu în acele veri, cu doar doi-trei ani în urmă, când el era înnebunit după ea, iar ea îşi dădea seama că se afla la un pas de premiul dorit.

Se pricepea şi acum să-l facă să se întoarcă spre ea ca s-o asculte sau să-l facă să râdă. Se pricepea şi acum să meargă în fruntea curţii de parcă ar fi fost o fetişcană ieşită la o plimbare călare de plăcere, într-o zi de vară. Nimeni nu ştia cât o costa pe Anne să iasă călare, să strălucească pentru rege şi să le facă semn cu mâna oamenilor de pe marginea

drumului, care o priveau lung, cu o vie curiozitate, dar fără pic de dragoste. Nimeni n-avea să ştie vreodată.

William şi cu mine am rămas pe loc, făcând cu mâna, până când nu i-am mai văzut, apoi ne-am dus după doică şi după fetiţa noastră. De îndată ce ultima din sutele de căruţe care ieşeau din curtea grajdurilor avea s-o apuce pe West Road, noi aveam să pornim spre sud, către Kent, către Hever, ca să petrecem vara împreună cu copiii mei.

Plănuisem acel moment şi mă rugasem în genunchi pentru el în fiecare seară, timp de un an. Slavă Domnului că bârfa de la curte nu ajunsese atât de departe, până în Kent, astfel încât copiii mei să afle cu ce greutăţi ne confruntaserăm, ca familie. Li se îngăduise să primească scrisorile mele, în care le spuneam că mă căsătorisem cu William şi că aşteptam un copil. Li se spusese că născusem o fetiţă şi că, aşadar, aveau o surioară şi erau amândoi la fel de emoţionaţi ca şi mine, tânjind să mă vadă aşa cum tânjeam şi eu să-i văd.

Pierdeau vremea pe podul mobil când am intrat în parc. Catherine l-a tras pe Henry în picioare şi au rupt-o amândoi la fugă spre noi, ea cu poalele sumese ca să nu se împiedice în goană, el depăşind-o cu pasul lui mai iute. Am sărit de pe cal cu braţele larg deschise, iar ei s-au aruncat la pieptul meu, m-au prins de mijloc şi m-au îmbrăţişat strâns.

Crescuseră amândoi – îmi venea să plâng văzând cât de mult crescuseră în lipsa mea. Henry îmi ajungea până la umăr – avea să atingă înălţimea şi statura tatălui său. Catherine era aproape o tânără femeie, înaltă cât fratele ei şi graţioasă. Avea ochii căprui şi zâmbetul ştrengăresc al familiei Boleyn. Am împins-o uşurel cu un pas înapoi, ca s-o pot vedea. Trupul ei căpăta rotunjimi de femeie, iar privirea ei, când a întâlnit-o pe-a mea, era cea a unei tinere aflate pe pragul vieţii adulte : optimistă, încrezătoare.

— O, Catherine, vei fi o nouă frumuseţe Boleyn ! am spus.

Ea s-a împurpurat toată şi mi s-a cuibărit în braţe. William a coborât de pe cal, l-a îmbrăţişat pe Henry, apoi s-a întors spre Catherine.

— Mă simt de parcă ar fi cazul să-ţi sărut mâna !

Ea a râs şi i-a sărit în braţe.

— M-am bucurat atât de mult când am aflat că v-aţi căsătorit! a zis ea. Trebuie să-ţi spun tată de-acum?

— Da, a răspuns el cu tărie, de parcă n-ar fi existat niciodată o cât de mică îndoială în privinţa asta. Mai puţin atunci când îmi spui Sire.

Ea a chicotit.

— Şi fetiţa?

M-am dus la doică, urcată încă pe catârul ei, şi i-am luat copilul din braţe.

— Iat-o. Noua ta surioară.

Catherine a zâmbit dulce şi a luat-o imediat în braţe. Henry s-a aplecat peste umărul ei, ca să dea la o parte colţul scutecului şi să-i privească fetişoara.

— Ce mică e!

— A crescut mult, am spus. Când s-a născut era tare mică.

— Plânge mult? a întrebat Henry.

— Nu prea mult, am răspuns zâmbind. Spre deosebire de tine. Tu ai fost un mare plângăcios.

El a zâmbit larg, ştrengăreşte.

— Chiar?

— Ceva de groază.

— Aşa e şi acum, a spus Catherine cu lipsa de respect a surorii mai mari.

— Ba nu, i-a întors-o el. În fine, mamă şi, ăă, tată, vreţi să intraţi? Cina va fi gata în curând. Nu ştiam când veţi sosi.

William s-a întors spre casă şi l-a cuprins pe Henry cu braţul pe după umeri.

— Povesteşte-mi despre studiile tale, l-a îmboldit el. Mi s-a spus că studiezi cu învăţaţii cistercieni. Te învaţă şi greaca, pe lângă latină?

Catherine a rămas în urmă.

— Pot să duc eu fetiţa în casă?

— Poţi s-o ţii toată ziua, am răspuns zâmbind. Doica se va bucura să se odihnească.

— Şi se va trezi curând? a întrebat ea, cercetând iarăşi mica grămăjoară de scutece.

— Da. Şi atunci îi vei vedea ochii. Sunt de un albastru foarte închis. Foarte frumoşi. Şi poate îţi va zâmbi.

Toamna anului 1535

Am primit o singură scrisoare de la Anne, în toamnă.

Dragă soră,

Vânăm cu câinii şi cu şoimii şi vânatul e bun. Regele călăreşte bine şi a cumpărat un cal de vânătoare nou la un preţ de nimic. Am avut marea plăcere de-a fi oaspeţii familiei Seymour, la Wulfhall, şi Jane a fost în centrul atenţiei, ca fiică a gazdei. Ai fi putut să-ţi rupi dinţii în politeţea ei. A făcut plimbări cu regele prin grădini şi i-a arătat plantele de leac pe care le foloseşte ca să-i vindece pe săraci, broderiile ei şi porumbeii pe care-i creşte. În şanţul de apărare are peşti care ies la suprafaţă să fie hrăniţi. Îi place să supravegheze personal pregătirea cinei tatălui ei, căci are credinţa că femeia are sarcina de a-i sluji cu mâna ei pe bărbaţi. A fost incredibil de fermecătoare. Regele s-a învârtit în jurul ei ca un băieţandru îndrăgostit. Eu am fost mai puţin fermecată, după cum îţi poţi închipui, dar am zâmbit la toate, ştiind că am atuul cel mare – nu în mânecă, ci în pântec.

Dă, Doamne, să fie totul bine de astă dată! Dă, Doamne! Îţi scriu de la Winchester; de aici plecăm la Windsor, unde aştept să vii şi tu. Vreau să fii lângă mine pe toată durata sarcinii. Pruncul ar trebui să se nască vara viitoare şi atunci vom fi cu toţii iarăşi în siguranţă. Nu spune nimănui – nici chiar lui William. Trebuie să rămână o taină cât mai mult timp cu putinţă, în caz că se întâmplă ceva rău. Numai George ştie, iar acum tu. Regelui îi voi spune după ce trec de luna a treia. De astă dată am motive bune să cred că pruncul ăsta va fi puternic. Roagă-te pentru mine.

Anne

Am băgat mâna în buzunar, unde ţineam rozariul, şi le-am împărtăşit mărgelelor vestea cu degetele, rugându-mă cu toată ardoarea de care eram în stare ca de astă dată sarcina lui Anne să fie dusă până la termen şi să se nască un băiat. Nu credeam că vreunul dintre noi era în stare să treacă peste un nou avort; taina avea să iasă la iveală, norocul n-avea să ne mai îngăduie să supravieţuim unui dezastru sau Anne însăşi putea pur şi simplu să facă micul pas ce despărţea ambiţia absolut nestrămutată de nebunie.

Îmi supravegheam camerista, care-mi împacheta rochiile în cufărul de călătorie pentru întoarcerea la curte, la Windsor, când Catherine a bătut la uşă şi a intrat în odaie. I-am zâmbit, iar ea a venit şi s-a aşezat lângă mine, privindu-şi cataramele pantofilor şi luptându-se vizibil să spună ceva.

— Ce e? Spune, Cat, mai ai un pic şi te îneci cu vorbele!

A ridicat imediat capul.

— Vreau să te rog ceva.

— Roagă-mă.

— Ştiu că Henry trebuie să rămână la cistercieni împreună cu ceilalţi băieţi până când îi porunceşte regina să se înfăţişeze la curte.

— Da, am spus printre dinţi.

— Mă întrebam dacă te-aş putea însoţi la curte. Am aproape doisprezece ani.

— Ai unsprezece.

— Asta înseamnă aproape doisprezece. Tu câţi ani aveai când ai plecat de-aici?

M-am strâmbat.

— Patru. Ăsta e un lucru de care am vrut întotdeauna să te cruţ. Am plâns în fiecare seară până am făcut cinci ani.

— Dar eu am acum aproape doisprezece.

Stăruinţa ei m-a făcut să zâmbesc.

— Ai dreptate. Ar trebui să vii la curte. Iar eu voi fi acolo, ca să veghez asupra ta. Anne îţi poate găsi un loc ca domnişoară de companie, iar William poate să te vegheze şi el.

Mă gândeam la lascivitatea tot mai pronunţată de la curte, la faptul că o nouă Boleyn va ajunge în centrul atenţiei şi că frumuseţea delicată a fetei mele părea să se afle mult mai în siguranţă la ţară decât în palatele lui Henric.

— Bănuiesc că trebuie să se întâmple şi asta. Dar avem nevoie de permisiunea unchiului Howard. Dacă el încuviinţează, poţi să vii la curte împreună cu mine şi cu William, săptămâna viitoare.

Copila s-a luminat la faţă şi a bătut din palme.

— Voi avea rochii noi?

— Aşa cred.

— Şi aş putea avea un cal nou? Voi merge la vânătoare, nu?

Număram articolele pe degete.

— Patru rochii noi, un cal nou. Altceva?

— Bonete şi o mantie. Cea veche mi-a rămas mică.

— Bonete. Mantie.

— Asta-i tot, a spus ea, cu răsuflarea tăiată.

— Cred că ne putem descurca. Dar ţine minte, domnişoară Catherine: curtea nu e întotdeauna locul potrivit pentru o tânără fecioară, mai cu seamă pentru una frumoasă. Mă aştept să faci ce ţi se spune, iar dacă apar flirturi sau ţi se trimit scrisori, trebuie să-mi spui. Nu vreau să mergi la curte şi să te alegi cu inima frântă.

— A, nu!

Catherine dansa prin odaie ca un bufon de la curte.

— Nu. Voi face tot ce-mi ceri, spune-mi doar ce să fac şi voi face! În plus, nu cred că mă va remarca nimeni.

Fusta rochiei ei s-a învârtejit în jurul trupului zvelt şi pletele i-au fluturat. I-am zâmbit, spunând amuzată:

— O, te va remarca! Te va remarca, fiica mea.

Iarna anului 1536

M-am bucurat de cele douăsprezece zile ale Crăciunului mai mult ca oricând. Anne, însărcinată, strălucea de sănătate și siguranță de sine, William era alături de mine, în calitate de soț recunoscut. Aveam un prunc în leagăn și o fiică tânără și frumoasă la curte. Anne a spus că, pe perioada Crăciunului, putea veni la curte și pupilul ei, Henry. În a douăsprezecea seară, când m-am așezat la cină, sora mea stătea pe tronul Angliei, iar familia mea ședea la cea mai bună masă din sala cea mare.

— Pari veselă, a zis William ocupându-și locul în fața mea, pentru dans.

— Sunt veselă. Se pare că în sfârșit familia Boleyn se află acolo unde își dorește și poate să se bucure.

El a ridicat privirea către Anne, care începea să conducă doamnele în înșiruirea de figuri complicate a dansului, și m-a întrebat foarte încet:

— E grea?

— Da, am șoptit. Cum ți-ai dat seama?

— După ochi. Și e singura situație în care reușește să fie politicoasă cu Jane Seymour.

Am chicotit și am privit spre partea opusă a cercului de dansatori, unde Jane, de o paloare virginală în rochia galben-deschis, aștepta cu ochii plecați să-i vină rândul la dans. Când a pășit în mijlocul cercului, regele a privit-o cu aerul că ar fi fost în stare s-o devoreze pe loc, ca pe-o budincă glasată cu marțipan.

— E cea mai angelică femeie, a zis William.

— E un șarpe cu pielea albită, am răspuns hotărâtă. Și poți să-ți ștergi expresia aia de pe față, fiindcă n-am de gând s-o suport.

— Anne o suportă, a zis William provocator.

— Dar nu-i acordă lui permisiunea, poţi fi sigur.

— Într-o zi va duce lucrurile prea departe, a declarat William. Într-o zi el se va sătura de crizele ei de furie şi o femeie ca Jane Seymour îi va părea o odihnă plăcută.

Am clătinat din cap.

— L-ar plictisi până la lacrimi într-o săptămână. El e regele. Îi place să vâneze, să lupte în turnir şi să se distreze. Doar o Howard le poate face pe toate. Uită-te la noi!

William s-a uitat la Anne, la Madge Shelton, la mine şi în cele din urmă la frumoasa mea fiică Catherine Carey, care privea dansatorii ţinând capul întors într-un gest care-l oglindea perfect pe cel cochet al lui Anne. A zâmbit.

— Ce bărbat înţelept am fost când am ales floarea dintre flori – cea mai bună dintre fetele Boleyn!

A doua zi dimineaţă mă aflam cu Catherine şi cu Anne în odăile reginei. Anne îşi pusese doamnele să coasă la marea pânză pentru altar, ceea ce îmi amintea cum lucram toate împreună cu regina Caterina şi cum coseam la cerul albastru ce părea să se întindă la nesfârşit în timp ce i se hotăra soarta. Catherine, fiind cea mai nouă şi mai de jos domnişoară de companie, avea voie doar să tivească marele dreptunghi de pânză de jur împrejur, pe când celelalte doamne îngenuncheau pe jos sau îşi trăgeau scaunele ca să lucreze la partea din mijloc. Bârfa lor semăna cu gânguritul porumbeilor primăvara; doar glasul lui Jane Parker răsuna discordant. Anne ţinea un ac în mână, dar stătea sprijinită de spetează şi asculta muzicienii. Eu n-aveam deloc chef să lucrez. Şedeam pe bancheta de la fereastră şi priveam grădina rece.

S-a auzit o bătaie puternică în uşă şi aceasta s-a deschis cu o smucitură. A intrat unchiul, uitându-se după Anne. Ea s-a ridicat în picioare.

— Ce e? l-a întrebat ea fără nici un fel de formalităţi.

— A murit regina.

Uitase că trebuia numită „prinţesa văduvă“, ceea ce dovedea cât de şocat era.

— A murit?

El a încuviinţat din cap.

Anne a roşit puternic şi pe faţă i s-a ivit treptat un zâmbet radios.

— Slavă Cerului! a spus ea simplu. Asta înseamnă că s-a terminat.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze şi s-o odihnească la sânul Lui, a şoptit Jane Seymour.

Ochii negri ai lui Anne au fulgerat-o plini de mânie.

— Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine, domnişoară Seymour, dacă uiţi că prinţesa văduvă e femeia care l-a sfidat pe rege, cumnatul ei, l-a prins în capcana unei căsnicii false şi i-a adus multă tulburare şi suferinţă!

Jane a înfruntat-o fără să clipească.

— Am slujit-o, aşa cum aţi făcut şi Maiestatea Voastră, a zis ea cu blândeţe. Şi a fost o femeie foarte bună la inimă şi o stăpână bună. Sigur că spun: „Dumnezeu s-o binecuvânteze". Cu voia Maiestăţii Voastre, mă duc să spun o rugăciune pentru ea.

Anne avea aerul că i-ar plăcea foarte mult să nu-i îngăduie lui Jane să plece, dar a zărit privirea flămândă a soţiei lui George şi şi-a adus aminte că orice ceartă între femei va ajunge la urechile întregii curţi în doar câteva ore. I-a răspuns dulce:

— Desigur. Mai doreşte şi altcineva să meargă la liturghie să se roage împreună cu Jane, în timp ce eu merg să sărbătoresc cu regele?

Alegerea nu era greu de făcut. Jane Seymour a plecat singură, iar noi, celelalte, am traversat sala cea mare şi ne-am dus în apartamentele regelui.

Acesta a întâmpinat-o pe Anne cu un mare strigăt de bucurie, a ridicat-o în braţe şi a sărutat-o. N-ai fi crezut că inima lui i-a fost vreodată loială reginei Caterina. Ai fi crezut că murise cel mai mare duşman al lui, nu o femeie care-l iubise cu credinţă vreme de douăzeci şi şapte de ani şi care murise având pe buze o binecuvântare pentru el. L-a chemat pe maestrul de ceremonii şi a poruncit să se pregătească în grabă un ospăţ; urma să avem parte de distracţie şi dans. Curtea Angliei avea să se veselească fiindcă o femeie care nu greşise cu nimic murise singură, departe de fiica ei şi abandonată de soţ. Anne şi Henric aveau să poarte galben: cea mai veselă şi mai însorită culoare. În Spania aceasta era

culoarea doliului regal, aşa că era o mare glumă la adresa ambasadorului spaniol, care avea să fie nevoit să-i aducă la cunoştinţă stăpânului său, regele Spaniei, această insultă ambiguă.

Nu mă puteam sili să zâmbesc văzându-i pe Henric şi pe Anne strălucind triumfători. M-am întors şi am pornit spre uşă, dar un deget mi-a atins braţul şi m-a oprit. Unchiul era lângă mine.

— Rămâi aici, a şoptit el încet.

— E o infamie!

— Da. Poate. Dar rămâi.

M-aş fi smucit, dar mă ţinea strâns.

— A fost duşmanca surorii tale şi, aşadar, a noastră. Aproape că ne-a pricinuit tuturor căderea. Aproape că a învins.

— Pentru că avea dreptate, am şoptit la rândul meu. Şi ştiam cu toţii lucrul ăsta.

Zâmbetul lui era sincer. Indignarea mea îl amuza cu adevărat.

— Dreptate sau nedreptate, acum e moartă, iar sora ta e regină şi nimeni n-o poate contesta. Spania nu ne va invada, Papa va anula excomunicarea. Cauza ei se poate să fi fost dreaptă, dar a murit odată cu ea. Acum mai trebuie doar ca Anne să aibă un fiu şi se cheamă că am obţinut totul. Aşa că rămâi şi dă impresia că eşti fericită.

Am rămas supusă lângă el în timp ce Henric şi Anne s-au retras în firida unei ferestre ca să vorbească. Exista în apropierea capetelor lor şi în sarabanda rapidă a cuvintelor pe care le schimbau ceva care le arăta tuturor că ei doi erau cei mai mari conspiratori din ţară. Mi-am spus că, dacă Jane Seymour i-ar fi văzut în acele clipe, ar fi ştiut că nu va putea pătrunde niciodată în această unitate. Când Henric voia o minte la fel de agilă şi de lipsită de scrupule ca a lui, o va căuta de fiecare dată pe Anne. Jane plecase să se roage pentru regina moartă, Anne urma să danseze pe mormântul ei.

Curtea, lăsată să se distreze după pofta inimii, s-a strâns în mici grupuri şi în perechi ca să vorbească despre moartea reginei. William s-a uitat prin încăpere, m-a văzut stând posomorâtă lângă unchiul meu şi a venit să mă revendice.

— Rămâne aici, a spus unchiul. Nu pleacă nicăieri.

— Face după cum doreşte, i-a răspuns William. Nu accept să i se dea porunci.

Unchiul a ridicat din sprâncene.

— O nevastă neobişnuită.

— Una care-mi convine.

William s-a întors spre mine.

— Voiai să rămâi sau să pleci?

Am ales compromisul.

— Rămân. Dar nu voi dansa. E o jignire la adresa memoriei ei şi nu vreau să iau parte la aşa ceva.

Jane Parker s-a ivit lângă William.

— Se spune că a fost otrăvită. Prinţesa văduvă. Se spune că a murit pe neaşteptate şi în dureri mari, că i s-a strecurat ceva în mâncare. Cine credeţi că ar fi făcut una ca asta?

Am evitat toţi trei, cu mare grijă, să privim spre perechea regală: cei doi oameni care ar fi avut cel mai mult de câştigat de pe urma morţii Caterinei.

— E o minciună scandaloasă! Eu unul, în locul tău, n-aş repeta-o, a sfătuit-o unchiul.

— Toată curtea vorbeşte deja, s-a apărat Jane. Toţi se întreabă: dacă a otrăvit-o cineva, cine a fost?

— Atunci răspunde-le tuturor că n-a fost otrăvită, ci a murit de prea multă supărare, a zis unchiul. La fel cum o femeie poate să moară de prea multe calomnii, cred. Mai ales dacă se apucă să calomnieze o familie puternică.

— E şi familia mea, i-a amintit Jane.

— Uit mereu lucrul ăsta, i-a întors-o el. Eşti atât de rar lângă George, se întâmplă atât de rar să lucrezi spre binele nostru, încât uneori uit cu totul că suntem rude.

Ea i-a susţinut privirea doar o clipă, apoi a plecat ochii şi a spus încet:

— Aş petrece mai mult timp cu George, dacă el n-ar fi mereu cu sora lui.

Unchiul a înţeles greşit intenţionat:

— Cu Mary?

Ea a ridicat capul.

— Cu regina. Sunt nedespărţiţi.

— Pentru că el ştie că regina trebuie slujită şi că familia trebuie slujită. Şi tu ar trebui să fii mereu lângă ea, gata să-i faci pe voie. Ar trebui să fii mereu lângă el, gata să-i faci pe voie.

— Nu cred că îşi doreşte o femeie gata să-i facă pe voie, a spus Jane pe ton de rebeliune. Pentru el, în afară de regină, nu există nici o altă femeie. E fie cu ea, fie cu sir Francis.

Am îngheţat. Nu îndrăzneam să mă uit la William.

— E de datoria ta să-i fii alături mereu, indiferent dacă ţi-o cere sau nu, a spus sec unchiul.

O clipă am crezut că ea îi va răspunde, dar s-a mulţumit să zâmbească viclean şi să plece.

Anne m-a chemat în odaia personală în ora dinaintea cinei. A remarcat de îndată că nu mă îmbrăcasem în galben pentru ospăţ.

— Ai face bine să te grăbeşti!

— Nu vin.

Am crezut că mă va înfrunta, dar a hotărât să evite cearta.

— Foarte bine atunci. Dar spune-le tuturor că ţi-e rău. Nu vreau să pună nimeni întrebări.

S-a privit în oglindă şi m-a întrebat:

— Se vede? De data asta sunt mai grasă decât dăţile trecute. Asta înseamnă că pruncul creşte mai bine, nu? E puternic?

— Da, am spus ca s-o liniştesc. Şi arăţi bine.

S-a aşezat în faţa oglinzii.

— Piaptănă-mă. Nimeni n-o face la fel ca tine.

I-am scos boneta galbenă şi i-am răsfirat pe umeri părul negru şi lucios. Îşi comandase două perii din argint şi o foloseam când pe una, când pe cealaltă, de parcă aş fi ţesălat un cal. Anne a lăsat capul pe spate şi s-a abandonat plăcerii leneşe.

— Ar trebui să fie puternic. Nimeni nu ştie ce a însemnat conceperea pruncului ăstuia, Mary. Nimeni nu va şti vreodată.

Am simţit brusc că mâinile îmi devin grele şi nepricepute. Mă gândeam la vrăjitoarele la care ar fi putut să se ducă şi la farmecele la care ar fi putut să recurgă.

— Ar trebui să fie un mare prinţ al Angliei, a zis ea încet. Căci am mers până la porţile iadului ca să-l am. Nu vei şti niciodată.

— Atunci nu-mi spune, am răspuns cu laşitate.

A râs scurt.

— A, da. Trage-ţi poala rochiei din noroiul meu, surioară! Însă eu am îndrăznit pentru ţara mea lucruri la care tu poţi doar să visezi.

Mi-am impus să reiau periatul şi am spus pe un ton liniştitor:

— Sunt sigură.

Câteva clipe a rămas tăcută, apoi a deschis ochii brusc şi a spus încet, dar cu o mare mirare:

— Am simţit! Mary, am simţit dintr-odată!

— Ce ai simţit?

— Acum o clipă. Am simţit copilul mişcându-se.

— Unde? Arată-mi! am spus

S-a plesnit frustrată peste corsajul cu balene dure.

— Aici, înăuntru! Aici! Am simţit...

S-a întrerupt. Chipul i s-a luminat într-un fel pe care nu-l mai văzusem niciodată.

— Din nou, a şoptit ea. O mică tresărire. E copilul meu, a mişcat! Slavă Domnului, port un prunc în pântec, un prunc viu!

S-a ridicat de pe jilţ cu pletele negre revărsate pe umeri.

— Fugi şi spune-i lui George!

Asta m-a surprins, chiar dacă ştiam cât de apropiaţi erau.

— George?

— Regelui, am vrut să spun, s-a corectat ea repede. Adu-mi-l pe rege.

Am ieşit din odaie şi am fugit în apartamentele regelui. Se îmbrăca pentru cină, dar în odaia lui particulară se mai aflau vreo şase bărbaţi. Am făcut o reverenţă la uşă; el s-a întors şi mi-a zâmbit radios, bucurându-se să mă vadă.

— O, e cealaltă Boleyn! Cea cu fire blândă.

Gluma a făcut nu doar pe un curtean să chicotească ironic.

— Regina vă roagă să veniţi neîntârziat, Sire, am spus. Are să vă dea veşti bune, care nu suferă amânare.

Henric a ridicat o sprânceană blondă – în ultima vreme avea o purtare foarte regească.

— Şi te trimite să alergi ca un paj, să mă duci la ea ca pe un căţeluş?

Am făcut încă o reverenţă.

— Sire, am fost bucuroasă să alerg pentru veştile acestea. Şi sunt încredinţată că aţi răspunde bucuros la acest fluierat, dacă aţi şti ce înseamnă.

Cineva a bombănit în spatele meu. Regele şi-a aruncat pe umeri mantia aurie şi şi-a netezit blana de hermină de la mâneci.

— Să mergem atunci, lady Mary. Condu-l pe căţeluşul acesta nerăbdător la cea care l-a fluierat. Tu m-ai putea conduce oriunde.

Mi-am aşezat uşor palma pe braţul său întins şi nu m-am împotrivit când m-a tras puţin mai aproape.

— Viaţa conjugală pare să-ţi priască, Mary, a zis el pe un ton intim în timp ce coboram scara, cu jumătate din gentilomii odăii personale după noi. Eşti la fel de frumoasă ca pe vremea când erai fetişcană, când erai micuţa mea scumpă.

Purtarea aceea intimă din partea lui Henric mă făcea de fiecare dată precaută.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, am zis cu grijă. Dar Înălţimea Voastră sunteţi de două ori prinţul care eraţi pe-atunci.

În clipa în care vorbele mi-au ieşit din gură, m-am înjurat amarnic pentru neghiobie. Voisem să spun că acum era mai puternic şi mai chipeş, dar, ca o idioată ce eram, întorsesem cuvintele în aşa fel încât părea că aş fi vrut să spun că era de două ori mai gras ca atunci – lucru îngrozitor de adevărat.

El a încremenit pe a treia treaptă de jos. M-am simţit ispitită să cad în genunchi. Nu îndrăzneam să ridic ochii spre el. Ştiam că-n lumea întreagă nu existase curtean mai incompetent decât mine, cu dorinţa mea de-a da o întorsătură elegantă unei fraze şi incapacitatea mea totală de-o face ca lumea.

Scara a răsunat de un zgomot tunător. Am aruncat pe furiş o privire în sus şi am văzut, spre marea mea uşurare, că strigătul regelui era de fapt râs.

— Lady Mary, ţi-ai pierdut minţile?

Mă pufnise şi pe mine râsul de uşurare.

— Cred că da, Înălţimea Voastră! Încercam să spun că pe-atunci eraţi un bărbat tânăr, iar eu – o fetişcană şi că acum sunteţi rege între prinţi. Dar felul cum a ieşit...

Hohotele de râs răsunător mi-au acoperit iarăşi vocea, iar curtenii aflaţi pe scări, în spatele nostru, au întins gâtul şi s-au aplecat, vrând să afle ce-l amuza pe rege şi de ce pendulam între râs şi îmbujorare de ruşine. Henric m-a înşfăcat de mijloc şi m-a îmbrăţişat cu putere.

— Mary, te ador! Eşti cea mai bună dintre toţi cei din familia Boleyn, căci nimeni nu mă face să râd aşa cum mă

faci tu. Acum du-mă la nevastă-mea, înainte să spui ceva atât de îngrozitor, încât să fiu nevoit să pun să fii decapitată.

M-am desprins din strânsoarea lui şi l-am condus în odăile reginei, urmaţi de gentilomii săi. Anne nu se afla în sala de primire, era tot în odaia personală. Am bătut la uşă şi l-am anunţat pe rege. Ea rămăsese cu pletele revărsate pe umeri, cu boneta în mână şi radiind aceeaşi lumină minunată.

Henric a intrat, iar eu am închis uşa în urma lui şi m-am proţăpit în faţa ei, pentru ca nimeni să nu se poată apropia ca să tragă cu urechea. Era clipa cea mai măreaţă din cariera lui Anne şi voiam s-o poată savura. Îi putea spune regelui că rămăsese grea şi, pentru prima oară de la Elisabeta încoace, simţise un prunc mişcând în pântecul ei.

William a venit în fundul odăii şi m-a văzut stând în faţa uşii. A atins ici un umăr, dincolo un cot şi şi-a croit drum prin mulţime.

— Stai de gardă? Parc-ai fi o nevastă de pescar ce-şi păzeşte găleata, proţăpită aşa, cu mâinile în şolduri.

— Îi spune că a rămas grea. Are dreptul să facă asta fără ca vreo afurisită de Seymour să-şi bage nasul.

George s-a ivit lângă William.

— Îi spune?

— Pruncul a mişcat, am răspuns, zâmbindu-i fratelui meu, anticipându-i bucuria. L-a simţit. M-a trimis pe dată după rege.

Mă aşteptam să zăresc bucurie pe chipul lui George, dar am zărit altceva: o umbră care i-a trecut în bragă peste faţă. Aşa arăta George după ce făcea un lucru rău. Era înfăţişarea lui vinovată. Expresia aceea s-a ivit în ochii lui şi a dispărut atât de repede, încât nu eram sigură că o văzusem, dar preţ de o clipă am ştiut cu certitudine absolută că ceva îi apăsa conştiinţa, că Anne îl luase ca însoţitor în călătoria ei la porţile iadului, făcută spre a concepe acest copil pentru Anglia.

— O, Dumnezeule, ce e? Ce-aţi făcut voi doi?

Mi-a aruncat pe dată zâmbetul superficial de curtean.

— Nimic! Nimic. Ce fericiţi vor fi! Ce minunate au fost ultimele două zile! Caterina e moartă, iar noul prinţ a mişcat în pântec. *Vivat* Boleyn!

William i-a zâmbit şi a zis politicos:

— Familia voastră mă impresionează mereu cu capacitatea de-a vedea totul în lumina propriilor interese.

— Te referi la bucuria pricinuită de moartea reginei?

— A prinţesei văduve, am spus William şi cu mine în acelaşi timp.

George a zâmbit cu gura până la urechi.

— A, da. Ea. Sigur că o sărbătorim! Necazul cu tine, William, e că n-ai nici o ambiţie. Nu înţelegi că în viaţă există mereu un singur ţel.

— Şi care e acela? l-a întrebat William.

— Mai mult, i-a răspuns George simplu. Pur şi simplu mai mult, indiferent din ce. Mai mult din toate.

De-a lungul zilelor întunecate şi friguroase din ianuarie, Anne şi cu mine am stat împreună, am citit împreună, am jucat cărţi şi i-am ascultat pe muzicienii ei. George se afla tot timpul alături de Anne, atent precum un soţ devotat, aducându-i mereu de băut şi perne pentru spate, iar ea înflorea sub îngrijirea lui. Anne a început s-o placă pe Catherine şi cerea adesea să stea şi ea cu noi, iar eu o urmăream pe Catherine cum copia cu atenţie manierele doamnelor de la curte, până când reuşea să împartă cărţile sau să ia în mână o lăută cu tot atâta graţie ca şi ele.

— Va fi o adevărată Boleyn, a spus Anne aprobator. Slavă Domnului că a moştenit nasul meu, nu pe al tău!

— Îi mulţumesc într-adevăr lui Dumnezeu pentru ea în fiecare seară, am replicat, deşi Anne nu reacţiona niciodată la sarcasm.

— I-am putea căuta o partidă bună. Ca nepoată a mea, ar trebui să se mărite foarte bine. Regele însuşi se va implica.

— Nu vreau să se căsătorească deocamdată, împotriva dorinţei ei.

Anne a râs.

— E o Boleyn, trebuie să se mărite după cum îi cere familia.

— E fata mea. Şi nu voi accepta să fie vândută cui oferă mai mult. Tu n-ai decât s-o logodeşti pe Elisabeta din leagăn, e dreptul tău. Într-o zi va fi prinţesă. Dar copiii mei pot să-şi trăiască liniştiţi copilăria înainte să se căsătorească.

Anne a încuviinţat din cap şi n-a mai insistat. A spus doar, ca să egaleze scorul:

— Totuşi fiul tău îmi aparţine.

Am strâns din dinţi şi am răspuns încet:

— Nu uit nici o clipă.

Vremea se menţinea senină. În fiecare dimineaţă, pământul era acoperit de un strat alb de gheaţă şi mirosul căprioarelor era puternic, astfel că ogarii puteau să le ia uşor urma prin parc şi prin ţinuturile învecinate. Caii aveau dificultăţi la mers. Henric îl înlocuia pe cel pe care-l călărea de două-trei ori pe zi, încins în mantia groasă de iarnă, aşteptând nerăbdător ca valetul să vină în fugă cu calul mare şi puternic, de vânătoare, ce parcă dansa la capătul frânghiei. Henric călărea ca un bărbat tânăr, fiindcă se simţea din nou un bărbat tânăr – un bărbat care putea să-i zămislească frumoasei sale neveste un fiu. Caterina era moartă, aşa că putea să uite că existase vreodată. Anne îi purta pruncul, iar asta îi reda încrederea în sine. Dumnezeu îi zâmbea, aşa cum Henric era încredinţat că ar trebui s-o facă. Ţara se bucura de pace, iar acum, că regina murise, nu mai exista nici o ameninţare de invazie din partea Spaniei. Dovada hotărârii se vedea în rezultat. Cum ţara se bucura de pace şi Anne era grea, însemna că Dumnezeu fusese de acord cu Henric şi aruncase sorţii împotriva Papei şi a regelui spaniol. Având siguranţa că el şi Dumnezeu gândeau la fel în acea chestiune, ca şi în toate celelalte, Henric era fericit.

Anne era mulţumită. Simţea pentru prima oară că lumea i se aşternea la picioare. Caterina îi fusese rivală – regina-umbră care-i întunecase fiecare pas către tron –, iar acum murise. Fata Caterinei ameninţase dreptul de a domni al copiilor lui Anne, iar acum fusese obligată să accepte că se afla pe locul al doilea şi toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii din ţară îi juraseră credinţă Elisabetei, fiica lui Anne, iar cei care refuzaseră să jure se aflau în Turn ori muriseră deja pe eşafod. Şi, cel mai bun lucru dintre toate, Anne purta în pântec un prunc puternic, care creştea văzând cu ochii.

Henric a anunţat că va avea loc un turnir şi că toţi bărbaţii care se considerau bărbaţi ar trebui să-şi ia armura şi calul şi să se înscrie. Henric avea să lupte şi el – fiindcă se simţea tânăr şi încrezător, iar asta îl îndemna să accepte iarăşi provocări. Protestând vehement în privinţa cheltuielii la care era supus, William a împrumutat o armură de la un alt cavaler sărăcit şi a luptat, având mare grijă de calul său, în prima zi a turnirului. A reuşit să rămână în şa, dar adversarul lui a fost declarat cu uşurinţă învingător.

— Doamne, ajută-mi, m-am măritat cu un laş! i-am zis când a venit să mă caute în cortul doamnelor, unde Anne şedea în partea din faţă, sub baldachin, iar noi, celelalte, bine înfăşurate în blănuri, stăteam în picioare, în spatele ei.

— Dumnezeu să te binecuvânteze că ai făcut-o! replică el. Calul meu n-are nici măcar o zgârietură şi prefer asta în locul reputaţiei de erou.

— Eşti un om de rând, i-am spus zâmbindu-i.

M-a cuprins cu braţul pe după mijloc şi m-a tras mai aproape pentru un sărut rapid şi ascuns.

— Am cele mai vulgare gusturi, mi-a mărturisit el în şoaptă. Căci îmi iubesc nevasta, îmi place liniştea şi pacea, mi-e dragă ferma mea şi nici o cină nu e mai bună pentru mine ca o felie de şuncă şi un colţ de pâine.

M-am cuibărit lângă el.

— Vrei să mergi acasă?

— Când vei putea veni şi tu, a zis el liniştit. După ce se va naşte pruncul şi ea ne va lăsa să plecăm.

Henric a luptat în prima zi a turnirului şi a învins, intrând astfel în luptele de-a doua zi. Anne ar fi trebuit să fie prezentă, ca să-l privească, dar dimineaţă nu s-a simţit bine şi a spus că va coborî din odaie la amiază. Mi-a poruncit să stau cu ea şi cu multe dintre doamnele ei. Celelalte doamne au mers pe terenul de turnir, îmbrăcate în cele mai vesele culori, iar gentilomii, unii deja în armură, le-au însoţit.

— George o să se ocupe de flecuşteţul acela de Seymour, a spus Anne privind de la fereastră.

— Iar regele nu se va gândi decât la luptă, am zis liniştitor. Îi place să învingă mai mult decât orice altceva.

Am petrecut dimineaţa în linişte, în odaia ei. Întinsese iarăşi pânza de altar şi ne apucaserăm de cusut; eu mă ocupam de o porţiune mare şi foarte plicticoasă acoperită cu iarbă, în timp ce ea cosea mantia Fecioarei în capătul celălalt. Între noi se întindea un şir lung de revelaţii: sfinţi urcând în rai şi diavoli căzând în iad. Dintr-odată am auzit un zgomot afară: un călăreţ care venea la galop. Anne a ridicat privirea de pe broderie.

— Ce e?

Am îngenuncheat pe bancheta de la fereastră ca să mă uit.

— Cineva a intrat în curtea grajdurilor, călărind ca un apucat. Mă întreb ce...

Mi-am muşcat limba şi am amuţit. Din curtea grajdurilor ieşea în goana mare lectica regală, trasă de doi cai voinici.

— Ce e? a întrebat Anne din spatele meu.

— Nimic, am spus, gândindu-mă la pruncul ei. Nimic.

S-a ridicat din jilţ şi a venit să se uite peste umărul meu, însă lectica regală dispăruse deja din raza privirii noastre.

— Cineva a intrat în grajduri, am spus. Probabil calul regelui şi-a pierdut o potcoavă. Ştii bine cât îi displace să se dea jos din şa, fie şi pentru câteva clipe.

Ea a încuviinţat din cap, dar a rămas în picioare, sprijinită de umărul meu, uitându-se spre drum.

— Uite-l pe unchiul Howard!

Cu stindardul fluturând înainte, însoţit de un mic grup de oameni de-ai săi, unchiul s-a apropiat de palat şi a intrat în curtea grajdurilor.

Anne s-a aşezat la loc. În scurtă vreme s-a auzit poarta palatului trântindu-se cu zgomot şi apoi paşii lui şi ai oamenilor care-l însoţeau tropăind pe scări. Anne a ridicat capul cu un aer întrebător când unchiul a intrat în odaia ei. S-a înclinat. Plecăciunea aceea, mai adâncă decât de obicei, avea în ea ceva care m-a avertizat că se întâmplase ceva grav. Anne s-a ridicat în picioare, broderia de pe genunchi i-a căzut pe jos; a dus o mână la gură, iar pe cealaltă, la corsajul cu şireturi lejere.

— Unchiule?

— Te înştiinţez cu regret că Maiestatea Sa a căzut de pe cal.

— E rănit?

— Grav rănit.

Anne s-a albit ca varul şi s-a clătinat pe picioare.

— Trebuie să ne pregătim, a zis cu hotărâre unchiul.

Am aşezat-o repede pe Anne într-un jilţ şi m-am uitat la el.

— Pentru ce să ne pregătim?

— Dacă e mort, trebuie să menţinem ordinea în Londra şi în nord. Anne trebuie să scrie. Va fi nevoie să fie regentă până vom putea crea un consiliu. O voi reprezenta eu.

— Mort? a repetat Anne.

— Dacă e mort, trebuie să ţinem ţara unită, a spus din nou unchiul. Va trece multă vreme până când pruncul din pântecul tău va ajunge bărbat. Trebuie să facem planuri. Trebuie să fim pregătiţi să apărăm ţara. Dacă Henric e mort...

— Mort? a întrebat ea iarăşi.

Unchiul Howard s-a uitat la mine.

— Îţi va spune sora ta. Nu avem vreme de pierdut! Trebuie să ne ocupăm de siguranţa regatului.

Anne era groaznic de albă la faţă, tot atât de lipsită de viaţă ca şi soţul ei. Nu-şi putea imagina lumea fără el. Era absolut incapabilă să facă aşa cum îi cerea unchiul sau să se îngrijească de siguranţa regatului în lipsa regelui care să-l conducă.

— Mă ocup eu, am spus repede. Scriu şi semnez. Nu-i poţi cere asta ei, unchiule Howard! Nu trebuie să se tulbure, trebuie să se îngrijească de siguranţa pruncului. Scrisul ei seamănă cu al meu, am mai scris şi înainte una în locul celeilalte. Pot să scriu eu în locul ei şi să şi semnez.

Unchiul s-a luminat. Pentru el, o fată Boleyn era totuna cu cealaltă. Şi-a tras un scaun lângă pupitrul de scris şi mi-a spus scurt:

— Începe! „Să ştie toţi..."

Anne zăcea în jilţ, cu o mână pe pântec şi cealaltă peste gură, privind ţintă pe fereastră. Cu cât trebuia să aştepte mai mult, cu atât era mai gravă starea regelui. Un bărbat zdruncinat de o căzătură e adus repede acasă. Un bărbat aflat în pragul morţii e purtat mai cu grijă. Pe când Anne aştepta, privind spre intrarea curţii grajdurilor, mi-am dat seama că toată siguranţa noastră, toată apărarea noastră se destrăma. Dacă regele murea, aveam să fim distruşi cu toţii. Ţara putea fi dezbinată dacă lorzii începeau să lupte fiecare în interesul lor. Avea să fie aşa cum fusese înainte să-i adune tatăl lui Henric pe toţi laolaltă: casa York împotriva casei Lancaster şi fiecare în interesul lui. Avea să fie o ţară primejdioasă, fiecare ţinut sprijinindu-l nobilul local şi nimeni neputând să se plece în faţa adevăratului rege.

Anne s-a uitat prin odaie şi mi-a zărit chipul copleşit de groază, aplecat asupra actului prin care-şi asuma regenţa pe durata copilăriei Elisabetei, fiica ei.

— Mort? m-a întrebat.

M-am ridicat de la masă şi i-am luat mâinile reci într-ale mele.

— Te rog, Doamne, nu! am spus.

L-au adus, mergând atât de încet, că lectica ar fi putut să fie la fel de bine un catafalc. George stătea la căpătâiul lui, iar William şi restul participanţilor la turnir, în hainele lor vesele, păşeau agale în urmă, într-o tăcere înspăimântată.

Anne a lăsat să-i scape un geamăt şi a alunecat pe jos, cu rochia fluturând. Una dintre cameriste a prins-o. Am dus-o în odaia de culcare, am întins-o pe pat şi am trimit în grabă un paj să aducă nişte vin medicinal şi un doctor. I-am desfăcut şireturile şi i-am pipăit pântecul, şoptind o rugăciune ca pruncul să fie teafăr înăuntru.

Mama a venit cu vinul şi s-a uitat la Anne, care, albă la faţă, se lupta să se ridice în capul oaselor.

— Stai potolită, a zis ea aspru. Vrei să strici totul?

— Henric? a întrebat Anne.

— E treaz, a minţit-o mama. A avut o căzătură urâtă, dar e teafăr.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe unchiul făcându-şi cruce şi şoptind o rugăciune. Până atunci nu-l văzusem niciodată pe bărbatul acela sever invocând alt ajutor decât cel propriu. Fiica mea, Catherine, a întredeschis uşa şi a aruncat pe furiş o privire înăuntru; i s-a făcut semn să intre şi i s-a dat pocalul cu vin, ca s-o ajute pe Anne să bea.

— Vino şi termină scrisoarea de regenţă, a spus pe un ton scăzut unchiul. E mai importantă decât orice altceva.

Am privit-o lung pe Anne, apoi m-am întors în sala de primire şi am luat iar pana în mână. Am scris împreună cu unchiul trei scrisori – una către Londra, una către ţinuturile din nord şi una către parlament – şi le-am semnat pe toate trei: Anne, regina Angliei. Între timp a sosit doctorul, urmat de doi spiţeri. Cu capul plecat, într-o lume pe cale să se destrame, parcă ispiteam soarta semnând ca regina Angliei.

Uşa s-a deschis şi George a intrat, năuc.

— Cum se simte Anne?

— Slăbită, am spus. Regele?

— Rătăcit, şopti el. Nu ştie unde se află. O cheamă pe Caterina.

— Caterina? a întrebat unchiul tot atât de iute cum scoate spadasinul sabia. O cheamă pe ea?

— Nu știe unde se află. Crede că a fost dat jos de pe cal în turnirul acela de acum mulți ani.

— Mergeți amândoi la el, mi-a spus unchiul. Și nu-l lăsați să vorbească. Nu trebuie să-i rostească numele. Nu-l putem lăsa s-o cheme de pe patul de moarte; dacă se află una ca asta, Elisabeta va fi detronată în favoarea prințesei Maria.

George a dat din cap și m-a condus în sala cea mare. Nu-l duseseră pe rege la etaj de teamă că aveau să se împiedice purtându-l. Henric era foarte greu și nu stătea locului o clipă. Lectica fusese așezată pe două mese lipite una de alta, iar el se frământa și se zvârcolea fără încetare. George m-a condus prin cercul de bărbați și regele m-a zărit. A îngustat încet ochii albaștri: îmi recunoștea chipul.

— Am căzut, Mary.

Avea o voce plângăreață, ca de băiețel.

— Bietul de tine!

M-am apropiat de el, i-am luat mâna și am ținut-o la pieptul meu.

— Te doare?

— Peste tot, a zis el închizând ochii.

Medicul s-a strecurat în spatele meu și mi-a șoptit:

— Întrebați dacă poate să-și miște tălpile și degetele, dacă-și simte toate părțile corpului.

— Îți poți mișca tălpile, Henric?

Am văzut cu toții tresărirea cizmelor.

— Da.

— Și toate degetele?

I-am simțit mâna strângând-o pe a mea cu mai multă putere.

— Simți durere înăuntru, iubirea mea? Te doare burta?

El a clătinat din cap.

— Mă dor toate.

M-am uitat la doctor.

— Ar trebui să i se ia sânge, a zis acesta.

— Când nici nu știți unde e rănit?

— Ar putea să sângereze pe dinăuntru.

— Lăsați-mă să dorm, a spus Henric încet. Mary, stai cu mine.

M-am întors cu spatele la doctor ca să privesc chipul regelui. Cum stătea acolo liniştit şi moleşit, părea cu mult mai tânăr atât de tânăr, încât aproape puteam crede că fusese tânărul prinţ pe care-l adorasem. Stând lungit pe spate, grăsimea de pe obrajii lui nu se mai vedea; linia frumoasă a frunţii lui rămăsese neschimbată. Acel bărbat era singurul care putea ţine ţara unită. Fără el aveam să fim distruşi cu toţii: nu doar familia Howard, nu doar familia Boleyn, ci toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii din toate parohiile ţării. Nimeni nu-i va putea împiedica pe nobili să încerce să înşface coroana. Existau patru moştenitori cu pretenţii întemeiate la tron: prinţesa Maria, nepoata mea, Elisabeta, fiul meu, Henry, şi bastardul Henry Fitzroy. Biserica era deja cuprinsă de mari frământări, iar dacă regele spaniol sau cel francez primea mandat din partea Papei să vină să reinstaureze ordinea, n-aveam să mai scăpăm de ei.

— Te vei simţi mai bine dacă vei dormi? l-am întrebat.

A deschis ochii albaştri şi mi-a zâmbit, spunând cu vocea ca de băieţel:

— O, da!

— Vei sta liniştit dacă te ducem sus, în patul tău?

A încuviinţat din cap.

— Ţine-mă de mână.

M-am întors spre doctor.

— Ce spuneţi? Să-l ducem în pat şi să-l lăsăm să se odihnească?

Omul părea îngrozit. Viitorul Angliei se afla în mâinile sale. A zis şovăind:

— Cred că ar fi bine.

— Oricum, aici nu poate dormi, am spus.

George a făcut un pas înainte, a ales şase dintre bărbaţii care păreau a fi cei mai puternici şi i-a aranjat în jurul lecticii.

— Mary, tu ţine-l de mână şi fă-l să stea nemişcat. Voi, ceilalţi, ridicaţi când spun eu şi porniţi spre scări. Ne odihnim la jumătate şi apoi mergem mai departe. Unu, doi, trei, acum: ridicaţi!

S-au încordat să-l ridice şi să ţină lectica în poziţie orizontală. Am pornit pe lângă ei, cu mâna prinsă în strânsoarea degetelor regelui. Oamenii înaintau cu un pas târşâit, care-i

ajuta să se mişte la unison. Am reuşit să urcăm scările şi să ajungem la apartamentele regelui. Cineva a alergat înainte şi a deschis larg uşile duble ce dădeau în sala de primire şi apoi pe cele de la odaia personală. Au aşezat lectica pe pat, zgâlţâindu-l rău pe rege, care a gemut de durere, nedumerit. Ne rămăsese doar să-l dăm jos de pe lectică şi să-l întindem pe pat. Nu exista altă cale decât ca doi oameni să se urce pe pat, să-l apuce de umeri şi de picioare şi să-l ridice, în timp ce restul trăgeau litiera de sub el.

Văzând expresia de pe faţa doctorului la adresa acestui tratament dur, mi-am dat seama că, dacă regele sângera pe dinăuntru, probabil că tocmai îl omorâserăm. El a gemut tare de durere şi, preţ de o clipă, am crezut că a fost ultimul geamăt înaintea morţii şi că aveam să fim învinuiţi cu toţii pentru asta. Dar apoi a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Caterina?

Toţi bărbaţii din jurul meu sâsâiră superstiţios. M-am uitat la George, care a spus scurt:

— Afară! Toată lumea afară.

Sir Francis Weston s-a apropiat de el şi i-a şoptit încet ceva la ureche; George l-a ascultat cu atenţie, apoi l-a atins pe sir Francis pe braţ, în semn de mulţumire.

— Regina porunceşte ca Maiestatea Sa să fie lăsat cu doctorii, cu Mary, draga lui cumnată, şi cu mine, a anunţat George. Voi, ceilalţi, puteţi aştepta afară.

Au ieşit din odaie fără prea mare chef. Am auzit din încăperea cealaltă cum unchiul susţinea sus şi tare că, dacă regele avea să zacă bolnav, regina avea să fie regentă în numele prinţesei Elisabeta şi că n-ar trebui să fie nevoie să li se aducă aminte că îi juraseră, fiecare în parte, credinţă prinţesei Elisabeta, singura moştenitoare aleasă şi legitimă a regelui.

— Caterina? a spus iar regele uitându-se la mine.

— Nu, sunt eu, Mary, i-am răspuns cu blândeţe. Fostă Mary Boleyn. Acum Mary Stafford.

Mi-a luat mâna cu o mişcare tremurătoare şi a dus-o la buze, spunând încet:

— Iubirea mea...

Nici unul dintre noi nu ştia la care din multele lui iubiri se referea: la regina care murise iubindu-l, la regina bolnavă de frică din acelaşi palat sau la mine, fata pe care o iubise cândva.

— Vrei să dormi? l-am întrebat neliniştită.

Ochii lui albaştri erau înceţoşaţi, arăta ca un beţiv.

— Să dorm. Da, a mormăit el.

— Stau lângă tine.

George mi-a tras un scaun şi m-am aşezat fără să-mi retrag mâna dintr-a regelui.

— Dă, Doamne, să se trezească, a spus George privind chipul ca de ceară al lui Henric şi fluturarea pleoapelor sale.

— Amin, am întărit. Amin.

Am stat cu el până la jumătatea după-amiezii – doctorii la picioarele patului, George şi cu mine la căpătâi, mama şi tata intrând şi ieşind întruna, unchiul plecat pe undeva să urzească planuri.

Henric asuda şi unul dintre doctori s-a dus să dea păturile la o parte, dar a tresărit brusc. Pe gamba groasă, acolo unde fusese rănit în turnir cu multă vreme în urmă, se vedea o pată urâtă, întunecată, de sânge şi puroi. Rana, care nu se vindecase niciodată ca lumea, se redeschisese.

— Ar trebui să i se pună lipitori, a zis omul. Puneţi-i lipitori şi lăsaţi-le să-i sugă otrava.

— Nu pot să mă uit, i-am mărturisit tremurând lui George.

— Du-te şi uită-te pe fereastră şi să nu îndrăzneşti să leşini! mi-a spus el cu asprime. După ce i le pun, te chem şi poţi să te întorci lângă pat.

Am aşteptat pe bancheta de lângă fereastră, refuzând cu hotărâre să întorc capul şi străduindu-mă să nu aud clinchetul borcanelor, în timp ce ei puneau viermii negri pe picioarele regelui şi îi lăsau să sugă din carnea sfâşiată. Apoi George a strigat:

— Vino înapoi şi stai lângă el, nu trebuie să vezi nimic.

Mi-am reluat locul la căpătâiul patului, îndepărtându-mă doar când lipitorile, care supseseră până ajunseseră ca nişte mici bile negre, sătule, alunecoase, au putut fi desprinse de pe rană.

La jumătatea după-amiezii, ţineam mâna regelui într-a mea şi o mângâiam cu blândeţe, cum ai mângâia un câine bolnav, când pe neaşteptate m-a strâns puternic; a deschis ochii şi de data asta avea privirea limpede.

— Pe sângele Mântuitorului! Mă dor toate.

— Ai căzut de pe cal, am spus, încercând să-mi dau seama dacă ştia unde se afla.

— Asta îmi aduc aminte. Dar nu-mi amintesc cum m-am întors la palat.

— V-am purtat pe sus, a zis George, venind de la fereastră. V-am adus pe scări până aici. Aţi vrut-o pe Mary lângă Maiestatea Voastră.

Henric mi-a zâmbit, uşor surprins.

— Da?

— Nu erai tu însuţi, i-am spus. Aiurai. Slavă Domnului că ţi-ai revenit!

— Îi trimit vorbă reginei, a spus George.

S-a dus şi i-a poruncit unui soldat din gardă să-i spună reginei că regele s-a trezit şi şi-a revenit. Henric a chicotit:

— Cred că aţi năduşit cu toţii!

A dat să se mişte în pat, dar s-a strâmbat de durere.

— Pe viaţa Mântuitorului! Piciorul meu!

— Ţi s-a redeschis vechea rană, am zis. Ţi-au pus lipitori pe ea.

— Lipitori! E nevoie de o pomadă. Caterina ştie cum s-o facă, întrebaţi-o pe ea...

Şi-a muşcat buzele.

— Cineva ar trebui să ştie cum trebuie tratată. Pentru numele lui Dumnezeu! Cineva ar trebui să ştie reţeta.

Câteva clipe a rămas tăcut. Apoi a poruncit:

— Daţi-mi vin!

Un paj a venit în fugă cu un pocal şi George l-a dus la buzele regelui. Henric l-a băut pe nerăsuflate. Culoarea i-a revenit în obraji; şi-a îndreptat iarăşi atenţia spre mine.

— Şi cine a făcut prima mişcare? m-a întrebat curios. Seymour, Howard sau Percy? Cine avea de gând să ţină tronul cald pentru fiica mea şi să se proclame regent până la majoratul ei?

George îl cunoştea pe Henric prea bine ca să se lase ademenit la mărturisiri făcute râzând.

— Întreaga curte a fost în genunchi, a zis el. Nimeni nu s-a gândit decât la sănătatea Maiestăţii Voastre.

Henric a dat din cap, fără să creadă o iotă.

— Merg să anunţ curtea, a spus George. Se va ţine o liturghie de recunoştinţă. Ne-am temut cu toţii foarte tare.

— Mai adu-mi vin, a zis Henric bosumflat. Mă dor toate atât de tare, încât ai zice că mi-am rupt fiecare oscior.

— Să plec? l-am întrebat.

— Rămâi, a zis el cu nepăsare. Dar ridică-mi pernele astea la spate. Simt că încep să fac cârcei la spate stând aşa. Ce idiot m-a lungit aşa, cu totul?

M-am gândit la momentul când l-am mutat de pe litieră pe pat.

— Ne temeam să te mişcăm.

— Găini slabe de înger, când cocoşul a fost luat din poiată, a zis el cu o uşoară satisfacţie.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că n-ai fost luat!

— Da, mi-a răspuns el cu o plăcere deloc generoasă. Le-ar fi fost greu celor din neamul Howard şi Boleyn dacă aş fi murit azi. În ascensiunea voastră v-aţi făcut mulţi duşmani care s-ar bucura să vă vadă prăbuşindu-vă la loc.

— Gândurile mele s-au îndreptat doar spre Maiestatea Sa, regele, am spus cu grijă.

— Mi-ar fi fost urmate dorinţele, ar fi fost pusă Elisabeta pe tronul meu? a întrebat el pe un ton tăios. Presupun că voi, cei din neamul Howard, aţi fi sprijinit-o, că doar e de-a voastră. Dar ceilalţi?

L-am privit în ochi.

— Nu ştiu.

— Dacă eu nu sunt aici şi dacă nu există un prinţ care să-mi urmeze, jurămintele acelea s-ar putea să nu fie respectate. Crezi că i-ar fi fost toţi loiali prinţesei?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. N-aş putea spune. Nici măcar n-am fost împreună cu curtea, am stat tot timpul aici, veghindu-te.

— Tu i-ai fi loială Elisabetei. Regenţa i-ar reveni lui Anne, având-l pe unchiul vostru în spate, cred. Un Howard care să conducă Anglia în toate privinţele, mai puţin cu numele. Şi apoi o femeie care să-i urmeze altei femei, la rândul ei condusă de un Howard.

A scuturat din cap, întunecându-se la faţă.

— Trebuie să-mi dăruiască un fiu!

O venă de la tâmplă îi pulsa puternic; a dus mâna la cap, ca pentru a alunga durerea prin apăsarea degetelor.

— Am să mă întind din nou. Ia afurisitele astea de perne de-aici! Aproape că nu văd, din cauza durerii ăsteia din spatele ochilor. O Howard ca regentă şi o Howard care să-i urmeze. O promisiune de dezastru şi nimic altceva. De data asta trebuie să-mi nască un băiat!

Uşa s-a deschis şi Anne a intrat în odaie. Era în continuare foarte palidă. S-a apropiat încet de patul lui Henric şi l-a luat de mână. Ochii lui mijiţi de durere i-au cercetat chipul alb.

— Credeam că vei muri, a zis ea sec.

— Şi tu ce-ai fi făcut?

— Mi-aş fi dat toată silinţa ca regină a Angliei, a răspuns ea, punând în acelaşi timp mâna pe pântec.

El i-a acoperit-o cu mâna lui mare şi a zis cu răceală:

— Ai face bine să ai un băiat acolo, doamnă. Cred că toată silinţa ta ca regină a Angliei n-ar fi de-ajuns. Am nevoie de un băiat care să ţină ţara asta unită. Prinţesa Elisabeta şi complotistul de unchiu-tău nu sunt ceea ce aş vrea să las în urmă când am să mor.

— Vreau să-mi juri că nu vei mai lupta niciodată în turnir! a spus ea cu aprindere.

El a întors capul în partea cealaltă.

— Lasă-mă să mă odihnesc. Tu, cu jurămintele şi promisiunile tale! Dumnezeu să mă ajute, dar când am repudiat-o pe regină credeam că am să mă aleg cu ceva mai bun de-atât.

Era cel mai întunecat moment din câte văzusem între ei. Anne n-a spus nimic. Era tot atât de albă la faţă ca el. Arătau amândoi ca nişte stafii, pe jumătate morţi de frică. Ceea ce ar fi trebuit să fie o regăsire plină de iubire servise doar ca să le amintească amândurora cât de firavă era puterea pe care o aveau asupra ţării. Anne i-a făcut o reverenţă trupului greu de pe pat şi a ieşit. Mergea încet, de parcă ar fi purtat o povară mare; la uşă s-a oprit câteva clipe.

Sub ochii mei, s-a transformat. A înălţat capul, buzele i s-au arcuit într-un surâs. Şi-a îndreptat umerii şi s-a ridicat o idee pe vârful picioarelor, ca un dansator când începe muzica. Apoi i-a făcut semn din cap gărzii aflate la uşă; omul a deschis, iar ea a pornit spre curtea zgomotoasă, cu un chip plin de recunoştinţă, ca să le spună tuturor că regele şi-a revenit, că a glumit cu ea când au vorbit despre căzătură, că va lupta iarăşi în turnir cât de curând va putea şi că erau bucuroşi.

Pe durata însănătoşirii după căzătură, Henric a fost mereu tăcut şi gânditor. Durerile din tot trupul îi dădeau o premoniţie a bătrâneţii. Din rana de la picior i se prelingea un amestec de sânge şi puroi galben, aşa că era silit să poarte tot timpul un bandaj gros, iar când şedea, îşi ridica piciorul pe un scăunel. Imaginea aceea îl umilea – fusese mereu atât de mândru de picioarele lui puternice şi de ţinuta mândră! Acum mergea şchiopătând, iar bandajul voluminos îi strica linia gambei. Mai rău chiar, mirosea ca un coteţ murdar. Henric, care fusese prinţul de aur al Angliei, recunoscut drept cel mai chipeş bărbat din Europa, vedea venind spre el bătrâneţea, când avea să tremure de picioare, chinuit mereu de dureri, şi să duhnească întocmai ca un călugăr murdar.

Anne nu era în stare să înţeleagă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bărbate, fii fericit! s-a răstit ea. Ai fost cruţat, ce altceva mai contează?

— Am fost cruţaţi amândoi, i-a răspuns el. Căci ce s-ar alege de tine dacă n-aş fi aici?

— M-aş descurca foarte bine.

— Cred că v-aţi descurca foarte bine cu toţii. Dacă ar fi să mor, tu şi cu ai tăi mi-aţi lua locul până să apuce să se răcească.

Ea ar fi putut să-şi ţină gura, dar se obişnuise să-i facă scene.

— Încerci să mă insulţi? Îmi acuzi familia că ţi-a oferit altceva decât loialitate deplină?

Curtenii, care aşteptau cina în sala cea mare, au început să vorbească pe ton ceva mai scăzut, chinuindu-se să audă.

— Cei din neamul Howard îşi sunt loiali în primul rând lor înşile şi abia apoi regelui, a spus Henric.

L-am văzut pe sir John Seymour ridicând capul şi schiţând un uşor zâmbet tainic.

— Familia mea şi-a aşternut viaţa la picioarele tale! s-a răstit Anne.

— Maiestatea Voastră şi sora voastră cu siguranţă v-aţi aşternut, a intervenit bufonul lui Henric, cu isteţimea-i ageră.

Au răsunat hohote de râs tunătoare. M-am împurpurat la faţă şi am surprins privirea lui William, apoi l-am văzut ducând mâna la şold, unde ţinea sabia, dar n-avea nici un rost să protestezi din cauza purtării unui bufon, mai ales dacă regele râdea. Henric a întins mâna şi a bătut uşurel, jovial, pântecul lui Anne, spunând:

— Cu un scop nobil.

Iritată, ea i-a împins mâna. Henric a încremenit, iar buna dispoziție i s-a topit într-o clipă.

— Nu sunt un cal, a spus ea tăios. Nu-mi place să fiu alintată ca un cal.

— Nu, a zis el cu răceală. Dacă aş avea un cal cu o fire la fel de proastă ca a ta, l-aş da de mâncare la câini.

— Mai bine ai face să călăreşti o astfel de iapă şi s-o îmblânzeşti, l-a provocat ea.

I-am aşteptat obişnuitul răspuns aprig. S-a lăsat însă o tăcere care s-a prelungit mai bine de un minut. Zâmbetul lui Anne a devenit forțat.

— Unele iepe nu merită să fie îmblânzite, a spus el încet.

Doar o mână de oameni, cei aflați foarte aproape de masa regală, l-ar fi putut auzi. Anne s-a albit ca varul şi apoi, într-o clipă, a întors capul şi a râs – un râs ascuțit, gâlgâit, de parcă regele ar fi spus ceva irezistibil de amuzant. Cei mai mulți curteni au ținut capul plecat şi s-au prefăcut că vorbesc cu vecinii lor. Privirea lui Anne a trecut de la mine la George, iar el i-a susținut-o preț de câteva clipe, tot atât de palpabil ca o mână care sprijină.

— Mai doreşti vin, soțul meu? a întrebat Anne fără cel mai mic tremur în glas.

Gentilomul s-a apropiat, le-a turnat vin regelui şi reginei şi cina a început.

Henric a rămas posomorât pe tot parcursul cinei. Nici măcar dansul şi muzica nu i-au înseninat dispoziția, însă a mâncat şi a băut chiar mai mult decât de obicei. S-a ridicat şi a pornit printre curteni, şchiopătând dureros, spunând o vorbă ici şi colo, ascultându-l pe câte un gentilom care se înclina în fața lui ca să-i ceară o favoare. A venit la masa noastră, a doamnelor reginei, şi s-a oprit între mine şi Jane Seymour. Ne-am ridicat amândouă deodată şi i-am făcut reverențe adânci. El a privit zâmbetul trist al lui Jane.

— Sunt ostenit, domnişoară Seymour. Aş vrea să fim la Wulfhall şi să-mi faci o pomadă din ierburile dumitale din grădină.

Ea s-a ridicat după reverență cu cel mai dulce zâmbet pe buze.

— Aş vrea şi eu foarte mult lucrul ăsta. Aş face orice să văd că Maiestatea Voastră se odihneşte şi scapă de dureri.

Henric pe care-l cunoşteam eu ar fi spus: „Orice?" pentru simpla plăcere de-a face o glumă lascivă. Dar noul Henric şi-a tras un scaun la masă şi ne-a făcut semn să ne aşezăm de o parte şi de alta.

— Cucuiele şi vânătăile se pot vindeca, dar bătrâneţea, nu. Am patruzeci şi cinci de ani şi, pentru prima oară, îmi simt vârsta.

— E doar din cauza căzăturii, a spus Jane cu un glas dulce şi liniştitor precum laptele ce se prelinge în căldarea de muls. Sigur că aveţi dureri şi că sunteţi obosit, probabil că sunteţi epuizat de toată munca pentru siguranţa regatului. Ştiu că vă gândiţi la asta zi şi noapte.

— O moştenire frumoasă, dacă aş avea un fiu căruia să i-o las, a zis el cu tristeţe.

Au privit-o amândoi pe regină. Anne, scoţând scântei de enervare, s-a uitat spre ei.

— Să dea Dumnezeu ca regina să aibă un fiu de astă dată, a spus Jane dulce.

— Chiar te rogi pentru mine, Jane? a întrebat el încet.

Ea a zâmbit.

— E de datoria mea să mă rog pentru rege.

— Te vei ruga pentru mine diseară? a zis el şi mai încet. Când nu voi putea să dorm, toate oasele mă vor durea şi sufletul îmi va fi cuprins de frică, mi-ar plăcea să cred că te rogi pentru mine.

— Mă voi ruga, a zis ea simplu. Va fi ca şi cum aş fi în odaie cu Maiestatea Voastră, cu mâna pe capul vostru, ajutându-vă să dormiţi.

Mi-am muşcat buzele. Am văzut-o la masa alăturată pe Catherine, fiica mea, privind cu ochii mari şi încercând să înţeleagă această nouă formă de flirt întreprins pe un ton de pietate mieroasă. Regele s-a ridicat în picioare, icnind uşor de durere, şi a strigat peste umăr:

— Un braţ!

Jumătate de duzină de bărbaţi s-au repezit să se bucure de onoarea de a-l ajuta pe Maiestatea Sa să se întoarcă pe tron. Dar el l-a dat la o parte pe fratele meu, George, şi l-a ales în schimb pe fratele lui Jane. Anne, George şi cu mine am privit în tăcere cum un Seymour îl ajuta pe rege să se întoarcă pe tron.

— O omor! a zis Anne cu un aer sumbru.

Stăteam întinsă pe patul ei, sprijinită leneş într-un cot. George se lungise lângă foc, iar Anne stătea la oglindă, camerista periindu-i părul.

— O fac eu în locul tău, am zis. Mă pregătesc să devin sfântă.

— E foarte bună, a remarcat George pe ton chibzuit, de parcă ar fi cântărit un dansator iscusit. Foarte diferită de voi două. Îl compătimeşte tot timpul. Cred că e un lucru teribil de seducător.

— Pişăcioasă mică! a zis Anne printre dinţi.

A luat pieptănul din mâna cameristei.

— Tu poţi să pleci.

George ne-a mai turnat câte un pahar cu vin.

— Ar trebui să plec şi eu, am zis. William mă aşteaptă cu siguranţă.

— Rămâi, a spus Anne pe un ton poruncitor.

— Da, Maiestate, am răspuns supusă.

Mi-a aruncat o privire dură, de avertizare.

— Să trimit flecuşteţul Seymour de la curte? l-a întrebat ea pe George. Nu suport s-o văd toată ziua pe lângă rege, zâmbindu-i timid. Mă scoate din minţi!

— Las-o în pace, a sfătuit-o George. După ce o să se înzdrăvenească, o să vrea ceva mai focos. Dar nu-l mai aţâţa. Astă-seară era mânios pe tine şi tu i-ai dat apă la moară.

— Nu suport să-l văd aşa de jalnic! Doar n-a murit, nu? De ce e aşa de nefericit pentru o nimica toată?

— Se teme. Şi nu mai e tânăr.

— Dacă o mai văd zâmbindu-i o dată în stilul ei timid, o plesnesc peste faţă. O poţi preveni din partea mea, Mary. Dacă o prind că-l priveşte cu surâsul ăla de Maica Domnului, o plesnesc de nu se vede.

M-am ridicat încet de pe pat.

— Am să-i spun ceva. Poate nu chiar asta. Pot să plec acum, Anne? Sunt obosită.

— Of, bine! a zis ea enervată. Tu rămâi cu mine, George, nu?

— Nevastă-ta o să vorbească, l-am prevenit. Deja spune că eşti tot timpul aici.

Am crezut că Anne va reacţiona cu nepăsare, dar ea şi George au schimbat o privire rapidă, apoi George s-a ridicat să plece.

— Trebuie să fiu mereu singură? a întrebat Anne. Să mă plimb singură, să mă rog singură, să dorm singură?

George a șovăit la auzul pledoariei triste.

— Da, am spus cu hotărâtă. Tu ai ales să fii regină. Te-am avertizat că asta nu-ți va aduce bucurie.

Dimineață, Jane Seymour și cu mine ne-am pomenit mergând una lângă alta spre liturghie. Am trecut prin fața cabinetului regelui, care avea ușa deschisă, și l-am văzut stând la masă, cu piciorul vătămat proptit de un taburet și cu un secretar alături care îi citea scrisorile cu glas tare și i le așeza dinainte ca să le semneze. Când a trecut prin fața ușii, Jane a încetinit pasul și i-a zâmbit, iar el s-a oprit și a privit-o, cu pana în mână, cu cerneala uscându-se pe vârful ei.

Jane și cu mine am îngenuncheat una lângă alta în capela reginei și am ascultat liturghia celebrată dinaintea altarului bisericii de sub noi.

— Jane, am spus încet.

A deschis ochii, fiindcă fusese cufundată în rugăciune.

— Da, Mary. Iartă-mă, mă rugam.

— Dacă mai flirtezi cu regele și-i mai arunci zâmbetele alea bolnăvicioase, una dintre noi, fetele Boleyn, o să-ți scoată ochii.

Anne își luă obiceiul de-a se plimba în fiecare zi a sarcinii de-a lungul fluviului, pe lângă terenul de popice, pe aleea mărginită de tisă, pe lângă terenurile de tenis și înapoi la palat. Eu o însoțeam întotdeauna, iar George îi stătea întotdeauna alături. Veneau și majoritatea doamnelor ei și unii dintre gentilomii regelui, de vreme ce acesta nu mai vâna după-amiaza. George și sir Francis Weston mergeau de o parte și de alta a lui Anne, o făceau să râdă, îi ofereau brațul și o ajutau când urcam treptele către terenul de popice, iar din cercul nostru intim, Henry Norris, sir Thomas Wyatt sau William mergeau alături de mine.

Într-o zi, Anne se simți obosită și scurtă plimbarea. Când intrarăm în palat, ea se afla la brațul lui George, iar eu veneam la câțiva pași în urmă, împreună cu Henry Norris. La apropierea noastră, gărzile deschiseră larg ușile către apartamentele ei și astfel ne oferiră imaginea lui Jane Seymour sărind de pe genunchii regelui; el încercă să se ridice în

picioare, să-şi netezească haina şi să pară nonşalant, dar picioarele îi erau încă şubrede din cauza căzăturii, aşa că se clătină, cu un aer neghiob. Anne intră ca o furtună.

— Ieşi afară, târâtură! îi spuse tăios lui Jane Seymour.

Aceasta făcu o reverenţă şi se furişă repede din odaie. George încercă s-o tragă pe Anne spre odăile interioare, dar ea se întoarse ca o furie spre rege.

— Ce făceai cu creatura aia pe genunchi? E cumva o pomadă?!

— Vorbeam... spuse el cu stângăcie.

— Şopteşte atât de încet, încât trebuie să-ţi bage limba în ureche?

— Eu... a fost...

— Ştiu ce-a fost! ţipă Anne la el. Întreaga ta curte ştie. Am avut cu toţii privilegiul de-a vedea ce a fost. Un bărbat care spune că e prea obosit ca să iasă la plimbare, lungit în voie, cu o neghioabă mică, dar vicleană, strecurată în poala lui!

— Anne...

Toţi auzirăm nota de avertisment din tonul lui, numai Anne nu. Se răsti:

— Nu voi înghiţi aşa ceva! Trebuie să plece de la curte!

— Cei din neamul Seymour sunt prieteni loiali ai coroanei şi slujitorii noştri buni, zise el cu aroganţă. Rămân.

— Ea e tot atât de bună ca o târfă de la o baie publică! strigă Anne furioasă. Şi nu mi-e prietenă. N-o accept între doamnele mele.

— E o tânără femeie blândă, pură şi...

— Pură?! Ce făcea pe genunchii tăi? Îşi spunea rugăciunile?!

— Destul! tună el furios. Rămâne printre doamnele tale. Familia ei rămâne la curte. Te întinzi mai mult decât ţi-e plapuma, doamnă!

— Ba nu! Eu hotărăsc cine mă slujeşte. Sunt regină şi astea sunt odăile mele. Nu accept o femeie pe care n-o plac!

— Vei avea slujitoarele pe care ţi le voi alege eu, insistă el. Sunt regele.

— Nu-mi poţi porunci, zise ea cu răsuflarea tăiată şi cu mâna pe inimă.

— Anne, fii calmă, i-am spus, dar nici nu mă auzi.

— Eu le poruncesc tuturor, zise el. Vei face ce-ți spun, fiindcă îți sunt soț și rege.

— A naibii să fiu dacă mă supun! strigă ea.

Se răsuci pe călcâie și fugi către odaia ei particulară, deschise ușa și îi strigă din prag:

— Nu ești stăpânul meu, Henric!

Dar el nu putea să fugă după ea. Asta i-a fost greșeala fatală. Dacă el ar fi fost în stare să fugă, ar fi prins-o și ar fi putut cădea amândoi în așternut, așa cum făcuseră de-atâtea ori în trecut. Însă îl durea piciorul, iar ea era tânără și ațâțătoare, numai că-n loc să se simtă ațâțat, se simțea prins în capcană. Îi pizmuia tinerețea și frumusețea, nu se mai bucura de ele.

— Tu ești târfa, nu ea! răcni Henric. Să nu crezi că am uitat ce făceai tu ca să ajungi pe genunchii regelui! Jane Seymour nu va cunoaște niciodată măcar jumătate din șmecheriile pe care le-ai folosit cu mine, doamnă! Șmecherii franțuzești! Șmecherii de târfă! Acum nu mă mai vrăjesc, dar nu le-am uitat.

Curtea lăsă să-i scape un icnet uluit, iar George și cu mine schimbarăm o privire complet îngrozită. Ușa lui Anne se trânti cu putere, iar regele se întoarse spre curtenii săi. George și cu mine îi întâmpinarăm privirea furioasă cu expresia incoloră a groazei absolute.

Se ridică în picioare, strigând:

— Braț!

Sir John Seymour îl împinse pe George la o parte, iar regele se sprijini de el și se îndreptă încet spre odăile sale, cu gentilomii după el. L-am privit cum pleacă și mi-am dat seama că mă durea gâtul de uscat ce era.

Jane Parker, nevasta lui George, se ivi lângă mine.

— Ce șmecherii făcea ea?

Mi-am amintit brusc, în imagini vii, cum o învățasem să-și folosească părul, gura și mâinile cu el. George și cu mine o învățaserăm tot ce știam, folosindu-ne de experiența lui George cu târfe franțuzoaice, cu madame spaniole și cu putori englezoaice și de tot ce știam din cununia mea cu un bărbat și seducerea altuia. O învățaserăm pe Anne să facă lucrurile care-i plăceau lui Henric, care le plac tuturor bărbaților, lucruri interzise în mod expres de Biserică. O învățaserăm să se

dezbrace complet în fața lui, să-și ridice cămașa centimetru cu centimetru ca să-i arate părțile ei intime, să-i lingă mădularul de la bază până la vârf cu atingeri prelungi și languroase. O învățaserăm cuvintele care-i plăceau și imaginile pe care voia să și le formeze în minte. Îi oferiserăm aptitudini de târfă, iar acum i se reproșa acest lucru. Am întâlnit privirea lui George și am știut că și el își amintea aceleași lucruri.

— Of, Jane, Domnul să ne aibă în pază! spuse el ostenit. Nu știi că atunci când e furios, regele spune orice îi vine la gură? Ea n-a făcut nimic. Nimic mai mult decât un sărut și o mângâiere. Genul de lucru pe care-l face orice bărbat cu soția lui în zilele frumoase.

Se opri și se corectă.

— Noi, firește, adică tu și cu mine, n-am făcut niciodată așa ceva. Dar, pe de altă parte, tu nu ești o femeie prea ispititoare când vine vorba de sărutat, nu-i așa?

Ea se întoarse o clipă, de parcă ar fi ciupit-o, și spuse încet precum șarpele ce se strecoară prin mărăcini:

— Desigur, *ție* nu-ți place să săruți deloc femeile, asta dacă nu sunt surorile tale.

Am lăsat-o pe Anne singură jumătate de oră, apoi am bătut la ușa ei și m-am strecurat în odaie. Am închis ușa în nasul doamnelor de companie curioase și m-am uitat în jur după ea. Odaia era cufundată în întunericul începutului de după-amiază de iarnă; Anne nu aprinsese lumânările și doar lumina focului pâlpâia pe pereți și pe tavan. Zăcea pe pat, cu fața în jos. Preț de o clipă am crezut că doarme, dar apoi s-a ridicat și i-am putut vedea obrazul palid și ochii întunecați.

— Dumnezeule, ce furios era!

Avea vocea răgușită de plâns.

— L-ai înfuriat. Ți-ai făcut-o singură, Anne.

— Ce era să fac, dacă m-a insultat în fața întregii curți?

— Să fi fost oarbă, am sfătuit-o. Să te fi uitat în altă parte. Așa făcea regina Caterina.

— Regina Caterina a pierdut. S-a uitat în altă parte și eu i l-am luat. Ce să fac ca să-l păstrez?

N-am spus nimic nici una, nici cealaltă. Exista un singur răspuns. Exista mereu doar un singur răspuns și era mereu același.

— Mi-era greață de furie, a zis ea. Simțeam că sunt gata să-mi vomit mațele.

— Trebuie să fii calmă.

— Cum să fiu calmă când dau de Jane Seymour oriunde m-aș duce?

M-am apropiat de pat și i-am scos lui Anne boneta de pe cap.

— Hai să te pregătim pentru cină. Fii frumoasă când cobori la cină și totul va fi măturat și dat uitării.

— Nu și de mine, a zis ea amar. Eu nu uit.

— Atunci poartă-te ca și cum ai fi uitat. Altfel toți își vor aduce aminte că el te-a jignit. Ai face bine să te porți ca și cum nu s-ar fi spus nimic și nu s-ar fi auzit nimic.

— M-a făcut târfă! a spus ea înciudată. Nimeni nu va uita asta.

— În comparație cu Jane, suntem toate târfe, am spus cu veselie. Și-atunci, ce importanță are? Ești soția lui, nu? Cu un prunc legitim în pântec. Poate să-ți spună cum vrea când îl apucă furiile, dar când e calm poți să-l recâștigi. Recâștigă-l astă-seară, Anne.

I-am chemat camerista și Anne și-a ales rochia. Era o rochie albă cu argintiu – s-ar fi zis că voia să-și afirme puritatea, în ciuda faptului că întreaga curte auzise cum era acuzată că folosea șmecherii de târfă. Corsajul era brodat cu perle și diamante, iar poalele fustei, din țesătură argintie, erau cusute cu fir de argint. Cu boneta asortată pe creștetul brunet, arăta ca o regină din cap până-n picioare – o regină a zăpezii, o regină de o frumusețe fără pată.

— Foarte bine! am spus.

Anne mi-a zâmbit obosită.

— Trebuie să continui așa, la nesfârșit, dansul ăsta pentru a păstra interesul lui Henric. Ce se va întâmpla când voi fi bătrână și nu voi mai putea dansa? Fetele din odăile mele vor fi și atunci tinere și frumoase. Ce se va întâmpla atunci?

N-aveam ce alinare să-i ofer.

— Hai să trecem cu bine de seara asta. Nu te mai gândi la anii care vor veni. Iar când vei avea un fiu, apoi alții, nu te va mai deranja că îmbătrânești.

A pus mâna pe corsajul cu pietre scumpe și a spus încet:

— Fiul meu...

— Eşti gata?

A încuviinţat şi s-a îndreptat spre uşa închisă. În noul gest, umerii i s-au îndreptat, bărbia i s-a ridicat, a zâmbit cu zâmbetul ei orbitor, sigur pe sine şi i-a făcut semn cameristei să deschidă uşa. A ieşit să dea ochii cu moara de bârfe a propriilor odăi, strălucind ca un înger.

Am remarcat că familia venise să-şi ofere sprijinul şi ştiam că unchiul auzise probabil suficient de multe ca să se teamă. Mama era prezentă, la fel şi tata. Unchiul era în fundul odăii, conversând amabil cu Jane Seymour, ceea ce m-a făcut să tresar. George era în prag; i-am surprins zâmbetul când s-a apropiat de Anne şi i-a luat mâna. Fineţea rochiei ei şi zâmbetul sfidător au stârnit un murmur de interes; apoi grupurile de vorbitori s-au plimbat prin încăpere, risipindu-se şi realcătuindu-se. Sir William Brereton a venit să-i sărute mâna lui Anne şi a şoptit ceva despre un înger căzut pe pământ; Anne a râs şi a spus că nu a căzut, ci doar a venit în vizită, aşa că imaginea sugestivă a fost îndepărtată elegant. La uşă s-a stârnit o mică agitaţie: Henric a intrat în odaie împreună cu restul curţii. Piciorul bolnav îi dădea un mers stângaci, iar pe chipul rotund se întipăriseră noi riduri de durere. A dat din cap morocănos spre Anne.

— Bună ziua, doamnă. Eşti gata să mergi la cină?

— Desigur, soţul meu, i-a răspuns ea cu un glas dulce ca mierea. Mă bucur să văd că Maiestatea Voastră arată atât de bine.

Puterea ei de-a trece de la o stare de spirit la alta îl nedumerea mereu. Buna dispoziţie a lui Anne l-a făcut să se oprească o clipă şi să privească feţele avide ale curtenilor.

— L-ai salutat pe sir John Seymour? a întrebat-o el, alegându-l pe singurul om căruia Anne n-ar fi vrut să-i arate respect.

Surâsul ei n-a şovăit nici o clipă.

— Bună seara, sir John, a zis ea pe un ton la fel de amabil precum cel al fiicei acestuia. Nădăjduiesc că vei accepta un mic dar din partea mea.

El s-a înclinat cam stângaci.

— Aş fi onorat, Maiestate.

— Vreau să-ţi dăruiesc un mic taburet sculptat din odăile mele personale. O piesă frumoasă, adusă din Franţa. Sper că-ţi va plăcea.

El s-a înclinat iarăşi.

— Vă sunt recunoscător.

Anne i-a zâmbit pieziş soţului ei şi i-a spus:

— E pentru fiica voastră. Pentru Jane. Se pare că nu are un loc propriu pe care să şadă, aşa că trebuie să-l împrumute pe-al meu.

O clipă s-a aşternut o tăcere uluită, apoi a răsunat râsul tunător al lui Henric. Curtenii au înţeles pe dată că puteau să râdă şi ei şi odăile reginei s-au cutremurat de gluma făcută de aceasta pe socoteala lui Jane. Henric, râzând încă, i-a oferit braţul lui Anne, iar ea i-a aruncat o privire ştrengărească. El a pornit s-o conducă afară din odaie şi curtenii şi-au luat locurile obişnuite în urma lor, însă atunci am auzit un geamăt şi pe cineva spunând încet:

— Dumnezeule mare! Regina!

George a despicat mulţimea ca o seceră prin iarbă, a înşfăcat-o pe Anne de mână şi a tras-o de lângă Henric. L-am auzit spunând repede:

— Iertare, Maiestate, regina nu se simte bine!

S-a plecat spre Anne şi i-a şoptit ceva la ureche, pe un ton poruncitor. Am văzut, printre chipurile care se întorceau, avide, cum faţa lui Anne se goleşte de sânge; cu un gest, i-a împins pe toţi deoparte, iar George a mers grăbit înaintea ei, ca să deschidă uşa odăii particulare şi s-o tragă înăuntru. Oamenii aflaţi mai în spate întindeau gâturile, să vadă. Am zărit spatele rochiei lui Anne. Pe ţesătura alb-argintie a rochiei se zărea o pată de un roşu aprins, precum sângele. Sângera. Pierdea pruncul.

Am ţâşnit printre oamenii care se înghesuiau, ca s-o urmez în odaie. Mama a venit după mine şi a trântit uşa în nasul celor care se holbau înăuntru, plini de curiozitate, în nasul regelui care privea consternat brusca dispariţie a lui Anne şi a familiei sale în ascunzătoare.

Anne stătea în picioare, faţă-n faţă cu George, trăgând de spatele rochiei ca să vadă pata.

— N-am simţit nimic.

— Aduc un doctor, a zis el, pornind spre uşă.

— Nu spune nimic! l-a prevenit mama.

— Să spună?! am exclamat. Au văzut toţi! A văzut şi regele!

— S-ar putea să fie totuşi bine. Întinde-te, Anne.

Anne s-a îndreptat spre pat, cu faţa tot atât de albă ca boneta.

— Nu simt nimic, a repetat ea.

— Atunci poate că nu se întâmplă nimic, a zis mama. Doar o mică pată.

Le-a făcut semn cameristelor să-i scoată lui Anne pantofii şi ciorapii. Au întors-o pe o parte şi i-au desfăcut şireturile corsajului. Au dezbrăcat-o de frumoasa rochie albă, cu pata ei mare şi roşie. Jupoanele erau îmbibate de sânge. M-am uitat la mama, iar ea a spus nesigură:

— S-ar putea să fie totuşi bine.

M-am apropiat de Anne şi am luat-o de mână, căci era clar că nici pe patul de moarte n-ar fi vrut ca mama să pună mâna pe ea.

— Nu te teme, i-am şoptit.

— De data asta nu mai putem ascunde, a spus ea. Au văzut toţi.

Am făcut totul. I-am pus o buiotă la picioare, iar doctorii i-au adus un tonic, apoi încă unul, o pomadă şi o pătură specială, binecuvântată de un sfânt. I-am pus lipitori şi o buiotă mai caldă la picioare. Dar n-a ajutat la nimic. La miezul nopţii a intrat în travaliu – în chinul şi durerea unui travaliu propriu-zis, trăgând de cearşaful înnodat între doi stâlpi ai patului şi gemând din pricina durerii provocate de pruncul care se smulgea din trupul ei, apoi, pe la două dimineaţa, a scos un ţipăt brusc şi pruncul a ieşit, iar nimeni nu putea face nimic ca să-l împiedice.

Moaşa care l-a scos a lăsat să-i scape o exclamaţie.

— Ce e? a icnit Anne, roşie la faţă de atâta încordare, cu sudoarea curgându-i pe gât.

— E un monstru! a zis femeia. Un monstru.

Anne a scos un sâsâit de frică, iar eu m-am trezit îndepărtându-mă de pat, cuprinsă de o groază superstiţioasă. În mâinile pline de sânge ale moaşei se afla un prunc cumplit de deformat, cu şira spinării despicată în două, deschisă, jupuită de piele şi un cap imens, de două ori mai mare decât corpul subţiratic.

Anne a scos un ţipăt răguşit şi s-a îndepărtat de el în patru labe, până-n celălalt capăt al patului, ca o pisică speriată, lăsând în urmă o dâră de sânge pe cearşafuri şi pe perne. S-a lipit de stâlpii patului, cu mâinile întinse, de parcă ar fi vrut să ţină şi aerul la distanţă.

— Înfăşoară-l în ceva! am exclamat. Du-l de-aici!

Moaşa s-a uitat la Anne cu un aer foarte grav.

— Ce-ai făcut ca să atragi aşa ceva asupra ta?

— N-am făcut nimic! Nimic!

— Ăsta nu e prunc odrăslit de un bărbat, e prunc odrăslit de diavol.

— N-am făcut nimic!

Am vrut să spun „Prostii", dar eram prea gâtuită de propria frică.

— Înfăşoară-l! am repetat, auzindu-mi panica din glas.

Mama a plecat de lângă pat şi a pornit repede spre uşă, cu chipul tot atât de sever ca şi când ar fi plecat de lângă butucul călăului din Turn.

— Mamă! a strigat Anne cu o voce slabă, şi răguşită.

Mama nu s-a uitat în urmă şi nici pasul nu i-a şovăit. A ieşit din odaie fără o vorbă. Când uşa s -a închis în urma ei, mi-am spus că e sfârşitul. Sfârşitul pentru Anne.

— N-am făcut nimic, a repetat ea.

S-a întors spre mine şi m-am gândit la licoarea dată de vrăjitoare şi la noaptea în care a zăcut în odaia secretă, cu o mască aurie, ca un cioc de pasăre, pe faţă. M-am gândit la călătoria ei până la porţile iadului şi înapoi pentru a obţine acest prunc pentru Anglia.

Moaşa s-a întors cu spatele.

— Trebuie să-i spun regelui.

M-am aşezat de îndată între ea şi uşă, ţinându-i calea.

— Nu-l vei tulbura pe Maiestatea Sa! N-ar vrea să ştie aşa ceva. Astea sunt taine femeieşti, trebuie păstrate între femei. Haide să păstrăm asta între noi şi să ne ocupăm de toate singure şi vei avea favorurile reginei şi pe ale mele. Mă voi îngriji să fii plătită pentru munca din noaptea asta şi pentru discreţie. Voi avea grijă să fii plătită, doamnă. Îţi promit.

Ea nici măcar nu s-a uitat la mine. Ţinea în braţe grămăjoara înfăşurată în pânzeturi, feşele ascunzându-i înfăţişarea îngrozitoare. Preţ de o clipă cumplită am crezut că o văd

mişcându-se ; mi-am imaginat mânuţa jupuită dând la o parte pânza. Moaşa a ridicat grămăjoara spre mine, făcându-mă să dau înapoi. Profitând de asta, a deschis uşa.

— Nu vei merge la rege ! am spus poruncitor, agăţându-mă de braţul ei.

— Nu ştiai ? m-a întrebat ea aproape cu milă. Nu ştiai că sunt deja servitoarea lui ? Că m-a trimis aici să privesc şi să ascult ? Am fost aleasă pentru asta din clipa când reginei nu i-a venit ciclul în prima lună.

— De ce ? am icnit.

— Pentru că se îndoieşte de ea.

M-am sprijinit cu mâna de perete. Îmi vuia capul.

— Se îndoieşte de ea ?

Femeia a ridicat din umeri.

— Nu ştia ce e în neregulă cu ea, de nu poate ţine un prunc. Acum va şti, a zis ea arătând spre bocceaua inertă.

Mi-am umezit buzele cu limba.

— Îţi plătesc cât ceri ca să pui bocceaua aia jos, să mergi la rege şi să-i spui că ea a pierdut pruncul, dar poate concepe altul. Indiferent cât te plăteşte, îţi dau de două ori mai mult. Sunt o Boleyn, familia mea nu e lipsită de influenţă şi avere. Poţi fi una dintre slujitoarele neamului Howard tot restul vieţii.

— Asta e datoria mea, a zis femeia. Asta fac de când eram fată. I-am jurat solemn Fecioarei Maria că nu-mi voi trăda niciodată misiunea.

— Ce misiune ? am întrebat înnebunită. Ce datorie ? Despre ce vorbeşti acolo ? !

— Găsirea vrăjitoarelor, a spus ea simplu.

Apoi s-a strecurat pe uşă afară, cu pruncul diavolului în braţe, şi a dispărut.

Am închis uşa şi am tras zăvorul. Nu voiam să intre nimeni în odaie până nu se curăţa tot balamucul şi până când Anne nu era în stare să se lupte ca să-şi salveze viaţa.

— Ce-a spus femeia ? m-a întrebat ea.

Avea pielea albă şi lucioasă precum ceara. Ochii negri semănau cu două cioburi de sticlă. Era departe de mica odaie încinsă şi de senzaţia de primejdie.

— Nimic important.

— Ce a spus ?

— Nimic. Ce-ar fi să dormi ?

Anne m-a fulgerat cu o privire mânioasă.

— Nu voi crede niciodată aşa ceva, a zis ea sec, de parcă n-ar fi vorbit cu mine, ci cu un inchizitor. Nu mă poţi face să cred asta. Nu sunt o ţărancă ignorantă, care plânge în faţa unei relicve făcute din rumeguş şi sânge de porc. Nu mă voi lăsa întoarsă din drumul meu de frici prosteşti. Voi gândi şi voi face, voi modela lumea după placul meu.

— Anne?

— Nu mă voi lăsa speriată de nimic, a zis ea hotărâtă.

— Anne?

S-a întors cu spatele la mine şi cu faţa la perete.

Imediat ce a adormit, am deschis uşa şi am chemat o Howard – pe Madge Shelton – să stea cu ea. Slujnicele luaseră cearşafurile pătate de sânge şi aduseseră stuf curat de pus pe jos. În sala de primire, curtea aştepta veşti; doamnele, cu capul sprijinit în palme, erau pe jumătate adormite, iar unele jucau cărţi ca să treacă timpul. George, rezemat de perete, purta o conversaţie cu voce scăzută cu sir Francis; aveau capetele apropiate ca doi iubiţi.

William s-a apropiat de mine şi m-a luat de mână; m-am oprit o clipă ca să prind putere din atingerea lui.

— E rău, am zis scurt. Nu-ţi pot povesti acum. Trebuie să-i spun unchiului ceva. Vino cu mine.

George s-a ivit pe dată lângă mine.

— Cum se simte?

— Pruncul e mort, am spus scurt.

L-am văzut albindu-se la faţă ca o fecioară şi închinându-se.

— Unde-i unchiul? am întrebat privind în jur.

— Aşteaptă veşti în odăile sale, la fel ca şi ceilalţi.

— Cum se simte regina? a întrebat cineva.

— A pierdut copilul? s-a interesat altcineva.

George a făcut un pas înainte şi a spus:

— Regina doarme. Se odihneşte. Vă roagă să mergeţi cu toţii la culcare, iar dimineaţă veţi avea veşti despre starea ei.

— A pierdut copilul? a stăruit cineva, uitându-se la mine.

— De unde să ştiu? a răspuns George pe un ton neutru, stârnind un murmur iritat de neîncredere.

— Înseamnă că e mort, a zis altcineva. Ce-i cu ea, de nu poate să-i dăruiască un fiu?

— Haide, i-a spus William lui George. Să plecăm de-aici. Cu cât vei spune mai multe, cu atât va fi mai rău.

Încadrată de soţul şi de fratele meu, mi-am făcut loc printre curteni şi am coborât scara spre odăile unchiului Howard. Servitorul lui, în livrea închisă la culoare, ne-a lăsat să intrăm fără o vorbă. Unchiul şedea la masa cea mare, cu nişte hârtii împrăştiate în faţă, şi o lumânare răspândea o lumină galbenă în toată odaia. La apariţia noastră îi făcu semn servitorului să aţâţe focul şi să aprindă şi lumânările dintr-un sfeşnic.

— Da?

— Anne a intrat în travaliu şi a născut un prunc mort, am spus sec.

El a încuviinţat din cap. Pe chipul grav nu se citea nici o emoţie.

— Erau nişte lucruri în neregulă cu el.

— Ce fel de lucruri?

— Avea spinarea despicată şi capul mare, am spus.

Am simţit că mi se întorc maţele pe dos de dezgust şi am strâns ceva mai tare mâna lui William.

— Era un monstru.

Unchiul a încuviinţat iarăşi din cap de parcă i-aş fi dat veşti de cea mai obişnuită şi mai îndepărtată natură. George a fost cel care a scos o mică exclamaţie gâtuită şi a bâjbâit cu mâna după speteaza unui scaun, ca să se sprijine. Unchiul a părut să nu acorde nici o atenţie faptului, dar observa totul.

— Am încercat să împiedic moaşa să-l ia de acolo.

— Da?

— A spus că e deja angajată de rege.

— Ah.

— Iar când i-am oferit bani ca să rămână sau să lase pruncul, a spus că e datoria ei faţă de Fecioara Maria să ia pruncul, fiindcă este o...

— O...?

— O găsitoare de vrăjitoare, am şoptit.

Am avut senzaţia ciudată că podeaua îmi pluteşte sub tălpi şi sunetele din odaie vin de undeva, de foarte departe. William m-a aşezat pe un scaun şi mi-a dus la buze un pahar cu vin. George nu m-a atins; stătea agăţat de speteaza scaunului, cu faţa la fel de albă ca a mea. Unchiul nu era câtuşi de puţin impresionat.

— Regele a angajat o găsitoare de vrăjitoare s-o spioneze pe Anne?

Am mai luat o înghițitură de vin și am încuviințat din cap.

— Înseamnă că ea e în mare pericol, a zis el.

S-a lăsat încă o tăcere prelungă.

— Pericol? a întrebat George forțându-se să stea drept.

Unchiul a dat din cap.

— Un soț bănuitor înseamnă întotdeauna pericol. Un rege bănuitor cu atât mai mult.

— Ea n-a făcut nimic! a zis George hotărât.

L-am privit pieziș, curioasă, auzindu-l cum repetă litania de care se agățase Anne când văzuse ce monstru zămislise trupul ei.

— Poate, a încuviințat unchiul. Dar regele crede că a făcut ceva și asta e de-ajuns ca s-o distrugă.

— Și ce vei face ca s-o aperi? a întrebat precaut George.

— Știi, George, a zis rar unchiul, ultima oară când am avut plăcerea de-a discuta cu ea între patru ochi, mi-a spus că pot să plec de la curte și că să fiu blestemat, că a ajuns acolo unde se află prin propriile eforturi și că nu-mi datorează nimic, m-a amenințat chiar cu temnița.

— E o Howard, am spus punând vinul pe masă.

El s-a înclinat.

— A fost.

— Vorbim despre Anne! am exclamat. Ne-am petrecut toți întreaga viață ca s-o aducem aici.

Unchiul a dat din cap.

— Și ne-a răsplătit ea cu mari mulțumiri? Din câte îmi amintesc, ai fost exilată de la curte. Ai fi tot în exil dacă n-ar fi avut nevoie de serviciile tale. N-a făcut nimic ca să mă recomande regelui, dimpotrivă. Și, George, tu îi ești favorit, dar ești mai bogat cu vreun șiling de când a urcat pe tron? Nu-ți mergea la fel de bine când era amanta lui?

— Nu vorbim de favoruri, ci de viață și de moarte, a spus George cu aprindere.

— De îndată ce-i naște un fiu, poziția ei e asigurată.

— Dar el nu poate odrăsli un fiu! a strigat George. N-a putut odrăsli un fiu cu Caterina, nu poate odrăsli nici cu ea! E practic impotent! De asta era ea înnebunită de frică...

S-a lăsat o tăcere mormântală.

— Dumnezeu să te ierte fiindcă ne-ai pus pe toți într-o astfel de primejdie, a zis cu răceală unchiul. A spune așa ceva înseamnă trădare. N-am auzit. N-ai spus. Acum pleacă!

William m-a ajutat să mă ridic și am ieșit toți trei încet din încăpere. În prag, George s-a întors, gata să protesteze, dar ușa i s-a închis în nas fără zgomot înainte să poată spune ceva.

Anne s-a trezit abia pe la jumătatea dimineții, cu febră mare. M-am dus să-l caut pe rege. Curtea împacheta ca să se mute la palatul Greenwich, iar el fugise de toată gălăgia și agitația, retrăgându-se pe terenul de popice din grădină, înconjurat de favoriții săi, între care cei din neamul Seymour ieșeau în evidență. M-am bucurat să-l văd pe George lângă el, cu un aer încrezător și zâmbitor, și pe unchiul în rândul privitorilor. Tata i-a propus regelui un pariu cu șanse foarte bune, iar regele l-a primit. Am așteptat până când s-a rostogolit ultima minge și tata, râzând, i-a dat regelui douăzeci de galbeni; abia apoi m-am apropiat și am făcut o reverență.

Regele s-a încruntat văzându-mă. Mi-am dat seama pe dată că nici una dintre fetele Boleyn nu se afla în grațiile sale.

— Lady Mary, a zis el rece.

— Maiestate, vin din partea surorii mele, regina.

El a dat din cap.

— Roagă să se amâne mutarea curții la Greenwich cu o săptămână, ca să-și poată recăpăta în întregime sănătatea.

— E prea târziu, a zis el. Poate să ni se alăture după ce se reface.

— Abia dacă s-a început împachetatul.

— Prea târziu pentru ea, m-a corectat el, stârnind imediat un val de murmure înăbușite pe terenul de popice. Prea târziu să-mi ceară favoruri. Știu ceea ce știu.

Am șovăit. O parte foarte puternică din mine mă făcea să vreau să-l iau de gulerul jiletcii și să-i scutur bine egoismul cel gras. Plecasem de lângă sora mea, care zăcea bolnavă după o naștere de coșmar, și iată-l pe soțul ei, distrându-se, jucând popice scăldat de soare și vestind curtea că ea era departe de a-i fi în grații.

— Atunci trebuie să știți că ea, eu și toți cei din familia Howard n-am șovăit nici o clipă în dragostea și loialitatea față de Maiestatea Voastră, am zis.

Am băgat de seamă că unchiul s-a strâmbat la auzul afirmației de rudenie.

— Să sperăm că nu veți fi puși cu toții la încercare, a zis regele nepoliticos.

Apoi s-a întors cu spatele la mine și i-a făcut semn lui Jane Seymour. Cu modestie, cu ochii plecați, aceasta s-a desprins de doamnele reginei și s-a apropiat de el.

— Te plimbi cu mine? a întrebat-o pe un ton foarte diferit.

Ea i-a făcut o reverență, de parcă onoarea ar fi fost atât de mare, încât nu putea nici să vorbească, apoi a pus mâna ei mică pe brațul lui cu mânecă bătută în nestemate; au plecat împreună, urmați la o distanță discretă de curteni.

Curtea fremăta de zvonuri pe care numai George și cu mine nu le puteam nega. Înainte, o vorbă spusă împotriva lui Anne însemna ștreangul. Acum se făceau cântece și glume pe seama cercului ei pus pe flirt de la curte și insinuări scandaloase despre incapacitatea ei de-a purta un copil.

— De ce nu le reduce Henric la tăcere? l-am întrebat pe William. Dumnezeu știe că are puterea legii de partea lui pentru asta.

El a clătinat din cap.

— Le îngăduie să spună orice. Se zice că a făcut orice, mai puțin să-și vândă sufletul diavolului.

— Proștii! am spus mânioasă.

William mi-a luat mâinile și mi-a desfăcut blând degetele încleștate.

— Dar, Mary, cum ar fi dat naștere unui prunc monstruos, dacă nu dintr-o uniune monstruoasă? Probabil că a conceput copilul în păcat.

— Cu cine, pentru numele lui Dumnezeu?! *Tu* crezi că a făcut un pact cu diavolul?

— Nu crezi că ar fi făcut, dacă astfel ar fi putut obține un fiu?

Asta m-a oprit. Am privit nefericită în ochii lui căprui.

— Taci! am spus, temându-mă chiar și de cuvintele în sine. Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Și dacă a făcut vreo vrăjitorie și s-a ales astfel cu pruncul monstruos?

— În cazul ăsta...?

— În cazul ăsta, el ar avea dreptate s-o repudieze.

Am încercat preţ de o clipă să râd.

— William, asta e o glumă proastă, într-un moment prost ales.

— Nu glumeam, nevastă.

— Nu suport să văd aşa ceva! am strigat, enervată brusc de felul în care se schimbase brusc lumea. Nu pot să pricep ce s-a întâmplat cu noi!

Ignorând faptul că ne aflam în grădină şi că oricare dintre curteni ar fi putut să dea peste noi în orice clipă, m-a cuprins pe după mijloc şi m-a îmbrăţişat strâns, tot atât de intim ca şi când ne-am fi aflat în grajdul de la fermă.

— Iubito, iubirea mea, a zis el cu tandreţe. Anne trebuie să fi făcut ceva cumplit de rău ca să dea naştere unui monstru. Şi nici măcar nu ştii ce anume. N-ai făcut niciodată nici un comision tainic pentru ea? N-ai adus o moaşă? N-ai cumpărat o licoare?

— Tu însuţi..., am început să spun.

El a dat din cap.

— Şi eu am îngropat un prunc mort. Să dea Dumnezeu să se poată rezolva repede chestiunea asta şi să nu se pună prea multe întrebări.

În trecut, singura dată când curtea abandonase o regină într-un palat pustiu fusese atunci când regele şi Anne plecaseră călare, râzând, şi o lăsaseră pe regina Caterina singură. Acum, Henric a făcut acelaşi lucru. Anne a privit nevăzută, de la fereastra odăii sale de culcare, îngenuncheată pe un jilţ, căci era încă prea slăbită ca să stea în picioare, în timp ce el, cu Jane Seymour alături, a condus procesiunea curţii spre Greenwich, palatul său preferat.

În suita de curteni veseli care-i urma pe regele cel binedispus şi pe noua sa favorită frumoasă se afla familia mea – tata, mama, unchiul şi fratele, concurând pentru graţiile regelui. William şi cu mine mergeam împreună cu copiii noştri. Catherine era tăcută şi reţinută. A aruncat o privire în urmă, spre palat, apoi s-a uitat la mine.

— Ce e? am întrebat-o.

— Nu mi se pare corect să plecăm fără regină.

— Va veni şi ea mai târziu, după ce se înzdrăveneşte, am spus ca s-o liniştesc.

— Știi unde-și va avea Jane Seymour odăile la Greenwich? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Nu le va împărți cu altă fată Seymour?

— Nu, a zis scurt tânăra mea fiică. Spune că regele îi va dărui niște apartamente frumoase doar pentru ea și doamnele ei de companie. Ca să-și poată exersa muzica.

N-am vrut s-o cred pe Catherine, dar avea dreptate. S-a aflat că însuși secretarul Cromwell a renunțat la odăile sale de la Greenwich, pentru ca domnișoara Seymour să poată zdrăngăni la lăută fără să le deranjeze pe celelalte doamne. De fapt, odăile secretarului Cromwell erau legate printr-un coridor secret de odaia personală a regelui. Jane era ascunsă confortabil la Greenwich, așa cum fusese și Anne înaintea ei, în odăi ce le egalau pe-ale reginei, alcătuind o curte rivală.

Imediat ce curtea s-a instalat, un mic grup din neamul Seymour s-a strâns în noile apartamente mărețe ale lui Jane, ca să vorbească, să danseze și să joace cărți, iar doamnele reginei, neavând-o pe regină ca s-o slujească, au găsit repede drumul către odăile lui Jane. Regele se afla tot timpul acolo, vorbind, citind, ascultând muzică sau poezii. Cina neoficial cu Jane, în odăile lui sau ale ei, iar cei din familia Seymour se aflau și ei la masă, ca să râdă de glumele lui sau să-l distreze cu jocuri de cărți ori zaruri; alteori o conducea la cină în sala cea mare, așezând-o lângă el, și doar tronul gol al reginei mai amintea că exista o regină a Angliei lăsată în urmă, într-un palat pustiu. Uneori, când o priveam pe Jane aplecându-se să-i spună ceva lui Henric peste jilțul gol al surorii mele, aveam impresia că Anne nu existase și că nimic n-o putea împiedica pe Jane să se mute de pe un scaun pe celălalt.

Dulceața cu care-l trata pe Henric nu slăbea nici o clipă. Pesemne că fusese crescută numai cu sfeclă de zahăr în Wiltshire. Se purta mereu minunat de plăcut, admirabil de plăcut cu Henric, indiferent dacă acesta era într-o dispoziție proastă din cauza durerii de picior sau exulta ca un băiețel care strigă de bucurie fiindcă a doborât o căprioară. Era mereu foarte calmă, mereu foarte pioasă – Henric o găsea deseori în genunchi pe micul scăunel de rugăciune cu mâinile

pe rozariu şi cu ochii înălţaţi spre cer – şi era mereu nespus de modestă.

A renunţat la boneta franţuzească – acoperământul stilat, în formă de semilună, introdus de Anne la întoarcerea din Franţa – şi a ales în schimb o bonetă triunghiulară, cum purtase regina Caterina, lucru care doar cu un an în urmă i-ar fi atras purtătoarei eticheta de demodată şi plictisitoare. Henric jurase și el că urăşte moda spaniolă, dar sobrietatea ei se potrivea perfect cu frumuseţea rece a lui Jane. Purta boneta aşa cum purtau călugăriţele rasa – ca să-şi demonstreze dispreţul faţă de parada lumească. Dar alegea bonete din cel mai deschis albastru, cel mai blând verde sau din galben ca de unt: culori luminoase, curate, de parcă şi paleta ei ar fi fost moderată.

Am ştiut că mi-a înlocuit pe jumătate sora când Madge Shelton, mica Madge Shelton cea lascivă, pusă pe flirt şi uşuratică, a apărut la cină cu o bonetă triunghiulară albastru-deschis și o rochie asortată, închisă la gât, cu mânecile remodelate după croiala englezească. În câteva zile, toate femeile de la curte purtau bonetă triunghiulară și umblau cu ochii plecaţi.

Anne ni s-a alăturat în februarie. Și-a făcut apariţia la curte cu mare pompă: stindardul regal fluturându-i deasupra capului, stindardul Boleyn în urmă și o mare suită de servitori în livrea și gentilomi călare. George şi cu mine am aşteptat-o pe trepte, cu uşile mari deschise în spatele nostru și cu un Henric remarcabil prin absenţă.

— Îi spui tu de odăile lui Jane? m-a întrebat George.

— Nu, nu eu. Tu ai mai mult curaj.

— Francis e de părere să-i dăm vestea în public. Își va ţine firea în frâu în faţa curţii.

— Discuţi despre regină cu Francis?

— Tu nu vorbeşti cu William?

— E soţul meu.

George a dat din cap, uitându-se la primii oameni din suita lui Anne, care se apropiau de uşă.

— Ai încredere în William?

— Fireşte.

— Și eu am încredere în Francis.

— Nu e același lucru.
— De unde poți ști tu cum e iubirea lui față de mine?
— Știu că nu poate fi ca aceea dintre un bărbat și o femeie.
— Nu. Îl iubesc așa cum iubește un bărbat pe un altul.
— E împotriva sfintelor scripturi!
El mi-a luat mâinile și mi-a aruncat irezistibilul zâmbet Boleyn.
— Mary, termină. Trăim vremuri primejdioase și singura mea alinare e iubirea lui Francis. Lasă-mi-o. Căci, Dumnezeu mi-e martor, am puține alte bucurii și cred că ne pândește cea mai mare primejdie.
Suita de însoțitori ai lui Anne a trecut pe lângă intrare, iar ea și-a oprit calul lângă noi cu un zâmbet radios. Purta un costum de călărie de un roșu foarte închis și o pălărie de aceeași culoare, dată pe spate, cu o pană lungă, prinsă de margine cu o broșă mare cu rubin.
— *Vivat Anna!* a strigat fratele meu, reacționând la stilul ei emfatic.
Anne s-a uitat pe lângă noi, spre umbrele din sala cea mare, așteptându-se să-l vadă pe rege. Expresia de pe chipul ei nu s-a schimbat când și-a dat seama că lipsea.
— Te simți bine? am întrebat-o, îndreptându-mă spre ea.
— Desigur, a zis ea vesel. De ce nu m-aș simți?
Am clătinat din cap, spunând cu precauție:
— Nu există nici un motiv.
Se vedea bine că nu trebuia să rostim nici o vorbă despre acest prunc mort, așa cum nu spuseserăm niciodată nimic despre ceilalți.
— Unde e regele?
— La vânătoare, a răspuns George.
Anne a intrat în palat, iar servitorii au alergat înaintea ei ca să deschidă ușile.
— Știa că vin? ne-a întrebat peste umăr.
— Da, a zis George.
A dat din cap și a așteptat până când am ajuns în odăile ei, cu ușile închise.
— Și unde sunt doamnele mele?
— Unele dintre ele vânează cu regele, am bâiguit. Altele...
Mi-am dat seama că nu știam cum să închei propoziția.
— Altele nu, am spus, renunțând să mai încerc.

Anne s-a uitat pe lângă mine, la George, ridicând din sprâncene.

— Poți să îmi lămurești tu ce vrea să spună sora mea? Știu că franceza și latina ei sunt imposibil de înțeles, dar acum se pare că nu se mai descurcă nici cu engleza.

— Doamnele tale se adună în jurul lui Jane Seymour, a zis el sec. Regele i-a dat apartamentele lui Thomas Cromwell și cinează cu ea în fiecare zi. Ea și-a înființat acolo o mică curte.

Anne a rămas o clipă cu gura căscată, apoi s-a uitat de la George la mine.

— E adevărat?

— Da.

— I-a dat odăile lui Thomas Cromwell? Poate merge direct în odăile ei fără să afle nimeni?

— Da.

— Sunt amanți?

M-am uitat la George.

— Nu se poate ști, a zis el. Pun rămășag că nu.

— Nu?

— Se pare că refuză avansurile unui bărbat căsătorit. Joacă tare cartea virtuții.

Anne s-a apropiat de fereastră, pășind încet, de parcă ar fi vrut să dezlege enigma acestei schimbări din lumea ei.

— La ce speră, dacă-l atrage și-l ține la distanță în același timp?

Nu i-am răspuns nici unul. Cine să știe asta mai bine ca noi? Anne s-a întors cu o privire concentrată, ca de pisică.

— Se gândește să mă înlăture? E nebună?!

N-am răspuns nici la asta.

— Și lui Cromwell i s-a poruncit să-și lase odăile pentru invazia asta de oameni din clica Seymour?

Am clătinat din cap.

— Cromwell și-a oferit odăile.

Ea a încuviințat încet.

— Așadar, Cromwell e acum împotriva mea.

Anne s-a uitat spre George, căutând alinare, cu o privire ciudată, de parcă n-ar fi fost sigură de el. Dar George n-o abandonase niciodată. Șovăind, s-a apropiat de ea și i-a pus frățește mâna pe umăr. În loc să se întoarcă spre el ca s-o îmbrățișeze, Anne s-a tras înapoi până a ajuns cu spatele

lipit de pieptul lui. Cu un oftat, George a cuprins-o în brațe și a legănat-o încet; au stat o vreme așa, privind pe fereastră către Tamisa, care scânteia sub soarele de iarnă.

— Mă gândeam că te temi să mă atingi, a zis ea încet.

El a clătinat din cap.

— O, Anne! Judecând după legile pământului și ale Bisericii, anatema cade asupra mea de zece ori înainte de micul dejun.

Vorbele astea m-au făcut să mă cutremur, dar ea a chicotit.

— Și tot ce am făcut, am făcut din iubire, a zis el blând.

Anne i s-a răsucit în brațe și a ridicat ochii spre el, cercetându-i fața. Mi-am dat seama că niciodată n-o mai văzusem privind așa pe cineva. Îl privea cu aerul că-i păsa ce simțea el. George nu era doar o treaptă pe scara ambiției ei. Era cel iubit.

— Chiar dacă rezultatul a fost monstruos? a întrebat ea.

George a ridicat din umeri.

— N-am pretenția de-a cunoaște prea multă teologie. Dar iapa mea a fătat un mânz cu picioarele lipite, și n-am considerat-o vrăjitoare. Lucrurile de felul ăsta se întâmplă în natură, nu înseamnă întotdeauna ceva. Ai avut ghinion, atâta tot.

— Nu voi lăsa asta să mă sperie, a zis ea cu hotărâre. Am văzut sânge de sfinți făcut din sânge de porc și agheasmă luată dintr-un pârâu. Jumătate din învățăturile Bisericii ăsteia sunt făcute ca să te ducă de nas, iar jumătate, ca să te înspăimânte și să-ți știi locul. Nu mă voi lăsa mituită să merg mai departe și nu mă voi lăsa înspăimântată. De nimic. Am luat hotărârea de a-mi croi singură drumul și așa voi face.

Dacă George ar fi ascultat-o cu atenție, ar fi sesizat nota ascuțită, de nervozitate din glasul ei. Dar el îi urmărea chipul strălucitor și hotărât.

— Înainte și tot mai sus, Anna regina!

Ea i-a zâmbit radios.

— Înainte și tot mai sus! Iar următorul copil va fi băiat.

S-a răsucit în brațele lui, i-a pus mâinile pe umeri și l-a privit ca și cum i-ar fi fost un iubit de încredere.

— Așadar ce să fac?

— Trebuie să-l recâștigi, a spus el sincer. Nu te înfuria pe el, nu-l lăsa să-ți vadă furia. Adu-l înapoi cu toate șmecheriile pe care le știi. Vrăjește-l din nou.

Anne a ezitat, apoi a zâmbit și i-a mărturisit adevărul ascuns în spatele chipului luminos.

— George, am cu zece ani mai mult decât la vremea când a început să mă curteze. Mă apropii de treizeci. A avut doar un copil cu mine, iar acum știe că am dat naștere unui monstru. Mă va considera respingătoare.

George a strâns-o mai tare de mijloc.

— Nu se poate să te considere respingătoare, a zis el simplu. Asta înseamnă căderea noastră, a tuturor. Trebuie să-l atragi iarăşi spre tine.

— Dar eu am fost cea care l-a învăţat să-şi urmeze dorinţele. Mai rău de atât, i-am împuiat căpăţâna cea proastă cu noile învăţături. Acum crede că dorinţele lui sunt manifestări divine. E de-ajuns să vrea ceva, ca să creadă că aceea e voia lui Dumnezeu. N-are nevoie de confirmare de la nici un preot, episcop sau papă. Capriciile lui sunt sfinte. Cum poate determina cineva un astfel de om să se întoarcă la soţia lui?

George s-a uitat la mine, cerându-mi ajutorul. M-am apropiat puţin.

— Îi place să fie alinat, am spus. Puţin răsfăţ. Mângâie-l, spune-i că e minunat, laudă-l, fii bună cu el.

Ea m-a privit fără nici o expresie, de parcă aş fi vorbit în ebraică, şi a spus sec:

— Sunt iubita, nu mama lui.

— Acum vrea o mamă, a zis George. Suferă și se simte bătrân și zdruncinat. Se teme de bătrânețe, se teme de moarte. Rana de la piciorul lui pute. Îi e groază că va muri înainte să zămislească un prinţ pentru Anglia. Ceea ce-şi dorește e o femeie care să se poarte tandru cu el până când se însănătoşeşte. Jane Seymour e toată numai dulceaţă. Tu trebuie să te dovedeşti mai dulce decât ea.

Anne tăcea. Ştiam toţi trei că era imposibil să fie cineva mai dulce decât Jane Seymour când vede coroana la un pas de ea. Nici măcar Anne, cea mai vicleană seducătoare, nu era în stare s-o învingă pe Jane Seymour la capitolul dulceaţă. Lumina de pe chipul ei s-a stins şi, preţ de o clipă, am văzut ivindu-se pe faţa ei palidă şi slabă expresia dură a mamei noastre.

— Pentru Dumnezeu, sper ca asta s-o omoare! a zis ea dintr-odată pe un ton deodată răzbunător. Dacă va pune mâna pe coroana mea şi-şi va pune fundul pe tronul meu, sper că i se va trage moartea din asta! Sper să moară tânără.

Sper să moară pe patul de naştere, tocmai când e pe cale să-i nască un băiat. Şi sper să moară şi băiatul!

George s-a încordat. Vedea de la fereastră că grupul de vânătoare se întorcea la curte.

— Du-te fuga jos, Mary, şi spune-i regelui că am sosit, a zis Anne fără să se clintească din îmbrăţişarea lui George.

Am coborât scara în fugă şi am ajuns jos tocmai când regele descăleca. L-am văzut cum se crispează când a sărit pe pământ şi greutatea i s-a lăsat pe piciorul rănit. Jane se afla alături de el, iar în jurul lor, o falangă de oameni din neamul Seymour. M-am uitat în jur după tata, după mama şi după unchiul. Erau mult în urmă, total eclipsaţi.

— Maiestate, am spus, făcând o reverenţă. Sora mea, regina, a sosit şi mă roagă să-i transmit Maiestăţii Voastre complimentele sale.

Henric s-a uitat la mine cu faţa lui bosumflată – fruntea încreţită de durere şi buzele strânse.

— Spune-i că sunt obosit după călărie. O voi vedea la cină, a zis el scurt.

A trecut pe lângă mine cu pas greoi, inegal, căci îşi menaja piciorul rănit. Sir John Seymour şi-a ajutat fiica să descalece. Am remarcat rochia nouă a lui Jane şi diamantul care-i sclipea pe mâna înmănuşată. Tânjeam atât de tare să scuip venin spre ea, că a trebuit să-mi muşc vârful limbii ca să-i zâmbesc dulce şi să mă dau la o parte în timp ce tatăl şi fratele ei o escortau spre uşile mari ce dădeau către apartamentele pe care le ocupa – apartamentele favoritei regelui.

Tata şi mama i-au urmat pe cei din familia Seymour, în suita lor. Am aşteptat să mă întrebe cum se simte Anne, dar au trecut pe lângă mine înclinând uşor capul în semn de salut.

— Anne se simte bine, am spus neîntrebată când mama a trecut pe lângă mine.

— Bun, a zis ea rece.

— Nu vii s-o slujeşti?

Chipul ei era pustiu ca al unei femei sterpe. Îţi lăsa senzaţia că nici una dintre noi n-ar fi ieşit din pântecul ei.

— O voi vizita când va merge regele în odăile ei.

Am ştiut atunci că Anne, George şi cu mine eram de capul nostru.

Doamnele s-au întors în odăile lui Anne ca un cârd de ulii, nesigure unde puteau găsi cea mai bună pradă. Am remarcat amuzată că întoarcerea încrezătoare a lui Anne declanşase o criză în materie de acoperăminte pentru cap. Unele doamne au revenit la boneta franţuzească pe care Anne continua s-o poarte. Altele au rămas la boneta triunghiulară grea preferată de Jane. Toate îşi doreau cu disperare să ştie unde ar trebui să se afle : în frumosul apartament al reginei sau în partea cealaltă, cu neamul Seymour? Unde va veni regele? Pe care o va prefera? Madge Shelton purta bonetă triunghiulară şi încerca să-şi croiască drum în cercul lui Jane Seymour. Madge credea clar că Anne se afla în declin.

Am intrat în odaie şi trei femei au tăcut brusc când m-am apropiat de ele.

— Ce mai e nou? am întrebat.

Nici una nu voia să-mi spună, dar Jane Parker, mereu cea mai de încredere dintre toate amatoarele de scandal, s-a apropiat de mine.

— Regele i-a trimis lui Jane Seymour un dar, o pungă uriaşă cu aur, şi ea a refuzat-o.

Am aşteptat. Ochii lui Jane străluceau de încântare.

— A spus că nu poate primi astfel de daruri de la rege până nu e măritată, fiindcă asta ar compromite-o.

Am tăcut câteva clipe, încercând să descifrez această afirmaţie secretă.

— Ar compromite-o?

Jane a dat din cap.

— Scuză-mă, am spus.

Mi-am croit drum printre femei, spre odaia personală a lui Anne. George se afla acolo, împreună cu Francis Weston.

— Aş vrea să vorbesc doar cu voi, am spus sec.

— Poţi vorbi de faţă cu sir Francis, a zis Anne.

Am respirat adânc.

— Aţi auzit de darul regelui refuzat de Jane Seymour?

Au clătinat din cap.

— Se spune că a afirmat că nu poate accepta astfel de daruri cât timp nu e măritată, fiindcă asta ar compromite-o.

— Oho! a exclamat sir Francis.

— Presupun că nu e decât o paradă de virtute, dar toată curtea vorbeşte.

— Îi amintește regelui că s-ar putea mărita cu altul, a spus George. Va detesta asta.

— Își etalează virtutea, a adăugat Anne.

— Și se va afla, a zis sir Francis. Asta e teatru. Calul nu l-a refuzat, nu-i așa? Și nici inelul cu diamant. Nici medalionul cu imaginea lui înăuntru. Dar acum curtea crede, și în curând va crede lumea întreagă, că regele e atras de o tânără femeie pe care n-o interesează averea. *Touché!* Și totul într-o singură imagine.

Anne a scrâșnit din dinți.

— E insuportabilă!

— Și nu poți face nimic ca să i-o plătești, a spus George. Așa că nici măcar nu te gândi la asta. Capul sus, zâmbește și vrăjește-l, dacă poți.

— S-ar putea să se aducă vorba la cină despre alianța cu Spania, a prevenit-o sir Francis când Anne s-a ridicat de pe jilț. E mai bine să nu spui nimic împotrivă.

Anne i-a aruncat o privire peste umăr.

— Dacă trebuie să devin eu însămi Jane Seymour, aș putea la fel de bine să fiu repudiată. Dacă tot ce sunt eu – agerimea minții și firea mea iute și pasiunea mea pentru reforma Bisericii – trebuie negat, atunci înseamnă că m-am repudiat eu însămi. Dacă regele își dorește o soție supusă, înseamnă că n-ar fi trebuit să încerc niciodată să ajung pe tron. Dacă nu pot să fiu eu regina, aș putea la fel de bine să nu mă aflu aici.

George s-a apropiat de ea, i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

— Nu, fiindcă te adorăm cu toții! Iar restul e doar un capriciu trecător al regelui. Acum o vrea pe Jane, așa cum a vrut-o pe Madge, așa cum a vrut-o pe lady Margaret. Își va veni în fire și se va întoarce la tine. Gândește-te cât de mult l-a păstrat regina lângă ea! A plecat și s-a întors de zeci de ori. Tu ești soția lui, mama prințesei lui, exact la fel ca ea. Îl poți păstra.

Auzind asta, Anne a zâmbit, și-a îndreptat umerii și mi-a făcut semn să deschid ușa. Am auzit murmurul curții când a ieșit, îmbrăcată în catifea verde, bogată, cu smaralde la urechi, cu diamante scânteind pe boneta verde, cu B-ul de aur agățat de colierul de perle de la gât.

Spre sfârșitul lui februarie se făcu foarte frig și Tamisa îngheță în dreptul palatului. Debarcaderul se întindea ca o potecă

peste o pardoseală de gheață albă, iar treptele de la poartă duceau spre o coală netedă de sticlă. Fluviul se transformase parcă într-un drum ciudat, care putea duce oriunde. În porțiunile cu gheață mai subțire vedeam apa curgând, verde și primejdioasă, pe sub stratul transparent de gheață.

Grădinile, potecile, zidurile și aleile din jurul palatului Greenwich căpătară toate o albeață miraculoasă, căci începu să ningă, apoi zăpada înghețá și ninse iarăși. În grădinile de distracții, spalierele ce încadrau potecile erau înghețate. Într-o dimineață însorită, pânzele de păianjen sclipiră, acoperite de cristale albe, ca niște dantele fermecate, agățate pe cele mai fine ramuri. Fiecare crenguță, fiecare fir de iarbă uscată era învelit în alb, ca și cum un artist ar fi cutreierat toată grădina, hotărât să pună în evidență detaliile fiecărei ramuri din fiecare copac.

Noaptea, vântul înghețat ce sufla dinspre est, un vânt venit din Rusia, făcea să fie un ger cumplit. Dar ziua, soarele strălucea puternic și era o încântare să alergăm prin grădini și să jucăm popice pe iarba înghețată în timp ce prihorii țopăiau în tisele întunecate ce mărgineau aleile și așteptau firimituri, iar cârdurile mari de gâște iubitoare de frig zburau pe deasupra capetelor noastre, cu aripile fâlfâind și cu capetele întinse, în căutarea unor ochiuri de apă neatinse de îngheț.

Regele hotărî că trebuia să avem un bâlci de iarnă, cu lupte cu sulițele pe patine și dans pe patine și o piesă-mască hibernală, cu sănii, înghițitori de flăcări și saltimbanci moscoviți. Se puseră capcane pentru urși, lucru de zece ori mai amuzant decât în condiții obișnuite, căci bietul animal alunecă și porni de-a dura spre câinii care alunecau și ei. Un câine se repezi preț de o clipă să-l muște, apoi vru s-o ia din loc iarăși, dar își dădu seama că labele lui, care scurmau de zor, nu prind deloc pe gheață, așa că ursul îl trimise pe lumea cealaltă cu o lovitură grea de labă peste spinare. Regele se cutremură de râs privind scena.

Se aduseră boi din Smithfield, folosindu-se fluviul înghețat pe post de drum, și fură fripți la frigare pe malul apei, deasupra unor focuri uriașe, iar băieții de la bucătărie dădeau fuga cu pâine caldă în timp ce câinii de la bucătărie lătrau și alergau pe lângă ei, în speranța vreunui accident.

Jane era o prinţesă hibernală, îmbrăcată în alb şi albastru, cu blană albă la gât şi pe bonetă. Picioarele ei erau foarte nesigure pe patine, aşa că trebuia să fie susţinută de fratele ei, de o parte, şi tatăl ei, de cealaltă. O împingeau spre rege, o împingeau, frumuseţe pasivă, spre tron, iar eu îmi spuneam că a fi o Seymour trebuie să semene foarte mult cu a fi o Boleyn, dacă tatăl şi fratele tău te împing spre rege, iar tu n-ai nici puterea, nici înţelepciunea să fugi.

Henric avea mereu un jilţ pregătit pentru ea alături de-al lui. Tronul reginei se afla la dreapta lui, cum şi trebuia, dar la stânga se găsea un jilţ pentru Jane, în caz că voia să se odihnească după patinaj. Regele nu patină; piciorul nu i se vindecase încă şi se vorbea despre nişte doctori francezi sau poate chiar un pelerinaj la Canterbury ca să-i mai aline durerile. Doar Jane reuşea să-i risipească încruntarea de pe chip, şi reuşea lucrul ăsta fără să facă nimic. Şedea lângă el, se lăsa împinsă pe patine în faţa lui, tresărea la luptele de cocoşi, scotea exclamaţii de uimire în faţa înghiţitorilor de flăcări, se purta la fel ca întotdeauna, ca o proastă absolută, şi asta-l liniştea pe rege într-un fel în care Anne nu reuşea s-o facă.

Anne veni să cineze pe gheaţă împreună cu regele în toate cele trei zile şi, văzând-o cum lunecă pe patinele ascuţite din oase de balenă, cu graţia unui dansator rus, îmi spuneam că toţi cei din familia Boleyn patinau pe o gheaţă subţire în acel anotimp. Cea mai nevinovată vorbă din partea ei putea să-l facă pe rege să se încrunte – nimic nu-l putea mulţumi. O urmărea tot timpul cu nişte ochi bănuitori, porcini, îngustaţi. Îşi freca degetele în timp ce o privea, trăgând de inelul de pe degetul cel mic.

Anne încercă să-l ameţească cu buna dispoziţie şi cu frumuseţea ei. Îşi ţinu firea în frâu, cu toate că el era acru şi plictisitor. Dansă, jucă zaruri şi cărţi, râse, patină, era toată numai bucurie, toată numai lumină. O aruncă pe Jane Seymour în fundal – nici un bărbat n-avea ochi pentru altă femeie când Anne se afla într-o dispoziţie radioasă. Nici măcar regele nu-şi putea lua ochii de la ea când traversa terenul de dans cu fruntea sus, cu acea rotire graţioasă a capului când i se adresa cineva, înconjurată de bărbaţi care compuneau poezii ca să-i slăvească frumuseţea; muzicienii cântau pentru ea, inima entuziasmului curţii puse pe distracţie. Regele nu-şi

putea lua ochii de la ea, dar expresia lui nu mai era vrăjită. O țintuia cu privirea de parcă ar fi vrut să înțeleagă ceva despre ea, de parcă ar fi vrut să-i deslușească farmecul, ca s-o vadă destrămată, despuiată de tot ceea ce o făcuse cândva atât de adorabilă în ochii lui. O fixa cu privirea așa cum te-ai uita la o tapiserie care te-a costat o avere și care ți se pare brusc, într-o dimineață, complet lipsită de valoare și vrei s-o deșiri. O fixa cu privirea de parcă nu-i venea să creadă că-l costase atât de mult și-i oferise atât de puțin în schimb. Și nici măcar farmecul și vitalitatea lui Anne nu-l puteau face să creadă că târgul fusese bun.

În timp ce eu o observam pe Anne, George și sir Francis îl urmăreau pe Cromwell. Se zvonea în șoaptă că regele s-ar putea s-o repudieze pe Anne, pe temeiul că mariajul nu fusese valid de la bun început. George și cu mine ne strâmbarăm auzind asta, dar sir Francis ne aminti că parlamentul urma să fie dizolvat în aprilie, fără a se oferi vreun motiv întemeiat pentru asta.

— Și ce contează asta? l-a întrebat George.

— Contează, fiindcă toți bunii cavaleri de țară vor fi pe moșiile lor la vremea când regele va lua măsuri împotriva reginei, a răspuns Francis.

— Nu-i văd apărând-o, am spus. O urăsc.

— Ar putea să apere ideea statutului de regină, a zis el. Au fost forțați să jure împotriva reginei Caterina, au fost forțați să jure că o reneagă pe prințesa Maria și că o recunosc pe prințesa Elisabeta. Dacă regele o va repudia acum pe Anne, ar putea avea impresia că au fost manipulați ca niște proști și nu le va plăcea deloc lucrul ăsta. Dacă el va reveni la concepția papală, s-ar putea ca întorsătura să le pară prea rapidă ca s-o poată înghiți.

— Dar regina e moartă, am spus, gândindu-mă la Caterina, vechea mea stăpână. Chiar dacă se dizolvă căsătoria cu Anne, el tot nu se poate întoarce la regină.

George țâțâi în barbă văzând încetineala cu care pricepeam, dar sir Francis avu mai multă răbdare.

— Concepția Papei este aceea că mariajul cu Anne nu e valid. Așa că acum Henric e văduv și liber să se recăsătorească.

George, Francis și cu mine îl privirăm toți trei, instinctiv, pe rege. Se ridica de pe tronul așezat pe platforma albăstruie

ca gheața. Sir John Seymour și sir Edward Seymour îl flancau, ajutându-l. Jane stătea în fața lui, cu buzele ușor desfăcute, de parcă n-ar fi văzut în viața ei un bărbat mai chipeș ca acest invalid gras.

Anne, care patina de cealaltă parte a gheții cu Henry Norris și Thomas Wyatt, se apropie el și-l întrebă pe ton degajat:

— Ce faci, soțul meu? Nu mai stai?

El o privi. Obrajii ei își recăpătaseră culoarea, biciuiți de vânt; purta pălăria de călărie de un roșu aprins, cu pana cea lungă, și o șuviță de păr îi gâdila obrazul. Era radioasă, de o frumusețe incontestabilă.

— Am dureri, zise el încet. În timp ce tu te-ai distrat făcând sport, eu am suferit. Merg în odăile mele să mă odihnesc.

— Vin cu tine, spuse ea imediat, lunecând spre el. Dacă aș fi știut, aș fi rămas lângă tine, dar tu mi-ai spus să merg să patinez. Bietul meu soț! Îți voi face o tizană și voi sta cu tine și-ți voi citi, dacă vrei.

El clătină din cap.

— Prefer să dorm. Prefer tăcerea cititului tău.

Anne roși. Henry Norris și Thomas Wyatt se uitară în altă parte, dorindu-și să fie departe. Cei din familia Seymour, diplomați, avură grijă să nu li se citească nimic pe față.

— Ne vedem la cină atunci, spuse Anne, ținându-și enervarea în frâu. Și mă voi ruga să te odihnești și să te lase durerea.

Henric dădu din cap și se îndepărtă de ea. Cei doi Seymour îl luară de braț și-l ajutară să pășească pe covoarele groase ce fuseseră așternute pe gheață, ca să nu alunece. Jane, cu un ușor zâmbet umil, parcă scuzându-se că era preferată, porni împleticindu-se după ei.

— Și tu unde crezi că te duci, domnișoară Seymour? răsună vocea lui Anne ca o plesnitură de bici.

Femeia mai tânără se întoarse și-i făcu reginei o reverență.

— Mi-a spus să-l urmez și să-i citesc, zise ea simplu, cu ochii în jos. Nu știu să citesc prea bine în latină, dar mă descurc cu franceza.

— Te descurci cu franceza! exclamă sora mea, versată în trei limbi de la vârsta de șase ani.

— Da, spuse Jane cu mândrie. Deși nu înțeleg totul.

— Pun rămășag că nu pricepi nimic, spuse Anne. Poți pleca.

Primăvara anului 1536

Gheaţa se topi, însă vremea nu părea să se încălzească deloc. Ghiocеii înfloriră în pâlcuri pe tot terenul pentru popice, dar pajiştea era atât de îmbibată de apă, că nu puteam juca, iar potecile erau şi ele prea umede pentru plimbare. Piciorul regelui nu se vindeca; rana rămânea deschisă şi diferitele pomezi şi poţiuni puse pe ea păreau doar s-o agraveze. El începu să se teamă că nu va mai dansa niciodată, iar vestea că regele Francisc al Franţei era fericit şi sănătos nu făcu decât să-i acrească şi mai mult dispoziţia.

Veni Lăsata Secului, aşa că nu mai avură loc dansuri şi ospeţe. Nu existau nici şanse ca Anne să-l seducă pe rege, ademenindu-l în patul ei, şi să zămislească alt prunc. Nici un cuplu nu putea dormi împreună în post, nici măcar regele şi regina, aşa că Anne trebui să rabde imaginea lui Henric aşezat pe un jilţ tapisat, cu piciorul bolnav odihnindu-se pe un taburet şi cu Jane alături, citindu-i broşuri religioase, ştiind bine că nu putea nici măcar să-şi invoce dreptul de soţie ca el să vină în patul ei.

Era depăşită şi trecută cu vederea. În fiecare zi apăreau tot mai puţine doamne în odaia ei; cu numele erau doamne de companie ale reginei, dar se adunau toate în odăile lui Jane Seymour. Singurele care îi rămâneau credincioase erau cele care nu erau oricum bine-venite dincolo: familia noastră, Madge Shelton, mătuşa Anne, fiica mea, Catherine, şi cu mine. În unele zile, singurii gentilomi din odăile ei erau George şi cercul său de prieteni: sir Francis Weston, sir Henry Norris şi sir William Brereton. Mă întovărăşeam tocmai cu bărbaţii cu privire la care mă avertizase soţul meu, dar Anne n-avea

alţi prieteni. Jucam cărţi sau trimiteau după muzicieni, sau, dacă sir Thomas Wyatt se afla în vizită, făceam un concurs de sonete, fiecare dintre bărbaţi compunând un vers de dragoste pentru cea mai frumoasă regină din lume. Dar în miezul tuturor exista ceva găunos – acolo unde ar fi trebuit să fie bucuria. Lui Anne îi scăpau toate printre degete şi nu ştia cum să le redobândească.

Într-o zi, pe la jumătatea lui martie, Anne îşi înghiţi mândria şi mă trimise să-l chem pe unchiul nostru.

— Nu pot veni acum, am nişte treburi de care trebuie să mă ocup. Îi poţi spune reginei că voi trece la ea după-amiază.

— Nu credeam că i se poate cere unei regine să aştepte, am remarcat.

După-amiază, când îşi făcu în cele din urmă apariţia, Anne îl întâmpină fără nici un semn de nemulţumire şi-l trase în firida unei ferestre, ca să poată vorbi singuri. Mă aflam suficient de aproape ca să-i aud, cu toate că nici unul dintre ei nu ridică vocea mai sus de un şuierat politicos.

— Am nevoie de ajutorul tău împotriva neamului Seymour, zise ea. Trebuie să ne descotorosim de Jane.

El ridică din umeri a regret.

— Nepoata mea, nu mi-ai fost întotdeauna pe cât de utilă aş fi dorit. Au existat nişte împrejurări, doar cu puţin timp în urmă, când m-ai acuzat chiar în faţa regelui. Dacă nu vei mai fi regină, nu cred că vei putea redeveni o Howard.

— Sunt o Howard şi o Boleyn, şopti ea cu mâna pe B-ul de aur de la gât.

— Există multe fete Howard, spuse el cu nepăsare. Soţia mea, ducesa, ţine la Lambeth, în casa ei, jumătate de duzină, verişoare de-ale tale, toate la fel de frumuşele ca tine, ca Mary, ca Madge. Toate la fel de spirituale şi de pătimaşe. După ce el se va sătura de o făptură slabă de minte, va exista o Howard care să-i încălzească patul – va exista mereu o alta.

— Dar eu sunt regina! Nu o oarecare doamnă de companie.

Unchiul dădu din cap.

— Îţi fac o propunere. Dacă George va primi în aprilie Ordinul Jartierei, te voi susţine. Vezi dacă poţi obţine asta pentru familie şi vom vedea ce poate face familia pentru tine.

Ea şovăi.

— Pot cere ordinul.

El încuviință.

— Așa să faci. Dacă aduci un avantaj familiei, putem să facem un nou contract cu tine, să te apărăm de dușmanii tăi. Dar de astă dată, Anne, trebuie să ții minte cine e stăpânul.

Ea își mușcă buza pe dinăuntru, ca să-și controleze pornirea sfidătoare, îi făcu o reverență și ținu capul plecat.

Pe 23 aprilie, Ordinul Jartierei i-a fost oferit de rege lui sir Nicholas Carew, prieten al familiei Seymour și propus de aceasta. Fratele meu, George, a fost trecut cu vederea. În seara aceea s-a organizat un ospăț, pentru a sărbători noile onoruri, iar unchiul și John Seymour au stat unul lângă altul în fața unei tăvi cu cărnuri de calitate și s-au înțeles de minune.

A doua zi, Jane Seymour ședea împreună cu noi în apartamentele reginei – lucru rar –, așa că odăile reginei forfoteau, căci întreaga curte era prezentă. Au fost chemați muzicienii, urma să avem dans. Regele nu era așteptat – Anne îl provocase la un joc de cărți, dar el îi răspunsese rece că era foarte ocupat cu treburile.

— Ce face? l-a întrebat ea pe George când acesta a venit să-i aducă refuzul regelui.

— Nu știu. Se întâlnește cu episcopii. Și are întrevederi cu majoritatea nobililor, unul câte unul.

— Ceva legat de mine?

S-au ferit amândoi cu grijă să privească spre Jane, care se afla în centrul atenției în odăile reginei.

— Nu știu, a spus George nefericit. Bănuiesc că aș fi ultimul care ar afla. Dar el a vrut să știe care dintre gentilomi te vizitează în fiecare zi.

Pe chipul lui Anne nu se putea citi nimic.

— Mă vizitează cu toții. Sunt regina.

— Au fost rostite anumite nume, a zis George. Printre care al lui Henry și al lui Francis.

Anne a râs.

— Henry Norris bântuie pe la curte de dragul lui Madge!

S-a întors și l-a văzut aplecat peste umărul lui Madge, care cânta, pregătit să-i întoarcă pagina partiturii.

— Sir Henry! Apropie-te, te rog!

Fără să-i spună o vorbă lui Madge, el s-a apropiat de regină și s-a lăsat într-un genunchi, cu o falsă galanterie.

— Mă supun!

— E vremea să te însori, sir Henry, i-a spus Anne cu o asprime prefăcută. Nu te pot lăsa să te învârți prin odăile mele aducându-mi dezonoare. Trebuie să-i faci lui Madge o ofertă. Nu accept ca doamnele mele să fie altfel decât absolut bine-crescute.

El a râs tare, cum era și firesc, gândindu-se că Madge ar putea să fie absolut bine-crescută.

— Ea e scutul meu. Inima mea tânjește după altcineva.

Anne a clătinat din cap.

— Nu vreau discursuri frumoase. Trebuie s-o ceri în căsătorie pe Madge și să termini cu asta.

— Ea e luna, dar Maiestatea Voastră sunteți soarele, a răspuns Henry.

M-am uitat la George, dând ochii peste cap.

— Nu-ți dorești uneori să-i dai un șut? mi-a șoptit George destul de tare.

— E un idiot, am răspuns. Și asta nu ne va duce nicăieri.

— Nu-i pot oferi domnișoarei Shelton o inimă întreagă, așa că nu i-o ofer deloc, a zis Henry, salvându-se dintr-o încâlceală de politețuri. Inima mea aparține reginei tuturor inimilor din Anglia.

— Mulțumesc, a spus Anne scurt. Te poți întoarce să dai paginile pentru lună.

Norris a râs, s-a ridicat și i-a sărutat mâna.

— Dar nu-mi pot permite bârfe în odăile mele, l-a prevenit Anne. De la căzătură, regele a devenit sever.

Norris i-a sărutat iarăși mâna și i-a promis:

— Nu veți avea niciodată temeiuri de a vă plânge de mine. Mi-aș da și viața pentru Maiestatea Voastră!

S-a întors lângă Madge, care a ridicat privirea și a întâlnit-o pe-a mea. M-am strâmbat la ea, iar ea a zâmbit cu gura până la urechi. Nimic n-o putea face pe fata aceea să se poarte ca o lady.

George s-a aplecat peste umărul lui Anne.

— Nu poți înăbuși zvonurile unul câte unul. Trebuie să trăiești ca și cum nici unul dintre ele n-ar conta câtuși de puțin.

— Le voi înăbuşi pe toate, până la unul, a jurat ea. Iar tu află cu cine se întâlneşte regele şi ce se spune despre mine.

George n-a reuşit să descopere ce se petrecea. M-a trimis la tata, care şi-a ferit privirea şi mi-a spus doar să-i cer veşti unchiului. L-am găsit pe unchiul în curtea grajdurilor, cercetând o iapă nouă pe care se gândea s-o cumpere. Soarele de aprilie ardea puternic în curtea ferită. Am aşteptat în umbra porţii până când a terminat, apoi m-am apropiat de el.

— Unchiule, regele pare foarte ocupat cu lordul Cromwell, cu lordul vistiernic şi cu tine. Regina se întreabă ce chestiune vă ocupă atât de mult timp.

Pentru prima oară, unchiul n-a întors capul ca să mă evite, cu zâmbetul lui amar. M-a privit drept în faţă şi în ochii lui am zărit ceva ce nu mai văzusem niciodată la el: milă.

— Fiul tău ar trebui luat de la tutorii lui şi adus acasă, m-a sfătuit el. Învaţă împreună cu băiatul lui Henry Norris la cistercieni, nu?

— Da, am spus, nedumerită de schimbarea subiectului.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş avea nimic de-a face cu Norris, Brereton, Weston sau Wyatt. Iar dacă ei ţi-au trimis scrisori sau poezii de dragoste sau flecuşteţe sau simboluri de afecţiune, ai face mai bine să le arzi.

— Sunt femeie măritată şi-mi iubesc soţul, am spus uluită.

— Asta e garanţia ta, a încuviinţat el. Acum du-te. Ceea ce ştiu eu nu te poate ajuta şi mă împovărează doar pe mine. Du-te, Mary. Dar, dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine amândoi copiii lângă mine. Şi aş pleca de la curte.

Nu m-am dus la George şi la Anne, care mă aşteptau cu nerăbdare, ci direct spre odăile regelui, să-mi caut soţul. William stătea în sala de primire, iar regele se afla în odăile sale particulare, cu nucleul de sfetnici care-l ţinuse ocupat, între patru pereţi, în toate acele zile de primăvară. De îndată ce m-a văzut intrând, William a traversat încăperea şi a ieşit pe coridor.

— Veşti proaste?

— Absolut nici o veste, e ca o enigmă.

— A cui enigmă?

— A unchiului. Mi-a spus să nu am nimic de-a face cu Henry Norris, William Brereton, Francis Weston sau Thomas Wyatt. Apoi, când i-am mărturisit că nu am nimic de-a face cu ei, mi-a zis să-l iau pe Henry de la tutorii lui, să-mi țin copiii cu mine și să plec de la curte.

William s-a gândit câteva clipe.

— Unde e ghicitoarea?

— În ceea ce vrea să spună cu asta.

El a clătinat din cap.

— Unchiul tău va fi mereu o enigmă pentru mine. Nu mă voi gândi la ceea ce vrea să spună, ci voi acționa potrivit sfatului său. Plec de îndată și-l aduc pe Henry acasă.

S-a întors din doi pași mari în odaia regelui, a atins pe braț pe unul dintre oameni și l-a rugat ca, dacă îl cheamă regele, să-l scuze și să-i spună că se va întoarce peste patru zile. Apoi a ieșit din nou pe coridor, la mine, și a pornit spre scară cu pași atât de mari, încât a trebuit să alerg ca să nu rămân în urmă.

— De ce? Ce crezi că se va întâmpla? l-am întrebat speriată rău.

— Nu știu. Știu doar că, dacă unchiul tău spune că fiul nostru nu trebuie să se afle în tovărășia băiatului lui Henry Norris, trebuie să-l aduc acasă. Iar după aceea plecăm cu toții la Rochford. Nu aștept să fiu prevenit de două ori.

— Nu pot să-l iau de la tutorii lui fără permisiunea lui Anne, am spus repede.

— Am să-l aduc și gata. Putem obține permisiunea după aceea, dacă avem nevoie de ea. Lucrurile se întâmplă prea repede pentru mine. Vreau ca băiatul tău să fie în siguranță, cu noi.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat apăsat pe buze.

— Scumpa mea, urăsc faptul că trebuie să te las aici, în toiul nebuniei ăsteia!

— Dar ce s-ar putea întâmpla?

M-a sărutat și mai apăsat.

— Dumnezeu știe! Dar unchiul tău nu dă avertismente din nimic. Îl aduc pe băiatul nostru și apoi plecăm, să scăpăm de toate astea, înainte să fim trași la fund.

— Merg repede să-ți aduc mantaua de călătorie.

— Iau mantaua unuia dintre valeți.

A intrat în odaia în care se ţinea harnaşamentul şi a ieşit de-acolo cu o manta banală, de stofă groasă.

— Te grăbeşti atât de tare, încât nu poţi aştepta să-ţi aduc mantaua?

— Prefer să plec acum, a zis el simplu.

Certitudinea lui fermă m-a făcut să mă tem pentru siguranţa fiului meu mai mult ca oricând.

— Ai bani?

— Destui, a zis el zâmbind cu gura până la urechi. Tocmai am câştigat o pungă cu galbeni de la sir Edward Seymour. Pentru o cauză bună, nu?

— Cât crezi că vei lipsi?

S-a gândit câteva clipe.

— Trei zile, poate patru. Nu mai mult. Voi călători fără oprire. Mă poţi aştepta patru zile?

— Da.

— Dacă lucrurile se înrăutăţesc, ia-o pe Catherine şi pe cea mică şi pleacă. Îl aduc eu pe Henry la Rochford, negreşit.

— Da.

Mi-a dat o sărutare pătimaşă, apoi a pus piciorul în scară şi a sărit în şa. Calul era odihnit şi nerăbdător, dar el l-a ţinut la pas cât au trecut pe sub arcadă şi au ieşit pe drum. L-am privit cum pleacă, ţinând mâna streaşină la ochi. Deşi scăldată de soarele puternic din curtea grajdurilor, m-am înfiorat, ca şi cum ar fi plecat singurul om în stare să mă salveze.

Jane Seymour nu şi-a mai făcut apariţia în apartamentele reginei şi-n odăile însorite s-a aşternut o tăcere stranie. Servitoarele tot mai veneau şi-şi făceau treburile, focul era aprins, jilţurile erau aranjate, pe mese se aflau fructe, apă şi vin, totul era pregătit în aşteptarea oaspeţilor, dar nu se ivea nimeni.

Anne şi cu mine, fiica mea, Catherine, mătuşa Anne şi Madge Shelton stăteam stinghere în odăile mari, cu ecou. Mama nu venea niciodată – se îndepărtase de noi cu totul, de parcă nici nu ne-ar fi născut. Pe tata nu-l vedeam niciodată. Unchiul se uita prin noi, ca şi cum am fi fost nişte bucăţi de sticlă veneţiană.

— Mă simt ca o fantomă, a spus Anne.

Ne plimbam pe malul fluviului. Ea se sprijinea de braţul lui George, eu veneam în spatele lor, cu sir Francis Weston,

iar în urma mea mergea Madge, cu sir William Brereton. Neliniștea mă făcea aproape incapabilă să vorbesc. Nu știam de ce pomenise unchiul numele acestor bărbați. Nu știam ce taine purtau cu ei. Mă simțeam de parcă ar fi existat o conspirație și, dintr-o clipă într-alta, se putea deschide o capcană, iar eu aveam să cad în ea fără să știu nimic.

— Se ține un fel de audiere, a zis George. Atât am reușit să aflu de la un paj care a intrat să le toarne vin. Secretarul Cromwell, unchiul nostru, ducele de Suffolk, ceilalți.

Fratele și sora mea s-au ferit cu grijă să se privească.

— Nu pot avea nimic împotriva mea, a spus Anne.

— Nu, a încuviințat George. Dar pot să inventeze acuzații. Gândește-te la ce s-a spus despre regina Caterina!

Anne s-a întors brusc spre el.

— E vorba de pruncul mort, nu? Și de mărturia spurcatei ăleia, moașa aia bătrână cu minciunile ei nebunești.

George a încuviințat.

— Asta trebuie să fie. E singurul lucru pe care-l au.

Anne s-a răsucit pe călcâie și a pornit în goană spre palat, strigând:

— Le arăt eu!

George și cu mine am fugit după ea.

— Ce să le arăți?

— Anne! am strigat. Nu te pripi!

— De trei luni umblu pe furiș prin palatul ăsta, ca un șoricel care se teme și de umbra lui! a exclamat ea. M-ați sfătuit să fiu dulce. Am fost dulce! Acum mă voi apăra. Se ține o audiere secretă, ca să mă judece în taină! Îi fac eu să vorbească pe față! Nu mă las condamnată de o haită de moșnegi care m-au urât dintotdeauna! Le arăt eu!

A străbătut în fugă pajiștea ce ducea spre poarta palatului. George și cu mine am încremenit o clipă, apoi ne-am întors spre ceilalți.

— Voi continuați-vă plimbarea, le-am spus cu asprime.

— Noi mergem după regină, a zis George.

Francis a ridicat instinctiv mâna să-l rețină pe George lângă el.

— E în regulă, l-a liniștit acesta. Dar trebuie să merg cu ea.

George și cu mine am traversat în goană pajiștea și am urmat-o pe Anne în palat. Nu era în fața sălii de primire a

regelui, iar soldatul de la ușă ne-a spus că nu intrase înăuntru. Neştiind ce să facem, am aşteptat, întrebându-ne unde se dusese, dar la un moment dat i-am auzit paşii urcând în fugă scările. O ţinea în braţe pe prinţesa Elisabeta, care gângurea şi râdea fiindcă fusese furată din odaia copiilor, urmărind încântată luminile pâlpâitoare pe lângă care treceau.

Anne a descheiat în fugă nasturii rochiţei copilei. I-a făcut un semn cu capul soldatului, care a deschis larg uşa, şi s-a pomenit în sala de primire înainte ca bărbaţii adunaţi acolo să-şi dea seama ce se petrece.

— Ce acuzaţie mi se aduce? l-a întrebat ea pe rege, abia păşind peste prag.

El s-a ridicat stângaci din capul mesei. Privirea mânioasă a ochilor negri ai lui Anne i-a fulgerat pe nobilii aşezaţi în jurul lui.

— Cine îndrăzneşte să-mi spună în faţă o vorbă măcar împotriva mea?

— Anne, a dat să vorbească regele.

Ea s-a întors spre el şi a spus repede:

— Ți s-a împuiat capul cu minciuni şi vorbe otrăvite împotriva mea. Am dreptul să fiu tratată mai bine. Ți-am fost soţie bună. Te-am iubit mai mult decât oricare altă femeie.

El s-a sprijinit de speteaza jilţului bogat sculptat.

— Anne...

— Până acum nu am purtat un fiu până la termen, dar asta nu e vina mea, a zis ea pătimaş. Nici Caterina n-a făcut-o. Ai numit-o vrăjitoare pentru asta?

S-au auzit şuşoteli şi un murmur când ea a rostit cel mai puternic cuvânt pe ton de conversaţie banală. Am văzut un pumn încleştându-se, cu degetul mare între arătător şi mijlociu, alcătuind semnul crucii, ca pavăză împotriva vrăjitoriei.

— Dar ţi-am dăruit o prinţesă! a strigat Anne. Cea mai frumoasă prinţesă din câte au existat. Cu părul tău şi ochii tăi, copilul tău mai presus de orice îndoială. Când s-a născut, ai spus că suntem la început şi că vom avea fii. Atunci nu te temeai şi de umbra ta, Henric!

A ridicat fetiţa dezbrăcată pe jumătate în faţa lui, ca s-o vadă. Henric a tresărit şi s-a tras înapoi, chiar dacă micuţa a strigat „Tata!" şi a întins braţele spre el.

— Are pielea perfectă, n-are nici un defect pe corp, nici un semn nicăieri! Nimeni nu-mi poate spune că acesta nu e un copil binecuvântat de Dumnezeu. Nimeni nu-mi poate spune că nu va fi cea mai mare prinţesă din câte a avut ţara asta! Ţi-am dăruit această binecuvântare, acest copil minunat! Şi-ţi voi dărui şi alţii! Poţi să te uiţi la ea şi să nu crezi că va avea un frate la fel de puternic şi de frumos ca ea?

Prinţesa Elisabeta privea chipurile severe. Îi tremura buza de jos. Anne o ţinea în braţe, cu chipul însufleţit dintr-odată, invitându-i şi provocându-i. Henric s-a uitat la amândouă, apoi a întors faţa de la soţia lui şi şi-a ignorat fiica.

Am crezut că Anne va răbufni furioasă, fiindcă el n-avea curajul să le înfrunte, dar când regele a întors capul, patima a părăsit-o brusc, de parcă ar fi înţeles că decizia lui era deja luată şi că ea va suferi pentru prostia lui intenţionată, încăpăţânată.

— O, Dumnezeule, Henric, ce-ai făcut? a şoptit ea.

El a spus un singur cuvânt:

— Norfolk!

Unchiul s-a ridicat de la masă şi s-a uitat la George şi la mine, rămaşi în prag, neştiind ce să facem.

— Luaţi-o de aici pe sora voastră, ne-a spus el. N-ar fi trebuit s-o lăsaţi să vină aici.

Am păşit tăcuţi în încăpere. Am luat-o pe mica Elisabeta din braţele lui Anne, iar copila a venit la mine cu un strigăt de bucurie şi s-a cuibărit comod, cu braţul pe după gâtul meu. George a cuprins-o pe Anne de mijloc şi a scos-o din încăpere.

Ieşind, m-am uitat în urmă. Henric nu se clintise. Stătea în continuare cu faţa întoarsă de la noi, cei trei Boleyn, şi de la mica noastră prinţesă. Apoi uşa s-a închis în urma noastră şi am rămas pe dinafară, dar tot nu ştiam ce discutau, ce hotărâseră, ce avea să se întâmple mai departe.

Ne întoarserăm în odăile lui Anne, iar dădaca veni şi o luă pe Elisabeta. I-am dat-o cu regret, conştientă de dorinţa de a-mi ţine în braţe propriul prunc. Mă gândeam la William, plecat să-mi aducă băiatul, întrebându-mă cât de departe ajunsese. Presimţirile sumbre apăsau asupra palatului ca o furtună.

Când deschiserăm uşa odăii ei personale, o siluetă subţiratică ţâşni spre noi, făcând-o pe Anne să ţipe şi să se tragă un

pas în spate. George, având un pumnal la îndemână, aproape că înjunghie silueta înainte să se poată stăpâni.

— Smeaton! exclamă el. Ce naiba faci aici?

— Am venit la regină, spuse băiatul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, puţin a lipsit să te înjunghii! N-ai voie să vii aici nepoftit. Pleacă, băiete. Du-te!

— Trebuie să cer... trebuie să spun...

— Afară! repetă George.

— Maiestate, depuneţi mărturie pentru mine? strigă Smeaton peste umăr când George îl îmbrânci spre uşă. M-au chemat şi mi-au pus atâtea întrebări!

— Stai puţin, am spus repede. Întrebări despre ce?

Anne se lăsă greoi pe bancheta de la fereastră şi întoarse capul.

— Ce importanţă are? Vor pune întrebări tuturor, despre toate cele.

— M-au întrebat dacă am fost intim cu Maiestatea Voastră, zise băiatul, roşind tare, ca o fată. Sau cu Domnia Voastră, sir, îi spuse lui George. M-au întrebat dacă v-am fost un Ganymede. Nu ştiam ce înseamnă asta, dar mi-au spus ei.

— Şi tu ce-ai zis? întrebă George.

— Am spus că nu. N-am vrut să le spun...

— Bine, îl întrerupse George. Ţine-o tot aşa şi să nu te mai apropii de regină, de mine sau de sora mea.

— Dar mi-e frică! spuse flăcăul.

Tremura fără să se prefacă şi avea lacrimi în ochi. Îl interogaseră ore întregi despre vicii de care nu auzise în viaţa lui. Erau vechi soldaţi înăspriţi şi prinţi ai Bisericii, ştiau mai multe despre păcate decât avea el să înveţe vreodată. Iar acum, băiatul dăduse fuga la noi să ceară ajutor, dar nu-l primea.

George îl luă de cot şi-l conduse la uşă, spunându-i sec:

— Să-ţi intre bine asta în capul tău cel tare şi frumuşel. Eşti nevinovat şi le-ai spus lucrul ăsta, aşa că s-ar putea să scapi. Dar dacă eşti găsit aici, vor crede că eşti omul nostru, că te-am mituit. Aşa că ieşi şi nu te întoarce. Ăsta e cel mai nepotrivit loc din lume în care să cauţi ajutor.

Îl împinse pe uşă, dar băiatul se agăţă de toc, sub nasul soldatului care aştepta o vorbă din partea lui George ca să-l azvârle în jos pe scări.

— Și nu pomeni de sir Francis, adăugă George repede, cu glas scăzut. De nimic din ceea ce ai văzut sau ai auzit vreodată. Pricepi? Nu spune nimic!

Băiatul rămase agățat de ușă.

— N-am spus nimic! exclamă el. Am fost loial. Dar dacă mă întreabă din nou? Cine mă va apăra? Cine-mi va fi prieten?

George îi făcu un semn soldatului, care lovi brusc, cu muchia palmei, brațul băiatului. Acesta dădu drumul ușii cu un strigăt de durere, iar George îi trânti ușa în nas.

— Nimeni, spuse el sumbru. După cum nimeni nu ne va apăra nici pe noi.

A doua zi era întâi mai, sărbătoarea Fecioarei Maria. Anne ar fi trebuit să fie trezită în zori de către doamnele ei, cântându-i sub fereastră, și de procesiunea fecioarelor cu ramuri de salcie cojite. Dar nimeni nu organizase ritualul, așa că, pentru pentru prima dată de cine știe când, nu avu loc. Anne se trezi trasă la față și palidă, la ora obișnuită, și își petrecu prima oră a zilei îngenuncheată pe scăunelul de rugăciune, înainte de-a merge la liturghie în fruntea doamnelor sale.

În urma lor venea Jane, îmbrăcată în alb și verde. Familia Seymour vestise sărbătoarea în zori, cu flori și cântece, Jane dormise cu flori sub pernă și, fără îndoială, își visase viitorul soț. M-am uitat la fața ei inexpresivă și dulce și m-am întrebat dacă știa cât de mare era miza jocului pe care-l juca. Zâmbi la vederea chipului meu împietrit și îmi ură o dimineață minunată.

Trecurăm pe lângă capela regelui, iar acesta întoarse capul la sosirea lui Anne. Ea îngenunche pentru rugăciuni și le rosti cu atenție, cuvânt cu cuvânt, cu tot atâta pioșenie ca Jane însăși. După ce slujba se termină, pe când ieșeam din biserică, regele se ivi din galeria sa și-i spuse scurt lui Anne:

— Vei participa la turnir?

— Da, spuse ea surprinsă. Firește.

— Fratele tău va lupta cu Henry Norris, anunță el, privind-o cu luare-aminte.

Anne ridică din umeri.

— Și?

— Îți va fi greu să alegi un campion pentru lupta aceea.

Fiecare cuvânt rostit de el era greu de semnificații, de parcă Anne ar fi trebuit să știe la ce se referea. Anne se uită

pe lângă el, spre mine, cerându-mi parcă s-o ajut. Am ridicat din sprâncene: nu știam nici eu.

— Ar trebui să țin cu fratele meu, așa cum ar face orice soră bună, spuse ea cu grijă. Dar Henry Norris e un cavaler foarte amabil.

— Poate că nu poți alege între ei, îi sugeră regele.

Zâmbetul ei nedumerit avea ceva demn de milă.

— Nu, Sire. Pe care ați vrea să-l aleg?

El se întunecă pe dată la față și zise cu o răutate subită:

— Fii sigură că te voi urmări și voi vedea pe cine vei alege!

Se întoarse și plecă șchiopătând vizibil cu piciorul bolnav înfășurat în bandaje. Anne îl privi fără o vorbă cum se îndepărtează.

După-amiaza era fierbinte și apăsătoare; norii joși apăsau asupra palatului, iar curtea pentru turnire era înăbușitoare. Mă trezeam uitându-mă mereu spre drumul către Londra, ca să văd dacă se întoarce William, cu toate că știam că n-avea rost să-l aștept decât peste două zile.

Anne era îmbrăcată în alb și argintiu și ducea în mână o baghetă albă de sărbătoare, de parcă ar fi celebrat ca o fată lipsită de griji. Cavalerii se pregăteau să lupte în turnir, călărind în cerc în fața galeriei regale, cu coiful sub braț, zâmbindu-le regelui și reginei așezate alături de el, cu doamnele sale în spate.

— Pui un rămășag? o întrebă regele pe Anne.

Am văzut-o zâmbindu-i repede, bucuroasă de tonul normal.

— O, da!

— Pe cine preferi pentru prima luptă?

Era aceeași întrebare pe care i-o pusese și în capelă.

— Trebuie să-mi susțin fratele, zise ea zâmbind. Noi, cei din neamul Boleyn, trebuie să fim uniți.

— I-am împrumutat lui Norris calul meu, o preveni regele. Cred că îți vei da seama că el e mai bun.

Anne râse.

— Atunci îi voi oferi lui semnul meu de favoare și-mi voi pune banii pe fratele meu. V-ar mulțumi asta, Maiestate?

El dădu din cap, fără să spună nimic.

Anne scoase o batistă din rochie, se aplecă peste marginea galeriei regale și-l chemă pe sir Henry Norris. Acesta se

apropie şi coborî lancea în faţa ei, în semn de salut. Anne întinse mâna cu batista, iar el, strunind calul cu o mână, îndreptă lancea către mâna ei şi ridică batista dintr-o singură mişcare rapidă, elegantă. Execută mişcarea minunat; doamnele din galerie aplaudară, iar Norris zâmbi, lăsă lancea să-i alunece în mână, prinse batista din vârf şi o băgă sub platoşă.

Toţi se uitau la Norris, doar eu mă uitam la rege. Vedeam pe faţa lui o expresie pe care n-o mai văzusem înainte, dar care înţelesesem cumva că se afla acolo, ca o umbră. Privirea pe care i-o aruncă lui Anne când aceasta îi dădu lui Norris batista era privirea celui care folosise un pocal şi avea de gând să-l spargă. A celui care se săturase de un câine şi voia să-l înece. Terminase cu sora mea. Privirea aceea mi-o confirmase. Singurul lucru pe care nu-l ştiam era modul în care urma să se descotorosească de ea.

Se auzi un bubuit de tunet, rău prevestitor precum mugetul unui urs prins în capcană, şi regele strigă să înceapă turnirul. Fratele meu câştigă prima luptă, Norris pe a doua, iar fratele meu pe a treia. Îşi îndreptă calul spre margine, ca să-l lase pe următorul călăreţ să-şi ocupe locul, iar Anne se ridică în picioare ca să-l aplaude.

Regele rămase nemişcat, urmărind-o pe Anne. Piciorul începuse să-i pută rău de tot în arşiţa după-amiezii, dar el nu băgă de seamă. I se oferi ceva de băut şi nişte căpşuni timpurii. Mâncă şi bău, acceptă puţin vin şi nişte prăjituri. Turnirul continua. Anne se întorcea şi-i zâmbea, îl atrăgea în conversaţie. El şedea alături de ea de parcă i-ar fi fost judecător, de parcă ar fi fost ziua judecăţii.

La sfârşitul turnirului, Anne se ridică să înmâneze premiile. Nici măcar n-am văzut care au fost învingătorii, îl urmăream pe rege în timp ce Anne oferea premiile şi întindea mâna delicată, ca să-i fie sărutată. Regele se ridică greoi în picioare şi se îndreptă spre spatele galeriei. L-am văzut arătând spre Henry Norris, chemându-l şi apoi plecând. Norris, fără armură acum, dar tot călare pe calul năduşit, se întoarse şi plecă să se întâlnească cu regele în spatele galeriei.

— Unde se duce regele? întrebă Anne, uitându-se în jur.

Am aruncat o privire spre drumul ce ducea la Londra, dorindu-mi să zăresc calul lui William. Dar pe drum se vedea stindardul regelui şi inconfundabila lui siluetă corpolentă,

ţinându-se dreaptă pe cal. Alături de el se aflau Norris şi o mică escortă. Călăreau repede spre vest, către Londra.

— Unde merge în asemenea grabă? întrebă Anne neliniştită. A spus că pleacă?

Jane Parker făcu un pas înainte şi întrebă veselă:

— Nu ştiai? Secretarul Cromwell l-a ţinut pe băiatul ăla, Mark Smeaton, acasă la el toată noaptea, iar acum l-a dus în Turn. I-a trimis vorbă regelui să-i spună. Poate că regele merge la Turn să vadă ce a mărturisit băiatul. Dar de ce îl ia cu el pe Henry Norris?

George şi cu mine stăteam împreună cu Anne în odăile ei, ca nişte prizonieri care se ascundeau. Aşteptam în tăcere. Aveam sentimentul că eram complet asediaţi.

— Plec la prima geană de lumină, i-am spus lui Anne. Îmi pare rău, Anne, dar trebuie s-o duc pe Catherine de-aici.

— William unde e? a întrebat George.

— S-a dus să-l ia pe Henry de la tutorele lui.

Anne a ridicat brusc capul auzind asta.

— Henry e pupilul meu, mi-a amintit ea. Nu poţi să-l iei fără consimţământul meu.

De data asta nu m-am revoltat împotriva ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Anne, lasă-mă să-l ţin la adăpost de primejdii! Nu e momentul ca tu şi cu mine să ne certăm despre ce pretenţii poate avea fiecare. Îl voi feri de primejdii şi, dacă o voi putea apăra pe Elisabeta, o voi păzi şi pe ea.

Anne a tăcut câteva clipe, de parcă chiar şi acum s-ar fi întrecut cu mine, dar apoi încuviinţat.

— Jucăm cărţi? ne-a întrebat ea cu nepăsare. Nu pot să dorm. Jucăm toată noaptea?

— Bine. Lasă-mă doar să merg la Catherine, să mă asigur că doarme.

M-am dus să-mi caut fiica. Fusese la cină cu celelalte doamne şi-mi spuse că sala cea mare zumzăia de bârfe. Tronul regelui era gol. Lipsea şi Cromwell. Nimeni nu cunoştea motivul arestării lui Smeaton. Nimeni nu ştia de ce plecase regele împreună cu Norris. Dacă fusese un semn de onoare specială, unde se aflau în seara aceea? Unde cinau în acea seară specială, a sărbătorii Fecioarei?

— N-are importanță, am spus, oprind-o. Vreau să împachetezi într-o desagă câteva lucruri, o cămașă de noapte curată și niște ciorapi curați și să fii pregătită să plecăm mâine.

— Suntem în pericol?

Nu era surprinsă; devenise de-acum un copil al curții, n-avea să mai fie niciodată o fetișcană proaspătă de la țară.

— Nu știu, am spus scurt. Dar vreau să fii suficient de puternică încât să poți călări toată ziua, așa că acum trebuie să dormi. Promiți?

A încuviințat din cap. Am culcat-o în patul meu, cu capul odihnindu-se pe perna pe care dormea de obicei William. M-am rugat la Dumnezeu ca ziua următoare să-i aducă înapoi pe William și pe Henry și să putem pleca toți acolo unde mărul se apleca peste drum și unde mica fermă stătea pitită între dealurile scăldate de soare. Am sărutat-o de noapte bună și am trimis un paj spre locuința noastră, s-o prevină pe doică să fie pregătită de plecare în zori.

M-am furișat înapoi în odăile reginei. Anne ședea ghemuită lângă foc, cu George alături, așezați pe preșul din fața căminului, de parcă ar fi fost amândoi înfrigurați, cu toate că ferestrele erau deschise și aerul cald, neclintit al nopții nici măcar nu făcea perdelele să fluture.

— Cei doi Boleyn, am spus, strecurându-mă fără zgomot pe ușă.

George s-a întors, a întins mâna după mine și m-a tras lângă el, ca să ne poată îmbrățișa pe-amândouă.

— Pun rămășag că putem trece cu bine prin asta, a zis el cu hotărâre. Pun rămășag că ne vom ridica și-i vom învinge pe toți, iar anul viitor pe vremea asta, Anne va avea un băiețel în leagăn, iar eu voi fi Cavaler al Jartierei.

Am petrecut noaptea ghemuiți laolaltă, ca niște vagabonzi care se tem de santinelă, iar când fereastra a început să se lumineze, am coborât în liniște scara spre curtea grajdurilor și am aruncat o piatră în fereastra odăii unde dormeau valeții. Primul flăcău care a scos capul afară a primit misiunea să-mi aducă iapa din grajd și s-o înșeueze. Dar când a scos și iapa lui Catherine în curte, s-a oprit și a clătinat din cap.

— A pierdut o potcoavă.

— Poftim?

— Trebuie s-o duc la fierar.
— Poți s-o duci acum?
— Fierăria încă nu-i deschisă.
— Spune-le să deschidă!
— Stăpână, cuptorul va fi rece. Fierarul trebuie să se scoale, să facă focul și să încingă cuptorul, și abia pe urmă o va putea potcovi.
Am înjurat de frustrare și m-am întors cu spatele la el.
— Puteți lua alt cal, mi-a propus flăcăul căscând.
Am clătinat din cap. Ne aștepta un drum lung și Catherine nu era o călăreață îndeajuns de puternică pentru a stăpâni un cal nou.
— Nu. Va trebui să așteptăm să fie potcovită iapa. Du-o la fierar, scoală-l și roagă-l s-o potcovească. Apoi vino și caută-mă, oriunde-aș fi, și dă-mi de veste între patru ochi că e gata. Nu le spune nimic celorlalți din castel, am adăugat, aruncând o privire neliniștită spre ferestrele întunecate ale palatului, care parcă mă priveau. Nu vreau să știe toți neghiobii din lume că plec.
Băiatul s-a tras de moțul din frunte și a întins mâna făcută căuș, cu palma în sus. Am scos un ban din buzunarul rochiei și l-am strecurat în palma lui murdară.
— Te mai așteaptă încă unul dacă faci bine treaba asta.
M-am întors în palat. Santinela de la ușă a ridicat din sprâncene cu un aer somnoros, întrebându-se ce făceam, de ieșeam în zori și apoi mă întorceam. Știam că avea să dea știre cuiva: secretarului Cromwell sau unchiului sau poate lui sir John Seymour, care ajunsese acum atât de important, încât, fără îndoială, avea oameni care spionau și pentru el.
Am șovăit pe scări. Voiam să merg s-o văd pe Catherine, care dormea dulce în patul meu. Dar pe sub ușa ce dădea spre odăile reginei se zărea lumina lumânărilor și simțeam că locul meu era alături de cei doi și de veghea lor de-o noapte întreagă. Santinela s-a dat la o parte, iar eu am deschis ușa și m-am strecurat în odaie.
Erau tot treji, obraz lângă obraz, vorbind în șoapte liniștitoare, ca doi porumbei ce gânguresc în porumbar. Au întors amândoi odată capul la intrarea mea.
— N-ai plecat? m-a întrebat Anne.
— Iapa lui Catherine a pierdut o potcoavă. N-am putut pleca.

— Și când pleci?

— Imediat ce e potcovită. I-am plătit unui flăcău s-o ducă la fierar și să-mi dea de știre de îndată ce e gata de drum.

Am traversat odaia și m-am așezat pe preș lângă ei. Am întors toți trei fețele spre foc și am privit flăcările.

— Aș vrea să putem rămâne așa pentru totdeauna, aici, a zis Anne pe un ton visător.

— Serios? am spus surprinsă. Eu mă gândeam că e cea mai oribilă noapte din viața mea. Îmi doream să nu fi început niciodată și să mă trezesc peste o clipă și să-mi dau seama că totul a fost un vis.

Zâmbetul lui George era întunecat.

— Asta fiindcă nu te temi de ziua de mâine, a spus el. Dacă te-ai teme de ziua de mâine tot atât de mult ca noi doi, ți-ai dori ca noaptea să se prelungească la nesfârșit.

Indiferent de dorințele lor, cerul s-a luminat treptat și am auzit cum încep să se miște servitorii din sala cea mare, apoi o servitoare a urcat zdrăngănind pe scări, cu o găleată cu surcele, ca să aprindă focul în odaia de culcare a reginei, urmată de o alta înarmată cu perii și cârpe, ca să șteargă mesele și să le pregătească pentru o nouă zi.

Anne s-a ridicat de pe preș cu chipul sumbru, cu obrajii mânjiți de cenușă, de parcă ar fi jelit în biserică în Miercurea Cenușii.

— Fă o baie, i-a propus George încurajator. E foarte devreme. Trimite să ți se aducă albia și fă o baie fierbinte și spală-ți părul. Te vei simți mult mai bine după aceea.

Banalitatea sugestiei a făcut-o să zâmbească și a încuviințat din cap. George s-a aplecat și a sărutat-o, spunând:

— Ne vedem la slujba de dimineață.

Apoi a ieșit din odaie.

A fost ultima oară când ne-am văzut fratele ca om liber.

George nu era prezent la slujba de dimineață. Anne și cu mine, trandafirii după baie și simțindu-ne mai încrezătoare, l-am căutat, dar nu era acolo. Sir Francis nu știa unde se află, nici sir William Brereton. Henry Norris nu se întorsese de la Londra. Nu se primiseră nici un fel de vești despre acuzațiile aduse lui Mark Smeaton. Greutatea fricii a început

din nou să ne apese, precum pântecele norilor joşi, care aproape că atingeau acoperişurile palatului.

I-am trimis vorbă doicii să ne aştepte, spunându-i că vom încerca să plecăm într-o oră.

Avea loc o partidă de tenis şi Anne promisese să înmâneze premiul – o monedă de aur prinsă pe un lanţ de aur. S-a dus pe teren şi s-a aşezat sub umbrar, cu capul mişcându-se de la dreapta la stânga, cu toată disciplina unui dansator – capul urmărea mingea, dar ochii nu vedeau nimic.

Eu stăteam în picioare în spatele ei, aşteptând să vină flăcăul de la grajd să-mi spună că iapa e pregătită. Catherine se afla lângă mine, aşteptând doar o vorbă din partea mea ca să dea fuga să se schimbe în costumul de călărie. Pe neaşteptate, poarta terenului regal s-a deschis în spatele meu şi au intrat doi soldaţi din gardă, însoţiţi de un ofiţer. În clipa când i-am văzut, am simţit că se va întâmpla ceva cumplit, de mare însemnătate. Am deschis gura să vorbesc, dar n-am putut spune nimic. Am atins în tăcere umărul lui Anne. Ea s-a întors şi s-a uitat la mine, apoi dincolo de mine, la chipurile dure ale oştenilor.

Aceştia nu s-au înclinat, aşa cum ar fi trebuit. Acest lucru a fost cel care ne-a confirmat temerea. Asta şi ţipătul unui pescăruş care a zburat pe neaşteptate pe deasupra curţii, la mică înălţime, scoţând un strigăt strident, ca al unei fete rănite.

— Consiliul Coroanei vă solicită prezenţa, Maiestate, a spus scurt căpitanul.

— O! a exclamat Anne ridicându-se în picioare.

S-a uitat la Catherine şi la mine. Apoi s-a uitat în jur, la doamnele ei şi, dintr-odată, ochii acestora au început să privească în toate părţile, numai la ea nu. Deveniseră fascinate de tenis. Învăţaseră şmecheria lui Anne : capetele lor se plimbau la dreapta şi la stânga, în timp ce ochii lor nu vedeau nimic, urechile le erau ciulite, iar inima le bătea nebuneşte, de teamă că avea să le ceară s-o însoţească.

— Trebuie să am însoţitoare cu mine, a spus Anne sec.

Nici una din micile vulpi din jur n-a ridicat privirea.

— O doamnă trebuie să vină cu mine.

Ochii ei au căzut asupra lui Catherine.

— Nu! am spus pe dată, înţelegând ce voia să facă. Nu, Anne, nu! Te implor!

— Pot lua o însoțitoare? l-a întrebat ea pe căpitan.
— Da, Maiestate.
— O voi lua pe Catherine, domnişoara mea de companie, a spus Anne simplu.
Apoi a ieşit în tăcere din curte, pe poarta pe care i-o deschisese soldatul. Catherine mi-a aruncat o privire nedumerită, după care a pornit pe urmele reginei ei.
— Catherine! am strigat ascuțit.
A întors capul şi s-a uitat la mine. Biata copilă nu ştia ce să facă.
— Vino, a spus Anne pe tonul ei de un calm netulburat.
Catherine mi-a aruncat un surâs uşor şi, pe neaşteptate, în mod straniu, a spus de parcă ar fi jucat un rol dintr-o piesă:
— Înveseleşte-te!
Apoi s-a întors şi a urmat-o pe regină cu toată demnitatea unei prințese.
Eram prea înmărmurită ca să fiu în stare să fac altceva decât să le privesc cum pleacă, dar în clipa când nu le-am mai putut vedea, mi-am sumes poalele fustei şi am pornit în goană spre palat, să-l găsesc pe George sau pe tata, pe oricine ar fi putut s-o ajute pe Anne şi s-o ia pe Catherine de lângă ea, să o readucă lângă mine în siguranță ca să putem pleca spre Rochford.
Am intrat în fugă în sala cea mare şi, când m-am îndreptat spre scări, m-a prins un bărbat; l-am împins şi abia apoi mi-am dat seama că era singurul bărbat din lume pe care-l voiam.
— William!
— Iubito, iubirea mea! Aşadar, ştii?
— O, Dumnezeule, William! Au luat-o pe Catherine! Mi-au luat fetița!
— Au arestat-o pe Catherine? Sub ce acuzație?
— Nu. E cu Anne. Ca domnişoară de companie. Iar lui Anne i s-a poruncit să apară în fața Consiliului Coroanei.
— La Londra?
— Nu, se întruneşte aici.
El mi-a dat drumul pe dată, a înjurat scurt, a făcut câțiva paşi în cerc, apoi s-a întors la mine şi mi-a luat mâinile.
— În cazul ăsta, va trebui să aşteptăm până ce va ieşi.
Mi-a cercetat fața.

— Nu face figura asta. Catherine e o fetişcană. Pe regină o chestionează, nu pe ea. Probabil că nici nu vor vorbi cu ea, iar dacă totuşi vorbesc, Catherine n-are nimic de-ascuns.

Am respirat adânc, cutremurându-mă toată, şi am încuviinţat.

— Într-adevăr. N-are nimic de-ascuns. N-a văzut nimic din ce nu ştiu toţi. Şi nu vor face altceva decât s-o chestioneze. E de viţă nobilă. Nu vor face nimic mai rău de atât. Unde e Henry?

— În siguranţă. L-am lăsat la locuinţa noastră împreună cu doica şi cu fetiţa. Credeam că fugi din cauza fratelui tău.

— Ce-i cu el? am întrebat cu inima bătându-mi iarăşi să-mi spargă pieptul. Ce-i cu George?

— L-au arestat.

— Împreună cu Anne? Ca să răspundă în faţa Consiliului Coroanei?

Chipul lui William era întunecat.

— Nu. L-au dus în Turn. Henry Norris e deja acolo, regele însuşi l-a dus în Turn ieri. Şi Mark Smeaton – îl mai ţii minte pe cântăreţ? – e şi el acolo.

Buzele îmi erau prea amorţite ca să mai pot vorbi.

— Dar care e acuzaţia? Şi de ce o chestionează pe regină aici?

A clătinat din cap.

— Nu ştie nimeni.

Am aşteptat până la prânz veşti noi. Stăteam în sala învecinată cu încăperea în care Consiliul Coroanei o chestiona pe regină, dar nu mi se dădea voie să intru în anticameră, de teamă că aş putea să ascult la uşă.

— Nu vreau să ascult, vreau doar să-mi văd fiica, i-am explicat santinelei.

Omul a dat din cap, fără să spună nimic, şi mi-a făcut semn să mă îndepărtez de prag.

La puţin timp după prânz, uşa s-a deschis şi un paj s-a strecurat afară şi i-a şoptit ceva santinelei.

— Trebuie să plecaţi, a spus omul. Am ordine să eliberez calea.

— Pentru ce?

— Trebuie să plecaţi, a repetat el cu încăpăţânare.

A strigat în josul scărilor, către sala cea mare, de unde s-a auzit un răspuns. Apoi m-a împins cu blândeţe deoparte,

dincolo de ușa Consiliului Coroanei, dincolo de scări, dincolo de sală, dincolo de ușa spre grădină și apoi dincolo de grădina propriu-zisă. Toți ceilalți curteni întâlniți pe drum au fost dați la o parte. Ne-am dus cu toții unde ni se cerea; era ca și cum, până-n acel moment, n-am fi înțeles cât de puternic era regele.

Mi-am dat seama că se făcuse cale liberă între încăperea Consiliului Coroanei și treptele de pe malul apei. Am alergat la debarcaderul unde coborau oamenii de rând când veneau la palat. Acolo nu erau gărzi, nimeni nu mă putea opri să stau chiar la capătul lui, încordându-mi privirea ca să zăresc scările de la palatul Greenwich.

Le vedeam clar: Anne, în rochia albastră pe care o purtase la partida de tenis, iar Catherine cu un pas în urma ei, în rochia galbenă. M-am bucurat observând că avea pelerina cu ea, în caz că avea să fie frig pe fluviu, apoi am clătinat din cap gândindu-mă la propria mea nebunie – îmi făceam griji să nu răcească pe drum, când habar n-aveam unde o duceau. Le priveam cu concentrare, de parcă, privindu-mi fiica, puteam s-o apăr. Au urcat pe barja regelui, nu pe corabia reginei, și răpăitul tobelor pentru vâslași mi se părea tot atât de rău prevestitor și dureros ca bătaia tobelor în momentul în care călăul ridica securea.

— Unde mergeți? am strigat cât de tare am putut, nereușind să-mi mai țin în frâu teama.

Anne nu m-a auzit, dar am văzut forma albă a feței lui Catherine când vocea mea a făcut-o să se întoarcă și să mă caute prin grădina palatului.

— Aici! Aici! am strigat mai tare, făcându-i cu mâna.

S-a uitat spre mine și a ridicat și ea mâna cu un gest ușor, după care a urmat-o pe Anne la bordul bărcii regelui.

Soldații au împins ambarcațiunea cu o mișcare lină în clipa în care au urcat la bord. Mișcarea aceea le-a trântit pe amândouă pe banchetă și, pentru o clipă, am pierdut-o pe Catherine din ochi. Apoi am zărit-o din nou. Ședea pe un scăunel, alături de Anne, și se uita peste apă, spre mine. Vâslașii au îndreptat barja spre mijlocul fluviului și au înaintat repede, ajutați de flux.

N-am mai încercat să strig, știam că răpăitul tobelor vâslașilor avea să-mi acopere vocea și nu voiam să se sperie Catherine

văzându-şi mama că strigă aşa după ea. Stând nemişcată, am ridicat mâna, ca ea să vadă că ştiam unde era, că ştiam unde se ducea şi că aveam să o caut cât de curând aveam să pot.

L-am simţit pe William venind în spatele meu şi făcându-i cu mâna fiicei noastre, dar nu m-am întors.

— Unde crezi că sunt duse? m-a întrebat el, de parcă n-ar fi ştiut răspunsul la fel de bine ca mine.

— Ştii unde. De ce mă întrebi? În cel mai rău loc pe care ni-l putem imagina. În Turn.

William şi cu mine n-am întârziat deloc. Am urcat direct în odaia noastră şi am aruncat câteva haine într-o desagă, apoi ne-am dus în grabă la grajduri. Henry ne aştepta cu caii; m-a îmbrăţişat repede şi mi-a aruncat un zâmbet luminos înainte ca William să mă ridice în şa şi să încalece la rândul lui. Am luat cu noi iapa lui Catherine, proaspăt potcovită. Henry o ducea de frânghie alături de calul său, iar William mâna calul cu crupă lată al doicii. Aceasta ne aştepta; am urcat-o în şa şi am legat bine fetiţa la pieptul ei, după care am plecat în linişte de la palat şi am apucat-o pe drumul spre Londra, fără să spunem nimănui unde mergeam sau cât timp aveam să lipsim.

William am găsit odăi pentru noi în spatele mănăstirii minoritelor, departe de fluviu. De acolo puteam vedea Turnul Beauchamp, unde erau închise Anne şi fiica mea. Fratele meu şi ceilalţi bărbaţi erau ţinuţi în altă parte, undeva în apropiere. În turnul acela, Anne îşi petrecuse noaptea dinaintea încoronării. Mă întrebam dacă-şi amintea acum rochia măreaţă pe care o purtase şi tăcerea oraşului, care o prevenise că nu avea să fie niciodată o regină iubită.

William i-a poruncit îngrijitoarei casei să ne pregătească cina şi a plecat să afle veşti. S-a întors la timp ca să mâncăm, iar după ce femeia ne-a servit cina şi a ieşit din odaie, mi-a spus ce aflase. Hanurile din preajma Turnului fremătau de vestea arestării reginei şi se spunea că acuzaţiile care i se aduceau erau adulter şi vrăjitorie, dar nimeni nu ştia nimic altceva.

Am dat din cap. Asta pecetluia soarta lui Anne. Henric se folosea de puterea bârfelor, de glasul mulţimii ca să-şi croiască drum spre anularea căsătoriei şi spre o nouă regină. În taverne

se vorbea deja că regele era iarăși îndrăgostit, dar de astă dată de o fată frumoasă și nevinovată, o englezoaică din Wiltshire, Dumnezeu s-o binecuvânteze, tot atât de pioasă și de dulce pe cât fusese Anne de educată și de influențată de francezi. De undeva, cineva a aflat cu siguranță că Jane Seymour era prietenă cu prințesa Maria. O slujise bine pe regina Caterina. Se ruga după stilul vechi, nu citea cărți îndoielnice și nici nu se contrazicea cu bărbații, care știau mai bine ce și cum. Familia ei nu era alcătuită din nobili hrăpăreți, ci din oameni cinstiți și onorabili. Și era o familie fertilă. Fără îndoială, Jane Seymour avea să nască fiii pe care Caterina și Anne nu-i putuseră avea.

— Și fratele meu?

William a clătinat din cap.

— Nici o veste.

Am închis ochii. Nu eram în stare să-mi închipui o lume în care George să nu fie liber să se miște după placul inimii. Cine l-ar putea acuza pe George? Cine l-ar putea învinui de ceva, la cât de dulce și de leneș era?

— Și cine o slujește pe Anne? am întrebat.

— Mătușa ta, mama lui Madge Shelton și alte două doamne.

M-am strâmbat.

— Nici una dintre doamnele pe care le place sau în care se încrede. Dar cel puțin o poate elibera pe Catherine. Nu mai e singură.

— M-am gândit că ai putea să-i scrii. Are voie să primească o scrisoare, dacă e lăsată deschisă. I-o duc lui William Kingston, sergentul Turnului, și-l rog să i-o dea.

Am coborât în fugă scara îngustă, m-am dus la îngrijitoare și am rugat-o să-mi dea o foaie de hârtie și o pană. M-a lăsat să folosesc pupitrul ei de scris și, în timp ce mă așezam la fereastră, să prind ultima geană de lumină, a aprins o lumânare.

Dragă Anne,

Știu că acum ești slujită de alte doamne, așa că, te rog, dă-i drumul lui Catherine din serviciul tău, căci am nevoie să fie cu mine.

Te implor s-o lași să plece.

Mary

Am picurat nişte ceară şi mi-am apăsat în ea inelul cu pecete, ca să se vadă B-ul de la Boleyn, dar am lăsat scrisoarea deschisă şi i-am dat-o lui William.

— Bun, a spus el, citind repede biletul. Îl duc imediat. Nimeni nu se poate gândi că vrei să spui altceva decât ceea ce scrie aici. Aştept un răspuns. Poate că o voi aduce cu mine şi mâine vom putea pleca spre Rochford.

Am dat din cap.

— Te aştept trează.

Henry şi cu mine am jucat cărţi în faţa focului mic, pe o masă şubredă, aşezaţi pe două scaune din lemn. Jucam pe sferturi de penny, iar eu câştigam încet-încet toţi banii de buzunar ai lui Henry. La un moment dat am trişat, ca să-l las să câştige ceva înapoi, am calculat greşit şi am fost scutură de bani pe cinstite. William tot n-a apărut.

Se făcuse deja miezul nopţii când a venit.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, a spus, privindu-mi faţa albă. N-am adus-o cu mine.

Am scos un mic geamăt, iar el a întins imediat mâna şi m-a tras spre el.

— Am văzut-o. De asta a durat aşa de mult. M-am gândit că ai vrea s-o văd şi să mă asigur că e teafără.

— E tulburată?

— Foarte calmă, a spus el zâmbind. Mâine poţi să mergi s-o vezi cu ochii tăi, pe la ora asta, şi-n fiecare zi, până când e eliberată regina.

— Dar nu poate pleca de-acolo?

— Regina vrea s-o păstreze în serviciul ei, iar sergentul are ordine să-i îndeplinească dorinţele rezonabile.

— Sunt sigură că...

— Am încercat totul, a spus William. Dar regina are dreptul la însoţitoare, iar Catherine e singura pe care a cerut-o, de fapt. Celelalte îi sunt impuse mai mult sau mai puţin. Una e chiar nevasta sergentului, care se află acolo ca să spioneze tot ce spune.

— Şi Catherine ce face?

— Ai fi mândră de ea. Îţi transmite că te iubeşte şi spune că ar vrea să rămână şi s-o slujească pe regină. Spune că Anne e bolnavă şi slăbită şi plânge tot timpul şi că vrea să-i rămână alături câtă vreme o poate ajuta.

Am scos un geamăt uşor – pe jumătate de iubire şi de mândrie, pe jumătate de enervare.

— E o fetiţă, n-are ce să caute acolo!

— E o tânără femeie, a spus William. Îşi face datoria aşa cum trebuie s-o facă o tânără femeie. Şi n-o pândeşte nici un pericol. Nimeni n-o va întreba nimic. Toţi ştiu clar că se află în Turn ca însoţitoare a lui Anne. N-o să i se tragă nici un rău din asta.

— Şi Anne va fi acuzată?

William a aruncat o privire spre Henry, apoi a hotărât că băiatul era suficient de mare ca să ştie.

— Se pare că Anne va fi acuzată de adulter. Ştii ce e adulterul, Henry?

Băiatul a roşit puţin.

— Da, domnule. Scrie în Biblie.

— Cred că acuzaţia la adresa mătuşii tale e falsă, a zis William pe ton neutru. Dar e acuzaţia pe care Consiliul Coroanei a găsit de cuviinţă să i-o aducă.

Începeam în sfârşit să înţeleg.

— Dar ceilalţi arestaţi? Sunt acuzaţi împreună cu ea?

William a încuviinţat cu buzele strânse.

— Da. Henry Norris şi Mark Smeaton vor fi acuzaţi împreună cu ea, pentru vina de a-i fi fost amanţi.

— E absurd! am spus sec.

William a dat din cap.

— Şi fratele meu e reţinut pentru interogatoriu?

— Da.

Ceva din tonul vocii lui m-a neliniştit.

— Sper că nu-l pun pe scaunul de tortură! Nu-l fac să sufere, nu?

— O, nu, m-a asigurat William. Nu vor uita că e nobil. Îl vor ţine în Turn câtă vreme îi chestionează pe ea şi pe ceilalţi.

— Dar de ce îl acuză?

William a şovăit, aruncându-i o privire fiului meu.

— E acuzat împreună cu ceilalţi bărbaţi.

Preţ de o clipă nu l-am înţeles, dar apoi am rostit cuvântul:

— Adulter?

El a dat din cap.

Am rămas tăcută. Prima mea reacţie a fost să strig şi să neg, dar apoi mi-am amintit de nevoia absolută a lui Anne

de-a avea un fiu şi de certitudinea ei că regele nu era în stare să zămislească un prunc sănătos. Mi-am amintit cum s-a sprijinit de George şi i-a spus că Biserica nu putea fi forul de încredere care să decidă ce era păcat şi ce nu era păcat. Şi cum el i-a spus că ar putea fi excomunicat de zece ori înainte de micul dejun, iar ea a râs. Nu ştiam de ce-ar fi fost în stare Anne în disperarea ei. Nu ştiam ce-ar fi putut îndrăzni să facă George în nesăbuinţa lui. Mi-am întors gândurile de la ei, aşa cum mai făcusem şi înainte.

— Ce facem acum? am întrebat.

William mi-a cuprins băiatul pe după umeri şi i-a zâmbit. Henry îi ajungea acum până la umăr tatălui său vitreg şi-l privea încrezător.

— Aşteptăm, a zis William. Imediat ce haosul ăsta se potoleşte, o luăm pe Catherine şi plecăm acasă, la Rochford. Şi ţinem capetele plecate o vreme. Pentru că, indiferent dacă Anne e repudiată şi i se îngăduie să trăiască într-o mănăstire sau e exilată, cred că familia Boleyn şi-a avut momentul de glorie. A sosit timpul să te întorci la preparatul brânzei, iubirea mea.

A doua zi n-aveam nimic de făcut, decât să aşteptăm. I-am dat liber doicii şi i-am încurajat pe William şi pe Henry să se plimbe prin oraş şi să prânzească într-o cârciumă, eu dorind să rămân acasă şi să mă joc cu fetiţa. După-amiază am luat-o la o mică plimbare pe malul apei, ca să simţim pe obraji vântul venit dinspre mare. La întoarcere am desfăşat-o şi i-am făcut o baie răcoroasă, i-am învelit trupuşorul trandafiriu şi adorabil într-un cearşaf, am uscat-o şi apoi am lăsat-o să dea din picioare o vreme, eliberată de scutece. Am înfăşat-o în feşe curate la timp pentru sosirea celorlalţi la cină, apoi am lăsat-o cu doica, iar eu m-am dus împreună cu William şi cu Henry la marea poartă a Turnului, întrebând dacă era posibil să vină Catherine să ne vadă.

Pe când înainta de-a lungul zidului interior al Turnului Beauchamp, îndreptându-se spre poartă, părea foarte mică, dar păşea ca o Boleyn – cu aerul că era stăpâna locului, cu capul sus, privind în jur, aruncându-i un surâs plăcut unui soldat din gardă care trecea pe lângă ea şi apoi un zâmbet

radios mie, prin grilaj, în timp ce oamenii descuiau ușa din poarta de lemn și o lăsau să iasă.

Am strâns-o cu putere în brațe.

— Iubirea mea!

M-a îmbrățișat la rândul ei, apoi a țâșnit spre Henry.

— Hen!

— Cat!

S-au privit în culmea încântării.

— Mai înalt, a zis ea.

— Mai grasă, a remarcat el.

William mi-a zâmbit peste capetele lor.

— Crezi că folosesc vreodată propoziții întregi?

— Catherine, i-am scris lui Anne s-o rog să te lase să pleci, am spus grăbită. Vreau să vii cu noi.

Ea a devenit dintr-odată gravă.

— Nu pot. Suferă atât de mult! N-ai văzut-o niciodată așa. Pur și simplu nu pot s-o las. Iar celelalte doamne din preajma ei sunt inutile, două dintre ele habar n-au ce să facă, iar celelalte, mătușa Boleyn și mătușa Shelton, stau toată ziua într-un colț și șoptesc cu palma la gură. N-o pot lăsa cu ele!

— Ea ce face toată ziua? a întrebat Henry.

Catherine a roșit.

— Plânge și se roagă. De aceea nu pot s-o las. Pur și simplu n-aș fi în stare să plec. Ar fi totuna cu a abandona un copil. Nu poate să aibă grijă de ea însăși.

— Ești hrănită bine? am întrebat-o, pierzându-mi speranța. Unde dormi?

— Dorm cu ea. Dar ea aproape că nu pune geană pe geană. Și putem mânca la fel de bine ca la curte. E în regulă, mamă. Și nu va dura mult.

— De unde știi?

Căpitanul gărzii s-a aplecat și i-a spus încet lui William:

— Aveți grijă, sir William.

Soțul meu m-a privit.

— Ne-am înțeles că nu vom discuta situația cu Catherine. Venim doar ca s-o vedem și să ne asigurăm că e teafără.

Am inspirat adânc.

— Foarte bine. Dar, Catherine, dacă situația se prelungește mai mult de o săptămână, va trebui să pleci.

— Voi face cum spui, mi-a răspuns dulce.

— Ai nevoie de ceva? Să-ţi aduc ceva mâine?

— Nişte rufărie curată. Iar regina are nevoie de încă o rochie sau chiar două. Poţi să i le aduci de la Greenwich?

— Da, am spus resemnată.

Se părea că toată viaţa îi făcusem lui Anne comisioane şi, până şi acum, în această mare criză a familiei noastre, tot la porunca ei eram.

William s-a uitat la căpitanul gărzii.

— Ai ceva împotrivă, căpitane, ca soţia mea să aducă nişte rufărie şi nişte rochii pentru doamne?

— Nu, a zis omul, ducând mâna la pălărie şi salutându-mă. Sigur că nu.

Am zâmbit posomorâtă. Nimeni nu mai întemniţase o regină fără dovezi şi fără acuzaţie. Era greu de ştiut care dintre tabere oferea siguranţă.

Am mai îmbrăţişat-o pe Catherine încă o dată, simţindu-i sub bărbie părul neted de deasupra frunţii, dezvelit de bonetă. Am sărutat-o pe frunte şi am tras în piept mirosul pielii ei tinere şi calde. Mi-era cumplit de greu s-o las să plece, dar ea s-a strecurat prin poartă şi a pornit-o înapoi pe drumul pavat cu piatră, pe sub marea umbră a Turnului; s-a oprit să ne facă cu mâna, apoi a dispărut. William a fluturat la rândul lui mâna spre ea şi pe urmă s-a întors spre mine.

— Un lucru care nu le-a lipsit niciodată celor din neamul Boleyn e curajul absolut, mânat de nebunie. Dacă aţi fi cai, n-aş creşte altă rasă, căci aţi sări peste orice. Dar ca femei, traiul cu voi e atât de dificil, că poate face omul s-o ia razna.

Mai 1536

Am luat o barcă în josul fluviului, ca să aduc rochiile reginei şi rufăria de rezervă a lui Catherine, lăsându-i pe William, pe Henry şi pe fetiţă la locuinţa închiriată din apropierea Turnului. Pe William îl nelinişte a ideea că plecam fără el, iar eu mă temeam la rândul meu – întoarcerea la palatul Greenwich îmi dădea senzația că mă aruncam din nou în ghearele pericolului. Preferam însă să merg singură și să ştiu că fiul meu – acel bun rar şi de preţ, un fiu al regelui – rămânea departe de curte. Am promis să nu stau mai mult de două ore şi să nu mă opresc pentru nimic.

A fost uşor să intru în odăile mele, dar apartamentele reginei erau sigilate, la cererea Consiliului de Taină. M-am gândit să-l caut pe unchiul şi să-l rog pe el să-mi aducă rochiile şi rufăria lui Anne, dar am hotărât că nu merita să atrag atenţia asupra celeilalte Boleyn când prima se afla în Turn pentru nişte crime nedesluşite. Am adunat într-o boccea câteva dintre rochiile mele pentru ea şi tocmai mă strecuram afară din odaie, când a intrat Madge Shelton.

— Dumnezeule mare, am crezut că ai fost arestată! a exclamat ea.

— De ce?

— De ce e oricine arestat? Ai dispărut. Sigur că m-am gândit că eşti în Turn. Ţi-au dat drumul după ce te-au interogat?

— N-am fost deloc arestată, i-am explicat cu răbdare. Am plecat la Londra ca să fiu cu Catherine, care o însoţeşte pe Anne ca domnişoară de companie. E şi acum în Turn cu ea. Am venit doar ca să iau nişte rufărie.

Madge s-a lăsat să cadă pe o banchetă şi a izbucnit în plâns.

— Madge, trebuie să plec, care-i necazul?

— Dumnezeule mare, am crezut că ești arestată și că voi fi următoarea după care vor veni!

— De ce?

— E ca și cum ai fi sfâșiată în groapa ursului. M-au chestionat toată dimineața, până n-aș mai fi știut să-ți spun nici ție ce-am văzut și ce-am auzit. Mi-au sucit și mi-au răsucit cuvintele și au făcut totul să pară ca și când am fi fost o adunătură de târfe într-un bordel! N-am făcut niciodată nimic foarte greșit. Și nici tu. Dar ei vor să afle totul despre toate. Vor să știe ore și locuri și m-am simțit așa de rușinată de toate!

M-am oprit o clipă, încercând să pătrund esența spuselor ei.

— Consiliul Coroanei te-a chestionat?

— Nu numai pe mine, pe toată lumea. Pe toate doamnele reginei, pe cameriste, chiar și pe slujitoare. Pe toți cei care au dansat vreodată în odăile ei. L-ar fi chestionat și pe câinele Purkoy dacă n-ar fi murit!

— Și ce te-a întrebat?

— Cine cu cine se culca, cine ce promitea. Cine oferea daruri. Cine lipsea de la liturghia de dimineață. Totul. Cine era îndrăgostit de regină, cine-i compunea poezii. Ce cântece cânta. Pe cine prefera. Totul!

— Și ce răspund toți?

— O, la început nu spunem nimic, a zis Madge cu însuflețire. Firește că nu! Ne păstrăm toți secretele și încercăm să le păstrăm și pe-ale celorlalți. Dar ei află un lucru de la cineva și alt lucru de la altcineva și, până la urmă, te joacă și te prind și te întreabă lucruri pe care nu le știi și altele pe care le știi și-n tot timpul ăsta unchiul Howard se uită la tine de parcă ai fi o târfă ordinară, iar ducele de Suffolk e atât de amabil, că te apuci să-i explici, și la urmă îți dai seama că ai spus tot ce voiai să ții secret!

A încheiat cu un hohot înlăcrimat și și-a șters ochii cu o bucățică de dantelă. Dintr-odată, a ridicat privirea.

— Du-te! Altfel, dacă te văd, te iau să te interogheze și nu vorbesc decât despre George, despre tine și despre regină și unde vă aflați cu toții într-o seară și ce făceați în altă seară.

Am dat din cap și m-am îndepărtat repede, dar după o clipă am auzit-o venind după mine.

— Dacă-l vezi pe Henry Norris, vrei să-i spui că am făcut tot ce-am putut ca să nu destăinui nimic? m-a întrebat pe

un ton la fel de jalnic ca al unui copil care speră să nu fie silit să spună povești. M-au păcălit și m-au făcut să spun că, o dată, regina și cu mine am jucat cărți pentru un sărut al lui, dar mai mult de-atât n-am mărturisit. Nimic mai mult decât ceea ce au reușit să afle de la Jane.

Nici măcar numele otrăvii de nevastă a lui George nu m-a făcut să mă opresc, atât de tare mă grăbeam să plec din palat. Am prins-o în schimb pe Madge Shelton de mână și am tras-o după mine, pe scări în jos și pe ușă afară.

— Jane Parker?

— Ea a stat înăuntru cel mai mult, a scris o declarație și a și semnat-o. Imediat după ce a vorbit ea a trebuit să ne ducem iarăși cu toatele, iar de astă dată ne-au întrebat despre George. Numai despre George și despre regină și cât de des beau împreună și cât de des tu și cu el ați fost singuri cu ea și dacă tu i-ai lăsat singuri.

— L-a trădat Jane, am spus sec.

— Se lăuda cu asta. Și flecuștețul acela de Seymour a plecat ieri de la curte, să locuiască la familia Carew în Surrey, plângându-se de căldură, pe când noi, celelalte, stăm să ni se răscolească viața pe dos și să vedem cum totul se destramă!

Madge a încheiat cu un hohot ușor de plâns. M-am oprit și am sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Pot să vin cu tine? m-a întrebat cu un aer pierdut.

— Nu. Du-te la ducesă, la Lambeth, se va ocupa ea de tine. Și nu spune nimănui că m-ai văzut.

— Voi încerca, a zis ea, încercând să fie corectă. Dar nu știi cum e când te sucesc și te răsucesc și te întreabă despre toate iarăși și iarăși!

Am dat din cap și am lăsat-o în capul scării de piatră: o fată frumoasă, care venise la cea mai strălucitoare și mai elegantă curte din Europa și îl sedusese chiar pe rege și care văzuse lumea întorcându-se cu susul în jos, curtea pierzându-și splendoarea și pe rege devenind suspicios și învățase că nici o femeie, oricât de sprințară sau de frumoasă sau de vioaie ar fi fost, nu se putea crede în siguranță.

În seara aceea i-am dus lui Catherine rufăria și i-am spus că n-am reușit să iau rochiile pentru regină. Nu i-am dezvăluit motivul – nu voiam să atrag atenția asupra mea sau asupra

micului nostru loc ferit din casa de închiriat ascunsă în spatele mănăstirii minorite. Nu i-am împărtăşit nici celelalte veşti pe care le aflasem de la barcagiul care mă dusese înapoi la Londra : că sir Thomas Wyatt, cel îndrăgostit cândva de Anne, care concurase cu regele pentru atenţia ei de-a lungul tuturor acestor ani în care nu făcuserăm cu toţii decât să ne jucăm de-a iubirea, fusese arestat şi că sir Richard Page, şi el din cercul nostru, fusese de asemenea închis.

— Vor veni şi după mine curând, i-am spus lui William în faţa focului din odăiţa noastră închiriată. Îi ridică pe toţi cei care-i sunt apropiaţi ei.

— Ar fi bine să nu mai mergi zilnic s-o vezi pe Catherine. Mă duc eu sau putem trimite o slujnică. Tu poţi să vii în urmă şi să găseşti un loc ascuns pe malul apei, de unde s-o poţi vedea, ca să te convingi că e teafără.

A doua zi ne-am schimbat locuinţa şi de astă dată am dat un nume fals. Henry mergea în locul nostru la Turn, îmbrăcat ca un grăjdar care-i ducea lui Catherine rufărie sau cărţi. Îşi croia drum cu grijă prin mulţime ca să ajungă la poartă, apoi înapoi spre casă, convins că nu-l văzuse nimeni. Dacă unchiul meu ar fi înţeles vreodată că o femeie îşi poate iubi fiicele, ar fi urmărit-o pe Catherine şi, astfel, ar fi ajuns la mine. Dar, fireşte, el n-a înţeles asta niciodată. Puţini din familia Howard îşi dădeau seama că fetele erau altceva decât nişte obiecte de folosit în jocul căsătoriei.

Iar unchiul avea şi alte lucruri de făcut. La jumătatea lunii, când s-au făcut publice acuzaţiile, ne-am dat seama că fusese într-adevăr foarte ocupat. William mi-a adus veştile de la brutăria la care mersese să cumpere cele necesare pentru cină şi a aşteptat să termin de mâncat înainte să mi le spună.

— Iubirea mea, mi-a zis el cu blândeţe, nu ştiu cum să te pregătesc pentru veştile astea.

M-am uitat o clipă la chipul lui grav şi am împins farfuria deoparte.

— Spune-mi-le repede.

— I-au judecat şi i-au găsit vinovaţi pe Henry Norris, Francis Weston, William Brereton şi pe flăcăul ăla, Mark Smeaton – vinovaţi de adulter cu regina, sora ta.

Câteva clipe n-am mai fost în stare să-l aud. Desluşeam cuvintele, dar erau înăbuşite, de parcă ar fi venit de foarte

departe. William mi-a îndepărtat scaunul de masă şi mi-a împins capul în jos, iar senzaţia de visare a trecut. Reuşeam să văd scândurile podelei sub cizme. M-am zbătut în braţele lui.

— Dă-mi drumul, n-am să leşin.

Mi-a dat drumul imediat, dar a îngenuncheat la picioarele mele, ca să-mi poată vedea faţa.

— Mă tem că trebuie să te rogi pentru sufletul fratelui tău. E sigur că vor da verdictul împotriva lui.

— N-a fost judecat împreună cu ceilalţi?

— Nu. Ei au fost judecaţi de tribunalul de rând. El şi cu Anne vor fi nevoiţi să apară în faţa tribunalului nobiliar.

— Atunci va exista un motiv pentru a-i graţia. Cu siguranţă s-au făcut unele aranjamente.

William avea o expresie de neîncredere întipărită pe chip. Am sărit de pe scaun.

— Trebuie să mă duc la tribunal! N-ar fi trebuit să mă ascund aici ca o neghioabă! Voi merge şi le voi spune că e o greşeală. Înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Dacă au fost găsiţi vinovaţi, trebuie să mă înfăţişez curţii ca să depun mărturie că George e nevinovat, la fel şi Anne!

William s-a mişcat mai repede decât mine. Înainte să apuc să fac doi paşi spre uşă, îmi aţinea deja calea.

— Ştiam că vei spune asta, dar nu te vei duce.

— William, vorbim de fratele şi sora mea, pândiţi de cel mai mare pericol! Trebuie să-i salvez!

— Nu. Pentru că, dacă ridici capul fie şi un centimetru, ţi-l vor tăia, la fel ca pe-ale lor. Cine crezi că ascultă dovezile împotriva acestor oameni? Cine va fi preşedintele curţii care-l va judeca pe fratele tău? Propriul tău unchi! Îşi foloseşte el influenţa ca să-l salveze? Dar tatăl vostru? Nu! Pentru că ei ştiu că Anne l-a învăţat pe rege să fie tiran, iar acum regele a luat-o razna şi ei nu pot să-i împiedice actele de tiranie.

— Trebuie să-l apăr, am spus, sprijinindu-mă de pieptul lui. E vorba de George, de dragul meu George! Crezi că vreau să mor ştiind că, în clipa judecăţii sale, s-a uitat în jur şi n-a văzut pe nimeni ridicând un deget măcar pentru el? Mă duc la el, chiar să ştiu bine că mor!

Brusc, William s-a dat la o parte.

— Atunci du-te. Sărută-i de adio înainte de plecare pe fetiţa noastră şi pe Henry. Îi voi spune lui Catherine că ai

binecuvântat-o. Apoi sărută-mă și pe mine de adio. Căci, dacă vei intra în sala aceea de judecată, un lucru e sigur: nu vei mai ieși vie. Aş băga mâna-n foc că te vor ridica măcar pentru vrăjitorie, dacă nu mai mult.

— Pentru ce, pentru numele lui Dumnezeu?! am exclamat. Ce crezi că am făcut? Ce crezi că a făcut vreunul dintre noi?

— Anne va fi acuzată că l-a sedus pe rege prin vrăjitorie. Se va spune că fratele tău a ajutat-o. De aceea se țin separat judecățile lor. Iartă-mă că nu ți-am spus totul deodată. Nu sunt genul de veşti pe care-mi place să i le aduc nevestei mele la cină. Sunt acuzaţi că au fost amanţi şi că au invocat diavolul. Sunt judecaţi separat nu pentru că vor fi grațiați, ci pentru că crimele lor sunt prea mari ca să fie ascultate într-o singură şedinţă.

Am icnit şi m-am prăbuşit la pieptul lui. William m-a prins și a terminat ce avea să-mi spună.

— Vor fi acuzați amândoi că l-au distrus pe rege, că l-au făcut impotent prin vrăji, poate chiar prin otrăvuri. Vor fi acuzați amândoi că au fost iubiți și că au zămislit pruncul care s-a născut monstruos. Orice-ai spune, unele dintre aceste acuzaţii vor fi susţinute. Ai luat parte la multe seri târzii în odăile lui Anne. Ai învățat-o cum să-l seducă pe rege, după ce i-ai fost amantă ani de zile. Ai găsit o descântătoare pentru ea, i-ai adus o vrăjitoare tocmai la palat. Nu-i aşa? Ai luat pruncii morți. Eu am îngropat unul. Iar asta nu e totul, nu-i aşa? Mai sunt multe lucruri de care nici măcar eu nu știu. Nu-i aşa? Taine ale familiei Boleyn pe care nu mi le-ai spus nici mie?

Am întors capul, iar el a încuviinţat.

— Aşa mă gândeam şi eu. A făcut vrăji şi a luat leacuri ca să rămână grea?

S-a uitat la mine. Am încuviințat.

— L-a otrăvit pe episcopul Fisher, un biet om sfânt, și are pe conştiinţă pentru asta moartea a trei oameni nevinovați. I-a otrăvit pe cardinalul Wolsey şi pe regina Caterina...

— Nu știi cu siguranță asta! am exclamat.

M-a privit cu asprime.

— Eşti sora ei şi nu poţi invoca o apărare mai bună de atât? Că nu ştii precis câţi oameni a omorât?

Am şovăit.

— Nu ştiu.
— E vinovată cu siguranţă de vrăjitorie, e vinovată cu siguranţă de seducerea regelui prin purtări lascive. E vinovată cu siguranţă că i-a ameninţat pe regină, pe episcop şi pe cardinal. N-o poţi apăra, Mary! E vinovată de cel puţin jumătate din acuzaţii.
— Dar George... am şoptit.
— George a urmat-o în tot ce a făcut. Şi a păcătuit şi de unul singur. Dacă sir Francis şi ceilalţi ar mărturisi vreodată ce au făcut cu Smeaton şi cu alţii, ar fi spânzuraţi chiar şi numai pentru sodomie.
— E fratele meu! Nu pot să-l părăsesc.
— Poţi să mergi să-ţi găseşti şi tu moartea, a spus William. Sau poţi să supravieţuieşti nenorocirii ăsteia, să-ţi creşti copiii şi s-o aperi pe fetiţa lui Anne, care, la sfârşitul săptămânii ăsteia, va fi acoperită de ruşine, considerată o bastardă şi lăsată fără de mamă. Poţi să aştepţi încheierea domniei ăsteia şi să vezi ce urmează. Să vezi ce-i va aduce prinţesei Elisabeta viitorul, să-l aperi pe fiul nostru, Henry, de cei care vor vrea să-l ungă moştenitor al regelui sau, chiar mai rău, să-l etaleze ca pretendent. Le eşti datoare copiilor tăi să-i aperi. Anne şi George şi-au făcut propriile alegeri. Dar prinţesa Elisabeta, Catherine şi Henry îşi vor face alegerile în viitor. Ar trebui să le fii alături şi să-i ajuţi.
Mi-am lăsat mâinile, care fuseseră încleştate pe pieptul lui, să cadă pe lângă corp şi am spus fără vlagă:
— Bine. Îi voi lăsa să meargă la judecată fără mine. Nu voi merge la tribunal să-i apăr. Însă voi merge să-l caut pe unchiul şi să-l întreb dacă nu se poate face nimic pentru a-i salva.
Mă aşteptam să-mi refuze şi această iniţiativă, dar a şovăit.
— Eşti sigură că nu te va aresta şi pe tine? Abia a judecat trei bărbaţi pe care-i cunoştea de mici şi i-a condamnat să fie spânzuraţi, castraţi şi tăiaţi în patru. Nu pare să fie într-o dispoziţie prea miloasă.
Am încuviinţat, gândindu-mi intens.
— Foarte bine. Voi merge mai întâi la tata.
Spre uşurarea mea, William a încuviinţat din cap.
— Te duc eu.
Mi-am aruncat o mantie peste rochie şi am chemat doica să aibă grijă de fetiţă şi să-l ţină pe Henry lângă ea. I-am

spus că William şi cu mine plecam să facem o vizită şi că nu aveam să stăm mult, apoi am ieşit din căsuţa de închiriat.

— Unde e tata? am întrebat.

— Acasă la unchiul tău, mi-a răspuns William. Jumătate de curte se află în continuare la Greenwich, dar regele nu iese din odăile sale. Se spune că e profund îndurerat, însă unii şoptesc că se furişează seară de seară ca s-o vadă pe Jane Seymour.

— Ce s-a întâmplat cu sir Thomas şi cu sir Richard, care au fost arestaţi împreună cu ceilalţi?

William a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Nu există dovezi împotriva lor, nici rugăminţi speciale, nici vreun fel de favor. Cine ştie ce se poate întâmpla când un tiran o ia razna? Ei sunt iertaţi, dar un băieţaş ca Mark, care a ştiut un singur lucru toată viaţa, şi anume să cânte la lăută, e chinuit pe roată până strigă după maică-sa, şi apoi le spune tot ce vor să audă.

Mi-a luat mâna îngheţată şi a aşezat-o pe braţul lui.

— Am ajuns. Intrăm pe uşa grajdurilor. Îi cunosc pe câţiva dintre băieţi. Aş prefera să văd cum stau lucrurile înainte să pornim mai departe.

Am intrat în linişte în curtea grajdurilor, dar înainte ca William să apuce să strige „Hei!“ la fereastră, s-a auzit un tropăit pe pavaj şi în curte s-a ivit călare chiar tatăl meu. Am ţâşnit spre el din umbră, speriindu-i calul şi făcându-l pe tata să mă înjure.

— Iertare, tată, trebuie să-ţi vorbesc.

— Tu erai? a zis el scurt. Unde te-ai ascuns în ultima săptămână?

— A fost cu mine, a spus cu hotărâre William din spatele meu. Unde îi e locul. Şi cu copiii noştri. Catherine e cu regina.

— A, da, ştiu, a zis tata. Singura fată Boleyn cu virtutea fără cea mai mică pată din câte cunoaştem.

— Mary vrea să vă întrebe ceva şi apoi trebuie să plecăm.

Am tăcut. Acum, că venise momentul, nu prea ştiam ce să-l întreb pe tata.

— George şi Anne vor fi cruţaţi? Unchiul lucrează în favoarea lor?

Tata mi-a aruncat o privire întunecată şi aspră.

— Ar trebui să știi la fel de multe ca oricine despre fărădelegile lor. Dumnezeu știe că erați nedespărțiți. Ar fi trebuit să fii chestionată, la fel ca toate celelalte doamne.

— Nu s-a întâmplat nimic! am spus cu aprindere. Nimic în afară de ceea ce știți Domnia Voastră, domnule. Nimic în afară de ceea ce a poruncit chiar unchiul. Mi-a spus s-o învăț pe Anne cum să-l seducă pe rege. Ei i-a spus să zămislească un prunc cu orice preț. Lui George i-a spus s-o sprijine, s-o ajute și s-o aline. N-am făcut nimic în afară de ceea ce ni s-a poruncit. Tot ce am făcut, am făcut fiindcă ni s-a cerut. Chiar e nevoie ca ea să moară pentru că a fost o fiică supusă?!

— Nu mă amesteca în asta, a zis el repede. Eu n-am avut nimic de-a face cu poruncile care i s-au dat. Și-a croit singură calea, iar el și cu tine ați urmat-o.

Trădarea lui m-a făcut să icnesc. A descălecat, i-a aruncat unui valet hățurile și s-a îndepărtat de mine. Am fugit după el și l-am prins de mânecă.

— Dar va găsi unchiul un mijloc de-a o salva?

El și-a apropiat gura de urechea mea.

— Ea trebuie să plece. Regele știe că e stearpă și vrea altă soție. Neamul Seymour a câștigat runda asta, fără doar și poate. Căsătoria va fi anulată.

— Anulată?! Pe ce temei?

— Afinitate, a zis el scurt. Fiindcă a fost iubitul tău, nu poate fi soțul ei.

Am clipit.

— Nu eu din nou!

— Uite că da.

— Și ce-o așteaptă pe Anne?

— Mănăstirea, dacă pleacă fără scandal. Altfel, exilul.

— Dar pe George?

— Exilul.

— Dar pe Domnia Voastră, domnule?

— Dacă sunt în stare să supraviețuiesc situației ăsteia, sunt în stare supraviețuiesc oricărei alteia, a zis el sumbru. Acum, dacă nu vrei să fii chemată să depui mărturie împotriva lor, ai face bine s-o ștergi de-aici și să nu mai ieși la iveală.

— Dar dacă vin la judecată, pot aduce dovezi în apărarea lor?

El a râs scurt și mi-a amintit:

— *Nu există* dovezi în favoarea lor. Într-o judecată pentru trădare nu există apărare. Nu pot decât să spere la clemența curții și la iertarea regelui.

— Să-i cer regelui iertare în numele lor?

Tata s-a uitat la mine.

— Dacă nu te cheamă Seymour, nu ești bine-venită în ochii lui. Dacă te cheamă Boleyn, ai întâlnire cu eșafodul. Nu te amesteca, fată! Dacă vrei să-ți slujești sora și fratele, lasă treburile să se încheie cât mai discret și cât mai repede cu putință.

William m-a tras în umbra grajdului, căci dinspre drum se auzea zarva unui grup de călăreți.

— Ăsta-i unchiul tău, a zis el. Hai pe-aici.

Am trecut pe sub o arcadă de piatră, îndreptându-ne spre ușile duble prin care se aduceau înăuntru carele cu fân. În scândurile mari era tăiată o ușă mai mică; William a deschis-o și m-a ajutat să ies, apoi a închis-o în urma noastră, pe când în curte începeau să pâlpâie făcliile și soldații strigau valeții să vină să-l ajute pe Înălțimea Sa să descalece.

William și cu mine ne-am întors acasă pe căi întunecate, nevăzuți pe străduțele tainice ale orașului. Doica ne-a deschis ușa și mi-a arătat fetița adormită în leagăn și pe Henry, în patul lui cu saltea de paie, cu buclele aurii, gingașe, de Tudor încadrându-i fața.

William m-a întins în patul cu patru stâlpi, a tras perdelele în jurul nostru, m-a dezbrăcat, m-a așezat pe perne, m-a strâns în brațe și m-a ținut așa fără o vorbă. M-am agățat de el, dar nu m-am putut încălzi toată noaptea.

Anne urma să fie judecată de curtea nobililor în Sala Regelui din Turnul Londrei. Se temeau s-o ducă prin oraș până la Westminster. Dispoziția locuitorilor orașului, care se încruntaseră la încoronarea lui Anne, se întorcea acum în favoarea ei. Planul lui Cromwell mersese prea departe. Existau puțini oameni care să creadă că o femeie ar putea fi atât de nerușinată încât să seducă bărbați, purtând în același timp în pântec pruncul soțului ei, așa cum susținea tribunalul că ar fi făcut ea. Nu le venea să creadă că o femeie își putea lua doi, trei, patru amanți chiar sub nasul soțului ei, când acel soț era însuși regele Angliei. Chiar și femeile din port, care-i

strigaseră lui Anne „Târfă!“ în timpul judecății reginei Caterina, se gândeau acum că regele înnebunise iarăși și dădea la o parte o soție legitimă, sub un pretext oarecare, pentru o nouă favorită necunoscută.

Jane Seymour se mutase la Londra, în frumoasa casă de pe Strand a lui sir Francis Bryan, și toată lumea știa că barca regelui era legat în dreptul treptelor casei până mult după miezul nopții și că se petrecea cu muzică, ospețe, dans și piese-mască, în timp ce regina se afla în Turn și cinci oameni de ispravă erau și ei arestați, patru dintre ei fiind deja condamnați la moarte.

Henry Percy, fosta iubire a lui Anne, se număra printre nobilii tribunalului, urmând s-o judece pe regina la a cărei masă benchetuiseră cu toții, a cărei mână o sărutaseră cu toții, care dansase cu fiecare dintre ei. Trebuie să fi fost ciudat pentru ei când Anne a intrat în Sala Regelui și s-a așezat în fața lor, cu B-ul de aur la gât, cu boneta franțuzească dată pe spate ca să-i etaleze părul negru și lucios, cu rochia de culoare închisă punându-i în evidență pielea albă ca laptele. Plânsul și rugăciunile neîntrerupte din fața micului altar din Turn o ajutaseră să fie calmă în ziua judecății. Avea aceeași frumusețe sigură de sine ca atunci când se întorsese din Franța, cu atâția ani în urmă, și familia mea o pusese să-mi fure iubitul regesc.

Aș fi putut să merg cu oamenii de rând și să mă așez în spatele lordului primar, al breslașilor și al magistraților, dar William se temea prea tare că voi fi văzută, iar eu știam că n-aș putea suporta să aud minciunile care se vor spune despre ea. Știam că nu voi suporta să aud nici adevărurile. Îngrijitoarea casei de închiriat s-a dus să vadă cel mai mare spectacol din câte va putea oferi Londra vreodată și s-a întors cu o relatare amestecată – momente și locuri în care regina îi sedusese pe bărbații de la curte ațâțându-le dorințele prin sărutări cu limba, darurile bogate pe care li le oferise, cum încercaseră să se depășească unii pe alții în fiecare seară – o relatare care se apropia uneori de adevăr, iar alteori devia spre cele mai nebunești fantezii, despre care oricine cunoștea curtea ar fi înțeles că nu erau adevărate. Dar curtea oferise dintotdeauna fascinația scandalului, fusese dintotdeauna erotică, murdară și întunecată. Era genul de lucruri pe care

oamenii își doreau să le facă regina, pe care o târfă măritată cu regele le-ar fi făcut cu siguranță. Povestea spunea mult mult mai multe despre visele secretarului Cromwell, un om inferior, decât despre Anne sau despre George sau despre mine.

N-au fost chemați martori care s-o fi văzut vreodată atingând sau lingușind, n-au fost chemați nici martori care să dovedească că Anne îl îmbolnăvise pe Henric dorindu-i răul. S-a susținut că ulcerația de pe piciorul lui și impotența lui erau tot vina ei. Anne a pledat pentru nevinovăția ei și a încercat să le explice nobililor, care știau deja, că era normal ca o regină să facă mici daruri. Că nu însemna nimic dacă ea dansa cu un bărbat și apoi cu altul. Că, firește, poeții de la curte îi vor dedica poezii. Că, firește, poeziile vor fi de dragoste. Că regele n-a protestat nici măcar o clipă cu privire la tradițiile iubirii curtenești ce domnesc la toate curțile din Europa.

În ultima zi a judecății, contele de Northumberland, Henry Percy, n-a apărut. A trimis vorbă pentru a se scuza, spunând că era prea bolnav ca să participe. Atunci am știut că verdictul va fi împotriva lui Anne. Nobilii care fuseseră la curtea lui Anne, care și-ar fi vândut și mama ca să-i intre în grații, au dat verdictul, de la cel mai de jos nobil, până la unchiul nostru. Au rostit cu toții, unul după altul: „Vinovată". Când a venit rândul unchiului, acesta, înecat de lacrimi, abia a reușit să îngaime cuvântul „vinovată" sau să rostească fraza: „Va fi arsă la stâlp sau decapitată pe eșafod, după voia regelui".

Îngrijitoarea casei de închiriat a scos o bucată de pânză din buzunar și și-a șters ochii. Ne-a spus că dreptatea asta nu i se părea deloc dreptate, dacă o regină trebuia arsă la stâlp pentru că dansase cu câțiva bărbați tineri.

— Foarte adevărat, a spus William chibzuit, sugerându-i să iasă din odaie.

După ce femeia a plecat, s-a întors spre mine și m-a așezat pe genunchi. M-am ghemuit ca un copil și l-am lăsat să mă strângă în brațe și să mă legene.

— Va urî mănăstirea!

— Va trebui să rabde orice hotărăște regele, a spus el. Exil sau mănăstire, va fi bucuroasă.

L-au judecat pe fratele meu a doua zi, înainte să-și piardă puterea de-a înghiți minciuni. A fost acuzat, la fel ca și ceilalți

bărbați, că a fost iubitul lui Anne și că a complotat împotriva regelui și, la fel ca ei, a negat cu tărie. L-au acuzat și că se îndoise de paternitatea prințesei Elisabeta și râsese de impotența regelui. George, vorbind sub jurământ, a tăcut: nu putea să nege. Cea mai puternică dovadă împotriva lui era o declarație scrisă de Jane Parker, soția pe care o disprețuise mereu.

— Dau ascultare unei neveste jignite? l-am întrebat pe William. Într-o chestiune de ștreang?

— E vinovat, a spus el simplu. Nu mă număr printre apropiații lui, dar până și eu l-am auzit râzând de Henric și spunând că nu-i în stare să încalece o iapă în călduri, darămite o femeie ca Anne.

Am clătinat din cap.

— E obscen și indiscret, dar...

El m-a luat de mână și a zis cu blândețe:

— E trădare, iubirea mea. Nu te-ai aștepta să ajungă în fața judecății, dar dacă ajunge, e trădare, tot așa cum îndoiala lui Thomas More privind supremația regelui în fața Bisericii a fost trădare. Regele acesta poate spune care ofensă aduce ștreangul și care nu. I-am oferit această putere când am negat dreptul Papei de-a conduce Biserica. I-am dat lui Henric dreptul de-a conduce totul. Iar acum el hotărăște că sora ta e o vrăjitoare și că fratele ei îi e amant și că amândoi sunt dușmani ai regatului.

— Dar îi va lăsa să trăiască, am insistat.

În fiecare zi, băiatul meu, Henry, mergea la Turn să-și vadă sora și să se convingă că se simțea bine. În fiecare zi, William îl urma până acolo și înapoi, mereu cu ochii în patru, ca să se convingă că nu-l urmărea nimeni. Dar pe urmele lui Henry nu erau spioni. Era ca și cum aceștia ar fi făcut tot ce puteau face mai rău trăgând cu urechea la regină și prinzând-o în capcană, trăgând cu urechea la indiscrețiile ridicole ale lui George și prinzându-l în capcană.

Într-o zi, pe la jumătatea lui mai, m-am dus împreună cu Henry și mi-am văzut fetița, ieșită din Turnul Londrei. Din locul unde stăteam, în fața porții, auzeam zgomotul ciocanelor bătând cuie în eșafodul pe care aveau să fie executați fratele meu și ceilalți patru bărbați. Catherine era calmă, dar puțin palidă.

— Vino cu mine, am îndemnat-o. Și apoi putem pleca la Rochford, cu toții. Aici nu mai ai ce să faci.

Ea a clătinat căpșorul acoperit de bonetă.

— Lasă-mă să rămân. Vreau să stau până când mătușa Anne e dusă la mănăstire și se termină totul.

— Se simte bine?

— Da. Se roagă tot timpul și se pregătește pentru o viață îndărătul zidurilor monahale. Știe că trebuie să renunțe la tronul de regină. Știe că trebuie să renunțe la prințesa Elisabeta. Știe că nu va mai fi regină. Dar, de când s-a terminat procesul, e mai bine. Nu mai e ascultată și urmărită la fel de mult. Iar ea e mai liniștită.

— L-ai văzut pe George?

Am încercat să-mi păstrez tonul detașat, dar durerea mă sugruma. Catherine a ridicat spre mine ochii căprui de Boleyn, plini de milă.

— E o închisoare, mi-a spus ea cu blândețe. Nu pot să fac vizite.

Am clătinat din cap în fața propriei mele prostii.

— Înainte, când am fost aici, ăsta era doar unul dintre multele castele ale regelui. Puteam merge oriunde voiam. Ar fi trebuit să-mi dau seama că acum totul e altfel.

— Regele se va căsători cu Jane Seymour? m-a întrebat Catherine. Vrea să știe.

— Poți să-i spui că e o certitudine. E prezent în casa ei în fiecare seară. E ca în vremurile de demult, când era cu ea.

Catherine a dat din cap și a spus, privind santinela din spatele ei:

— Ar trebui să plec.

— Spune-i lui Anne...

M-am întrerupt. Erau prea multe de transmis printr-un singur mesaj. Erau anii îndelungați de rivalitate și apoi unitatea forțată și, mereu, dedesubtul iubirii reciproce pe care ne-o purtam, sentimentul că una dintre noi trebuia s-o întreacă pe cealaltă. Cum puteam să-i transmit un singur cuvânt care să confirme toate astea și totodată să-i spună că o iubeam, că mă bucuram pentru că îi fusesem soră, cu toate că știam că din cauza ei ajunsese unde ajunsese și că îl adusese și pe George în aceeași situație? Că, deși n-aveam s-o iert niciodată pentru ceea ce ne făcuse tuturor, înțelegeam în același timp, complet și pe deplin?

— Ce să-i spun?

Catherine aştepta s-o las să plece.

— Spune-i că mă gândesc la ea, am zis simplu. Tot timpul. În fiecare zi. La fel ca-ntotdeauna.

A doua zi l-au decapitat pe fratele meu împreună cu iubitul lui, Francis Weston, şi cu Henry Norris, William Brereton şi Mark Smeaton. Execuţia a avut loc pe pajiştea Turnului, sub fereastra lui Anne, iar ea a privit cum îi mureau prietenii şi apoi fratele. M-am plimbat pe malul noroios al fluviului cu fetiţa în braţe, încercând să nu mă gândesc la ce se întâmpla. Vântul bătea blând din aval şi un pescăruş ţipa a jale deasupra mea. Linia fluxului era un haos de resturi ciudate: bucăţi de frânghie, aşchii de lemn, scoici prinse de buruieni. Îmi priveam cizmele, trăgeam în piept mirosul de sare din aer, îmi lăsam paşii sacadaţi să-mi legene pruncul şi încercam să înţeleg ce se întâmplase cu noi, cei din familia Boleyn, cei care într-o zi conduceau ţara, iar în ziua următoare deveniseră nişte criminali condamnaţi.

M-am întors acasă, dându-mi seama că am obrajii uzi de lacrimi. Nu mă gândisem că-l voi pierde pe George. Nu crezusem nici o clipă că Anne şi cu mine va trebui să ne ducem viaţa fără el.

A fost chemat un spadasin din Franţa ca s-o execute pe Anne. Regele plănuia o graţiere de ultimă clipă şi era decis să stoarcă din ea fiecare strop de dramatism. S-a construit un eşafod pentru decapitarea ei pe pajiştea din faţa Turnului Beauchamp.

— Regele o va elibera? l-am întrebat pe William.

— Aşa a spus tatăl tău.

— O va face printr-o mare piesă-mască, am spus, cunoscându-l pe Henry. Îi va acorda graţierea în ultima clipă posibilă şi toţi vor fi atât de uşuraţi, că-l vor ierta pentru moartea celorlalţi.

Spadasinul a întârziat pe drum. Avea să mai treacă încă o zi până să se afle pe eşafod, aşteptând graţierea. În seara aceea, la poartă, Catherine arăta ca o stafie.

— Arhiepiscopul Cranmer a venit astăzi cu documentele pentru anularea căsătoriei, iar ea le-a semnat. I-au promis

că, dacă le va semna, va fi eliberată. Va putea merge la o mănăstire.

— Slavă Domnului! am exclamat, dându-mi seama abia acum cât de tare mă temusem. Când va fi eliberată?

— Mâine, probabil. Iar apoi va trebui să trăiască în Franţa.

— O să-i placă, am spus. Va deveni stareţă în cinci zile, vei vedea!

Catherine mi-a aruncat un surâs slab. Pielea de sub ochii ei era aproape vânătă de oboseală.

— Vino acasă acum! am spus cuprinsă brusc de nelinişte. E aproape gata totul.

— Vin după ce se termină. Când ea pleacă în Franţa.

În seara aceea, neputând să dorm, privind ţintă baldachinul de deasupra celor patru stâlpi ai patului, l-am întrebat pe William:

— Regele se va ţine de cuvânt şi o va elibera, nu?

— De ce nu? mi-a răspuns el. Are tot ce-şi doreşte. O acuzaţie de adulter împotriva ei, ca nimeni să nu poată spune că a zămislit un monstru. Căsătoria anulată de parcă nici n-ar fi existat. Toţi cei care i-au jignit bărbăţia sunt morţi. De ce s-o omoare? N-are nici o noimă. Plus că i-a promis. Ea a semnat documentul de anulare. Onoarea îl obligă s-o trimită la o mănăstire.

A doua zi, cu puţin înainte de ora nouă, au dus-o pe eşafod, iar doamnele ei, printre care şi mica mea Catherine, au urmat-o.

Eu mă aflam în mulţime, mult în spate, pe pajiştea Turnului. Am zărit-o de la distanţă cum iese – o siluetă mică, în rochie neagră, cu o mantie de culoare închisă. Şi-a ridicat boneta franţuzească; o plasă îi prindea părul. Şi-a rostit ultimele cuvinte, dar n-am reuşit să le aud şi nici nu mă interesau. Era o absurditate, o piesă-mască, tot atât de nesemnificativă ca atunci când regele îl întruchipa pe Robin Hood, iar noi, îmbrăcaţi în verde, eram sătenii. Aşteptam ca poarta de pe apă să se ridice şi barca regelui să apară în grabă, cu tobele răpăind şi vâslele stârnind vârtejuri în apa întunecată, iar regele să păşească în faţa noastră şi s-o declare pe Anne iertată.

Mi-am spus că, dacă întârzia atât de mult, pesemne că îi poruncise călăului să amâne, să aştepte să răsune trâmbiţele

regale pe fluviu. Era tipic pentru Henric să folosească momentul pentru marele lui dramatism. Acum trebuia să așteptăm ca el să-și facă intrarea măreață și să-și rostească discursul de iertare, iar apoi Anne putea să plece în Franța, iar eu puteam să-mi iau fiica și să plec acasă.

Am privit-o cum se întoarce spre preot pentru ultimele rugăciuni; apoi și-a scos boneta franțuzească și colierul. Ținându-mi mâinile ascunse în mâneci, pocneam din degete de enervare în fața vanității lui Anne și a întârzierii lui Henric. De ce nu puteau să termine mai repede scena asta și să ne lase să plecăm?

Una dintre femeile ei – nu Catherine a mea – a pășit în față și a legat o pânză neagră peste ochii surorii mele, apoi a sprijinit-o de braț când ea a îngenuncheat pe paie. Femeia s-a tras în spate și Anne a rămas singură. Ca un lan de porumb ce se unduiește în vânt, oamenii din fața eșafodului au îngenuncheat și ei. Doar eu am rămas neclintită în picioare, privind peste capetele lor spre sora mea, îngenuncheată în rochia ei neagră, cu îndrăzneața ei fustă purpurie, cu ochii legați și cu fața albă.

În spatele ei, sabia călăului s-a ridicat tot mai sus și mai sus în lumina dimineții. Chiar și atunci m-am uitat spre poarta de pe apă, așteptându-mă să-l văd pe Henric venind. Dar sabia a coborât ca un fulger, capul ei a fost desprins de trup și îndelungata rivalitate dintre mine și cealaltă Boleyn s-a încheiat.

William m-a împins neceremonios într-o firidă a zidului și s-a aruncat printre oamenii care se îngrămădeau să vadă trupul lui Anne înfășurat într-o pânză și pus într-o ladă. A luat-o pe Catherine pe sus de parcă ar fi fost un bebeluș și a adus-o înapoi la mine, prin mulțimea care pălăvrăgea uluită.

— S-a terminat! ne-a spus scurt amândurora. Acum plecați!

Ne-a împins în fața lui, ca un om cuprins de furie oarbă, dincolo de poartă și pe străzile orașului. Ne-am găsit orbește drumul spre odăile închiriate, prin mulțimea de oameni care se înghesuiau în jurul Turnului și-și strigau unii altora vestea că târfa fusese decapitată, că biata doamnă fusese martirizată, că soția fusese sacrificată – toate versiunile întruchipate de Anne pe parcursul vieții ei prost trăite.

Catherine s-a împiedicat: n-o mai țineau picioarele. William a ridicat-o și a purtat-o în brațe, ca pe un prunc înfășat.

I-am văzut capul bălăbănindu-se pe umărul lui și mi-am dat seama că era pe jumătate adormită. Stătuse trează alături de sora mea zile întregi, în așteptarea clemenței ce fusese promisă negreșit. Chiar și în acele clipe, împleticindu-mă pe străduțele pavate ale Londrei, mi-am dat seama că mi-era greu să suport gândul că clemența nu venise și că bărbatul pe care-l iubisem ca pe cel mai minunat prinț al creștinătății se transformase într-un monstru care își încălcase cuvântul și își executase soția, fiindcă nu suporta ideea ca ea să trăiască fără el și să-l disprețuiască. Mi-l luase pe George, pe dragul meu George. Și îmi luase și alter ego-ul meu: pe Anne.

Catherine a dormit toată ziua aceea și toată noaptea următoare, iar când s-a trezit, William avea caii pregătiți, așa că a urcat-o în șa înainte să poată să protesteze. Am mers călare până pe malul fluviului, iar de-acolo ne-am îmbarcat pe o navă, până la Leigh. Catherine a mâncat în timpul pe care l-am petrecut la bord, iar Henry a stat lângă ea. Eu țineam fetița în brațe și-mi priveam cei doi copii mai mari, mulțumindu-i lui Dumnezeu că ieșisem din oraș și spunându-mi că, dacă avem noroc și nu ne pierdem cu firea, s-ar putea să scăpăm neobservați sub noua domnie.

Jane Seymour și-a ales veșmintele de nuntă în ziua execuției surorii mele. Nici măcar n-am învinovățit-o pentru asta. Anne sau eu am fi făcut același lucru. Când Henric se răzgândea, o făcea întotdeauna repede, iar femeia care făcea cum dorea el și nu i se opunea era înțeleaptă – cu atât mai mult acum, că divorțase de o femeie fără cusur și decapitase o alta. Acum Henric își cunoștea puterea.

Jane avea să fie noua regină, iar copiii ei, când aveau să se nască, urmau să fie noii prinți sau noile prințese. Sau avea să aștepte în fiecare lună, cum așteptaseră celelalte regine, disperată să afle că a rămas grea, știind că-n fiecare lună în care nu se întâmpla acest lucru, iubirea lui Henric se mai răcea puțin și răbdarea lui mai scădea puțin. Sau putea să se adeverească blestemul lui Anne, să moară la nașterea pruncului și să-i moară pruncul băiat. N-o invidiam pe Jane Seymour. Văzusem deja două regine, soții ale regelui Henric, și tronul nu-i adusese nici uneia prea multă bucurie.

În ceea ce ne privea pe noi, cei din neamul Boleyn, tatăl meu avea dreptate: tot ce puteam face acum era să supraviețuim. Odată cu moartea lui Anne, unchiul pierduse o mână bună. O aruncase pe masa de joc la fel cum mă aruncase pe mine și cum o aruncase pe Madge. Indiferent dacă o fată anume era potrivită ca să-l seducă pe rege, ca să-i domolească furia sau chiar ca să țintească locul cel mai înalt din regat, el avea să aibă întotdeauna o Howard la îndemână. Avea să joace din nou. Dar noi, familia Boleyn, eram distruși. Ne pierduserăm cea mai faimoasă fiică, pe regina Anne, și-l pierduserăm pe George, moștenitorul nostru. Iar Elisabeta, fiica lui Anne, era o nimeni, avea mai puțină valoare decât disprețuita prințesă Maria. Nu avea să mai poarte niciodată titlul de prințesă. Nu avea să se urce niciodată pe tron.

— Îmi pare bine, i-am spus simplu lui William în timp ce copiii dormeau, legănați de mișcarea bărcii pe apa în reflux. Vreau să trăiesc la țară cu tine. Vreau să ne educăm copiii să se iubească între ei și să se teamă de Dumnezeu. Vreau să-mi găsesc liniștea; m-am săturat de marele joc de la curte. Am văzut prețul care trebuie plătit și e prea mare. Te vreau doar pe tine. Vreau doar să trăiesc la Rochford și să te iubesc.

William m-a cuprins cu brațul și m-a lipit strâns de el, ca să mă apere de vântul rece care bătea neîncetat dinspre mare.

— Ne-am înțeles. Rolul tău în povestea asta s-a încheiat, slavă Domnului.

S-a uitat spre locul de la prova bărcii unde stăteau copiii mei și se uitau în josul apei, apoi spre mare, legănându-se în ritmul constant al vâslelor.

— Dar ăștia doi? Vor naviga iarăși în susul apei, spre curte și spre putere, la un anumit moment al vieții lor.

Am clătinat din cap a protest.

— Sunt pe jumătate Boleyn și pe jumătate Tudor, a spus el. Dumnezeule, ce combinație! Și verișoara lor, Elisabeta, la fel. Nimeni nu poate spune ce vor face.

Nota autoarei

Mary şi William Stafford au trăit fericiţi împreună la Rochford. După moartea părinţilor ei (în 1538 şi respectiv 1539), Mary a moştenit toate proprietăţile din Essex ale familiei Boleyn, iar ea şi William au devenit moşieri bogaţi.

Mary a murit în 1543, iar fiul ei, Henry Carey, a avansat şi a devenit un important sfetnic şi curtean la curtea verişoarei lui, regina Elisabeta I, cea mai mare regină din câte a avut Anglia vreodată. Ea i-a conferit titlul de viconte Hunsdon. Catherine, fiica lui Mary, s-a căsătorit cu sir Francis Knollys şi au întemeiat împreună o mare dinastie elisabetană.

Îi sunt îndatorată lui Retha M. Warnicke, a cărei carte, *The Rise and Fall of Anne Boleyn*, a constituit o sursă extrem de utilă pentru această poveste. Am urmat ipoteza originală şi provocatoare a lui Warnicke potrivit căreia cercul homosexual din jurul lui Anne, care-l includea pe fratele ei, George, şi ultimul ei avort au creat un climat în care regele a putut s-o acuze de vrăjitorie şi de practici sexuale perverse.

Sunt foarte recunoscătoare următorilor autori, ale căror cărţi m-au ajutat să urmăresc povestea, altfel nespusă, a lui Mary Boleyn sau mi-au oferit repere pentru acea perioadă:

Bindoff, S.T., *Pelican History of England: Tudor England*, Penguin, 1993

Bruce, Marie Louise, *Anne Boleyn*, Collins, 1972

Cressy, David, *Birth, Marriage and Death, ritual religions and the life-cycle in Tudor and Stuart England*, OUP, 1977

Darby, H.C., *A new historical geography of England before 1600*, CUP, 1976

Elton, G.R., *England under the Tudors*, Methuen, 1955

Fletcher, Anthony, *Tudor Rebellions*, Longman, 1968

Guy, John, *Tudor England*, OVP, 1988

Haynes, Alan, *Sex in Elizabethan England*, Sutton, 1997

Loades, David, *The Tudor Court*, Batsford, 1986
Loades, David, *Henry VIII and his Queens*, Sutton, 2000
Mackie, J.D., *Oxford History of England, The Earlier Tudors*, OUP, 1952
Plowden, Alison, *Tudor Women, Queens and Commoners*, Sutton, 1998
Randell, Keith, *Henry VIII and the Reformation in England*, Hodder, 1993
Scarisbrick, J.J., *Yale English Monarchs: Henry VIII*, YUP, 1997
Smith, Baldwin Lacey, *A Tudor Tragedy, the life and times of Catherine Howard*, Cape, 1961
Starkey, David, *The Reign of Henry VIII, Personalities and Politics*, G. Philip, 1985
Starkey, David, *Henry VIII: A European Court in England*, Collins and Brown, 1991
Tillyard, E.M.W., *The Elizabethan World Picture*, Pimlico, 1943
Turner, Robert, *Elizabethan Magic*, Element, 1989
Warnicke, Retha M., *The Rise and Fall of Anne Boleyn*, CUP, 1991
Weir, Alison, *The Six Wives of Henry VIII*, Pimlico, 1997
Young, Joyce, *Penguin Social History of Britain*, Penguin

www.polirom.ro

Redactor: Adă Tănasă
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminiţa Păun

Bun de tipar: septembrie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Str. Bucium nr. 34 Iaşi
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro

SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XXI

Roman ecranizat de studiourile Miramax, cu Scarlett Johansson, Natalie Portman şi Eric Bana în rolurile principale

„***Surorile Boleyn*** este povestea fascinantă a unei familii renascentiste hotărâte să urce cât mai sus cu putinţă în ochii şi favorurile curţii lui Henric al VIII-lea, oricare ar fi preţul pe care l-ar avea de plătit."

Kirkus Reviews

„Philippa Gregory prezintă legendarul destin al lui Anne Boleyn dintr-o perspectivă nouă, plină de suspans şi savoare. Dovedind o măiestrie desăvârşită, scriitoarea surprinde relaţiile complexe dintr-o familie întemeiată pe rivalitate, dar şi pe o dragoste aproape incestuoasă. Un adevărat regal pentru iubitorii de romane istorice."

Publishers Weekly

„Cu o mâna de maestru, Philippa Gregory construieşte o intrigă complexă, întreţesând destinele a zeci de personaje reale sau fictionale a căror evoluţie îi va ţine pe cititori cu sufletul la gură până la ultima pagină."

Library Journal

ISBN 978-973-46-1143-0
9 789734 611430

www.polirom.ro

POLIROM